T. D. R. C. 1466

R. R. No. 24

Vol. II

[illegible]

[illegible]

[illegible]

173.211
NOS
1955

814
A.05

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

வடிவேலன் றுணை.

செங்குந்தமன்னர் குலதீபிகை.

இஃது

திருக்கைலாய பரம்பரை தேவக்ஷத்திரியர்

மரபினரான

உடுமலைப்பேட்டை

வைத்தியம்

பெ. தி. மலையப்ப பண்டிதரால்

பல ஏட்டுப்பிரதிகளினின்றும்

அச்சுப்பிரதிகளினின்றும்

சேர்க்கப்பட்டு

சென்னிமலை போஸ்டுமாஸ்டர்

S. K. சுப்ப்ராயமுதலியார் அவர்களின்

வேண்டுகோளின்படி

ஈங்கூர். அ. கணபதிமுதலியாரவர்களின்

முயற்சியால்

இந்துதேவஸ்தான கமிட்டிமெம்பர்

மகா-ள-ள-ஸ்ரீ ஏ. ர. இராமசாமிக் கவுண்டரவர்களின்

பொருளுதவியைக்கொண்டு

ஈரோடு

S. கல்யாணசுந்தர நாயுடு அவர்களது.

நித்யகல்யாணசுந்தரம் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1905.

இதன் விலை ரூ. 2-8-0.

OFFICE OF THE REGIS...
REGISTERED
20 OCT ...
MADRAS.

Y73.211
N05
119865

செங்குந்தகுலமணிகாள்!

தமிழ்நாட்டின்கண் நம்மதவிஷயங்களை யுணர்த்தும்படியான நூற்கள் மிகக்குறைவே. எனினும் அவ்வகைகள் பெரும்பாலும் கோவை உலா, பரணி முதலியவான இலக்கிய ரூபங்களாக விருக்கின்றன; நாளடைவில் அவைகளும் கவனிப்பாரின்மையால் இரவியின்முன் மின்மினியொப்ப மறைந்தன. அவற்றுளெலாம் சிற்சிலவே நாளடைவில் தங்கியிருப்பன, மற்றவை யொழிந்த தித்துணை யெனக் கணக்கிடல் அறிவின் முதிர்ச்சி சிறிது மெய்தப்பெறாத நாமெங்ஙன மூகித்துரைக் கூடும். ஆயினும் பழமையாக விருந்த பல பண்டிதோத்தமர்களால் சிறிது சிறிதாகத் தேடிச் சேகரித்து வைத்திருந்த அருமையான நூற்களே ஆங்காங்கு காணப்படுவதாகவும் அறிகிறோம், அதுவும் முயற்கொம்பாய்ப் பொதுநன்மையைக் கோரி வெளிவரும் உபகாரியானோர்க்கு பயன்படுதலின்றி செற்சிதலை முதலியவைகளுக்கு நீங்கா வாசஸ்தானமாக விருக்கின்றது. அந்தோ! தாமுமுணரா பிறர்க்குமீயாரெனும் பழமொழிக்கிலக்கான சில பரமார்த்தப் புண்மாக்கள் செயல்க ளிவ்வாறாகவும் நங்குலமகிமைகள் நாளடைவிலழிந்து நம்மனோர் பெருமையும் புகழும் குடத்திலிட்ட தீபமென மூழ்கவும் பல அன்னிய மதவாதிகள் நங்குலமகிமை யிதுவென் றுணராது வாய்ப்பறையாகவும் நாக் கடிப்பாகவும் பலபிதற்றி தமதாபாச நூல்களினும் பொறித்து வெளியிட்டுவருவதைக் காணச் சகியா தெண்ணெண்ணித் தவித்து மனம் புண்ணுன நாம் பண்டைநாளாக நம்மரபார் பரம்பரையைப் பட்டாங்கமாக்கி அன்னோர்களி னாபாசநூற்குப்பைகளை நம் செங்குந்தமன்னர்குலதீபிகை யெனும் சூறையாலெரித்து நங்குலமகிமை யிதுவாகுமென விளக்கச் செங்குந்தச் சீரியவான்றோர்களால் பண்டு பண்படுத்தி வைத்திருந்த நூற்களினின்றும் தொகுத்து அவைகட்கு மேற்கோளாக பூர்வீக ஸ்மிருதிகளில் உண்மையாகிய சில பாகங்களைச் சேர்த்து தற்கால நாகரிகத்தை யனுசரித்து நம்மா

ண்டிபன் சிறுவரும் எளிதி லுணரப் போதுமான இனிய தமிழ் நடையாய் இக்கிரந்தத்தை யெழுதத் துணிந்தனம்.

"எப்பொருள்யார்யார்வாய்சொற்கேட்பினும்
அப்பொருள்மெய்ப்பொருள்காண்பதறிவு"

என்னும் நாயனார் திருக்குறளுக்கிணங்க, இந்நூலைக் கண்ணுறும் கண்ணியர்கள் குணமொன்றையே நாடிக் குறைகூறாரென்ன்பதூஉம் அஃதே அன்னோர் பெருந்தகைமைக் கழகென்பதூஉ, மெத்துணிபு.

1905-ஆம் ஆகஸ்டு மீ

இங்ஙனம்,
வை. பெ. தி. ம.

முன்னுரை.

—:o:—

ஸ்ரீ குமாரக்கடவுள் திருவருள் பெற்று விளங்குந் தன்னியர்களாகிய செங்குந்த மன்னர்களின் சீர் சான்ற சிறப்புகளும் அன்னோர்களியற்றிய செயற்களும் அம்மரபினர் பெருமையும் புகழும் அக்குலத்திற் கோர் திலகமென விளங்கிக் கலைமகளாரது கனதனப்பாலுண்டு வளர்ந்த கவிச்சக்ர வர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தரின் அவதாரமும் அவரியற்றிய அற்புதப் பிரபந்தங்களும் இன்னன பிறவும் கர்ணபரம்பரையாகவும் சரித்திரங்களாலும் கேட்டுவந்த அரிய பலவிஷயங்களும் காஞ்சி, சென்னை, புதுவை முதலிய செங்குந்த சங்கத்தலைவர்களால் வெளியிட்ட மேலான தீர்மானங்களையும் எனக்குகப்பட்டுள்ள வரையிலும் இக்கிரந்தத்தின் மூலமாகச் சுருக்கிக் கூறியிருக்கின்றேன். குலாபிமானம் பெரிது முடைய நம்மனோர் யாருமே இக்கிரந்தத்தைப் புகழ்ந்து பெற்றுப் பரவச்செய்வாராயின் இதனைத் தொடர்ந்த மற்றக்கிரந்தங்களையும் வெளியிடுதற் கனுகூலமாகலாமெனவே சித்தமுள்ளோம்,

இங்ஙனம்
வை. பெ. தி. ம.

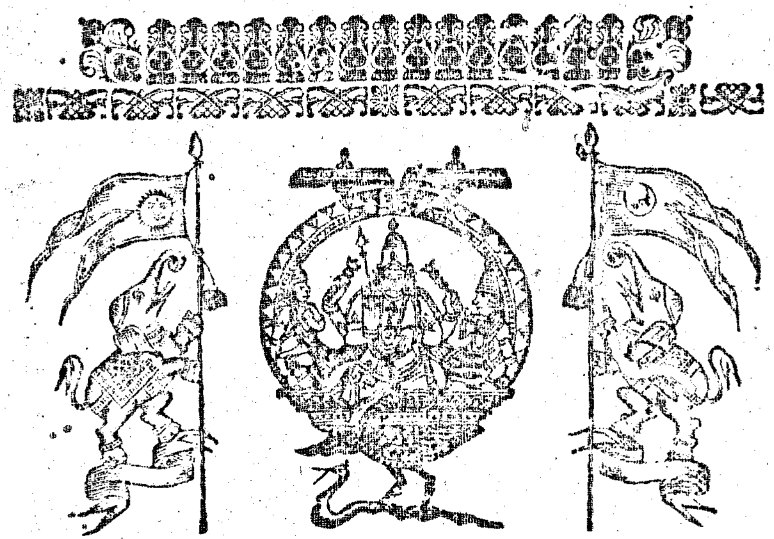

சிவமயம்.

குமரன் றுணை.

செங்குந்தமன்னர்குலதீபிகை.

காப்பு.

விநாயகர் வணக்கம்

வெண்பா.

செங்குந்த மன்னர் செழுந்தீபிகையொன்றைப்
பொங்குலகிற் போற்றிப் புகலவே—கங்கையா
டண்மலர் தந்தவெழிற் றந்திமுகத் தோன்வனசத்
துங்கமலர்த் தாளே துணை.

இதில் — சிவபெருமான் நெற்றிக்கண்களிற் றோன்றிய தீப் பொறிகளைக்கண் டஞ்சியகன்ற அம்பிகையாரது, திருவடிகளி லணிந்துள்ள பாதச்சிலம்பின் நவமணிகள் சிதறி, அந்நவமணிகளும் நவசக்திகளாயினவென்பதை இதனாலறிக.

கவி.

நஞ்சமிழ் [illegible]வினெற்றிநாட்டத்தினனல்கு
வெஞ்சுடர்ப்பொறிவெம்மையையாற்றலள்விமலை
செஞ்சிலம்படிதாக்கலினவமணிசிதற
வஞ்சியோடினளித்திறமுணர்ந்தனளகத்துள்.

எனவும்.

எண்ணிலாநவமணிகளினுமையுருவெனத்தாங்
கண்ணினுற்றெரிந்தருளினல்வம்மெனக்கழற
வண்ணமேலோர்வகைமணிக்கொருசத்திகளாக
நண்ணினார்நவசத்திகளமரர்நற்றவத்தால்.

எனவும் வரும் கந்தப்புராணத்திருவிருத்தங்களானுந் தெளிக.

ஈதல்லாமல்.

ஞானப்பிரகாசசுவாமிகள் அருளிய செங்குந்தர் பிள்ளைத்தமிழ்
காப்புப்பருவத்தில் 10-வது கவி.
முப்பத்துமுக்கோடிதேவர்.

தாரணிமதிக்கவேமுப்பத்திரண்டறஞ்சகலவுயிருந்தழைக்கச்
சங்கரனளந்ததருமிருநாழிநெற்கொண்டுதவிராமலேவளர்த்த
சீரணிபயோதரிகவுமாரிமகமாயிதேவிபாதச்சிலம்பிற்
செம்மையுடனேவந்துபூமிதனையாளுமோர்செங்குந்தரைப்புரக்க
[illegible]திருமேனிமாயாவினோதனுங்கஞ்சாசனக்கடவுளுங்
கரிமுகக்கணபதியுமுருகநற்றேவனுங்கன்னிமாரோரெழுவரும்
[illegible]விரிசெய்யசெவ்வாய்க்கலைமடந்தையும்முளரி[illegible]கையும்
[illegible]மலர்சூழ்கற்பகாடவியில்முப்பத்துமுக்கோடிதேவர்களுமே.

எனவும்.

ஷ நூலில் செங்கிரைப்பருவம் 2-வது கவி.

இந்திரன்முதற் றேவர்யாவருங் கயிலைமலை யிறைவன்முன்னின் றஞ்சா, விகலிற்படும்பா டனைத்தையுமொழிந்திட வெம்மீசனருளமி ரங்கித், — நந்திடுநுதற்கண்ணி னழலெழுப்புஞ் சுடர்தனைக்கண் டுபார்வதியுளந், தனிலஞ்சியோட வவள்பாதச்சிலம்பிணைகள் தா க்கநவமணிகள்சிதறப், — பைந்தொடிமடந்தையர் [illegible]வொன்பதி ன்மராகியே பரமனைக்கண்டவுடனே, பரிவொடுகெற்பமாய் வீர வாருவிலுடன் பண்பாகவந்துதோன்றச், — செந்திருவிளங்க வே வந்தலட்சம்வீரர் செங்கிரையாடியருளே, சேவலங்கொடியா ளர் மேவிடுந்தயவாளர் செங்கிரையாடியருளே.

எனவும்.

ஆந்தமிழ் விளையாட்டுள்ள வறுமுகக் கடவுடன்னைத்
தந்திடு மெல்லியன்றேன் றுணையர் தலைவராக
முந்திய விறல்சேர்மொய்ம்பன் முதலிய விலக்கந்தொன்பா
னந்திதன் கணத்தினோரை நங்கைபா லுதிப்பச்செய்தான்.

எனவரும் கந்தப்புராணத்தானுமுணர்க.

இதில்— இக்கவிதைகளினாற் பார்வதியாரது பாதச்சிலம்பி லிருந்து முதிர்ந்த நவமணிகளிடத்து நவசத்திகள் உற்பவித்து அதினின்று வீரவாகுதேவர் முதலிய லக்ஷம் வீரர்கள் உற்பவித் ததாக மேற்கவிகள் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

பழனித்தலப்புராணம் கடவுள் வணக்கம்
19-வது கவி நவவீரர்.

பாலொளிவெண்ணீற்றினர் செம்பவளவொளிச்
சடையினர்பார் வதிதன்பாலர்
சூலொளிவாட் பலகையர்சூர்முதறடிந்த
வேற்இறைவர் அனைவர்தூய
வாலொளிய கூரெயிற்றர்வீரவாகுவைமுதல
[illegible]ற்றம்
சேயொளிரொன்பதின் மரையும்விரைமலர்தூயத்
தூய்ப்பணிந்து போற்றுவாமால்.

(இ-ள்) பால்போலும் நிறத்தையுடைய வெள்ளிய திருநீற்றையுடையவரும், பவளம்போலும் சிவந்தநிறத்தையுடைய சடைமுடியினரும், உமையம்மையாரின் புத்திரரெனச் சொல்லப்படுவோரும், சூலம், ஒளிபொருந்திய வாள், கேடகம் என்னும் ஆயுதங்களை யுடையவரும் சூரபன்மனாகிய முதல்வனைக்கொன்ற வேலாயுதத்திற்குந் தலைவரான சுப்ரமணியக்கடவுளுக்குத் தம்பிமாராயிருப்பவரும் வெண்ணிறத்தையுடைய கூரிய பற்களையுடையவரும் ஆகிய வீரவாகுதேவர் முதலாகவுள்ள இரத்தினங்களின் காட்சிபோல விளங்கும் வீரர்கள் ஒன்பதின்மரையும் வாசனை பொருந்திய புட்பங்களை சொரிந்துசொரிந்து வணங்கி துதிப்பாம்.

சதாசிவமூர்த்தியின் ஆறு திருமுகங்களினின்றும் ஆறு பொறிகள் தோன்றி உலகெங்கும் பாத்தல்கண்டு இறைவி அஞ்சி ஓடினாள். அதனாலே அவள் திருவடிச்சிலம்புகளிற் பதிந்துள்ள நவரத்தினங்களும் வீழ்ந்தன அவை ஒன்பதும் ஒன்பது சத்திகளாகி இறைவனைபார்த்த மாத்திரையிலே மோகமுற்று கருப்பவதிகளாயினர். அவரிடத்தினின்றும் தோன்றினவரே நவவீரர் எனப்படுவார் அவர்கள் பெயர்வருமாறு:— வீரவாகு, வீரகேசரி, வீரமாமகேந்திரர், வீரமாமகேஸ்பரர், வீரபுரந்தரர், வீரராக்கதர், வீரமார்த்தாண்டர், வீரராந்தகர், வீரதீரர், என்னும் நவவீரர்கள் உற்பவித்தனர்கள்.

ஈதல்லாமல்;

குமாரதந்திர ஆகமத்தில் சுப்ரமண்யபூஜாவிதி நியாசத்தில்
கிரந்தசுலோகத்தின் மொழிபெயர்ப்பு.

வீரவாகுர்வீரமார்த்தாண்ட
வீரகேசரிபுரந்தரவீரசூர
கௌரிநேயவீரஉத்தண்டசிலா
வீரபத்மோவீரதெண்டோ.
இத்தியேவம்பூஜயேத்க்ரமாத்.

தேடுவார் வலமாய்வந்து தெரிசிப்பார் சென்னிமீது
சூடுவார் மலரேதாவித் தொழுதகை குப்பிநிற்பார்
பாடுவார் காவென்றம்மைப் பரிவினு னுந்தமாக
வாடுவார்குகன்கைச்செவ்வேற் கருந்துணைக்குருந்தமென்றே.

என்று தெய்வீகபிரபந்தமாகிய சட்டிஎழுபதென்னு மருட் கவியாலுந் தெளிக.

இதில் — இக்கவிதைகளினால் வீரவாகுமுதலிய நவவீரரையும் அவர்கள் குருத்தத்தையும் சிவாலயங்களில் பூஜித்து வருவதாகவும் மலர்களால் அர்ச்சித்து வருவதாகவும் பாதத்தில் வீழ்ந்து வணங்கிவருவதாகவும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஈதல்லாமல்.

செங்குந்த மான்மியக் கவி.

சிலைபதச்சிலம்பிறுதிர்மணிவல்லித்
தெரிவையோடொன்பதுமடவார்
சிவபிரான் றன்னைநோக்கினர்கர்ப்பஞ்சேர்ந்து
நவ்வீரவாகுடனே
நவவயவரைஈன்றெடுத்தாளன்றோர்
நல்லகுந்தாயுதப்பெற்றே
உவமையில்குகனற்றுணைவராய்ச்சூர
னுடுகிளையென்றகைவித்தார்.

இதில் — தேவியின் கால்ச்சிலம்பிலிருந்து முதிர்ந்த நவரத்தினங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொருபெண்களாய் உற்பவித்ததாகவும் அவர்களிடத்திலிருந்து வீரவாகு தேவர்முதலிய லக்ஷத்தொன்பது வீரர்கள் ஜெனித்ததாகவும், சத்தியினால் செங்குந்தாயுதம் பெற்றதாகவும், ஸ்ரீ கந்தபிரானுக்கு சகோதரர்களென்றும், சூரசம்மாரம் செய்தவர்களென்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஈதல்லாமல்.

திருவிரட்டையர்களருளிச்செய்த
கச்சியேகாம்பரநாதர் உலாப்பிரபந்தத்தில்
சிவகணங்களோடுக்கூட்டிச் சிறப்பித்தோதிய

கலி.

ஓராயிரத்துத்தொளாயிரவருமிமுதற்
பேராயிறைநந்தபெருமையரும்.

என்றும் தெய்வீகவாக்காற் காண்க.

இதில் — ஓராயிரத்துத் தொளாயிரவரின் வர்க்கத்தினர் செங்குந்தர் என்று கூறியிருக்கிறது.

அதல்லாமல்.

கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கூத்தர் அருளிச்செய்த
ஈட்டியெழுபதில் 16-வது கவி.

சலம்பிரியாதகுட்டுச்சாவற்கேதனமென்னுநான்றும்
வலம்பிரியாதசெவ்வேட்குறுதுணையாகமன்னுட
குலம்பெறவீந்தாரென்றங்கொடியுமைதந்தவீட்டி
நலம்பெறுமிந்தக்குந்தர்ப்பரிசுபோனுட்டிலுண்டோ.

இதில் — செங்குந்தர்கள் சிவனது மாபினரென்றும் உமையவளால் கைவேலைப்பெற்றனரென்றும் பொருள்தோன்ற கூறியிருக்கிறது.

அதல்லாமல்.

திருஞான சம்பந்தசிவாசாரியர் செங்குந்தர் குலம் "வேற்குமாரனுற்குலம்" ஆனதால் மற்ற எல்லாவற்றினும் சிறந்த குலம் எனவும் அவர்கள் கரத்தாற் பரிசித்த கூழ்
தேவாமுதத்தினுஞ் சிறந்த சிவப்பிரசாத
மாகுமெனவும் கூறினரென்ற

கலி.

உலகத்தினிற்புட்பராகமெனியினிற்கதிராமுமக்கு
புலத்தினிற்கருப்கண்வாவிபூவினிற்கமலமுஞ்சொல்லுங்
குலத்தினில்வீரக்குந்தம்குன்றினின்மேருக்குன்றந்
தலத்தினின்மதுரைமேலாம்தரமெனுந்தகைமைத்தம்மா.

எனவும்.

கோக்கனாமின்னுரைத்தலத்தரைக்குலத்தில்வேத
மாக்கனைச்சிசுவைக்கொன்றுஞ்செய்நம்பிமறந்தாளுசா
ஞக்கமதழித்தான்பாவமனைத்துஞ்செங்குந்தர்வீதி
தெக்கிடப்பிச்சைவாங்கித்தின்மிடத்திருமன்றே.

எனவும் வரும் மதுரைப்புராணத் தலவிசேடப்படலத் திருவிருத்தங்களானுந்தெளிக.

அதல்லாமல்.

ஈட்டியெழுபதில் 29-வது கவி.

இந்திரனயன்மாறேவர்யாவர்க்குமுதன்மையாக
வந்தபான்மையினற்குலமுப்படையந்தனர்க்கு
முந்தியகாமந்தானுமுதலியானகையாற்செங்
குந்தர்சந்ததிக்குமப்பேர்முதலியரென்றுகூறும்.

(இ-ள்.) இந்திரன் பிரமன் விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் யாவருக்கும் முதன்மையாக ஆதியி லெழுந்தருளிய [illegible] தன்மையால் குலமும் மழுவாயுதமுந் திருக்கையிலுடைய பரமனுக்கு ஆதிநாமம் முதலியரென்றிருந்த தாதலால், அம்மரபில் வந்த செங்குந்தர் சந்ததிக்கும் முதலியரென்று அந்நாமத்தையே உலகங்கூறும். எ-று.

இஃது செங்குந்தர்களுக்கு முதலியரென்னும் [illegible] வந்ததற்குக் காரணங் கூறியிருக்கிறது.

இக்காலத்தில் முதலியரென்பது முதலியாரென மருவியது.

விஜயபுரி என்னும் நாவில் வீரவாகுதேவர் துதி.

13-வது கவி.

பேரவாக்குப்பிறந்துழலெம்மனோர்
கோரவாகுலக்கூட்டமியாவையும்
பேரவாகுப்பிரான் றனைக்குத்துணை
வீரவாகுவின்மெல்லடிபோற்றுவாம்.

(இ-ள்.) பேராசைப்பெருக்கால் பூவுலகிற் பிறவியெடுத்து அலல்கின்ற என்போன்றவர்களின் கொடுமை மிக்க துன்பத்தொகுதியனைத்தும் ஒழியும்படி ஆறுவாகனராகிய விநாயகக்கடவுளின் சகோதரராகிய முருகக்கடவுளுக்குச் சகோதரரான வீரவாகுதேவரின் மிருதுவான திருவடிகளைத் துதிப்பாம்.

☞ விநாயகக் கடவுளின் சகோதரருக்கு சகோதரர் என்பதற்கு பிரமாணம்.

கவி.

பேரவாகுவையுடையவனிளவல்பேரருளால்
ஆரவாகுலம்வானவர்பெறுவகைதொலைப்பா
னோரவாக்குறுஞ்செம்மணிப்பாவைதன்னிடத்தில்
வீரவாகுவந்துதித்தனனுலகெலாம்வியப்ப.

எனவும்.

தெய்வதுகேட்டுமைந்தர்க்க[illegible]
வவர்க்கெல்லாந் சிவன்[illegible]
தா[illegible]நடர்வாருதவியர்ப்பில்
[illegible]ருமோரிலக்கந்தனயரோ[illegible]
வீரகுமொன்றிறுக்கட்டிலையவனெ[illegible]
சேனைநீங்கவின்றி

வேலவன்பணித்தனசெய்தொழுகுதிறநீ
ரானவருமிசைந்துதாழ்ந்தார்.

என்று வரும் கந்தபுராணத் திருவிருத்தங்களாலுந் தெளிக.

இதில் — வீரவாகு என்பது சுத்தவீரத்தன்மையுடையர் புயங்களைப்படைத்தவ ரென்பதை விளக்கிய காரணப்பெயர். வீரத்தன்மையை விளக்கற்குப் புயவலியே முக்கியமென்க.

கவி.

நாடியபொருள்கைகூடுஞ்ஞானமும்புகழுமுண்டாம்
வீடியல்வழியதாக்கும்வேரிக்கமலைநோக்கு
நீடியவரக்கர்சேனைநீறுபட்டழியவாகை
சூடியசிலைவிராமன்றோள்வலிகூறுவோர்க்கே.

என்னும் கம்பராமாயணச் செய்யுளிற் காண்க.

ஈதல்லாமல்.

செங்குந்தவீரர்கள் முசுமுகவேந்தனுக்கு தங்கள் குலப்பெயரையும் தங்கள் குலப்பெண்ணையும் கொடுத்தார்கள் என்பதற்கு பிரமாணம்,
கந்தபுராணத்தின் கவி.

இன்னணம்பலவிராழுகுறுமெம்மின்றயுலகிறையமைச்சா
சின்னுறும்பெயரின்மற்றிவனுமுவேற்பெயர்சிறுவியாண்டிருந்
தொன்னயம்பெறமுசுகுந்தவேந்தாகெனச்சொற்றிடற்று
மென்னவின்றுன்மனக்கஞ்சிடைம்பன்றெனவிபல்பிசிற்றுன்.

எனவும்.

அந்தமில்வன்மைசான்றவாடலம்புயத்தோன்புட்ப
கந்தியென்றுரைபெற்றுள்ளகன்னிகைதன்னைவேட்டுச்

சிந்தையிற் கேழ்மொழிச் சேர் சித்திரவல்லியென்னும்
பைந்தொடி தன்னையன்பாற் பயந்தனன் பருமயின்போல்

எனவும்.

ஆத்தகுபொழுதிற்பின்னையனகனைசனகனென்னும்
புத்திரர் தம்மைநல்கிப்புவனிபூண்முசுகுந்தற்குச்
சித்திரவல்லியென்னுஞ்சீர்கெழுபுதல்விதன்னை
மெய்த்தருவதனைநீரால்விதிமுறைவழாமலீந்தான்.

இதில் — இக்கவிதைகளினாற் செங்குந்தமரபினர் ஆதியில் நவவீரர்களென்னும் தேவாம்சமுடையரா யிருந்து முருகக்கடவுளின் கட்டளையால் முசுகுந்தனுக்கு தங்கள் குலப்பெயரையும் குலப்பெண்ணையும் கொடுத்து சம்பந்திகளாய் மானவாம்சம்பெற்று அநாமுதல் அரசர்களாயிருந்தார்க ளென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஈதல்லாமல்.

குமாரக்கடவுளின் கட்டளையை வீரவாகுதேவர் மறுத்ததன்றி
முசுகுந்தசக்கரவர்த்தியை இழித்துக் கூறின ரென்பதை
யும் அதைக் கேட்ட குகப்பெருமான் சினந்து மறுத்
ததோடத்திற்கு மானவாம்சமடைவாயெனக்
கட்டளையிட்டன ரென்பதைப்பற்றிய
கந்தபுராணக் கவி.

முழுதருட்புரிதருங்கடவுள்சொல்வினவியேமுடிவதில்லாச்
செழுமதித்தன்குடைச்சூர்குலந்தனையடுத்திறவினேங்கள்
பழிப்படையானுவின்வழிவருஞ்சிறுமன்பாங்கராகி
யிழிதொழிற்புரிகிலோமெனமறுத்துரைசெய்தாரியாரும்வீரர்.

எனவும்.

ஞானநாயகனவர்மொழிதனைக்கேட்டாங்கு அரம்முரைமறுத்தீர்
ஈனமேதார்பான்மையானீவிர்மானுடவராயவனிமன்னன்

சேனையாகிப்புறம்போற்றியேபற்பகற்சேர்திர்பின்னர்
வானுளோர்புகழுமேவேகோற்றுமம்பக்கலில்வருதிரென்றான்.

ஈதல்லாமல்.

ஸ்ரீ தந்தவிரதவிலாசத்தில் சுப்பிரமண்ணிய ஸ்வாமி சொல்

விருத்தம்.

விடுத்தநஞ்சொல்லைமாற்றிவிளம்புதல்தகுதியாமோ
தடுத்தெதிருரைக்குந்தன்மைக்ஷத்ரியர்க்குரித்தாஞ்சாபம்
கொடுத்தனநீங்களெல்லாங்குலவையமனிதராய்முன்
னெடுத்தவித்தேவதேகமேகிடக்கடவதின்றே.

(இ-ள்) நாம் கட்டளையிட்டதை மறுத்துச் சொல்வது தகுதியாகுமா, அப்படி தடுத்துப் பேசுகிறகுணம் க்ஷத்திரியர்க்கு உரியதல்லவா, நீங்கள் தடுத்துபேசினபடியால் உங்களுக்கு இந்த தேவதேகம்நீங்கி மனித தேகம்வரக்கடவது என்கிற சாபம் கொடுத்திருக்கிறோம் வீரர்களே. எ-று.

எனவும்.

ஷை விலாசத்தில் நவவீரர்கள் சொல்

கொச்சகம்.

முன்னவனேயெங்களுக்குமோக்ஷமயலாமனித
யின்னதனுத்தந்துவிட்டீர்சிறியோங்களறியாமல்
என்னபிழைசெய்தோமோவேதமறியோங்குகனே
யின்னமிந்ததேவதனுவென்றருள்வீரெங்கோனே.

(இ-ள்) கேளும் எங்கள் முதல்வராகிய முருகநாதனே ஆசையும் அறியாமையையும் விளைவதற்கிடமாகிய இந்தமானிட தேகங்கொடுத்துவிட்டீர் முன் என்ன வினைசெய்திருக்கின்றோமோ அறிகிலோம் இப்போது இழந்துவிட்ட தேவதேகம் எக்காலத்திற் கொடுப்பீர் எங்கர்த்தனே. எ-று.

எனவும்.

அது விலாசத்தில் சுப்பிரமண்ணியர் சொல்

விருத்தம்.

அந்நாள்சூரபன்மவதாரனைக்கொன்றுநாகம்
வந்துதெய்வானைதன்னைமணஞ்செயும்போதக்கூட்ட
முந்தரம்பையர்களும்மைமோகமேகொண்டாரன்றோ
சுந்தரர்நீங்கள்கண்டதொடர்பெதம்மிளவலீரே.

(இ-ள்.) நாம் அக்காலத்தில் சூரபத்மனை ஜெயித்து தேவ லோகம்வந்து தெய்வானையை கலியாணம்செய்யும்போது அம்ம ணப்பந்தரில் வந்த தேவகூட்டங்களில் முந்தியிருந்த அரம்பைய ர்கள் உங்கள் யௌவனத்தைக்கண்டு மோகித்தார்கள் அவர்கள் அழகுகண்டு நீங்கள் மோகித்தீர்கள் அவ்வினைக்கீடாக மக்கட் பிறவிக்கிசைந்து நாம் அவ்வினையை யூட்டுவிக்கிறோம் இஃதோ ர் ரகசியம் என் துணைவரே. எ-று.

எனவும்.

விருத்தம்.

அன்னையாலெந்தகுந்தமங்கைகொண்டுலகமிந்த
மன்னனுக்காக்கிகம்மால்வழங்குவெம்புலியதாகை
தன்னைப்பெயர்த்திசோழத்தலைவர்பாற்பிறந்ததேவ
கன்னியர்மணந்துகைக்கொள்குலமிகுங்கண்டுவீரீர்.

(இ-ள்.) நமது மாதாவாகிய உமாதேவியால் கொடுக்கப்பெ ற்ற செங்குந்தங் கையிற்கொண்டு உலகமுழுவதும் ஆளும் ஏகச க்ராதிபத்தியம் இந்த அரசனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு என்னால் ஸம்ஹாரஞ்செய்து அவன் கையிற்பறித்து உங்களுக்கு கொ டுத்தப் புலிக்கொடியை இந்த உலகத்தில் நிலைபெற வெற்றிக்கொ டியாக நாட்டி சோழவரசர்கள் மரபிற் பிறந்திருக்கும் தேவ அர ம்பையர்களை மணந்து நவவீரரில் முதல்வீரனாகிய, உன்மரபினை ரென்னும் பொருள் தோன்ற வீர, வாகுஎன்பதில், வாகு, என் பது, கையெனவும், வீரம், என்பது, கோள், எனவும், இவ்விரு

சுற்றும் புணர்த்திய தொடர்மொழியில், அரி என்னும், உயர்தி ணை பன்மை பலர்பால் விகுதிசேர, கைக்கோளரென்னும் பெய ருடைய செங்குந்த குலத்தை அபிவிர்த்தியாக்கிவைத்து நம து பதவி வரக்கடவீர் துணைவரே, எ-று.

ஈதல்லாமல்.

செங்குந்த வேல்பதிகம்

7-வது கவி.

மையிலகுநீவினைகளெய்யவகமுள்ளினரை
வந்துகாக்குங்குந்தவேல்
வரதமணியுஞ்சூட்டிவிரதமிகுமுகசுந்த
மன்னவனிருந்தவத்தால்
செய்யமழிலேறுமுருகையனுடனைவே
தென்றுவருகுந்தவேல்
தேவதனுவங்குதரிமானவதனுப்பெற்றிச்
செகமிருக்கிடுகுந்தவேல்
வெய்யவனருங்குலத்துய்யுமாமாதரை
மீமணம்புரிகுந்தவேல்
வீரநாகன்மழக்கிளியையுங்கிளியையும்
வேந்தனுக்கிருந்தவேல்
தொய்யின்முலைமங்கையர்கண்மையனுறுமெழினிலவு
சுந்தரவிரதங்கை
சுந்தரசுந்தவேல்கந்தனுக்கிளையவேல்
தூயசெங்குந்தவேலே.

இதில் — நவவீரர்கள் முசுகுந்தச் சோழன் மரபில் தோன்றின தேவமாதர்களைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஈதல்லாமல்.

கந்தபுராணம்

கவி.

அன்னதோர்காலந்தன்னிலரம்பையரவனியாரு
மன்னவர்தம்பாற்சேர்ன்றிவளர்தனும்வாகைமொய்ம்பின்
முன்னவன்முதலோர்க்கெல்லாஞ்சுருந்தவேந்தனுந்தக்
கன்னியர்தம்மைமக்கூவிக்கடிமணபுரியற்றுவித்தான்.

இதில் — தேவமாதர்களுக்கு மணாளர் என்பதைப்பற்றிக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

அதல்லாமல்.

செங்குந்தபுராணம் மானவகாண்டம் மணம்புரிபடலம்

34-வது கவி.

தெருண்டோருள்ளக்குருமணியாய்த்திகழும்
குமரன்வரத்தாலும்
சரண்டாகிறையோன்றருமணியேயென்ன
சூட்டிவிரதமெனும்
மரண்டான்கொண்டதிணமணியின்குலப்பெண்
கொண்டமுறையாலும்
மிரண்டாவருணத்தவராகியிருந்தார்வீரர்
இருநிலத்தே.

இதில் — வீரர்கள் சோழன் மரபில் அவதரித்திருந்த தேவமாதர்களை மணஞ்செய்து கொண்டதால் இரண்டாம் வருணத்தவர் அதாவது க்ஷத்திரியர் என்பதைப் பற்றி கூறப்பட்டிருக்கிறது.

அதல்லாமல்.

கந்தப்புராணம் தக்ஷகாண்டம் கந்தவிரதப்படலம்

40-வது கவி.

ஏனையவீரர்தாமுமியல்புறிவழாமல்வேட்ட
தேனிவர்குழலாரோடுஞ்சிறந்தவில்வாழ்க்கைபோற்றி
மானலங்குதலைச்செவ்வாய்ப்பாலரைநிலவேற்கண்
மானனையாரைநல்கிமனுக்குலத்தோன்றியுற்றார்.

இதில் — வீரர்கள் மனுகுலம் அதாவது க்ஷத்திரியர்குலமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

அதல்லாமல்.

அகஸ்தியமகாமுனிவர் அருளிய ஜாதிஉற்பத்தி நூலில்

35-வது பாட்டு.

வாரப்பா இன்னமொருவரிசைகேளு
வண்மையாம்வீரர்குலம்விளம்பக்கேண்மோ
தாரப்பாவீரமார்த்தாண்டரென்போர்
தன்மையுறுந்தேவக்ஷத்திரியராகி
கூரப்பா இவர்செயலும்யாதோவெனில்
குவலயத்திற்கொண்டிடுநற்பகையையெல்லாம்
காரப்பாகருவறுத்து அடங்காவீரர்
கருணையாமிவர்குலஞ்செங்குந்தந்தானே.

இதில் — வீரமார்த்தாண்டதேவர் தேவக்ஷத்திரியர் என்றும் பகைவரையெல்லாம் கருவறுத்து அடங்காத வீரரென்றும் செங்குந்தர் குலமென்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

அதல்லாமல்.

கொங்கணர் 710-ல் கந்திசர்மரபு 22-வது பாட்டு.

மறைவானகந்திசர்மரபேசெங்குந்
மர்க்கமுடன்செங்குந்தகோத்திரமாகும்

நறைவானவனன்மகன்றானும்
நலமானவீரவாகுதேவனென்று
நறையினிலேதேவக்ஷத்திரியனென்று
தருவாகவம்சத்தின்பெரும்பெற்று
உறைவானமுசுமுகனும்வளவனுக்கு
உண்மையாந்துணைவரென்றேதானுரைச்சே,

இதில் — நந்திசர் வீரவாகுதேவனென்றும் செங்குந்த கோத்திரமென்றும் தேவக்ஷத்திரியரென்றும் முசுகுந்தச்சோழனுக்கு துணைவரென்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஈதல்லாமல்,

கருவூரார் 205-ல் 25-வது பாட்டு.

சாதியாயின்னமொருமார்க்கங்கேளு
சாங்கமுடையா னுரைப்பேன்மைந்தாபாரு
ஆதியாம்வீரகேசரியாந்தேவர்
அன்பானபரிதிகுலஜாதியாகும்
நீதியாம்சேனைக்குத்தலைவரென்று
நிஷ்களங்கமாகவல்லோர்நூல்கடோறும்
பாதியாம்சடையனிடத்தும்பிரானும்
பகர்ந்துவைத்தநூல்தனிலேகாணலாமே.

இதில் — வீரகேசரிதேவர் சூரியகுலம் அதாவது க்ஷத்திரியகுலம் என்றும் சேனைத்தலைவரென்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஈதல்லாமல்.

போகர்ஜாதி உற்பத்திநூலில் 18-வது பாட்டு.

பாலிக்கும்புவிப்பரவியின்னங்கேளு
பாங்குடனேநவவீரர்ஜாதிபேதம்

வாவில்லைவரத்தினாலுதித்தசித்து
வன்னலேபூமிதனிலிருந்தசித்து
காவில்லைகொண்டதொருக்ஷத்திரியஜாதி
கருவானஜாதியென்றேசெப்பலாகும்
நாவில்லைசொல்வதற்குயாராலாகும்
நலமாகத்தலைவரென்றேநாட்டலாமே.

இதில் — நவவீர தேவர்கள் க்ஷத்திரிய ஜாதியென்றும் சேனைத்தலைவரென்றுங் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஈதல்லாமல்.

திருவள்ளுவர் சுருக்கம் 26-வது பாட்டு.

தன்ராஜபூபதிகொண்டதனவீரர்
நன்மையுறுமிப்புவியில்வல்லோராகி
உக்ராமலைப்பாளிக்குத்துணையாலெந்தன்
ஊழ்வலியால்காட்சியின்றன்உண்மைகண்டேன்.

இந்தசெய்யுளின்மேற்கோள் நூல் இரண்டடியே காணப்பட்டது.

சாமந்தர் என்பது சேனைத்தலைவர் என்பதற்கு சில சாஸ்திர திருஷ்டாந்தங்கள் வருமாறு.

அகஸ்தியர்மரபுவிளக்கநூல் 106-வது பாட்டு.

என்னவேயின்னமொருமார்க்கங்கூர்வேன்
எழிலானகண்மணியேயெழில்வல்லோர்கேள்
நன்னவவீரர்மரபுதானும்
நவிலுவேன்நாற்றிசையுங்கீர்த்தியோங்க
கன்னவேகத்தவேள்சாபத்தாலே
கனமானமனுகுலத்தில்தோன்றியுற்றார்.

அன்னவேமுசுகுந்தர்க்கவனிதன்னில்
அன்பாய்ச்சாமந்தராயிருந்தார்பாரே.

எனவும்.

வாசிட்டம் சுக்கிரன்கதை 27-வது கவி.

சாலுவநாட்டிற்பானுமந்திரத்தலைவனானான்
மேலுயர்கற்பகாலம்விஞ்சையர்வேந்தனானான்
வாலுணர்வுளதாயங்கொர்மாதவன்மதலையானான்
சேலுகள்சவ்விரத்திற்சேர்ந்தசாமந்தனானான்.

இதில் — சாலுவதேசத்தில் இந்த சுக்கிரனானவன் சூரியகுலத்துக் காசாரியனானான், பின்பு கற்பகாலம் வரைக்கும் வித்தியாதரர்க்கரசனானான், மிகுந்த வறிவுள்ளவனானான் ஒரு தபோமுனிவன் புதல்வனானான், செழுங்கெண்டைகள் குதிக்காநின்ற சவ்விர நாட்டிற் பொருந்திய சாமந்தனைப் பிறந்தானென்பதாம்.

☞ இந்தக்கவிகளில் சேனைத்தலைவரென்று சொல்ல வேண்டிய விடத்திற் சாமந்தர் என்று சொன்னார். இதுவுமல்லாமல் சாமந்தன் என்ற பேர் சேனைத்தலைவருக்கே மிக உரியதென்று நிகண்டிற் சொல்லியிருக்கின்றது.

எனவும்.

தேரையர் 80-வது பாட்டு.

ஆமப்பா இன்னமொருசெய்திசொல்வேன்
அப்பனேசெங்குந்தர்வகுப்பைக்கேளு;
காமப்பாதரணிதனில்மனுமாந்தாதா
தருவாகசத்தியில்வந்துதோன்றி
சாமப்பாகவீரதேவர்தானும்
சார்வாகப்படைத்தலைபாயவனிமீதில்

காமப்பாகத்தருடசாபத்தாலே
கனமாய்ச்சாமந்தராயிருந்தார்பாரே.

எனவும்.

பாரதம் பீஷ்மபர்வம் முதற்போர் சருக்கம்

24-வது கவி.

மண்டலீகர்தம்மார்புறையாகவே
மண்டலீகர்தம்வாட்படையோச்சினர்
சண்டவார்சிலைசாமந்தர்வாங்கவே
சண்டவார்சிலைசாமந்தர்வாங்கினர்.

(இ-ள்.) மண்டலீகர் என்று சொல்லப்பட்ட அரசருடைய மார்புக்கிலக்காக மண்டலீகர் என்று சொல்லப்பட்ட சத்துருவாகிய அரசர் தங்கள் வாளாயுதத்தை வீசினார், சாமந்தர் என்று சொல்லப்பட்ட வில்லைக் கையிலுடைய சேனைத்தலைவர்கள், பலம் பொருந்தி கண்ட வில்லை யெடுக்க எதிரிகளாகிய அரசர் தங்கள் வில்லைவளைத்தாரென்பதாம். எ-று.

இந்தக்கவிகளினால் சாமந்தர் என்கிற வாக்கியம் வில்லையுடைய சேனைத்தலைவர் என்பதேதவிர வேறல்ல.

அதல்லாமல்.

திருவிளையாடற்புராணம் மெய்காட்டிய படலம்

3-வது கவி.

சுகுந்தரசாமந்தனெனத்தானைகாவல்செய்துளான்
சிவந்தசடைமுடியண்ணலடியவரேசிவமாகக்
கவர்ந்தொழுகியருச்சிக்குங்கடப்பாட்டினொழுகின்றோன்
[illegible]தரிசற்கிருமைக்குருந்துணையாகியொழுகுநாள்.

(இ-ள்.) சுகுந்தர சாமந்தனென்னும் பெயருடைய சேனைத்தலைவனாகியவன் சிவனடியார்களைப் பரமசிவமாகப் பூசித்து

சந்தோஷிக்க அரசன் இருமைக் குருத்துணைகின்றவனுக நடக்கும் காவலில் என்பதாம். எ-று.

எனவும்.

இதுவும் ௸ படலம் 29-வது கவி.

தெவ்வுமெகிழ்ச்சிபொங்கச்சேனையின்செல்வநோக்கி
யெவ்வெவ்தேயத்திருள்ளாரிவரெனவெதிரேரின்று
தெளவையின்மனச்சாமந்தன்கையிற்பொற்பிரம்புநீட்டி
யவ்வவர்தொகுதியெல்லாமணியணிவிருவிக்கூறும்.

(இ-ள்.) சத்துருக்களை ஜெயிக்க மகிழ்ச்சியானது பொங்க அரசருக்கு சேனையின் செல்வத்தைப்பார்த்து இவர்கள் எந்தந்த தேயத்திலுள்ளவர்களென்று அரசன் கேட்க உண்மையான மனதையுடைய சாமந்தன் கையிற் பொற்பிரம்பினால் நீட்டிக் காட்டி அந்தந்த சேனையின் தொகுப்பையெல்லாம் வரிசை வரிசையாக நிறுத்திச் சொல்வானென்பதாம். எ-று.

இந்த கவிகளினுல் சாமந்தனென்கிறவன்தான் அருத்தம் சேனைத்தலைவனென்று வந்திருக்கிறபடியால் சிலர் இந்த சாமந்தனென்கிற பதம் சேனைத்தலைவருக்குரிய தலைமையென்றும் சேனைத்தலைவர் வேறேயென்றும் சாமந்தர் என்கிற ஜாதி வேறென்றும் சொல்லுவார்கள். ஆனுல் அதன் விபரத்தை வெளியிடுகிறேன்.

சேனைத்தலைவராய் வரப்பட்டவர்களில் யாரென்றல் அரசன் தொனிசாரணையும் பொக்கிஷங்களையும் கைக்கொள்ள வேண்டியதென்றும்; அரசன் சகோதரனாவது அல்லது அரசன் புத்திரனாவது அல்லது சொந்த பந்துவாவது சேனைத்தலைவனுயிருக்க வேண்டுமென்றும் நீதிநூற்சொன்ன பிரகாரமே சர்வராஜாக்களும் இதுவரைக்கும் நடந்தேறி வருகின்றது. அதுவே யல்லாமல் மந்திரிமுதலான ஊழியக்காரர்கள் ராஜபந்துக்களா யில்லாமல் புறச்சாதியாயிருந்தபோதிலும் அதனுற் பெருங்கெடுதி வந்து கேடிடாது. சேனைக்கதிபதி புறச்சாதியாயிருப்பார்களே

யானுல் அந்த ஜாதிபக்ஷத்தில் அரசு போய்விடுமென்பதற்கு சந்தேகமில்லை யல்லவா; அதைப்பற்றியே முன்னோர்களுங்கள் ராஜபந்துக்களுக்குள்ளாவே சேனைத்தலைவர்களை யேற்படுத்தி வந்தார்கள்.

அதற்கு திருஷ்டாந்தரம் சொல்லவேண்டுமானுல்—முதல் தேவர்களுக்கு தேவனான சிவருடைய புத்திரர்களாகிய கணபதியும் சுப்பிரமணியரும் வீரவாகுதேவரும் தேவர்களுக்கு சேனைத்தலைவர்களானுர்கள். இதுபோல் சூரபத்மா இராவணன் முதலான இராக்ஷத வரசர்களுக்கு அவரவர்கள் சொந்த பந்துக்களே சேனைத்தலைவராயிருந்தார்கள். ஆகையால் அரசனுடைய பின்னே அரசனுடைய பந்துக்களே சேனைத்தலைவராக வேண்டிய கிரமமான படியால் அரசனுக்கும் சேனைத்தலைவருக்கும் ஏதொன்றும் பேதமில்லை. அரசனே சேனைத்தலைவராவதும் சேனைத்தலைவரே அரசனாவதுஞ் சகசம்.

அதல்லாமல்.

பெரியபுராணம் கூற்றுவநாயனுர் சரித்திரம்

1-வது கவி.

தன்னுர்முனைகடோள்வலியாற்வென்றுகுலப்படையார்தம்
மன்னுமுத்திருநாயினாருனவிளக்கலைமிக்கார்
பன்னுஞ்சீரடியார்கள்பாதம்பணிந்தேற்ற
முன்னுயிரற்றிருத்தொண்டின்முயன்றுர்களந்தைமுதல்வனுர்.

(இ-ள்.) சத்துருக்களைத் தோள்வலியால் வென்று சிவனடியார்களுடைய பாதத்தைப் பணிந்து அதிசயமாக அடியார்களுடைய திருத்தொண்டின் முயற்சி செய்தார் களந்தையென்னும் பதிக்குள்ளரசனுகிய கூற்றுவநாயனுரென்பதாம். எ-று.

எனவும்.

ஷை சரித்திரம் 2-வது கவி.

அருளினால்வழியாலரசொதுங்க
    வவனியெல்லாமடிப்படுவோர்
பொருளின்முடிவுங்காண்பரிய
    வகையாற்பொலிவித்திகல்சிறக்க
மருளுங்களிறுபாய்புரவி
    மணித்தேர்படைஞர்முதன்மாற்றார்
வெருளுங்கருவிநான்குநிறை
    வீரச்செருக்கின்மேலானார்.

(இ-ள்.) பரமசிவனுடைய கிருபையினால் அரசு செலுத்தி பூமியின்கண்ணி லுள்ளவர்களெல்லாம் தன்னை வணங்க அளவிடாத மிகுந்த திரவியமும் பிரகாசிக்கின்ற யுத்தத்திலே சிறந்தவனாய் யானை குதிரை காலாள் தேர் முதலானதும் பெருந்து சத்துருக்களானவர்கள் பயப்படும்படியாக யுத்தாயுதத்தில் நிறைந்த வீரச்செல்வத்தில் மேன்மையுடையவ ராணு ரென்பதாம். எ-று.

இக்கவிதைகளினால் - கூற்றுவநாயனார் களந்தையென்னும் பதிக்கு அரசனாக விருந்து பரிபாலித்து வந்ததாக கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஈதல்லாமல்.

கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய கூத்தர் அருளிய தெய்விகப் பிரபந்தமாகிய ஈட்டி எழுபதில் 50-வது கவி.

தளர்ந்தவருக்குத்திருவுருவத்தன்னையடையார்க்கொருசிங்க
மிளந்தையவர்க்குச்சிலைவேணல்லிசையாற்பொற்பூதரமேயாம்
வளர்ந்தசாலிவயலில்வால்வளைகண்முத்தந்தரும்வளங்கூர்
களந்தையாதிபராசன்கைக்குந்தம்போற்காணேமே.

(இ-ள்.) தளர்ந்துவந்து தன்னை யடைந்தவர்களுக்கு முகமலர்ச்சியை யுடைய அழகிய உருவத்தை யுடையவன் தன்னை

வந்து வணங்காத சத்துருக்களுக்கு ஒப்பற்ற சிங்கம்போன்றவன் இளமைப் பருவத்தையுடைய பெண்களுக்குக் கருப்பு வில்லையுடைய மன்மதனை யொப்பான் அழகிய சிறந்த புகழ்க்கு பொன்மலையை யொப்பானாகிய நெற்பயிர் வளர்ந்த வயலினது வரம்பில் வெள்ளிய சங்கினங்கள் முத்தத்தை யீனுகின்ற வளப்பமிகுந்த *களந்தை முதலிய நகரத்துக்கு அரசனது கையின்கணுள்ள குந்தத்தினது புகழைப்போல ஒருவரிடத்துங் கண்டோமில்லை. எ-று.

இதில் — களந்தை என்னும் நகரத்து அரசன் கையின்கணுள்ள குந்தத்தின் புகழைப்போல ஒருவரிடத்தும் கண்டோமில்லை யென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஈதல்லாமல்.

வீரநாராயணர் விஜயம் சிறப்புப்பாயிரம் 15-வது கவி.

அறுபத்துமூன்றுநாயன்மார்களிற் பதின்மர் துதி.
எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

மலர்விழித்தயானைகய்ந்துணித்தோர்வேத
    மந்திரமாப்பகர்ந்தோர்நீற்றுண்மைகொண்டோர்
வலமைபெறுமாறுரார்முன்படர்ந்தோர்
    வரிவியினாற்கண்பெற்றோர்ஸ்ரீதேவன்று,
ணிலவுமுடியெனப்பூண்டோராகிரைக்கணீணிறிய
    மளிப்போர்புற்றிபமெரிப்போர்பாப்
பலமூவேந்தர்க்குரைப்போரமுதளிப்போர்குந்தப்
    படைக்குலத்திலவதரித்தபதின்மரையும்பணிவாம்.

(இ-ள்.) சிவகாமியாண்டார் கொண்டுவந்த புஷ்பதாமத்தைப் பறித்துதறிய யானையைத் துணித்த எறிபத்தநாயனாரும், வேதத்தாற்பரியங்களனைத்தையும் மூவாயிரம் திருமந்திரமாகத் திருவாய் மலர்ந்த திருமூலநாயனாரும், திருவெண்ணீற்றினுண்மையைக் கடைப்பிடியாகக் கொண்டிருந்த மெய்ப்பொருணாயனாரும்,

ஆரூருடைய நம்பிகள் திருக்கையிலைக் கெழுந்தருளுவ துணர்ந்து யோகத்தால் அவரை நியானித்துக் கொண்டு அவருக்கு முன் சென்றருளிய பெருமிழலைக் குறும்பநாயனாரும், சமணர்களுடன் வாதிட்டுக் குளந்தோண்டிக் கண்பெற்றுக்கொண்ட தண்டியடிகணாயனாரும், சிவபிரான் திருவடி சூட்டப்பெற்றமையை யே முடியாகக்கொண்டுகொண்ட கூற்றுவநாயனாரும், பிரதி திருவாதிரை நக்ஷத்திரந்தோறும் சிவனடியார்கட்குப் பொன்னளித்துவந்த நரசிங்கமுனையரைய நாயனாரும், தமிழிற்கோவைபாடி மூவேந்தர்க்கும் பொருளுணர்த்திவந்த காரிநாயனாரும், சிவனடியார்க்கமுதளித்துவந்த இடங்கழிநாயனாரும், என்று சொல்லத்தக்க, செங்குந்தர் குலத்தில் அவதரித்த இப்பதின் மரையும் வணங்குவாம், எ-று,

இந்நூலாசிரியர் செய்த இச்செங்குந்தப் பெருமக்கள்
துதிக்கு முதனூல் பொற்களந்தை புகழேந்திப்
புலவர் செய்த திருக்கை வழக்கமேயாம்.

அதில் —

நாவலூர்நம்பியெனுநாரையூர்நம்பியென்
மேவுமிருசீம்பியரான்மெச்சுங்கை — சேவின்ற
ஞதிசைக்கோதொண்ணிலடியவர்க்குப்பொன்னூறு
நிதியமேயளிக்குந்தேசிகக்கை — நீதியொடு
வெம்பகையைவென்றுவினைபொருளைமெய்யடியார்
தம்பொருளாயாக்குந்தயாளக்கை — யும்பொன்முடி
வன்றொண்டன்வேதண்டமன்னுமுனேயோகாற்ற
முன்றொண்டையாங்குகைத்தமாண்புக்கை — யின்றொண்டு
செய்யுஞ்சிவபத்தர்சிந்தைகலங்கப்பழிக்கும்
வெய்யபுரவெஞ்சமணரைவெற்றிக்கை — துய்யதமிழ்க்
கோவைபலதம்பெயராற்கூறிமூவேந்தரிடந்
தேவைபொருள்கொண்டுபணிதேடுங்கை — யாவினைக்கா

டன்னதுக்கென்றுய்யமனையாதுமோந்தான்மூக்
கென்னலன்போற்றுன்டித்தவெற்றக்கை — தன்னவிபோல்
தில்லாரிற்றொண்டர்க்கென்றிட்டநெற்போர்கவர்கேட்
பல்லாரைவின்னேற்றும்பாழிக்கை — புல்லான்
பொரவினைத்துவஞ்சவாட்புத்தகம்போதிப்பான்
வரவினைக்காதாருயிரிவண்கை — பிரவிகுல
மன்னுபுலகோம்பியாதியச்சாலை திறந்
தென்னுதன்றொண்டர்கொளைக்கிட்டுகை — மின்னார்பொ
னம்பலவன்சூட்டிணையையாயுமணிமுடியாய்
நம்பியணிந்தேயுலகாளுயர்கக்கை — யம்புவியில்
வெள்விடையோர்காமலரைவீழ்த்திய தும்பிக்கையறக்
கொள்விடைகூரும்பர்சாற்கொய்திடுகை — பெள்ளுறபுல்
லிட்டி[illegible]க்கெரித்தவின்பணிமுட்டச்சிகையை
நீட்டிவிளக்கெரித்தநேர்மைக்கை — நாட்டக்
குறையையமணர்கொளக்குண்டடெடுத்து
நிறைபுனல்செய்திட்டவிமலக்கை — மறைநெறியின்
மூவாயிரமறுவைம்முல்லையாளுக்கைபுக்கு
நாவாலினிதுரைத்தநன்னயக்கை.

என பதினால்வரைக் குறித்திருக்க, இவர் பதின்மரை மாத்திரம் துதித்ததற்கு காரணம் ஆலோசிக்குமிடத்து இவர்க்கு முன்னமே தம்மவர் செயற்கையால் திருத்தொண்ட [illegible]ணம் இயற்கை திரித்து வழங்கியதுபோலும். அத்திருக்கை [illegible]மற்றையும் [illegible]ன்னாட்குமுன் அச்சிறப்பித்தவர் இந்நூலாசிரியரைப் பின்றொடர்ந்து நால்வரைக் குறைத்தனர். ஆயினு மேறக்குறைய தருண்டிக்குமுன் இவ்வாசிரியர் நாளுக்கபரம்பரைய[illegible]ருவர்,

திருக்காஞ்சி முத்தமிழ்ச்சூரி வீரபத்திரதேசிகர் செய்தருள்
செங்குந்த சிலாக்கியமாலை, என்னும் பிரபந்தத்தில்,

ஒப்புயர்வற்றசிவாகமமேழ்நான்கினுண்மையெலா
மெப்புவனத்தும்விளங்கவாமேக்கிக்கிறந்தவுட
லிற்புகுந்தாண்டுக்கொன்றுகவேழுவாயிரமனுவைச்
செப்புஞானக்கதிரோர்செங்குந்தசிலாக்கியரே.

எனவும்.

ஆரணமோதுமபிடேகர்தம்மிலவதரித்துப்
பூரணநற்றமிழ்க்கோவைகள்பாடிப்புலவர்பா
லேரணவப்பொருள்கூறிப்பொன்பெற்றிறையின்பணிகள்
சீரணவச்செய்திறலோர்செங்குந்தசிலாக்கியரே.

எனவும்.

ஒருநூறுபொன்னையுலப்பிலிநாட்சைவவுத்தமர்க்கு
தருநூறிலன்புக்கெதிர் தார்த்தவேடன் றனித்துறை
யிருநூறுபொன்றந்திக்கும்புரமதரேவிடும்பற்
செருநூறும்வாழ்க்கைசிவன்வோர்செங்குந்தசிலாக்கியரே.

எனவும்.

நன்னாசிற்சைவமாமணிநிலைநிகழ்ந்தார்கெதிகன்
மன்னுறுநாளிலரன்றொண்டர்க்குண்டிவழங்கலற்ற
வின்னலொடேகெறக்கவாடுவோன்முனினையவரே
நின்னதிதியும்விடுத்தோர்செங்குந்தசிலாக்கியரே.

எனவும்.

[illegible]போர்க்குடைந்திட்டோர்க்கெந்நாளும்புகலிடம
யிருந்தவர்க்காடுட்டிதச்சென்றமர்வென்றதிலெய்திடும்பொன்
விருந்தருந்தவர்க்காக்குதலன்றிமலனிடந்
திருந்துபணிக்குமளிப்போர்செங்குந்தசிலாக்கியரே.

எனவும்.

கருக்கலைநேர்குழற்சங்கிலிகேள்வனைக்காதலித்த
பெருக்கமதாற்சித்தியாவையும்பெற்றவன்பின்றுகன்பா
லிருக்கைபெறலயிக்காற்றுதயோகிலிணங்குமுன்னர்
திருக்கயிலைப்பதிமேயோர்செங்குந்தசிலாக்கியரே.

எனவும்.

பன்முறையாயோதனத்தெய்த்தமேவலன்பட்டிமையாற்
கொன்முறையாய்க்தரன்சின்னங்குலவுறுகோலமுடன்
சொன்முறைநூல்கரவான்மறைத்தெய்தச்சோர்வின்றியுயிர்
சென்முறைசெல்லவிடுத்தோர்செங்குந்தசிலாக்கியரே.

எனவும்.

ஆண்டார்புரத்தைச்சிரித்தெரித்தானையவன்பொழியைத்
தொண்டாதரிக்குமவனடியாரைத்துணிந்திகழ்நாத்
தண்டாயஞ்சிக்கியொள்வாளானுறவிபடத்தக்கனமே
சென்டாயுதனிறையெய்தினார்செங்குந்தசிலாக்கியரே.

எனவும்.

பாராருமன்னவன்றேவிமுக்கண்ணற்காம்பைம்மலரென்
றோராதெடுத்துமோந்தேகனுங்கூந்தலீர்த்தொண்ணசியால்
வாராருங்கோணமரிந்தவள்கேள்வன்கைவாங்கவிட்டோ
ரார்கொன்மாலையுடையோர்செங்குந்தசிலாக்கியரே.

எனவும்.

வேலையிவல்தோளிபங்கன்றொண்டர்க்கென்றுவிசித்[illegible]
கோலையாற்றுதினத்தோருணக்கண்டுகொண்டுதந்தை
காலைமனையைத்தமரையவர்மலைத்தன்துணையுடன்
சேலையப்பகொடுமாய்த்தோர்செங்குந்தசிலாக்கியரே.

எனவும்.

வர்சான்றசெம்பியர்க்கல்லாவிடோமுடியன்னத்தில்லை
யூர்சான்றவர்தவிரோதவுமாகுலமுற்ற[illegible]

ணேர்சான்றமாமுடியாகுறவேண்டிநெடுங்கனவிற்
சீர்சான்றவாறுபெற்றுண்டோர்செங்குந்தரிலாக்கியரே.

எனவும்.

என்றுமலர்பறித்தேநார்த்திக்காரமியற்றுந்தொண்டர்
நின்றலறச்சிக்குந்தும்பியொடைவர்நெடுமழுவாற்
பொன்றவிருத்திறைமெய்யன்புக்கின்னுயிர்போக்கவெள்ளிச்
சென்றவுயிரைமீள்வித்தோர்செங்குந்தரிலாக்கியரே.

எனவும்.

தொகைபெறும்பல்பொருளாற்சிவன்கோயிலிற்றாபினிக்கட்
டகமகிழ்காலின்மையெய்திக்கணம்புல்லர்தவித்தற
மிகைகெடலின்றியதையேயெரித்ததுமிக்கின்மையாற்
சிகையெரித்திட்டசெயலோர்செங்குந்தரிலாக்கியரே.

எனவும்.

முகைத்தபொழுதேபெறுங்குருடேகிக்கண்முன்றிரிய
விகைத்ததுயர்த்தொண்டினிதின்முற்றிப்புகழ்நிலெரட்டாத்
பகைத்தவமணர்குருடாகிவேகத்தப்பணிப்பினவர்
திகைத்துயிலிவிடச்செய்தோர்செங்குந்தரிலாக்கியரே.

எனவும்ப் பதினொன்று திருத்தொண்டர்களும் பாம்பு தமைத்திருக்கக் கண்டாம்.

இஃது வட்டப்பிரதியி லிருந்தெடுத் தெழுதியது.

ஈதல்லாமல்.

வல்லான்காவியம் தேவராட்சிச் சருக்கம்

43-வது கவி.

நவமணிவீரவேந்தர்ற்குலமுடையானென்றுஞ்
சிவமணியணியேயென்னத்தேர்ந்தவன்மதிமானென்பேத்த.

நவமணிகளுற்றதுஞ்சச்சங்கரன்சரவணத்தூற்
பவமணியளித்தகுந்தன்பதமுடியெனக்கொள்பண்பர்.

(இ-ள்.) நவமணிகளிற் றோன்றிய சத்திகளின் குமாரர்களாகிய நவவீரரென்னும் மன்னவர்களின் சிறந்த குலமுடையவர். எக்காலத்தும் ஆபரணமாயுள்ளது உருத்திராக்க மணியேயென்று தெளிந்துள்ளவர். மதிமானென்னும் மன்னவன் அரியதவத்தா லீன்ற புத்திரரத்தினம் விடந்தங்கிய கண்டமுடைய சங்கரமூர்த்தியும் சரவணத்தடாகத்திற் குழவியுருவா யவதரித்த சுப்பிரமணியக்கடவுளைப் பயந்த பரனுமாகிய எமது நடராஜன் திருவடிகளை முடியாகப்பெற்ற தகைமையர். எ-று.

இதில் — இக்கனாதிபர் திருத்தொண்டரறுபத்துமூவருளொருவரான கூற்றுவ நாயனார் சந்ததியாரெனக் கூறுப. இதனை "ஆர்கொண்டவேற்கூற்றன்களந்தைக்கோனடியேன்." என்னும் ஆளுடைய நம்பிகளருட்பனுவலானும்,

நாதன்றிருவடியேமுடியாகக்கவித்துநல்ல
போதங்கருத்திற்பொறித்தமையாலதுகைகொடுப்ப
வோதந்தழுவியஞாலமெலாமொருகோலின்வைத்தான்
கோதைநெடுவேற்களப்பாளனாகியகூற்றுவனே.

என்னும் நம்பியாண்டார் நம்பிகளருளிய திருவிருத்தத்தானும் தெளிக.

ஈதல்லாமல்.

விஜயம் என்னும் நூலில் 47-வது கவி.

பகைவிரைகொளக்கனற்றூப்பாரிலக்குந்தவ்வே
னருகரன்வெட்கிவெய்துருட்டினுண்முனைந்தவர்
வசிதனமதமாகிப்பவிக்கொடியர்த்திருக்கச்
சகமதிற்கொன்றுவெற்றிச்சங்கிலியார்த்தவன்றே.

(இ-ள்.) பகைவர்களுடைய படைகளைத் தனக்கு மாக்கிக் கொள்ளும் பொருட்டு, கஸ்தூரி என்னும் வரி பசியினையுடையா யிருக்கும் குந்தம் என்னும் கூரியவேல் பிரு கும் வெட்சி அரசர் வெட்சிமாலையணிந்து, போர்க்களத்தில் ர்த்துவந்த கோரேறுகிய யானையானது உயிரிழந்து விழும் கும் தன்னுடைய புலிக்கொடியே இவ்வுலகத்தில் எக்காலத் மிலைத்திருக்குமாறும் கொன்று, அக்களத்திலிருந்து ஜயசங்க னர். எ-று. அன்று - ஏ - அசைகள்.

இதில் — முன்னமே அநேக பகைவர்களை முறிருகாட்டி பே ச்செய்து வெட்சிமாலையணிந்து அக்காரணத்தால் ட்சியரசர் எனப்பெயர்கொண்ட மன்னர் இப்போது இக்குறும்பரசனை வெல்லுவான் வெட்சிமாலையை தனரென்க, அவ்வரசனையும் ஏனைய அரசர்களை வெற்றிகொண்டா ரென்பான், "வரிக்கொடியமார் குக்கர்சகமதில்." என்றார்.

எனவும்.

ஷெ நூலில் 2-வது சருக்கம் 2-வது கவி.

அந்நாளிருந்தாளீசனடிபவர்க்கடியன்செங்கோன்
மன்னவராஞ்செங்குந்தமரபினுலகமெங்குந்
சொன்னசோமதிப்பேர்கொண்டானக்கூரச்சுதனிவாமன்
முன்னவாசிவனேயென்றாயன்றனன்வீரதம்பன்றன்.

(இ-ள்.) அந்திருப்பழுவூரென்னும் தலத்தில் அன்மாக்களை படிமைகொண்டருளும் வடமுலைநாதர்க் கடிமைபூண்டவனுகவும், செங்கோல்செலுத்தும் அரசர்களாகிய செங்குந்தர் மரபினனுக வும், எவ்வுலகினுமொன்றும் புகழ்பெற்ற சோமதி என்னும் பெயருடை யானுகவுமிருந்த அரசன் அந்நாளில் குழந்தையில்லாமையால், முதல்வனே! சிவபெருமானே! என்று பன்னாளும் பிரார்த்தித்துப் பல விரதங்களையும் நோற்று வந்தனன். எ-று.

இதில் — இச்செங்குந்தமரபினர் ஆதியில் நவவீரர்களென்னும் தேவாம்சமுடையரா யிருந்து, முருகக்கடவுளின் கட் டளையால் முசுகுந்தச்சக்கரவர்த்திக்குச் சம்பந்திகளாய் மானவாம்சம்பெற்று, அதுமுதல் அரசர்களாயினமை தோன்ற "செங்கோன் மன்னவராஞ்செங்குந்தமரபு" என்றார். இம்மரபினர்க்கு இக்காரணத்தானன்றே தேவாம்சவிருதும் மானவாம்சவிருதும் இரண்டும் வழங் கிவருகின்றன. இவ்வாறிரண்டும் இம்மரபினர்க்கு உண்டென்பதை;

நங்கையர்வேய்த் தோள்பழகு நாகணவா யேகுந்த
வங்கையர்தங் கேதனமீ யாய்த்துரையாய் — துங்கமிகு
காவலொடு வைகித்தங் காவல்மெய் காக்குமெழிற்
சேவலொடு வேங்கையுமாத் தேர்.

என்னும் முத்துக்குமாரதேசிகரருளிய செங்குந்தர் தசாங்க வெண்பாவாலுந்தெளிக.

அதல்லாமல்.

வல்லான்புராணத்தில் 14-வது கவி.

ஓராயிரத்துத்தொள்ளாயிரவருளொருவருட்
சேராளன்மாவிருக்ஷத்தேவசிங்காதனத்திருந்து
பாராளுந்திறலுடையபதுமவன்னிகுதன்றனியன்
சீராளன்னவரசுசெயுங்காலைமறுபுலத்தார்.

(இ-ள்.) ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரவரென்னும் கூட்டத்தா ருள் ஒருவராய்ச் சேர்ந்திருப்பவரும், மாவிருக்ஷத்தின் கீழுள்ள தேவசிங்காதனத்தி லேவீற்றிருந்து செங்கோல் செலுத்தி யுலகா ண்டுவரும் வல்லபமுடைய பதுமன்னனென்னும் மன்னவன் ஈன்ற தருமாகிய தனியனென்னும் இளவரசு புரியுங்காலத்தில் மறுபுலத்தரசர்கள். எ-று.

இதில் — ஓராயிரத்துத் தொளாயிரவரென்போர் தில்லை மூவாயி ரவரைப் போன்று சிவபெருமானுக்கு தொண்டுபுரி வோர். இதனை

இல்லைமாநகர்வாழுவாழ்தவசிங்தையர்தனூராறைந்தூ
றல்லதும்பலமடபதித்தவராசரிக்கையிறுள்ளபெ
ரெல்லையில்லவரியாவருங்களிகொளவிளங்கசரிரொக்
கொல்லைவந்தெழுவனேவருங்கரமுச்சிவைத்தளமுருகினூர்.

என்னும் திருத்தொண்டபுராண வரலாற்றுத் திருவிருத்தத்து ள்ள "பலமடபதித்தவராசரிக்கையிறுள்ளபேர்" என்பதனுனும் இந்நூல் முதலில் காட்டிய இரட்டைய ரென்னும் தெய்வீகப்புல வர்கள் பாடியஏகாம்பரநாதர் உலாக்கன்னியானும், அவ்விடும யிச்செங்குந்த மரபினர் வசிக்குமிடத்திற்கு மடவளாக மென்ப தே பெயரென்பதனை

நம்பதிருன்றத்தூரின் மடவளாகந்தானுக்கெத்திருக்கோயிற் றுபித்தங்கண், செம்பியர்கோனநாகேச்சுரம்போலீதான் திரு நாகேச்சுரமெனவேதிருப்பேர்சாற்றி, யம்புவியிலங்காங்கலைவல நகட்கான்பரிசைந்திருநாள்பூசைகற்பித், திம்பர்புகழ்வளவனாக ரிமைச்செங்கேசுவிமசேரதுபரியத்தியற்றுனாவில்.

எனச் சேக்கிழார் புராணத்தும்.

ஊர்தவகார்மரண்மன்றமாவனகூடமயற்
சேர்த்தகத்தம்மிலைதற்குமுராய்பண்செழுமணிபெய
னோர்தவிடத்தமடவளாகம்மெனவேசிறுவிச்
சேர்த்தகற்றத்தொடும்லைக்குவர்காணித்தச்செங்குந்தரே.

எனச் செங்குந்தர் மாலையினுமுள்ள திருவிருத்தங்களானுந் தெளிக.

ஈதல்லாமல்.

போகர்நூல் 32-ஆது பாட்டு.

பண்பானபுவிப்பாணிமைந்தாகேளு
பகருகிறேன்வீரர்வர்க்கந்தானே

தண்பானகாசத்திசிலம்பில்த்தோன்றி
தருவாகநத்தனைத்தவருமாகி
இன்பானசெங்குந்தர்வம்சமாகும்
இடமுன்னவனவருலமனமேருட்டி
எண்பானசக்ஞ்திரஆயிரன்பான்பாலர்
இனைக்கியேஉலகிலேயதுதியிலுரே.

இதில் — இக்கவிதையினுற் செங்குந்த நவவீரர்களின் மக்களா கிய ஆயிரத்துத் தொளாயிரவரின் சந்ததியார் உலகில் அரசசெலுத்திவந்தார்களென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது

ஈதல்லாமல்.

அகஸ்தியர் மரபுநூல் 36-வது பாட்டு.

தானனபுலஸ்தியனேதயவுள்ளானே
தாரபனேதபாதிதியேதகைமையோனே
கோனனைகுருவினதுபிரகாசத்தால்
சொற்றவனேப்கதுகிறேன்குவலயத்தில்
தேனனவீரர்குலத்தேவராயர்
தெளிவுடனேகூறுகிறேன்மாணக்கற்கு
பானனபரந்தடரேபதிவிளக்கே
பாடுகிறேன்தேவசிங்மாசனத்தோன்பாரே.

இதில் — தேவராயர் செங்குந்தரென்றும் தேவசிங்காசனதிபதி யென்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

எனவும்.

டை நூல் 150-வது பாட்டு.

பாரப்பா இன்னமொருசெய்திகேளு
பண்பானபுலஸ்தியமபண்புள்ளோனே
காரப்பாசண்முகற்கிலேயோரான
சருவாகசத்திபுடபுத்திரனையப்பா

தாரப்பாநந்திகணத்தலருமாகி
    தருவாகவைவீரர்மரபில்தோன்றி
வாரப்பாவீரசிங்கராயர்தானும்
    வளமானவீரசிம்மாசனத்தோன்பாரே.

இதில் — வீரசிங்கராயர் செங்குந்தரென்றும் வீரசிங்காசனாதிபதியென்றும் இராஜரென்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

எனவும்.

ஷை நூலில் 169-வது பாட்டு.

காரப்பாபுலத்தியனேகருத்துள்ளோனே
    கருவானவர்னமதுவரிசைகேளு
தாரப்பாதரணிதனில்மனுக்கடங்கள்
    தருவானகுலமதனைவகுத்துச்சொல்வேன்
சாரப்பாசிவலிங்கராயர்தானும்
    சருவாகசெங்குந்தர்குலமேயாகும்
ஆரப்பாகைவேல்வர்வர்ணந்தானே
    அன்பானநவவீரர்தனயர்பாரே.

இதில் — இக்கவிதைகளினால் தேவராயர், வீரசிங்கராயர், சிவலிங்கராயர், கைவேல்வராயர், இவர்கள் செங்குந்த குலமென்றும் தேவசிம்மாசனாதிபதிகளென்றும் ராயர்களென்றும் பட்டந் தரித்தவர்களென்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

எனவும்.

ஷை நூல் 86-வது பாட்டு.

சாரப்பாபுலஸ்தியனேசார்ந்துகேளு
    சருவாகநவசத்திமரபைச்சொல்வேன்
தாரப்பாகணிகையர்தங்குலமேயாகும்
    தருவானஅரசனுடையதேவியாகும்

நாரப்பாநவவீரர்மக்கள்தன்னை
    நலமாகலட்சமென்றமக்களோடு
காரப்பாகந்தவேள்படைக்குத்தானும்
    கருவாகத்தலைவராயிருந்தார்பாரே.

இதில் — நவசத்திகளின் மரபு கணிகையர்குலமென்றும் அரசனுடைய தேவியென்றும் லட்சத்தொன்பது மக்கள் என்றும் கந்தவேள் படைக்கு தலைவரென்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஈதல்லாமல்.

ஸ்ரீ கந்தவிரத விலாசத்தில்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

கச்சியெனுமநாட்டிலனகனெனுமரசிருக்கக்கண்டவீரன்
நச்சியநாற்றிசைமுகத்துஞ்சிவபுரமுந்தொந்திபுரநாவிரிஞ்சை
யுச்சிதசோளிங்கபுரநாடொன்றுக்கொருபன்னேழுள்ளநாட்டி
னிச்சயமாய்ச்சனகன்முதற்செங்குந்தமன்னவரைநேமித்தானே.

(இ-ள்.) இந்தவிதமாக வீரவாகு தேவரும் முசுகுந்த மஹாராஜனும் அனகராஜனை காஞ்சிபுரமென்னு மகாநாட்டில் சிங்காசனத்தி லெழுந்தருளச்செய்து முன்னொருகாலம் ஒப்பதியில் உமாதேவியார் சிவபெருமானை நோக்கித் தவஞ்செய்ய வந்தபோது அதற்கு நான்கெல்லை வகுத்து கிழப்புரத்தெல்லையாகிய சிவபுரத்தில் நந்திகேஸ்பரரையும், தென்புரத்தெல்லையாகிய தொந்திபுரத்தில் கணபதியையும், மெற்புரத்தெல்லையாகிய விரிஞ்சிபுரத்தில் ஸ்ரீ கந்தநாதரையும், வடபுரத்தெல்லையாகிய சோளிங்கபுரத்தில் வயிரவரையும் காவலாக வைத்திருந்த காரணங்கருதி நமது மாதாவிதித்த வண்ணமே அரசாங்கம் விதிக்கத்தக்கதென்று நினைத்து அவ்வனு காமபீடமே பதுமாசனத்தின் பொருட்டென்றும் சிவபுரநாடும், தொந்திபுரநாடும், விரிஞ்சிபுரநாடும், சோளிங்கபுரநாடும் ஆகிய நான்கும் (அதனது) கேசரங்களென்றும்

௧-வது, சிவபுரநாட்டிற்கு கிளைநாடுகள்.

௧. மேல்படப்பை, கீழ்படப்பை, ஆத்தஞ்சேரி.
௨. மாணம்பதி, செம்பாக்கம், மூண்த்தொன்று, அகரம்.
௩. முன்னூர், பரமேசுரமங்கலம், மதுராந்தகம்.
௪. திண்டிவனம்.
௫. வக்கரைப்பத்து.
௬. திருவக்கரை, புதுச்சேரி, ஒழுகரை.
௭. திரிபுவனம், நல்லாத்தூர்.
௮. திருப்பாலூர்.
௯. மிடையாத்தூர், திருவெணைநல்லூர்.
௰. பனமலை, அனந்தீரம்.
௰௧. வழுதிலைப்பட்டு.
௰௨. மாப்பளை, வரமாகூர்.
௰௩. பட்டணம், கருக்குழி.
௰௪. மன்னார்கோவில்.
௰௫. பாளையம்.
௰௬. குப்பாக்கம்.
௰௭. சம்பை, திருவாரங்கம்.

௨-வது, தொந்திபுரநாட்டிற்கு கிளைநாடுகள்.

௧. முருகமங்கலம்.
௨. திருவாமாத்தூர்.
௩. திருவண்ணாமலை.
௪. செங்குறிஞ்சி.
௫. கச்சித்திரல்.
௬. சேலம்.
௭. இட்டகுடி.
௮. திருமலைப்பாடி.
௯. திருக்கோவல்.
௰. திருநாகேச்சுரம்.
௰௧. திருச்செம்பள்ளி.
௰௨. சீர்காழி.
௰௩. மாப்பிள்ளைக்குப்பம்.
௰௪. தேவூர்.
௰௫. காட்டூர்.
௰௬. போலகம்.
௰௭. நல்லாச்சேரி.

௩-வது, விரிஞ்சிபுரநாட்டிற்கு கிளைநாடுகள்.

௧. ஆமூர்.
௨. வாணியம்பாடி.
௩. கொரட்டை.
௪. தருமபுரி.
௫. பவானி.
௬. தாரமங்கலம்.
௭. ஏழூநாடு.
௮. புகழாரை.

௯. பூந்துறை.
௰. திருச்செங்கோடு.
௰௧. வையாபுரி.
௰௨. அவிநாசி.
௰௩. நஞ்சுண்டகுடி.
௰௪. வகவங்கபாளையம்.
௰௫. கரூர்.
௰௬. நாமக்கல்.
௰௭. காங்கேயம்.

௪-வது, சோளிங்கபுரநாட்டிற்கு கிளைநாடுகள்.

௧. திருத்தணிகை.
௨. தெளிநாடு.
௩. கெழிநாடு.
௪. திருவடிநாடு.
௫. திருமழிசை.
௬. கொந்தம்பாக்கம்.
௭. திருக்காளத்தி.
௮. தொண்டைநாடு.
௯. வரைநாடு.
௰. வெங்கட்டகிரி.
௰௧. திருப்பதி.
௰௨. ஜெகந்நாதம்.
௰௩. சிட்டம்பள்ளி.
௰௪. செம்புரம்.
௰௫. வரதபுரி.
௰௬. சந்திரகிரி.
௰௭. காசி என்பவைகளே.

இதுகளாக வகுத்து இவ் (72) நாட்டிலும் வீரமக்களாகிய சனகன் முதலாகிய (72) செங்குந்த தலைவர்களை அரசர்களாக நியமித்தார்கள்.

ஈதல்லாமல்.

ஈடி விலாசத்தில் முசுகுந்தமஹாராஜன் சொல் விருத்தம்.

திருவளர்காமபீடஞ்சிறந்தருஞ்செங்கோலோச்சு
மருவளர்குந்தவீரமக்களேயுங்களிய
ரொருநவரென்னநீங்களொருவர்சோழநாட்டில்
வருவதுவேண்டுமிங்கிவன்மனுக்குதவின்றே.

(இ-ள்.) அழகிய காமபீடமாகிய காஞ்சிபுரத்தில் சிறப்புடன் செங்கோல் செய்யும் கீர்த்தியுடைய வீரபுத்திரராகிய செங்குந்த

தங்களின் கேளுங்கள் உங்கள் தந்தையர்கள் ஒன்பது மந்திரிகளாக என்னிடத்திலிருந்ததுபோல உங்களில் ஒன்பது மந்திரிகள் என் குமாரனாகிய அங்கிவன்மனிடத்திலிருக்க வாருங்கள் வீரபுத்திரர்களே. (செங்குந்தத்தலைவர்கள்) அப்படியே நல்லதையா மஹாராஜனே.

ஈதல்லாமல்.

தெய்விகப் பிரபந்தமாகிய ஈட்டியெழுபது

53-வது கவி.

புண்டரீகமேருவனியேபுனைவேயேபூமாலே
பிண்டியேபெறுஞ்சித்தசன்றன்குணம்பிழையாவென்
கண்டவீரகண்டன்புலியூர்த்தனிகாத்தேதிர்
கொண்டபள்ளிகொண்டான்கரதலத்திடைக்கொளுங்குந்தம்

(இ-ள்.) சத்துருக்களைப் புறங்கண்ட வீரகண்டாமணியை யுடையோனாகிய சிதம்பரமென்னு நகரத்தைத் தான் தனியரசாட்சிசெய்து காத்துப் பல சிறப்புகளையுமேற்கொண்ட பள்ளிகொண்டானென்னுஞ் செங்குந்தத்தலைவன் கையிற்கொள்ளுங் குந்தமானது, மன்மதன் கையிற்கொள்ளாநின்ற தாமரையும் நீலோற்பலமும் முல்லையும் மாம்பூவும் அசோகுமாகிய ஐந்துபாணங்களும் பெற்றிருக்கின்ற நினைப்பூட்டன் முதல் கொல்லல் ஈறாகச் சொல்லிய ஐந்து குணங்களைப்போலவே சத்துருக்களுக்குப் போரினைப்பூட்டல் தோட்டினெழுத்தல் அன்புறுவித்தல் மூர்ச்சையுறுவித்தல் கொல்லல் ஆகிய விவ்வைந்து குணங்களையுஞ் செய்வித்தலினின்றுந் தப்பிப்போதலில்லை எ-று.

எனவும்.

ஷை நூல் 55-வது கவி.

பிண்டிடாமன்மேவலீர்விளம்பிடாமலோருமின்
வெருண்டிடாமல்வாழ்விதெங்கனுரபன்மன்பட்டிடக்

கண்டவீரவாகுதேவர்கால்வருங்குலத்துமன்
வண்டலோவுகண்டியூரன்வயிரவாகுகுந்தமே.

(இ-ள்.) சத்துருக்களே! சூரபத்மன்முதலிய அவுணர்களெல்லாம் நாசமடைய யுத்தஞ்செய்த வீரவாகுதேவரது சந்ததியின் வழியாக வந்த குலத்திற்சிறந்த அரசனாகிய வண்டுகளுலாவி நீங்களைப்பாடாநின்ற கட்டப்பாலையையுடைய கண்டியூரனென்னுஞ் செங்குந்தத்தலைவன் கையின்கணுள்ள வச்சிராயுதத்தையொத்த அழகிய குந்தத்தோடு எதிர்க்காமலும் வீணான வம்புவார்த்தைகள் பேசாமலும் ஆராய்ந்தறியுங்கோள், அச்செங்குந்தத்தலைவனுக்கு நீவிர் அடிமைத்தொழில் செய்யாமல் வாழ்ந்திருப்ப தெங்ஙனம் ஆகையால் வணங்கிப்பிழையுங்கோள். எ-று.

இதில் — வீரவாகுதேவர் கால்வருங்குலத்து மன், எனவே-வீரவாகு தேவருக்குச் சித்திரவல்லியென்னுமொரு குமாரியும் அனகன் சனகனென்னு மிரண்டு குமாரரு முண்டென்றும், அம்மூவரில் பிள்ளைகளின் வழியாகவந்தவர் இச்செங்குந்தத்தலைவரென்றுங் கூறியவாறாயிற்று.

எனவும்.

ஷை நூல் 56-வது கவி.

முத்தமுதுகுன்றக்குரிசின்முதிருமணவைப்பாரான்
பாத்தனென்னுமணியன்கைக்குந்தங்கொடுத்துப்பகரவே
பூத்தமார்பத்தார்மறித்துப்பூழிபடவீழ்ந்திறைஞ்சிக்
கோத்துச்செங்கைமலர்கூப்பிக்குறுகார்சிறுகவாக்கண்டான்.

(இ-ள்.) முதுகுன்றத்தில் வாழ்ந்து அரசாட்சி செய்துகொண்டிருந்த பெரிய வரசனும் மணவையென்னு நகரத்திலிருந்து அரசாண்டு கொண்டிருந்த பெரிய வரசனுமாகிய இவ்விருவருஞ் சத்துருக்களால் மிகுந்த துன்பமடைந்து முதுமையால் வலியில்லாதவர்களாய் அர்ச்சுனனுக்குச் சமமான வலியுடையவனென்று சொல்லாநின்ற மணியனென்னும் பிள்ளைகையில் தங்கள்

கைக்குந்தைக் கொடுத்துப் பட்டங்கட்டிச் சத்துருக்களைச் செயம்பண்ணென்று சொன்ன மாத்திரத்தில், முன்னெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்த சத்துருக்களெல்லாந் தங்கள் பரந்தமார்பிற் றரித்திருந்த வெற்றிமாலைகளைக் கழற்றி யெறிந்து புழுதி யுடலிற்படும்படியாக மண்ணில் விழுந்து வணங்கித் தாமரைமலர்போன்ற தமது இரண்டு கைகளையுங் கோத்துக் குவித்து அடங்கியவரத் தனது வீரத்தைச்செலுத்தினன். எ-று.

ஈதல்லாமல்.

பிரமனைச்சிறைப்படுத்தினரென்பதற்கு

வல்லான் புராணம் போராடற் சருக்கம் 17,வது கவி.

ஆதிதன்னருளினால்விளங்குமவரமரர்மாதர்மணவாளர்கள்
னீதியாவுயர்குலத்துளோர்தருவைரோகரத்தர்விறலாண்மையர்
வேதனைச்சிறையிலிட்டுவிட்டவர்வெருண்டுளங்கெடுத்திட
வாதரானவர்கள்விழுமோதியமராடினரமரர்பாடினர்.

எனவும்,

பொதியமால்வரைக்குறுமுனிதேறவும்பொருள்சொன்ன
மதியையாறெனவுடையவோர்மூவிருவதனத்தான்
கதியையாற்றியுங்குணத்தொடுபழகியுங்காணு
விதியைமேவலர்கடுங்கிடத்தளையிடுமிளிர்குந்தம்.

ஈட்டிஎழுபதென்னும் அருட்கவியாலுந் தெளிக.

ஈதல்லாமல்.

வல்லான்புராணம் போராடற் சருக்கம் 18-வது கவி.

வெள்ளமாகியெழுபொன்னியாறுடையவேந்தரோடுறவுபோந்தவ
தெள்ளிதாயமநுநீதிகற்குமவர்தீரவீரமுளசெய்கையோர் [ர்
வள்ளியோர்தொடர்பினம்பினோர்க்கினியர்வளைதடிப்படையெடுத்
கள்ளர்மாமறவரோரன்னலார்தமிருகாலறக்கடிதுவீசினர். [திடாக்

(இ-ள்.) பிரவாகமாகிப் பெருகுகின்ற காவிரிநதியுடைய சோழவம்சத்தினருடன் சம்பந்தம் பூண்டவர்களும், தெளிவான மநுநீதி கற்றுணர்ந்தவர்களும், தைரியத்துடன் வீரத்தன்மையும் வாய்ந்த செய்கையுடையவர்களும் வள்ளற்றன்மையுடையோரும் நேசத்தால் தம்மைநம்பிச் சரணடைந்தோர்கட் கினியவர்களுமாகிய செங்குந்தவீரர்களும் கள்ளர்களும் வேடர்களும், பகைவர்களுடைய இரண்டு கால்களுமறும்படி விரைவில் வெட்டினார்கள். எ-று.

எனவும்.

ஷை புராணம் ஷை சருக்கம் 20-வது கவி.

ஒன்பதோடொருபதானநூற்றுவர்தூயர்வழிப்புனிதராயினோ
ரன்பர்சூழுமிடங்கமாதியவருந்தலாதிபமடைந்துளோ [யோ
ரென்புமூளுதிண்முடிவிழைந்தலகையெண்ணிலாதனனுணங்கை
டின்பினோரகழுகூளிசேரவமரிட்டநேர்மைசொலன்மட்டதோ.

(இ-ள்.) ஆயிரத்துத் தொளாயிரவர்களுடைய மேலான சந்ததியிற் பிறந்த சுத்தராயினோரும், பத்தர்கள் சூழும் சத்தவிடங்கமுதலாகிய அருமையான சிவாலயங்கட்கெல்லாம் ஆதிபத்தியம் பெற்றுளோருமாகிய செங்குந்தவீரர்கள்; கணக்கற்ற பேய்க்கூட்டங்கள் எலும்பையும் மூளையும் இரத்தத்தையும் இச்சித்துத் துணங்கைகூத்தோடு அகமகிழ்வுகொண்டு நெருங்கவும், கழுகுகளும் கூளிகளும் அங்ஙனமடையவும் போர்புரிந்த நேர்த்தி ஒருவராற் கூறும் அளவையுடையதோ. எ-று.

இலக்கத்தொன்பதின்மராகிய வீரவாகுதேவ ராதியர்க்கு ஆயிரத்துத் தொளாயிரவர் புத்திரரென்பதையும் இவ்வாயிரத்துத்தொளாயிரவர் சந்ததியாரே இவ்வுலகின்கணுள்ள செங்குந்தமரபினரென்பதையும்,

துங்கமிகுமுசுகுந்தன்றெல்கையிலடைந்தபின்ன
ரெங்கள்வீரன்மெய்ம்பினையுமிலக்கருடனொன்பர்களுந்

தங்கள்சிரூர்தமைவிளித்துத்தத்தமதுசிறப்புநல்கி
யங்கிவண்மன்பாலிருத்தியரியதீவமாற்றினரே.

எனவும்.

மர்தவமென்னிலவிபற்றிமாணுடத்தன்மையைநீங்கி
யாதினிலடலெய்தியருண்முறையாலவர்களு
மேதகுசீர்க்கந்தகிரிவிரைந்தேகிவேற்கடவுள்
பாதமலர்பணிந்தேத்திப்பத்திமைசெய்தாற்றனரே.

எனவும்.

நூறொழிவீராயிரரிலவஞ்ஞூறவர்ச்சிரூர்மறையோ
ரெழுமுன்மூவருணரதுதொழிலேற்றநூலிற்
கூறுகெழிசிறுநாக்கைதொளரெனச்சிறந்தனரா
லீரிற்சிவன்முகத்துதித்தவிருங்குரவரிட்டம்யோல்.

எனவரும் கந்தப்புராணத் திருவிருத்தங்களாலும்.

ஈதல்லாமல்.

நன்னரிய வோராயிரத்துத்தொளாயிரவென்றாழிமுதற்
பேரானிறைந்த பெருமையரும்.

எனவரும் இரட்டைப்புலவர் இனியவாக்காலும் தெளிக.

ஈதல்லாமல்.

சிவாலயங்கட்கெல்லாம் ஆதிபத்தியம் பெற்றுளோ
ரென்பதை,

விடங்கமேழாதிவிதிவிடங்கமாரூர்வெண்காடு
நடங்கொளுந்தில்லைமுதூர்பஞ்சநகரதிசாய்க்காடு
இடங்கொண்மாகாணிபேழுமிடைமருதூர்வெண்காடுந்
தொடங்கியதருமவாட்சிச்செங்குந்தர்தொகுதிவாழி.

எனவரும் ஈட்டியெழுபதென்னுந் தெய்வீகப்பிரபந்தத்தாலும் தெளிக.

ஈதல்லாமல்.

செல்லைப்பதிமதுராபுரிகாஞ்சிநெடுங்கழுக்குன்
றெல்லைக்கடங்கருங்காசியையாறுகுடிடைமருதூ
ரல்லைப்பொருங்கமலாலயங்காழியதிகைமுதற்
றில்லைந்தலந்தொறுமெய்க்காவல்பூண்டவர்செங்குந்தரே.

எனவும்.

பரங்குன்றஞ்சீரலைவாயாவினன்குடிபண்ணைவர்க்கு
வரங்குன்றிடாத்திருவேரகஞ்சோலைமலைமறத்தி
னுரங்குன்றுகுன்றுதோறுடன்முன்னும்பதிக்கோரதிபத்
திறங்குன்றிடாதிருந்தாதிக்கம்பெற்றவர்செங்குந்தரே.

எனவும் வரும் செங்குந்தர்மாலைத் திருவிருத்தங்களாலுந் தெளிக. துணங்கைகூத்து இருகையு முடக்கிப் பழுப்புடைபொத்தி ஆடல்.

ஈதல்லாமல்,

ஷை புராணத்தில் தேவசூட்சிச் சருக்கம்.

57-வது கவி.

புகழுறச்செங்கோலோச்சும்புரவலன்கவிகள்வந்து
திகழவைதன்னைக்கண்டாற்செல்வர்களாகக்காணு
மகனரசங்கமாகியருங்கவிபாடப்பெறது
மகிழுறவிருந்தானந்தமாண்பறிந்நங்கவேந்தன்.

(இ-ள்.) இவ்வண்ணம் கீர்த்தியமையும்படி செங்கோல்செலுத்தும் புறநிடங்கொண்டானென்னும் மன்னவர், விளக்கமுற்ற தமது சபையிற் புலவர்கள்வந்து தன்னைக் காண்பார்களாயின், அவர்கள் உடனே ஐசுவரியவான்களாகும்படி செய்ய என்று

கின்ற மனமுடையார் தனது ராஜரீகத்திற்குரிய அங்கங்களைடைந் துள்ள அருமையான பாடல்கள் புலவர்களாற் பாடப்பெற்று மனக்களிப்புடன் அரசாட்சி புரிந்திருந்தனர். அங்கதேசத்தரசன் அச்செய்தியை யுணர்ந்து. எ-அ.

இதில் — அரசர்களாயுள்ளவர்கள் வித்வஜனர்களை யாதரித்து உபகரித்து அவர்களாற் பாடல்பெற வேண்டுமெ னியல் பென்பதை.

பாடல் பெறுமீனை பலர்மெச்ச வாழானை
நாடிய நன்மணங்க ளுடானை — சேட
னிருங்கடல் சூழ்வையத் திவன்வாழும் வாழ்க்கை
கவிழ்ந்தென் மலர்ந்தென்ன காண்.

என்னும் ஔவைபிராட்டியார் அமுதவாக்கானுந் தெளிக.

எனவும்.

சைவ புராணத்தில் 109-வது கவி.

வலமுலாமுபசுப்பிரமண்ணியர்
குலமுலாவியகோமணியன்னவன்
நலமுலாவுபராயணமன்றபோ
பலமுலாவியபான்மையிற்றேன்றினன்.

(இ-ள்.) வல்லபங்குறையாத உபசுப்பிரமணியரென்னும் நவவீரர்மரபிற் சிறப்புற்ற மாணிக்கம் போன்று விளங்குகின்றவர் அத்திருமுதுகுன்றத்தில் வாழ்ந்திருந்த பராயணர் என்னும் வேந்தர் செய்த தபோபல மிகுதியுற்ற தன்மையால் அவதரித்தவர். எ-று.

இதில் — இராமருக்கிளையோராகிய இலக்குமனை இராமாநுசரென்றும், இந்திரனுக் கிளையோராகிய விஷ்ணுவின் அமரருக்கு உபேந்திரரென்றும் வழங்குவது போன்று, குமாராநுசர்க ளென்றும் உபசுப்பிரமணியர்க

ளென்றும் நவவீரர்க்குத் திருநாமம் வழங்குவதால், "உபசுப்பிரமண்ணியர்குலமுலாவிய கோமணியன்னவன், என்றார்"

ஈதல்லாமல்.

செங்குந்தர்மாலையில் 47-வது கவி.

எல்லாபசற்குணசங்கித்லோலர்தமிழின்மிக
வல்லோரைவாதினில்வெல்லவல்லோர்மதிமந்திரப்போர்
கல்லாதுகற்றவர்பல்கலைதேர்ந்தவர்காசினியிற்
செல்லாவழிச்சென் றுவல்லானைவென் றவிச்செங்குந்தரே.

இதில் — மகா வல்லமைபொருந்திய வல்லானென்னும் அரக்கனை நவவீரர்களின் சந்ததியர்களாகிய செங்குந்தத்தலைவர்கள் ஜெயித்ததாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஈதல்லாமல்,

தெய்விகப்பிரபந்தமாகிய ஈட்டியெழுபது

62-வது கவி.

தில்லைமூதூர்நடஞ்செய்புனலயத்
தொல்லையிற்பொறித்திடுமுழுவைமுத்திரை
யெல்லையிறவலொன்பதின்மர்க்காக்கியோர்
வல்லயிற்றுணையொடுமருவுங்குந்தமே.

(இ-ள்.) சபாபதி நடனஞ்செய்கின்ற ஆலயத்தையுடைய சிதம்பரமென்னும் பெரிய நகரத்தில் பழமையாக வரசாட்சி செய்துவந்த நவவீரர்களது கொடியிற்றீட்டிய புலியாகிய முத்திரையானது அளவுபடாத கீர்த்தியுடைய நவலத்தீவு முழுமையுஞ் செல்லும்படி செய்வித்தது, ஒப்பற்ற வல்லமையையுடை[illegible]
வலாயுதத்தைத் துணையாகக் கொண்டிருக்குஞ் செங்குந்தம். எ-று.

இதில் — செங்குந்தத்தின் பெருமையைப்பற்றியும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஈதல்லாமல்.

வல்லான் காவியத்தில் தேவசாட்சி சருக்கம்.

140-வது கவி.

கனகமுடியொளிவிசுங்கைலாயபரம்பரையீர்
தினகரனைவென்றவனைச்செருக்களத்தில்வென்றவிறீற்
கனவீரவாகுதித்தகைக்கோளற்குலமுடையீ
ரினமிகலாச்செங்குந்தரென்னுமெழிற்றிருப்பெயரீர்.

(இ-ள்.) பொற்சிகரங்கள் காந்திபரப்புகின்ற திருக்கைலாய பரம்பரை யுடையோரே! சூரியனை வெற்றிகொண்ட பானுகோபனைப் போர்க்களத்திற் சயித்த வல்லபமும் மேன்மையு மமைந்த வீரவாகுதேவ ரவதரித்த சிறந்த கைக்கோளென்னுங் குலமுடையோரே! ஓரினத்திற் பகைகொள்ளாதவர்களான செங்குந்தரென்னும் அழகும்செல்வமுமமைந்த பெயரையுடையோரே எ-று

இதில் — இம்மரபினர் திருக்கைலாய பரம்பரையினரென்பதை,

தவகணைநீர்தர்பணிகயிலாயத்தலவதிப
ருவகையிலீன்றவெங்கந்தனுக்கென்றுமுறுந்துணைவர்
நவகணவீரர்க்கிலக்கத்தவர்க்குதிநாகரிகர்
சிவகயிலாயபரம்பரையாரெனுஞ்செங்குந்தரே.

என்னும் செங்குந்தர்மாலைத் திருவிருத்தத்தாலும்.

ஈதல்லாமல்.

சூரியனைச் சயித்த காரணத்தால் பானுகோபனெனக் காரணப்பெயர்பூண்ட சூரபன்மாவின் புத்திரனை வீரவாகுதேவர் சயித்தாரென்பதை,

வாளிலங்கவனதேறுஞ்சென்னியும்வரைநேர்
தோளுடம்யாக்கையும்வீழ்ந்தனசூரியன்பகைகு
லுளவந்தனனவனுயிர்வெளிவிபேநடுவெ
ளுளிமொய்ம்பனைவழுத்தியேதென்புலத்தடைந்தான்.

என்னும் கந்தபுராணத் திருவிருத்தத்தாலும்

ஓட்டியதேரொடும்போலிர்தபானுவை
வீட்டியதோட்டிவினிறுக்குமைந்தனை
மூட்டியசமரிடைமுடித்துமாசறத்
தீட்டியவீரர்கைச்சிறந்தகுந்தமே.

என்னும் ஈட்டியெழுபதின் திருவிருத்தத்தாலும்

ஈதல்லாமல்.

இம்மரபினர்க்குக் கைக்கோளரென்றும் செங்குந்தரென்றும் பெயருண்டென்பதை,

மாலைக்கைக்கொள்வர்வரிசைக்கொள்வர்வளருமணிக் கோலைக்கைக்கொள்வர் கொடையைக்கைக்கொள்வர்பொற்கோயிலின்மெய்க், காவல்கைக்கொள்வர்கருணைகைக்கொள்வர்கடம்பணியும், தேவைகைக்கொள்வர்சிவநாமங்கைக்கொள்வர்செங்குந்தரே.

எனவும்.

ஆலசெங்குந்தரமுதசெங்குந்தர்தம்மண்டலர்க்குக்
காலசெங்குந்தர்கடம்பணிசெங்குந்தர்கௌரிதரு
பாலசெங்குந்தர்பழிதீர்க்குஞ்செங்குந்தர்பற்றுதவ
சீலசெங்குந்தர்சிவானந்தராகுமிச்செங்குந்தரே.

எனவும்வரும் செங்குந்தர்மாலைத் திருவிருத்தங்களாலு[illegible].

ஈதல்லாமல்.

ஞானப்பிரகாச தேசிகர் அருளிய விக்கலச்சருக்கத்தில்

43-வது கவி.

மற்றம்மண்டலமாமுகமென்னவே
யுற்றகாஞ்சிவளநகர்தன்னுளே
பொற்றகொன்றையர்புத்திரராய்த்திகழ்
வெற்றிசேர்கத்திகோத்திரர்மேன்மையும்.

(இ-ள்.) அந்தொண்டமண்டலத்தின் சிறந்த முகமென்று சொல்லத்தக்கதாயிருக்கும் வளப்பமிக்க காஞ்சிநகரத்திலுள்ளே பொன்போன்ற நிறமுடைய கொன்றைமலர்மாலையணிந்த சிவபிரான் புதல்வர்களாக விளங்குகின்ற வெற்றியமைந்த கத்தியம் பெருமான் கோத்திரர்களாகிய செங்குந்த குலத்தினர்களின் மேன்மையும். எ-று.

இதில் — தொண்டநாட்டிற் சிறந்தது காஞ்சிநகரமே யாதலின், "அம்மண்டலமாமுகம்." என்றும், குமாரக்கடவுளின் துணைவராகச் சிவபிரானருளிய இலக்கத்தொன்பதின்மரின் சந்ததியாராகலின், "பொற்றகொன்றையர்புத்திரர்." என்றும் கூறினர்.

அதல்லாமல்.

வல்லான்காவியத்தில் செங்குந்தப்புலவர்கள் துதி.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

கூடனகர்ச்சங்கத்தார்சிரமசைக்கக்குலவுதில்லையரசேபொற்காசளிக்கத்தன், பாடல்பகரெனக்கேட்கக்கம்பருலாப்பாடப்பன்பமையுரிகண்டுரைக்கக்குகன்கோயிலமைக்கப், பீடமையுந்தணிகைமான்மியங்களிந்தக்கண்டம் பிறங்கியவாசிட்டவுரைபெருக்கித், திருவருள்சேர்கவிவாணர்முதற்செங்குந்த நெறியரபோர்திருவடிகளினைத்துவாழ்வாம்.

(இ-ள்.) மதுரையென்னும் க்ஷேத்திரத்தில் வாழ்ந்திருந்த கடைச்சங்கத்தார்கள் சிரமசைக்கவும், விளக்குற்ற சிதம்பரத்தில் வீற்றிருந்தருளும் நடராஜமூர்த்தி பொற்காசு அளித்தருளவும், திருச்செந்தூர் முருகக்கடவுள் நம்பீது பாடல்பாடுவாயென்று வேண்டவும், ஏகாம்பரநாத ருலாப்பிரபந்த மியற்றவும், இலக்கணமமைந்த உரிச்சொல் நிகண்டுரைக்கவும், குமாரக்கடவுளின் ஆலயம் அமைக்கவும், பெருமையமைந்த தணிகைச்சரிதத்தையும் மகா காந்தத்தின் ஏழாவது காண்டமாகிய உபதேசகாண்டத்தையும் திருவாய்மலரவும், உலகெங்கும் பரவியிருக்கும் ஞானவாசிட்டமென்னும் நூலுக்கு விருத்தியுரை யருளிச்செய்யவும், விசேடத்திருவருளைப்பெற்ற பாவலர்கள் முதலாக ஒழுக்கமமைந்த செங்குந்தமரபினர்களின் திருவடிகளைத் தியானித்து உடேடுவாம். எ-று.

திருவாரூரிலிருந்த சங்கத்தாரைச் சிரமசைக்கச் செய்தவர் பொய்யாமொழிப்புலவர். சிதம்பரேசர் பொற்காசளிக்கப்பெற்றவர் படிக்காசுப்புலவர். முருகக்கடவுளே பாடும்படி கேட்கப்பெற்றவர் பகழிக்கூத்தர். ஏகாம்பரநாத ருலாப்பாடியவர்கள் இரட்டையர்கள். உரிச்சொல் நிகண்டுரைத்தவர் காங்கேயமுனிவர். திருப்போரூரில் முருகாலயமமைத்தவர் சிதம்பர சுவாமிகள். தணிகைப்புராண மருளிச்செய்தவர் கச்சியப்பமுனிவர். உபதேசகாண்டந் திருவாய்மலர்ந்தவர் கோனேரியப்பநாவலர். ஞானவாசிட்டத்திற்கு விருத்தியுரை யியற்றியவர் பிறைசை அருணாசல சுவாமிகள். இவர்களனைவரும் செங்குந்த மரபினராகலின், "செங்குந்தநெறிமரபோர்" என்றனர்.

இவர்கள் இம்மரபினர்கள் என்பதற்கு சில

சாஸ்திர திருஷ்டாந்தங்கள் வருமாறு.

கவிகள்.

உரமசைத்தார்கவிஞரும் புலியாளுமுனிக்கு முன்னுரை
கரமசைத்தார்ப்பப்புனலமிழ்சங்கக்கவிப்பலகை

வரமசைத்தும்பர்வயங்கவுமற்றதில்வாழ்புலவர்
சிரமசைத்தொன்றவும்வைத்தோர்செங்குந்தசிலாக்கியரே.

எனவும்.

புகழ்பூத்திடுந்தில்லைமேலோனையம்மையைப்போற்றிபெங்கு
மிகழ்பூத்திடாதபொற்காசைப்பஞ்சாக்கரத்தின்படிமே
னிகழ்பூத்தல்பெற்றுப்புள்வேளூர்க்கலம்பகநீட்டியபூ
திகழ்பூத்துநின்றசெயலோர்செங்குந்தசிலாக்கியரே.

எனவும்.

புனைந்தோடமாயேந்திரமன்றுசெற்றபுனிதன்வினை
வனைந்தோடியார்க்கும்பிள்ளைத்தமிழ்தெனவாய்மலர்ந்து
பனைந்தோடப்பாவலர்பாடுவேப்பத்தவர்பாடுகுன்றிச்
சினைந்தோடச்செய்ததிறலோர்செங்குந்தசிலாக்கியரே.

எனவும்.

அந்தமகன்குருடம்மான்மகன்முடமாகிக்கீழ்மே
லொத்துறைந்தேகடுபாடோடணிகொளுலப்பில்கவி
முத்தரிலோதியகம்பருலாமுன்மொழிந்தவருஞ்
சித்தமுவப்பத்திரிவோர்செங்குந்தசிலாக்கியரே.

எனவும்.

மடம்பெறுமாந்தர்மருமாமண்டலமாண்புருட
னிடம்பெறவோங்குமுரிச்சொனிகண்டையினிதுரைத்துக்
குடம்பெறுமாமுனியோப்பீத்தமிழைக்குவலயத்திற்
றிடம்பெறவைத்ததிறலோர்செங்குந்தசிலாக்கியரே.

எனவும்.

அங்கயற்கண்ணியருள்வாங்கிச்சாதனமாகியநான்
செங்குமுகுறச்சாற்றினிகண்மொழிக்கின்றுரையும்

பங்கமில்கன்றுடைவள்ளன்மொழிக்குரையும்பகர்ந்த
செங்குவையுற்றதிறலோர்செங்குந்தசிலாக்கியரே.

எனவும்.

மெனுள்வழுவூர்மறைநாதருட்பூஞ்சம்விட்டிப்பின்னொன்
மானுரைத்திட்டுமவர்பாழுதிக்குக்கைம்மாமுதலா
னுநுக்கிரியமிலத்தவர்தொழுவாய்க்குரைத்த
தேனூர்கிளையும்புலவோர்செங்குந்தசிலாக்கியரே.

எனவும்.

பிறப்பிரியிக்கும்பிரான்காதையையவன்பொருளாற்
றிறப்பவருக்குதிப்பச்சச்சிப்பான்முன்சொற்றவது
சிறப்பகுதிக்கப்புறத்தோர்மகுதியைத்தீஞ்சுவைகள்
சிறப்பவுரைத்ததிறலோர்செங்குந்தசிலாக்கியரே.

எனவும்.

எட்டுபிரன்டுமென்னரிராமதக்தவைத்தைதயங்கி
யெட்டியுமொட்டாவொருபொருள்கட்டிப்பார்வையெலாம்
வெட்டிவிளக்குநல்வேதாந்தசாரத்தைவிரித்திமொர
சிட்டவுரைமுறைச்செய்தோர்செங்குந்தசிலாக்கியரே.

எனவும் வரும் செங்குந்த சிலாக்கியர்மாலைத் திருவிருத்தத்
தாலுமுணர்க.

அதல்லாமல்.

பொய்யாமொழிப்புலவர் பாண்டியனவைக்கட் சென்றகாலம்
கடைச்சங்கத்தார் மறைத்து பலகையுடன் பொற்றாமரைத்தடா
கத்தில் அமிழ்த்திருந்தகாலமாகலின், அப்பாண்டியன் அவர்பெய
ரைக்கேட்டவளவில் ஆச்சரியமுடையவனாய் இப்பெயருமக்குரித்
தான உண்மையாயின் பொற்றாமரையில் அமிழ்ந்திருக்கும் பலகையை
யெடுத்து அதிற்கடைச்சங்கத்தார் நாற்பத்தொன்பதின்மரும் வீற்
றிருந்த சிரமசைக்கும்படி பாடுவீரெனக் கேட்க அப்படியே

பாட அப்பகைமிருந்து அதிற்சங்கத்தார் நாற்பத்தொன்பதி
மரும் சிரமசைத்தனர். இதனை,

பூவேந்தர் முன்போற் புரப்பா ரிலையெனினும்
பாவேந்த ருண்டென்னும் பான்மையாற் — கோவேந்தன்
மாறனறிய மதுரா புரித் தமிழோர்
வீரனையே சற்றே மித.

எனவும்.

உங்களிலே யானொருவ னொவ்வுவனோ வொவ்வேனோ
திங்கட் குலனறியச் செப்புங்கள் — சங்கத்திர்
பாடுகின்ற முத்தமிழ்க்கென் பைந்தமிழு மொக்குமோ
வேடெழுதா ரேழெழு வீரே.

எனவும் வரும் வெண்பாக்களானும், படிக்காசுபெற்ற க
ணத்தா லைக்கப்பெயர் வழங்கியதென்பதை,

மட்டாருந்தென்களந்தைப்படிக்காசனுரைத்ததமிழ்
வரைந்தவேட்டைப்
பட்டாலேசூழ்ந்திடினுமுவருந்தும்பரிமளிக்கும்
பரிந்தவேட்டைத்
தொட்டாலுங்கைமணக்குஞ்சொன்னாலும்வாய்மணக்குந்
துய்யசேற்றி
னட்டாலுந்தமிழ்ப்பயிராய்விளைந்திடுமே
பாட்டினதுநலினந்தானே.

எனப் பிற்காலத்தார் கூறிய விருத்தத்தானும் தெளிக.

[illegible]ல்.

திருச்செந்தூர் முருகக்கடவுளை பகழிக்கூத்தனார் பிள்ளை
த்தமிழ் பாடும்படி கேட்டனரென்பதை,

பூமாதுபோற்றும்புகழிக்கூத்தரின்
பாமாலைதாக்[illegible]ப்பத்தேமா — வேமங்
கொ[illegible]மாவெங்கூற்றுவன்வந்தாலுந்
தடுக்கவறியேமதாந்தாம்.

என்று முருகக்கடவுளருளிய வெண்பாவானுந் தெளிக.

இதல்லாமல்.

இரட்டையர்கள் ஏகாம்பரநாதருலாப்பாடின ரென்பதை,

வீட்டைப்புலவரெண்ணேகாம்பரமருந்தேடிய
காதைப்புலவிரட்டையர்பாடுங்கலம்பகமு
மேதக்கரியநல்லேகம்பவாணருலாவுமந்த
மாதைப்பனுவலும்பாராட்டிக்கொண்டைமண்டலமே.

என்னும் தொண்டைமண்டலசதகத் திருவிருத்தத்தானும்
அறிக.

இதல்லாமல்.

வல்லான்காவியத்தில்

சந்தானகுரவர் நால்வருள் மெய்கண்டதேவர், துதி.

பெருங்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பண்டைக்கிரம்கிளையாழ்முனியாற்
பரனுணர்ந்துரோமசனன்முன்
பரசமயக்கோளரியெனக்குகனைப்
பணிந்தவாறவற்குவாவருக்க
னண்டெநற்குலமன்னெறிஞ்செலன்மறுத்த
தகலமற்றவற்பழிசூழ்க்கா
வற்றிருஞ்சனகாம்சத்தாலுங்கடந்தை
யனுகவுய்த்திரளவாகமத்தில்
விண்டதோர்ஞானஞ்சயசையாப்பாலான்மிசை
விக்கக்கெடிலத்துட்கவேத
வியலெனுற்பவவில்லொருவிமுவு[illegible]
வெண்ணைநைங்கரனிடத்தமிழோர்

ஆண்டிடுங்காராச்சுதையெனவாதை
யுலகமுண்டியமொழிபெயர்த்த
வொப்பின்மெய்கண்டதேவனுண்மலர்த்தா
ளுன்னியெம்வினைகளையொழிப்பாம்.

(இ-ள்.) முன்னொருகால் கைலாயபதியாகிய சிவபெருமான் உலகின்கணுண்டாகிய அகம்பிரமவாதிகளின் கோட்பாட்டை நாரதமுனிவராலுணர்ந்து, அதற்குமுன் சமணராகிய புறச்சமயிகள் செய்துவருங் கொடுமையை உரோமசமுனிவரா லுணர்ந்தபோது அவரம்சத்தில் தமதிளைய பிள்ளையாரைப் பரசமய கோளரியாய் அவதரிக்கக் கட்டளையிட்டதுபோல, அக்குமாரக்கடவுளின் இளவலாகிய வீரவாகுதேவர் சிறந்த சூரியகுலத்துதித்த முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தியுடன் செல்வதற்குத் தடைகூறிய தோடம் நீங்க அச்சக்கரவர்த்தியை நிந்தித்த தோடத்திற்காக அந்நகைய ஓர் தோடமேற்றுள்ள சனகமுனிவரம்சத்துடனே மகதநாட்டில் திருக்கடந்தையம்பதியில் அயோனிஜராய்ச் செனித்தி, இரௌரவாகமத்திற் கூறியுள்ளதாகிய ஒப்பற்ற சிவஞானபோதத்தை நந்திதேவருடைய பத்தினியாராகிய சுயசையைக் காராவாகப் புவியில் வரச்செய்து அவ்வாவின் [illegible] ரடிவந்தி நிரத்துள்ள சரவண வனமென்னும் தமதூற்பவ விட்டை நீங்கி, மூன்றுவயதில் திருவெண்ணெய்நல்லூர் விநாயகக் கடவுளிடம் தமிழ்க்கலைகளுணர்ந்து, தாம் தேவாம்சமாகிய காராப்பாலாலுணர்ந்த சிவஞானபோதத்தைத் தாமுண்ட பாலைப்போலவே உலகத்தினருண்டு ஈடேறும்பொருட்டுத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தருளிய சுவேதவனப்பெருமாளென்னும் மெய்கண்டதேவருடைய அன்றலர்ந்த தாமரைமலரையொத்த திருவடிகளைத் தியானித்து நமது வினைகளைப்போக்குவாம். எ-று.

உரோமசமுனிவரம்சத்துடன் குமாரக்கடவுள் ஆளுடைய பிள்ளையாராய் அவதரித்தனரென்பதை

ஒழுகலரிதழிகலியிலுழியுலகுபழிபெருகுவழியைநினையா
முழுதுடலிலெழுமயிர்கடழுவுமுனிகுழுவினொடுகெழுவுசிவனைத்

தொழுதுலகிலிழுகுமலமழியும்வகைகழுவுமுரைகழுமலநகர்ப்
பழுதிலிறையெழுதுமொழிதமிழ்விரகன்வழிமொழிகண்மொழித
[கையவே.

என்னும் ஆளுடைய பிள்ளையார் அருள்வாக்காலுந் தெளிக.

இதல்லாமல்.

ஈசர்மிழலையிறையவர்பாலிமையப்பாவைதிருமுலைப்பா
லேசமுய்யவுண்டவர்தாந்திருமாமகனாரதனினுந்
காசுவாசியுடன்பெற்றார்கைத்தொண்டாகுமடிமையினால்
வாசியில்லாக்காசுபடிபெற்றுவந்தார்வாகீசர்.

என்னும் அருண்மொழித்தேவர் அமுதவாக்காலுந் தெளிக.

இதல்லாமல்.

குமாரக்கடவுளின் கட்டளையை வீரவாகுதேவர் மறுத்ததன்றி, முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தியை இழித்துக்கூறின ரென்பதையும், அதுகேட்ட குகப்பெருமான் சினந்து மறுத்த தோடத்திற்கு மானவாம்சமடைவாயெனக் கட்டளை யிட்டன ரென்பதை இத்தீபிகையின் 10-வது பக்கம் [முழுகருட்]. என்னும் விருத்தங்களாலுந் தெளிக.

இதல்லாமல்.

ஒன்பதின்மரும் அவ்வாறே கூறியிருக்க அப்பாவம் இவரைமாத்திரம் சேர்வதென்னையெனின், அவ்வொன்பதின்மருள் மூத்தோர் இவராகலானும், இவர்முந்திக் கூறியதால் இவரதனை இளைஞரும் தலைமகன் வார்த்தையைத் தட்டாது கூறினராகலானும் அப்பாவத்திற் கிவரேகாரணரென்பது தேற்றம். வீரவாகுதேவரே மெய்கண்டதேவராய் அவதரித்தனரென்பதை,

முந்தடன்மொய்ம்பனருந்தவமாற்றுமுசுமுகனை
நிந்தைசெயுமுறைதிப்பவுலகினிற்சுரர்கோ

ருந்தமகதிமுனியரானிடத்தோதவுவை.
சிந்தச்சுவேதத்துதித்தோர்செங்குந்தசிலாக்கியரே.

என்னும் செங்குந்த சிலாக்கியர்மாலைத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக.

ஈதல்லாமல்.

சனகாதியர் நால்வரும் சிவபெருமான் முதலிலருளிய வேதார்த்தத்திற் றெளிவடையாது மயங்கி மீட்டும் சிவாகமங்களையுபதேசிக்கப் பிரார்த்தித்த தோஷத்தால், அந்நால்வரும் சிவஞானமுதிர்ச்சியுடையராய்ப் புவியில் அவதரிக்க வேண்டியிருத்தலின், முதலில் சனகாம்சத்தை வீரவாகுதேவரவதாரத்திற் கலந்து, (தமதிளையபிள்ளையாருருவாகிய அனற்பொறியை வாயுதேவனோடுங் கூட்டிக் கங்கைக்கணுள்ள சரவணப்பொய்கைக் கனுப்பியதுபோல) கெடில நதிக்கணுள்ள சுவேதவனத்திற்கனுப்பினரென்பார், "அற்றொருஞ்சனகாம்சத்தொடுங்கடைந்தபனுகவுந்தது." எனவும் "தெருலக்ஷட்சுவேதவியலனுற்பவவில்." எனவுங்கூறினர். "மிசைவிக்க" என்பதற்கு, உண்பிக்க வெனப் பொருள்கொள்ளினுமிழுக்காது. சனகாதியர் நால்வரும் முதலில் மயங்கினரென்பதை,

முன்னைவேதமுழுதுமுணர்த்திய
பெந்தையேகவிருந்திலம்போந்துந்
சிந்தையொன்றுந்திறனரிதாகலி
னொந்துபின்னருமோற்றலைமேயினர்.

என்னும் கந்தபுராணத்திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக.

சுயசை மருத்துவின் புத்திரியும் நந்திபெம்பெருமான் பத்தினியுமென்பதனை, இலிங்கபுராணம் சிலாதரன் மகவுவேண்டித் தவம்பண்ணின அத்தியாயத்தானுமறிக. தீவினை போகத்தக்கதும் நல்வினை ஈட்டத்தக்கது மாயினும், பிறவியறவேண்டுவோர்க்கு இருவினைகளுமறவேண்டுதலின், "நாம்வினைகளையொழிப்பாம்." என்றனர்.

௩௨. காவியத்தில்

ஏழாம் மூவர்துதி.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

விடைத்தேவன்பணிப்பமெய்கண்டானாம்பின்
வியன்கயிலைவிடுத்துமுறைவிடாயன்றேன்
புடைத்தேருஞ்சனற்குமாரனாதிமூவர்
புவியிலருணந்திமுனும்புனிதராகிக்
கடைத்தேயச்சகலர்மலமொழிந்துமுத்தி
யடைக்கொள்சிவஞானசித்தியாதிநூல்கள்
படைத்தவருஞ்சைவநெறிமையியாற்று
பதம்பெறச்செய்திறத்தைசிந்தம்பரவிவாழ்வாம்.

(இ-ள்.) இடபவாகனராகிய சிவபெருமான் கட்டளையினாலே மெய்கண்டதேவர் அவதாரத்தின்பின், அப்பெருமானிடத்தில் ஞானோபதேச மடைந்துள்ள சனற்குமாரர் முதலிய மூவரும் முறைப்படியே திருக்கயிலையை விட்டுநீங்கி, இவ்வுலகத்தில் அருணந்திசிவாசாரியர் மறைஞானசம்பந்தசிவாசாரியர் உமாபதிசிவாசாரியர் என்னும் மூவராய் அவதரித்து, மும்மலமுடையோர்களாகிய சகலர்களெல்லாம் மலமொழிந்து முத்தியின்பத்தைக் கைக்கொள்ளத்தக்க மார்க்கம் பாலிக்கும் சிவஞானசித்தியார் முதலிய நூல்களை இயற்றி, எல்லாரும் சைவசமயமார்க்கத்தை யுணர்ந்து சிவபதமடையச் செய்துள்ள வல்லபத்தை நாடோறும் துதித்து வாழ்வடைவாம், எ-று.

இங்ஙனம் "விடைத்தேவன்" என்பதற்கு நந்திதேவன் எனப் பொருள் கொள்ளினு மமையும். அத்தேவனிடத்தினுமிவர்கள் ஞானோபதேசம் பெற்றுள்ளாராகலின், இருவரிடத்தினு முபதேசம்பெற்றுள்ள சனகாதியர்களுள் நால்வரில் முன்னோனாகிய சனகர் மெய்கண்டாராய் வந்ததுபோலவே, சனற்குமாரர் அருணந்தி சிவாசாரியராகவும் சனந்தனர் மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரி-

யராகவும் சனற்கனர் உமாபதி சிவாசாரியராகவும் அவதரித்தன ரென்பர், "மெய்கண்டான் றன்பின் - வியன்கயிலைவிடுத்து முறை யிடாயன்றேன் - புடைத்தெருஞ் சனற்குமரனுதிமூவர் - புவியி லருணந்திமறைஞம்புனிதராகி" என்னும் இம்மூவருள், அருணந்தி சிவாசாரியர் சிவஞானசித்தியார் இருபா விருபஃது என்னும் இர ண்டு நூல்களும், மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியர் சிவதருமோ த்திரம் என்னுமோர் நூலும், உமாபதிசிவாசாரியர் சிவப்பிரகா சம், திருவருட்பயன், வினாவெண்பா, போற்றிப்பஃறொடை, கொ டிக்கவி, நெஞ்சுவிடுதூது, உண்மைநெறிவிளக்கம், சங்கற்பநிரா கரணம், கோயிற்புராணம், சிவபுண்ணியத்தெளிவு என்னும் பத் து நூல்களும் இயற்றினமையின், "சிவஞானசித்தியார்தி நூல்க ள்" என்றும் கூறினர்.

ஈதல்லாமல்.

ஷ காவியத்தில்

திருக்கச்சிநகராளவந்தவள்ளலார்துதி

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

நச்சிருந்தமணிமிடற்றெருடொருமாவின் கீழ்நகுமொளியுமணி மன்றநடமுங்காணும், பிச்சிவனப்பூமதுவார்காமகோட்டப்பெரு மாட்டிச் சிலம்பகுவின் றுதயஞ்செய்தோர், பச்சிரதங்கமழ்குந்தப் படைப்பேர்கொண்டுபயின்மரபோர்கைலாயபரம்பரைக்கண், கச் சிநகராளவந்தவள்ளலார்தங்க ளின்வளருங்கமலவடி கருதிவாழ் வாம்.

(இ-ள்.) விடமணிந்த நீலகண்டத்துடனே ஒப்பற்ற மாவி ருட்சத்தின்கீழ் வீற்றிருக்கும் சிவசோதியையும் அழகிய பொன் னம்பலத்திற்புரியும் ஆனந்தநடனத்தையும் சதா தரிசிக்கும் பிச் சுனிப்புவுற்றும், மலர்கள் தேனைச்சொரிகின்ற சோலைசூழ்ந்த கா மகோட்டத்தில் வீற்றிருப்பவருமாகிய உமாதேவியாரின் சிலம்பி னின்றும் உதித்தவராய்ச் செவ்விய உதிரங்கமழ்கின்ற குந்தமெ

ன்னும் ஆயுதப்பெயரைக்கொண்டு விளங்கும் மரபினராகிய திரு க்கைலாயபரம்பரையிலவதரித்த, கச்சிநகராளவந்த வள்ளலாரெ ன்னும் ஆசாரியருடைய அழகுமிக்க தாமரைமலர்போலும் திரு வடிகளைச் சிந்தித்திடேறுவாம். எ-று.

உமாதேவியார்க்குச் சிவபிரான் திருவுருவத்தையும் நடனத் தையும் சதா தரிசித்திருக்க விருப்பமாகலின், "நச்சிருந்தமணி மிடற்றெருடொருமாவின்கீழ்நகுமொளியுமணிமன்றநடமுங்காணும் பிச்சி" எனவும், குந்தப்படை பகைவர்க ளுதிரந்தோய்ந்திருத்த லானும், சிவசத்தியின் சிலம்பிற்றோன்றிய உபசுப்பிரமணிய மரபினர்க்குச் சிவசத்தியே அப்படையைக்கொடுத்து அதனையே தம் மரபிற்கும் பெயராக வளித்தமையானும், "பச்சிரதங்கமழ்குந்த ப்படைப்பேர்கொண்டுபயின்மரபோர்" எனவும், இம்மரபோர் கைலாயபரம்பரையினராய் விளங்கலையுணர்த்துவான், "கைலா யபரம்பரைக்கண்" எனவும் கூறினர். இதனை,

அன்றுளுடைப்பிள்ளைகண்டோங்கும்பாளயமாகிக்கச்சி
நின்றுமுருட்சமயாதிகைக்கைநிறுவிமுத்தி
குன்றுவகையிற்றந்தாளவரும்வள்ளலார்குழுவிற்
சென்றுறுமையர்யாருஞ்செங்குந்தசிலாக்கியரே.

என்னும் செங்குந்த சிலாக்கியர்மாலைத் திருவிருத்தத்தா லுந் தெளிக.

அம்பிகையார் சிவபிரான் திருக்கோலத்தை
சதாநோக்கிக்கொண்டிருப்பரென்பதை,

தகர்தருங்கொடிகண்களிரண்டியே
முகத்திருப்புமுனையிற்றிருப்புமான்
மகிழ்ந்திடங்கதிர்விரமழுவலே
தருந்தருந்தருமென்னத்தயங்குற.

என்னும், பிரபுலிங்கலீலைச் செய்யுளானு முணர

ஆசையின் மிகுதியே பித்தாகலின், "பிச்சி" என்றனர்.

பிச்சு பித்து என்னுமிரண்டும் ஒருபொருட் சொற்களே யன்றியும் எதுகைநோக்கிப் பித்தெனற்பாலது பிச்சென நின்று எனக் கூறுவாருமுளர்.

ஈதல்லாமல்.

ஷை காவியத்தில்

திருவாலவனங்கார்க்கோடகமுனிவர்துதி.

கார்க்கோடன்னிலைபெயரவண்டகோளங் கதிர்ஈறக்குலாசலங் களதிரவேண்டிக், கார்க்கோடவருந்தகர்மாப்பற்றிக் காளிகைத் தாளம்பறித்ததிறற்கைக்கோள்வீரர், கார்க்கொடன்றிருமரபிற் றோன்றியாலங்காட்டரசருணட்னங்காணவந்த, கார்க்கோடகமுனிவரருணிறைந்தகனகவனசத் தாழ்கள்கருத்தில் வைப்பாம்.

(இ-ள்.) கடலும் தன்னிலை வேறுபடவும், அண்டகோடிகள் தத்தம் நிலைபெயரவும், அஷ்டகுலபர்வதங்களு மதிரவும், திக்குப்பாலகர்கள் திசைமாறவும் அதிவேகமாய்வந்த ஆட்டுக் கடாவைப் பிடித்து, காளியின் கரத்திலேந்திய தாளத்தைப் பிடுங்கிய வல்லபமும் ஒழுக்கமுமுடைய நவவீரர்களின் மேகத்தின் கொள்கையையுடைய சிறந்த குலத்திலவதரித்து, திருவாலங்காட்டில் எழுந்தருளியிருக்கும் இரத்தினசபாபதியின் திருவருணிருத்தத்தைத் தரிசிக்கவந்த கார்க்கோடகனென்னும் முனிவருடைய திருவருணிரம்பிய பொற்றாமரைபோன்ற திருவடிகளை இருதயத்திலிருத்துவாம்.

கார்கோள் - கடல். கோடல் - வேறுபடல். கோள் - கொள்கை. கார்கோள் எனவும் இக்கார் கோட் எனவும், இயல்பாய் நிற்கவேண்டியனவாகிய இரண்டும் செய்யுளிசைநோக்கி இரட்டித்து நின்றன. ஆட்டுக்கடாவைப் பிடித்ததை,

ஆடலங்கொடியின்மேல்கொண்டேயனைவருமிரியச்செல்லு
மேடமந்தறவேயார்துனிரைந்துபோய்வீரவாகு
கோடலைபற்றியீர்த்துக்கொண்டுராய்க்கடவுகன்[illegible]
யேடுறுசீபத்தண்டாரினையவன்முன்னருய்த்தான்.

எனினும் கந்தபுராணத்திருவிருத்தத்தானும் தெளிக.

ஈதல்லாமல்.

ஓதியவேள்வியினுவப்பாரதன்
போதவேதகர்தனைப்பொங்குதித்தர
வேதனைப்படுப்பதைவிரைந்துகட்டியே
சேதனக்குதவினதிருச்செங்குந்தமே.

எனவும்.

காளிகைத்தாளம்பறித்ததை

ஆலங்காட்டினிலரனுடனன்றுவாதாடுங்
கோலங்காட்டியகாளிதன்கைத்தாளம்போய்[illegible]
பாலங்காட்டியபன்மணித்தாளமேபறித்துச்
சீலங்காட்டியகுந்தர்தம்பெருமையார்தெரிப்பார்.

எனவும் வரும் ஈட்டி எழுபதின் திருவிருத்தங்களானுந் தெளிக.

ஈதல்லாமல்.

சிவபிரானுடன் வாதாடுங்காளி திருக்கரத்தேந்திய தாளத்தைப் பறித்தற்கு வல்லபத்தொடு ஒழுக்கமுமுடையோர்க்கன்றி யலாதாகலின், "கைக்கோள்" என்று கூறினர்.

ஆகவேயன்றோ இம்மரபினர்க்குக் கைக்கோளர் எனினும் பெயருமமைந்துள்ளது.

இப்பெயருமைக்[illegible]தென்பதை.

உதிதருமத்திறல்வீரரியனைமேலம்மையுடனுறைத்[illegible]ன் [க்கி
பதமலர்கள்பணிந்தெழுமலர்க்கண்டோர்ப்பதி[illegible]

மதியுமிகுதிறலுமெழின்மானமுங்கையெனப்பெறாம்மைமந்தரின் [ஞெ
இயரலர்க்கதிசரிக்கணத்தவரென்றுஞ்சுருதிப்பொருளாயின் [முன்

என்னும் கந்தபுராணத் திருவிருத்தத்தானுமுணர்க.

ஈதல்லாமல்.

மேகங்கைம்மாறுகருதாது உலகிற்குதவல்போல, இவ்வீரர்களும் எதிருதவிநோக்காது கருணையால் உதவுவோராகலின் கார்க்கோடன் திருமரபு, என்றனர்.

இக்கார்க்கோடர் செங்குந்த மரபினரென்பதை,

முக்கணனென்றோன்முதல்வனேர்தாளண்டமுட்டவிட்டுங்
கொக்கவின்றுமெமரிவையென்றவுலப்பினலம்
புக்குறுமாலவனத்திற்கார்க்கோடன்புரிமடத்தெங்
கைக்குமெச்சக்கலைதேர்ந்தோர்செங்குந்தசிலாக்கியரே.

என்னும் செங்குந்த சிலாக்கியர்மாலைத் திருவிருத்தத்தானு முணர்க.

ஈதல்லாமல்.

ஷை காவியத்தில்

தில்லைவாழ் செங்குந்தர்துதி.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

ஒப்புயர்விலதொன்ற [illegible]சிலைக்கர
வுலகுளவெ[illegible]சிவஞானஞ்
செ[illegible]கம்பிரமாணிச்சுருரைத்
தெரி[illegible]சசந்தானவாரியரு

செப்பிலபின்னிருவாிரந்தபுல்லமுறைத
[illegible]துபொன்னம்பலத்துவச
மப்புவியேத்தவேற்றுசெங்குந்த
விறைவர்தாட்பணிபுரிந்துய்வாம்.

(இ-ள்.) ஓர் சமரசநிசுரகிதமாகிய பரமசிவ முண்டேன்றும், அப்பரமசிவத்தாற் புரியும் பஞ்சகிருத்தியங்களால் பலவாகிய புவனங்களுண்டென்றும் விளக்குகின்ற, வேதாந்தத்தெளிவாகிய சித்தாந்தமென்னும் சிவஞானத்தை, மெஞ்ஞானியர்களால் இழித்துக் கூறப்படும் அகம்பிரமவாதிகளும் அவிச்சுவாதிகளும் தெளியும்படி விளக்கியருளிய சந்தானசாரியர்கள் நால்வருள், சிவானுபூதித் தன்மையிற் குறைவுபடாத மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியரும் உமாபதி சிவாசாரியரும் பாடித்த அற்பமாகிய அன்னப்பாகைத் தந்து, இப்புவியின்கணுள்ளோர் யாரும் துதிக்கும்படியாகத் தில்லைப் பொன்னம்பலவருடைய துவசாரோகண மகோற்சவத்தினைச் செய்யும் பேற்றைவாய்ந்த செங்குந்த மூர்த்திகளுடைய திருவடித் தொண்டுகளைச் செய்து ஈடேறுவாம். எ-று.

தில்லைவாழந்தணரு ளொருவராகிய உமாபதி சிவாசாரியர் காலத்தில் சிதம்பரத்தை யரசாண்டிருந்த திரியம்பகச்சோழராஜன் இவரது பக்தித்திறத்தையும் அதனால் விளங்கும் தெய்விகத் தன்மைகளையும் வடகலை தென்கலை என்னும் உபயகலாவல்லபங்களையும் நன்குணர்ந்து, அவரிடத்தில் தனக்குதித்த மெய்யன்பின் மேம்பாட்டால் சிவிகை, [illegible]விகை, திருச்சின்னம், சாமரம், பகற்றீவட்டி, என்னும் இவைகளை விருதாகக் கொடுத்து உ[illegible]ரித்து வந்தான். அந்நாளில் ஓர்நாள் உமாபதி சிவம், தாம் தினந்தோறும் முடிக்கும் கட[illegible] ஸ்ரீ சபாநாயகரின் உச்சிகால பூஜையை முடித்துவிட்டு, சிவிகை[illegible] தாரோகணித்து இவ[illegible]ண்கொற்றக்குடை நிழற்றவும் திருச்சின்[illegible] மூதவும் வெண்சாமரை வீசவும் பகற் றீவட்டி பிடிக்[illegible]வரவும் உலாவருகையில்

எதிர்ப்பட் டெழுந்தருளி வரும் சந்தானகுரவரு ளொருவரும் அவதாராசிரியருமாகிய மறைஞான சம்பந்த சிவாசாரியர் இவர் வருகின்ற ஆடம்பரத்தைக் கண்ணுற்று, ஓய் பகற்குருடரே! வாருமென் றழைத்தனர். அதுகேட்ட உமாபதி சிவம் திடுக்கிட்டுத் திடீரென்று சிவிகையினின்றும் இழிந்திறங்கித் தண்டாகாரமாகப் பணிந்தெழுந்து அவரைப் பின்றொடர்ந்துசெல்ல, அப்போது சிலதூரஞ்சென்ற மறைஞான சம்பந்தர்க்குத் தீப்பசியெழ, அக்கால் தாம் சென்றிருந்தவிடம் செங்குந்தர் வீதியா யிருக்கக்கண்டு பெருங் களிகூர்ந்து உமாபதி சிவத்தைநோக்கி, சிவகுமாரனாகிய செங்குந்தர் வீதி யாவாகையால் இவ்வீதியில் நம் பசியைத் தீர்த்துக்கொள்ளுவோமாயின் சிவப்பிரசாதமாகு மென்றுகூறி, அங்கு தறிப்பாவை விரித்துக்கொண்டிருந்த செங்குந்தர்களிடஞ்சென்று தமது பசிதணிக்க ஆகாரங் கேட்டனர். அதுகேட்ட செங்குந்தர்கள் அனுக்குற்று, சுவாமிகாள்! தேவரீர் அடியேங்கள் குடிசைக் கெழுந்தருளின் அறுசுவையோடு கூடிய அமுது படைக்க ஆவலுடையேம். இங்கொன்று மில்லையே; என்று அறுதாபப்படுகையில் மறைஞானசம்பந்தர் அங்கு நூல் தோய்ப்பதற்காகக் கொண்டுவந்து வைத்திருந்த கூழினைப்பார்த்து இதை வார்க்கப்படாதா என்று வினவ, அவர்கள் ஐயோ! அது நூல்தோய்ப்பதற்குக் கரைத்த உப்பிலாக் கூழென்றோத அதற்கவர் நீங்கள் காத்தாற்பரித்த யாவும் தேவாமுதத்தினுஞ் சிறந்த சிவப்பிரசாத மாகுமாதலால் இன்னும் தடைகூறாது கரத்தில் வாருமென்று கட்டளையிட, அக்கட்டளையை மறுக்கத்துணிவின்றி அவ்வாறே வார்த்தனர். அதையவ ருண்கையில் முழங்கை யிரண்டினும் வழிந்தகூழை அருகிலிருந்த உமாபதி சிவம் மாறிமாறி உண்டது. அத்துணைத்தி வ்வழியே எழுந்தருளிய ஏனைய தீக்ஷிதர்களிற் சிலர் கண்ணுற்று அருவருப்புடன் சென்றனர். அப்பால் தம்மாசிரியரை அரிதிற்பிரிந்து தில்லை[illegible] உமாபதி சிவாசாரியர் தமது வழக்கப்படி மறுதினம் உச்சிகால பூசைக்குச் சபைக்கெழுந்தருள, முன்னை மறைஞானசம்பந்தரின் முழங்கையால் வடிந்த கூழைக்குடித்ததைக் கண்ட தீக்ஷிதர்கள் பூசைசெய்ய வேண்டாமென்று தடுத்துவிட்டார்கள். உடனே

யவர் சிதம்பரத்திற்கடுத்த கொற்றவன் குடியென்னும் ஊரில் வசித்து தமது ஆன்மார்த்தமாயுள்ள சபாநாயகரைத் தினமுந் தவறாது பூசித்துக்கொண்டிருக்கையில் ஆனித்திருமஞ்சன மகோற்சவம் நேரிட, அதின் துவஜாரோகணோற்சவம் அச்சோழராஜனுடைய தானையால் அக்கொடிசற்று மேறாதிருக்கக்கண்ட அவ்வரசன் வருந்தி, அடியேன் யாதோர் தவறுமின்றி அரசுசெலுத்தி வருகையில் இவ்விதமாகத் துவசாரோகணம் தடைபடவேண்டிய காரணமென்னையோ; எம்பெருமானே! அதையறிவிக்க வேண்டுமென்று துதித்துக்கொண்டிருந்தான். அக்கால் நடராஜப் பெருமான் திருவுளமிரங்கி, ஓ சோழனே! நமது தீக்ஷிதர்கள் உமாபதியிடத்தில் அசத்தமென்னித் தூரத்திவிட்டதை நீ கவனிக்காமையால் இவ்விதயிடையூறு நேர்ந்தது. இப்போதே கொற்றவன் குடிக்குச் சென்று அவனையும் அவனுக்கிரியனுக்குக் கூழ்வார்த்த செங்குந்தரையும் அழைத்துவந்து ஏற்றுவித்தால் ஏறுமென்று அசரீரிவாக்கருளினர். அது கேட்ட திரியம்பகச் சோழன் ஆனந்த பரவசனாய்த் தில்லைவாழந்தணர்களுடன் சென்று உமாபதி சிவாசாரியரையும் செங்குந்தரையும் அழைத்து வந்து கொடியேற்றுவித்து, கொடிக்கவியெனு மோர் பிரபந்தமும் அவராற்பாடப்பெற்றனன். அன்றுமுதலின்றுவரையில் அச்செங்குந்தர்களே கொடியேற்றி வருகின்றார்களென்பது சரிதமாதலின், அச்சரிதத்தைச் சுருக்கி இச்செய்யுளி லமைத்திருப்பதை யுய்த்துணர்க. சிவபிரான் ஒப்பற்றவராயிருந்து பஞ்சகிருத்தியங்களியற்றலால் உலகு விளங்குகின்றதென்பார்,

"ஒப்புயர்விலதொன் றதன்றொழிலிலங்கா னுலகுள"

என்றும், இவ்வாற்றிதலே மெய்யுணர்வாதலின், "சிவஞானம்." என்றும் கூறினர். இதனை,

உலகமேயுருவமாகயோனிகளுறுப்பதாக
இலகுபேரிச்சாஞானக்கிரியையுட்கரணமாக

வலிமையுயிர்கட்கெல்லாமிருபயனுக்கியைந்து
நலமிகுதொழில்களோடொட்டுகைப்படைதன்.

என்னும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக.

ஈதல்லாமல்.

இவ்வாறு உமாபதி சிவாசாரியர் தமதாசிரியரோடு செங்குந்தரால் வார்த்த கூழுண்டு அவர்களால் கொடியேற்றுவித்துக் கொடிக்கவிபாடி யருளினரென்பதை,

தம்புகழோங்குநாரேய்ப்பாகுணுமிறைதன்கூபரந்
தும்பரமுதினெழுகுமறைதபுனுமாபதியா
லம்பலவன்றுசமேற்றுமாணிக்கமோடார்கொடிப்பா
செம்பியனைத்திடப்பெற்றோர்செங்குந்தகிளைக்கியரே.

என்னும் செங்குந்த சிலாக்கியர்மாலைத் திருவிருத்தத்தானும், மறைஞான சம்பந்த சிவாசாரியர் செங்குந்தர்குலம் சிவகுமாரானுஜர் குலமானதால் மற்றெல்லாவற்றினும் சிறந்தகுலமெனவும், அவர்கள் காத்தாற் பரிசித்த கூழ் தேவாமுதத்தினுஞ் சிறந்த சிவப்பிரசாதமாகு மெனவும் கூறினரென்பதை, இத்தீபிகையின் 7-வது பக்கத்தில் காட்டிய (உலகத்தினிற்) என்னும் விருத்தங்களானுந் தெளிக.

உ

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய

ஸ்ரீமத் ஒட்டக்கூத்தரென்னுங் கவீசுரர் தோத்திரம்.

கொச்சகக்கலிப்பா.

1. செழுமஞ்சனன்னமுதந்தேறடியினங்காணு
முழுமணியாயிலங்குசிவமூலத்தின்விளையாட்டை
மொழிபதமோவல்லதயன்முன்படைப்போகூத்தவெழுப்
பழுவிதனுந்திங்கள்தன்னொண்ணையெனக்கியம்புதியே.

2. ஆக்குடையகாமறையோருணர்கனகமாயிரத்தெதுன்
மாற்றலையிற்றுவோத்துக்கவனவனுதிசென்றங்
கேற்றுகிதையென்னவிர்ந்ததலைய துவொட்டுங்
கூத்துடையாகின்னநக்கருப்பென்னக்குலமணியே.

3. ஆற்றுக்கேயம்புலிக்கேயகச்ச[illegible]ன் திருவருளென்
பாற்றுக்கேவருகூத்தப்புபணி[illegible]பொன்னுக்கே
சோற்றுக்கேகூறைக்கேசொற்கவிகளேயாக்கச்
சேற்றுக்கோளரியனையாச்சிவனையிலிருந்தனையே.

குன்றக்கூறன்முதலாங்குணமுகனையவெண்ணியொரு
வென்றிக்கேதனம்புலிவிள்ளவிட்டவையருப்ப
வென்றுத்தாங்கவியாசிவவிகமெல்லாங்கொண்டதி
க்கன்றுக்கேயுருகாவின்கருணைமணவாளரசே.

5. தலைய தக்குங்கவியொருவன்றாணியி னுளனென்னி
னிலையிருக்கும்பாப்பதங்களெறியுடையபடலங்கள்
சிலையிருக்கப்புன்கவிகட்கவைவர்ளோர்கின்னொருகா
லலையிருக்குமம்புவிமீயவதரிக்கவேண்டுவதே.

6. முச்சங்கத்தாடிருந்தமுதலியர்களாரேனு
முச்சங்கவில்லாமலோக்குதலைப்பலவாரித்த
வச்சிங்கவணையிருக்கவார்பெற்றாரயிர்தந்தார்
மெச்சங்கமாயினையெமெய்க்கூத்தனை யமருந்தே.

7. சட்டிபெழுபதென்னுமீர்ங்கவிதீசொல்லுங்கா
லூட்டமிர்தஞ்செவிவாயி லுண்டவருங்கண்டவரும்
வேட்டதவமேதென்னவேதனுக்குஞ்சொலவெளிதோ
தேட்டமிகுங்கூத்தனனுஞ்செங்குந்தமரபணியே.

8. அற்றவு தம்பினைக்கனவுமாங்காயமாதிவைவு
முற்றதழும்பேகினவுமுயிர்மீண்டவெந்தனவும்
பற்றுமொருநாற்கரணிபரமாவுடதமாமுன்
சொற்றவனில்வாக்கன்றோசுடர்கூத்தமாமணியே.

9. பூவுலகிற்கவியாகபுரிந்தபெரும்புகழுடையோய்
ஆவணிமூற்பக்கமுதக்திராடமுந்தன் பூசனையே
யேவர்களுஞ்செய்கின்றாரெண்ணிலருளடைகின்றார்
நாவலவராகின்றாரென்கின்றார்நல்லாரே.

10. தேனுந்துமலர்சோலைத்திருமணலூர்சிவசங்கக்
கோனக்கசிற்சபையெய்தித்தனருட்கூத்தனையு
மானந்தர்செல்வனைநாசனத்திலலகுபெற
வுனிந்தசெனனமுணாயந்திரத்தலென்கடனே.

மேற்படியார் சரித்திரவரலாறு.

1. இவ்வுலகின்கண் சத்த மகா தீர்த்தங்களு ளொன்றான காவேரி நதிக் குறையிடமாய் பொன்னாட்டுக் கொப்பாகினக்குஞ் சோழவளநாட்டிலே, இந்திரபுரிக் கிணையாய்ப் பலவகைப் போக பாக்கியங்களும் புண்ணியச்செயல்களு மலியப்பெற்றுள்ள உறந்தையென்னு நகரத்திலே, அங்கமுதலிய வறு மூவகைப் பாடைமன்னரு மர்சிறைதர ஏகச் சக்ராதிபதியாய் சூரியவம்சத்தனு மனுகுலத்தவனுமாகிய இராஜேந்திர சோழன் தருமநூல் விதி முறைபடி தரணியாவுங்காத் தரசியற்றி வருநாளில்; மாசில் பல்வளங்களாற் றேசுபெற் றோங்கு மணவையம்பதியிற் குருலிங்கசங்கம பத்தித் திறத்துள் மிகச் சிறந்த குறுநில வேந்தராய் சிவசங்க பூபதி என்னும் நாமந் தரித்து ஓர் செங்குந்தமன்ன ரிருந்தனர். இவர்க்குக் கற்பி லருந்ததிக் கொப்பான வண்டார் குழலியென்னும் பெயர்வாய்ந்த ஓர் மனைவி யிருந்தனள், இவ்விருவரும் வள்ளுவதேவரும் வாசுகியம்மையும் போல இல்லற தருமத்தை யினிதில் நடாத்தித் தம்மூர்க் குடிகட் கோருறு நேருதபடி காத்தவருநாளையில், கெடுநாள யோர் புத்திரப்பேறின்றி மனம் வருந்தி யிருந்தனர். ஓர்நா ளிவ்விருவரது நற்குண நற்செய்கைகட்குத் திருவுளமகிழ்ந்த சிவபிரான் ஒரந்தணர் திருக்கோலங் கொண் டெழுந்தருளிச் சிவசங்க பூபதியை நோக்கி, ஓயரசனே! நீவி ரிருவருஞ் சிதம்பரத் தலத்தையடைந்து கனகசபாநாதரைக் கண்டு களிப்பீராயின் உமது மனக்கவலை யொழியுமெனத் திருவாய் மலர்ந்தருளி மறைந்தனர். அதுகேட்ட சிவசங்கபூபதி மகிழ்ந்தவராய் உடனே தமது பத்தினியுடன் பலபரிசனங்களும் புடைசூழ்ந்துவரச் சிதம்பரத் தலத்தையடைந்து, அத்தலத்திற்றானே யோரிடத்தை வாசஸ்தானமாகக்கொண்டு வசித்திருந்து தினந்தோறுந் தமது மனையாளோடு சென்று சிவகங்கையிலாடி நித்தியநியதிகளை முடித்துக்கொண்டு பொன்னம்பலவாண

ரைக் கண்டு போற்றி ஆனந்தப்ரவசத்தராகி அவரது திருமுன்னர் நின்று கொண்டிருப்பர். இவ்வண்ணம் பலநாள் நடந்துவருகையில் ஓர்நாள் கனகசபேசர் கருணைகூர்ந்தவராய் "இனியுனக்கம்பலக்கூத்தனருளுண்டாம்" என்றசரீரிவாக் கருளினர். அதையுணர்ந்த சிவசங்க பூபதியு மவர்மனைவியாருங் களிப்பெனுங் கடலுள் மூழ்கினவர்களாய் இன்று நமக்கு நல்வரங் கிடைத்ததென் றுளமகிழ்ந்து, தங்கள் பரிசனங்களோடுமத் தில்லையம்பதியினின்று மீண்டு மணவூரை யடைந்து அம்பலவருடைய திருவுருவத்தையு மருட்டிறத்தையும் அநுதினமு மறவாதவர்களாய்த்தியானித்திருந்தார்கள்.

இவ்வாறு சின்னாள்கழிந்தபின் அம்பலத்தின்க ணிகழ்ந்த வாக்கின் மகிமையால் சிவசங்க பூபதியின் பத்தினி கருப்பமுற்றுப் பத்துமாதமுஞ்செல்ல, உடனே நல்லோரையில் சூரியோதயம்போன்று அருஞ்சைவமேற வாளுடைப்பிள்ளை யவதரித்ததுபோல அருந்தமிழோங்கி யபிவிருத்தியாமாறு ஓராண்மகவுதித்தது. அம்மகவுக்குத் தாதையார் சாதகன்ம முதலியன நடாத்தி, அசரீரியாய்ப் பொன்னம்பலத்தின்க ணிகழ்ந்தவாக்காகிய "அம்பலக்கூத்தன்" என்று நாமத்தையே அம்மகவுக்கு நாமமாக வைத்து வழங்கி, நாளொரு வண்ணமும் பொழுதொரு மேனியுமாக வளர்த்துத் தாராட்டிச் சீராட்டிப் பாராட்டிவந்து, ஐந்தாவய தானவுடனே ஓர் நல்லாசிரியனைக் கொண்டு வித்தியாரம்பஞ் செய்வித்தனர். அப்பிள்ளையாரு மம்பலக்கூத்த னருளாலவதரித்தவ ராதலின் சின்னாளிற்றானே பன்னூலும் பயின்று, தமது மரபிற்குரிய தனுர்வேதப்பண்டிதரால் வில்வித்தை மல்வித்தை - அஸ்திரப்பிரயோகம் - சஸ்திரப்பிரயோகம் - யானையேற்றம் - குதிரையேற்ற முதலியனவுஞ் ஐயந்திரிபற நன்குணர்ந்து, தமது வலக்கரத்தில் குலச்செயல் விளக்கு மறிகுறியாக ஓர் வீரவாளேந்தித் தம்போன்ற மன்னர் மக்களுடன் கூடிச்சென்று கண்டவரெவரும் வியந்து களிக்க விளையாடுவோராயினர். அக்காலத் திருநர் கூட்டத்திற் "கூத்தன்" என்று நாமமாத்திரந்தானே யமைத்து வழங்கியகாரணத்தால் அவரவ் விளமைப்பருவங்

கடந்து முதியரான காலத்தும் அம்பலமென்ப தம்பரஞ்சென்று மறைந்து, கூத்தனென்னும் பெயரே யாவரும் வழங்கிவந்தனர்.

இப்பாலிக் கூத்த ரிகத்திற் புகழுடம் பெய்தற்குண்டாமென வுண்ணோக்கிக் கல்வித்திறமுடைமையே அஃதுண்டாதற்குக் காரணமென நன்குதெளிந்து, இக்கல்வியே பரத்திற்குரிய சாதனங்கட்கும் இன்றியமையாத் துணைக்கருவியாமென வுய்த்துணர்ந்து, அக்கல்விக் கரசியாகிய சரஸ்வதி தேவியாருடைய திருவுருவை ஓர் படத்தின்கண் சிற்பசாஸ்திர விதிப்படி யெழுதுவித்து, ஓர் பூஜாமண்டபம் புதுக்கி அதிலதனை யமைத்தவராய் வேதாகம விதிப்படி பூசித்து அத்தேவியாருடைய திருமந்திரத்தை யுச்சரித்துக்கொண்டு ஆகார நித்திரை முதலியவைகளை நீத்து அனேகநாள் விரதங்காத்து வந்தனர். இவ்வாறு பலநாளாக வன்னபானாதிகளை நீக்கி நித்திரையையு நீத்து விரதங்காத்திருந்த காரணத்தாலோ, அச்சரஸ்வதி தேவியாருடைய திருவுளச்செயல் முன்னிட்டோ, ஓர்நாளிரவில் மிகக் களைத்துச்சோர்ந்து சாய்ந்தனர். அக்காலங்கு நாமகளார் ஆடையாபரணங்கள் யாவும் வெண்ணிறங்குலவத்தரித்த ஓர் பார்ப்பினியாக வெழுந்தருளித் தமது திருமுலைப்பாலையோர் வட்டிலிற்கறந் தூண்பித்துச் சகல கலாநிலய மென்னுமோர் புத்தகத்தினை யவர் கையிற்றந்து அந்தர்த்தான மாயினர்.

2. உடனே கூத்தர் கண்டெளிந் தெழுந்து, திருமுலைப்பாலூண்பித்துப் புத்தகந்தந்து சென்றவர் கலைமகள் தேவியாரே யென நிச்சயித்துக் கொண்டவராய் தாமுயன்று நடத்திய விரதத்தினை விதிப்படி பூர்த்திசெய்து, அருணோதயமானபின் நித்திய நியதிகளை முடித்துக்கொண்டு அருந்தவர்க்கு மாதவர்க்கு மன்னதானமுதலியன வழங்கி, அத்தேவியா ரெழுந்தருளிய பூஜாமண்டபத்திலேயே தக்க சிற்பர்களைக்கொண்டு வேறோர் சிலாவிக்கிரகஞ்செய் தெழுந்தருளப்பண்ணி, அம்மண்டபஞ் சூழ்வரப் பிராகாரங் கோபுரமுதலிய வங்கங்களோடும் ஆலயஞ்சமைத்து வேதாகம முறையால் நிதமு மும்முறை திருமஞ்சன வலங்கார நை

வைத்திய ஜபதீப தூபதீபமான ஆராதனைகளை நிருத்த கீத வாத்திய கோஷத்துடனே நிகழ்வித்துப் பூசித்து வந்தனர்.

3. அப்பால் கூத்தர் கலைவாணியம்மையாரது கிருபையாற் கிடைத்துள்ள சகலகலா வித்தையென்னும் புத்தகத்தினை இடது கரத்திலேந்தி, வேதோபநிடத சாத்திராகம புராணேதிகாச இலக்கிய இலக்கணங்களைத் தினைத்தினை முற்று முணர்ந்து தேர்ச்சியடைந்த திறத்தினாலும், இன்பத்தையும் வியப்பையுந் தருவதான விசித்திரக்கவி பாடுவதில் மிகவல்லமை பெற்றதினாலும் இயற்றமிழாகரர் சரசகவிப்புலவரென உலகெங்குஞ்சொல்ல விளங்கினர்,

4. அன்றியு மவ்வூரின்கண்ணும் பிறவூரின்கண்ணு முள்ள வித்துவசனர்கள் யாருந் தமக்கஞ்சி வழிபடத் தக்கதாகவும், ஒண்மை - திண்மை - ஒப்பனை - ஒழுக்கம் - வித்துவயூகம் - வீரதத்துவம் - உல்லாசம் - ஆடம்பர முதலியவைகளைக் கண்ட பெரியோர்கள் யாருந் தம்மைச் சாரதாபீட சம்பன்னரென்றும், வாகவியென்றும், வீரகவியென்றும், தெய்வகவி யென்றுங்கூறி மெச்சுவதல்லாமல்; வித்துவசன கோலாகல னென்னுமோர் சிறப்புநாமத்தாலுங் கொண்டாடி யழைக்கும்படிக்குத் தருக்குற்றிருந்தனர்,

5. இப்படிச் சிலநாள் சென்றபின் கூத்தரானவர் தமது மரபிற் சகல இலக்கணங்களுங் குறைவற வமையப்பெற்று ஞானபூங்கோதை யென்னு நாமம் வகித்த ஓர் கன்னிகையை வேதவிதிப்படி மணம்புரிந்து, ஆனந்தக்கூத்தனென்னு மருக்குமரனைப் பெற்று, இல்லற வொழுக்கத்தி லென்னளவுங் குறைவுறாராய், எல்லாக் கலைஞானங்களினு மொப்பாரு மிக்காரு மில்லாராய், ஈசரபத்தி - பாசவைராக்கியம் - ஜீவகாருணியம் - பிரமக்கியான மென்னுஞ் சாதன நான்கையுங் கைவிடாராய், ஆன்மலாபத்திற்குரிய சற்கிருத்தியங்களையே தமக் காபரணமாக மேற்கொண்டொழுகுவாராய் விளங்கி; அப்பால் தமது தந்தை வயோதிக

நிலையையடையத் தாமிளவரசாகி, அவர் காலவியோகமான பின் தாம் தமதூர்க் குடிகளைத் தந்தைபோற் றாங்கி அரசியற்றிவருகின்றார்.

அக்காலச் சோழமண்டலத்திற் கிராஜதானியாகிய உறையூரின்கண் செங்கோல் செலுத்தி யரசாண்டிருந்த இராஜேந்திர சோழன் இவரது பிரபாவங்களனைத்தையுங் கேள்வியுற்று, தனது மரபினர்க்குப் பண்டை நாள்தொடங்கி அரசிற்குரிய பேருதவி புரிகின்ற செங்குந்த மரபினரென்பதையு முணர்ந்து மிகக் களிப்படைந்து, இத்தகையரை நமது சமுக வித்துவான்களினு மந்திராலோசனைத் தலைவர்களினும் அக்கிர கண்ணியராக வகித்திருக்கின் மிக்க நலமெய்தலாமெனக் கருதி, அக்கருத்தையோர் திருமுகத் தெழுதிச் சில இராஜசின்னங்களோடு தனது பரிசனபரிவாராதிகளைக் கூட்டி அவருக்கனுப்பினன். அத்திருமுகமுதலியன வரக்கண்ட புலவர் பெருமான் தாமொருவருக்குந் தாழ்நிலைமையராயிருப்பினுஞ் சூரியவமிசத்தரு மனுகுலத்தவருமாகிய சோழராஜருடைய பரம்பரை தமக்கன்னியமல்லாத காரணத்தை யோசித்துணர்ந்து அவனது கருத்தின்படியிருத்தற் கிசைந்தவராய், உடனே தமது குமாரனாகிய ஆனந்தக்கூத்தனிடத்தில் மணவூரரசுரிமை யனைத்தையு மொப்பித்து, அரசன் திருமுகத்தோடனுப்பியுள்ள சிவிகை கவிகை முதலிய இராஜ சின்னங்களோடு வலக்கரத்தில் வீரவாளும் இடக்கரத்திற் புத்தகமு மேந்திய கோலத்தராய்ப் பலவகை வாத்திய கோஷத்துடன் வெளிக்கொண்டு உறையூரை யடைந்து அவனது கொலுச்சபைவாயிலைக் குறுகினர்.

அவர் வரவையுணர்ந்த சோழராஜன் தனதமைச்சர் முதலாயினரோடு மெதிர்கொண்டழைத்து அவரது வனப்பையும் - இளமையையும் - கெம்பீரத்தையும் - ஆடம்பத்தையும் - இடக்கையும் - குசாலையும் - சம்பிரமத்தையும் - வித்துவ யூகத்தையுங்கண்டு சந்தோஷித்து, அவரது கரங்களிலேந்திப் பிரகாசிக்கின்ற வீரவாளையும் புத்தகத்தையும் நோக்கி இதென்குறியோ வென்றையுற்று,

அவர் கொண்டுள்ள பேராவலொரு மேம்பாட்டினுக்கும் ஆச்சரிய சித்தமுடையவனாய்ப் பிரமைபற்றவன்போல நின்றான். அவ்வரசன் நிற்கு நிலையின் குறிப்புணர்ந்த புலவர் பெருமான் அவனை நோக்கி,

வாளொருகையேடொருகையேந்துவதிருக்குங்காரணந்தைக்
கேளிருகையிதலருக்கீன்றிக்கோ—நாளுங்
கலோத்துங்கன்காணுக்கவிவாணர்தங்கள்
குலோத்துங்கமாகுங்குறி.

5. என்றிந்த வெண்பாவைக் கூறினர். இவ்வற்புதக்கவியைக்கேட்ட சோழமகாராஜன் அருகில் நிற்கு மமைச்சராதியரை நோக்கி, இவர் "கவிராஜகண்டீரவம் போலும்" எனக்கூறி மிக வியந்தவனாய் அவரைத் தனது கொலுமண்டபத்திற்குக் கைலாகு தந்தழைத்துப் போய்ச் சிங்காதனத்திலிருத்தித் தானுமிருந்து, "ஐயா புலவரேறே! நீரின்றுமுதல் புவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய நமது சமுகத்திற்கோர் "கவிச்சக்ரவர்த்தியாகவும் பிரதம மந்திரியாகவும்" இருமெனக்கூறி, மனுநூல் விதிப்படி பலசம்பிரமத்தோடு அப்பட்டங்கள் தரித்து அளவற்ற விருது வரிசைகள் தந்து சன்மானித்தனன்.

6. இப்பா லன்னவாகனன் தேவியாராகிய கலைமகளார் ஆணுருவெடுத்தற் கொப்ப விளங்கும் புலவர் பெருமான் அப்பட்டங்களையும் விருதுமுதலிய வரிசைகளையும் பெற்றவராய், அவ்வூரின்கண் தமக்கெனச் சமைத்தலங்கரித்துள்ள அரண்மனைக்குச் சதுரங்கசேனை முதலிய பரிவாரங்களோடும் பற்பல விருது வரிசைகளோடும் வித்வசமூகமாகிய வைபவங்களோடும் அந்தணர் - நட்டுவர் - மடைத்தொழிலர் - மருத்துவக்கலைஞர் - நிமித்திகப் புலவர் - கருமாதிகாரர் - கடைகாப்பாளர் முதலிய பரிசனங்களோடும் தோற்கருவி - துளைக்கருவி - நரப்புக்கருவி - மிடற்றுக்கருவி - கஞ்சக்கருவியென்னும் பஞ்ச வாத்தியங்கள் முழங்கச் சென்று கொலுக்கூடமடைந்து, ஆசு மதுர சித்திர வித்தாரமென்னும் நாற்கவிகளில் வல்ல நாவலர்களும் - இயல் இசை நாடக

மென்னு முத்தமிழ்களிற் றேர்ந்துள்ள பாவலர்களும் - எழுத்து சொல் பொருள் யாப்பணியென்னும் பஞ்சலக்ஷணங்களிற் பயின்றுள்ள பண்டிதர்களும் - சிந்தாமணி சிலப்பதிகாரம் வளையாபதி குண்டலகேசி மணிமேகலையென்னும் பஞ்சகாவியங்களைப்பழுதற வுணர்ந்த பண்ணவர்களும் - திருக்குறள் நாலடியார் கல்லாடம் சங்கச்செய்யுள் முதலியன கற்றறிந்துள்ள பல வித்வசனர்களும் - ஞானநூலுணர்ந்த நல்லோர்களும் - புராண பாராயணர்களும் - கலைக்கியானச்செல்வர்களும் - தத்துவ சித்தாந்திகளும் - தர்க்க சாஸ்திரிகளுமொருங்கு கூடி, ஓ உலகமாதாவாகிய சாரதா தேவியினுடைய சகலகலாரத்ன பொக்கிசமே! ஜெயம்: ஜெயம்: வாழி: வாழி: என்றேத்திப் புகழும்படிக்குத் தமது சிங்காதனத் தேறியிருந்து, அவ்வவர்களு நடந்துகொள்ள வேண்டிய பணிகட்குக் கட்டளையிட்டபின் தமக்காக வேண்டியவைகளையும் முடித்துக் கொண்டவராய் மறுநாள் தொடங்கித் தம்மை மிகவருமை பெருமையோடு மீழைப்பித்த அரசன் கொலுச் சபைக்குச் சென்று அவனோடு சிங்காதனத்திருந்து, அரசுரிமைக்கான சகல விவகாரங்களையும் ஆண்டவப்ரான்போல் விளக்கி, இயற்றமிழ்த் திரள்களான பலவகைப் பிரபந்தங்கள் - சித்திரக்கவிகள் - இதிகாசங்கள் - புராணங்கள் - காவியங்கள் - கலைக்கியானங்கள் முதலிய யாவு நவரசாலங்காரங்களோடு மழைபொழிவதுபோற் கூறிப் பிரசங்கித்து வருவார்.

7. இப்படி கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய கூத்தர் தமதரண்மனையின்கண் பல வித்வ சமூகங்களோடும் பரிசன பரிவாரங்களோடு மிருந்துகொண்டு நித்தஞ் சிவிகை முதலிய சின்னங்கள் விளங்க விருதுவாத்திய முதலிய விபவங்கள் கோஷிக்க இராஜேந்திர சோழமகாராஜனுடைய கொலுச்சபைக்கு வருவதும் போவதுமா யிருக்கையில், இப்புலவர் பெருமானது நல்வரவால் அதுகாறும் புத்திரப்பேறின்றி வருந்தியிருந்த அச்சோழராஜனுக்கு நல்ல சுபவோரையில் ஓராண்குழவி பிறந்தது. அப்போதரசன் பேரானந்தமடைந்து அக்குழவிக்குச் சாதகன்மாதிக்கிரியை வெகு சம்பிரமத்துடன் நடாத்தி நாமகரணஞ் செய்ய வாலோசித்தவனாய், ஆதியில்

அவர் கொண்டுள்ள ஒவ்வொரு மேம்பாட்டினுக்கும் ஆச்சரிய சித்தமுடையவனாய்ப் பிரமைபற்றவன்போல நின்றான். அவ்வரசன் நிற்கு நிலையின்குறிப்புணர்ந்த புலவர் பெருமான் அவனை நோக்கி,

வாளொருகையேடொருகை வைத்திருக்குங்காரணந்தான்
கேளிருகையீதலருக்கிள்ளிக்கோ—நாளுங்
கலோத்துங்கங்காணுக்கவிவாணர்தங்கள்
குலோத்துங்கமாகுங்குடி.

5. என்றிந்த வெண்பாவைக் கூறினர். இவ்வற்புதக்கவியைக்கேட்ட சோழமகாராஜன் அருகில் நிற்கு மமைச்சராதியரை நோக்கி, இவர் "கவிராஜகண்டீரவம் போலும்" எனக்கூறி மிக வியந்தவனாய் அவரைத் தனது கொலுமண்டபத்திற்குக் கைலாகு தந்தழைத்துப் போய்ச் சிங்காதனத்திலிருத்தித் தானுமிருந்து, "ஐயா புலவரேறே! நீரின்றுமுதல் புவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய நமது சமுகத்திற்கோர் "கவிச்சக்ரவர்த்தியாகவும் பிரதம மந்திரியாகவும்" இருமெனக்கூறி, மநுநூல் விதிப்படி பலசம்பிரமத்தோடு அப்பட்டங்கள் தரித்து அளவற்ற விருது வரிசைகள் தந்து சன்மானித்தனன்.

6. இப்பா லன்னவாகனன் றேவியாராகிய கலைமகளார் அருளுருவெடுத்தற் கொப்ப விளங்கும் புலவர் பெருமான் அப்பட்டங்களையும் விருதுமுதலிய வரிசைகளையும் பெற்றவராய், அவ்வரசன் தமக்கெனச் சமைத்தலங்கரித்துள்ள அரண்மனைக்குச் சதுரங்கசேனை முதலிய பரிவாரங்களோடும் பற்பல விருது வரிசைகளோடும் வித்வபூகமாகிய வைபவங்களோடும் அந்தணாளர் - நட்பாளர் - மடைத்தொழிலர் - மருத்துவக்கலைஞர் - நிமித்திகப் புலவர் - கருமாதிகாரர் - கடைகாப்பாளர் முதலிய பரிசனங்களோடும் தோற்கருவி - துளைக்கருவி - நரம்புக்கருவி - மிடற்றுக் கருவி - கஞ்சக்கருவியென்னும் பஞ்ச வாத்தியங்கள் முழங்கச் சென்று கொலுக்கூடமடைந்து, ஆசு மதுர சித்திர வித்தாரமென்னும் நாற்கவிகளில் வல்ல நாவலர்களும் - இயலிசை நாடக

மென்னு முத்தமிழ்களிற் றேர்ந்துள்ள பாவலர்களும் - எழுத்து சொல் பொருள் யாப்பணியென்னும் பஞ்சலக்ஷணங்களிற் பயின்றுள்ள பண்டிதர்களும் - சிந்தாமணி சிலப்பதிகாரம் வளையாபதி குண்டலகேசி மணிமேகலையென்னும் பஞ்சகாவியங்களைப் பழுதற வுணர்ந்த பண்ணவர்களும் - திருக்குறள் நாலடியார் கல்லாடம் கந்தபுராணம் முதலியன கற்றறிந்துள்ள பல வித்வசனர்களும் - ஞானநூலுணர்ந்த நல்லோர்களும் - புராண பாராயணர்களும் - கலைக்கியானச்செல்வர்களும் - தத்துவ சித்தாந்திகளும் - தர்க்க சாஸ்திரிகளுமொருங்கு கூடி, ஓ உலகமாதாவாகிய சாரதா தேவியினுடைய சகலகலாரத்ன பொக்கிசமே! ஜெயம்: ஜெயம்: வாழி: வாழி: என்றேத்திப் புகழும்படிக்குத் தமது சிங்காதனத் தேறியிருந்து, அவ்வவர்களு நடந்துகொள்ள வேண்டிய பணிகட்குக் கட்டளையிட்டபின் தமக்காக வேண்டுவனவற்றையு முடித்துக் கொண்டவராய் மறுநாள் தொடங்கித் தம்மை மிகவருமை பெருமையோடு மீழைப்பித்த அரசன் கொலுச் சபைக்குச் சென்று அவனோடு சிங்காதனத்திருந்து, அரசுரிமைக்கான சகல விவகாரங்களையும் ஆண்டளப்பான்போல் விளக்கி, இயற்றமிழ்த் திரள்களான பலவகைப் பிரபந்தங்கள் - சித்திரக்கவிகள் - இதிகாசங்கள் - புராணங்கள் - காவியங்கள் - கலைக்கியானங்கள் முதலிய யாவு நவரசாலங்காரங்களோடு மழைபொழிவதுபோற் கூறிப் பிரசங்கித்து வருவார்.

7. இப்படி கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய கூத்தர் தமதரண்மனையின்கண் பல வித்துவ பூகங்களோடும் பரிசன பரிவாரங்களோடு மிருந்துகொண்டு நிதஞ் சிவிகை முதலிய சின்னங்கள் விளங்க விருதுவாத்திய முதலிய விபவங்கள் கோஷிக்க இராஜேந்திர சோழமகாராஜனுடைய கொலுச்சபைக்கு வருவதும் போவதுமா யிருக்கையில், இப்புலவர் பெருமானது நல்வரவால் அதுகாறும் புத்திரப்பேறின்றி வருந்தியிருந்த அச்சோழராஜனுக்கு நல்ல சுப வோரையில் ஓராண்குழவி பிறந்தது. அப்போதரசன் பேரானந்த மடைந்து அக்குழவிக்குச் சாதகன்மாதிக்கிரியை பெரு சம்பிரமத்துடன் நடாத்தி நாமகரணஞ் செய்ய வாலோசித்தவனாய்; ஆதியில்

நமது புலவர் பெருமான் கூறிய வெண்பாவாகிய இலக்கியத்திற்கு இவனே யிலக்கணமாவனெனத் தனக்குள் மதித்து அவ்வெண்பாவி னீற்றடியிற்குறித்த "குலோத்துங்கன்" என்பதையே வக்குழவிக்கு நாமமாகத் தரித்து வளர்த்துவர, அம்மகவும் வளர்பிறைச்சந்திரன்போன்று நாளுக்குநா ளபிவிர்த்தியாய் வளர்ந்து வர, ஐந்து வயதான வுடனே அரசனானவன் தனது சபாசிரேஷ்டருள் பிரதமராகிய கூத்தனாரையே அப்புதல்வனுக்குப் போதகாசிரியராக்கி வித்தியாரம்பஞ் செய்வித்துச் சகல கலைகளையு மவராலேயே போதுவித்தனன். அக்குலோத்துங்கனு மப்புலவர் பெருமான்பாற் சகலகலைகளுந் தோதிப்பயின்று, இராஜநீதி முதலியனவுங் கேட்டுத் தெளிந்து மேதையாயினன்.

இவ்வாறு நிகழுங்கால் இராஜேந்திரசோழன் தனக்குவயோதிக முதிர்ந்து கிரியாணதசை சம்பவிக்குங்காலம் வருவதையுணர்ந்து தனது புத்திரனுக்குத் திருமண முடித்திராமையைக் கருதி மனம் வருந்தி, இளவரசு பட்டாபிஷேகமேனுஞ் செய்துமுடிக்கலாமென அதிவிரைவின் முயன்று மிகு சிறப்பாகத் தனதமைச்சராதியரைக் கொண்டு மறுபுலத்தரசர் பெரியோர் பிரபுக்கள்முதலாயினோர் முன்னிலையில் நடாத்தத் தொடங்கினன். அந்தருணத்திற் கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய கூத்தர் இராசகுமாரனுக்கு க்ஷேமமுண்டாகும்படி யாசீர்வதிப்பதற்காக ஓர் கவிபாடத் திருவுளங்கொண்டு,

> ஆடுங்கடைமணிநாவசையாமலகிலமெங்கு
> நீடுங்குடையைத்தரித்தபிரான் —

என்றுகூறி மற்றதையுங்கூறத் தொடங்குமுன் அதுகேட்டவிராஜகுமாரன் தனக்குக் கல்விபோதித்த ஆசிரியர் தன்னைப் புகழ்ந்து துதிக்கின்றாரென்றும் அதற்கமைந்து நிற்றலே திருந்தல் தகுதியல்லவென்றுங் கருதினவனாய்,

> — இந்தநீணிலத்திற்
> பாடும்புலவர்பணிகொண்டகூத்தன்பதாம்புயத்தைச்
> சூடுங்குலோத்துங்கசோழனென்றேயென்னைச்சொல்லுவரே.

என மற்றதையும் பாடிமுடித்தான்.

8. அது கேட்ட பெரியோர்கள் யாரும் அவ்விராஜகுமாரனுடைய முதுக்குறைவுக்கு ஆச்சரிய சித்தத்தினராகி, அவனுடைய களங்கமற்ற கருத்தைக்குறித்து "அகளங்கன்" என்னும் பெயரிவனுக்கே தகுமெனக் கொண்டாடினார்கள்.

அந்தருணத்தி லவ்விளவரச பட்டாபிஷேக விபவத்தினைக் காணவந்துள்ள வித்வக் கூட்டத்துள் கலைமகளா ரம்சபூதரான ஒளவைப்பிராட்டியார் தம்மிடத் தருங்கலைகளோதிக்கொண்டிருக்கும் சில தவப்பெண்கள் பின்றொடர்ந்துவர அவள் வந்திருப்பதைக்கண்ட சில பெரியோர்கள், அவரை வந்தனை வழிபாடுடனழைத்துப்போய் இராஜகுமாரனைத் தங்களுடைய திருவாக்கால் வாழ்த்துதல் செய்யவேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்கவ்வம்மையாரிசைந்து,

வரப்புயர.

எனக் கூறிப் பேசாதிருந்தனர். அதனைக்கேட்ட வப்பெரியோர்களு மற்றையரும் அதன் கருத்தை யறியாதவர்களாகி இராஜேந்திர சோழன் முகத்தை நோக்க, அவன் தனது சமுகத்துப் பிரதம வித்துவானாகிய கூத்தர் முகத்தை நோக்கினன். அக்குறிப்புணர்ந்த புலவர் பெருமான் "வரப்புயர" எனவவர் கூறிய தென்னையெனின்,

> வரப்புயர - நீருயரும்,
> நீருயர - நெல்லுயரும்,
> நெல்லுயரக் - குடியுயரும்,
> குடியுயரக் - கோனுயரும்,
> கோனுயரக் - கோனுயர்வான்.

என்பது பொருளாமென்றனர்.

9. அதுகேட்ட யாரும் ஒளவைப்பிராட்டியாருளிய சுருக்கச்சொல்ல லென்னும் இலக்கண மமைந்த வாக்கியத்திறமும், அதற்குப் புலவர் பெருமானருளிய விளக்க வைத்த லென்னும்

...மணமக்க ளுரைக்கும் வியந்து சந்தோஷித்தார்கள். உடனே சோழமகாராஜன் விலையுயர்ப்பெற்ற ஓர் வெண்பட்டுச் சேலையை யெடுத்து அம்மையார் கரத்தி லருளிச்செய்ய, அதை யவர் மறுக்காது வாங்கித் தமதருகில் நின்ற ஓர் தவப்பெண்ணுக் களித்து அரசனைப் பார்த்து,

நூற்றுப்பத்தாயிரம்பொன்பெறினுநூற்சீலை
நாற்பணங்களுக்குணக்குவிடு—மாற்றலரைப்
பொன்றப்பொருதடக்கைப்போர்வேலகளங்கா
வென்றுங்கிழியாதென்பாட்டு.

எனவோர் கவிதைகூறிச் சென்றனர். இதுவன்றி யவ்விள வரசு பட்டாபிஷேக காலத்திற் பரிசு பெறும்பொருட்டு வேறு சில வித்துவான்கள் குலோத்துங்கச் சோழன் மீது பலவகைப் பிரபந்தங்கள் பாடிவர, அவற்றை யெல்லாம் அருளித்துப் பார்த்த புலவர்பெருமான் சில பலவழுஉக்களோடும் - சில சொன்னயமின் றியும் - சில பொருணயங் குன்றியும் - சில நடைமாறியும் - சில தொடைபிறழ்ந்தும் - இப்படிப் பலவகைக் குற்றங்களோடு மிருப்பக் கண்டு சினந்து, ஒருவாறிக் குற்றங்களின்றி யுள்ளனவற்றைக் கண்டு நயந்து அவ்வவர்கட்குந் தக்க பரிசுதவச்செய்து, உடனே யத்தகைய புன்கவிகளையெல்லாம் பூரண கவிகளாக்க வெண்ணின வராய்த் தம தாண்மனைக்கண் சென்று, "இனி யித்தமிழ்நாட் டெல்லைக்குள் யாவரேனும் இலக்கிய விலக்கணங்களிற் றேர்ச்சி யடையாது கவிராசர்களென வெளி வருவார்களாயின் அவர்களைச் சிறைச்சாலையி லடைத்து வருத்துவதல்லாமல், நமது விரமாகா ளிக்கு கத்தியால் இவ்விருவராகக் குடுமியோடு குடுமி முடியிட்டு முக் கிச் சோடு கடா வெட்டுவதுபோல நமது விரவாளால் வெட்டிப் பலியிடுவோம். இவ்வாக்கினைக் கருதி இலக்கிய விலக்கணங்க ளிற் றேர்ச்சி யடைந்து கவிராசர்களாக வெளிப்படுமா றெண்ணங் கொள்ளுவோர் யாவரேயாயினும் அவர்கள் யாரும் கவிச்சக்கரவர்த் தியாகிய நமதனுக்ஞைபெற்று அவ்வவர்கட்கு நம்மால் விதிக் கப்படுங் கவியிறையை வருடந்தோறுந் தந்து வெளிப்படுவார்க ளாக." என்றோர் பட்டயமெழுதி யாவர்க்கு மதிசிரத்தை யுண்

டாகும்படி கொலுமண்டப வாயின் முகப்பில் ஓர் வெற்றிக் கொடித்தம்பம் நாட்டிவைத்தனர்.

10. அதுமுதல் கவிராசர்களாக விரும்பங் கொண்டோர் யாரும் நல்லாசிரியனைக் கொண்டு வாசிக்கத் தொடங்கினர்.

இவ்வண்ணங் கூத்தராஜவர் தமதாண்மனைக்கண் வெற்றிக் கொடித்தம்ப நாட்டியதை ஒற்றர்களாற் கேள்வியுற்ற இராஜேந் திரசோழன் மிக வியந்து மகிழ்ந்தவனாய், மற்றொரு நாள் தனது புதல்வனை அப்புலவர் பெருமானோடு மழைத்துக்கொண்டு மந்தி ராலோசனைச் சபைக்கண் சென்று இதனைக் கூறலாயினான், அப்பா குலோத்துங்கா! இப்போதுனக்குத் தனியாய் இளவரசு பட்டாபிஷேகத்தினை இன்றியமையாக் காரியமாய் மிகவுவசரத் துடன் செய்து முடித்ததுபோலச் சற்றுமுன்னர் விவாகஞ்செய்து தம்பதி கோலத்தோடு நமது சிங்காதனத்தேற்றி மகுடாபிஷேகமி குஞ் செய்து முடித்துக் கண்களி கூர்ந்து நோக்கத் தவஞ்செய்யா மற் போயினேன். ஆயினு நமது சூரியகுலத்திற்குஞ் சந்திர குலத்திற்குமே தொன்றுதொட்டுச் சம்பந்த நடந்து வருவதால் நியந்த முறைமையைக் கைவிடாதே. இப்போதுள்ள கருணாகர பாண்டியன் மகளையே பாணிக்கிரகணஞ் செய்துகொண்டு இல்லற வாழ்க்கையை யினிது நடாத்திப் புத்திரப் பேறெய்தி வாழ்வது டன், நமதிப் புலவர் பெருமானையே பிரதி பிதாவாக மதித்து இவர தாஞ்ஞையைக் கடவாமல் மனுநீதி தவறாதபடிச் செங் கோல் செலுத்திச் சகல வளமையும் பெற்றிடுக, என்றுரைத்து விடுத்துக் கூத்தரவர்களை நோக்கி, ஓ கவிச்சக்கரவர்த்தி! இனி நீர் தா னிப்புத்திரனுக்குப் பிரதி பிதாவாயிருந்து பாணிக்கிரகணஞ் செய் விப்பதாக வேண்டும். இஃதுமது தலைமேல் விழுந்த பாரம்: என [illegible] தனது புத்திரனை அவர்கையி லொப்பிவித் துப் பிறகப்புத்திரனை யுட்கார செய்து அவனது முடிமேல் தனது தலையை வைத்தவண்ணமாய்ப் பிராண வியோகமாயினன். அதுகண்டு திகைத்த குலோத்துங்க னுஞ் சிற்பரைக் கூத்தனுர் அரி ந்தேற்றிப் பிராணவியோகமான வரசனுக்குச் செய்யவேண் டிய தகனசஞ்சயனாதி உத்தரக் கருமங்களனைத்தையும் அவன்

புத்திரனைக்கொண்டு முடிப்பித்தனர். இப்பாலப் புத்திரனாகிய குலோத்துங்கன் தனது தந்தையினுடைய ...க் கையேற்று மனு நீதி முறைப்படி அரசியற்றுவானாகிச் சிலநாள் சென்றபின் தனது சேநாபதியாகிய கூத்தரைத் தனக்குப் பிரதிநிதியாய் அரசி யற்றி வரும்படிக்கு வைத்துத் திக்கு விஜயஞ் செய்யச் சென்று, அதன் முன்னிலையில் தன்னைப் பகைத்தெதிர்த்த கலிங்கராஜன் முதலான அரசர்களைவென்று, தன்னைப் பணிந்தமைந்த அங்க ராசனாதிய வரசர்களையாதரித்து மீண்டு, தமிழ்வளநாட்டில் தனக் கிருடஜம் போன்று விளங்கும் பாண்டி மண்டலாதிபதியையும் சேரமண்டலாதிபதியையும் பண்பிற் சிறந்த நண்பராகக்கொண்டு, தொண்டை மண்டலாதிபதிகளாகிய செங்குந்த மன்னர்களால் பற் பலதேயங்களினின்று அரசிறை முதலியவைகளையாதேயபின் ... வரப்பெற்றுத் தனது தந்தை போலேசக்ரவர்த்தியாய் அரசாண்டு வருகின்றான்.

இவ்வாறொருவருடங் கடந்தபின் இறந்துபோன ராஜேந் திரசோழனுக்குச் சிரார்த்த நாள்வர, அந்நாளில் நடக்கவேண் டுங் கருமங்களனைத்தையுங் கூத்தராவலர் குலோத்துங்க சோழ னைக்கொண்டு வெகு சிறப்பாக முடிப்பித்து, இனி யிவ்விராச குமாரனுக்கு இவனது தந்தையி னபிப்பிராயப்படி திருக்கல்யா ணஞ்செய்து முடிக்கவேண்டுமென்னுங் கருத்தைக் கொண்டவ ராய் ஓர் நன்னாளுய்ந்து, கரிபரியாதிய பரிவாரங்கள் தம்மைப் புடைசூழ்ந்துவரக் கொடி குடை முதலிய விராஜசின்னங்களோ டும் எக்காளம் - பம்பை - தவண்டை - துந்துபி முதலிய வாத்தி யங்களோடும் இரத்தினச் சிவிகையி லாரோகணித்து வெளிக் கொண்டு பாண்டிய தேயநோக்கி வருகின்றார். இவ்வாறவர் வருங் காலுண்டான ஆரவாரத்தினைக் கேட்ட கருணாகர பாண்டியன் இச்சேர பகையரசன் நம்மேற் படையெடுத்து வருகின்றான்போ லும் எனச் சந்தேகித்துப் பின்னர் சில வேவுகாரரால் சோழராச் சிரத்திற்கோர் சூடாமணித் தீபம்போன்று விளங்குங் கவிச்சக்ர வர்த்தியாகிய கூத்தரது வரவென்றுணர்ந்து சந்தோஷித்தவனாய் உடனே தனது மந்திரிகளாலும் பொற்களத்தை வேளாண்குடி யிலிருக்கும் தனது சமூக வித்துவானாகிய புகழேந்தி யென்பவ

ராலும் அவரை யெதிர்கொண் டழைப்பித்துத் தக்க வரன்மனை யொன்றில் விடுவித்து, அவருக்கு மவரோடும்வந்த பரிசன பரி வாராதிகட் கெல்லாஞ் சுகபோசன மாதிய பல வுபசாரங்களை முறைப்படி நடப்பிக்க உத்திரவு செய்தான். அப்படியே யவர் கள் நடத்திவரப் பெற்றிருந்த புலவர்பிரான் ஓர்நாள் கருணாகர பாண்டியனைக் காணவேண்டிக் கொலுச்சபைக்கண் வர, அம்மன் னர்க்கரசனவரை யெதிர்கொண் டழைத்துவந்து தனது சிங் காதனத் திருத்தித் தானுமிருந் துபசரித்து, ஐயா கவிச்சக்ர வர்த்தி! நீர் நமது தேயத் தெழுச்சிசெய்தகாரியஞ் சுயேச்சையோ பரேச்சையோ வென வினவினன். அதற்குக் கூத்தரப் பாண்டிய ராஜனைப்பார்த்து நோக்கி; ஓ மறத்தாறு கடந்தசெங்கோல் வழுதி! நம ததிராஜாதி ராஜனாகிய குலோத்துங்க சோழ மஹாராஜாவின் பிதாவானவர் தம்முடைய தேகாவசான காலத்தில் என்னுடனே ரகசியச்செய்தியொன்று சொல்லியிருந்தார். அச்செய்தியைத் தங் களுக் கறிவிக்கவும் தங்களைத் தரிசிக்கவும் வந்தோமென்றுகூறிப் பின்பச் சுபச்செய்தியை வெளியிட்டனர்.

அதுகேட்ட கருணாகரபாண்டியன் குதுகலத்தை யெய்து, ஐயா சாரதாபீட ...ன்னரே! சோழராஜன் பாண்டியராச புத்திரி யைப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்துகொள்ளப் பாத்திரனாயின், எங்க ளிருவர்களுக்குள்ள பேறதென் சொல்லுவேனென்று விநோ தார்த்தமாய்க் கேட்டான். அப்பொழுது கூத்த ரதிசயித்தவராய் அப்பாண்டிய ராஜனை நோக்கி, (அச்சோழராசர்களது மல்ல கதி - மயூரகதி - வியாக்ரகதி - வனரகதி - விடபகதி என்னு மைங்கதிகளையுடைய கோரமென்ப் பெயர்பெற்ற பஞ்சகல்யாணி யாகிய ப...வர்த்தனப் புரவிக்குப் பாண்டியரேறுங் கழுதை யென்னும் அதனை சமானமாகுமோ? மாரிகாலத்திலன்றிக் கோடை காலத்திலுங் கடல்போ லெங்கும் பரவிப் பெருகிப் பாய்ந்து பொன் கொழித்து அலையெறிகின்ற வகண்ட காவேரி யாற்றுக்கு ...வைகையாற்றையோ நிகராகச் சொல்வது? சிவபிரானது திருவு ருத்துக் குவப்பாகச் சோழராசர்களணியும் ஆத்திமாலைக்கு வேப் பமாலை யீடாகுமோ? உலகத்தைச் சூழ்ந்து கவிந்து சகலாத்மாக்

களுடைய கட்புலனைப் மறைக்கின்ற அந்தகாரத்தைப்போக்குஞ் சூரியனுக்கு அச்சூரியன்முன் ஒளிமழுங்கிப் போகின்ற சந்திரனொப்பாவனோ? அதுபோல மகா பிரசித்தமான சூரியகுலத்திற்குச் சந்திரகுலமோ சரியாவது? நிகரற்ற வீரமுடையவர்களுக்குள் ஆதிவீரனானவன் சோழராசனோ பாண்டியராசனோ? வெற்றி பெற்ற சோழராசனுடைய புலிக்கொடிக்குப் பாண்டியராசனுடைய மீனக்கொடியோ விலையானது? பொன்மாரிபெய்த மகிமை தங்கிய உறந்தைப்பதிக்குக் கொற்கைப்பதியோ உவமையாகும்? பெரியோராற் பாடப்பெற்ற சிதம்பரமுதலிய பற்பல சிவஸ்தலங்களையும் அரங்கமுதலிய வனேக விஷ்ணு ஸ்தலங்களையுந் தனதகத்திற்கொண்டு எக்காலத்தும் க்ஷாமமென்ப தணுக விடங்கொடாமல் ஜீவாதாரமாகிய நெல்முதலிய விளைவுகுன்றாது விளைப்பிருந்த சோழநாட்டுக்குப் பாண்டியநாடு சரியாமோ?) என்னும் பொருளையுள்ளமைத்து அச்சோழராசருடைய பெருமைதோன்ற

கோரத்துக்கொப்போகனவட்டம்மானே
கூறுவதுங்காவிரிக்குவையையோவம்மானே
யாருக்குவேம்புநிகராகுமோவம்மானே
யாதித்தனுக்குநிகரம்புலியோவம்மானே
வீரர்க்குள்வீரனொருமீனவனோவம்மானே
வெற்றிப்புலிக்கொடிக்கு மீனமோவம்மானே
யூருக்குறந்தைநிகர்கொற்கையோவம்மானே
யொக்குமோசோணாட்டுக்குப்பாண்டிநாடம்மானே.

என்றொரு பாடலைக்கூறினர். அதுகேட்டங்கிருந்த புகழேந்திப் புலவர் தம தாசனுக் குவப்புண்டாகும்படி கூத்தரை நோக்கி, (அகஸ்திய மகாமுனிவர் திராவிட பாஷையைப் பிரவசனஞ் செய்தது பாண்டி நாட்டின் கணுள்ள பொதிய மலையிலிருந்தோ சோழநாட்டின்கணுள்ள நேரிமலையிலிருந்தோ? சோம சுந்தரக்கடவு ளொப்புச் சொல்லுதற்கரிய அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடலைச் செய்தது மதுரையிலேயோ உறையூரிலேயோ? மகாலட்சுமி சமேதனாகிய நெடுமால் மனுகவதரித்ததன்றிப்

புலியாகவவதரிக்கவில்லையே, ஆதலால் மீனக்கொடிதானே சிறந்தது, புலிக்கொடிக் கென்னசிறப்பிருக்கின்றது? தேவர்கள்முனிவர்கள் சென்னிமேலேறும் பொன்னடியையுடைய சிவபெருமானது சடாமகுடத்தின் மேலேறியிருக்கப் பெற்றது சூரியனோ? சந்திரன்றானே: அதனால் மேம்பட்டது சந்திரகுலமோ, சூரிய குலமோ? சமணரை வெல்லும் பொருட்டுத் திருஞான சம்பந்த மூர்த்திநாயனார் பதிகமெழுதிவிட்ட ஏடானது எதிரேறிக் கரை சேர்ந்தது காவிரியிலேயோ? வைகையிற்றானே: அதுபற்றி வைகை யல்லவோ மாட்சிமைப் பட்டது. பேயனுகாம தைத்துப் பெரும் பசை[illegible]த்தோன்றி அதை விலக்கியது சோழராஜனது ஆத்தி மாலையோ பாண்டிய ராஜ னணியும் வேப்ப மாலையோ? மதுரையை யழிக்கப் பொங்கிவந்த சமுத்திரம் அஞ்சிவந்துபணிந்தது சோழராஜன் காலையோ? பாண்டியராஜன் காலைத்தானே: ஆதலால் பாண்டியராஜன் பராக்கிரமம் ஆராற் சொல்லிமுடியும்?) என்னும் பொருளை யுள்ளமைத்து அப்பாண்டிய ராஜனுடைய பெருமைதோன்ற,

திருமுனிவனோரிலேவுரைதெளித்ததம்மானே
யொப்பரியதிருவிளையாட்டுறந்தையிலோவம்மானே
திருநெடுமாலவதாரஞ்சிறுபுலியோவம்மானே
சிவன்முடியிலேறுவதுஞ்செங்கதிரோவம்மானே
கரையெதிரல்காவிரியோவைகையோவம்மானே
கடிப்பகைக்குத்தாதகிபூங்கண்ணியோவம்மானே
பரவைபணிந்ததுஞ்சோழன்பதந்தனையோவம்மானே
பாண்டியனார்பராக்கிரமம்பகர்வரிதேயம்மானே.

என்றொரு பாடலைக்கூறினர். இவ்வணந் தம்போர் சாதுர்யமாகப் புகழேந்திப் புலவர் பாடியதைக் குறித்துக் கூத்தர் அவரது கல்வித் திறத்திற்காகச் சந்தோஷித்தாராயினும், தாமுந் [illegible] பத்திற்கு உடன்கலந்து பேசி முடிவு செய்யாமல் எதிர் கட்சியாக[illegible] விக்கினந் தேட முயன்று கொண்டு கோபத்தைத் தமதுள்ளத்தடக்கி ஒன்றும் பேசாது மௌனமா

யிருந்தனர். அப்போது கருணாகரபாண்டியன் அவ்விதவ்விரோதிகளுடைய வல்லபங்களை மெச்சினவனாய்த் தனது தந்தை வழி தாய்வழியிலுள்ள பக்ஷ வர்க்கத்தினரை யழைப்பித்துப் புலவர்பிரான் சோழராஜனுக்குப் பெண் பேசவந்த செய்தியைத் தெரிவித்து, அது விஷயத்தில் அவரவர் அபிப்பிராயத்தை யுசாவினன். அக்காலச் சுற்றத்தினர் தங்களுக்குள் கலந்து பேசி ஆக்ஷேபமின்றிக் கொடுக்கலாமென்றார்கள். அதுகேட்டுணர்ந்த பாண்டியராசன் தனதருமைத் திருமகளைச் சோழராஜ குமாரனுக்குக் கொடுக்கச் சம்மதித்துச் சோதிடர்களைக்கூவிப் பொருந்த நிமித்த முதலியவைகளைப் பார்த்து நிச்சயதார்த்தஞ் செய்து, உத்தராயண புண்ணியகாலமாகிய தைமாதத்தில் விவாகத்திற்கு நாள் வைத்து முகூர்த்தபத்திரிகை யெழுதிக் கூத்தர் கரத்திற் கொடுத்து, ஓ வித்வசன கோலாகலரே! இந்தப் பத்திரிகையில் நிர்ணயித்த தினத்திற்கு முன்னரே இராசகுமாரனிவ்விடத்திற்குவந்து சுகமாய்க்கல்யாணஞ் செய்துகொண்டு போகலாமெனக்கூறினன். உடனே கூத்தர் பாண்டியராசனிடத்தினின்றும் விடை பெற்றுத் தமது பரிசனரும் பரிவாரதிபருஞ்சூழ அப்பாண்டி மண்டலத்தினின்றும் வெளிக்கொண்டு சோழமண்டலத் திராசதானியாகிய உறையூரையடைந்து, குலோத்துங்கச்சோழன் கரத்தில் முகூர்த்தப் பத்திரிகையைத் தந்து அப்பாண்டியராசன் சபையில் நடந்த செய்திகள் யாவுந் தெரிவித்தனர்.

அதுகேட்டவுடன் சோழராசன் பாண்டியராஜன் சமஸ்தான வித்வானாகிய புகழேந்தியின் மீது சற்றே சினந்தாயினும், கூத்தர் தந்தமுகூர்த்தப்பத்திரிகையைப் பார்வையிட்ட பின் மனங் களித்தவனாய்த் தைமாத வரவுக்கெதிர் நோக்கி, அது வந்தவுடன் தான் விவாகத்திற்குப்போய் மீண்டு வருமளவுந் தனக்குப் பிரதிநிதியாக இராஜாதிகாரஞ் செலுத்திவரும்படிக்கும் அம்முகூர்த்த தினங்களின் மாத்திரம் அங்ஙனம் வரும்படிக்கு மவரைவேண்டி, உடனே மற்ற மந்திரி பிரதானிகளுடனும் - சுற்றத்தார் [illegible] நால்வகைச்சேனைகளும் புடைசூழ வெளிக்கொண்டு பாண்டிநாட்டை நோக்கி வருகிறான். அவன் வரவையுணர்ந்த பாண்டியராசன்

உடனே பலமங்கல வரிசைகளொடு மெதிர்கொண் டழைத்துவந்துபசரித்து, அவ்விராசகுமாரனுக்கோர் புதிதாக வலங்கரித்துள்ள ஓர் மண்டபத்தைக் காட்டிக்கொண்டுபோ யதிலிருக்கச் செய்து, இந்திரவிமானம்போலச் சோடிக்கப்பட்டு வாழை கமுகுகள் நாட்டி முத்துமாலைகள் புஷ்பமாலைகள் தூக்கிச் சித்திரப் படங்களுங் கண்ணாடிகளு நிரைத்துள்ள அழகிய மணப்பந்தலின் உன்னத மாணிக்க மேடையின்மேல் நவரத்தினக் கோலமிட்டுப் பூரண கலசங்கள் வைத்துப் பல்வகைத் தீபங்களொடு முளைப்பாலிகை முதலியன வமைத்து மற்றெல்லாக் காரியங்களும் வழுவின்றி நடாத்தும்படி காரியப் பேர்களுக்குக் கட்டளையிட்டவனாய், நிர்ணயித்துள்ள சுபவேளையில் கல்யாணப் பிள்ளையுங் கல்யாணப் பெண்ணையுந் திவ்ய தீர்த்தங்களால் ஸ்நானம் பண்ணுவித்து ஆடையாபரணங்களையுங் கந்தசுகந்த புஷ்பாதிகளையுங் கொண் டலங்கரிப்பித்து வெவ்வேறாய் மணக்கோலஞ் செய்வித்தழைத்துவந்து முத்திழைத்த மாணிக்கப் பீடத்தின்மே லிருக்க வைத்து, மங்கலவாத்தியங்கள் முழங்க வேதப்பிராமணர்களால் ஓமம் வளர்ப்பித்து அவர்கள் மந்திர வாக்கியங்களைச் சொல்லி யாசீர்வதிக்கச் சாஸ்திரோக்தமாகத் தனது குமாரத்தியாகிய சாரதாம்பாள் கரத்தை யெடுத்துக் குலோத்துங்கச் சோழன் கரத்தின்மேல் வைத்துத் தாரைவார்த்துத் தத்தம் பண்ணிக் கன்னிகாதானமாகக் கொடுத்தான். அந்தச் சோழராஜனு மக்கினி சாக்ஷியா யருந்ததி சாக்ஷியாக அப்பாண்டிய ராசன் குமாரத்தியைப் பாணிக்கிரகணம் பண்ணினன். அக்கால் மற்றக்கிரியைகளெல்லாஞ் சம்பூரணமாக நிறைவேறின. இவ்வாறிவைகள் முடிந்தபின்னர் தானம் தருமம் விருந்து ஆடல்பாடல்களாதிய பலவிதவாடம்பரங்களெல்லாம், அந்தத் தை மாதமுழுதும் மாசிமாத பரியந்தஞ் சகல விபவத்துடனுஞ் சம்பிரமமாய் நடந்தன.

இங்கிவ்வாறு நடந்துகொண் டிருக்கையில் சோழதேசத்திலே குலோத்துங்க சோழ ராஜனுக்குப் பிரதிநிதி யாயிருந் தரசாண்டு வருகின்ற கூத்தர் அவனது கல்யாண விபவத்தைக் காண வேண்டி நாலைந்து தினத்திற்கு முன்னமே பிரயாணங் கொள்ள [illegible] த்தேசங்கொண் டிருப்பதையறிந்த பிலவித்துவ

சனங்கள் அக்கல்யாண காலத்திற் பரிசு பெறும்பொருட்டு அர
சன்மேல் தனித்தனியே பலவகைப் பிரபந்தங்கள் செய்து
கொண்டு வந்து தங்க ளிடத்திலிருக்கிய அக்கூத்தருக்குக் காட்டி
யனுக்ஞைபெற்று, அவர் பிரயாணமாகுங்கால் அவரோடுங்கூடிச்
செல்லும்படி யத்தனித்திருக்கிறார்கள். அதையவ் வூரின்கணொரு
விறகுதலையன் பெண்சாதியறிந்து, இவர்க ளெல்லா மொருவேலை
யுஞ்செய்து கஷ்டப்படாமல் பலவகையான பாட்டுகளைப்பாடி யீனி
திற் பணஞ் சம்பாதித்துச் சுகமாய்ச் சீவனஞ் செய்துவர நம்மு
டைய புருடன்மாத்திரம் காட்டுக்குப் போய்க் காலிற் கடுமுள்
தைக்கத் திரிந்து கையுங் காய்ப்பேறக் கட்டைவெட்டி நாள்
தோறு மாடுபோலுழைத்து விற்று அரை வயிற்றுக் கஞ்சிக்கு
மில்லாமல் அவதிப்பட வேண்டியதென்ன? இதற்குரிய வித
முபாயம் தெரியாமற்போயிற்றே: என்று தனக்குள்ளே சிந்தித்து,

"காரிகைகற்றுக்கவிபாடுவதிலும்
பேரிகைகொட்டிப்பிழைத்த னன்று."

என்பதையவள் அறியா முறையாதலால் அது கூடுமென்று
நினைத்துத் தன் புருடனை யழைத்து, நீ விறகுவிற்போர் பாட்டுப்
பாடிக்கொண்டு கூத்தனுக்குக் காட்டி அவரோடுங் கூடவே
மற்றைய வித்துவான்களைப்போல நீயுஞ் செல்லுவையேல் நமக்கு
நல்லகால முண்டாகுமென்று கூறினள். அதுகேட்ட விறகுதலை
யன் சற்று நிதானித்து, எனக்குப் பாட்டுப் பாடத் தெரியாதாயி
னும் பெரிதல்ல இதோ கற்றுக்கொண்டு வருகிறேன் என்று
கூறித் தெருவிலே புறப்பட்டு வருகிறபொழுது, சில சிறுபிள்ளை
கள் மரப்பாவைகளை வைத்து விநோதமாக விளையாடுமிடத்தில்
அவர்கள் "மண்ணுண்ணி மாப்பிள்ளையே" எனச் சொல்லக்கேட்டு
அதை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு அப்பாற் சென்றான். அவ்வாறு
செல்லுகையில் ஓர் காக்கை கா வென்று கத்தக்கேட்டு "காவி
றையே" என்றும், ஒரு சோலையிற் குயில் கூவக்கேட்டு "கூவி
றையே" என்றும், ஒரு பிள்ளையார் கோவிலிற் பெருச்சாளி
யோடக்கண்டு அதைக் கல்லெடுத்தடிக்கப்போய் "உங்களப்பன்
கோவிற்பெருச்சாளி" என்றும் பாடம் பண்ணிக்கொண்டு [illegible]
னன்.

அப்பொழுது தன் மனைவியவனைநோக்கி நீயெங்கே
போய் வருகிறாயென, நான் பாட்டுக் கற்றுக்கொண்டு வரப்
போனேனாதலால் நீயுங் கொஞ்சங் கற்பிக்கவேண்டுமென, அட
கற்பிக்கிறதென்ன "கன்னுபின்னு மன்னுதின்னு" எனப்பாடு
கிறதுதானே யென, அதையும் பாட்டென்றே நினைத்து முன்
விளையாட்டுப் பிள்ளைகளையுங் காக்கையையுங் குயிலையும் பெருச்
சாளியையும் பார்த்துக் கற்றுக்கொண்ட பாட்டோடு சேர்த்துக்
கொண்டு இந்தமட்டிற் போதுமென்று வீட்டுக்குப்போய் அவற்
றைத் தன் பெண்சாதியுடனே சொல்லினன். அவள் கொஞ்சம்
புத்திசாலி யாகையால் இதில் சோழன் பெயரில்லையே: அஃதவ
சிய மிருக்கவேண்டுமே: என்றவள் சொல்லிக்கொடுத்த "சோழங்
கப்பெருமானே" என்பதையு மவன்றன் பாட்டுக்கு அங்கித
மாகக் கடைசியில் வைத்துக்கொண்டு அச்சமென்ப தென்னவு
மின்றிக் கூத்தனுடைய வாண்மனைக்கண் வந்து அவரைக்கண்டு
கும்பிட்டான். அவரவனைப் பார்த்து நீயாரென்ன, சோழராஜ
வின்மேல் பாட்டுப் பாடி வந்தேனென்ன, அதையவ ரவனையே
சொல்லச்சொல்லிக் கேட்டுத் தமக்கு ளிவன் விறகுதலையனென்
றும் நம்மைக்குறித் தாரோ சொல்லக்கேட்டு வந்திருக்கிறானென்
றும் அடுத்தவனைக் கைவிடாது ஆதரி சம்ரக்ஷணை செய்வதன்
றோ ஜீவகாருண்யத்திற் கழகென்று மெண்ணியவரா யவனை
யபிமானித்துத் தாம் பாண்டிய தேசநோக்கிப் பல விருதுகங்க
ளோடு திருக்கல்யாணத்திற்குப் பிரயாணங்கொண்டு செல்லும்
போது அவனையு மழைத்துக்கொண்டு சென்று, அத்திருக்கல்
யாண காரியங்களனைத்து முடிந்து சோழராச குமாரனும் பாண்
டியராச கன்னிகையுமாகிய தம்பதிக ளிருவருஞ் சபாமண்டப
மேவிச் சிங்காதனத்தின்கண் வீற்றிருந்து கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய
தம்மை யருகிலிருத்தி வித்துவான்களாற் பாடிக்கொணர்ந்த பிர
பந்தங்களை யெல்லாம் அவ்வவர் தனித்தனி பாடக்கேட்டுத் தனது
போதகாசிரியர் குறித்தவண்ணம் அவர்கட்கெல்லாம் வெகுமா
னஞ்செய்து வருஞ்சமயத்தில் அவ்விறகு தலையனை யழைப்பித்
து ராசனைக் கும்பிடென்று குறிப்பித்து, இப்படித்தான் பெரி
[illegible]யர்கள் நீறுபூத்த நெருப்புப்போ லிருப்பார்க ளாதலால் அவ

ன்னுடைய பெருமையை யாராயத் தக்கவர்களென்று கூறிச் சிவக்கென் றெழுந்து ஓரா தன்றி லவனை யிருமென்றுபசரித்திருந்து பிறகு நீர் பாடிவந்த பாட்டைக் கூறுமென்றனர்.

அப்போதவ னெவ்வளவுங் கூச்சமில்லாமல் தைரியத்துடனே,

"மண்ணுண்ணிமாப்புலியேகாவிறையேகூவிறையே
உங்களப்பன்கோவிற்பெரிசாளி
கன்றுபின்றுமன்றுதென்று
சோழங்கப்பெருமானே"

என்று தான் கற்றுவந்த பாட்டை அசுவதாட்டியாய்க் கூறினான். அதைக்கேட்ட சபையிலுள்ள வித்வசனர்கள் யாரும் இதுவல்லோ பாட்டென்று சொல்லிச் சிரித்தார்கள். அக்கால் கூத்தரானவர் அவர்களை நோக்கிச் சினந்து, இது வெண்பா முதலிய பாக்களிலொன்று பாவினங்களிலொன்றுடனேனும் சம்பந்தப்பட்டது? இதன் பொருள் யாதென்றறிந்து சொல்லுவதல்லவோ வித்வ சாமர்த்தியம்: அதைவிட்டு நகைப்பதென்ன? இவரை யப்பாட்டின் குறை சொல்லச் சொன்னாற் பிரயாச மில்லாமல் வெகு சாதுரியமாக நொடிக்குள்ளே சொல்லுவார், ஆயினு நூல் செய்தவனே உரை செய்கிறது சம்பிரதாயமல்ல, அதுபற்றி யிவரைச் சொல்லச் சொல்லுகிறது நியாயமன்று, ஆதலால் நம்மிலே யாராவ தொருவர் சொல்லுவதே யுக்தமென்று கூறினர். இவைகளைக் கேட்ட வித்வான்கள் யாரும் வியந்து, இவனைவிட பித்தம் பிடித்தவ ராகவேண்டும், இத்தகையவன் தன்வாயில் வந்தபடித் தாறுமாறாக ஏதையோ உளறினால் அதைப் பாடலென்றும் அதற்குப் பொருளிருப்பதாகவுஞ் சொல்லுகின்றீரே, இருக்கி னிவரே சொல்லட்டும் கேட்போமென்று தமக்குள் யோசித்துக்கொண்டு ஒன்றும் பேசாமற் சும்மாயிருந்தார்கள்.

அக்காலத்திற் கூத்தர் பொருள் சொல்லத் தொடங்கினவராய் குலோத்துங்கச்சோழனை நோக்கி, இப்பாட்டிடையிடையே சில சீர்குறைந் தியல்வதினால் இணைக்குறளாசிரியப்பா வாகும், இதன்பொருள் - மண் - பூமியை, உண்ணி - உண்டவனே, ஸ்ரீ

இலக்குமியின், புலியே - புதல்வனே, கா - கற்பகத்தருவுக்கு, இறையே - தலைவனே, கூ - பூமிக்கு, இறையே - அரசனே, உங்களப்பன் - உங்கள் தந்தை, கோ - இராஜன், வில் - விற்போரில், பெரிசு - பெரிதாகிய, ஆளி - சிங்கம்போல்வாய், கன்று - கன்னனை, பின்று - தருமனை, மன்று - நிலைபெற்றவனே, தென்று - பாண்டியனையொத்தவனே, சோழங்கம் - சோழ தேசமாகிய அங்கத்தையுடைய, பெருமானே - பெருமையுடையவனே என்பதாம். (இது பதவுரை) மகாவிஷ்ணு பிருதிவிபதி யென்றபடி நீ புவனாள்பவனாதலால் விஷ்ணுவின்மிசம் பெற்றாயென்பார் - மண்ணுண்ணியென்றும், குறைவற்ற செல்வ முடையா யென்பார் - மிக்க செல்வமுடையோனை இலக்குமி புத்திர னென்னும் உலக வழக்குப்பற்றி மாப்புலியே யென்றும், போகத்தாற் சுரேந்திரனை யொப்பாயென்பார் - காவிறையே யென்றும், மக்களாய்ப் பிறந்தவர்களில் மிகச் சிறந்தோனாதலால் நரேந்திரனேயென்பார் - கூவிறையே யென்றும், நீயன்றி நின்றந்தை முதலியோரும் அரசாளப்பெற்றவர்களாமென்பார் - உங்களப்பன் கோவென்றும், விற்போரிற் சிங்கம்போலப் புறங்கொடாது பகைவரை வெல்வா யென்பார் - விற்பெரிசாளி யென்றும், பெருங்கொடை வள்ளலே யென்பார் - கன்றுவென்றும், பொறுமையி லக்கன்னனுக்குப் பின்னோனாகிய தருமனே யென்பார் - பின்றுவென்றும், நெடுங் காலமழிவின்றி வாழ்வா யென்பார் - மன்றுவென்றும், தமிழ்ப் புலமையிற் பாண்டிய ராசனைப் போல்வா யென்பார் - தென்று வென்றும், மலை - நாடு - நகர் - நதி - மாலை - கரி - பரி - முரசு - கொடி - செங்கோல் - என்னும் தசாங்கங்களி லொன்றாகிய நாட்டிற் பெரியோயென்பார் - சோழங்கப் பெருமானே யென்றுங் கூறினார். (இது பதசாரம்.) உங்களப்பன் - எழுவாயும், விற் பெரிசாளி - பயனிலையுமாம், இச் செய்யுளி னிடையிடையே உவமை யுருவக முதலிய சில வலங்காரங்களு மமைக்கப்பட்டன. இத்திறங்களை யெல்லாம் எடுத்துக்காட்டி வீரமுதலிய வெண் சுவைகளுந்தோன்றி விளக்க அரசன் முதலிய யாவர்க்கும் கா ணுந்தன்மை விளக்கும்படி அற்புதமாகப் பிரசங்கித்துச் சமர்த் தித்தார். இவைகளைக்கேட்ட வித்வான்கள் யாரும் மிகவு மாச்சரி

யங் கொண்டவராகி, இந்தப் பாட்டைப் பாடினவன் மூடனும் பாடலோ அனுசிதமா யிருந்தாலும், அவனையோர் வித்வானென்றும் அதையோர் பாடலென்றும் ஸ்தாபித்து அதற்கிலக்கணத்தோடு பொருந்தப் பதப்பொருள்சொல்லிப் பதசாரங் கூறி மெய்கொளுங்காட்டி மெய்ப்பித்தாரே: இவருடைய சாமர்த்தியமே சாமர்த்தியம், இவரை யொத்தோர் காரதாபீட சம்பன்னரென்றழைத்தல் சாதகமே: என்று மிக வியந்தார்கள். இராஜகுமாரனும் வழியே போகிற ஓர் விறகு தலையனுக்காகப் பாத்தியப்பட்டு அவன் குளறி வழிந்ததையும் பாடலாகக் கொண்டு அதற்கிவ்வளவாக நயப்பித்துப் பொருள் சொல்லிச் சமர்த்தித்த இக்கூத்தனைப் பற்றியேனும் அவனைப் பெருமைப்படுத்தவேண்டுமெனக் கருதி, அவனது முதற்கொண்டு குறைவற்ற செல்வத்தினனாய் வாழும்படிக்குச் சகல வெகுமதிகளையுஞ் செய்தனுப்பினான்.

11. அதுகண்ட கூத்தர் சந்தோஷித்து, உடனே மவ்விராஜகுமாரனிடத்தினின்றும் அவன் மாதுலனிடத்தினின்றும் விடைபெற்றவராய்க் கூடையப் பரிசன பரிவாரங்களோடும் வெளிக்கொண்டு சோழதேயஞ் சென்று இராச்சியதிகாரஞ் செலுத்திவந்தனர்.

இப்பால் கருணாகர பாண்டிய ராஜனானவன் திருக்கல்யாணச் சம்பிரமங்கள் முடிந்த ஆறுமாதத் தொடக்கத்தில் தனது பெண்ணுக்கு உசிதமான வஸ்திர பூஷணங்களையும், இரத்தினமிழைத்த பொற்பெட்டி - பொற்றட்டு - பொற்கட்டில் - பொற்றொட்டில் - பொற்குடை முதலானவைகளையும், இரதகஜ துரகபதாதிகளையும், பல சீமை பூமிகளையும், மற்றுமனேகமான பொருள்களுடனே தோழிமார் தாதிமார்களையும் சீதனமாகக் கொடுத்து: இவற்றுடனே புகழேந்திப் புலவரையுஞ் சீதனமாகக் கொடுத்தான். இவையனைத்தும் வரப் பார்த்துக்கொள்ளும்படி குலோத்துங்க சோழராசன் விபரமாய் ஓர் திருமுகத்திற்கண் டெழுதிக் கூத்தரிடமனுப்பினான். அத்திருமுகம் வரக்கண்ட கூத்தர் அதிற்

கண்டுள்ள யாவு மவ்வவற்றின் சாதனத்துடன் வந்து சேரப்பார்த்து ஒப்புவித்துக்கொண்டு அவ்வவற்றை வைக்கவேண்டுந் தானங்களில் வைப்பித்து, பின்னருஞ் சகலரையும் விக்ஷாணுஞ் சீதனப்பொருளாக வந்திருக்கின்றீரென்றறிந்து அவரை வரவழைத்துப் பார்த்தனர். அவ்வாறு பார்த்தபோது முன்னர் தாம் பெண் பேசப்போன காலத்தில் தமது கட்சிக்கு எதிர் கட்சியாகப்பேசின புகழேந்திப் புலவரா யிருக்கக்கண்டு, இவன் கல்வித்திறமைபால் நம்மையு நாமுக்கேசித்துவந்த காரியத்தையு மதியாது எதிர் பேசினனல்லவா? முன்னொருபோது பாண்டியராசன் நமது சோழராசனிடம் வந்திருந்த வேளையில் இராவுதத்திலுடையுடை காற்சங்கிலி யவிழ்ந்தகன் றெழுந்ததென ஆதாரனார் வந்து கூறவும் அதுகேட்ட நாம் வியந்து.

இன்றுங்கலிங்கத்திகல்வேந்தருண்டென்றே
தென்னன்றமிழ்நாட்டைச்சீறியோ—சென்னி
யகளங்காவுன்றனயிராவதத்தி
னிகளங்கால்விட்டதினைவு.

என்றோர் வெண்பா கூற, அதற்கெதிராக விப்புலவன் நம்மைச் சற்று மதியாது,

தென்னவன்றென்னர்பெருமான்றிறன்மதுரை
மன்னவன்கோக்களிற்றின்வல்லிக்கும்—பொன்னிநாடாளிக்கும்வேந்தாமபயன்குலமகளிர்
தாலிக்குமொன்றேதளை.

என்றோர் வெண்பா பாடித் தனதரசனைக் களிப்பித்த காலத்திலும், மற்றொருபோதோர் சம்பாஷணை முன்னிலையில் மூதலகாலு மன்னவருள் முதுகுக்குக் கவசமிடாதவன் சோழராசனென்னுங் கருத்தையமைத்து,

வென்றிவளவன் விறல்வேந்தர்தம்பிரா
னென்றுமுதுகுக்கிடான்கவசம் -

என்றோர் வெண்பா வெடுத்துக் கூறி மற்றதையும் பாடி முடிக்குமுன் இனித் தனதாசனைப் பிறர் பாடுவது வருமோவெனக் கருதி நினைந்து,

அன்றும்

வெறியார்தொடைகமழுந்தென்னவர்கோன்கைவே
லெறியான்புறங்கொடுத்தானன்று.

எனத் தான் பாடிமுடித்து மகிழ்ச்சியுற்றபோதும், இன்னு மிப்படி நிகழ்ந்த பலவேளையுளும் இவனாம் நமது சோழராஜனுக்கும் பாண்டியராஜனுக்குமுன்னன்றியும் இவனது கல்வியின் பண்பினும் அதன் சிறப்பிற்காது வாதவிட்டிருந்திலனென்றே அக்காலத்திலு மிவ னெவ்வாறு நமக்கெதிர் கட்சியாகப் பேசும்படிக்காயிற்று? என்று கோபித்து இவன் கொட்டத்தை யடக்கி யாளவேண்டுமெனக் கருதினவராய், உடனே யவரைத் தனியான ஓர் சிறைச்சாலையில் வைப்பித்துத் தமக்குள் வித்துவ சிரேஷ்டரென்று மதிப்பினால் அன்னபானாதிகளிற் குறைவின்றிப் போஷிப்பித்து வந்தார். இவ்வாறாகப் போஷிப்பித்து வந்தும் புகழேந்திப்புலவர் அச்சிறைக்களிருக்கச்சகியாராய் வருந்தியிருந்த னரினவு நமது கன்மானுசாரமென் றெண்ணிச் சோழராஜனை வருக்கெதிர் பார்த்திருந்தனர்.

இப்படியிருக்கையில் குலோத்துங்க சோழன் ஆடிமாதத் தொடக்கத்தில் சகலபரிசன பரிவாரங்களோடும் பாண்டிநாட்டி னின்றும் வெளிக்கொண்டு சோழநாடடைந்து தனதிராசதானி யாகிய உறையூரின்கண் வந்து சேர்ந்து, தான் விவாக நிமித்தஞ் சென்றிருந்து மீண்டவரையில் நடந்த காரியங்களனைத்தையுங் கூத்தராற் கூறக்கேட்டுச் சந்தோஷித்து, ஆவணி மாதத்தில் தனது மனைவியை யழைப்பித்துக்கொண்டு இந்திரனுஞ் சசியும் போலச் சகல போகபாக்கியங்களையுங் குறைவின்றி யனுபவித் துக்கொண்டு சுகமாயரசு செய்திருந்தான். அப்பா லடுத்த தைப் பொங்கலுக்கு மறுநாட் சாயங்காலம் குலோத்துங்க சோழன் மிக வாடம்பரத்துடனே வழக்கப்படி வீதியில் யானைமேற் பவனி

வருகிறான். அப்போது சிறைச்சாலைத் தளத்தின் மேலிருந்து அவ்வேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த புகழேந்திப் புலவரை சோழராஜன்கண்டு தானருகி லிருக்குங் கூத்தருக்குங் காட்டி இவர் தானோ தங்களைத் தடுத்துப்பேசிய புகழேந்திப் புலவரென வினவினான். அதுகேட்ட கூத்தர் ஆமென்று மறுமொழி கூற, கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய தங்களையே தடுத்துப் பேசிய இவரது சாமர்த்திய மெவ்வளவென் றரசன் மீண்டும் வினவ, அதற்குக் கூத்தரவனை நோக்கி, (வெங்கைப் புலிக்குமுன் மான் நிற்குமா? எரிகின்ற கடுநெருப்புக்கு முன் காரமற்றுலர்ந்த வெட்டுக்காடு நிற்குமா? கடற்சுறவுக்கு முன் மற்றச்சிறுமீன்கள் நிற்குமா? சூரியோதயத்திற்கு முன் பனிநிற்குமா? அதுபோற் கல்வியெனக்கு முன் இவன் நிற்கமாட்டுவானோ?) என்னுங் கருத்துத் தோன்ற,

மானிற்குமோவந்தவாளரிவெங்கைமுன்வற்றிச்செத்த
கானிற்குமோவவ்வெரியுந்தழன்முன்கனைகடலின்
மீனிற்குமோவந்தவெங்கட்சுறவுமுன்வீசுபனி
தானிற்குமோவக்கதிரோனுதயத்திற்றார்மன்னனே.

என்றொரு பாடலைச் சொல்ல, அதுகேட்ட புகழேந்தி இராசனைப் பார்த்துச் சிரித்து வந்தனஞ்செய்து, இந்தப்பாடலை வெட்டிப் பாடவோ ஒட்டிப்பாடவோ வெனக்கேட்க, அரசன் வெட்டிப் பாடவேண்டாம் ஒட்டியே பாடுமென்ன, (அந்த மான் முதலானவை அவரே புலி முதலானவை நானே) எனப் பொருள் படும் படி,

மானவனானுந்தவாளரிவெங்கையும்வற்றிச்செத்த
கானவனானவ்வெரியுந்தழனுங்கனைகடலின்
மீனவனானந்தவெங்கட்சுறவுமவ்வீசுபனி
தானவனானக்கதிரோனுதயமுந்தார்மன்னனே.

என்றப்பாடலையே யொட்டிப் பாடினர். அது கேட்டவுடன் கூத்தருக்கு முன்னினுமதிக கோபமுண்டாகி, இவன் கருவத்தை யின்னு மடக்கவேண்டுமெனக் கருதி, உடனே யச்சிறைச்சாலை யதிகாரியை யழைத்து, இன்று முதலவனுக்கு நீ முழுக்கிரி

யும் அதற்கேற்ற வுப்புங் கொடுப்ப தல்லாமல் முன் போன்று அறுசுவைப் போசன மளிக்கவேண்டாமென் றுத்தரவித்தனர். அதுகேட்டிருந்த சோழராச னொன்றும் பேசாமல், அப்புலவன் நமது கூத்தனார் சொன்னவண்ணம் இறுமாப்புடையனே யென நிச்சயித்து அப்பாற் போயினான். பின்னர் புகழேந்திப் புலவர் மனம்வருந்தி, சோழராஜனுக்குக் கூத்தன் வித்தியாகுருவாகவும் பிரதி பிதாவாகவு மிருப்பது பற்றி அவனை மிகவும் பெருமைப் படுத்தித் தனது சிங்காதனத்திற்கு மேலான வுயர்ந்த வாதனத்தில் வைத்து அவனுடைய பாதத்தைத் தனது தலைமேல் தாங்கிக்கொண் டிருப்பதினால் நம்மைச் சிறையிட்ட வேண்டுமென்பதை நினையாமற் போயினான். இதனாறு நமது பாண்டியராச புத்திரிக்கு நாமிருக்கு நிலைமை தெரியாதுபோலும். இனியவளறியும்வண்ணம் ஒருபாயஞ் செய்வோமெனக் கருதினவிராய், அச்சிறைச்சாலையின் பக்கல் தண்ணீர்க்குப் போகின்ற பெண்மணிகளைச் சாளரத்தின் வழியாகப் பார்த்து, அவர்கள் செவிக்கினிமையாகவுஞ் சுலபத்திற் பொருள் தெரியவும் பாரத சரித்திரத்தைச் சுருக்கி, இக்காலத்திற் சில வெளிய சனங்கள் உடுக்கு தட்டிப் பாடிக்கொண்டு அதனாற் சீவனஞ் செய்துவரும் அல்லியரசி மாலை - பவளக்கொடிமாலை - புரந்திரன் களவு மாலை - என வழங்கு மவைகளைச் செம்பாகமான நடையிற் பாடல்களாகப் பாடி வருவதாயினர். அவைகளை யவர்கள் கேட்டுச் சந்தோஷித்துத் தங்கள் தங்கள் வீட்டிலிருந்து அறுசுவை பதார்த்தங்களோடுங் கூடிய போசனாதிகளைத் தினந்தோறு மொவ்வொருவராக முறையிற் கொண்டுவந்து கொடுப்பதானார்கள். அவைகளிற் புகழேந்திப் புலவர் தாமுண்டதுபோக மிகுதியானவைகளைச் சிறைச்சாலைக் காவற் சேவகருக்குக் கொடுப்பர். அதனாலச் சேவகர்கள் புகழேந்திப்புலவர்மேற் பட்சம் வைத்து மிக மரியாதையாய் நடந்துவருவார்கள்.

இப்படி நடந்து வரும்பொழுது ஓர்நா ளிராசபத்தினியானவள் தனக்குச் சீதனமாக வந்த புகழேந்திப்புலவர் கூத்தராஞ்ஞையாற் சிறைச்சாலையி லடைபட் டிருக்கின்றாரெனவும், அரசனு மதுகுறித்து விசாரித்து விடுதலை செய்யாது பாராமுகமா யிருக்

கின்றானெனவும், அப்புகழேந்தியே யிவ்விதப் பாடல்களைப் பாடிக் காலங் கழிக்கின்றாரெனவுந் தனது தாதியரால் கேள்வியுற்று மனம்வருந்தி; அத்தினமிரவிலிராசன் சயனக்கிருகத்திற்கு வருங் குறிப்பறிந்து கலகம் பிறந்தால் நியாயம் பிறக்குமென்று அக்கிருகத்தின் கதவைச் சாத்தித் தாளிட்டு அரசனை யுள்ளே பிரவேசிக்க வொட்டாமற் றடை செய்தாள். அஃதுணர்ந்த சோழோத்துங்க னதிசயித்து, நமது பத்தினிக் கூடல் நேர்ந்த காரணத்தை யறியவேண்டு மென்னுங் கருத்துடையனாகி, அரசர்களுக்குள் தொன்று தொட்டு இராசபத்தினிகட்கு ஊடல் நேர்ந்தபோது அவ்வவர்கள் சமூக வித்துவான்களைக் கொண்டு தணிப்பிக்குஞ் சம்பிரதாயப்படி தனது சமூகத்தில் தலைமைப் புலமை நடாத்துபவராகிய கூத்தரை யழைப்பித்துத் தனது பத்தினியி னூடலைத் தணித்துக் கதவைத் திறப்பிக்கும்படி வேண்டி யனுப்பினான். அப்புலவர்பிரா னதற் கிசைந்துசென்று, (தாமரை மலரில் வசிக்கின்ற தேன்போ லினிக்கு நயவசனத்தை யுடைய இலக்குமி போல்வாய்! நீ கதவைத் திறந்துவிடு. திறவா திருந்தாலோ? படைபிடித்தோர்போலப் பகைவர் நெஞ்சந் துணுக்குறும்படி புறங்கொடாமற் போர்செய்து வெல்கின்ற சுத்த வீரனும் உனது பிராணநாதனுமாகிய சோழராச னென்னுஞ் சூரியகுலத்துதித்தோன் நின்வாசல்தேடி வந்தால் அப்பொழுது சூரியனைக்காணாமல் முகுளித்த தாமரை அச்சூரிய னுதயமாகக் கண்டமாத்திரத்தில் மலர்ச்சியுள்ளதாய் விகசிக்கிறதுபோல, உனக்கொருவரு மிதஞ் சொல்லாமலே தனக்குத்தானே விரல்களாகிய இதழ்களையுடைய உன் கையாகிய தாமரையானது திறந்துவிடப் போகின்றது. அதைக்குறித்து யானினி உன்னைப் பிரார்த்திக்கவேண்டிய நிமித்தமென்ன?) என்னுங் கருத்தை யுள்ளமைத்து,

> நானே யினியுன்னை வேண்டுவதில்லை நளினமலர்த்
> தேனே கபாடந் திறந்திடுவாய் திறவாவிடினே
> வானே றனைய விரவிகுலாதிபன் வாசல்வந்தாற்
> றானே திறக்குநின் கைத்தலமாகிய தாமரையே.

என்றொரு பாட்டைச் சொல்லினார். அஃதன்னப்பறவையின் செவியிற் பறையறைந்தது போலக் கர்ண கடூரமா யிருப்பதல்லா

மல் சோற்றுக்குரலாயு மிருப்பக்கண்ட இராஜமகிஷி பதிகசோ பக்கொண்டு, ஊதுகிற சங்கையூதினால் விடிகிறபொழுது விடிகிற தென்பதாக வென்னைக் "கூத்தர்பாட்டுக்கிது மாற்றுத் தாழ்ப் பாள்" எனக்கூறி மற்றொரு தாழ்ப்பாள் போட்டாள்.

12. அதைக்கேட்ட கூத்தர் இராணிக்குப் புகழேந்திமி ளிமித்தும் நம்மிடத்தில் வெறுப்புண்டாகி இப்படிச் செய்தா ளென் றுணர்ந்து, அன்பற்ற மாமியாருக்குக் கும்பிட்டாலுங்குற் றந்தா னென்பதுபோல இனி நாமென்ன சொன்னாலும் இதம் பிறக்க மாட்டாதென் றவ்விடத்தைவிட்டு, சபையிடத்தில் விரை யாய்வந்து தாக்கின பந்தானது அங்கிருந் ததைத்துத் திருப்பி னதுபோலப் பேசாமற் றிரும்பிச் சோழராஜனிடத்திற்கு வந்து, எழுதுகிற வெழுத்தாணி குத்துகிறதுகண்டு கர்மழுக்கத் திட்டு மனவில் அம்பு இரட்டைக் கூர் பட்டாற்போல் நான் பாடின பாட் டைக்கேட்டுக் கூத்தர்பாட்டுக் கிது மாற்றுதாழ்ப்பா ளென்ப கப் பின்னுமொரு தாழ்ப்பாள் போடச் சம்பவித்ததென் றுரை லினர். அம்மாத்திரத்தில் குலோத்துங்க சோழன் கிலேச சித்த னாகி, நமது மனைவிக் கூடல் நிகழ்ந்ததற்குக் காரணம் யாதென்று தெரியவில்லையே: அவளுக்கு நாமென்ன குறைசெய்தோம்? அவ ளிஷ்டப்படிக் கெல்லாம் நடத்தித்தானே வருகிறோம். நமக்கா காதவர்க ளாரேனு மவளுக்குத் துர்ப்போதனை செய்தார்களோ வென்று நினைப்போமெனினும், அப்படிப்பட்டவர்க ளிங்கொருவரு மில்லையே; அல்லது சென்மாந்திரத்தின் கன்மானுபவத்தால் தான் அவள்குணம் பேதித்ததோ? இதென்ன தவக்குறை? அபூர் வமாக வொருவேளை நம்மிடத்தி லவளுக்கு ஊடல் நிகழ்வது சக சமே: அது ஆச்சரியமல்ல, இக்கூத்தரு மவளுக்கு என்ன கொ டுமை செய்தார்? அவர் மேற் குற்ற முதிப்பதற் கேதென்ன வென்று தனக்குள்ளே பலவிதத்தினுஞ் சீர்காலோசனை பண் ணிப் பார்த்தான். அப்பொழு தவள் சீதனப்பொருளாகிய புக ழேந்திப் புலவரைக் கூத்தர் இறைப்படுத்தினமையால் அவர்மே லருளையும், நாமிவர் கருத்துக்கிணங்கி நின்று இறை யிட்டதனு லால் நம்மீது வெறுப்பும் விளைந்ததென்று தெளிந்து; அந்த க்ஷணமே கூத்தரனுமதியாற் சில சேவகரைக் கொண்டு புக

ழேந்திப்புலவரைச் சிறைக்களின்று நீக்கிக் கொணர்வித்து இராக் கினி கோபத்தைமாற்றி அவளைச் சமாதானப்படுத்துமென் றேவி னான்,

அவருடனே யந்தப்புரத்திற்குப் போய்த் தமது வரவை அரசிக் கறிவிக்க, அவ ளவருக்குத் தனதுயிர்த் தோழியைக் கொண்டு ஆசனங் கொடுக்கச் சொல்லி மரியாதை செய்வித்தாள். அவைகள் யாதனத்தின்கணிருந்து இராஜமகிஷிக்குச் சிற்றமாறி மனமுருத்தந் தணியும்பொருட்டு மிக்க குளிர்ச்சியு மிருதுவு மது ரமு நயமுமாய்த் தோன்றும்படி, (இருபிளவாகப் பகிர்ந்தமெல் லிய தாலின் ஒருபிளவு போன்று நுண்ணிதாகிய சிற்றிடையையும், பொற்குழைகளையேந்திய செவியைத்தொடுகின்ற இணைவிழிகளை யுமுடைய தெய்வப்பெண் போல்வாய்! ஆகாயத்தினின்று பெய்யு மழையினது வண்மை ஒரு கூறும், இவனது கைவண்மையோ மற்றொரு கூறுமென்று யாவருமதிசயிக்கத்தக்க மிக்க வள்ளற்றன் மையையும் அபிமானமாகிய வாபரணத்தையுமுடைய சோழமகா ராஜா உன்னுடைய வாசலைத் தேடிவந்தால், அவர்மே லென்ன குற்றமிருந்தாலும் அதையெல்லாம் பாராட்டுவது பெருமையா? அவரை வாசலுக்குள் பிரவேசிக்கவொட்டாமல் தடுப்பதுந் தரு மமோ? உன்னைப்போ லுயர்குடியிற்பிறந்த கற்புக் கனிகலமாகிய உத்தமபத்திரிகள் தம்முயிர்போற் சிறந்த கணவர்கள் செய்த ஒரு பிழை இருபிழைகளை க்ஷமிக்காமல் வன்மஞ் சாதிப்பார்களோ? தண்ணீருமல்லவோ மூன்றுபிழை பொறுக்கின்றது: நீயின் னொ ருபிழை பொறுக்கலாகாதா? 'குற்றம்பார்க்கிற் சுற்றமில்லை' எனப் பெரியோர் வாக்கிய மிருக்கின்றதே: ஆதலா லிதைக்கு றித்துச் சீற்றஞ்செய்யலாமா? "நீராக்கோபம் போராய்முடியும்" என்னு நீதிவாக்கிய நியமித்ததுதானே: இதெல்லா முனக்குத் தெரியாததோ? கடல்கொதித்தால் விளாவ நீரெங்கே? உன்சித்த மிரங்கி நீகொண்டுள்ள கோபத்தை நீயே தணித்துக் கொள்ள வேண்டும்.) என்னுங் கருத்தை யுள்ளமைத்து,

இழையொன்றிரண்டுவகிர்செய்தநுண்ணிடையேந்தியபொற்
குழையொன்றிரண்டுவிழியணங்கேகொண்டகோபந்தணி

மழையொன்றிரண்டுகைம்பொருப்பரணனின் வாசல்வந்தாற்
பிழையொன்றிரண்டுபொறுத்தோ குடியிற்பிறந்தவரே.

என்றொருபாடலைச் சொல்லினர். அம்மாத்திரத்தில் படம் விரித் தாடுகின்ற பாம்பின்மேல் மாந்திரிகன் திருநீற்றை மந்திரித்துப் போட்டவுடனே அது படமொடுங்கி யுக்கிர மடங்கினது போல, இராஜமகிஷியின் கோபமானது தணிந்து சாந்தமாயிற்று. சோழமகாராசனவ்வதிசந்து, படைமுகத்திறு மதிக்கும் வேண்டு மென்பதற் கிசையப் புகழேந்திப்புலவர் தன்றந்தை சமஸ்தானத்து விருந்துவாவென்கிற தாக்ஷிணியத்தா லவ்வோ இராக்கினிக்கு நின்னாடல் நீங்கியதென்று அப்புலவர்மேல் மிகவுஞ் சந்தோஷங் கொண்டு, அன்றுமுதலொருகுறைவுமில்லாமல் அவரைப் பரிபாலித்து வந்தான். அப்புகழேந்திப்புலவர் மறுநாள் தொடங்கி அரசன் கொலுச்சபைக்கு வருவதும் போவதுமாயிருந்தனர்.

இப்படிச் சின்னாள்சென்றபின் கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய கூத்தர் குலோத்துங்கச்சோழனை மந்திராலோசனைச் சபைக்கழைத்துச்சென்று, அப்பனே! உனது பிதாவானவர் தமது தேகாவசானகாலத்தில் உனக்கு முன்னதாகத் திருமணமுடித்து இராச்ய பட்டாபிஷேகஞ்செய்து பார்க்கத் தவஞ்செய்யாமற் போயினனென்று வியாகூலங் கொண்டு, அதிவிரைவி லின்றியமையாக் காரியமாக இளவரசு பட்டாபிஷேகத்தினை மாத்திரஞ் செய்து முடித்துத் தேகவியோக மாயினரன்றோ? ஆயினுமவரக்காலென் னிடஞ் சொல்லியிருந்தபடி உனக்குப் பாண்டியராச புத்திரியைப் பாணிக்கிரகணஞ்செய்து பார்த்த வென் கண்களால் உங்களிருவருக்கு மிராச்சியபட்டாபிஷேகமுஞ் செய்துபார்க்க ஆவல்கொண்டிருக்கிறேனெனக் கூறினர். அதுகேட்ட குலோத்துங்கராசனவனைத் தொழுதெழுந்து, ஐயனே! எனது பிதாவானவ ரடியேனைத் தேவரீர் கரத்தி லொப்பித்தபோதே அவரென் பொருட்டுச் செய்யற் பாலனவாகிய காரியங்களனைத்துந் தேவரீருடையதாகும். அவற்றைப்பற்றி யாகவேண்டுவ வனைத்து மாலோசித்து முடித்தருளுக வென்றனன். உடனே கூத்தரானவர் புரோகிதர்க

ளால் நன்னாளொன்று நிச்சயித்துக் கொண்டவராய்ச் சகலமுநல லங்கரிப்பித்து, குருக்ஷேத்ர பாண்டியன் முதலான பல்லரசர்களையும் பெரியோர்களையும் பிரபுக்களையும் ஏனைய சுற்றத்தினரையுந் திருமுகவாயிலாய் வரவழைத்து, குலோத்துங்கச் சோழனையு மவன் பத்தினியையுஞ் ஜெயாவிஜை பவாவென்று யாவரு மெச்சத் தக்கதாக இரத்தினகசிதமாகிய சிங்காதனத்தி லேற்றிச் சகல விபவசம்பிரமத்துடன் வேதாகம முறைப்படி இராச்சிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்து முடித்தனர். அன்னாருக்குச் சமானமான அந்தணர்கள் அட்சதைகளைவாரி யிறைத்தார்கள். அறுநால்கற்ற பெரியோர்கள் யாரும் அனந்தமுறை ஆசிர்வதித்தார்கள். ஔவை முதலிய வித்துவ சிரோமணிகள் அருங் கவிமாலைகளை யணிந்தார்கள். அரம்பையருக்கொப்பான கணிகையர் யாரும் அபிநய நாட்டிய மாடினார்கள். வெற்றிமுரசு, கொடைமுரசு, மங்கலமுரசு முதலிய வாத்தியங்கள் விண்ணுமண்ணுமதிர முழங்கின. அன்னதானஞ் சொர்ணதானம் பூதானங் கோதான முதலிய பலதானங்கள் அபரிமிதமாய் நடந்தன. மற்றுமுள்ள சிறப்புகள்யாவு மாட்சிமைபெற நடந்து நிறைவேறின.

இவ்வா றிராச்சியபட்டாபிஷேக நிறைவேறியபோது அங்க முதலிய பலதேயத் திராசர்களெல்லாந் தனித்தனி அளவற்ற வாரணங்கள், பீதாம்பரங்கள், பொற்பிரதிமைகள், பொற்சிவிகைகள் முதலியவைகளோடு பொற்றாம்பீகள், பொற்கனிகள் முதலானவைகளையும் இரத்தினக்குடங்கள், இரத்தின தளபாடங்கள் முதலானவைகளையும், ஏனைய பல மங்கலப்பொருள்களோடு தந்தமக் குரிய அரசிறைகளையும் அளவற்ற வாத்திய கோஷ்டத்துடன் வரிசையாகக் கொணர்ந்து வைத்து வணங்கி நின்றார்கள். அக்கால் கலிங்கதேயத் தரசன்மாத்திரம் அக்குலோத்துங்கசோழன் தந்தைநாள்முதல் விரோதியாகையால் தான்வாராது அந்நிய வரிசைகளையேனு மனுப்பாது இருமாந்திருப்பதை யுணர்ந்த கூத்தர் சின்னாள்சென்றபி னவனுக் கறிவிக்க, அவனுடனே பொற்றரை விரித்து அக்கலிங்கதேயத்தரசன் கருத்தையறிந்து

வரச்செய்து இராச்சிய பரிபாலனத்தைக் கூத்தர்வசத்தி லொப்பு
வித்துத் தனது பதிவிரதா சிரோமணியாகிய பத்தினியிடத்தி
னின்றும் விடைபெற்றவனாய், இரதகசதுரக பதாதிகளாகிய சது
ரங்க சேனைகளோடு செங்குந்த மன்னர்கள் திரண்டு படைசூழ்ந்
துவர இரணபேரி முழக்கத்தோடும் வெளிக்கொண்டுசென்று
கலிங்கனென்னுங் கருதலனைக் கடும்போர்செய்து வென்று, அவ
னதுகாடுஞ் செறுத்தவென்றிய அரசிறை முதலிய [illegible]டங்களும்
அடைவுடனே பெற்றுக்கொண்டுவந்து தனக்கொப்பாரு மிக்கா
ருமின்றி ஏகச்சக்கிராதிபதியாய் அரசியற்றிவருகின்றான். இப்
படி குலோத்துங்கச் சோழன் கலிங்கதேயத் தரசன்மேற் படை
யெடுத்துச்சென்று போராடி வெற்றியடைந்து மீண்டவுடனே,
கவிச்சக்கிரவர்த்தியாகிய கூத்தரானவர் அவ்வெற்றிப்பாட்டைச்
சிறப்பித்துக் "கலிங்கத்துப் பரணி" என்றோர் பிரபந்தம்பாடி,
அப்பரணியை யச்சோழராசன் சபையில் கருணாகரபாண்டியன்
முதலிய பல வரசர்களும் பெரியோர்களும் பிரபல வித்துவசி
ரோமணிகளுங் கேட்டு வியக்க அரங்கேற்றுதல் செய்கின்றார்.
அப்போது குலோத்துங்கச் சோழன் அந்நாலிற் றன்கொண்
டுள்ள வபிமானத்தை அங்குள்ள பலர்க்குத் தெரிவித்தற் பொரு
ட்டு அக்கலிங்க தேயத்தினின்றுங் கொணர்ந்து தனது பொக்கி
ஷச்சாலையில் வைத்திருந்த பொற்றேங்காய்ச் சிப்பங்களை வரு
வித்து, ஒவ்வொரு பாட்டு அரங்கேற்றின் முடிவில் ஒவ்வொரு
பொற்றேங்காய் பரிசாக வுருட்டினன். மற்றைய வரசர்களும்
பிரபுக்களும் அப்பிரபந்தத்தி லொவ்வொருபாப்பின் முடிவில் பல
வகைப் பரிசுகளை வழங்கினார்கள்.

13. இஃதின்னணமாக முன்னர் குலோத்துங்கச் சோழன்
தனதிராச்சிய பரிபாலனத்திற்குக் கூத்தரை நிறுத்திக் கலிங்க
தேய நோக்கிச் சென்றபோது புகழேந்திப்புலவர் இக்கூத்தரிடத்
தில் நாம் தனியேயிருந்து நிருவகிப்ப தரிதெனக் கருதினவராய்
அவ்வுறையூரைச் சார்ந்த மன்றுவ நாட்டின்க ணுள்ள முரசை
நகரிற் சென்று, அங்கரசு செய்திருந்துஞ் சந்திரன்சுவர்க்கியென்
னும்பிராசனையடுத்து அவனாற் சன்மானிக்கப்பட்டிருந்து, பின்ன

ரவன் வேண்டுகோளால் வடமொழிக்க ணுள்ள நளன் சரிதை
யை நவரசாலங்காரத்தோடு நானூறு வெண்பாக்களாற் பாடி,
முடித்துக்கொடுத்து அவனைச் சந்தோஷிப்பித்து, சிலநாள் சென்
றபின் ஒருநாள் தனியிடத்திருந்து நாமெந்த விதத்தினும் பாண்
டியராச குமாரியின் சொத்தாயிருக்கின்றோம்: அதுபற்றி நாம்
சோழராசனுக் கடைக்கலம், அவனுத்தரவின்றி யவன்கீழடங்
கிய ஓர் சிற்றரசனாகிய இவ்வரசனிடத்திற் சன்மானிக்கப்பட்டி
ருத்தல் நமக்கேயன்றி நம்மைச் சன்மானிக்கு மிவ்வரசனுக்குங்
குற்றமாம்: ஒருவேளை கூத்தனுடைய வாலோசனையால் சோழரா
சன் [illegible]க் குற்றவாளியாக்கி முன்போல தண்டிக்கவுஞ் செய்யும்:
எனத் [illegible]மக்கு ளெண்ணினவராய் சந்திரன்சுவர்க்கியால் தாம்
பாடிக்கொடுத்த நளவெண்பா நானூறையும் வேறோர் பிரதி எழு
திக்கொண்டு அவ்வரசனிடத்தில் விடைபெற்று உறையூரையடை
ந்து, கூத்தர் கலிங்கத்துப்பரணி யரங்கேற்றுங்கால் அங்கிருந்
துள்ள வித்துவக்குழாங்களோடு தாமுங் கலந்திருந்து மறுநாள்
குலோத்துங்கச்சோழன் சபைக்கண் வந்திருந்த[illegible]டனே,
யவ்விராச சபைக்கண் வருமுறைமையறிந்து தம்மாசனத்திருந்த
கூத்தர் அவரைக்கண்டு நீரிங்கு நெடுநாள் வாராதிருந்ததற்குக்
காரணமென்னவென்று வினவினர். அதற்குப் புகழேந்திப்புல
வர் தாமுரசைநகரா தரசனாகிய சந்திரன்சுவர்க்கியைக் காண
வேண்டிச்சென்றதையும், அவன் வேண்டுகோளால் நளவெண்பா
வென்னும் ஓர் பிரபந்தம்பாடிக் கொடுத்துவந்ததையுங் கூறினர்.

அதுகேட்ட குலோத்துங்கச் சோழன் புகழேந்திப்புலவரை
நோக்கி, நீர் பாடிவந்த நளவெண்பாவை நமது சமூகத்தி லரங்
கேற்றவும் கேட்போமென்றனன். அதற்கிசைந்து அரங்கேற்றி
வருங்கால் கூத்தர் அவர்பாடிய வவ்வெண்பாக்களிலுள்ள சொற்
பொலிவையும் பொருட் பொலிவையுங் கேட்டுத் தமக்குள் பொச்
சினவராயிருந்தும், ஓரிடத்தி லந்திக்காலத்தை வருணிக்கத்தொ
டங்கி,

மல்லிகையேவெண் சங்கா வண்டூதவான்கருப்பு
வில்லிகணைதெரிந்து மெய்காப்ப—முல்லைமலர்

மென்மாலைதோளணிந்துமெல்லநடந்ததே
புன்மாலையந்திப்பொழுது.

என்று பாடிய பாடலைச் சொல்லும்போது கூத்தரவரை நோக்கி, இந்தப்பாட்டில் மல்லிகையரும்பைச் சங்காகவும் வண்டைச்சங்க நாதஞ் செய்வோனாகவுங் கற்பித்தது உசிதமே: ஆயினுஞ் சங்க வாத்தியஞ் செய்வோர் அதன் பின்புறத்தை யல்லவோ வாயில் வைத்தூதுவார்கள்? அதற்கிசைய சங்கு சூத்தும் ஆண்டிவாயு மெனப் பழமொழியு மிருக்கின்றது. அந்தப்படி புஷ்பத்தினடிப் புறத்தில் வண்டுமொய்த் தூதுகிறதாயிருந்தால் தோஷஞ் சொல்லக்கூடாது: அவ்வழக்கமோ வண்டுகளுக்கில்லை: அன்றி நினையாமற் கற்பித்ததனால் இந்தக்கற்பனை குற்றத்திற் கிடமாயிருக்கிறதென்றார். அப்போது புகழேந்திப் புலவர் சற்று முகம் வாடினவராகி, சங்குசூத்து மாண்டிவாயு மென்றது சகசந்தான். ஆனாலுங் கள்ளுக்குடியனுக்கு வாயென்றுஞ் சூத்தென்றுந் தெரியுமாவென ஒருவாறு சமாதானங் கூறினர். ஓரிடத்தில் தமயந்தி [illegible]யிற் சந்திரன் காய்வது அவளுக்குச் சகிக்கக் கூடாமையால் அவள் தனது தோழிமாரை நோக்கிச்சொன்னதாக,

செப்பிளங்கொங்கைமீர்திங்கட்சுடர்பட்டுக்
கொப்புளங்கொண்டகுளிர்வானை—யெப்பொழுது
மீன்போதிந்துமின்றவிசும்பென்பதென்கொலோ
தேன்சொதிக்தவாயாற்றெளிந்து.

எனப்பாடிய பாடலைச் சொல்லும்போது கூத்தரவரை நோக்கி, நீர் நட்சத்திரங்க ளடர்ந்திருக்கின்ற ஆகாயத்தைத் திங்கட்சுடர் பட்டுக் கொப்புளங்கொண்ட குளிர்வானென்றது அதிசயிக்கத்தக்கதுதான். கொப்புளித்தா லக்கொப்புளித்த விடத்திலிருந்து சீயாவது சிலநீராவது வடியாதோவென்று குசோத்தியமாய்க் கேட்டனர். அதற்குப் புகழேந்திப் புலவர் சீவடியவில்லை சிலநீர் வடிகின்றது, அஃதிரவின்கீழ் வானத்தில் நின்று பெய்யும் பனிதானெனச் சமாதானங் கூறினர். இப்படி யுவமேயங்கட் கொத்திராத உவமானங்களமைந்த சிற்சில வெண்பாக்களைப்பற்

றிக் கூத்தர் கேட்குந்தோறும் புகழேந்திப் புலவர் ஏற்றப்பாட் டுக்கெதிர் பாட்டாக ஒருவாறு சமாதானஞ்சொல்லிப் பிரசங்கித்து முடித்து, முன்னிருந்த வுற்சாகமாறி அன்றுமுதல் உவகை யற்ற வுள்ளத்தோடு அவ்விராச சபைக்கண் வருவதும் போவது மாயிருந்தனர்.

௧௯. இப்படி குலோத்துங்க சோழராஜன் சபைக்கண் உவகையற்ற மனத்தோடு வருவதும் போவதுமாயிருந்த புகழேந்திப் புலவர் ஒருநாள் ஔவையாரைத் தற்செயலாய் வழியிற்கண்டு வந்தனஞ்செய்ய அவளிவரைப் பரிந்து நோக்கி நீர் பாண்டியராசனிடத்தினின்றும் சோழராசனிடம் வந்தபின் எல்லாவிதத்தினுஞ் சவுக்கியமாயன்றோ வென்றனள். அதற்கவர் கூத்தரால் பட்ட சிரமையையும் அசௌகரமையுண்டாதற்குத் தம்மால்நேர்ந்தவேறுக் கவியுக்திறி, பின்னர் தாமச்சோழராசனுக் கவன் மனையாளின் சீதனசொத்தாயிருக்கு மதிப்பொன்றே யன்றிக் கூத்தரைப்போலச் சிறந்திராமையை விண்ணப்பஞ் செய்தனர். அம்மையாரதனைக்கேட்டு

வாய்க்கொழுப்புச்சீலைவழியாய்வடிந்ததை
யேய்க்குமன்றேகூத்தனிலைக்கிறைபாய்த்—தூய்க்கழுது
ஞானவமுதுண்[illegible]கு
மாணமறியாதுழன்றமால்.

என்றோர் கவிகூறி, நீர்போம் நாமவன் வருகின்றோமென்றனுப்பிவிட்டுத் தாம் சற்றுநேரஞ் சென்றபின் சொனுழைகத் தராசனுங் கூத்தரும் வந்திருப்ப தமர்ந்துபோயினர். அரசனவரைக் கண்டனுமெழுந்து வந்தனை முதலிய வழிபாடுகள் செய்திருப்ப கூத்தரும் புகழேந்தியும் அஞ்சலி[illegible]த்து நிற்ப அம்மையா ரிவர்களை நோக்கி,

அண்ணலுக்குமாட்டுக்குமப்பனைவைத்தசொத்தாகி
நண்ணுமுங்கள்கீர்த்தியைநீநாடறியுங்-கண்ணுவதே
னக்காலச்சென்னியர்போலாகியிச்சென்னிக்குநீ
லெக்காலும்பொக்காதிரும்.

என்றோர் கவிபாடிச் சந்திரனென்னு மருந்தை[யுடைய]யோர்பதத்தை ஓர் பாவின் நான்கடியில் மூன்றிடங்களி[லும்] வேறா வேறுபொருள்படப் பிரயோகித்து நற்றாயிரங்கற்றுறையில் அரசனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாக வமைத்துப் பாடுங்களென்று கூறினர். அதுகேட்ட கூத்தர் (வாளைகள் வெள்ளத்[திலடங்கா]மல் கோபத்தோ டெழும்பி வெளியிலிருக்கின்ற கமுகமரத்தின்மேற் பாய்ந்து அங்கிருந்து துள்ளி மேகத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு மழைத்துளியோடு பூமியிலிறங்கத் தக்க வளப்பத்தை யுடைய சோழநாட்டிக்கரசனே! கள்ளத்தனத்தை யுடைய குறும்பிலமாக்கள் குலநாசனே! தேவர்களுக்குக் கோபாலனை [யொத்த]வனே! பூர்வபக்க மூன்றாம்பிறைச் சந்திரனுக்கு அவனுதிக்கு[ம]ந்த மாதத்திலும் அவன்கலைகள் வளர வளர[த் தனிமை]க் காமவளர்தலால் நின்னால் விரும்பப்பட்டுள்ள என் மகள் தனது சம்புத்தியை யிழந்தவளாகின்றாள்.) என்னுங் கருத்தை யமைத்து,

வெள்ளத்தடங்காச்சினவாளைவேலிக்கமுகின்மீதேறித்
துள்ளிமுகிலைக்கிழித்துமழைத்துளியோடிறங்குஞ்சோணாடா
கள்ளக்குறும்பர்குலமறுத்தகண்டாவண்டர்கோபாலா
பிள்ளைமதிக்கெம்மதியுமதியேபோதையிழக்கும்பெருமதியே.

எனவொன்றதிகமாகவே நான்கிடங்களிற் பிரயோகித்துப் பாடினர். உடனே புகழேந்திப் புலவரும் (கழனிகளிலுழுது கொண்டிருக்கின்ற உழவுத்தொழின்மாக்கள் குரங்குகள் வேலியிலுள்ள பலவின்கனிகளைப் பறித்ததென்று அருகிலிருக்கின்ற சங்குகளையெடுத்தெறிய, அவர்களுமே லக்குரங்குகள் மீண்டு மிளநீரைக்கொண்டெறிகின்ற தமிழ்நாட்டரசனே! எனது மகளின் தனங்களுக்கு நகக்குறி வைத்தவனே! இராஜகுல சிரேஷ்டனே! வெவ்விய கண்போன்ற சந்திரனுக்குங் கரும்பு வில்லையுடைய மன்மதனுக்கு மிளைத்து வருந்தி வேல்போன்ற விழிகளையுடைய வென்மகள் கண்ணீரை வடிக்கின்றனள்.) என்னுங்கருத்தையமைத்து,

பங்கப்பழனத்துழுமுழவர்பலவின்கனியைப்பறித்ததென்று
சங்கிட்டெறியக்குரங்கிளநீர்தனைக்கொண்டெறியுந்தமிழ்நாடா
கொங்கைக்குமராபரணதித்தகோவேராசகுலதிலகா [வேலே.
வெங்கட்பிறைக்குங்கரும்பிறைக்குமெலிந்தப்பிறைக்குமவிழி

என் பிறையை கூறியபடி மூன்றிடங்களிற் பிரயோகித்துப் பாடினர்.

15. இவ்வாறு தமது சொல்விருவுக்கு அவர்கள் சோராது கொடுத்த விடையினைக்கேட்ட ஔவையார் மீட்டு மவர்களைச் சபிக்கவு மொன்றனுங் கேட்க வெண்ணினவராய், தமதைந்து விரல்களைச் சேர்க்குவித்தும் அவற்றைமுடியுஞ் சிறிது திறந்தும் துளிர்த்துப் பெருவிரலொன்றை நீட்டியும் இங்ஙனமுங் கைத் திறந்துஞ் சில சமிக்ஞைகளைக் காட்டி, இவற்றிற்குப் பேரின்பத்திலொருவருஞ் சிற்றின்பத்தி லொருவருமாகப் பொருள் தோன்றும்படிக்குப் பாடுங்களெனக் கூறினர். அதுகேட்ட கூத்தர் நகைத்து,

ஐயம்புலனைறநெறியைக்கைப்பிடியி
னிவ்வளவேனுமன்னமிட்டுண்மின்—தெய்வ
மொருவனேயென்றுணரவல்லீரே
லருவினைகள்தீர்ந்துமறும்.

என்று பேரின்பத்தை யொட்டிப் பாடினர். உடனே புகழேந்திப் புலவரும்,

இவ்வளவுகண்ணுடையாளிவ்வளவுசிற்றிடையா
ளிவ்வளவுபோன்றவிளமுலையா—ளிவ்வளவாய்
நைந்தவுடலாணலமேவுமன்மதன்றன்
கைந்துகணையால்வாடினள்.

என்று சிற்றின்பத்தை யொட்டிப் பாடினர். இப்படி யிவ்விரு வகை வினாக்களுக்கும் இயைந்து பாடிய பாக்கள் நான்கையுங் கேட்டு வியந்த ஔவையார் அரசனைநோக்கி, ஓ சூரிய குலோத்தமனே! உனது கண்களிற் கிரு கருமணிப் பாவைபோன்

னுள்ள இவர்களால் நீயடையாதபேறென்னவிருக்கின்றதென்று கூறி விடைபெற்றுப் போயினர்.

16. இவற்றையெல்லா முணர்ந்த சோழராசன் இனியிவ் விருவரையு மனமொத்திருக்கச் செய்யவேண்டுமெனக் கருதின வனாய் மற்றொருநா ளவர்களைத் தனியேயோர் அந்தரங்கமான விடத்தி லழைத்துச்சென்று, ஓ வித்துவசிரோமணிகளே! நீங்க ளிருவரு மெனக்கு மென்பத்தினிக்கும் பிதிரார்ச்சிதப் பொருள் களாயிருக்கின்றீர்கள். உங்களை வெல்லவல்ல கல்வித்திறம் பெற் றவ ரொருவருமில்லை. நீங்களொருவரோ டொருவர் வாதாடி வென்றாலல்லது வேறெவராலு முடியாது. மேலுங் குற்றமற்ற புராதனமாகிய நூற் கேள்வியையுங் கூரிய விவேகத்தையுமுடைய உங்களைப்போன்ற புலவர் சிரோமணிகள் பலர் கூடி ஒருவர்க் கொருவர் விரோதமின்றித் தாம்தாம் பயின்ற சாத்திரங்களில் நுட்பமாகிய விடயங்களையெடுத்து உத்தேச லக்ஷண பரீக்ஷைக ளால் வாதித்து அவற்றின் சாரத்தைக் கண்டுணர்ந்து சந்தோ ஷிக்கின்ற இன்பத்தைப் பார்க்கினும், வானத்தின்கண் தேவர்கள் வாசஞ்செய்யுஞ் சுவர்க்கத்திற்சென்று அங்கநுபவிக்கு மின்ப மானது என்னவிசேடம்? அப்படி விசேடப்பட்டதா யிருக்குமா யின் அதைநாங் கருதியுக்தி யநுபவங்களாற் காண்போமென் னுங் கருத்தை யமைத்தன்றோ ஆன்றோர்கள்,

> தவலருங்தொல்கேள்வித்தன்மையுடையா
> ரிகலிலரெஃகுடையார்தம்முட்குழீஇ
> நகலினினிதாயிற்காண்பாமகல்ஞாலத்
> தும்பருறைவார்பதி.

எனக்கூறியுள்ளார்? இதனது தாற்பரியமென்னவென்று நீங்களறியாததா?

> பகையென்னும் பண்பிலதனையொருவ
> னகையேயும்வேண்டற்பாற்றன்று.

எனவுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே: உங்களைப் போன்றவர்கள் விரோதத்தைப்பாராட்டலாகுமா? எனக்கூறி யங்ஙனே தனியாய்

புகழேந்திப் புலவரை மாத்திரம் அழைத்துச்சென்று இவ்வாறு கூறுகின்றான்.

என்னது மனையாள் சீதனப்பொருளாகிய புலவரேறே! இந்தக் கூத்தனெனக்குப் பிதா பிதாவும் போதகாசிரியரு மந்திராலோ சனைத் தலைவருமா யிருத்தலன்றி என்னது சமஸ்தானத்திற்கோர் வித்துவசிரோமணியுமானவர். இவரது கொள்கையோ கல்வியி லுங் கவிக்கியானப் பிரசங்கத்திலுந் தம்மை யொப்பாருமிக்காரு மில்லாதபடி வென்றிகொண்டிருக்க வேண்டுமென்பதே: இவர் நமது பிதாவால் கவிராசகண்டீரவமென மெச்சப்பட்டுப் பின்னர் கவிச்சக்கிரவர்த்தியெனப் பட்டந்தரிக்கப் பெற்றவர். இவரா ற்ன்கவிப்புலவர் பேர் இத்தமிழ் நாடு முழுவதும் பொறுக்கினுங் கிடையாதபடி கூடியவரையி லொவ்வொருவரும் பூரணக்கவிகளா யினர். இதுபற்றியே யவரது சபாமண்டப முகப்பில் (பூவுலகி லுள்ள புன்கவிகளையும் பொருளறியாது பாடும் புல்லறிவினரை யுஞ் சிறைப்பிடித்தி நமது வீரமாகாளிக்குப் பலியிடுவேம்.) என் றோர் பட்டயமெழுதி வெற்றிக்கொடித்தம்ப நாட்டியிருக்கின்ற னர். அதை நீருங் கண்டிலீர். ஆனாலிவர் காருண்ய மனதினை யுடையவராதலின், இதுவரையி லப்படி யெவரையுந் தண்டனைக்குள்ளாக்கக் காண்கி லம். கவிகளென வெளிப்படக் கருத்துடையோருக்கெல்லாம் அதிற் கவலை தோன்றியிருப்பதை மாத்திரங் கண்டனம். இத னாலன்றோ பெரியோர்கள் யாரு மிவரை வீரகவியென்றழைக்கின் றனர். இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக் நீரிவ்விராச்சியத்திற்கு வரு முன்னர் ஓர்கால் விசோழமண்டலத்தில் இலக்கிய விலக்கணங் களை நல்லாசிரியர்க ளிடத்தோதிக் கல்வியிற் றேர்ச்சி யடைந்த நால்வர் கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய இக்கூத்தரிடம் பரீக்ஷைகொடு த்து வித்துவான்களாகிச் சீவிக்குமாறு, இவர் கொலுமுகத்திருக் குஞ் சமய நோக்கிவந்து விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டார்கள். இக்கூத்த ரவர்களைச் சில கேள்விகளால் ஆராய்ந்து, நீங்கள் நால் வருங் கவிகளாக விருப்பமுடையீராயின் ஒரே யுதயத்திலே நாலு கோடி க்குப் பாடல் பாடிவாருங்களென்று கட்டளையிட்டார். அவர்க ளதைக்கேட்டு ஒன்றுந் தோன்றாதவர்களாகி, மிக வியாகுலத்து

டனே முகம் வேறுபட்டு வெளியில்வந்து தங்க ளிருக்கையை நாடிப் போவதானார்கள், அப்போ தவ்வழியாக வந்த ஔவையார் அவர்கள் மிகவருத்தத்தோடும் பேசிக்கொண்டு போவதை யுணர்ந்து, உங்களுக்கு நேர்ந்த வருத்தம் என்னையென்று கேட்டனர்; அதற்கவர்கள், அம்மணி! நாங்கள் வித்துவான்களாகிச் சீவிக்குமாறு கவிச்சக்ரவர்த்தி யிடத்திற் பரீக்ஷை கொடுக்கப் போயினோம், அவரெங்களைச் சில கேள்விகள் கேட்டதன்றி நீங்கள் நால்வரும் நாலுகோடிக்குப் பாடல் பாடிக்கொண்டு நாளை யுதயத்துக் கிங்ஙனம் வாருங்களென்று ஆக்ஞாபித்திருக்கின்றார். இன்றிராத்திரிக்குள் நாங்கள் நால்வரும் நாலுகோடிக்குப்பாடல் எவ்வண்ணம் பாடப்போகின்றோ மெனத் திகைக்கின்றனமென்றார்கள். அதுகேட்ட ஔவையார் மனமிரங்கி—

மதியாதார்முற்றமதித்தொருகாற்சென்று
மிதியாமைகோடிபெறும்,

உண்ணீருண்ணீரென்றுபசரியார்தம்மனையி
லுண்ணாமைகோடிபெறும்,

கோடிகொடுத்துங்குடிப்பிறந்தார்தம்மோடு
கூடுதலேகோடிபெறும்,

கோடானுகோடிகொடுப்பினுந்தன்னுடைநாக்
கோடாமைகோடிபெறும்,

என்னும் பாடலைக்கூறி எழுதிக்கொள்ளச் சொல்லி, நீங்கள் நால்வருந் தனித்தனி ஒவ்வோரடியைச் சொன்மின்க ளென்று கூறிப்போயினர். அந்நால்வரும் சூரியனைக்கண்ட தாமரைபோல் முகமலர்ந்து தங்களிருக்கை யெய்திருந்து, மறுநாளுதயத்திற் போய் நால்வரு நாலடியைக்கூறி இக்கூத்தரை மகிழ்வித்து, இவரால் தனித்தனி விற்பத்திப் பத்திரிகை தரப்பெற்று விடைகொண்டு சென்றார்கள். இதுபோல் நாளது காறுங் கவிகளென வெளிவர விரும்பித் தம்மை யடுத்தபேர்களைக் கைவிடாதாளுங் கடமையை இவர் கைப்பற்றி யிருத்தலை நிரூபித்துளீர். மேலு

மிவ ரிளமையிற்றானே உமாதேவியாருடைய திருமுலைப்பாலுண்ட திருஞானசம்பந்த மூர்த்தியை யொப்பக் கலைவாணியினுடைய திருமுலைப்பாலுண்டு கல்வியிற்றேர்ந்து சகல கலைகளினும் பயின்று, சாரதாபீட சம்பன்னரென்றும் தெய்வகவியென்றும் வரகவியென்றும் பேர்பெற்றுள்ளவர். அன்றியு நாம் புவிச்சக்ரவர்த்தியாய்ப் புவிராசர்க ளிடத்தினின்றுந் திறை வாங்குவது போல இவர் கவிச்சக்ரவர்த்தியாய்க் கவிராசர்க ளிடத்தினின்றுந் திறை வாங்குவதல்லாமல், நமக்கு நால்வகைப்படையாகிய வியூகம் புடைசூழ்ந்திருப்பதுபோல இவருக்கு நால்வகைக்கவியாகிய வித்வயூகம் புடைசூழ்ந்திருத்தலால் வித்வசன கோலாகலரென்று யாவராலுங் கொண்டாடப் படுகின்றனர். இத்தகையருக்கு நீர் பாண்டியராசன் சபையிற் பேசியதைப் பற்றியும், இவரென்றோலோர் வந்தகாலத்தில் நீர் கொண்டிருந்த இறுமாப்பைப் பற்றியும், உம்மேல் நேர்ந்த கோபம் என் மனதினுடனேயொழிந்தது. இனியிவர்க் கும்மிடத்தில் யாதொரு விரோதமுமில்லை. நீர் பாடி வந்த நளவெண்பாவை நமது சபையி லரங்கேற்றிய காலத்தில் ஒரோவிடத் தும்மைத்தடுத்து வினவியது, உமது கல்வித்திறத்தையும் யுக்தித்திறத்தையும் வெளியிடவே யன்றி வேறன்று. ஆனால் "மாமியார்மெச்சியமருமகளில்லை" என்னு முலகவழக்கின்படி மேலுக்குத் தமதன்பைக் காட்டாமல் உள்ளன்பு கொண்டிருப்பர். ஆதலால் நீரின்று முதல் இவருடன் சகோதர பாவனையா யெதிர்பேசாமல் அன்னியோன்னியமாய் நேசித்து மனமொத்திருப்பதே அழகு. என்றுகூறி யழைத்துக் கொண்டவனாய்ப் பின்னரவ் விருவரோடுஞ் சபாமண்டபத்திற்கு வந்து அவர்களைப் பார்த்து, நீங்களிந்நாட்டிலுள்ள திருவையாறை யடுத்த திருநெய்த்தானமென்னுந் தலத்தி லெழுந்தருளியிருக்கு நெய்யாடியீசரைக் குறித்து "நெய்த்தானத்தானைச்சேவித்தே" என்பது மகுடமாக வரும்படிக்குச் சந்த விருத்தத்தில் ஒவ்வொரு பாடல் பாடுங்க ளென்றான்.

அதுகேட்ட கூத்த ரச்சோழராசனது புத்திகௌசலத்துக்கு வியந்து, (வி[illegible]ஞ்சிநடுங்கி உடலைவிட் டுயிரானது அப்

புறப்பட்டுப்போய் விட்டால் அதற்கு முன்பு நகமுஞ் சதையும்
போலப் பிரிவில்லாமற்பரிவுற்றிருந்த தாய்தந்தை பெண்டுபிள்ளை
முதலிய சுற்றத்தாரெல்லாம் அருமையாகச் சீராட்டிப் பாராட்டிப்
போற்றிவளர்த்த உடம்பைச் சுடலைக்குக் கொண்டு போய்க்காஷ்
டத்திலேற்றிச் சாம்பராக்கிவிட்டு அங்கொருவருந் தங்காமல் அந்
தக்ஷணமே திரும்பித் தாமிருந்த ஊருக்குவந்து சேர்ந்து, "செத்
தவன்வாயிலேமண் இருந்தவன் வாயிலே சோறு" என்பதற்குச்
சரியாய் உண்டுடுத்துச் சுகித்திருக்கின்றார்கள். இப்படிப்பட்ட
நிலையிலிருக்கின்ற இக்காயத்தின்கணிச்சைவைத் திதைப்
போஷிக்கு நிமித்தம் பொருளைத் தேடிவந்து அறஞ்செய்யாமல்
வீட்டிற் புதைத்து வைக்கின்றவர்களே! ஆன்மாக்களின் வினை
யொழித்தற்பொருட்டுச் சங்காரகிர்த்தியஞ் செய்து சகல சராசர
ங்களும் மாய்ந்தொடுங்கிய மசானத்தின்கண் அந்திமாலை யசைந்
தாடவும் பேய்க்கூட்டங்கள் சூழ்ந்தோடவும் சடாமகுடத்திலிருக்
குங் கங்கை அலையெறிந்தோங்கவும் வலதுகையிலேந்திய மழுவா
னது சுவாலைவீசவும் காதிலணிந்த சர்ப்பக்குழைகள் நெகிழ்ந்
தொளிர்வு நிருத்தஞ்செய்கின்ற திருநெய்த்தானத்துப் பரமசிவ
னைச் சேவித்து வணங்கி நெறிவழாது நிற்கக்கடவீர்கள்.) என்
னுங் கருத்தை யமைத்து,

விக்காவுக்காவித்தாவிப்போய்விட்டாளட்டார்சுட்டேர்புக்கா
ரிக்காயத்தாசைப்பாடுற்றேழிற்றேடிப்போய்வைப்பீர்நிற்பீ
ரக்காடப்பேய்தொக்காடச்சூழப்பாடத்திவெப்பாடப்பூ
ணைத்தோடக்கானத்தாடப்போநெய்த்தானத்தானைச்சேவித்தே.

என்னுமோர் செய்யுளைப் பாடினர். உடனே புகழேந்திப்
புலவர், (அகங்கார மமகாரங்களை மேற்கொண்டு பாசத்திரயபா
திய போராட்டத்தி லகப்பட்டு ஜீவித்ததினு மரணத்தைக் கட
க்கு முபாயத்தைக் காணமல் யமனுக் கிரையாகும்படி யிருப்ப
வர்களே! பிறகாகட்டுமென் றெண்ணித்து உங்கள் வாழ்நாளிலொரு
கணப்பொழு தாயினும் வினைகக் கழியும்படி) வறிதேயிராமல்
முந்தி விரைந்து மந்திர தந்திர வழுவராமற் பூசனை புரிந்து பிர
தக்ஷணம் பண்ணிக் கடல்போலும் வற்றாத நெடிய நீரோடைகளி

லுள்ள பாரை மீன்கள் விசைகொண்டெழும்பி வரப்பில் மேக
மண்டலத்தை யளாவியிருக்கின்ற கமுக மரத்திற் றாவியேறிப்
போய்ப் பாக்குக் குலைகளை யுதிர்த்து அங்கிருந்து திரும்பி வய
லில் விளைந்த நெற் பயிரினடியில் விழுந்து துள்ளித்துடித்து அந்
நெற்கதிர்களைச் சிதறி அவ்விடத்தை விட்டெழுந்து அருகணருகி
லாலையாடிக் காய்ச்சப்படுங் கரும்பினி ரசப்பாகிற்போய் உழவர்
கள் வாய்க்கினிய உணவாம்படி 'விழுகின்ற வளப்பமிருந்த திரு
நெய்த்தானத்தின் நெய்யாடிப் பிரானை நெஞ்சுற நினைந்துதலையுற
வணங்கிப் பக்தி சோராமல் நிற்கக்கடவீர்கள்.) என்னுங் கரு
த்தை யமைத்து,

தற்கோலிப்பூசற்பாசத்தேதப்பாமற்சாகைக்கேகிற்பீர்
முற்கோலிக்கோலிப்பூசித்தேமுட்டாமற்சேவித்தேகிற்பீர்
வற்றாநெற்றோடைப்பாரைச்சென்மைப்பூகத்தேறித்தாவிப்போய்
நெற்றூறற்றூலைப்பாகிற்சேர்நெய்த்தானத்தானைச்சேவித்தே.

என்னுமோர் செய்யுளைப் பாடினர். இவ்விருபாக்களையுங்
கேட்ட குலோத்துங்கசோழன் இதயமகிழ்ந்து, இன்னும் ஒரு பாக
வும் பாடுவிக்க வேண்டுமென நினைந்து மீட்டு மவ்விருவரையு
நோக்கி, திருக்குறுங்குடியில் நம்பியென்று நாமங்கொண்டெழுந்
தருளியிருக்கும் பெருமான்மீது இன்றைக்கிட மின்னமெதன வல்
லோசையில் ஒவ்வொரு பாடல் பாடுங்களென்றான். அதுகேட்ட
கூத்தர் (ஐராவதம் - புண்டரீகம் - வாமனம் - குமுதம் - அஞ்ச
னம் - புஷ்பதந்தம் - சார்வபௌமம் - சுப்பிரதீபம் - என்கின்ற
பெயரினையுடைய அஷ்டதிக்கஜங்களுந் திடுக்குற்றுத் தலைக்
கலங்கி நிலைபெயர்ந்தோட கறுத்த கடலிற்றைத் தருவும்படி பா
ணப்பிரயோகஞ்செய்த இராமபிரானை வவதரித்த திருமாலுக்கு
வாசஸ்தானமாவது, பருத்த மதுரமாகிய கரும்பு முதிர்ந்து கணு
வெடித்து அதிலிருந்து முத்துத்தெறித்து சிறந்த வண்ணமா
யிருக்கின்ற கொக்கின்வாயுல் வந்துவிழ அம்முத்தை யதுவிழு
ங்கி அடிக்கடி விக்கிக்கக்கா நின்ற சோலைசூழ்ந்த திருக்குறுங்
குடி யென்கிற திவ்யதேசம்.) என்னும் பொருளை யமைத்து,

இக்குளெட்டுக்கயந்தாக்கமுற்றுத்திடுக்கிட்டலற
மைக்கடற்குட்சரந்தைக்கவிட்டோற்கிடமாமதூர
விக்குமுற்றிக்கனுச்சற்றுவிட்டுத்தெறித்திட்டமுத்தைநக்
கொக்குமொக்குக்கக்கிவிக்குமச்சோலைக்குறுங்குடியே.

என்னுமோர் பாடலைப் பாடினர். உடனே புகழேந்திப்புலவர், (மற்றமந்திரங்கள் போலன்றிப் பிரணவசகிதமாய் ஏகாக்ஷரி திரியாக்ஷரி பஞ்சாக்ஷரி முதலியவைகளுமாயிருக்கின்ற அஷ்டாக்ஷரியென்று மகிமைதங்கிய மூலமந்திரத்தை ஆசாரியனாற் கிரகிக்கப்பெற்று அதைத் தத்தங் கருத்திற் பதித்து அனவரதமு நியமந்தவறாமல் அனுசந்தித்துத் தொழுது ஸ்தோத்திரஞ்செய்கின்ற பெரியோர்களுக்கு ஈடு கெடுப்புமில்லாத பெருஞ்சிறப்புண்டாகத் தனதழகிய திருவடியைப் பிரசாதிக்கின்ற வட்டமாகிய நெடிய சேஷசயனத்தில் யோக நித்திரைசெய்யு நம்பியெம்பெருமானுக்கு உறைவிடமாவது, சூற்கொண்ட சங்கினங்கள் வயலிலுள்ள தாமரைப் பொகுட்டில் தங்கித்தவழ்ந்தீன்ற முத்துக்களைப்பெறுகின்ற வளப்பமுடைய திருக்குறுங்குடியாகிய திவ்ய தேசம்.) என்னும் பொருளமைத்து;

எட்டெழுத்தைக்கருத்திற்குவித்திட்டுத்தப்பாவுஞ்
சிட்டர்கட்குத்திருப்பொற்பதத்தைச்சிறக்கத்தருமவ்
வட்டநெட்டைப்பணிமெத்தையுத்தற்கிடம்வாரிசப்பொ
குட்டினத்துக்குலச்சுத்திமுத்தீனுங்குறுங்குடியே.

என்னுமோர் பாடலைப் பாடினர். இவ்வாறிருவருஞ் சமமாக வேற்றுமையின்றிப் பாடிச் சோழராசனை மகிழ்வித்ததன்றி, அதுமுதல் கூத்தர் புகழேந்திப் புலவரிடத்துற்ற கோபமாறினர். அப்புகழேந்திப் புலவருங் கூத்தரும் எதிர்பாடாமலும் பேசாமலும் ஒற்றுமையாயிருந்தனர்.

இப்படியிருக்கையில் குலோத்துங்கச் சோழனுக்குப் புகழேந்திப் புலவர் நமது கூத்தரிடத்திற் சரியான மதிப்பு வைத்திருக்கின்றாரோ இல்லையோவென்பதைச் சோதித்துப் பார்க்க

வேண்டுமெனத்தோற்றிய வெண்ணத்தினால் ஓர் நாளப்புலவரைத் தனியே யழைத்துக்கொண்டு, பொன்னியாற்றங்கரையின் வடபுறத்தே சாரிவருகிறான். அவ்வழியே சில்காருகக்கைக்கோளர் சிப்பஞ் சிப்பமாகக் கட்டப்பட்டுள்ள பஞ்சநூல் மூட்டைகளையுந் துகிலினால் மூட்டைகளையு மெடுத்துக்கொண்டு வியர்வை பொழுகச் செல்வதையும், சிலவந்தணர் தேகசுசியோ டுண்டுடுத்துச் சந்தனபுட்பவலங்கிருதராய்க் களிப்புடன் செல்வதையுங் கண்டான். உடனே யரசன் தனதருகில்வரும் புகழேந்தியை நோக்கி, ஐயா புலவரே! அந்தணர் களிப்புடன் செல்வதையுங் கைக்கோளர் சலிப்புடன் செல்வதையுங் கண்டீரா வென்றனன். அதுகேட்ட புகழேந்திப் புலவர் அக்கைக்கோளரது கல்வியறிவொழுக்கங்களை அவ்வரசனுக் கறிவிக்க வெண்ணினராய் உடனே யனைத்து கோலத்தை மாற்றி [illegible] ராமல்வாறேயாகி, அடுத்த கிராமத்துள்ளே நுழைந்து பிரமபரம்பரையாகிய நால்வருணத்தருள் முதன் முறையுணர்ந்தோர் மனைக்குட்புகுந்து உமதில்லின்க ணுணவுண்டாவென் றுசாவினர். அம்மனைகள்தோறு மவ்வுணவு முதலியன வுள்ளவர்களாயிருந்தும் இல்லையென் றுரைத்தவரும், அதுவுங் கூறாதவரும், பார்த்துச்சிரித்துப் பரிகசித்தவருமாயிருந்தார்களேயன்றி உண்டென் றுணவு படைத்தவர்களில்லை.

அப்பால் புகழேந்திப்புலவர் சோழராசனை யழைத்துக்கொண்டு செவ்வியம்பரையாய் அம்மூவருணத்த ரொழுக்கமேற்ற கைக்கோளர் வசிக்கு மடவளாகத்தினை நோக்கிச் சென்றார். அவ்விடத்தில் தந்துவாய்க் கைக்கோளராகிய அபிடேகத்தரு மவர்தம் புத்திரரும் ஒரு பக்கலிற் கூடி, வேதாகம புராணேதிகாசங்கள் முதலியவற்றை வடமொழியினுந் தென்மொழியினும் ஓதலு மோதுவித்தலுமாயிருத்தலுடன் சிலர் வேட்டலும் வேட்பித்தலுமேற்று நடத்திக்கொண்டிருத்தலைக் கண்டு, இவர்கள் நியமங்கட்கு இடையூறாக இவர்களை யாம் காணப்போதல் தகுதியன்றென வெண்ணி அரசனை யழைத்துக்கொண்டு மற்றொரு புறஞ்சென்றனர். அவ்விடத்திற் செங்குந்தக் கைக்கோளராகிய அரசரு

மவர்கள் புத்திரரும் வில்வித்தை மல்வித்தை முதலியவைகளைப் பயிறலும் பயிற்றுவித்தலுமாகி யிருத்தலுடன் சிலர் விநோதமாக வாட்போர் தோட்போர்களை நடத்திக்கொண்டிருத்தலைக் கண்டு, இங்கு தாமதித்து நிற்றல் கூடாதென்று வேந்தனை யழைத்துக் கொண்டு வேறொரு புறஞ்சென்றனர். அவ்விடத்திற் றீருகக் கைக்கோளராகிய முதலியரு மவர்கள் புத்திரரும் நெய்தலும் விற்றலுமா யிருத்தலுடன் சிலர் நெய்வித்தும் விற்பித்தும் வியாபார நடத்திக்கொண் டிருத்தலைக்கண்டு அவருள் கந்தப்ப முதலியா ரென்பவர் மனைக்குட் புகுந்து அவர் நேரிலிருக்க நோக்கி உமதில்லிற் சாப்பாடுண்டாவென வினவினர். அதற்கம் முதலியார் (சாகச்செய்யுந்தன்மையெங்கள் கைப்படையாகிய சட்டிக்குண்டு. எக்காலத்து மெங்கள் வீட்டில் மேலான அறுசுவை யுணவுவிசே[illegible] காவலரே! இன்றைக் கெமதுவீட்டிற் றங்கி யிருந்து உங்கட்கு மிக்கிருக்கும் வயிற்றின் பசிதணிய வுண்டு வேண்டிய வஸ்திரங்களையு முடுத்திக்கொண்டு செல்லக்கடவீர்.) என்னுங் கருத்தை யமைத்து,

> சூப்பாடுகுந்தக்குச்சந்ததமுமெம்மில்லின்
> மீப்பாடாமுண்டிமினிருங்கா—ளப்பாடு
> கொண்டிருந்துமிகுக்குக்கிப்பசியா[illegible]
> வுண்டேகுமினீருடுத்து.

என்னுமோர் வெண்பாவால் விடையளித்தார். அதுகேட்ட புலவர் மிகமகிழ்ந்து, நாம் முதலிலேற்றுப் பின்னரிவர்தர விசையுங்கால் அதுபெறுது வறிதேசெல்லினம்பாலைய நிகழுமென் னுங் கருத்தினராய் உடனே யரசனுந் தாமுமாக அவ்விட்டிற் றங்கிக் கிருக்குள பாயச முதலியவைகளோ டுண்டு தாம்பூல முதலியவைகளைக் கைக்கொண்டு, (வேதமுதலிய நூல்களை யாராய்ந்தாலும் இவ்வுலகத்திற் சொல்லுகின்ற வருணத்த ரெல்லோருடைய தொழிலைச் செய்தாலும் வேலாயுதத்தை யேந்திய உங்கள் முருகக்கடவுளாற் குட்டிச் சிறைப்படுத்தப்பட்ட பிரமசிருட்டியாயிருத்த லொன்றேதான் அம்மறையவர்க்குப் பழிப்பை விளைக்

கும். ஆதலா லம்மறையவரும் உ[illegible] மாயினரை நிகரார்.) என்னுங் கருத்தை யமைத்து,

> நாலாய்ந்திடினுநவிலும்மையெல்லோர்தம்
> பாலேய்ந்தசெய்கையடைக்கினும்—வேலேய்ந்த
> நுங்கந்தனாற்பட்டசிரம்பிரமனென்றலொன்றே
> பங்கமென்பர்பார்ப்பாரகத்து.

என்னுமோர் வெண்பாவைப்பாடி விடைபெற்று மீண்டனர். அவ்வாறு மீண்டு வருகையில் முன்னர் தாங்கள் அந்தணர் முதலிய மூவருணத்தாரா லடைந்த அவமானத்தையும் பின்னர் நம்மு வருணத்த தொழுக்கங்க ளெல்லா மொருங்கேற்ற கைக்கோளரா லடைந்த சன்மானத்தையும் புகழேந்திப் புலவர் சோழராசனுக்குப் பகுத்துக்காட்டி, இம்மாயினரது பிரபாவத்தைப்பற்றிச் சில கூறி வந்தனர். அவைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு நடந்த குலோத்துங்கச் சோழன் மிகமகிழ்ந்து மற்றைய வருணத்தரை யிகழ்ந்து நகைத்தான். அப்போதவ் வரசனுக்கு விக்கல் தோன்றிப் புகழேந்தியைச் சிறிது சலந்தருகவென்றான். அதுகேட்ட புலவர் அங்குள்ள மற்றொரு கைக்கோளர் வீட்டுத் தலைக்கடையிற் சென்று நின்று சலமுண்டாவெனக் கேட்டனர். அவ்வமயத் தங்கனமிருந்த அருணகிரி முதலியா ரென்பவர், (எமது கைப்படையாகிய கைவேலுக்கே சலமுண்டு. நாங்கள் நிற்கு மெமது மனைக்கண் நீங்கள் தாகந்தீரக் குடிப்பதற்குப் பாலும் பழமு முண்டு. அடியேன் சொல்லு மிப்பாடலின் பொருளை யுணர்வீரேல் உமக்கிப்போதே யவற்றை மனமகிழ்வுடன் தருவேன்.) என்னுங் கருத்தை யுள்ளடக்கி,

> சலமுண்டுகுந்தத்திற்றங்குமெம்மில்லிற்
> பலமுண்டுநீருந்தப்பாலும்—வலமாம்
> பொருள்காட்டுவீரேற்புகழுமுமக்கிப்போ
> தருகாட்டுவேனேயுகந்து.

என்னுமோர் வெண்பாவால் விடையளித்தனர். அதுகேட்ட புலவர் வியந்து, அப்பாடலுக் குத்தரவாக (கைவேலைக் கரத்திற்

ருங்குங் கைக்கோள்குல திலகரே! சிருட்டி முதலிய முத்தொழிலை
நடாத்துந் தன்மையுடைய மேற்கொண்டு மூன்று தம்பங்களையொ
த்த அத்திரிமூர்த்திகளின் பகைவரை யழித்தலும் அவர்கட்கு
வேண்டும் வரத்தை யருளலுமாகிய விரண்டையுமுடைய உங்கள்
மரபினரை, அம்மூர்த்திக ளெவ்விதத்திலொப்பாவார்கள்?" என்
னுங் கருத்தை யுள்ளடக்கி,

> குந்தத்தைக் கைக்கொண்டொற்றவரேகோவாற் றருந்
> சொந்தத்தைக் கைக்கொண்முத் தூணிகரு—மந்தவப்பர்
> இதவழித்தளிகையுமேசேர்ந்திருத்தலா லுமக்கின்
> கெவ்விதத்திலொப்பாவரே.

எனவோர் வெண்பாவைப் பாடினர். அதுகேட்ட ஒள
வையார் மிகமகிழ்ந்து அவ்விருவர்க்குந் தாகந்தணியப் பாலும்பழ
முங் கொடுத்து மிக்கவுபசாரத்துடன் மரியாதைசெய்ய, அரச
னும் புலவரு மிகமகிழ்வொடு அவரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொ
ண்டு அங்கு நின்றும் வெளிக்கொண்டார்கள்.

17. இவ்வாறவர்கள் வெளிக்கொண்டு அரண்மனையை
நோக்கி வருகையில் புகழேந்திப் புலவர் குலோத்துங்கச் சோழ
ராசனைப் பார்த்து, ஓ சூரியகுல திலகனே! அந்தணர் முதலிய
மூவருணத்தோரது செயலினை மேற்கொண்ட இக்குலத்தினர்
சிவபிரானாற் பொதுவாகக் கொடுக்கப்பட்ட கைக்கோளரென்
னும் பெயருக்குத் தகுதியாக நடந்து வருகின்றனர். ஆதலா
லிவர்களுக்கு அம்மூவருணத்தோரு மொப்பாகார். இத்தகைய
சீலோத்தமர் கூத்தனுரெனத் தெரிந்தும் யானவர் குறையுபவத்
தெரியாதவனாகையால் ஓர் விநோதமாகப் பாண்டியராசன் சபை
யில் அவர்பாடிய பாடலுக்கெதிர்பாடிக் கெட்டேன். போதாக்
குறைக்கு நீங்களிருவரும் யானைமேற் பவனி வரும்போதும்அவர்
பாடிய பாடலை யொட்டி அவமதித்துப் பாடினேன். முன்பவர்
பாண்டியராசனிடம் வந்தது உபகாரியத்தைப் பற்றியாதலால்
அதைக் கலந்துபேசி நிறைவேற்றிய பின்னர் எனது சாதுரியத்
தைக் காட்டாமற் போயினேன். அந்தக்கச் சமஸ்தான வித்து

வான்களுந் தங்கள் தலைவனைப் பிரிவித்துவாறு விழுந்துரைக்கச்
சகியாரென்பது யாவரு மறிந்ததேயன்றோ? அவ்வுரிமையைக்
கருதியே யானெதிர்பேசத் துணிந்தது. இதுபற்றியே யவருக்
குக் கோபமென்மேல் வைத்தற் கிடமுற்றது. எவ்வா விதத்
திலு மென்னிலவர் மேலென இப்போ தறிந்துகொண்டே னாத
லால் இனியவ ரவர்கருத்துக் கொத்திருப்பது நிச்சயம். ஆனா
லவ ரின்னுமக் கோபத்தினைச் சேடமு மறவிட்டிருக்கின்றனரோ
அல்லது மேற்கொண்டிருக்கின்றனரோ யானறிகிலேன். என்றச்
சோழராசனுக்குத் தம்மே லிரக்கமுண்டாகும்படிக்குக் கூறிவரு
தலும் இவை யனைத்தையு மரசன்கேட்டு மனமிரங்கி, இவர்மது
கூத்தனுரிடத்திற் சரியான மதிப்பை வைத்திருக்கின்றாரெனத்
தனக்குள் நிச்சயித்துக் கொண்டு தனதரண்மனைக்கன் சென்று
சேர்ந்தனன். உடனே புகழேந்திப் புலவரு மவ்வரசனிடத்தில்
விடைபெற்றுக்கொண்டு தமதிருக்கைக்குச் சென்றனர்.

அப்பால் சில நாளான பின் அக்குலோத்துங்க சோழன்
ஏதோவோர் சூழின் செயலால் தனது சமுகத்துள்ள கவிவாணர்
முதலிய பெரியோர்கள் சொல்லும் சொற்களில் கவனம் வைக்கா
திருந்தான். அதைக் குடிகளாற் கேள்வியுற்ற ஒளவையார் உல
காளும் வேந்த னிப்படிக் கிருத்தல் தகாதெனக் கருதிச் சமய
நேரிட்டும் பார்ப்போமென் றிருக்கையில், ஒரு நாளவ்வரசன்
பொன்னியாற்றுக்குத் தென்கரையிலுள்ள குடிகளின் வளத்தையும்
பயிர்வளத்தையுங் காணவேண்டிக் கூத்தனுரையும் புகழேந்தியை
யுந்தன்பின் அவற்றைத் தனித்தனி பார்த்துவரச்சொல்லித் தான்
முன்னே பாதசாரியாகப் போகின்றான். அதையுணர்ந்த ஒளவை
யார் அவன் பார்வையிட்டுக்கொண்டு போகும் வீதிகளுளொன்
றில் ஓர் வீட்டுத் தெருத்திண்ணையின்மேல் சுவரிற் சார்ந்துட்கார்
ந்து கால்களை நீட்டிக்கொண்டிருந்தனர். அரசனங்ஙனம்வரும்
போது அவ்வம்மையாரை நோக்கி, அருகிற்சென் றஞ்சலி செய்
தான். அம்மையா ரவனைக் கண்டதும் தாம் நீட்டியிருந்த கால்
களில் ஒன்றை மடக்கிக்கொண்டனர். உடனே புகழேந்தியார்
வந்து அரசனருகில் நிற்க, அவரைக்கண்டு மற்றக்காலையு மடக்

க்கொண்டனர். அப்பால் அந்தணரும் வந்து அரசனருகில் நிற்க, அவ்வளவில் சுவரிற் சார்ந்திருந்தவர் சற்று நிமிர்ந்து கவிழ்ந்து அதோமுகமாயிருந்தனர். இச்செய்கைகளைக்கண்ட குலோத்துங்கச்சோழன் ஒன்றுந் தோன்றாதவனாகி அம்மையாரையேறெடுப் பார்த்து நின்றனன். அக்குறிப்புணர்ந்த தாம் அவனை நோக்கி,

காவலர்க்கோர்கான்மடங்குங்கச்சேர்தமக்கிருகால்
தேவலர்க்கோவங்கமெலாங்கேட்டிபால் — மேவலர்க்குத்
ஒரேறுபோல்வாய்செழுங்காவிரிநாடா
யேறெடுப்பார்த்துநிற்பதேன்.

எனவோர் கவி கூறினர். அதுகேட்ட வரசன் றான்கருதி வந்த காரியத்தைப் பற்றியும் அம்மையார் செய்த செய்கைகளைப் பற்றியு முண்டான சந்தேகந் தீர்ந்தவனாய் மகிழ்ந்து, அவர்க் கனந்தமுறை யஞ்சலிசெய்து மீண்டு அரண்மனை சேர்ந்து, அது முதல் கவிவாணர் முதலிய பெரியோர்களுடைய சொல்லைக்கடவாது நடந்துவந்தான். அவ்வரசனுக் கறிவுறுத்தலாக ஔவையார் நடத்திக்காட்டிய செய்கைகளைப் பற்றி மிகவியந்த கூத்தரும் புகழேந்தியும் அவனுடன் மீண்டு தமதிருக்கை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

இவர்கள் செய்தி இவ்வாறாக அந்தச் சோழமண்டலத்திலுள்ள திருவழுந்தூரென்னுந் தலத்தில் தன் தாயோடு தனித்திருப்பவளான பார்ப்பன விதவைக்கும் அவ்வூரின்க ணொருகருமமுன்னிட்டு அது முடியுங்காறும் உணவின்பொருட் டவள்பால் வரப்போக விருந்த வேற்றூர் விப்பிரனுக்கும் களவின் செயலாற்கூடிய புணர்ச்சியின் வாயிலாய்ப் பிறந்து, அதை யயலறியாவகை அவ்வூர் தேவாலயத்துள் அணையாடையோடுங் கிடத்தப்பட்டு, காஞ்சிபுர நகரத்தில் ஆனிபலிகொண்ட வரசாத்தா னென்னுங் கிராமப் பிடாரிக்குப் பூசைசெய்யும் அந்த நகரத் தோச்சவம்சத் தொருவனுந் திருவெண்ணெய்நல்லூரிற் சடையப்பிள்ளையென வழங்கும் ஓர் வேளாளப் பிரபுவின் குடும்ப வைத்தியனுமாய் நெடு நாள் காறு மகப்பேறின்றி யிருந்தவனாற் கண்டெடுத்து வளர்ப்ப

னெனப் பேரிட்டு வளர்க்கப்பட்டு, இளமையிற்றானே யவ்வேளாளப் பிரபுவினிடங் குற்றேவலுக் கமைந்து அப்பிரபுவின் மக்களோடுதவும் பொருட்டுப் பள்ளிக்குச் செல்லுகையில் அவர்கட்குத் துணையாய்ச் சுவடிகட்டு சுமந்துசென்று, அப்போதச் சிறுவர்களாயினோர் விளையாட்டால் ஏகம்பனென்பதைக் கம்பனெனச் சுருக்கியழைக்க அதுவே யென்றுமாறாப் பெயராய் வழங்கப் பெற்றொரு சிறுவரிருந்தனர். இவர் பின்னாம் மக்கள் சேர்க்கையால் கல்வி பயில்வதில் அவாவு மூக்கமு முடையராய்ப் பழகித் தானம்மக்களோடும் படித்துவருந் திருக்குறளில்,

நன்றிமறப்பதுநன்றன்றுநன்றல்ல
தன்றேமறப்பதுநன்று.

என்னுங்குறளொருநாட் பாடமாக அது தன்னு ளிந்தனைக்குருகுவது கற்றுப் பலமுறையுஞ் சிந்தித்துக்கொண்டிருப்ப, அன்றிரவிலவ்வேளாளப் பிரபு காலக்கடன் கழிக்கவேண்டி வயற்புறஞ் செல்லுகையில் அவரேவலர் பெயர் நிலைக் கூடோடி அவர் முன்னதாகச் சென்று அங்கொரு பக்கத்துள்ள அரசமரத்தடியில் நின்றுகொண்டிருக்குங்கால் தான் சிந்தித்துவிட்ட குறள் ஞாபகத்துக்கு வரவும் அதனைப்பாடஞ் செய்து வருகின்றார்.

இவரிங் கிவ்வாறிருக்கச் சின்னாளுக்கு முன் தாம்பிரபர்ணி நதிதீரத்துச் சகலகலா நிபுணனாக விளங்கியிருந்த வேதிய னொருவன் பொன் மிகத்தரு மாணாக்கரை மதித்துக் கல்வி கற்பித்து அஃதில்லாமைபற்றி வெகுநாள் தன்னையடுத்து வழிபாடு செய்திருந்த ஏழை வேதியனான மாணாக்கனொருவனை யவமதித்துக் கல்வி சிறிதுங் கற்பியாது தனதில்லிற் குறித்தான பணிவிடைகட் காளாக்கியிருந்த காரணத்தால் அவனொருகால் நோயுற்று வருந்தி யுயிர் துறக்குங்கையில் "நீர் பிரமராக்கதனையாம்" எனக்கூற அதுகேட்ட பணிக்கனஞ்சி இனி யென்கதியென்னை யெங்ஙனெனக் கேட்ப, அவ்வேதியச்சிறுவன் செய்கன்றி மறவாமையைப்பற்றிச் சிந்திப்பவ னெவனேயாயினும் அவனுக்கு நீருணர்த்துள்ள [illegible] வினைய அவன் வருந்தாவகை தானஞ் செய்வி

ராயின் அக்காலமக் கிச்சாபமொழிந் தாய்வகை யுண்டாமெனக் கூறி மானவசரீரத்தை யொழித்துச் சுவர்க்கமடைய, அப்பாலவ் வேதியன் பிரமராக்கதனாகித் தக்கான் யாவன் வருவனென எதிர் பார்த்துப் பல்லிடங்களிலுந் திரிந்துழன்று சிலபோ தவ்வரச மரத்தின்கண்ணு மிருப்ப, அக்காலிவர் பாடமாக வோதுங் குறளினைக் கேட்டவுடனே பழைய வுருக்கொண், டெதிரிற் றோற்றி நீயார்? என்னைகூறினை? கூறியவண்ணமொழுகவல்லையோவெனக் கேட்ப, இவரு மவ்வுருவை நோக்கி வேதியனென்றெண்ணி வணங்கி ஐயரே! அடியேன் சைவன்; என்பெயர் கம்பனென்பர்; இவ்வூர் வேளாண்குல வள்ளலாகிய சடையப்பிள்ளை யென்பவ ரேவலன்; அவர் மக்களது பள்ளியிலோதிய திருக்குறளெனக்கு வாராமையால் சிந்தித்திருந்தேன்; அந்தண சிரேஷ்டராகிய தேவரீர் திருவருளிருக்குமாயின் அத்திருக்குறளிற் கூறியவண்ணமொழுக வல்லேனென் றுகூற, அதுகேட்டவப் பிரமராக்கத வேதியன்மன மிரங்கி யாமெதிர் பார்த்தபடி தக்கா னிவனேயாமென்று சிந்தித்து அக்கணமே யிவர் நாவினை நீட்டித்து அதில் கலைமகளார் பீசாட்சரத்தினை யெழுத, அது பெற்றவிவர் சந்தோஷித்துவணங்கித் தன்பால் குருதக்ஷிணை யில்லாமைக்கு மனம்வருந்தி நிற்ப, அதனைக் குறிப்பாலுணர்ந்த வேதியன் — நீ சைவனாதலால் மகா சைவராகிய ஸ்ரீராமன் புண்ணிய கதையினை உனது பாஷையாகிய தமிழ்மொழியிற் பெயர்த்துக் கூறுவதே எனக்குக் குருதக்ஷிணை யாமெனக் கூறித் தானேற்றுள்ள மானவசாபத்தை யொழித்துச் சுவர்க்கம் புக்கனன்.

18. இவையனைத்தையுந் தூரத்தே தானே நின்று கண்டுகொண்டிருந்த வேளாண் பிரபுவானவர் சவசமுடித்து வந்து அந்நண நிகழ்ந்தவனைத்தையும் இக்கம்பராற் றெளிந்துணர்ந்து உடனே தனது மனைக்க ணழைத்துச் செல்ல, அதுமுதலிவ ரப்பிரபுவின் மக்களினுமேலான கல்விகளைப் பயின்றவராய் இலக்கிய இலக்கண நூல்களையுஞ் சீவகசிந்தாமணி முதலிய காவியங்களையு மோதி மிக வல்லவராகி, இளமை முதலாகத் தன்னைப் பராமரித்துவந்த அவ்வேளாளப் பிரபுவி னுதவியினுற் குழந்தைப் பருவத்திலேயே தன்னையெடுத்து வளர்த்த ஒச்சனது மரபிற் குணம் வாய்ந்த கன்னிகையை விவாகஞ் செய்துகொண்டு அம்பிகாபதி யென்னுமோர் புத்திரனைப்பெற்று அவனையுந் தன்போற் கல்வியில் வல்லவனாக்கி விவாகமுஞ்செய்து முடித்து, தான் வைதிக வருணர் மூவருள் முதன்மையான அந்தணருக்குப் பிறந்தும் தாய்தந்தையர் முறைமாறி யின்ற காரணம் பின்னின்று தன்னையான சச்சமய சேர்ந்து முன்னின்று தன்னை அவைதிகராகிய சூத்திரரா லெடுத்துவளர்த்து ஆதரிக்கப்பட்டவராதலால் அவர்களை தன்னமதித்து "கல்வியிற் பெரியன் கம்பன்" எனக் கொண்டாடும்படியாக அவர்களிடஞ் சென்று தனது கல்வித் திறத்தைக் காட்டிப் பிரசங்கித்துப் பலவெகுமதிகளைப் பெற்றுப் புகழ்பெருக விருந்தனர்.

19. இவ்வாறிருந்தவிவருந் தன்னையாதரிக்கப் பெற்ற சற்சூத்திரரிடத்திலேயே தனதறிவிருத்திக் கிடந்தோடாது, அவர்கள் குடிமக்களாகிய சங்கம சூத்திரரும் ஆடெருமை முதலிய பலிகொள்வது போதாது ஆனை பலிகொள்ளும் அரசர்க்காளெனனும் பிடாரிக்குப் பூசை செய்வோரும் தன்னைக் கண்டெடுத்துப் பாலூட்டி வளர்த்தோருமாகிய ஒச்சவகுப்பில் வயதினும் வித்தையினும் பெரியராய காலத்தும் ஆலோசியாது [illegible] விவாக முதலியன செய்துகொண்டு அபிவிருத்தியாயின ராதலின் அவ்வமிசத்தா ரிடைவிடா தனுசரிக்கின்ற மதாமாச பட்சணத்தைத் தானு மனுசரித்திருக்கற் கிடமுண்டாயிற்று. என் செய்வர் பாவம்! "ஊழிற்பெருவலியாவுள மற்றொன்று-சூழினுந்தான் முந்துறும்" என்பது பொய்யோ? இப்பாலிவர் சடையப்பிள்ளை யென்னும் வேளாளப்பிரபு தன்னையாதரித்ததற்கு நன்றி பாராட்டவெண்ணி அவர் மரபினுக்குரிய தொழில்களுளொன்றான உழவுத்தொழிலையு மதற்குரிய கருவிகளையும் விசேடமாய்ச் சிறப்பித்து, "கங்கைபெறுங்காராளர் கருவியெழுபதுமுரைக்க" என்றெடுத்தெழுபது செய்யுள்களாலாகிய "ஏரெழுபது" என்னுமோர் பிரபந்தத்தைப்பாடி அப்பிரபுவின் சமூகஞ் சென்று, இதை யரங்கேற்றத் தக்கதாக வேண்டுமெனக் கேட்டனர்.

20. அதற்கவரவரை நோக்கி, இப்போது நீ முடித்த பிரபந்தமானது இலக்கியத்திற் சிறந்த பாடல்களமைந்ததா யிருப்பினும் அதிலுள்ள விஷயமெங்களு மரபைச் சிறப்பித்ததாக முடித்ததே யல்லாமல் இவ்வுலகத்துள்ள சகலருங் கொண்டாடத்தக்க சிறப்பினை யடையவில்லை யாதலின், இக்கால் தமிழில் வழங்குந் தொட்ட விலக்கியங்கள் சிந்தாமணி - சிலப்பதிகாரம் - மணிமேகலை - வளையாபதி - குண்டலகேசி - என்னும் பஞ்சகாவியங்களே: அவை யைந்தும் புறச்சமயத்தாராகிய சமணர்களா லியற்றப்பட்ட ஒவ்வோ ரரசரது கற்பனைக்காதைகளா யிருக்கின்றன: என்போன்றவருந் தொட்ட விலக்கியங்களிற் பயில விரும்பின் அக்காவியங்களையே பார்க்க வேண்டியதா யிருக்கின்றது: அவ்வாறு பார்வையிடுவது விலக்கியத்தேர்ச்சி யடைவதாயிருக்கினும் இகபரசாதனப் பிரயோசன மடைவதற் கிடமில்லை: நீ மேற்கூறிய விலக்கிய காவியங்களில் நன்கு பயின்றிருத்தலின் அத்தகைய விலக்கியங்களையே இராம காதையை யாரியபாடையினின்று மொழிபெயர்த்துச் செய்யுள் நடையா லியற்றின் உலகோபகாரமாயிருப்பதுடன் எனக்கு முனக்கும் புகழுண்டாமெனக் கூறினர்.

அதுகேட்ட கம்பர் தனது குருவனைய மன்னதாதா வாளைய மொழிக்கிணங்கி யோசித்தவராய் அவ்வாறே யியற்றுகின்றேனென விசைந்து, உடனே யவ்விராம காதையை வசனரூபமாகத் தக்க பண்டிதர்களைக்கொண்டு மொழிபெயர்த்து, அவ்வசனத்தைக் கொண்டு தான் பயின்றுள்ள பஞ்சகாவியங்களி னிலக்கியவிலக்கண நடைக்கிணங்கப் பாலகாண்டமுதல் யுத்தகாண்டம் வரையிலுள்ள ஆறுகாண்டங்களைக் கச்சிக் குமரகோட்டத் திருச்சகராகிய கச்சியப்ப சிவாசாரியார் இயற்றியருளிய கந்தபுராணத்தைப் போலவே பன்னீராயிரம் பாக்களாற்பாடி, அக்காவியத்தினாங்காங்கு மேற்கூறிய பிரபு தனக்குச் செய்துள்ள நன்றிவெளிப்பட அவரது புகழைச் சந்தர்ப்பத்திற்கேற்றபடி நூற்றுக்கொரு செய்யுளி லமைத்து முடித்தனர்.

21. இவ்வாறு முடித்தபின் கம்பரானவர் சடையப்பிள்ளையின் சமுகஞ்சென்று, தங்களபிப்பிராயப்படி காவியத்தைப்பாடி

முடித்திருத்தலால் அதையேனு மரங்கேற்றுவதற்கு ஓர் நல்ல நாள் குறித்து விளம்பரப்படுத்திச் சபைசேர்க்கவேண்டுமெனக் கூறினர். அதுகேட்ட பிரபுவானவர் அக்காவியத்தை வாங்கிப் பார்த்து, ஓரோவிடங்களில் தம்மைப்பற்றியுந் தமது மரபைப் பற்றியுஞ் சந்தர்ப்பத்திற் கேற்றபடி சிறப்பித்திருத்தலைக் கண்டு கம்பரைநோக்கி, இஃது திருமாலி னவதாரமாகிய இராமமூர்த்தியின் காதையா யிருத்தலாலும், இவ்வுலகை யாளுமரசரெவரே யாயினும் அவர்கள்யாரு மத்திருமாலி னம்சத்தரெனப்பெரியோர் கூறலாலும், இக்காவியத் திடையிடையே நம்மைப்பற்றியு நமது மரபைப்பற்றியும் விசேடமாய்ச் சிறப்பித்திருத்தலாலும், இத்தகைய சிறப்பமைப்பெற்ற விக்காவியத்தை நோக்குமிடத்துச் செய்ந்நன்றி மறவாத உபகாரஸ்மிருதியா யிருப்பதாலும், இவ்விதிகாசத்தினை நம தரசரேறுன குலோத்துங்கச் சோழராசன் சபையிலேயே வரங்கேற்றின் இதையாக்கியோர்க்கு மாக்கியைத் தோர்க்கு மேலான புகழுண்டாகு மாதலால்; நீ முன்னர் செய்துள்ள ஏரெழுபதென்னு நூலைமாத்திர நமதவைக்களரங்கேற்றி விருதுவெகுமான முதலியன பெற்றும் பின்னர் நம்மரசனுக்கிராமாயணத்தின் பொருட்டாகவேண்டுங் காரியத்தை விண்ணப்பித்து மதிகொண்டு அவனது சமுகத் தரங்கேற்ற வாரம்பிக்கின் யாங்களனைவரு மங்ஙனம் வந்து செவிகுளிரக் கேட்டானந்திக்கின்றோமெனக் கூறினர். அதுகேட்ட கம்பரு மவ்வாறேயாகுக வென் றிசைந்தனர்.

உடனே வேளாண்குல வள்ளலாகிய சடையப் பிள்ளையானவர் ஏரெழுபதென்னு நூலை யரங்கேற்றுதற்கு ஓர் தகுதியான தினஞ் சோதித்து நிச்சயப்படுத்தி, அத்தினத்திரவிற் சகலருந் தமது பூங்கா மண்டபத்திற்கு வந்து சபை சேரும்படி தெரிவித்தனர். அவ்வண்ணமே யாவரும் வந்து சபைசேர்ந்து பிரபுவின் வருகைக் கெதிர்பார்த்திருக்கையில் சபைக்கு வருவதாகப் புறப்பட்ட வப்பிரபுவுக்கு இடையில் சலேர்பாதை சம்பவிக்க, அப்பாதையைக் கழித்துக்கொண்டுவர வயற்புறஞ் சென்றனர். அந்த வயலோரத்திலோர் விடநாக மவரைத் தீண்டவும் அப்பிரபுவான

வர் பிரபந்த மரங்கேற்றுதல் தடைபடா வண்ணம் இவ்வூரின் விடவேகத்தைச் சகித்துக்கொண்டு சபைக்கு வந்திருந்து பின்ன ரவ்வேகத்தால் மூர்ச்சையடைந்து சாய்ந்தனர். உடனே யங்குள் ளோர் யாவருங் கலக்கமுற்றவர்களாய்த் தகுதியான மாந்திரி கரையு மருத்துவரையும் வருவித்து, மணிமந்திர வோஷதிகளா லாகவேண்டிய காரியங்களிற் முயன்று நடத்துவதானார்கள். அதுகண்ட கம்பரானவர் மிகவருந்தித் தனதிஷ்ட தேவனாகிய ஏகம்பவாணரைத் தியானித்து, திருவெண்ணீற்றைக் கரத்திற் கொண்டு ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தை யுள்ளன்போடும் பலமுறை யுச்சரி த்து அரவங்கடித்த வாயிற் றெளித்து,

ஆழியான்பள்ளியணையேயவன்கடைந்த
வாழிவரையின்மணிக்காம்பே—யூழியான்
பூணையாமெரித்தபொற்சிலையிற்பூட்டுகின்ற
நாணையகல்லடா,

மங்கையொருபங்கன்மணிமார்பிலாரமே
பொங்குங்கடல்கடைந்தபொற்கயிறே—திங்களையுஞ்
சூடியதன்மேனுருந்தெய்வத்திருநாணே
யோடியவாறேயிறங்கு.

பாரைச்சுமக்கப்படைவரவேபங்கயக்கண்
[illegible]றக்குமெல்லணையே—பிரமதிச்
செஞ்சடையான்பூணுந்திருவாபரணமே
நஞ்சடையாய்த்தூரநட.

என்று மிம்மூன்று வெண்பாக்களையும் பாடித் துதித்தார். உடனே யம்மணிமந்திர வோஷதிகளின் வலியினாலோ, ஸ்ரீபஞ் சாக்கர மகிமையினாலோ, திருவெண்ணீற்றின் சிறப்பினாலோ, இவர்வர் நினைத்த வுள்ளன்பினாலோ, அப்பிரபுவின்னுமின்னு ளிவ்வுலகில் வசிக்கவிருக்கு மூழினாலோ விடநீங்கித்தெளிந்தனர்.

22. இவ்வண்ணந் தெளிந்தவுடனே அச்சபையின்கணிருந் தோர் யாரும் வியந்தார்கள். அப்பொழுது கம்பரு மிக மகிழ்

ச்சிகொண்ட மனத்தராய்த் தான்பாடிய வெழுபதென்னு நூலை யரங்கேற்றி முடித்தனர். உடனே யம்மனம் வந்திருந்த வே ளாண்குலதிலகர் யாரும் அவருக் கனேக வெகுமதிகள் செய்தார் கள். அக்கால் சடையப்பவள்ளலை யக்கம்பரிடத்து வைத்துள்ள அபிமானத்தாலும், இனியவிராமாயண மரங்கேற்றலுக் குத்த ரவுபெற்று வருமாறு குலோத்துங்க சோழராஜன் சபைக்குப் போக விருத்தலினாலும், வித்துவான்க ளிராசசபைக்குப்போகும் போது ஆடையாபரண விருது முதலிய வலங்காரமின்றிப்போதல் அழகல்லவென் றுயோசித்துச் சில விலையுயர்ந்த வஸ்திராபரணங் களுடனே ஒரு பூச்சக்கிரக்குடையு மெக்காளமும் பரிசாகக் கொடுத்து விடையளித்தனர். அவ்விடையைப் பெற்ற கம்பர் அவரளித்த வாடையாபரணாதிகளை யணிந்து, ஒருவன் பூச்சக்கிரக் குடை பிடித்துக்கொண்டு வர முன்னதா யொருவ னெக்காள மூதிச்செல்லத் திருவெண்ணெய் நல்லூரை விட்டு உறை யூரை நோக்கிப் போகின்றார். இவர தாடம்பரத்தை வழியிற் கண்ட வன்னியகுல திலகருட் சிலர் தமது குலவளத்தைப் பற்றி ஓர் பிரபந்தஞ்செய்து தரவேண்டுமென வேண்டினர். அதற்குக் கம்பரிசைந்து நீங்கள் பாட்டொன்றுக்குப் பத்துப்பொன்கொடுத் தால் எழுபது பாட்டி னுங்கள் காவற்றொழிலுக்குரிய இலக்கைச் சிறப்பித்துப் பாடுவோமென்று கூற, அதுகேட்ட வன்னியரவ் வாறே கொடுப்பதற் கிசைந்தவுடன் "சிலைஎழுபது" என்னும் பிரபந்தத்தை அவ்விடத்திலேயே தங்கிப் பாடி, அவர்கள் நியமித்த சபையி லரங்கேற்றி முடித்துத் தமக்கு வரவேண்டிய எழுநூறு பொன்னையும் அவாக வபிமானித்துக் கொடுத்த பல வெகுமதிகளையும் பெற்றுக்கொண்டு அவைகளைத் தக்கவர்களி டங் கொடுத்துத் தனது புத்திரனிடஞ் சேர்ப்பித்து வெளிக் கொண்டனர்,

23. இப்படி வெளிக்கொண்ட கம்பர் தான் செல்ல நினை த்துவந்த உறையூரை யடைந்து தனை தாண்டகையாகிய வேளா ளப்பிரபுவி னுத்தரப்படி இராமாயண மரங்கேற்றுதலைப் பற்றி ஓர்ந்த விராச சபைக்கண் சிறந்தவாடையாபரண வணிந்து

ராய்த் தனது விருதுகளோடும் வந்து குலோத்துங்கச் சோழரா ஜனைக்கண்டு, தனதூர் பெயர்முதலிய வரலாற்றையும் தான்வந்த கருத்தையும் விண்ணப்பித்து, அவ்வரசனுத்தரவினால் தான்பாடிய காவியத்தில் ஆங்காங்கு விசேட கற்பனையோடுங்கூடிய செய்யுட்களிற் சிலவற்றை யெடுத்துப் படித்து முதலிலிருந்து முடிவு வரையி லரங்கேற்றுவதற் குத்தரவளிக்க வேண்டுமென்றுப் பிரார்த்தித்தனர். அதுகேட்டவரச னக்கம்பரை நோக்கி, நமது சமுகத்தி லெவராயினு மென்னூலையேனு மரங்கேற்றவேண்டின் நமது சமுக வித்துவ சிரோமணியாகிய கூத்தனு ரநுமதியின்றி யான் றனியே வங்கீகாரங் கொடுப்பது வழக்கமில்லை யென்றுகூறினன். அதற்குக் கம்ப ரவ்வாறே யாகவெனச் சம்மதித்தவராய் அக்கூத்தர் வருமளவுஞ் சில விநோதமான கதைகளை யவ்வரசன் சிரவணானந்தங்கொள்ளும்படி பிரசங்கித்து வருகிறார். அக்கால் கூத்தரானவர் வருமுறைப்படி யங்ஙனம் வந்து அரசனருகி லமைத்துள்ள தமது சிங்காதனத்திலிருந்து, ஆடையாபரண வலங்கிருதராய் வந்துள்ள கம்பரையும் அவருக்கு வேளாளப் பிரபுவாற் கொடுத்திருக்கின்ற விருதுகளையும் பார்த்து அரசனுவர் வந்திருக்குங் காரியத்தையு முணர்ந்து, அவர்பாடிய தேவகாதையுள் நரஸ்துதி செய்திருப்பதை முன்னரே யுணர்ந்துள்ளவ ராதலால் அவரை நோக்கி," நீர் மொழிபெயர்த்த விதிகாசத்துள் இராம [illegible] கூட்டிய பக்கம் பாடியுள்ள அவ்வோர் செய்யுளைத் [illegible]மென்றார். அதுகேட்ட கம்பர் மற்றப் பக்கங்களெல்லாவற்றுள்ளு [illegible]மக்களைப் பக்கமா யுள்ள பாட்டை விரும்பினு ராதலால் நமக்கேதோ நன்மை நேருவதாக விருக்கின்றதெனக் களித்தவராய்,

அரியணை யனுமன்றாங்கவங்க தனுடைவாளேந்தப்
பரதன்வெண்குடைகவிக்கவிருவருங்கவரிவீச
[illegible]விரைசெறிகுழலியோங்கவெண்ணெயூர்ச்சடையன் றங்கள்
மரபுளோர்கொடுக்கவாங்கிவசிட்டனேபுனைந்தான்மௌலி

[illegible]மச்செய்யுளைக் கூறினர்.

அப்போது கூத்த ரிதனைக் கொண்டவராய்க் குலோத்துங்கச்சோழராசனை நோக்கி, ஓ சூரிய குலோத்தமனே! அளவற்ற தேவர்களாலு முனிவர்களாலுஞ் சுகந்த புஷ்பங்களையு மக்ஷதைகளையுந் தூவ வைதிகரான வந்தணராதிய முதன் மூவருணத்தரு மங்கையாற் றொட்டு வாழ்த்த இந்திரிய நிக்கிரகரும் பிரமதேவன் மானசபுத்திரர்களி லொருவரும் மனுகுமாரராகிய இட்சுவாகு வமிசத்தின் புரோகிதரும் வைவஸ்வதமனுவின் காலத்திலிருந்த சப்தரிஷிகளிலொருவரும் மூவுலகினராலுந் துதிக்கப் பெற்ற அருந்ததிமணாளரு மாகிய வசிஷ்ட முனிவராற் றரிக்கப்படும் பெருமைவாய்ந்து அவ்விட்சுவாகு காலமுதலாகச் சூரியகுலத்தரசர் முறையாகச் சூடிக்கொண்டுவருந் தெய்வத்திருமுடியை அவைதிகரான சூத்திரரெடுத்துக் கொடுக்க அவர் வாங்கித் தரித்தனரென்றால் இஃதியாவருக்குஞ் சம்மதமாம். அந்தோ! அளவற்ற தேவதைகளைப் பலகோடி மந்திரஜெபங்களா லாவாகனஞ்செய்து மகா தெய்வ ஸ்வரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற வத்திருமுடியை அருமறைவேள்விக் கருகராகாத அவைதிக ராவாரா பஞ்சமரென்னும் பண்ணையாட்களோடு பந்திப்போசன முண்ணுங் கையினால் தீண்டப்படுவர்?

24. இக்கவிஞ ரிதிகாசமாயும் பகவத் சரிதமாயு மிருக்கின்ற இராமாயணமென்னும் பெருங்காவி[illegible] தத்துடன் பாடிக் கவியாலிற் றளிவிடங் கலைதாற்போல அதிற் பலவிடங்களி லிவ்வாறு நரஸ்துதிசெய்திருக்கின்றான். ஈதென்ன வனியாயம்? தன்னைக் காத்த பிரபுவின்மே லபிமானமிருக்கின் அவர் மீது தனியே யளவற்ற பிரபந்தங்கள் செய்யலாம். அன்றோர்களெல்லா மான்மார்த்த பூசைசெய்யுங் காலத்திற் பாராயணஞ்செய்தற் குரியதாகிய விதிகாசத்திலும் இத்தகைய வசங்கிதஞ்செய்து வைத்தல் கூடுமோ? இவ்வுலகில் தம்மை யாதரித்தவரையும் பொருளுதவி செய்தோரையும் அமைத்தற்கேற்ற விடங்களி லமைத்துப் புகழ்ந்து பாடுதல் சிலபுலவர் வழக்காதலால் அவ்வாறென்னுவோமெனினும், வைதிக வொழுக்கத்திற் சிறந்த முதன் மூவருணத்தோரை வைத்திருக்கினும் ஒருவா றமையும்

மத்திம மதமென்னவாவது சொல்லக்கூடும். அவற்றினும் பிற்பட்டதமாதமமாகிய நான்காம் வருணத்தரை வைத்தது மகா கொடுமை. அந்நான்காம் வருணத்தவரினும் பத்தியின் மேம்பட்ட சிவானுபூதிமானுமிருக்கினுங் குற்றமில்லை. சிவானுபூதிமான்கள் கேவலமென்று கைவிடத்தக்க சாதிப்பற்று - சமயப்பற்று - பொருட்பற்று - பூதலப்பற்றென்னு மிவைகளாகிய பெரும் பற்றுக்கோடாகப் பற்றியிருக்கும் ஓர் கிராமாதிபதியைத் தேவாமிசத்தினரோ டொக்கச் சேர்த்துப் பாடுதல் எவ்வாற்றானுஞ் சகிக்கற்கரியதா யிருக்கின்றது. அன்றியு மானவர் காதையில் தேவர் செயலைக்கூறி அதைச் சிறக்கச் செய்வது மரபு. தேவர் காதையில் மானவர் செயலைக்கூறுதல் அக்காதைக் கிழிவன்றோ? அத்தகைய காவியத்தை யகில பரிபாலகராகிய அரசவைக்கண் கொண்டுவந்து பிரசங்கிப்பது அவர்களை யவமானஞ் செய்ததுபோலன்றோ? இவன் கோளகப் பார்ப்பானாகப் பிறந்து சூத்திரரால் பரிபாலிக்கப்பட்டுச் சன்மத்தினுஞ் சாதியினும் பிரஷ்டத்துவ மடைந்தவனா னதலால், தான் செய்ய முயன்ற நால் மகா விதிகாசங்களுள் ஓர் பெருங்காவியமா யிருந்தும் அதிற் பெரியோர் பழிக்கத்தக்க பெரும்பிழையினைச் செய்திருக்கின்றான். அத்தகைய காவிய மெத்தகைய சிறப்பினதே யாயினும் அதனை சபைதனக்க ரைக்கேற்றலாகா. இவனுக் கித்தகைய விருதுகளுமாகா எனக்கூறி, (திக்காதியவெட்டோடு கீழ்மேலு மாகிய பத்துத்திக்கும் புகழ் வருந்தவும் பசியபொன் போன்ற பிரகாசத்துடன் நட்சத்திரங்க ளுதிரவும் பகிரண்டம் வரையி லோங்கியிருக்கு மந்தரமலையென்னு மத்தைக்கொண்டு திருப்பாற் கடலைக்கடைந்த திருமாலி னம்சமாய் உலகசாட்சியைக் கைக்கொண்டு சகலவுயிர்களையும் பாதுகாக்கு மானபூஷணனே! முத்தப்பந்தரில் வீற்றிருக்குந் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளுக்கும், கோபத்தையுடைய வேலாயுதத்தையேந்து முருகக்கடவுளினம்சபூதரான உருத்திரசன்மருக்கும், பொதியாசலத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கும் அகத்தியமுனிவருக்கும், சடாபாரத்தையுடைய சிவ[..]சராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்கும், தாமரைக்கம

லத்தில் வீற்றிருக்கும் பிரமனம்சராகிய திருவள்ளுவ நாயனருக்குமல்லாமல்; இந்தப் புன்கவிக்குக் குடையுங் காளமுமேன்?) என்னுங் கருத்தமைத்து,

> பத்துக்கொண்டன்றிக்கும்பதப்போதலைப்
> பைம்பொற்றாரைசெந்தப்பகிரண்டத்திடையின்
> மத்துக்கொண்டுமதிக்குந்திரையாழிநெடுமால்
> வடிவாகிப்புவிகைக்கொண்டருண்மானாபரண
> முத்தப்பந்தரினிற்குங்குருவைக்குருவேள்
> முருகர்க்கும்பொதியக்கோமுனிவற்குஞ்சடிலக்
> கொத்தற்குப்பதுமக்கொத்தயனுக்குமலதிக்
> கூழைக்கம்பன்றமிழ்க்கேன்குடையுங்காளமுமே.

என்னுமிச் செய்யுளைக் கூறினர்.

25. இவை யனைத்தையுங் கேட்டிருந்த குலோத்துங்க சோழராசனுக்குக் கம்பர்மேற் கோபமூண்டு, உடனே சிம்மாதனத்தை விட்டிறங்கிப் பத்தடிதூரங் கடந்தவரை யுதைக்கப் போயினன். அக்கால் கூத்தர்தடுக்க வரசன்மீண்டு தனதமைச்சரைக் கூவி, அவர் பெற்றிருக்கும் விருது முதலியவைகளைப் பறித்துத் தூரத்திவிடக் கட்டளையிட்டனன். அம்மாத்திரத்தி லவர்கள் தன்னருகில் வருமுன் கம்பரானவர் தனது விருதுகளையு மாடையாபரணாதிகளையுங் கீழே வைத்துவிட்டு, அவ்வரசவைக்கெதிரே சிலதூரம் போய் நின்று,

> காதமிருபத்துநான்கொழியக்காசினியை
> யோதக்கடல்கொண்டொளித்ததோ—மேதினியிற்
> கொல்லைமலர்த்தேன்சொரியுங்கொற்றவாநீமுனிந்தா
> லில்லையோவேறோரிடம்.

> மன்னவனுநீயோவளநாடுமுனதோ
> வுன்னையறிந்தோதமிழையோதினேன்—என்னை
> விரைந்தேற்றுக்கொள்ளாதவேந்துண்டோ
> குரங்கேற்றுக்கொள்ளாதகொம்பு.

26. அன்றையிலுஞால மகன்றதோவல்லவென்று
குன்றெடுத்துநீதிருத்திக்கொண்டனையோ—வென்று
மடைத்தாரைக்காக்குமகளிங்காதுங்கா
நடந்தாயேநாலாறடி.

என்ற வெண்பாக்களைப்பாடித் தாஷிக்கின்றார்.

27. அத்தாஷணைப் பாக்களைக்கேட்ட சிலவொற்ற ரோடி வந்து அரசனுக் கறிவிக்கவும், அவனுடனே யவரைப் பிடித்து வருமாறு கட்டளையிடக் கூத்தர்தடுத்து, கம்பன் மிகநன்றாய்ப் படித்தவனாயினும் பாமரனேயன்றி வேறன்று. மேலுங் களியாட்டிற் கைதேர்ந்தவன். இல்லாவிட்டா லைம்பத்தாறுகாத தூரமாகிய பாண்டிநாட்டுக்கும் எண்பதின்காத தூரமாகிய சேரநாட்டுக்கும் இருபத்து நான்குகாத தூரமாகிய விச்சோழதேசம் இராசதானியாயிருப்பதென் றறியாதவனோ? எங்கு நகரினு நாடே பெரிதாயிருக்குமென்பதை யுணராதவனோ? செங்குந்த வீரர்களானைப்பட்டுள்ள இருபதின்காத தூரமாகிய தொண்டை நாடும் ஏனைய பலநாடுகளு மெதனைத் தலைமையாகவுடையனவென்றோரானோ? ஏதோ நல்ல வித்வானாயிருந்துந் தனதென்ன சிறை வேறபெருமவமானப்பட்டு வருந்தி வெறிபிடித்தவன்போலப் [illegible] பிதற்றிக்கொண்டிருந்தால் அதையொரு பொருட்டாக நாமெண்ணவுந் தகுமோ? அவன் பாடிய விதிதாசூமோ நம்முடைய வுத்தாவைக் கொண்டின்று. அதனை யாருடைய வேண்டுகோளாற்பாடி முடித்தானோ அவரிடத்தே தானே சென் றரங்கேற்றல் செய்து பிழைக்கட்டும்: நமக்கேன் வவேறுடி வாது? எனக்கூறிச் சோழராசனுடைய கோபத்தைத் தணித்தனர். அம் மாத்திரத்தி லரசன் கோபந் தணிந்தவனாய்க் கூத்தரை நோக்கி, இதுதாம் மிராமகாதை தமிழிற் செய்யுட் காவியமா யெவராலுஞ் செய்யப்படாதிருந்து இப்போதிவனாற் செய்து முடித்தும் அம்ம சுத்தகாவியமாய் விட்டமையால் வேறே சுத்த காவியமாயொன்று செய்தாலன்றி நம்போன்ற வைதிகர்கட்கெல்லாம் வாசிக்கவும் [illegible] ப்ரயோகப்படுமென்று கூறினன். அதுகேட்ட கூத்த [illegible]வாறு செய்துவைக்கவேண்டிய தாவசிகமே" யெனக்கூறி ஒ

ரோற்றனை விளித்து; வெளியிற் பிதற்றிக்கொண்டுள்ள கம்பனை அப்பாற் படுத்துங்கவென் றேவினவராய்த் தமக்குள் யாது கருதியோ எதிரி லுட்கார்ந்துகொண் டிருக்கும் புகழேந்திப் புலவரை நோக்கினர். அப்போதவர் முகமான்து மிக வியசனத் தோடு வாடியிருப்பக்கண்டு அதைக் குலோத்துங்க சோழனுக்குக் குறிப்பாலுணர்த்தினர். அதையுணர்ந்த சோழன் புகழேந்திப் புலவரை நோக்கி, ஐயா! இப்போதும்மது முகம் வேறுபட்டிருப்பதற்குக் காரணமென்னை? அக்கம்பனென்னும் புலவன் இதிகாசங்கட்குள் சிரேஷ்டமான இராமாயணத்தில் இத்தகைய வக்கிரமத்தைச் செய்து வைத்ததைப்பற்றி யாங்களவனை யவமானப் படுத்தியதற்கு மனஸ்தாப முண்டோ வென்றனன். அதற்குப் புகழேந்தியார் சிறிது புன்[illegible] மவ்வரசனைப் பார்த்து, (ஓ மிகப்பெருத்த பார்த்திபர்களுடைய முடிகளையெல்லாமுடைத் தடித்திடச் செய்யுங் கஜேந்திர [illegible]னே! நாமே சுயாவமாக[illegible] பிலவிலக்கணக் கவிஞர்களால் [illegible]வாழைச் சொல்லுகும் பித்தனெனப் [illegible]ரிதானோன். இ[illegible]தை யுங்கு முகத்தின் வேறுபாடு ஒருவனை [illegible]பட்டதோ?) எ[illegible]வுங் கருத்தவெளிப்பட

சத்தம்பயிறும்புல[illegible]பார்கதலித்தண்டோட்டம்புரும்
பித்தனிவனென்பதி[illegible]னைக்கண்டாற்பெருந்துப்பனைத்துத்
தத்தமிறங்கும்பார்வெ[illegible]ர்தங்கடைமகுட
சத்தமபசத்தங்காண்கக்கு[illegible]யாதினச்சய துங்கனே

என்றோர் கவிகூறி, ஓ அரசரேறே! அடியேன் வைத்தியக்காரனல்லாவிட்டால் நீங்களிருவரும் சென்ற தைப்பொங்கல் காலத்தில் உலாவருகையில் சிறைச்சாலையின் மேற்றளத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த வென்னைப்பற்றி இக்கூத்தரைக்கேட்டபோது இவரோர் பாடல்கூற, யானதற் கொன்றும் பேசாதிருந்தற் காற்றது என் பேதைமையா லதை யொட்டிப் பாடவோ வொட்டிப் பாடவோ வெனக்கேட்ப, அதற்குத் தேவரீ ரிவரோடு பலமுறை வெட்டிப்பாடியன்றோ இவ்வித விபத்துக் கிடமுண்டாயிற் றெனவும் இனியேனு மொட்டியாடி யுறவுகொள்ளட்டுமெனவும் [illegible] ஒட்டியே பாடுமென்ற கருத்தைச் சிறிது மோராமல் அப்படி-

வொட்டிப் பாடியதினும் விசேஷத்தால் விரோதத்தை யொட்டிப் பாடினேனே யல்லது; நீங்களிருவரு மென்னை மன்னித்தாதரித்துக் கொள்ளுதல் வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டு பாடியபாட்டு,

ஒன்றுமின்றி தத்துவமும் செந்நெல்குறுக்கையும் போன
காலை வனையப் பற்றி முன்று காணா
பிஞ்சை பெருத்தக் காலமுன் தேவர்
மருந்தில்லாக்காய முன்னால் விருதரனே.

என்றிறன்ற பாடியதனைக் கேட்டாதிருந்த அருணகிரியார் நிறைந்த மனதுக்குப் பேருவகை கொண்டு இவர் வந்தமைக்காக மகிழ்ந்து நின்றனர். அப்போது இரட்டையர்கள் பாடியதை அஞ்சி நின்றனரே அவர்களைக் கண்டு, பாடிவைத்த வல்லவர்களாகிய இரட்டையர் இருவரும் கூடியிருந்து பாடினதை யாவரும் கேட்டு மகிழ்ந்தனர்.

யொட்டிய பாடலை யவரிருவரும் கேட்டு மனமகிழ்ந்து, இதைச் சற்று பொறுமையோடு சிந்தித்துப் பார்த்தால் இவர்கள் சொல்லியபடி அருணகிரியார் கோபமுற்று யாம் விசாரிக்க வேண்டியதில்லை. இவருக்கிவர் மனச்சாட்சிப் படி நன்கு விளக்கும். அவ்வாறும் சர்வ சங்க பரித்தியாகியாகிய சந்நியாசிக்குச் சாதியபிமானம் விடாதல்லவா? அதனை அப்புலவனே யபிமானப்படுத்தித் தூற்றியதின் பொருட்டு மிகவும் வருந்தினானென்று மனதுக்கையமில்லை. இப்புலவனாக விடத்தில் துஷ்டசன நிக்கிரக சிஷ்டசன பரிபாலனஞ்செய்யும் புவிச்சக்கரவர்த்தியைப் போலக் கவிஞர்க ளிடத்தில் செய்யுங் கவிச்சக்கரவர்த்தி யாதலால் எனது கடமைப்படிச் செய்து முடித்தேன். இனியென்னை யாரால் யாது செய்யக் கூடுமோ அதைச் செய்யட்டும் பார்த்துக் கொள்ளுவோமென்று கூறி முடித்தனர். முன்னர் வெளியிற் புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்த கம்பரைத் தூக்கும்படி கூத்தராலேவிய வொற்றன் தன்னிடத்து வருமுன், அக்கம்பரானவ ரவ்விடத்தினின்றும் பெயர்ந்து சேர ராசவன்னை நல்லூருக்குப் போகாமல் கட்டிய கோவணத்துடனே வெறுங்கையராய் அன்றிரா முழுவதும் பேரிடத்தி லன்ன

பானமிகட்டு வருந்தியிருந்து, பாண்டியராசன் தன்னைப் பகைத்தவனுடைய மாமனுதலானுஞ் சேரராச னிவ்விருவர்க்கு மடங்கியோனுதலானும் இவர்களால் நமக்குச் சன்மான முண்டாகாதென் றெண்ணினவராய் இரவுகன்று விடிந்தபின் அங்கோர் கிராமத்தில் வேலியென்னு மாதினால் ஓர் பண்சுவர் கட்டப்படுகிறதாயும் அங்குள்ள பிரமராக்ஷசா லஃது இடிக்கப்பட்டு வருகின்றதெனக் கேள்வியுற்று அவ்விடத்திற்குச்சென் றவளைக்கண்டு, இனியச்சுவ ரிடியாவண்ணந் தான் கட்டி முடிப்பதாகச் சொல்லி அதற்குக்கூலி யென்னென்று கேட்டார். அவள் நாழி நெல் கொடுப்பே னென்றனள். அதற்கவ ரிசைந்து தனக்குள்ள பசி வருத்தத்தினால் இப்பொழுதத்தக்க பிரயாசையோடு மண்ணெடுத்து அச்சுவரைக் கட்டிமுடித்துப் பின்னைப் பெண்பாலிடத்திற் கூலி கேட்டு வாங்கத் திரும்பினார். அவர் திரும்பவும் வழக்கப்படி அச்சுவரான திடுக்கிடு விழுந் ததப்பட்டது. அதை நோக்கிய கம்பர் தன்னை முன்னர் விக்கிரமாதித்தனுஞ் செய்ததாதரித்த பிரமராக்ஷசனுக்கு நியமித்து,

மற்கொண்ட திண்புயத்தான்மாகாளீட்டிக்குவந்தேன்
சொற்கொண்டபாவின் சுவையறிவாரீங்கிலையே
விற்கொண்ட பிறைநுதலாள் வேலிதருங்கூலி
நெற்கொண்டுபோமளவுமில்லாய்நெடுஞ்சுவரே.

என்றோர் செய்யுளைக் கூறினர். அதுகேட்ட பிரமராக்ஷசு நம்போலொரு ராக்ஷச னிவனுதலிற் பட்டவனென் றெண்ணி அச்சுவரை யென்றும் விழவொட்டா தெங்கே யொழிந்தது. உடனே கம்பர் வேலியென்பவளிடஞ் சென்று அவள் கொடுப்பதாகச் சொன்ன கூலி நெல்லைப் பெற்று அந்நெல்லைப் புசிப்புக் காக வேண்டுவனவற்றை வாங்கிச் சமைத்துப் புசித்து, அன்றிரவு நீங்கி விடிந்தபின் அதற்கப்பால் நெடுந்தூரம் போய்ப் பசியுந்தாகமு மேலிட்டதினால் ஓர் செட்டி வீட்டினுஞ் செக்கான் வீட்டினு நுழைந்து அவனும் பிண்ணாக்கும் யாசித்தார். அவர்க ளவற்றைத் தராது தூரத்தவும் பின்னரோ ரந்தணன் வீட்டில் நுழைந்

க்கூடையதிற்குத் தண்ணீர் தரும்படி வேண்டினர். அவளு மதுதாமதம் போ போ வென்று தூரத்திலும் பசியுந் தாகமுந் சகிக்கக்கூடாமையால் மிகவிளைப்புடனே வெயிலி லுழைத்துப்போய் தூர்மாநிழலிற் சோர்ந்து படுத்து, அவ்விடத்தி லொருமோர் வேளாளனுக்குப் பழையதுவா அதைப்பார்த் தவன்சாப்பிடப்போகுஞ் சமயத்தில் அருகிற்சென்று, தான் தூரத்திலும் பசியாலுமெலிந்து பார்ப்பார் வீட்டிலுஞ் செட்டிகளிடத்திலு மிரந்து தண்ணீருங்கிடையா அதைத்தைக்கூறிக் கையேந்தி நின்றார். அவ்வேளாளன் "ஐயமிட்டுண்" என்று மான்றோர் வாக்கியத்தை யோசித்தவனுக்குத் தனக்குவந்த அப்பழையதி லொருக்கும் பாதிகொடுத்தன்பிக்கவும் உடனே பசியு மிளைப்புந் தீர்ந்து மகிழ்ந்தவராய்,

செட்டிமக்கள்வாசல்வழிச்செல்லவேசெக்காரப்
பொட்டிமக்கள்வாசல்வழிப்போகோமே—முட்டிபுகும்
பார்ப்பாரகத்தையெட்டிப்பாரோமேயெங்கள்
காப்பாரிக்காரானர்கான்.

என்றுமோர் வெண்பாவை யவ்வேளாளன் களிக்கும்படிக்குப் பாடி, அவனு மிரண்டு வெள்ளாழுண்டு தரப்பெற்று இடையிலொன்றுந் தலையிலொன்றுங் கட்டிக்கொண்டு,

மேழிபிடிக்குங்கைவேல்வேந்தர்நோக்குங்கை
யாழிதரித்தேயருளுங்கை—சூழ்வினையை
நீக்குங்கையென்றும் நிலைக்குங்கைநேழி
காக்குங்கைகாராளர்கை.

என மற்றொரு வெண்பாப்பாடி மகிழ்வித்து விடைபெற்றுச் சென்று, அன்றிரவிப் பட்டினியாற் கழித்து விடிந்தபின்வேறொருரை நோக்கி நடக்கின்றார். இவ்வாறவர் நடக்கு மார்க்கத்திலவ்வூர் முன்னரதிற் றன்ன சிலம்பியென்னும் பெயரினையுடையவோர் தாசிகண்டு, இவர் பிரமாக்ஷகவியின் இருகையினும் வசியபடு மிகச் சமர்த்தராயிருந லவ்வெள சிதாளித் துணர்ந்து தன்னையுள்ளத்துநலாக வோர்பாட்டுப் பாடும்படி வேண்டினள். அது கேட்டதுங் கம்பரத் தாசியினிடத்தில் திரவிய மிருகியா யிருக்கு

மென்று கருதி, நீ கேட்டபடி பாடுதற்குப் பொன்றரின் பாடுவேமென்றார். அப்பொழுதத் தாசி தன்னிடத் துள தாயிருந்த ஐந்நூறுபொன்னைக் கொண்டுவந்து கொடுத்து, இவ்வளவே தற்கால மென்னிடத் துள்ளதென்று கூறினள். அதுகேட்ட கம்பர்,

தண்ணீருங்காவிரியேதார்வேந்தன்சோழனே
மண்ணாவதுஞ்சோழமண்டலமே -

எனப்பாதி வெண்பாவை யவள்வீட்டுத் திருவாயிலின்மேற்சுவரிற் கரியாலெழுதி, நீகொடுத்த வைந்நூறு பொன்னுக் கிதைக்கவியெழுதினேனென்று சொல்லிவிட்டு அப்பாலோர் பக்கஞ்சேபோய் அவள் தந்த பொன்னுக் உணவுக் காகவேண்டுமென வற்றைச்செலவிட்டுச் சமைத்துப்புசித்து, ஓர் வீதியின் கடைப்பாடலின்மேற் கொண்டிருந் விசையால் மற்றப் பொன்னையுஞ் சம்பாதித்துக் கொணர்ந்து நமெழுதிவைத்த பாதியைப் பூர்த்திசெய்துக்கொள்ளவு நேருமெனக் கருதினவராய் அவள் வீட்டிற் கருகிலேயே ஓர் மாநிழலிற் படுத்து நித்திரை செய்திருந்தனர். அப்பொழுது தவ விதிமார்க்கமாக நடந்து சென்ற விக்கிரமசோழனென்னு மரசனையார் பசிமேவிட்டவராய அந்தத் தாசி வீடுசென்று நிருத்தின்னொலி கேட்டார்த்து, அவளாற் றமது பசியீரக் கூழ்விக்கப்பெற்றுத் தண்ணீருமளித்தி பெற்றுவிட்டனர். அப்பொழுது அவ்வாயிலின் மேற்சுவரி லெழுதியுள்ள அவ்வரைக் கவியைப் பார்த்து, அத்தாசியை "இதன்கீழ் வெண்பா யாரெழுதியதுக்குக்கருணையேது" எனக்கூறி,

—பெண்ணாவா
ளம்பொற்சிலம்பியரவிந்தத்தாளணியுஞ்
செம்பொற்சிலம்பேசிலம்பு.

என மற்றப்பாதியையு மவ்வரைக்கவியின் கீழெழுதி முடித்து அவளைச் சந்தோஷிப்பித்து விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

22. இதன் பின்னர் நித்திரை தெளிந்தெழுந்து தனதெவ்வா "இறைவேறப்பெறுது நடக்கலுற்ற கம்பர் தானெழுதிய

வரைக்கவி முழுக்கவியா யிருப்பதுக்கண் டதிசயித்து, அவ்விருத்த மெவரா லறமுடிந்த தெனத் தெரிந்துகொண்டு விரைந்து சென்று அவ்வழியி லவ்வம்மையார் செல்லக் கண்டவராய் இவளானவ ளைத்தை யடியெனக்கூறி யடக்கவேண்டுமெனத் தனக்குள் யோசி த்து அவருகிற்போய் "ஒருகாலில்நாலிலைப்பந்தரடீ." எனவவ் வழியிலுள்ள விபலோரத்தில் முளைத்திருக்கு மோரைக் கீரையைச் சுட்டி அதன்பொருளைக் கேட்பதுபோற் கூறினர். அதுகேட் டவ்வௌவையார் மிகச்சினந்து, இவ்வற்பனுக் கிவ்வளவு கருவ மாவென் றெண்ணினவராகி,

> எட்டேகால்லட்சணமேயெமனேறும்பரியே
> மட்டில்பெரியம்மைவாகனமே—முட்டமேற்
> கூரையில்லாவீடேகுலராமன்றூதுவனே
> யாரையடாசொன்னையது.

என்றோர் வெண்பாவைக்கூறி யப்பால் நடந்தனர். அதனைக் கேட்ட கம்பர் சகிக்கமுடியாத வெட்கத்தையும் வியசனத்தையு மடைந்து, ஐயோ! நம்போன்ற வித்வான்கள் நல்ல சுகத்திலிரு க்க நாமித்தகைய துக்கத்தை யனுபவிக்க லாயிற்றே யென்று வருந்தி, இவ்வுலகத்தி லெவ்வித வுயர்வு தாழ்வுள்ள சர்வான்மாக் களுக்கும் வினையும் வியசன மொருதன்மைத்தேயன்றி அந்தந்தி ற்குத் தக்கபடி உயர்வுதாழ் வில்லையென் னுங் கருத்தையமைத்து,

> னாலுக்குச்சாக்கரையில்லையென்பார்க்கும்பருக்கையற்ற
> கூழுக்குப்போடவுப்பில்லையென்பார்க்குமுட்குத்திக்கைத்த
> காலுக்குத்தோற்செருப்பில்லையென்பார்க்குங்கனகதண்டி
> மேலுக்குப்பஞ்சணையில்லையென்பார்க்கும்வியசனமொன்றே

என்றுங் கவியைப்பாடி யொருவாறு தேறினவராய் அன் டிப்பிழைக்கு மிட்மும் வேறுகாணாதவராய் மலைநாட்டை நோக் கிப் போயினர். இவ்வா றவர் போகுமார்க்கத்தில் அன்றிர வைக் கழித்து மறுநாள் சூரியோதயமாக வெழுந்து கல்மயமான காடுகளில் நடந்து, சூரிய னஸ்தமிக்கும் வரையில் வழியிலோர்

சிற்றூரேனுங் காணக்கிடையாது வருந்தினவராய் இராப்போது நெருங்கியபின் கொங்குவேளாளர் வசிக்கு நாலைந்து குடிசைக ளுள்ள ஓர் சிறு நத்தத்தைக்கண்டு மகிழ்ந்து, அதிலோர் குடிசை யுட்சென்று தான் நாள் முழுதும் பட்டினி காத்ததைக் கூறிப் போசனமிடும்படி வேண்டினர். அக்குடிசைக்காரனுமப் செல்ல னென்னுமோர் கொங்கு வேளாளன் மனைவி தன்னிடஞ் சமை த்து வைத்திருந்த கம்பஞ் சோற்றினைக் கொண்டுவந்து தர, அதைத் தாமென்றும் பார்த்திராதவராதலால் என் செய்வர் பா வம்! அவளை யுறவிறங்கப் பார்த்து நெற்சோறன்றி இத்தகைய சோற்றினை நாமொரு போதும் புசித்ததில்லையே யென்றனர். அதைக்கேட்டவப் பெண்மணியானவள் மனதிரங்கி, அங்குள்ள குடிசைகடோறும் போய் விசாரித்தும் அந்நெற்சோறு கிடைக் கப் பெறாதவளாய் வந்து தன்னிடத்துள்ள கம்பஞ் சோற்றி னையே தர, அதையே யவர் தக்க வனுபானங்களால் தேவாமுத மாமென்னிப் புசித்துப் பசிதீர்ந்து இனி யிதுதான் கதியென நினைத்தவராய்,

> கல்லங்காடுதனில்விளையாக்கடியபிலத்திற்றூஞ்முளையா
> வல்லங்கிருந்தகருங்கூந்தலணங்குக்கணங்குபோலாவாள்
> செல்லன்றேவிமனைகடோறுந்தேடித்திரிந்துங்காணாதே
> நெல்லஞ்சோறேகம்பஞ்சோற்றினைநீகுமனைநீதிரிவாயே.

என்றோர் பாடல் பாடிக்கொண்டு சில தூரம் போய் ஓர் சாவடியைக்கண் டங்கிரப்படுத்திருந்து, அவ்விரவு கழிந்து விடிந்தபி னெழுந்து பல காடுகளையுந் தாண்டி சோழதேயத்திற்குச் சென்று, அச்சோழதேயத் திராஜனிடஞ் செல்லாமல் அங்கு குடிமக்களா யுள்ள கொங்கு வேளாளரையும் வன்னியரையுஞ் சினேகித்து, அம்மரபினர்பொருட்டுத் தான் புகழ்ந்து பாடிய ஏரெழுபதை யுஞ் சிலையெழுபதையும் படித்துப் பிரசங்கித்துச் சிறுகாலம்வரை யிற் பிழைப்புற்றிருந்தனர். இப்படி யிருக்குங்காலில் சோழராஜ னுடைய தந்தைக்குச் சிராத்ததினம் நேரிட, அன்றைதினம் வந் தனா ராதுலர் வித்வசனர் பெரியோர் முதலியவர்கட்கெல்லாம்

பலவகைத் தானங்கள் செய்கின்றனெனக் கேள்வியுற்ற கம்பர் நாமும் பலபேரு ளொருவனாகப்போய் ஏதேனுங் கிடைத்தமட்டிற் பெற்றுவருவோமெனக் கருதிச்சென்று அங்குவந்துள்ள வித்வசன கூட்டத்துட் கலந்து காத்திருந்தார். அரசன் சிரார்த்த காரியங்க ளனைத்தையு முடித்து அந்தணர் முதலிய யாவர்க்கு முறைமைப்படித் தானங்கள் செய்தபின் வித்வசனர்களை வரவழைத்து, அவருட் சில ரொவ்வோர் பிரபந்தங்களைப் பாடிக்கொண்டும், சிலர் தனிப்பாக்கள் செய்துகொண்டும் பின்னுஞ்சிலரேதும் பாடாது வாயடைத்து நிற்போமென்றும் வந்து கூடியிருப்பதைக் கண்டு, அவருள் முதலிருவர்க்குந் தக்கபடி பரிசளுதவி மற்றவரைச் சில வினாக்கள்கேட்டு அவ்வினாக்களுக்கு விடையளித்தபின் அவரவர்கட்குத் தக்கபடி பரிசுகொடுத்தனுப்புகின்ற[illegible] அப்போ தவர்கட்கு மத்தியில் நின்றுகொண் டிருந்த கம்பரிடத்திலு மரசன்வந்து, இவ்வுலகில் நிகரில்லாத நான்கு பொருள்களை ஓர் செய்யுளி லமைத்துப் பாடுமென்று கூறினன். அதுகேட்ட கம்பர்,

கங்கைநீ ரதனின்மிக்க கடவுணீரெங்குமில்லை
பங்கணின்னொளியின்மிக்கவொளியெங்குமில்லை
மங்கையர்சுகத்தின்மிக்கமாண்சுகமெங்குமில்லை
பிங்களைபுறவின்மிக்கதெங்குமேயில்லைமன்னா.

என்று கூறிக் கையேந்தி நின்றார். அப்பொழுதோர் மூலையின்கண் முட்டாக்கிட் டுட்கார்ந்திருந்த ஔவையா ரப்பாட்டினைக்கேட்டு, இக்கம்ப னருமையாகப்பாடிய வப்பாட்டின் கருத்தை யழிக்க வேண்டுமெனக் கருதினவராய் அச்சோராசன் கேட்கும்படி யுரத்த சத்தமாய் அக்கம்பர் கூறிய நான்கு பொருள்கட்கும் பதிலாக,

கங்கைநீர் தானெடுங்கண் டாங்கருமுகில்பொழியாதாகி
லங்கதிரோனொளியெங்குண்டா மருக்கன்மேலொளிரானின்
மங்கையர் சுகமெங்குண்டா மாதுணைவருந் தானின்றி
லிங்கலைபுறவெங்குண்டா மிருந்தனமிலார்க்குமன்னா.

எனக்கூறினர். அரசனதுகேட்டு மகிழ்ந்து உடனே தனது பரிசனரை யழைத்து அவ்வம்மைக்கு வேண்டியன கேட்டுக் கொடுமின்க ளெனக்கூறி அப்பாற் போயினன். அது கண்ட கம்ப[illegible]வெட்கி வருந்தி, அந்தோ! நமக்குப் பரிசு கிடையா திருந்து மரசனவைக்கு ஞவமான நேரிட்டதே: நமக்கு இந்நாட்டிருக்கும் பொருத்தமில்லை போதும். "இக்காதம்போனாலுந் தன்பாவந் தன்னோடே" என்னும் பழமொழி நமக்கே பலித்ததென்று கருதி மீண்டனர். அப்பால் [illegible]சோநாட்டிலேயே பல [illegible] வித்து சென்று அங்காக்குள்ள [illegible] குடிமக்க [illegible] ருக்குங்கால், அவ்வூரில் தேவாலய[illegible] கவும் அவ்வூரா ரதன் முன்விலையில் [illegible] ளென்றுங் கேள்வியுற்று அங்கனஞ் சென்றிருந்து, அத்திருவிழாவின் நாளனைத்தும் மாய்விட்டபின் அவ்வூரை விட்டு திருநகையில் ஆரிய ன்யதமிழ்த்து எங்கு மந்தகாரமாய் விடவும் வழிநடக்க வஞ்சினவராய்ச் சமீபத்திலுள்ள சத்திர மிருப்பக் கண்டு, இச் சத்திரத்தி லிவ்விரவைக் கழிக்கலாமென் றுன்னிச் சென்றவர் தனியே யிருக்கவும் படுக்கவு மாட்டாதவராய் அதிலோர்பால் பெண்மரு மாடவரும் வேறு வேறாகப் படுத்து நித்திரைசெய்யுமிடத்திற்குப்போய், இருளாகையா லவர்கள் வேறுபாட்டை யறியாதவராய்ப் பெண்டிர் படுத்திருக்கு மிடத்திற் சென்று சயனித்துக் கொண்டனர். அதை யப்பெண்மருட் சிலருணர்ந்து இவன் சாரனோ சோரனோவென் றையுற்றுப் பேருங்கூச்ச லிட, அதுகேட்டு மற்றைப் பெண்மரு மாடவருந் துயில்களைந் தெழுந்து அச்சத்திரக் காவலாளர்க் குணர்த்த, அவர்களவரைச் சற்று மிரக்கமின்றி யடித்துப் பிடித்துக்கொண்டு போய்ச் சோராசனுக்குப் பந்துவாகிய தண்டத்தலைவன் முன் விடுக்க, அவனவரைக் கடுஞ்சினத்துட னுருத்து நோக்கிப் பெண்டிர் படுத்து நித்திரை செய்யுமிடத்தே னென்றனை யென்று வினவ, அதற்கு விடை நல்[illegible] கூறத் தோன்றுதவராய் நடுங்கி விழிகளில் நீர்ததும்ப அத் தண்டத் தலைவனைப் பார்த்து,

தேரையார்செவ்வினைருணைப்பழிசுமப்பர்
நாரியர்தாமதிவார்ரமவரைநத்தாமை

கோரைவாய்ப்பொன்சொரியுங்கொல்லிமலைநாடா
ஓரைவாய்முடவுலைமுடிநாணிலையே;

எனவோர் கவிகூறி யழுதனர். அதுகேட்ட வ[illegible]டத் தலைவன், கல்வியில் வல்லோ னாதலால் சற்றுள மிரங்கி, இவ்வந்தோ வோர்வித்வா னெனவும் அச்சத்திரத்தி லிருட்காலத்துத் தனியே யிருக்க வஞ்சி ஆடவர் பெண்மை யென்னும் வேறுபாடறியாதவ னாய்க[illegible]ம்பா யிருத்தலைக்கண்டு[illegible]டுத்திருப்பனெனவும் அப் பெண்மை [illegible] வினை ச[illegible]க்கொண்டு காழிக்காரர் வசமொப்புவித்தன [illegible] நிச்சயஞ் செய்துகொண்டு அவனை விடுதலை செ[illegible].

௨௯. உடனேயவர் சர்ப்பத்தின் வாயி னின்றுந் தப்பிய தவளைபோலக் கலக்க மொழிந்தவராய்க் கடுகி நடந்து, இனியிச் சேரநாட்டிலு மிருக்க வொண்ணாதெனச் சிந்தித்தவராய்,

நீரெலாஞ்சேற்றுநாற்றநிலமெலாங்கல்லுமுள்ளு
மூரெலாம்பட்டித்தொட்டியுண்பதோகம்புஞ்சோறு
பேரெலாம்பொம்மன்திம்மன்பெண்களோநாயும்பேயுங்
காருலாங்கொங்குநாட்டைக்கனவிலுநினைக்கொணாதே.

என்றோர் பாடலைப்பாடித் தொண்டைநாட்டை நோக்கிச்செல்கின்றார். இவ்வாறவர் செல்லும்போது நமீண்டி யென்னுமோர் குப்பத்தில் சோழநாட்டரசன் பரிசனர் வீட்டுக் காவற்காரராய்க் கையில் வில்லுமம்பு மேந்தியுள்ள சில பள்ளிக ளொன்னும் வன்னியர்கள் வழியி லோரிடத்தில் கம்புக் கதிர்களை யறுத்து அவற்றைநமீண்டியு முதியுந் தின்றுகொண்டு ஒன்றுசேர்ந்திருக்கப்பார்த்[illegible] ஐயயீர்! நானோர் வித்வான். தொண்டைநாட்டுக்குப் போகின்றேன். அங்கு போக்காறு மெனக்குத் தங்களாலென்ற பொன்னேனும்பொருளேனு முதவுவீராயின், அதனை யுணவுக்காதாரமாக்கிக்கொள்ளுவேனென்று வேண்டினர். அதுகேட்ட வப்பள்ளிகள் எங்கட்குப் பொன்னும் பொருளு மிக்கமில்லே யாதலின், நீரெங்களைச் சிறப்பித்துப் பாடுவீராயின் இதனையங்குபோக்காறு

மாமக்குதவுவதாக வளிப்போமென்றார்கள். அதற்கவ ருடன்பட்டு அம்ஓர் கோணிதையில் போதுமான கம்பனாந்து பெய்து கட்டியவர்முன் கொணர்ந்து வைத்தார்கள். அதுகண்டகம்பர் மகிழ்ந்து, இவர்களுக்கு [illegible]ல்லிய மில்லாக் கவிஞர்தானேனென மதித்து,

குமீண்டியும்பண்ணையுங்கூடமுனை[illegible]கின்றுகொல்லைக்கம்பை
நமீண்டியுவிஇயுந்தின்னவல்லோரிந்தநீணிலத்தில்
று நமீண்டிபங்காய்தன்னைமொட்டையம்பாலெய்யுஞ்சூரர்கள்
நமீண்டியிற்பள்ளிகளந்தனைப்[illegible]ருநல்லவரே.

என்றோர் கவியை இழிவு[illegible]பாடினர். அது கேட்ட வவ்வேளைப் பள்ளிகள் நம்மை[illegible]ரென்னும் நல்லதொன்றுஞ் சிறப்பித்தாரே அதுவே போதுமென மகிழ்ந்து கொண்டாடிக்கொண் டிருக்கக் கம்பரக் கம்பு மூட்டையை யெடுத்துத் தலைமேற் சுமந்துசென்று, நிறைமிரண்டுவேளையும் அக்கம்பைப் பொங்கிப் புசித்துக்கொண்டு மலைநாடனைத்துங் கடந்து தொண்டைநாட்டைடைந்தனர். அத்தொண்டை நாட்டின்க ணுள்ளோர் யாருஞ்சகல கலைகளினுந் தேர்ந்தவர்களாய் அடக்கம் - சத்தியம் - இரக்கம் - பொறுமை - ஈகை - நடுநிலை - உபகாரமுதலான புண்ணியச்செயல்களைக் கைப்பற்றிக் களவு - பொய் - வஞ்சம் - பொறாமை - புறங்கூறல் முதலான பாபச்செயல்களைக் கைவிட்டிருப்பதைப் பார்த்து மிகமகிழ்ந்து, அங்கு மாவடித் தேவஸ்தானத்தில் வீற்றிருந்து குடிமக்களுடைய குறைபாடுகளையுமுறைபாடுகளையுங் கேட்டு விசாரணைசெய்து அவர்களையெல்லாமநீதிமுறைப்படி அறக்கருணையானு மறக்கருணையானு மாகரிக்கவருஞ் செங்குந்த மன்னர்களைக் கண்டு,

வெற்றியுனைதாதகிக்கும்வேம்புக்கும்பெண்ணைக்குஞ்
சுற்றும்பெருவிழலாய்த்தோன்றுமே—கற்றோர்
திறந்தாங்குந்தொண்டைசெழுநாடுதாங்கு
மறந்தாங்கரத்தவரசு.

என்றோர் கவி கூறினர்,

30. அதுகேட்டவச் செங்குந்தமன்னர்கள் இவன் யாரோ சிறந்த வித்வானென மதித்து அவனுடைய வரலாற்றினைத் தாம் கேட்டறிந்து, இவன் காதை யெவ்வாறாயினு மாகுக கல்விகற் றோரைக் காத்தளிப்பதொன்றே நமது கடைமையென வெண்ணின வர்களாய் அவரைப் பரிவுடன் பார்த்து, உமக்கு நற்கால மொரு மனவும் நமது நாட்டிற்றானே தங்கியிருமென்று கூறித் தில்லாரி யப்பேர்களால் அவரை யாதரித்து வரச் செய்தார்கள். இவ்வா று தொண்டை நாட்டுச் செங்குந்தப் பிரபுக்களாற் கம்பரானவராத ரிக்கப்பட்டிருக்குங்கால் ஓர்நாளோர் செங்குந்த குலதிலக ரவரை நோக்கி, அகப்[illegible]றில் சோழராஜனைப் பாட்டு டைத் தலைவனாக்கி தொண்டை நாட்டினரைச் சிறப்பித்துப் பாடுமென்றனர். அதற்குக் கம்பர்,

நையுமிடியோ கொற்றநங்கோன் சென்னிவளைமீதே
வையம்பெ[illegible]வாயமிலின் றாபமுமிலன்று
வெய்யுந்துளியோ மழையன்றுயிரந்துளியே பிழையாது
வையம்பெறு மும்பொய்புரைக்கமாட்டார் தொண்டநாட்டாரே.

என்றோர்கவி கார்காலங்கண்டு மயங்கிய தலைவிக்குத்தோழி கூறியதாக வெடுத்துத் தொண்டநாட்டினரைச் சிறப்பித்து முடித்தனர். இப்படியச் நாட்டின்கணுள்ள செங்குந்தப் பிரமுகா ளொவ்வொருவரும் ஒவ்வொருகா லொவ்வொரு விடயங்களைக் கூறிப் பாடுமென்ன, அவைகளை யவர் சற்று மிடையாது பாடி அவர்களைச் சந்தோஷிப்பித்துக்கொண்டு இனித்து வருகின்றார். இவ்வாறக் கம்பர்சேய சின்னனைத் துன்பனைத்துந் தீர்ந்து அமர மர்ந்திருப்ப, அந்நளைக் குலோத்துங்க சோழமகாராசனுடைய கொலுமண்டபக் காவற்காரர்களிற் சிலர் ஒருநாள்விட் டொரு நாள் படிக்கை முறையினா லிருப்பார்கள். அவ்வா றிருப்பவர் களுள் ஒரு காவற்கார னவ்வூரிலே யுள்ள காவிரியாற்றுக்குக் கீழ்க்கரை வீதியி லிருந்தான். அவன்மனைவி யவ்வாற்றுக்கு மேற்கரையிற் குடியுள்ள ஓர் சோரநாயகனிடந் தன் கணவன் வீட்டுப்படிக்கை யில்லாதகாலங்களிற் போய்ச் சுகித்து வருவாள். இப்படி யிருக்குங் காலக்காவற்காரன் தன்னுடைய வெளிப்படிக்கை

நாளொன்றில் இராப்போசனங் கையிலெடுத்துக்கொண்டு தன் னுறுதிலை நாடிச் சென்றான். உடனே யவன் மனைவி தன் சோர நாயகனுக்குச் சில பலகார வகைகள் செய்துகொண்டு அவனி டம் போய்ச் சுகித்துவர இரவை யெதிர்பார்த்துக்கொண் டிருந் தாள். இவ்வா றவளிருக்கும்போது இன்றைக்கு வெளிப்படிக் கையென்று சொல்லிப் போன தன் கணவன் சில நாழிகைப்பின் வயிற்றுவலிகண்டு அங்கே யிருக்கச் சகிக்க மாட்டாதவனாய் அந்திவேளையில் வீட்டுக்குவர, அதுகண்ட மனைவியானவள் தான் வெளியிற் போதற்குத் தடையாயிற்றே யென்று அங்கிருந்து வரு ந்தி வெளியி லவ்வருத்தந் தோன்றாமல் அவனுக்குப் பலவுப சாரங்கள் செய்து, ஒரு சாமநேரம் வரையில் மெய்ம்மறந்து நித் திரை செய்வீராயின் வயிற்றுவலி யடங்கிப் போமென்று கூறி அவனையோர் பாயலிற் படுக்கவைத்து விரைவி லவன் நித்திரை கொள்ளுமாறு அவனுடலை மெல்ல மெல்லப் பிடித்துக்கொண் டிருந்தாள். அவ னப்பொழுது சற்றுறக்கங் கொண்டதை யவ ளறிந்து, இதுவே நாம் வெளி தாண்டுவதற்குத் தருணமென்று அவனுடலைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்த தனது கரத்தை மெல்ல நீக்கிச் சற்றகன்றனள். அப்போ தவன் பூரணமாய் நித்திரை பிடி யாதவனாய்ப் புரண்டு விழித்துப் பார்த்து மனைவியைக் கூவினான். அதுகேட்ட மனைவி சுகீதன்ன சனியனென் றுறுமிக்கொண்டு மலவிசர் ஜனத்திற்குப் போய்வருகிறேனென்று கூறினள். அவனதைக் கேட்டு இது நள்ளிருட் போதாகையால் நீ தனியே போக வேண்டாம் நானும் வருகிறேனென்று கூறி, மெல்ல வெழுந் தமைத்துக்கொண்டு தெருவாயற் கதவைத் திறந்து தானந்தெரு த்திண்ணைமீ திருந்துகொண்டு அவளையங் கெதிரிலிருக்கு மாந் தின்கீ ழுட்காரும்படி யனுப்பினான். அப்பொழுது குலோத் துங்கச்சோழராஜன் தானொவ்வோ ரிரவிற் றனியே நகரி சோத னையின் பொருட்டு வேற்றுக் கோலந்தாங்கிச் செல்வதுபோல, அவ்விரவி லவ்வீதியின் வழியாய்ச் சிறிது தூரத்தில் வருகிறான். அத்தருணத்தில் முன்னர் புருடனை யனுப்பப்பட்டவள் அம்மாந் தின் கீழ்ப் போதலும் அம்மாத்தி லொடுங்கியிருந்த காயன ளாத்தினைவாய் "சத்" என்றொலித்துப் பயந்து வெளியோர் மாத்தை

நோக்கிச் சென்றன, உடனே யக்காகவொலிக் கஞ்சாது பயந்தவன்போல அப்பாவென் றலறி யோடிப் புருடனைக் கட்டியணைத்துக்கொண்டாள். அப்புருட னவளைத் தேற்றி யிளைப் போகும் படிக் குத்தரவுசெய்தான். அவளுக் குண்மையாய் மனோபாதை யில்லாமையால் சற்றே பொறுத்துப் போகின்றேன், அதனாலு நீர் நித்திரை செய்யுமென்று படுக்கச்செய்து தானு மவனருகிற் படுத்துக்கொண்டாள்,

இப்பால் புருடன் சரியான நித்திரைகொண் டுறங்கலும், அதுகண்ட மனைவி மெல்லவெழுந்து தான் செய்து வைத்துள்ள பண்டங்களை யெடுத்துக்கொண்டு வழக்கம்போல் புறக்கடைவா யிற்கதவைத் திறந்துகொண்டு சோரநாயகனிடம் போகின்றாள். அக்காலு முன்னர் தெருவழியாக நகரி சோதனை செய்துவந்த காவலன் காகவொலியினாற் கண்ட காட்சிக்கு வியந்தவனாய் அத் தெருவைக்கடந்து தன் பின்புறவழியாகத் திரும்பிவருகின்றவன் அதே வீட்டுப் புறக்கடை வழியாய் ஓர் பெண்பிள்ளை போவதைக் கண்டு, உடை நடை யுருக்களி லவளேயெனத் தனக்குள் நிச்சயித்துக் கொண்டு ஓர் மரத்தின் மறைவில் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தனன். அவளங் கடுத்துள்ள காவேரியாறு மேல் வெள்ளங்கொண்டு டிருப்பதைக் கண்டு பக்கலிலுள்ள மயானத் தின்க ணெரிந்துகொண்டிருக்கும் ஓர் பிணத்தைக் காலிடித்தி ழுத்துவந்து வெள்ளத்திலிட்டு அதைக்கட்டுமரம்போ லணைத்து கொண்டு போய் அவ்வாற்றைக்கடந்து, அப்பிணத்தைக் கரை யின்க ணிருத்திவிட்டு சோரநாயகனிடஞ் சென்று கால நீட் டித்ததற் கவன்கொண்டிருந்த கோபத்தைக் காரணங்கூறித் தணி த்து அவனுக் கின்பசுகத்தை யளித்துப் பின்னரவன்பால் விடை பெற்றவளாய் மீண்டு காவேரியாற்றங் கரைக்கண்வந்து, அங்கு விடுத்திருந்த பிணத்தை முன்போலப் புணையாக்கிக்கொண் டவ் வாற்றில் வருகின்றாள். இவ்வாறவள் வருகையி லோர் முதலையா னது அவள் பாதத்தைக் கவ்விபிழுக்க, அதனையவள் மற்றொரு காதத்தினால் அதிலணிந்துள்ள வெள்ளிகொலுசு அதன் கண்ணத் திற்பட வுதைத்துத் தள்ளிக் கரையேறி வந்து பிணத்தையதாம்

பிரகார மயானத்தி லெறிந்துசென்று தன் வீட்டினை யடைந்து, முன்போலவே புருடனருகிற்போய் சயனித்துக் கொண்டனள். இவை யனைத்தையு மோர் மரத்தின் மறைவிலிருந்து பார்த்த குலோத்துங்கச் சோழராசன் உடனே தனதரண்மனைக்கேகிச் சயனித்திருந்து மறுநாட் காலையிலெழுந்து நித்திய கிரமத்திகளை முடித்துக்கொண்டு சபாமண்டபத்தின்கண் வந்து, அமைச்சரா திய பரிசனர்களும் புகழேந்தி முதலிய புலவர்களும் ஏனைய பிரபு க்களும் பெரியோர்களும் புடை சூழ்ந்திருக்க மகா சம்பிரமத்து டனே கொலுவீற்றிருந்து, "இவ்வுலகில் காகங் கற்றெனப்பய ந்து கணவனை அப்பா வென்றோடிக் கட்டிக்கொள்ளுங்காரிகை எத்தகையள்?" இதைப்பற்றியோர் கண்டசித்தி யாரேனும் பா டுன்மிகவென்று அங்குவந்துள்ள வித்வ சிரோமணிகளுக் குத்த ரவுசெய்தனன். அதுகேட்ட புகழேந்தி முதலிய புலவர்களனை யா ரும் ஒன்றுந் தோன்றாதவர்களா யொருவரை யொருவர் முகம் பார்த்திருந்தனர். அச்சமயத்தி லரசனுக்கு முன்னேயேகொலுச் சபைக்கண் வந்திருக்கினும் அங்கனமோர் சார்பிலுள்ள மந்திரா லோசனைத் தலத்தின்கணிருந்து அரசன் கொலுவுக்கு வந்த பின் னர் தாம் வருமுறைப்படி. கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய கூத்தர் வந்து அவ்வரசன் சமீபத்துள்ள தமதாசனத்திருந்தனர். அப்போதக் குலோத்துங்க சோழராச னவரைப் பார்த்து, தானோர் கண்ட சித்திபாடும்படி கவிச்சுரர்களைக் கேட்டதும் அதற்கவர்க ளொன் றும்பேசாது ஒருவரை யொருவர் முகம் பார்த்திருப்பதுங் கூறி னன். அதுகேட்ட புலவர் பெருமா னவ்வரசனை நோக்கி,

காண்டகண்டத்தொனிக்கஞ்சியமான்கருங்கங்குலிலே
திரண்டவெள்ளத்திற்பிணமீதுசென்றனள்சேர்தவனை
யரண்டவின்பங்கொடுமீளக்கராப்பற்றவங்கொலுசாற்
குரண்டகன்னத்திலுதைத்தனள்காணெங்குலோத்துங்கனே

என்றோர் கவிபாடி யவ்வரச னிரவிற் கண்டுவந்துள்ள வதி சயத்தை அந்தச் சபைக்கணுள்ள யாவருக்கும் விளக்கிக்காட்டி அவனையு மகிழ்வித்தனர். இதுபோ லனந்தமுறை ஒவ்வோர்

சமயம் வாய்ந்தபோதெல்லாம் பாடியுள்ள கண்டசித்திகளேயன்றி அக்குலோத்துங்க ராச னெவ்வேளையத்துந் தன் சபைக்கண் விவகார விசாரணையாதிக ளொழிந்துள்ளபோது அகப்பொருள் புறப்பொருட்டுறைகளில் யாதேனு மொன்றனைக் குறித்து வினவக் கூத்த ரவ்வற்றிற் கவனுளம் வியப்ப விடைகூறியகவிகளு மனந்தமாம். அவற்று ளோர்கால் குலோத்துங்க சோழன் "களி" என்னுங் கலம்பக வுறுப்பினுல் ஓர் கவி கூறும்படிகேட்க, அதற்குக் கூத்தர்,

புள்ளிருக்குந்தார்மார்பன் பூம்புகார்வாழ்களியேந்
கள்ளிருக்குங்கள்ளையுண்டுஞ்சோர்விலே—முள்ளபடி
சொல்லவாவாவிதுரோபதையைமுக்கவிந்த
நல்லவாமாபாரதம்.

என்றோர் கவி கூறினர். மற்றோர்கா லரசன் "தலைவி சந்திரனை நோக்கிப் பரிதபித்துக் கூறியதாக" ஓர் கவி பாடும்படி வினவ, அதற்கவர்,

என்றுபெறுவேன்யானீசன்றிருமுடிமேற்
சென்றுவிளையாடுகின்றதிடமே—யென்றுஞ்
செருப்புக்குத்தோல்வாங்குஞ்சென்னியகளங்கன்
பொருப்புக்குத்தோலாப்புயம்.

என்றோர் கவி பாடினர். வேறோர்கா லவன் "என்னைத் தலைவி விழியாலும் புருவாலும் வெல்கின்றாளென நற்றாய் கூறுவ தாக" ஓர்கவி சொல்லும்படி கேட்க, அதற்கவர்,

பழியும்புகழுமெவர்க்குமுண்டாமிந்தப்பாரினுளக்
கூழியுஞ்சிலையுங்கயலுமென்றுலகளங்கனங்கா
மொழியும்பொழுதெங்கள்பெண்சக்ரவர்த்திமுகத்திரண்டு
விழியும்புருவமுமாகியக்கோதையைவெல்கின்றவே.

என்றோர் கவிசொல்லினர். இப்படி யெத்தனையோ கவிக ளுங் கண்டசித்திகளும் பாடித் தன்னை மகிழ்விக்கின்ற கூத்த

னரை ஓர்நாள் குலோத்துங்க சோழன் நோக்கி, இராமாயண மொன்று தத்தப்பிரதியா யிருக்கின் நம்போன்றவர் வாசிக்கவும் பூசிக்கவும் யோக்கியதையா யிருக்குமென்று யான் முன்னர் கூறியுளே னாதலால் அதுபற்றி யாதேனும் யோசித்தனையோவெனக் கேட்டனன். அந்தச் செவியுற்ற கூத்தர் சற்றாலோசித்து, ஐயனே தருமைச் செம்மால்! கம்பன் மிகக் கஷ்டப்பட்டருமையாகச் செய்துள்ள காவியத்தில் அவைதிகச் சம்பந்தங் கலந்துள்ள தொன்றுதான் பெருங்குற்றம். அஃதெவ்விதத்தேனு மொழிவதாயின் அக்காவிய மில்வுலகிற் செம்மை பெற்றிலங்கு மென்பதற் கையமென்னை? ஆயினு மது மிக வகலமா யிருத்தலின் உமது கருத்தின்படி நம்போன்ற வைதிகர் இராமபிரா னவதாரமுத லணிமுடி புனைதல் வரையில் நித்தம் பாராயணஞ்செய்து பூசிக்க ஆறு செய்யுளிற் சுருக்கமாயொன் றிருக்கின் மிக நலமாயிருக்கு மாதலால், அவ்வா றிங்ஙனே முடித்துத் தருகின்றேன். அன்றியு மக்கம்பனே யேழாவதாகிய உத்தரகாண்டத்தை மொழிபெயர்த்தில னாதலாலும், அதுவோ சிவசம்பந்தமான சரிதங்களும் சிவ புண்ணிய மான்மியங்களும் சிவதவப் பேறுகள் சிவபத்தித் திறங்கள் முதலானவை மலியப் பெற்றுள்ள தாதலாலும், அதனை மாத்திரந் தனியே "உத்தராமாயணம்" என வழங்குவதாக வகமையப் பாடி முடிக்கின்றேன். எனக் கூறினவராய், யதேப்போதிலங்ஙனே ஆறு செய்யுள்களிற் பாலகாண்ட முதலாயுள்ள ஆறு காண்டங்களின் கருத்தைச் சுருக்கிப் பாடி, "உபாசனாராமாயணம்" என வதற்கு நாற்பெயர் சாற்றிக் குலோத்துங்கச் சோழராஜன் கரத்தில் நீட்டினர். அவனதை மிக வாவலோடு மங்கை யேற்று வாங்கி விரும்பிய போதெல்லா மொவ்வொரு பிரதி யெழுதுவித்துக் கொடுத்தனன். அதன் பின் கூத்தர் சின்னாட்குள் உத்தர ராமாயணத்தைப் பாடி முடித்துச் சோழராஜனுக் களிக்க, அவன் தன் மாதுலனாகிய கருணாகர பாண்டியன் முதலிய வரசர்களையும் அங்காங்குள்ள பிரபுக்களையும் ஏனைய பெரியோர்களையுந் திருமுக வாயிலாய் வருவித்துப் புகழேந்தி முதலிய புலவர்கள் முன்னிலையில் முன்ன ரியற்றித் தந்த உபாசன ராமாயணத்தையு மில்வுத்தர ராமாயணத்தையுந் தன தவைக்க ளரங்

கேற்றுவிக்கச் செய்தான். உடனே கூத்தனுமதியால் புகழேந்திப் புலவர் உபாசன ராமாயணத்தின்கணுள்ள செய்யுள்களொவ்வொன்றுக்கும் வான்மீக ராமாயணக் கருத்துடன்களும் விளங்க வெடுத்துப் பொருள் கூறி, உத்தர ராமாயணத்தை யதிலங்கரித்து கவிநயம் நவரசாலங்காரங்களுந் தொனிக்குச்சிறக்கப் பிரசங்கித்து அவ்வரசவைக்கண் வந்துள சகலருஞ் சிரவணைத்தமுந்து சிந்தைத்செம்மாப்பு மடையும்படிக்குச் செய்தனர். இவைக ளரங்கேறப் பிரசங்கஞ்செய்து முடித்தபின் குலோத்துங்க சோழராசன் அங்ஙனம் வந்துள மன்னர் மண்டலீக ருரியோர் பெரியோர் புலவர்முதலிய பலருக்கு, அமுதபோசனமுண்ணு மபாருக்கண் டேக்கும்படியாக விருந்துமுதலிய மரியாதைகள்செய் துபசரித்தனன். அப்பொழுது கருணாகர பாண்டியன் முதலிய பலவரசர்களும் பிரபுக்களுங் கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய கூத்தனுக்கும் புகழேந்திப் புலவருக்கும் அதிவிசேஷமு மளவிறந்தனவுமான வெகுமதிகளும் விருதுகளும் விசித்திரமாகத் தந்து, குலோத்துங்க சோழனிடத்தினின்றும் விடைபெற்றுத் தந்த மிருக்கை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

30. இப்படி யாவருஞ் சென்றபின் முன்னர் நடந்த பிரசங்கக் காலத்தில் அரசவைக்கண் வந்து கேட்டிருந்த திருவெண்ணைநல்லூர் சடையப்பிள்ளை சராமப்பிள்ளை கண்ணப்பிள்ளை முதலிய வேளாண் பிரபுக்கள் அழுக்காறடைந்த மனத்தினராய்க் கம்பரை நினைந்து, சில வேளாளரை யனுப்பி யவரைத் தேடச் செய்து, பின்னவரிருக்குமிடமறிந்து வருவித்து, உறையூரினின்றும் போயதுகாறும் பட்டபாடுகளனைத்தையும் அவரது வாய்மொழியினாலேயே கேட்டறிந்து விசன முற்றவர்களாய், அவர்களுள் சடையப்பிள்ளை யென்பவர் கம்பரை நோக்கிக் கூறுகின்றார். அப்பா கம்பவாணனே! "ஊழிற்பெருவலியாவுள மற்றொன்றுசூழினுந்தான்முந்துறும்" என்னும் பொய்யாமொழி நீயறியாததா? ஆயினு முனக்கு நேர்ந்த வாபத்தின் காரணத்தை யோசிக்குமளவில், உன் மனதறியச் செய்துகொண்ட வாகாமிய மேயாம்.

தன்னெஞ்சறிவதுபொய்யற்கபொய்த்தபின்
தன்னெஞ்சேதன்னைச்சுடும்.

என்பதுவு மிப்படிக்குத்தானே? இராச சபைக்கண் முன்னர் கூத்தரென்பவர் உன்னையு முன் காவியத்தையு மிகப்பழித்துச் செய்த வியவனைத்தையும் யோசிக்கப்புகின், உண்மையாகவே தானிருக்கின்றன. இவ்வா றக்காவியத்தைப்பற்றி யாதேனுமொரு கேள்வியுங் கேடும் வருமென்றும், இவ்விரண்டும் வாரா தரசவைக்க ணரங்கேற்றி முடிக்கின் அதனை யாக்கியோனுக்கு மாக்கிவைத்தோனுக்கும் கீர்த்தியுண்டாகு மென்றுமே தான் யான் யோசித் துன்னையனுப்பியது. அந்தோ! முடிவிற் குளிக்கப்போய்ச் சேற்றைப் பூசிக்கொண்ட கதையானதன்றி, அரசமரத்தைப் பிடித்தசனி அதன் சார்பிலுள்ள ஆனைமுகப்பிள்ளையாரையும் - அப்பிள்ளையாரைப் பூசிக்கும் பெரிய குருக்களையும் - அப்பெரிய குருக்க ளினத்தரான பெருங் கூட்டத்தினரையும் பிடித்ததுபோல, உன்னைப் பிடித்த சனி யுன் வாக்கினின்றும் வந்த காவியத்தையும் அக்காவியத்தை விரும்பிய வென்னையும் எனதினத்தரான பெருங் கூட்டத்தினரையும் பிடித்து, அக்கூட்டத்தினர்க் கிதுகாறு மில்லாமறை காய்போலிருந்த சில விழுமாப்பும் இழிந்து சிதைந்தழிந்தன. இனி யென்செய் கென்றும். இன்றோர் நன்னாள் குறித்து உன்னைப்போன்ற கவிவாணர்களையும் பெரியோர்களையுந் திருமுகவாயிலாய் வருவித்து நமது பூங்காமண்டபத்திற் சபை சேர்க்கின்றேன். அச்சபைக்கண் நீ வருந்திப்பாடிய காவியம் வசைபட்டொழியாவணை யரங்கேற்றி முடித்திடுக வென்றனர். அதுகேட்ட கம்பரவரை நோக்கி, ஓ ஏனதாண்டகையே! அக்காவியத்தினை மொழிபெயர்த்து முடித்த வக்காலிலேயே அதனைத் தமது சபைக்க ணரங்கேற்றியிருக்கின், இத்தகைய துன்பங்களெல்லாம் எனக்கு மென்காவியத்திற்கு நேர்வதற் கிடமிராதே: அந்நாள் தங்களபிப்பிராயப்படி இராசசபையி லரங்கேற்ற வனுஞ்ஞை பெறச்சென்று கூத்தரா லவமானப்பட்டுள்ள யான், அவர் கவிச்சக்ரவர்த்தியாதலால் மறுபடியு மவருத்தரவின்றி இங்ஙனமரங்கேற்றத் தொடங்கிய செய்தியை

யதிவரேல் இராசசபையருக் கனுகூலமா யிருப்ப[...]தீச் சூடுண்ட பூனையைப் போல யாது விளையுமோ வென் றஞ்சுகின்றேன்; ஆயினு மினி யாது விளையினும் விளைக: இன்று மோர்கால் யான் தனியே கூத்தரது மனைக்கண் சென்று வருந்தி வேண்டி, அவரது மதியுடனே யவர் பாடியுள்ள உத்தர ராமாயணத்தையும் வாங்கி வந்து அதன்பி னரங்கேற்றுதல் செய்யின் மிக நலமாயிருக்கும். அந்தோ! இத்தகைய வெண்ண மக்கக்காலத்து தித்து, இராச சபைக்குப் போகுமுன்ன ரவர் மனைக்கண் சென்று காவியத்தைக் காட்டி, அவர் கேட்கும் வினாக்களுக்குத் தகையுண்டாக விடை கூறி யநுமதிபெற்றுப் போயிருப்பனேல்; அவர் தக்கோரிடத் திற் பழகிய தயாநிதியாதலாலும், எத்தகைய கவிச்சுரர்களாயி னுந் தமக்கெதிர்பேசா தடங்கியிருக்க வேண்டுமென்னுங் கொள் கையை வகித்த அதிபராக்ரம விரகவியாதலாலும், ஒருவன் தன் பாற் பலகால் பல குற்றங்கள் செய்தானாயினும் பின்னர் தம மைத் தாழ்ந்து பணிந்து துதிப்பனேல் அவற்றையெல்லாமறந் தாதரிக்குமியல்பின ராதலாலும், அரிய பெரிய நூல்களி லென் போன் றுய்தல் காரணமா யாதேனுமொரு சேட்டை செய்யத் துணிந்து பணிவோடுத் தெரிவிக்கின் அது பற்றித் தாம் பரா முகமாயிருந்து மன்னிக்கு மாண்பின ராதலாலும், ஒருவா றவர் முன்னிலையி லிவ்வேனையதை யரங்கேற்றி முடித்திருக்கலாமே; இவற்றையெல்லா மறியாது சின்னாளைக்கு முன் இயற்றமிழ்ச் செல்விக் கிருப்பிடமாகிய பாண்டிமண்டலத் திறையின் சமஸ்தான வித்வானாய்ப் பிரபலித்திருந்த புகழேந்திப் புலவர் பட்டபாடு புவி யாவுமறியுமே: இனிப் பல வாலோசிப்பதிற் பயனென்னை? இப் போது மவ ரநுமதியின்றி யிங்ஙனமதை யரங்கேற்றப்புகின் எனக்கும் என்னை முன்னிட்டுத் தங்காதியர்க்கும் யாதேனு மோர் முன்னிலையிற் கெடுதிவிளையு மென்பதற் கையமில்லை யென் றூர். இவை யனைத்தையுஞ் சடையப் பிள்ளை முதலாயினோர் கேட்டு, ஆம்: ஆம்: அரவின்கா லரவுக்கன்றோ தெரியும்? ஆத லால் நீர் சொல்வது சரிதான்: எந்த விதத்தேனு நீரவரிடஞ் சென்று அநுமதி பெற்றுவந் தாரம்பிப்பதே உத்தமமென்றுரை த்தனர்.

உடனே கம்பவாணர் ஓர் நன்னாளாய்ந்து வெளிக்கொண்டு போய் உறையூரை யடைந்து, கூத்த ராசசபைக்கணின்றுந் தம தரண்மனையில் வந்திருக்குஞ் சமயமறிந் தங்ஙனஞ்சென்று, அவர் தனியே சாத்விகமாய்ப் புத்திர பௌத்திரர்களோடு குலாவும் வேளையினை விசாரித்து நேரிற்போய் பணிந்தெழுந்து கை கூப்பி நின்றனர். இவ்வாறு கண்டவுடன் கூத்தர் வியந்து மனவிரக்க முடையவராகி, நீரிங்கு வந்தகாரிய மென்னென்று வினவினர். அத்தயாரச வார்த்தையைக் கேட்ட கம்பர் மீட்டுமவரைப் பணிந் தெழுந்து, ஓ அபாரசஞ்சீவியே, ஓ திராவிடப்புயலே! ஓ கவி ஞானபொக்கிஷமே! முன்னொருநா ளென தருமாரன் அம்பிகாபதி யின் கல்யாணவாசலில் பாதபூசை செய்யும் வேளையில் இருப்பி தற்கிடம்பெறாது சாலகத்தினோரத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த என் னாண்டகையாகிய சடையப்பிள்ளை யவர்களின் தரத்தினைக் குறித்துச் சிந்தித்த என் மனைவியை யானோக்கி என்னையனை வைப்பிடமறிந்து வைப்பேனெனச் சமாதானங் கூறியுள்ளேனாத லின், யான்செய்த பெருங்காவியமாகிய இராமாயணத்துள்ளே அவரது செய்ந்நன்றி வெளிப்பட அவர் புகழைச் சிற்சில விடங் களிற் கூறிவைத்துளேன். ஆதலா லதனைப் பொறுத்தருளித் தேவரீரியற்றியருளிய உத்தர ராமாயணத்தைத் தரின், அதனை யான்பாடிய வாறுகாண்டங்களோடுஞ் சேர்த்து அப்பிரபுவின் சபைக்க ணரங்கேற்றி இன்னுஞ் சிலகாலஞ் சீவித்திருப்பேன். இல்லையேலிப்போதே யான் வருந்திப்பாடிய வக்காவியத்துடன் கடலில்வீழ்ந் திறப்பேன். இது திண்ணம்: எனக்கூறிக் கையேந் தினர். அதுகேட்ட கூத்த ரருட்சொருபியாதலால் இவன் யாவ ராலு மதிக்கப்படுங் கவியாயிருத்தலின் பிழைத்துப் போகட்டு மென்று கருதினவராய் அவரை நோக்கி, ஐயா புலவரே! நீர் கூறி யவனைத்து முண்மையேயாயினும் யாவராலு முபாசிக்கற்குரிய தான விதிகாசத்துள் நீர் செய்து வைத்துள்ள வசனத்தால் அஃது யாவராலு மவமதிக்கத்தக்கதாயது. அதுபற்றியே சோழ ராச னும்மீது வெகு சினங்கொண்டவனாயினன். இனியவனுத் தரவின்றி நானுமது விழைவை நிறைவேற்றுதல் கூடாத காரிய மாகும். உம்மை யொத்தோர்க்கெல்லா மோரிடையூறு நேராது

பரிபாலித்துவருங் கவிச்சக்ரவர்த்தி நானேயாயினும், புவிச்சக்ரவர்த்தியாயுள்ளோனுடைய கருத்துக்கு மீறலாகாது. இது மநுநூல்விதி: எனக் கூறிக்கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் குலோத்துங்க சோழனுடைய பட்டவர்த்தன யானையை வாதுல வைவீதி வழியாய்க் காவூற நடத்திக்கொண்டு போவதைக் கூத்தர் சாளரத்தின் வழியே பார்த்துக் கம்பரை நோக்கி, நீர் சோழராஜனுடைய பட்டத்திற் கொண்டுள்ள கோபந்தணிய இந்த யானை முன்னிறுத்தி அவனது பராக்கிரமம் விளங்க ஓர் கவி பாடிக்கொடும், அதையானவனுக்குக்காட்டிக் கோபந் தணித்து உமதபிப்பிராயத்தைக் கூறி உத்தரவு பெற்றுவந்து, நானாயிவ் வந்திவேளைக்கு நீங்குமின் உமது கருத்தின்படி நிறைவேற்றுகிறேனென்று கூறினர். உடனே கம்பர் மகிழ்ந்து,

பகிபருங்குஞ்சுரப்பெரும்பன்மிருகஞ்செந்நாய்
கொடிகழுகுபித்தனையுங்கூடி—வடிவுடைய
கோமானகளங்கன்கொல்யானைபோர்மாடு
போமாறுபோமாறுபோம்.

எனவோர் வெண்பா வெழுதிக்கொடுத்து விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

30. அதைப்பெற்ற கூத்தர் மறுநாள் இராஜ சபைக்கண் சென்றிருக்கையில் சோழன் விவகார விசாரணையாவு முடித் தவகாசமாயிருக்குஞ் சமய நோக்கி, அக்கவியையு மக்கவி பாடியதற் கேதுவையுங்கூறிச் சம்மதிப்பித்து வந்து, அவர் கேட்டுக்கொண்டபடியே உத்தரராமாயணத்தைத் தந்து எழுதிக்கொள்ளச்சொல்லினர். உடனே யிதனைச் சிரமேற்று வாங்கிய கம்பர் அவ்வூரிலேயே தங்கி வெறுபிரதி யெழுதிக்கொண்டு, அம்மூலப்பிரதியைக் கூத்தரிடத்திற் கொடுத்துவிட்டு விடைபெற்றுத் திரும்பினார்.

31. இவ்வாறு திரும்பிய கம்பர் உறையூரை விட்டுத்திருவெண்ணெய்நல்லூரை யடைந்து தனதாண்டகையாகிய பிரபுவினிடம்போய் அவ்வுத்தர ராமாயணத்தைக்காட்டி, அதிலுள்ளவொவ்வோர் பாடலி னருமையையும் பெருமையையு மிக விரிவாயெடுத்

துரைகூறிப் புகழ்ந்து, கூத்தரிடந் தான் போய்ப் பணிவாய்க் கேட்டுக்கொண்டதையும் அதற்கவர் மனதிரங்கிச் செய்த நன்றியையும் விவரமாய்க் கூறினர். அதுகேட்ட சடையப்பவள்ளல் முதலிய வேளாண் குலதிலகர் பலரும் வியந்து ஓர் நன்னாளாய்ந்து; முன்னமே ஒழுபதை இராமாயணத் தரங்கேற்றத்தொடங்கியதனுடன் சேர்த்து வாபத்தினையும் இக்காவிய மரங்கேற்றி முடிக்குந் நாட் செல்லுமென்னுங் காரியத்தினையு முன்னுணர்ந்தவர்களாய்த் தமது மரபினரையும் பல கவிவாணர் முதலிய பெரியோர்களையும் அந்நாட் காலையிற் றமது புன்னாமண்டபத்தின்கண் வந்து சேரும்படிக்குத் திருமுகமெழுதிவிடுத்து, அவர்களனைவரும் மங்களம் வந்து சேர்ந்தவுடன் தாங்களுங் கம்பரை யழைத்துக்கொண்டு சென்று, இனி நீ ருமதுகாவியத்தை யரங்கேற்றவாரம்பிக்கலாமென் றுத்தரவு தந்தார்கள். அதுகேட்ட கம்பரன்று தொடங்கி மகிழ் சிறந்தவராய் மிக வுற்சாகத்தோ டரங்கேற்ற வாரம்பித்து, தன்னிடந் தேர்ந்தோர் கற்றுச்சொல்லியால் அக்காவியக்கவிகளை வாசித்து வரவும் தனது குமாரனாகிய அம்பிகாபதி அவற்றின் பொருள் கூறி வரவும் தானங்காங்கு விசேடித் தனமத்துள கற்பனைகட்குங் கருத்துகட்கும் விரிவுரை கூறிப் பிரசங்கித்து வருகிறார். அந்நாள்களி லோர்நாள் ராமக ளம்சத்தினராகிய ஔவையார் தற்செயலா யவ்விடத்து வந்து தனியே தடிபூன்றி நின்றனர். அவர் வரவை யுணர்ந்த கம்ப ரொன்றுந் தோன்றாதவராய் உற்சாகமிகுந்து முடங்கி சனகாரங் கொண்டு பிரசங்கித்தனர். அதைக் குறிப்பா லுணர்ந்த வித்வசிரோன்மணி உடல் குலுங்க நகைத்து;

காணமல்வேணதெல்லாங்கத்தலாங்கற்றோர்முன்
கோணமல்வாய்திறக்கக்கூடாதே—நாணமற்
பேச்சுப்பேச்சென்னும்பெரும்பூனைவந்தக்கால்
கீச்சுக்கீச்சென்னுங்கிளி.

என்றொருகவி கூறினர். அக்காலச்சபையின்கணிருந்த வேளாளருட் சிலரெழுந்துவந் தஞ்சலிசெய்து, அம்மணி! இக்

கம்பரது பாட்டும் பிரசங்கமும் இலேசானதா வென்றார்கள். அதற்கவ்வையார் பிரகடனஞ்செய்து,

விரகர் இருவர் புகழ்ந்திடவேண்டும்
விரவிநிறைபமோ திரங்கள்வேண்டும்—அரையதனிற்
பட்டுடையும்பட்டாடையும் வேண்டும் அவர்க்கிதனால்
சஞ்சே றாம்வேம்பேறாசிறா.

என்றொரு கவி கூற, அவர்களவரை மீட்டு நமஸ்கரித்து, அன்னையே! இத்தகைய பாரகாவியம் ஆர் செய்தனர் ஆரால்கூடுமென்ன, அதற்கு அவ்வையார்,

வான்குருவியின் கூடுவல்லரக்குத் தொல்கறையான்
தேன்சிலம்பியாவர்க்குஞ் செய்யரிதால்—யாம்பெரிதும்
வல்லோமேயென்று வலிமைசொலவேண்டாங்கா
ணெல்லார்க்குமொவ்வொன்றெளிது.

சித்திரமுங் கைப்பழக்கஞ் செந்தமிழு நாப்பழக்கம்
வைத்ததொரு கல்வி மனப்பழக்கம்—நித்தம்
நடையு நடைப்பழக்க நட்புந் தயையுங்
கொடையும் பிறவிக்குணம்.

என்றிரண்டு கவி கூறினர். அப்போ தங்கு வந்திருந்த சில புலவரெழுந்து வந்து அவ்வையாரை யஞ்சலிசெய்து, அம்மா இக்கம்பநாடர் சகலமுங் கற்றவரோ: அதனி னவரிடத்தில் என்ன குறையுண்டென்று கேட்டனர். அதற்கவர்;

கற்றதுகைம்மண்ணளவுகல்லா துலகளவென்
றுற்றகலைமடந்தையோதுகிறாள்—மெத்த
வெறும்பந்தயங்கூறவேண்டாம்புலவீ
ரெறும்புந்தன் கையாலெண்சாண்.

என்றோர் கவி கூறி அவர்கள் கொள்கையை மறுத்தனர். அதைகேட்ட சடையப்பிள்ளை முதலிய சதுர்த்த குலமணிகள்!

யெழுந்து வந்து அவரைப் பணிந்து, ஓ கலைக்கியான பொக்கிசமே! தேவரீர் கவிகளாயுள்ளோரைக் கண்டால் கருணை காக்குமுள்ளத்தினராயிருக்க, இக்கம்பரிடத்தி லென்ன வசனித்தங்கண்டு பலமுறையும் வெறுக்கின்றீர்? அப்படி யாதேனுமிருக்கின் தாங்களவருக்கு மறிவுறுத்தி ஆட்கொள்ள லாகாதா வென்று கூறினர். அதற்கவ்வையார்,

ஆலைப்பலாவாக்கலாமோ அருஞ்சுணங்கன்
வாலைநிமிர்க்கவசமாமோ—நீலநிறக்
காக்கைதனைப்பேசுவிக்கலாமோ கருணையிலா
மூர்க்கரைச்சீராக்கலாமோ.

என்றுகூறிப் போய்விட்டனர். இவையனைத்தையுங் கண்டுங் கேட்டுமிருந்த கம்பர் மிக்க நாணமுடையவராகி, நமக்கின்னு நல்லகாலம் வரவில்லையேயெனக் கிலேசித்து அத்தினப் பிரசங்கத்தினை நிறுத்தி, மறுநாள் முதல் யதாப்பிரகார மாரம்பித்து ஒழுங்காகக் காவியமுழுது மரங்கேற்றி முடித்தனர். அக்காலவை ... கூட முதலியவற்றை யமைத்து அங்கு வந்திருந்த கவிவாணர் ... குவர்.

என்னிய சகாத்த மெண்ணூற் றேழின்மேற் சடையன்வாழ்வு
தன்னிய வெண்ணெய்நல்லூர் தன்னிலே கம்பநாடன்
பண்ணிய விராமகாதை பங்குனி யத்தநாளிற்
கண்ணிய வரங்கர்முன்னே கவியரங் கேற்றினானே.

என்னுமோர் செய்யுளைப் பாடினர்.

32. அக்காலத் தபாதாயக ... சடையப்பிள்ளை யென்பவரிருந்து, அங்கிருந்த கவிவாணர்களையும் பெரியோர்களையுநோக்கி, இக்காவியத்தை லேசேதனுங் குற்றமுளதோவெனக் கேட்டனர். அதற்கவர்க ளிக்காவிய மிவ்வளவு சிறப்புடையதாக வியற்றப்பட்டும் இதிகாசமாயும் பகவத் சரிதமாயுமுள்ள விதில் என்ன நிமித்தத்தால் நரஸ்துதி செய்யப்பட்டிருக்கின்றதெனவினவி அந்நிமித்தத்தைக் கம்பராலறிந்து கொண்டவர்களாய்,

ஆயினும் பன்னீராயிரம் பாடல்களில் நூற்றுக்கொன்றாக வடிக் கட்டிச் சொல்வது யுக்தமல்லவென்றும் அளவுக்குமிஞ்சின் அமுத மும் விடமாகுமாதலால் ஆயிரத்திற்கொன்றாக விருந்தாற் போது மென்றுங் கூறினார்கள். இவ்விடையையுங் கேட்ட கம்பர் சந் களிப்புற்றவன் போலிருந்து, நானிதுகாறும் பிள்ளைகளை நூற்றுக்கொருவராக மதித்திருந்தேன் இப்பெரியோ ரெனது மதிப்பைப் பேதைமைப்பாலாக்கித் தாங்களவரை ஆயிரத்திற் கொன்றாக மதித்தது மிக விசேடமே: என்று சாதுரியமாகக் கூறித் தனக்கவர்களால் நேர்ந்த அவமானத்தை யுள்ளடக்கிக் கொண்டு, அவ்வாறே யாயிரத்திற்கொரு பாடலில்வைத்து மற்ற வற்றைக் கழித்துத் திருத்தி முடித்து, அங்குவந்துள்ள பல பிர புக்களாலும் பெரியோர்களாலும் வெகுமதி முதலிய பல சிறப்பு களைப் பெற்றனர்.

இப்பால் கம்பரானவர் திருவெண்ணெய்நல்லூரைவிட் டெங் கும்போகாமல் தனது வீட்டிற்சென்று புத்திரமித்திர களத்திரா திகளோடும் பொருந்தியிருந்து, சின்னாள் கழிந்தபின் தனக்குப் பொருள்வேண்டி வேளாளப் பிரபுக்கள் பலரிடத் [illegible] பெற வேண்டுமென் றெண்ணினவராய் அவ்வேளாளருடைய கைவளத் தைச் சிறப்பித்துக் கலிவெண்பாவால் "திருக்கைவழக்கம்" என் னுமோர் நூல் செய்துகொண்டு சடையப்பவள்ளலிடஞ் சென் றறிவித்து, அவரா லவர்மரபின் பிரபுக்களனைவரையும் ஓர் நன் னாட்காலையி லப்பூங்கா மண்டபத்தின்கண் சபைகூட்டுவித்து அச் சபையி லந்நூலை யரங்கேற்றத் தொடங்கினர். அத்தருணத் தௌவையார் தற்செயலாய் யங்கேவந்து தூரத்தே நின்று, கவிச்சிறப்பினைக் கேட்டுச் சிக்கென நச்சபைக்க ணுள்ளோர் கேட்கும்படி,

நாட்டார்கள்காருலக்காட்டார்தங்கைமுளைத்துவரு
நீட்டானைவெண்கலிப்பாட்டாலிக்கம்பனென்றுசுவர்போற்
காட்டாதனபலகாட்டிக்கொள்ளைபிறக்காலைவெறிக்
கேட்டான்மறந்தொன்றைமாற்றிமற்றொன்றைக்கொடுத்தனனே

என்றோர் கவியினைப்பாடிச் சிரித்துச்சென்றனர்.

33. அதுகேட்ட கம்பர் வெட்கி, தமக்கு மகிழ்விக்கு மெப்போது மேழுபொருத்தமென்று சபையாரை நோக்கிக்கூறி, மற்ற நாற்பத்தொன்பது கவிச்சீர்களையு மரங்கேற்றி முடித்துத் தானுத்தேசித்த வண்ணம் அவ்வேளாளப் பிரபுக்கள் பலரிடத் தும் பலவகைப் பரிசுகள் பெற்றுப்போயினர்.

இவ்வாறவ் வேளாளர்பொருட்டுத் திருக்கைவழக்கமென்னு [illegible]நூல் பாடிப் பரிசு பெற்றுச்சென்ற கம்பர் பின்னுமோர் கால் பொருள்வேண்டியிருந்ததால் அவர்கள் மீது "மும்மணிக் கோவை" என்னுமோர் பிரபந்தம் பாடிமுடித்து அப்பிரதியைச் சடையப்பவள்ளல் கரத்திற்தந்து, இதையு மரங்கேற்றுதல் செய் வித்துப் பல பிரபுக்களாலெனக்குப் பரிசளிக்கும்படி செய்விக்க வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தார். அது கேட்ட பிரபுவானவர் சற்றுயோசித்து, இவன் தனக்குப் பொருள் வேண்டும்போதெல் லாம் ஒவ்வோர் நூல்செய்து மரபினையே சுட்டிப் பாடுகிறான். இவன் நன்றுதி செய்வதற்கஞ்சிலன். "பாடவந்தால்பரமனைப் பாடு" என்று பெரியோர் கூறியிருக்க, அதை யிவன் சற்றுங் கவனிப்பதில்லைபோலும். இவன் முன்னர் பாடிய இராமாயணத் தில் கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய கூத்தர் முதலிய வித்வான்கள் பல ரும் பிழை கூறினர்கள். அப்பிழையினை பொருவாறு திருத்து வித்து அக்காவியத்தை நாமே பாடச்சொன்னோமாகையால் எப் படியாவ தரங்கேற்றுவித்துப் பரிசளித்தனுப்புவிதது நமது கட மையென்றெண்ணி நிறைவேற்றினோம். பிறகு திருக்கைவழக் கம் பாடினான். அந்த அரங்கேற்றுங் காலத்திலு மௌவையார் தற்செயலாய் வந்து கேட்டு அதிலுள்ள பலபிழைகளைக் குறித் துப் பாடிப்போயினார். அப்போதும் பலர் முன்னிலையி லரங் கேற்றத் தொடங்கி[illegible]நாமே யென்று அதை முடித்துப் பரி சளித்தனுப்பினோம். மறுபடியு மும்மணிக்கோவை பாடிவந்து [illegible] இதையு மரங்கேற்றுவித்துப் பரிசளிக்க வேண்டு மென்கிறான். இப்படி யிவன் பாடுந் தப்புப்பாடல்களுக்கெல் லாம் பரிசளித்துக்கொண் டிருப்போமாயின், இவையனைத்தை யுங் கேள்வியுற்ற நம்போன்ற மற்றை மரபினராகிய பிரபுக்களும்

பெரியோர்களுங் கவிவாணர்களு நம்மை யெவ்விதமாக மதிப்பார்கள்? ஆதலா லிதனை யரங்கேற்றுவதற்கு முந்திக் கல்வி தேர்ச்சியுடைய மற்றைய ரெவருக்காவது காட்டிக் குற்றமற்றிருக்கி னரங்கேற்றலாம். ஏதேனுங் குற்றமுளதாயிருக்கி னிவன் முகத்திலேயே கிழித்தெறிவோமெனத் தமக்குள் தீர்மானித்துக் கொண்டு கம்பரை நோக்கி, ஓர் நல்ல நாளாய்ந்து தெரிவிக்கின் றேன் அப்போதுவந் தரங்கேற்றலாமெனச் சொல்லி யனுப்பி விட்டு இனியா லிதனை யாருக்குக் காட்டலாமென்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இவ்வாறவ ரிருக்குங்கா லோர்நாள் தஞ்சை நகரத்திலே கல்வியுணர்ச்சியிற் சிறந்த புலவர் பலராலும் புகழப்பட்டிருந்த அஞ்சனாட்சி யென்னுமோர் தாசியானவள் தலயாத்திரைசெய்து கொண்டு, ஸ்ரீமத் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைச் சிவபிரான் தடுத் தாட்கொண்ட திவ்விய க்ஷேத்திரமாகிய திருவெண்ணெய்நல் லூரைத் தரிசிக்க விரும்பி யங்ஙனமடைந்து, ஆங்குள்ள சடையப்பிள்ளையின் பிரபாவங்களைப்பற்றிப் பலகால் கேள்வியுற்றிருப் பவளாதலால் அவரைக் காணும்படி யவர் வீட்டிற்கு வந்தாள். அதுகண்ட சடையப்பிள்ளை யவ்வஞ்சனாட்சியின் தாதியரால் அவளது கல்வித் தேர்ச்சியைப்பற்றிக் கேட்டறிந்ததுமன்றி அதற்குமுன்னருந் தாம் பல புலவர்களாற் கேள்விப்பட்டிருந்தாராகலின் "தேடிப்போன மருந்து காலிலகப்பட்டது" என்னும் பழமொழிபோல வெதுநாளாகக் கம்பன்பாடிய மும்மணிக்கோவையை யாரிடங் காட்டுவோமென் றெண்ணியிருந்த நமக்குப் பலரும் புகழும் வித்வசிரோமணி வீடுதேடிவந்தது நாஞ்செய்த பாக்கியமென மகிழ்ந்து, அவளுக்குப் பலவித மரியாதைகள் செய் துபசரித்துத் தாமுமுடனிருந்து மும்மணிக்கோவையைக் கையிற்றந்து, இதனைப்பார்வையிட்டுத் தகுமாகி லோர் சிறப்புப்பாயிரங் கொடுக்கவேண்டு மென்றனர். அதுகேட்ட வஞ்சனாட்சி யந்நூற் பிரபந்தத்தினுட் சில கவிகளை வாசித்துப்பார்த்து, அந்நூலே க்ராமாதிபதியின் மரபைப்பற்றிச் சிறப்பித்துள்ள சாதிநூலாயிருப்பக்கண்டு, அதைப் பாடினவ னின்றென்ன அப்பிள்ளையிடைக்

கேட்டறிந்துகொண்டு, அதற்கு முன்னரே கம்பருடைய பிறப் பின் வரலாற்றையும் வளர்ந்த விடத்தினையும் கல்வியிற் றேர்ச்சி பெற்றதற் கேதுவையும் பின்னுமவர் குணாதிசயங்களையும் பல ராற் கேள்வியுற் றிருப்பவளாதலால் இவன் நம்மால் சிறப்புப் பாயிரம் பெறத்தக்கவனோவெனத் தனக்கு ளவமதித்தவளாய் உடனே தனது கற்றுச் சொல்லியைக்கொண் டெழுத்தாணி கொணர்வித்து எழுதாதிருந்த வந்நூலின் மேலேட்டில்,

கைம்மணிச்சீரிற்சொற்சீ ரியாக்கம்பவாணன்சொன்ன
மும்மணிக்கோவைமுதற்சீர்பிழை.

எனவெழுதி யப்பா லெழுதத்தொடங்கினன். அதை யருகிருந்து பார்த்திருந்த வப்பிரபுவானவர் இவ்வளவில் நிறுத்தும் போதும் போதுமென்று கூறி வாங்கிக்கொண்டு, அஞ்சனாட்சிக்கு வந்தனங்கூறி யனுப்பிவிட்டனர். அதன்பிறகவர் கம்பரை வரவழைத்து அப்பிரதியின் மேலேட்டி லெழுதியிருந்த சாதிப் பாட்டைக் காட்டி, இதனை முற்றும் பாடி முடிக்கி னெத்தனை யிழுக் கிடக்குமோவெனச் சினந்து, இவ்விதமான புன்றொழில்க ளைப் பாடிப் பொழுதுபோக்கு முனக்குப் பொருளாசையொன்று மாத்திரமிருக்கிற் பயனென்னை? ஆதலினினியென்று மித்தகைய பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு நம்மிடம் வரவேண்டாமென்றுகூறி அப்பிரதியைக்கிழித் தவரெதிரே யெறிந்தனர். அப்பொழுது கம்ப ரொன்றுந் தோன்றாதவராகித் தலைகிறக்கமுற்று, இன் றோடே நமக்கு மிவ்வேளாளப் பிரபுக்களுக்குமுள்ள சம்பந்தம் அற்றுப்போய் விட்டது[illegible]ம். இனி யெங்குச்சென் றெவ் வகை பிழைப்போம்? எனத் துக்கித்தவராய் மறுமொழி கூற வுந் தோன்றாதவராய்ச் சற்றுநேர [illegible] நின்றுவிட்டுச் சென்றனர்.

௮௪. இக்கம்பர் செயலங் கிவ்வாறாக வுறையூரின்கண் கவிச் சக்ரவர்த்தியாகிய கூத்தனார் சிலகாலந் தலயாத்திரை செய்துவரக் கருதி, ஆவணிமாதத்தில் விநாயகசதுர்த்தி விரதத்தினை வேதச ம்மதிப்படி செய்து நிறைவேற்றித் தமது கருத்தைச் சோழ

துங்கசோழனுக் கறிவித்து ஒன்றரைவருடத் தவணைக்குள்வந்து சேருவதாகக்கூறி விடை பெற்று, சிவிகைமுதலிய சின்னங்களோடு பரிசனர் யாரும் புடைசூழ வெளிக்கொண்டு காவிரியாற்றுக்கு வடகரையின்கணுள்ள "திருக்கோயிலென்னுஞ் சிதம்பரத்தலத்தையடைந்து, அங்கே தமது தந்தையி னன்மார்த்தமாயெழுந்தருளியுள்ள அம்பலவாணரைத் தரிசித்து, "திருக்கோயிலொலியலந்தாதி" என்னுமோர் பிரபந்தம் பாடித்துதித்து, மற்றுத்தலங்களையு முறையே தரிசித்துக்கொண்டு "திருவையாற்றுக்கலம்பகம் - திருவானைக்காபதிற்றுப்பத்தந்தாதி" என்னும் பிரபந்தங்கள் பாடி, அக்காவிரியாற்றுக்குத் தென்கரைக்கணுள்ள பல தலங்களையு முறையே தரிசித்துக்கொண்டு, "திருவிடைமருதூரிரட்டைமணிமாலை - திருவாரூர்க்கலம்பகம்" என்னும் பிரபந்தங்களியற்றிப் பாண்டி நாட்டை யடைந்தனர், அங்கரசு செலுத்திவருங் கருணாகரபாண்டியன் சில வேவுகாரரால் அவர் வரவையுணர்ந்து, உடனே யவரை யெதிர்கொள்ளுமாறு சில பரிசனரோடும் வெளிக்கொண்டு அவர் வரும் வழியின்கணின்று ஓர் தோப்பினையடைந்து, அங்கே தனது பசுநிரைகளு மவற்றின் கன்றுகளும் உல்லாசமாய் மேய்ந்துகொண்டிருக்கும் விநோதங்களைப் பார்த்துக்கொண் டிருந்தனன். அப்போதவ் வழியாக வந்த கூத்தர் அரசன் தம்பொருட்டவண் வந்திருக்குஞ் செய்தியுணர்ந்து அத்தோப்பினுட் சென்று, (செங்கோலைத் தாங்கிப் பகையரசரை யோட்டுகின்ற அழகிய பாண்டியராசன் தனது கையில் வடித்த வேலாயுதத்தைத் தாங்கப்பெற்றும் கோக்கோலைத் தூரத்துத் தொழிந்து விட்டானில்லை. இவன் பெருமைபொருந்திய பூபதியேயாயினும் பூமிக் கோபாலனாயிருந்த குணம்போருமோ?) என்னுங் கருத்தமைய,

கோலெடுத்துக்கோத்தூரத்துக்கேப்பாண்டிமன்னன்வடி
வேலெடுத்துங்கோத்தூரத்தல்விட்டிலனே — சால்படுத்த
பூபாலனானுலும்போமோபுராதனத்திற்
கோபாலனானகுணம்.

எனவோர் கவி விநோதமாகக் கூறினர். அதைக் கேட்ட பாண்டிய னுடனே யவரை யாலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு, எமதருமைச் சம்பந்தியவர்க ளிங்ஙன மெழுந்தருளப்பெற்றது மிகு சிலாக்கியமேயெனக் கொண்டாடி யழைத்துக்கொண்டு தனதரண்மனை சேர்ந்து, சிலநாள் தன்னிடத் திருந்துபோகவேண்டி யிரைஞ்சித்து, அதுகாறு மவருக்கு மவருடன்வந்த பரிசனர்க்கு மேதமாறு விதமாய் விருந்து முதலிய சிறப்புகள் நடாத்தி உபசரித்து வந்தனன். அக்கவிச்சக்ரவர்த்தியும் கருணாகரபாண்டியனுடைய கருத்து மகிழ்வெய்தச் சின்னாளிருக்கையில் ஓர்நாள் பாண்டியராசன் அர்த்தராத்திரி வேளையில் ஓர் குதிரை மீது தனியே நகரிசோதனையின் பொருட்டுச் சென்று வைகையாற்றின் வடகரையோரமாய் வருகின்றான். அங்ஙனமுள்ள காளி கோயிலில் ஓர் பரிசாரகன் சந்தனமரைத்துக்கொண் டிருக்கையில் அக்காளிகாதேவியின் பரிவாரக் குழாங்களிலுள்ள ஓர் பேய் அவ்விடத்துவந் ததனைத் தீண்ட, அரைப்பவ னதனைக்கண்டு சினந்து எட்டப்போவென்று கூற, அது போகா தடுத்தடுத்துத் தொட்ட வண்ணமாயிருக்க, அவனோர் கத்தியைக்கொண்டு அதன் கரத்தைவெட்ட, அவ்வெட்டுண்ட கையோ டது ஓவென்றலறிக் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு வெளிவர, அதைக்கண்ட வரசன் வியந்து விரைந்து வந்து தனதரண்மனையின்கணுள்ள கூத்தரைக் கண்டு, "பேய்கையறுமோ" எனக் கேட்டனன். அதற்கவர் கண்ட சத்தியாக—

தரைக்குவடக்கிருந்த காளிகாவம்மைக்
கரைக்கின்ற சந்தனத்தைத்தொட்டப்பேயா — துரைத்து
மறைக்கவரியா தவன்பேய்க்கையைக்
குறைத்தான்கைக் கத்திகொண்டு.

எனவோர் வெண்பா கூறி மகிழ்வித்து உடனே யவனிடத் தினின்றும் விடைபெற்று, அப்பாண்டி நாட்டின்கண் திருக்கோயில்கொண் டெழுந்தருளியுள்ள சொக்கலிங்கப்பெருமான் மீது "சோமசுந்தரேசருலா" என்னுமோர் பிரபந்தம் பாடித்துதித்து,

அந்நாட்டின்கணுள்ள மற்றத்தலங்களையுந் தரிசித்துக்கொண்டு சென்று சோழநாட்டின்கணுள்ள திருக்கேதீச்சர முதலிய தலங்களையு மலைநாட்டின்கணுள்ள திருவஞ்சைக்களமுதலிய தலங்களையுந் தரிசித்துக்கொண்டவராய் கொங்குநாட்டின்கணுள்ள திருவெஞ்சமாக்கூடல் முதலிய தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டிருக்கின்றார். அக்கா லங்கரசியற்றுவோனாகிய சேரராசன் தனது நாட்டில் கவிச்சக்ரவர்த்தி வந்திருக்குஞ் சேதி தெரிந்து, ஓர் நாள் பிராதக்காலையில் ஓரானைமீது தனியே புறப்பட்டு அவரிருக்குமிட நாடிவருகிறான். அக்கா லவ்வூரின்கண் வசிப்பவளும் விவாகமில்லாதவளுமான ஓர் பெண் வியபிசாரத்தால் ஓராண் குழந்தை பெற்று, அதை யயலவரறியா வண்ணங் கள்ளியுந் தாழையுங் கலந்தோங்கி வளர்ந்த ஓர் காட்டினருகே கிடத்திச் சென்றனள். அவ்வழியா யரசன் வருகையில் சில கழுகுகள் மேலிருந்து கீழிறங்குவதுங் கீழிருந்து மேலெழும்புவதுமாயிருக்கக் கண்டு சமீபத்திற்சென்று, அங்கு கைகளையசைத் தழுதுகொண்டிருந்த குழவியை நோக்கி அதன்காரணமென்னுந் தெரியாமலையக் கிலேசித்து, அதைக் காமேப்பத்துக்கொண்டிருந்த சிறுவனிதற்குக் காவலாக வைத்துச் சென்று கூத்தனாரைக் கண்டஞ்சலித்து, "காட்டிற்கழுகோட்டுங்கை" எனக்கூறி நின்றான். அவனுக்குக் கூத்தர் பிரதியஞ்சலி செய்து,

கண்டனயோரேந்தாகானகத்துக்கள்ளியின்கீழ்
கொண்டாழைபூத்துதிர்க்கெரியப்—பெண்டாளி
பூட்டுதற்குமுன்னமொருபுத்திரனைப்பெற்றெடுத்தாள்
காட்டிற்கழுகோட்டுங்கை.

எனவோர் வெண்[illegible]ர்வத்தி செய்தனர். அஃதுணர்ந்த சேரராச னகமகிழ்ந்து அவரைச் சின்னாள் தன்னிடத்திருக்குமாறு வேண்டினன். அதற்கவ ரிசைந்து தமது பரிசனரோடு மவனரண்மனையிற் சின்னாளிருந்து விடைபெற்றுத் துளுவதேய நோக்கிச் சென்று, அங்கனமுள்ள திருக்கோகர்ண முதலிய தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு வடநாடு சென்று திருப்பருப்பதமுதலிய தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு ஸ்ரீக

லயங்கிரிக்குச் செல்ல முயன்றவர் பூர்வந் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தமது பாதம் பரட்டளவு தேயச்சென்றுங் காணப்பெறாது மீண்டுவிட்டனரேயென்று மாறுகுத்தினாலோ எம்மன்னையாராகிய காரைக்காலம்மையார் தலையினால் நடந்தடைந்த தலத்தினை நாம் காலினால் நடந்தடைதல் கடுங்குற்றமாமென்னுங் கருத்தினாலோ செய்யாமையிற்றானே யின்று பலமுறை சேவித்துக்கொண்டு மீண்டு, அடுத்த வருடந் தர்ப்பிசமாத கேருங்கால் ஆன்றோராற் சான்றோருடைத்தெனக் கூறப்பட்டுள்ள தொண்டைநாட்டை யண்மினர். அந்நாட்டின் கண்க்கா லரசியற்றிவந்த சிவராம சுந்தரதேவனென்னுஞ் செங்குந்த மன்னன் சில காரணத்தால் கவிச்சக்ரவர்த்தி வருகின்றாரென் றுணர்ந்து, உடனே பல வரிசைகளோடு மெதிர்சென் றழைத்துவந்து, சின்னா ளந்நாட்டின்க ணிருக்கவேண்டித் தக்க வரண்மனையொன்றை யலங்கரித்து விடுத்து, அவர்க்கு மவர் பரிசனர்க்கு நிதநித நவநவமான உறுப்பைக ளனுப்புவித்திருந்தனன். அக்கால் கூத்தனார் தாம் தல்யாத்திரையாக வந்து வழிநடைக்களைப்பகற்றுதல் சமயங்கூடாதெனக்கருதி, அத்தொண்டைமண்டலத்திற் கிராதகானியாய் திருவெண்ணை பரம்பரைச் செங்குந்தர் சுந்தமாவடி சிக்காதன முதலிய [illegible]ற்றுள்ள திருவேகம்ப முதலான சிவத்தலங்களையும் திருவெஃகா முதலிய விஷ்ணுத்தலங்களையுந் தரிசித்து, இவ்விருவகைத் தலங்களினு மந்நாட்டினர் ஏனையநாட்டினர் போலாது சமயசமரசகங்கணமாகக் கொண்டு நடாத்திவருந் திருவிழாக்கள் முதலியவைகளைக் கண்டு வியந்து, "திருவேகம்பமெழுகூற்றிருக்கை - திருக்கச்சிவாநகருப்பமாலை" என்னும் ப்ரபந்தங்கள் பாடித் துதித்து, அடுத்துள்ள திருக்காளத்தி முதலிய தலங்களையுஞ் சேவித்துக்கொண்டு மீண்டு அக்காஞ்சிபுரத்தினையக் கடத்தற்கரியராய்ப் பின்னுஞ் சின்னா ளங்கனமிருந்தனர். அக்கால் அங்கு சேனைபதியென்னுங் குமரகோட்டத்தி லெழுந்தருளியுள்ள குமரக்கடவுளுக்குக் கந்தஷஷ்டித் திருவிழா நடந்துகொண்டிருக்குமோர் தினத்தில், அக்கடவு ளூர்வலங்கொண் டெழுந்தருளுஞ் சமயத்தில் வானமுற்று மேகங்கள்கவிந் திருண்டு மின்னிக் குமுறி மழைபெய்

தற் காரம்பித்தன. அப்போ தவ்வாலயத் தருமபரிபாலனர் யா
ரும் வருந்தி நிற்பதைக் கண்ட கூத்தர் வானத்தை நோக்கி,

வந்துமழைபொழியுமேவானேவெஞ்சூர்தடிந்த
கந்தன்திருவிழாக்காலத்தில்—செந்துறையா
நீர்நிலைகளையூற்றியிட்டேனோர்த்தியலமாற்றிவிடு
கீர்த்திவருநாட்டடன்மொழிகேள்.

என்றோர் கவிகூறினர். உடனே மேகங்கள் யாவுங் கவி
ந்து உற்சவம் வெகு சிறப்பாய் நிறைவேறின. அக்காலத் தரும
பரிபாலனரா லுபசரிக்கப் பெற்ற கூத்தனார் அரசனைக் கண்டு,
இனியா மசநாடு சென்று அங்குள்ள தலங்களையுஞ்சேவித்துக்
கொண்டு மாசிமாத மகாசிவராத்திரிக்குள் சோழநாடு சென்று
சேர்தல் வேண்டுமெனக்கூறி விடை கேட்டனர். அதுகேட்டு
வாசகஞ் சற்றுலோசித்து, நமது குமாரனுக்கு வருகிற தையாத
தில் திருமணஞ் செய்து முடிக்கப் பிரயத்தனஞ்செய் திருக்கின்
றமையால், அக்கால் தேவரீ ரிங்ஙன மெழுந்தருளியிருக்கவேண்
டுமெனப் பிரார்த்தித்தான். அதற்கவ ரப்படியே யாகுமென்று
கூறி விடைபெற்றுப் பிரயாணங்கொண்டு மசநாட்டினையடை
ந்து திருவண்ணாமலை முதலிய தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டி
ருக்கையில், திருவெண்ணைநல்லூரில் கிராமாதிபதியாய் மிகப்பிர
சித்திபெற்றுள்ள வேளாண்குல திலகராகிய சடையப்பபிள்ளை
யென்பவர் கம்பநாடாரவர் வரவை யுணர்ந்து, அக்கம்பநாடா
ரையுந் தனது சகோதரர் முதலிய பரிசனர்களையும் பல வரிசை
விபவங்களோ டழைத்துக்கொண்டு முன்சென்று வந்தனம்புரி
ந்து, தேவரீ ரிந்நாட்டின்கண் ணெழுந்தருளியது யாங்களு மெம்
முன்னோர்களுஞ்செய்த புண்ணியப் பேறென் றியாவும் ஒருகுக்
கொண்டெழுந்தருளியது போலாம், ஆதலின் தேவரீர் கார்த்
திகைத்தீபோற்சவ நீர்க்கழித் திருமஞ்சன விபவ முதலிய
சிறப்புக்களைத் தரிசிக்குமாறு, இன்னு மிங்ஙன மிருத்தல்வேண்டு
மென்று, பிரார்த்தித்தனர். அதற்குங் கூத்தனா ரிசைந்தனும்
சடையப்பபிள்ளையு மவர் சகோதரர்களும் அவர்க்கு மவர் பரிச

னர்கட்குஞ் சில விடுதிமாடங்கள் தேவர்களுங்கண்டு வியக்க
நிறைநமா யலங்கரித்து விடுத்து, ஆராதிக்கப்பொருளைவேண்டு
மென விருவிருங் காமமிகுதலைப்பெற லந்தந்தப்பொருளை யா
தேதுபயின்றித் தந்து நித்தமொருவண்ணமா யுபசரித்து, அந்நாட்
டின்கணுங்காங்குள்ள கணிகையரெல்லாம் வருவித்து ஆடல்
பாடல்முதலியவைகளையும் அதிசிறந்தனவாயச் சிறப்புறச் செய்வி
த்துவந்தார்கள். அக்காலவ் வாடல்பாடல் செய்துவருங் கணிகை
யர் கூட்டத்துள் திருவண்ணாமலையினின்றுந் தவண் வந்துள்ள
பிறவிக்குருடரான கணிகையர் நால்வர், அரம்பை யூர்வசி முத
லிய தேவகணிகையரு நாணப்புரியும் ஆடல்பாடல்களிற் றேர்ந்
தோர். இவர்களுள் மூதாயாயினோள் தாளமோதிக்க, இவள்
மகளாயுள்ளாள் மிருதங்கமொலிக்க, இவட்குப் புதல்வியரான
இருவரில் மூத்தா ளிராகமிசைக்க, இளையாள் நாட்டியஞ்செய்
வள். இவர்களை யொரு நாள் சடையப்பபிள்ளை யரங்கிலேற்றி
ஆடல்பாடல் முதலியவைகளைச் செய்விக்க, அவர்க ளப்பிரபுவி
னுள்ளமு மற்றையர் சிந்தையும் பூரிக்குமாறு அவைகளைச்செய்து
முடித்தபின் அவண் வந்துள்ள கூத்தனாரது தெய்விகப் பிரபா
வத்தை முன்னரே கேட்டுளோராதலால் அவரிருக்குமிடத்தைச்
சிலர் கொணர்ந்துவிர வந்து தீர்க்கதண்டஞ் செய்து, தேவரீரிக்
குருட்டுப்பாவிகளை ஆட்கொள்ளவேண்டுமென் றிரந்தனர். அது
கண்ட கூத்த ரவர்கள்பா லிரக்கமுற்று,

கூத்தாள்விழிகளெனுங்கண்வேலாங்கூத்தாட்டு
மூத்தாள்விழிதுயின்றுமூழ்கில—மூத்தாள்த
னுத்தாள்விழிகள் விழிக்கமாத்தாட
னுத்தாள்விழிகளுண்டம்பு.

எனவோர் கவிதைகூறி யெழுப்பணித்தனர். அம்மாத்திர
த்தி லவர்கள் இருட்டறையினின்று வெளிப்பட்டவர் போலா
கித் தங்கள் விழிகள் யாவும் விளங்கப்பெற்றெழுந்து, அவ்வரங்
கின்கணுள்ள பிரபுக்களையெல்லாங் கண்டு நமஸ்கரித்து விடை
பெற்று, இருவினையொப்பு மலபரிபாக முண்டாய் முத்தியின்ப
மடைந்தாரைப்போலத் தங்கள் வாசத்தலத்தை நோக்கிச் சென்

ருர்கள். அதுமுத லக்கால்வரில் மூதாயொருத்தி நீங்க மற்றையர் மூவருந் தக்க பிரபுக்களை நேசித்துக்கூடி, ஆடையாபரண தனதான்யாதி சம்பத்துடைந்து வாழ்வதாயினர். இப்பாலத் திருவெண்ணைநல்லூரின்கண் வேளாண்குலப் பிரபுக்களாற் சன்மானிக்கப்பட்டுள்ள கவிச்சக்ரவர்த்தியானவர் கார்த்திகைத்தீப மகோற்சவத்தையும் மார்கழித் திருமஞ்சனச் சிறப்பையுந் தரிசித்துக்கொண்டு, "திருவ[illegible]யளியற்றுண்டகம் - திருவெண்ணெய்பளவழித்தாண்டகம்" என்னுமிருவகைப் பிரபந்தங்கள் பாடித் தைமாதமுதலில் தொண்டைநாடுசேர்ந்து, திருக்காஞ்சிநகரிலரசியற்றுஞ் சிவராமசந்த்ரதேவனைக் கண்டுகொண்டனர். உடனே யவ்வரசன் றன்று புதல்வனுக்குத் திருமணச்சடங்குக்காக வேண்டிய காரியங்களின் முயன்று நடாத்தி வருங்கால் திருமணப்பந்தலில் கூத்தனாரை யழைத்துக்கொண்டு சென்று, தேவரீர் திருக்கரத்தால் இக்கல்யாணப் பிள்ளைக்கும் பெண்ணுக்கும் அநுக் கரிசிபெய் தாசீர்வதிக்க வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தான். அக்கால் கூத்தனார் சகல தேவர்களையு மவர்கள் தேவிகளோடிருப்பதாகத் தியானித்துத் தம்பதிகளிருவர்க்குந் தனித்தனி அநுகரிசி சொற்[illegible] (மானைத்தாங்கிய கையையுடையவரும் - பஞ்சாக்ஷரத்தையுடையவரும் - பூர்வம் பிரமனுடைய வொப்பற்றவையமாகிய - சிரத்தினைக் கிள்ளிய உகிராகிய வாளையுடையவரும் - உலகமெங்குந் துதிக்கின்ற பார்வதிதேவியாரைத் திருமேனியிலுடையவருமாகிய சிவபெருமானென்னு மிவரும், சாரங்கமென்னும் வில்லைக் கையிலேந்தினவரும் - அழகிய சக்கராயுதத்தையுடையவரும் - பூர்வம் கனகனுடைய[illegible]பற்ற வுடலை நாசப்படுத்திய உகிராகிய வாளையுடையவரும் - உலகமெங்குந் துதிக்கின்ற கரிய திருமேனியை யுடையவருமாகிய விஷ்ணுமூர்த்தியென்னு மிவரும் உங்களை யெந்நாளினும் இனிதாகக் காத்தருளுவீர்கள்.) என்னுங் கருத்துவமைத்து;

சாரங்கபாணியுஞ்சக்கரத்தர்கஞ்சனிமு
ஞோரங்கந்தோய்தவுகிர்வாளர்—பாரெங்கு
மேத்திடுமையாகரினிதாயிவரும்மைக்
காத்திடுவரெப்போதுங்காண்.

எனவோர் கவி யிருபொருட் சிலேடையாகப் பாடி ஆசீர்வதித்தனர். இப்பாலத்திருமணச் சடங்குகள் யாவு நிறைவேறும் வரையில் கூத்தனு ரங்கையிருந்து, பின்ன ரரசனிட மிருந்து விடை பெற்றவராய் மகதநாட்டின் வழியாகச் சோழநாடு செல்லக்கருதிப் போகையில் திருவண்ணாமலையைச் சமீபித்தனர். அக்காலங்கு தைப்பூச மகோற்சவ நடப்பதைக்கண்ட கூத்தனார் அவ்வுற்சவ முடிந் தத்தாசம பூர்த்தி நிறைவேறும் வரையிலங்கேயிருந்து பின்னர் பிரயாண மாகிச் செல்லுகையில், திடீரென் றாகாயமெங்கு மேகங்கள் பரவி இருண்டு மழை பெய்தற்காரம்பித்தன. அக்காலவர் பரிசனர் யாரும் இம்மழையை நிறுத்தல் நமது கவிச்சக்ரவர்த்திக் கரிதல்லவென்று கருதினர்கள். அஃதுணர்ந்த கூத்தர் உலகோபகாரமாகப் பெய்யற்பாலதான மழையினைத் தேவகாரியத்தின் பொருட்டன்றிச் சுயகாரியத்தின் பொருட்டு நிறுத்தல் தோடமென்றுகூறி, அக்கருணைத் தன்மையில் முன்னம் பிறவிக் குருடாயிருந்து தம்மாற் கண் பெற்றுள்ள கணிகையர்வீடு தோற்றக்கண்டு, அது கபாடபந்தனஞ் செய்யப்பட்டிருந்தமையால் அதைத் திறப்பிக்கச் சிலரை யேவினர். அவர்களும்விரைந்துசென்று கபாடத்தினை புரத்துத் தட்ட, அக்கால் தலைக்கடைத்தானத்திற் றீபம் வைத்துக்கொண்டு சயனித்திருந்த அக்கணிகையின் மூதாயானவ ளஞ்சிப் போபோவென்று கடிந்து கூறினள். அதைக்கேட்டுணர்ந்த கூத்தனார் நகைத்துத் தாமேசென்று, (இருளே யிருளே விழுங்குகின்றதென்று சொல்லும்படி மிக விருண்டு யாதோரிடத்தையுங் காணக்கூடாமல் கண்களினொளியே கைக்கோலின் வழியாகவே செல்லவுண்டாகிய கதிருற்ற பாதை யாத்திரை செல்வோர்க்கு யாதனை விளக்குமேயென்று [illegible]ராமல் அதற்கஞ்சிவந்து தட்டிக் கூவியுங் கடினசிந்தையோடு போபோவென்று தூற்றிய பழைய குருட்டுக் கிழவி! உன் வீட்டின் கதவினை நீ திறத்தற்குக் கூடாவிடினும் உன் வீட்டினுள்ள [illegible]ளாக் கொண்டாவது திறந்திடாய்) என்னுங் கருத்தமைத்து,

இருளையிருள்விழுங்கியெவ்விடமுந்தோன்று
திருவிழியுங்கோல்வழியேயேக—வருமிரவைப்

பாராதுபோவென்பழையகுருடீக தலைவை
யாராலேனுந்திறந்திடாய்.

என்றோர் கவி கூறினார். அதுகேட்ட கிழத்தாசி இடிச்சத்தங்கேட்ட நாகம்போலஞ்சிக் கண்கள் பழையபடி குருடாகித் தீபவொளியையுங் காணக்கூடாதவளாய்க் கலங்கி, ஓ சுவாமி அடியாள் தேவரீருடைய வரவென்றறியாது செய்த பிழையினைப் பொறுத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனள். அதுகேட்ட கூத்தருளமிரங்கி, (இருளை யிருளே விழுங்குகின்றதென்று சொல்லும்படி மிக இருண்டு யாதோரிடத்தையுங் காணக் கூடாமல் கண்களிரண்டுங் கைக்கோலின் வழியாகவே செல்லவுண்டாகிய கங்குற்போதைக் களவுறுதலிய விடர்களுக் கேதுவாமேயென்று பாராமல் யாங்களு மதனை யோசியாமல் வந்து தட்டிக் கூவியும் இரக்கமான சிந்தையோடும் வாவென்றழைத்த அம்புபோலு மழகிய கண்களையுடையாளே! உன் வீட்டின் கபடத்தினை சதவிற்குறையாது நிறைவு பெற்றுள்ள உன் கரத்தாற் றிறந்திடாய்.) என்னுங் கருத்தமைத்து மேற்கூறிய கவியின் பிற்பாதியை மாற்றி,

இருள்வாயிருள்விழுங்கிப்பெவ்விடமுந்தோன்று
இருவிழியுங்கோல்வழியேபேக—வருமிரவைப்
பாராதுவாவென்பகழிவிழியேகதவை
யாரார்கையாற்றிறந்திடாய்,

எனக் கூறினார்.

35. அம்மாத்திரத்தி லவள் தனது கண்களிரண்டும் விளக்கப்பெற்றவளாயெழுந்து வந்து கதவைத்திறந்து வருவித்திருத்தி, தனது புத்திரிகளாகிய பெண்களோதியரால் அவரைப் பூசிப்பித்துபசரித்தனள். அம்முதாயானவள் செய்த வுபசரிப்பிற்கும் அவள் புத்திரி பெண்களிகள் செய்த பூசைக்கு முவந்த கூத்தனர் அவர்களை யாசீர்வதித்து விடிந்தபின் பிரயாணமாகிச் சோழநாட்டெல்லையைக் குறுகி, காவிரியாற்றின் வடகரையோரமாக

வே சென்று சிதம்பரந்தலத்தை யடைந்து, சில வேவுகாரரால் தமது மீட்சியையும் தாமங்கு நடத்த வுத்தேசித்திருக்குஞ் சிவாராதனைக் காகவேண்டிய பொருள்களையும் ஓர் திருமுகத்தெழுதிக் குலோத்துங்கசோழனுக் கனுப்பி, அவனால் வரப்பெற்ற வப்பொருள்களைக்கொண்டு திருவாராதன சங்கம பூசை முதலியன நடாத்தித் தில்லைவா ழந்தணர்களெல்லார்க்குந் தனித்தனி பூசித்துபசரித்து அவ்வவர் விழைந்தனவற்றை யெல்லா முதவி, மற்றைய வந்தணராதியர்க் களவற்ற தானங்கள் வழங்கிப் பிரயாணங்கொண்டு புவனை யென்னும் பட்டணத்தை யடைந்து, அப்பட்டணத் தருகிலுள்ள ஆலூரில் அரசச் செல்வத்தோடு வாழும் செங்குந்தத் தலைவர்கள் அங்குச் சபைகூடி யிருந்ததைக் கண்டு அச்சபையுட் புகுந்தனர். அச்சபையாரிவரைக் கண்டவுடனே யெதிர்கொண் டழைத்துச் சென்று உபசரித் திருக்கச் செய்து, க்ஷேமாதிசயங்களை விசாரித்தானபின் அடியில் வருமாறு கேட்கத் தொடங்கினர். ஐயா புலவரேறே! சில தினங்கட்கு முன் நான்காம் வருணத்தாராகிய காராளருடைய குலவண்மையைப் பற்றிக் கம்பனென்னு மோர் கவிஞனைவன் ஏரெழுப தென்னு மோர் பிரபந்தம் பாடித் திருவெண்ணெய் நல்லூரில் அரங்கேற்றியதாகவும், அதன்பின்னர் நான்காம் வருணத் தொருபகுதியான வன்னியருக்கும் சிலையெழுப தென்னும் ஓர் பிரபந்தம் பாடிக் கொடுத்ததாகவும் கேள்வி. நம்முடைய மரபு மற்றைய மூவருணத்தாருடைய நல்லொழுக்கங்களைக் கைக்கொண்டுள்ளதா யிருந்தும், மணவூர் வேந்தராகிய நீர் இம்மரபிற்கோர் மாணிக்கத் தீபம்போன்று விளங்கியும், இவ்வுலகையாளு முத்தமிழ்வேந்தரும் உம்மைக் கவிச்சக்கரவர்த்தியென் றழைத்துக் கொண்டாடும்படிக்குப் பிரகாசித்தும், இவ்வாறு நமது குலவண்மையைப் பற்றியோர் பிரபந்தமேனுஞ் செய்யாதிருந்த வழக்கோ? ஆனதால் நீர் சிலநாள் இவ்விடமிருந்து ஓர் பிரபந்தம் பாடி அரங்கேற்றுதல் செய்யவேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொண்டார்கள்.

அதுகேட்ட கூத்தர் அவர்களை நோக்கி, ஓ சபையார்களே! நீங்கள் கொண்ட கொள்கை எனக்கு வியப்பைத் தருகின்றது.

நமது மரபிற்கும் ஓர் பிரபந்தம் வேண்டுமோ? மட்குடத்திற்குச் சித்திரமெழுதுதல் தகுதி, பொற்குடத்திற்கும் அஃதெழுதுவா ருண்டோ? முன்னமே குமரகோட்டத் தருச்சகராகிய கச்சியப்ப சிவாசாரியர் தாம்பாடிய கந்தபுராணத்தில், நமது மரபினைப்பற் றிப் பாடாந்தரங்களி லுண்டாயுள சரித்திரங்க ளனைத்தையுந் திரட்டிச்சேர்த்து மொத்தத்திற் பன்னீராயிரஞ் செய்யுளாக முடி த்திருக்கின்றனர். அவரோ வடமொழியினுந் தென்மொழியினு மிகவல்லவராய், ஆசாரியாபிஷேகம் பெற்றவராய், வேதாகமாதி களிற் றேர்ந்தவராய் மிகப் பிரசித்தியுற் றிருந்தவர். அவரப் புராணத்தினைத் தம்மிச்சையாற் செய்யத் தொடங்காது, குமர கோட்டத்தடிகளின் கட்டளையால் அவர் முதலடி யெடுத்துக் கொடுக்கப் பாடி முடித்தனர். அவரப் புராணத்தைப் பாடும் போது தினந்தோறு முடிக்கின்ற நூறு செய்யுட்களையும் ஏட்டி லெழுதி, அவ்வேட்டையு மெழுத்தாணியையும் அக்குமரகோட் டத்தடிகளின் திருவடிக்கீழ் வைத்துத் தமது மாளிகைக்குச் செ ல்லுவார். அக்கடவு ளவற்றைப் பிழையறத் திருத்திவைப்பது வழக்கம். இவ்வாறுகவே யப்பன்னீராயிரம் பாடலும் படித் திருத்தமான பின்பு, அச்சிவாசாரியர் அப்புராணத்தைக் குமர கோட்டச் சந்நிதியி லரங்கேற்றி, அத்திருமுறையுடனே தந்தச் சிவிகையி லெழுந்தருளி மாடவீதியை வலம் வரும்போது இரு பத்துநான்கு கோட்டத்துமுள்ள வேளாளரெல்லாம் அச்சிவி கையைத் தாங்கியும், வெண்சாமரம் வீசியும், குடை கொடிகள் பிடித்தும், மங்கல வாத்தியங்கள் முழக்கியும் சென்றார்கள். வைசியர் பலவகைத் தான தருமங்களைச் செய்துகொண்டு நடந் தார்கள். அரசர் நவசந்திகளிலிருந்து மரியாதை நடத்தினர் கள். அந்தணர் நாற்புறத்தும் வேதகோஷம் செய்துபோயினர். அக்காஞ்சி மண்டலத்துள்ள சைவச் செங்குந்த மரபினரெல்லாம் கந்தபுராணங் கேட்கவந்த பலவகைச் சனங்கட்கும் அன்னபா னாதிகளை யளித்திருந்தனர். அத்தகைய புராணத்தில் நமது பூர் வோத்தரத்தைப் பற்றிச் சொல்லியிருப்பதே போதுமன்றோ? என்றுகூறினர்.

அதற்கச் சபையார் கூத்தரை நோக்கி, ஐயா புலவர் பெரு மானே! நீர் கூறியவனைத்து முண்மையே. எல்லாப் புராணங்க ளிலும் அவ்வவ் வருண வொழுக்கங்களைப் பற்றியும் செயல்க ளைப் பற்றியும் விவரமாய்க் கூறியிருக்க, அவ்வவர்களு மேன் தனியே வேறொரு பிரபந்தம் செய்துகொண்டார்கள்? புராண மென்பது பொதுவென்றும், பிரபந்தமென்பது சிறப்பென்றும், புராணமென்னு மிலக்கணத்திற்குப் பிரபந்த மிலக்கியமென்றும் ஆன்றோர்கள் கூறுவது முறையல்லவா? இது தேவரீர் அறியாததா? என்றார்கள்.

அதுகேட்ட கூத்தர் புன்முறுவல் பூத்து, ஓ எனதன்பர்க ளே! ஆன்மாக்கள் பிரமசிருட்டியின் வயமா யுண்டானபோதே அவ்வவற்றின் குணபேதங்களால் வருணபேதங்களுண்டாய்விட் டன. அவற்றைப் பேதிப்பவருமில்லை, அவையும் பேதப்படா. அவற்றுள் தாழ்ந்த நான்காம் வருணத்தார் மூன்றும் வருணத்த ரா யுயர்வடைய முயலினும், மூன்றும் வருணத்த ரிரண்டாம்வரு ணத்தராச் சிறப்படையப் பிரயாசப்படினும், இரண்டாம் வருண த்தர் முதல் வருணத்தராய் மேன்மையடையப் பிரயத்தனஞ் செய்யினும், அவ்வவ் வருணத்தினரும் அவ்வப்பிறவியில் தத்தம் வருணாச்சிரம தருமத்திற் றவறாதிருந்தால் மாத்திரமே மறுபிற வியில் அம்முயற்சியும் பிரயாசையும் பிரயத்தனமுங் கைகூடுமே யன்றி அவ்விப்பிறவியிற் கைகூடா. இதை யுணராமற் பழமை யாயுள்ள புராணங்களிலும் இதிகாசங்களிலும் பிரபந்தங்களி லும் தமக்குத்தாமே வரைந்து வைக்கினும் வாய்மதம்பேசினும், அடையும்பயன் யாதுமில்லை. அந்தணருட் கோளகனைப் பிற ந்த கம்பன் பின்னர்ச் சங்கீர்த்தனத்திரனுல் வளர்ந்து அதன்பின் னர் சற்சூத்திரனாற் கல்வித்தேர்ச்சி முதலியன வடைந்தொழு கையால், அந்தச் சற்சூத்திரன் மரபினராகிய வேளாளரைக்குறி த்து, அவர்களுழவுத் தொழிலினையும், அத்தொழிலினுக் கின்றி யாமையாதனவாகிய ஏர் கொழு கலப்பை முதலிய கருவிகளையும் சிறப்பித்துப் பாடினன். இஃதபிமானம்: பின்னர் சங்கமருத் திரராகிய வன்னியரைக் குறித்து, அவர்கள் காவற்றொழிலையும்

அந்தொழிலினுக் கின்றியமையாதனவாகிய வில்முதலிய கருவிகளையும் சிறப்பித்துப் பாடினன். இஃது பொருண் மோகம்: இவ்வாறு கற்பனை வாயிலாக வந்த அச்சிறப்பின்றிக் கண்ட வதிசயம் ஒன்றுமில்லை. " இவ்வுலகிற் செல்வரை யறிஞர் சிறப்பித்துக் கூறி யாசித்தல் போலத் தம்மை யாதரித்தோர் யாரேனும், அவர்களைச் சிறப்பித்துப் பாடிப் பரிசு பெறுதல் சில புலவரது கொள்கை. அந்தணர் முதலிய முதன் மூவருணத்தார்களின் ஒழுக்கங்களனைத்தையும் ஒருங்கு பெற்றவராயும், கைலாய பரம்பரையினராயும், நந்திகணத்தவ ரம்சத்தாராயும், பசுபிரமண்யர் மரபினராயுமுள்ள நாம் நமது குலவளத்தைப்பற்றிச் சிறப்பிக்கப் புகுதல்; இயற்கை யழகிற்குச் செயற்கை யழகு செய்தல் போலாம். இந்தச் செயற்கை யழகோ நிலைப்பதன்று. இயல்பிற்றானே பல சிறப்போடுங் கூடிய நமது குலவண்மையைப்பற்றிப் பாடுவிக்க வேண்டில், நம்மினு முயர்ந்த வருணத்த னொருவனாற் பாடுவித்த[illegible]ம்மிற் றாழ்ந்தோனாற் பாடுவித்துக் கொள்ளுத லழக[illegible]ன்று. [illegible]கவே நம்மை நாமே சிறக்கப் பாடிக்கொள்வது அதனினுங் குறைவன்றோ? என்க் கூறி வெகுண்டு, தமது நித்திய நியம நிறைவேற்றிக்கொள்ளுமாறு அங்கமைந்த வீதியிலமைக்கும் பூர்வம் தம தொருசாலை மாணாக்கரும் அந்தண சிரேஷ்டருமான சோமாசியாண்டார் மனைக்குட் சென்று, அவருடன் சிலநேரம் வார்த்தையாடி சிவபூஜாக்கிருகத்திற்குப் போயினர்.

அக்கால் முன் சபைக்கடியிருந்த செங்குந்தத்தலைவர்கள் தங்களெண்ணம் நிறைவேறாமையால் மிக வருந்தினவர்களாய்க் கூத்தரது கொள்கையை யுணராமற் சினந்து, இப்புலவன் நமது மரபினனாயிருந்தும் நமது மரபின் பெருமையை விளக்கவல்ல ஓர் பிரபந்தம் பாடித் தரும்படி கேட்டுக்கொண்டால் நம்மின் மேலானவனாற் பாடுவித்துக் கொள்வதே சிறப்பென்று கூறிப்போய் விட்டானல்லவா? இனி நம்மின் மேலான வருணத்த னொருவனை நமது தந்தையாகிய சிவபெருமானாற் சிருட்டி செய்துகொள்ள வேண்டும்போலும். இவ்வுலகிற் புன்கவிகளாயுள்ளோர் வெளிப்படின் அவர்களை யெனது விரவாளாற் பொன்றுவிப்பேனென்

றோர் வெற்றிக்கொடிக் கம்பநாட்டித் தான் கற்றுள்ள கல்வியின் மாத்திரம் அபிமானம் வைத்துள்ள இவன், தான் பிறந்துள்ள குலத்திற் சற்றும் அபிமானமில்லாதவனா யிருக்கின்றான்; இத்தகையனை நாம் இவ்வுலகிலிராதபடி கொன்றுவிடுவதே சரியென்று தங்களுக்குள் நிச்சயித்துக் கொண்டவர்களாய், உடனே வளைதடி வாள் முதலிய வாயுதங்களையேந்தி அவரிருக்குமிடத்தை நாடி வந்தார்கள். அதுகண்ட சோமாசியாண்டார் திடுக்குற்று அவர்க ளதியுக்கிரத்தோடு மாயுதபாணியராய் வந்த காரணத்தைக்கேட்டறிந்து நடுங்கி, கூத்தர் சிவபூஜாக்கிருகத்திற்குப் போயிருப்பதால் வந்தவுடனவரை யனுப்புகின்றேன் அதுவரையில் சற்றிங்கிருங்களென் றிதவாகக் கூறினர்.

அவர்க ளவ்வாறே யிருந்த பின்னர் அந்தண ரொன்றுந் தோன்றாதவராய்க் கிலேசித்து, இத்தமிழ்நாடெங்கும் கவிச்சக்கரவர்த்தியெனப் பெயர் பூண்டிருக்கும் பெரியோனை நாம் எந்த விதங் காட்டிக் கொடுப்பதெனை வருந்தி, அவ்வினுமப் புண்ணியமூர்த்தியின் பொருட்டு நமதொரு புதல்வனைத் தரின் இகத்திற் சிரவியுங் [illegible]ளளவு நமக்குப் பெருங்கீர்த்தியும் பரத்திற் கைலாசவாசமுமடைதற்குரிய மேலான பதவியுங் கிடைத்தற் கையமில்லையென நிச்சயித்தவராய் உடனே தமது புதல்வனை யழைத்துக் கூறவேண்டுவன கூறிச் சம்மதிப்பித்து, ஓர் பேழையுள்ளவனை யிருத்தி மூடிக் கொணர்ந்து தலைவாயிலினிடம் வைத்து, நீங்கள் கருதிவந்த புலவர் இப்பேழையுளிருப்பதால் இதை யிங்ஙனந் திறவாது கொலைக்களங் கொண்டுபோய்த் திறந்து உங்கள் கருத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுங்களென்று கூறினர். அவர்களதை யவ்வாறே அங்குக் கொண்டுபோய்த் திறந்துபார்த்து பிராமணச்சிறுவ னிருப்பதைக் கண்டு பயந்து, உடனே பழையபடி யப்பேழையோடும் அச்சிறுவனை யுபசரித் தழைத்துக்கொண்டுவந்து சோமாசியாண்டாரிடம் விடுத்து; எங்களை பிரமஹத்திப் பழிக்காளாக்குதல் உமக்குத் தகுதியோவென்று பெருங் கூச்சலிட்டார்கள். " அந்த குணத்திற் கூத்தர் தமது பூஜாக்கிரியைகளனைத்துங் குறைவின்றி முடித்துக்கொண்டு அக்கிருகத்தினின்றும் வெளிக்கொண்டு வீதி

யிற் பெருங்கூச்ச லுண்டாயிருப்பதைக் கேட்டு, அக்கூச்சலைக் கேதுவைச் சோமாசியாண்டாரா லுணர்ந்து உடனே யவரோடு தாம் வெளிவந்து, தம்மைக் கொல்ல நிமித்தம் ஆயுதபாணிய ராய் வந்திருக்கும் சபையாரை நோக்கி இதனைக் கூறலாயினர்.

ஓ நற்குலத்தலைவர்காள்! அடியேன் புகல்வதைப் பொறு மையோடுங் கேண்மின்கள்: கம்பன் நல்லொழுக்க மில்லனாயினு மகாகவி யென்பதற்கு மறையவர் சூழ்ந்த னென்பதற்குஞ் சந் தேகமில்லை. அவன் கற்றுள்ள கல்வித்திறத்தினால் வேளாள ருடைய உழுதொழிற்கான கருவிகளையும் வன்னியருடைய காவ ற்றொழிற்கான கருவிகளையும் வருணித்துப் பாடினான். பெரும் புலவர்களாயுள்ளோர் தேவர்களையும் அரசர்களையும் தமக்காதர வாயுள்ள பிரபுக்களையும், அபிமானத்தாலேனும் பொருள்வேட் கையாலேனும் தனியே புராணங்களாயாக பிரபந்தங்களாயாக அமைத்து சரிதமுன்னிலையில் வருணித்துப் பாடுதல் மரபு. ஓர் குலத்தினை அக்குலத்தினர் வேண்டுகோளாலேனும் தன்னிச்சை யாலேனுமின்றி வறிதே வருணித்தலில் யாதுபயன்?

வளம்படவேண்டாதார்யார்யாருமில்லை
யளந்தனபோகமவரவராற்றால்—விளங்காய்
திரட்டினாரில்லைக்களங்கனியைக்
காரெனச்செய்தாருமில்.

என்று சான்றோர் வாக்கியம் நீங்களறிந்துள்ளதே: ஆத லால் நான் நமது குலத்தைஞ் வருணிக்கமாட்டேன். தம்மைத் தாமே பாடிக்கொண்டார்களென்னும் இழிச்சொல்லை நமது குலத்திற்குத் தரமாட்டேன். வேளாளர் ஏர் பூட்டிவிட்டால் வேதியராதியர் வேரற்றுப் போவரென்றும், வன்னியர் சிலையேந் தாவிட்டால் வையகமுற்றும் வரம்புற்றுச் சிதையுமென்றுங் கற் பனைசெய்து பாடுவது எனது வழக்கமன்று. உள்ளதையே கூறி யாவரும் உறுதிகொளச் செய்வேன். தன்குலத்தி லபிமானமும் பிறகுலத்தில் வைடம்மியமும் வகிப்பவனியானன்று. எனதியல் பிவ்வண்ணமாயினும், உலைவாய் மூடலாம் ஊர்வாய் மூடுதலரிது.

எனக்கென முன்னோரால் கிடைத்துள்ள பிதிரார்ச்சிதமும்சோழ ராஜாக்களாற் கிடைத்துள்ள சுயார்ச்சிதமும் எண்ணிலவாதலின், எனக்குப் பொருளாசையில்லையென்பதை இவ்வுலகே யுணர்த் தும். ஒவ்வோர் சமயத்தாரும் தத்தஞ் சமயத்தையே மேலெனக் கூறி வாதித்தல்போல, ஒவ்வொரு சாதியருந் தத்தஞ் சாதியே மேலாகக்கூறி வாதிடுதல் வழக்கு. அவ்வழக்கு முடிவிலுழக்கா மென்பதற்குச் சான்று, அவ்வக்குலத்தினரது தொழில் விகற்ப மேயாம். இத்தகைய மயங்கினவுந் சாதியையும் பற்றி ஓர் பிரபந்தங் கூறுமிடத்து அப்பிரபந்தத்தால் யாதேனுமோர் அற் புதம் விளையின் அதுவே யவற்றை யெல்லாவற்றினு மேலெனக் கொள்ளற்குச் சாமியமாமன்றோ? ஆதலால் அடியேன் கைலாச பரம்பரையராகிய செங்குந்தர் மரபிற் றோன்றியுள்ளோனாயினும், என்வாக்கில் சத்தியவட்டம்பியும் சாரதாதேவியும் சான்னித்தியமாய்க் குடிகொண்டிருப்பது மெய்யேயாகில், அவர்கட்குச் சகஸ்திர நாமார்ச்சனையின் பொருட்டு நற்குலத் தலைப்பிள்ளைகள் ஆயிரத் தெண்மர்கள் சிரத்தினைப் பரிசாகத்தருவீரேல் நமதாடுமெரகிய சட்டியைச்சுட்டி, “சட்டியெழுபது” எனவோர் பிரபந்தம் பாடி முடித்து இவ்வுலகினர் வியக்கச் செய்கின்றேன் என்றனர்.

அவர்களெத்தாலத்தும் தங்கள் செவியிற் கேளாத பயங்க ரமான அந்தச் சொல்லைக் கேட்டபொழுது திடுக்குற்று, இதெ ன்ன கோரம்? “கூத்துப் பார்க்கப் போனவிடத்திற் பேய் பிடித் தது போலவும் - பிள்ளை வரத்துக்குப் போனவள் புருஷனைப் பறி கொடுத்தது போலவும்” இருக்கிறதே? இவர் நம்மவராயிரு க்கிறாரென்கிற பாத்தியதைப் பற்றிப் பாட்டுப்பாட வேண்டுமெ ன்று சந்தோஷமாகக் கேட்டால் கொஞ்சமாவது இரக்கமில்லாமலும் தாக்ஷிணியமில்லாமலும் ஆயிரத்தெண்மர் தலைகளைக் கொடுக்க வேண்டுமென்றும், அவைகளும் தாய்க்குத் தலைப்பிள்ளையின் தலைகளாயிருக்கவேண்டுமென்றும் துணிந்து சொல்லுகிறாரே: இதென்ன விபரீதம்? ஒருகையாவது தலையும் கொடுப்பார்களா? இவருக்குப் பாடவேண்டுமென்று மனதிருந்தால் இப்படிச்சொல் வாரா? பட்டக்கூடாதென்கிற எண்ணத்தைக் கொண்டல்லவோ

“வட்டாகோட்டக்காரனுக்கு வழியெங்கேயெனில் போகிறவன் தலைமேலே” என்பார்போல அகடவிகடம் பேசுகின்றார்; இதற்கென்ன உத்தரம் சொல்லுகிறது என்றெண்ணுந் தோன்றாமல் மரம்போல அசைவற்று மௌனமாயிருந்தார்கள்.

அப்போது கூத்தர் நாம் கேட்டகேள்விக்கு நீங்களொன்றுஞ் சொல்லாமலிருக்கிற தென்னவென, அவர்கள் ஐயா! செல்வஞ் சொல்லுக்கஞ்சாது என்பதற்குச் சரியாய், உமக்குக்கேட்க நாக்கூசவில்லை. எங்களுக்கு மறுமொழிசொல்ல நாவெழவில்லை. என்னசெய்வோம்? நம்முடைய மரபின் மகிமை விளங்கும்படி பாடல் பாடவேண்டுமென்று நாங்கள் உம்மைப் பிரார்த்தித்தவிடத்தில், தலை கொடுக்கவேண்டு மென்கிறீர். பாட்டுக்காகத் தலை கொடுத்தவர்கள் யார்? எங்களைக் கேவலம் பரிசாத்தியத்தில் கொண்டுவந்துவிட்டீரே யென்றார்கள். அதற்குக் கூத்தர் புன்னகைசெய்து, என்னென்னும்! ஆனைமேலேறுவேன் வீரமணிகட்டுவேன் (அகப்பட்ட பெயர்களைத் தின்று ஏப்பமிடுவேனென்கிற விளையாட்டுப் பிள்ளைகளுக்குள்ள தைரியமும், ஆராவதென்னைத் தாக்கி மாத்திரம் பிடிப்பார்களானால் எதிர்த்தோர்களையெல்லாம் பிணக்காடாக வெட்டுவே னென்கிற மூடவனுக்குள்ள வீரமுங்கூட உங்களுக்கில்லையோ? நான் தலை கொடுப்பார்க ளென்கிறீர்களே: நமது குமுணராஜன் காட்டிற் போயிருக்கும்பொழுது அவன் தம்பியாகிய அமணராஜன் மாச்சரியத்தால் என் தமையன் தலையைக் கொண்டு வருகிறவர்க்குக் கோடிபொன் கொடுக்கிறேனென்று சொன்ன சமயத்தில் ஒரு வித்வான் குமுணன்மேற் கவி பாடிக் கொண்டுபோய்ப் பரிசுகேட்க, அவன்

அத்தனாள்வரிலையருங்கவிப்புலவோ
யித்தனாள்வந்தென்னெனாந்துரியடைந்தாய்
தலைதனைக்கொடுபோய்த்தம்பிகைக்கொடுத்து
விலைதனைமீட்டுன்வெறுமைபோக்களையே.

என்றோரகவல்பாடித் தன் உடைவாயுமெடுத்து, அப்புலவன்கையிற் கொடுக்கவில்லையா? ஒரு வணிகனுக்காகப் பழைய

னூரில் வேளாளர் எழுபது பெயர் தங்களுயிரைக் கொடுத்துச் சத்தியத்தை நிலைநிறுத்தவில்லையா? இந்தப் பிரதேசத்திலேயே கொஞ்சக்காலத்திற்குமுன் ஓரூரில் ஏரியின் அலைபடிக்க அதன் கரையி லொருபக்கத்தில் கொஞ்சம் மண் கரைந்தோடினதை அருகிலிருந்த வேளாளனொருவன் கண்டு, இனி இரண்டொரு நிமிஷம் சும்மாவிருந்தால் கரை யுடைந்துபோமென்றும், அந்த விடத்தை மண்ணை வெட்டிப்போட்டு அடைத்துப் பலப்படுத்துவோமென்றால் அவ்வளவு சாவகாசத்திற்கு இடமில்லையாதலால் முதலுக்கே மோசம் வருமென்று நினைத்துப் பரிதபித்துத் தன்னுடன் உழவுத்தொழில் செய்துகொண்டிருந்தவனைப் பார்த்து, நீ இந்தக் கர்மசங்கடமான தருணத்தில் முன்பின் யோசனை பண்ணாமல் என்னை வெட்டியெடுத்து அந்த உடைவாயிற்போட்டு அடையென்று சொல்ல அவனப்படியே மண்வெட்டியினால் அவனை இருதுண்டாக வெட்டிப்போட்டு அடைக்கவில்லையா? உதாரபுருஷனுக்குப் பொருளும் சத்தவீரனுக்குப் பிராணனுந் திரணமாத்திரந்தானே: இந்தோர் ஆச்சரியமா? தலைகொடுக்கிற தென்பது நம்முடைய குலத்தாருக் கொருவிஷயமல்லவே; நம் முன்னோர்கள் உயிரை விடுவதற் கஞ்சாத அதிசூரர்களாயிருந்தார்க ளென்பதையு நீங்கள் கேள்விப்படவில்லையா? முன்னொருகால் சாலைமென்னும் தேசத்திலே நெல்லூரென்னுங் கிராமத்திலே சோமநாதனென்னுந் திருநாமம் வகித்த சிவபிரானைக் குறித்துத் தவஞ்செய்து, ஐம்பத்தாறுதேசத் தரசர்களை யெல்லாம் வெல்லத்தக்க ஆற்றலும், பலமாயைகள் வல்ல புஷ்பகத்தேரும் அகாயகாமி - பூகாமி - வாயுவேகி - மனோவேகி என்னுங் குதிரைகள் நான்கும், வச்சிரவாள் - வச்சிரதண்டம் - வச்சிரக்கவசம் முதலிய வைகளும் பெற்று, அனங்கவல்லி யென்னுங் கற்புடைமனைவியைக் கூடிக் காசினியாளும் காவலரெல்லாந் தன்க் காசிறைதர வெற்றிப்புகழுடைந்து சகலராச்சியங்கட்குந் தலையாய சோழமகாராச்சியத்திலேயே எக்காலும் வற்றாத சமுத்திரம்போல் ஓரேரியுண்டாக்கி, அதனெல்லையில் யாவராலும் மனதைக்கவிய ஏழுநிலை மாடமொன்று இருப்புஸ்தம்பங்கள்மீது சமைத்து, அதன்

மத்தியிலோர் ஸ்தம்பம் நாட்டி அதனுச்சியி லாகாயமெட்டப் படாம் விடொன்றமைத்து, இவற்றைச்சூழ சத்தப் பிராகாரங்களும் அவற்றில் முறையே போர்வீரர்கள் - சேனாபதிகள் - யானைகள் - குதிரைகள் - சிங்கங்கள் - புலிகள் - செந்நாய்கள் முதலியவு மிருத்தி, நீரகழியு நெருப்பகழியு நிருமித்து, ஆங்காங்கனேக விருக்ஷங்களும் புட்பச்செடிகளும் வாய்ந்த சோலைகளையும் பூங்காவுகளையு முண்டாக்கி, இக்கோட்டைக்குக் காவலாகத் தார்க்காதேவியையு மாகாளியையும் உட்புற வெளிப்புறங்களில் தாபித்து, தனக்கடங்கிடவா வரசர்களையெல்லாம் அவ்வவர் மனைமக்களோ டருஞ்சிறையிலிருத்தி வருத்தித் தன்னை வெல்லவல்லோர் யாண்டு மில்லையென்னுங் காரணத்தால் வல்லாளனென்றும் பெயரையடைந்து அளவற்ற துர்க்கிருத்தியங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தவனை ஒரேநாளில் வென்று அவன் மனைவிக்கு மாங்கிலியப்பிச்சை தந்துவந்து சகல ராசர்களுக்கும் உயிர்ப்பிச்சை கொடுத்தருளிய வீரர்கள் நம்மவர்களல்லவா?

36. இவற்றையெல்லாம் பெரியோர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கு நீங்கள் புலியானது பூனையாய்விட்டதுபோல இவ்வாறதைரியப்பட்டுப் பின்வாங்குவீர்களாகில், உங்களுக்குப் பாடல் வேண்டுமென்னுமிச்சையேன் உண்டாயிருக்கின்றது? ஆதலாலந்த வெண்ணத்தை விட்டுவிடுங்களெனக் கூறினர்.

இவையனைத்தையுங் கேட்ட ஆரூர்ச் செங்குந்தத் தலைவர்கள் அதிக வுற்சாகங்கொண்டவர்களாகி யாவரும் ஒருமனதாகச் சம்மதித்து, அவ்வாறே யாகுகவென்று கூறிக் கூத்தரால் ஓர் நாளைக் குறிப்பித்துக்கொண்டு விடை பெற்றுப் போயினர். உடனே கூத்தரும் சோமாசியாண்டாரிடம் விடைபெற்று மீண்டு உறையூரை யடைந்து குலோத்துங்கச்சோழனைக் கண்டு, தாம் தலயாத்திரையாகச் சென்று மீண்டவரையில் நடந்துள்ள சமாசாரங்களையெல்லாஞ் சொல்லி, புவனையில் ஆரூர்ச் செங்குந்த வேந்தர்க்கும் தமக்கு நடந்துள்ள சம்பாஷணைகளையும் தமக்காகச் சோமாசியாண்டார் செய்தருளிய நன்றியின் திறத்தையும்

இனித்தாம் நடத்தப்புகுங் காரியத்தையும் அத்தினத்தையும் தெரிவித்தனர். அதுகேட்ட வேந்தன் ஆச்சரியமடைந்தனன், உடனே கருணாகரபாண்டியன் முதலிய அரசர்கட்கும் ஆங்காங்கு கிராமாதிபதிகளாயுள்ள பிரபுக்களுக்கும் மற்றும் பெரியோர்களுக்கும் கூத்தர் நடத்த விருக்குங் காரியத்தினைச் செப்பி அத்தினத்தையுங் குறித்துத் திருமுகம் வரைந்துவிடுத்து, தனது இராஜதானியைச் சேர்ந்த பலவூர்களினும் வள்ளுவனால் முரசறைவித்தான். முன்னர் கூத்தரிடத்தினின்றும் விடைபெற்றுச் சென்ற ஆரூர்ச் செங்குந்த மன்னர்கள் தங்களையொத்த நாட்டினர்க்கெல்லாம் தாங்க ளுத்தேசித்து நடத்தப்போகின்ற காரியம் இன்னதென்றும், அக்காரிய மித்தினத்தில் நடத்தப்படுமென்றும், அத்தினத்தி லதற்குவேண்டுவன விவையென்றும் திருமுக முன்னிலையில் தெரிவித்தார்கள். அத்திருமுகங்களைக்கண்ட நாட்டாருள் ஒரு நாட்டினரொழிய,

37. ஏனைய நாட்டின ரெல்லாம் மேற்குறித்த தினத்தில் நற்குண நற்செய்கைகளை வாய்ந்த தங்குலத் தலைப்பிள்ளைகள் ஆயிரத்தெண்மர் சிரங்களை மிக வுற்சாகத்துடன் அவ்வவ் விடங்களிலேயே கண்டித்து, அச்சிரங்களைமாத்திரம் வண்டிகளி லடுக்கிக்கொண்டு உறையூரின்கண்வந்து கூத்தருக்குத் தெரிவித்தனர்.

அவர்களைப் பார்த்துநோக்கி, ஓ மொழிமாறாத முதலியார்களே! நமது குலோத்துங்கச் சோழராஜனுடைய சபாமண்டப வாசலில் வீற்றிருக்கின்ற வீரலட்சுமி மகிழ நீங்கள் கொணர்ந்த சிரங்களைச் சிங்காசனம்போலடுக்கி, இரத்தப்பாவாடை விரித்து அலங்கரித்து வைம்மின்கள் அங்ஙனம் யாம் வருவோமென்று கூறினர். அவ்வாறே யவர்கள் குலோத்துங்கச் சோழனுடைய சபாமண்டப வாசலை யடைந்து, அங்குள்ளோர்யாரும் பயந்து நடுங்கிப் பிரமித்து வியக்கும்படியாகக் கூத்தர் கட்டளையின்படி நடாத்தி அவர் வரவுக் கெதிர்பார்த்திருந்தார்கள். இவ்வாறெத்தனையருங்கண்டு இறும்பூது கொள்ளும்படி செங்குந்த குலதிலகர்களாலமைத்து அலங்கரித் தழகாயுயர்ந்திருக்கும் சிங்காசனத்

திங்கள் விளங்கும் முகைகளில், சில பல்லொளிகாட்டி எல்லியு
மஞ்சச் சிரித்துவிளங்கின. சில புருவ நெற்றியிலேற உருத்துப்
பார்த்தன. சில கண்கள் கொப்பளித்து அச்சத்தை விளைத்தன.
சில மீசைகள் துடிப்ப சிலிர்த்து கோபக்குறியை விளைத்தன.
சில வெற்றித்தன்மையை போதுகின்ற தருக்கோடு விழிகள்
சுழல விழித்திருந்தன. சில மாலைய சூரியெடுத்த பிரயோசன
மின்று கிடைத்ததென்று சூரியனைக்கண்டலர்ந்த தாமரைபோல
முகமலர்ச்சி கொண்டன. சில முருகக்கடவுளின் திருவருளைத்
தியானித்துக்கொண்டு மௌன நிலைமையடைந்ததுபோல விளங்
கின. சில வெள்ளிய மூன்றாப் பிறையணிந்த சிவபிரானுக்கே
நாங்களெக்காலு மடிமையென்பதற்குச் சாட்சியாக நெற்றிகளி
லே திரிபுண்டரங்கள் துலங்கும்படி விளங்கின. சில பகைவர்கள்மீது
கோபிப்பதுபோல் விராட்டகாசஞ் செய்துகொண்டன வென்று
சொல்லத்தக்க குறியையுடைத்தன. இத்தகைய காட்சியைப்
பார்த்தவர்க ளனைவரும் இவ்விளவக் கவிச்சக்ரவர்த்தியின் வல்
லமைதானோ? செங்குந்த வீரர்களின் மாறுபடாத வீரந்தானோ?
கலைமகளாரின் சிறந்த திருவருள்தானோ? வித்தையர்க்கு மறு
தத்தை விளைக்கும் இத்தினக் காட்சியின் புதுமை எவ்வாறாய்
முடியுமோ வென்னும் எண்ணங்கொண்ட மனமுடையவர்களாய்
அலையற்ற சமுத்திரம்போன்று ஆரவாரமற்றிருந்தார்கள். அக்
கால் குலோத்துங்கச்சோழன் தனது திருமுகங்கண்டு வந்த பா
ண்டியராஜன் முதலிய மன்னர்களோடும் பல பிரபுக்களோடும்
அங்கனமடைந்து, அவ்வவர்களைத் தக்க வாசனங்களி லிருத்தித்
தான் தனதாசனத்தில் வீற்றிருந்தனன். பின்னவனும் பறைய
றையக்கேட்டுவந்து பலநூலாருஞ் சதுர்வேத பண்டிதரும் சகலா
கமநிபுணரும் ஆகமுதலிய வித்துசார்களும் தத்தமக்கு வகுத்
துள்ள தானங்களில் அமர்ந்திருந்தார்கள். அது சமயம் கூத்தர்
தமது நித்திய கன்மானுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு, உபா
சனமூர்த்தியைப் பூசித்து, அப்பூசாகோலத்தோடும் சிவிகையி
லேறிப் பல விருதுகளும் பரிசனர்களும் புடைசூழ மங்கல வாத்
திய முழங்க வெளிக்கொண்டு சபாமண்டப வாசலிலிறங்கி அங்
கு தமக்கமைத்துள்ள சிரச்சிங்காதனத்தின்மேல் வீற்றிருந்து பத

மாசனமிட்டு வீற்றிருந்து, இனி கூறப்புகுநூ லினிதுமுடியின்றி
இனிதில் நிறைவேறுமாறு இருகரங்களையுங் தமது சிரத்தின்
மேற்கூப்பிக் கலைமகளாரைத் துதித்துவணங்கி, ஒருகையிற் கம
ண்டலமும் ஒருகையிற் புத்தகமும் ஒருகையிற் படிகமாலையுமே
ந்தி மற்றொருகையிற் சின்முத்திரை தரித்து வெண்டாமரைப்பு
ப்பாசனத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பாவனையாக அவருடைய
திவ்யசொரூபத்தை மனதிலே தியானித்து இரண்டு காப்புச்செய
யுள் கூறி, அவரது திருவருளைப் புகழ்ந்தும் பிரார்த்தித்தும்
"சரஸ்வதியந்தாதி" எனவழங்குவதாக முப்பதுபாக்களால் ஓர்
பிரபந்தம் பாடிமுடித்து, அவரநுக்கிரகத்தினால் அற்புதமாகவும்
அதிசாதுர்யமாகவும் நவரசாலங்காரத்துடனே குலோத்துங்கச்
சோழன்முதலிய சகலராஜர்களும் சிரக்கம்பங் கரக்கம்பஞ்செ
ய்து வியக்கவும், வேதாகமபண்டிதர்களாகிய விப்பிரசிரோமணி
கள் விம்மிதமடையவும், வைசியச்செல்வர்கள் பலர் வந்தனத்
தோடு சந்தனபுஷ்பப் பன்னீராதிகளை அங்கு வந்துள்ளவர்கட்
கெல்லாம் வழங்கிவரவும், இவர்க்குந்தாம் ஏவலராயிருந்தும்இப்
பிரபஞ்சமெல்லாம் நம்மாலேதா னிருப்பதென்று மனப்பால்
குடித்து வீணேவாய்மதம் பேசித்திரியும் சற்சூத்திரர்யாருங்வயி
றெரிந்து வாயுலர்ந்து வாடவும், சங்கமச்சூத்திரர் யாருஞ் சந்தோ
டமடைந்தார்ப்பரிக்கவும், இடிமுழக்கங்கேட்ட நாகங்களைப்போ
லக் கவிவாணர்கள் ஏதுந்தோன்றாமற் கலங்கவும் முதலில் விநாய
கர்காப்பும் பாயிரமுங்கூறி; பின்னர் பூர்வம் சிவபெருமானல்கை
க்கோளரெனப் பெயர்தாங்கப்பெற்ற தங்குலத்தினர் உமாதேவி
யால் துஷ்டஜன நிக்கிரகம் சிஷ்டஜன பரிபாலனார்த்தம்கொ
டுக்கவாங்கிய ஈட்டியென்னுமாயுதத்தைச்சுட்டி விண்ணுலகத்தி
லுள்ள வமரர்கள் யாரும் நீடூழி வாழ்க: நீடூழி வாழ்க: எனவா
ழ்த்தி எங்குஞ் சுகந்தமுண்டாகக் கற்பக மலர்மாரிசொரியும்படி.
எழுபதுபாக்கள் பாடிமுடித்து அப்பிரபந்தத்திற்கு "ஈட்டியெ
ழுபது" எனப் பெயர்சாற்றித் தாமிருந்த சிரச்சிங்காதனத்தினி
ன்று மிறங்கியருளினர்.

அந்நிட்டமே யவர்மீட்டும் அச்சிரச்சிங்காதனத்தைப்பார்த்து, சரஸ்வதீ தேவியினுடைய திருவுருவை மனதிற் றியானித்து, (அறுபத்துநாலு கலைகளுந் தாங்கும் பிரசித்தமாய் விளங்கும்படி அவைகளுக்கெல்லாம் முதல்வியுங் கண்கண்ட தெய்வமுமாகிய வாணிமாதேவியே! நீ சதுர்த்தச புவனங்களிலும் பிரமாதி பிபீலிகை பரியந்தம் எள்ளுக்குளெண்ணெய்போல் நிறைந்திருப்பதும், சமஸ்கிருதந் திராவிடமுதலாகிய அஷ்டாதச பாஷைகளிலுமுள்ள பற்பல கல்விகளையும் கற்றுணர்ந்து கற்பனையுடனே ஆசு மதுரம் சித்திரம் விஸ்தாரமாகிய நால்வகைக் கவிகளும் பாடவல்லவர்களான வித்வஜனர்களை உறுதியாகப் பரிபாலிப்பதும், சகலலோக சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரமதேவருடையநாவிலிருப்பதுபோல அக்கவிஜனர்களுடைய நாவினிடத்தில் நீங்காமற் சதாகாலமும் நீ வீற்றிருந்து வாழ்வதும் சத்தியமாமல்லவோ? அதற்குத் திருஷ்டாந்தமாகத் துவாபரயுகத்தில் வாணாசுரனென்பவன் தன்மேற் படையெடுத்துவந்த துவாரகாவாசனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணசுவாமியுடனே வில்லெடுத்துப் போருக்குப்போன சமயத்தில் அவர் சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்துக் கண்டதுண்டமாகச்சேதிக்க அவனுடைய ஆயிரந்தோள்களும் அறுபட்டுக் குப்பல் குப்பலாக விழுந்துபோயும் நீ யவனது நாவினிடத்தில் எழுந்தருளியிருந்த மகத்துவ பலத்தினாலல்லவோ அவ்வசுரன் உயிர்தப்பிப்பிழைத்தான். இப்படிக்கெல்லாம் நீ மகிமை விளங்கிய கருணாநிதியாயிருப்பதனால், இப்பொழுது தலையையும் உயிரையும் தடையின்றிக்கொடுத்த உதாரகுணமுடைய உத்தம வீரர்களாகிய இந்தச் செங்குந்தர்கள் ஏழுபேருக்குப் பழியும் பாவமும் நேரிடாதபடி பெறற்கரிய உயிர்பெற்றெழுந்து தங்களைக்குறித்து நான்பாடிய ஈட்டியெழுபதென்னும் பிரபந்தத்தையுங்கேட்டுப்பார்த்து மனமகிழும்படி கிருபைசெய்யவேண்டும்.) என்னுங் கருத்தை யமைத்து,

கலைவாணிநீயுலகிலிருப்பதுவுஞ்சொல்லியுணர்கவிவல்லோரை
நிலையாகப்புரப்பதுவுமவர்நாவில்வாழ்வதுவுநிசமேயன்றோ

சிலைவாணனுயிருந்தாயிரம்புயங்கடுணிந்துமுயர்சிவனுற்றான்
றலையாவிகொடுத்திடுஞ்செங்குந்தருயிர்பெற்றிடநீதயைசெய்வாயே

என்னோர் பாடலைக் கூறித் துதித்தனர்: அம்மாத்திரத்தில் சிங்காதனவுருவா யமைந்திருக்கும் சிரங்களியாவும் கூட்டங் கூட்டமாய்ப் புதைபானையெழுவதுபோல மேலெழும்பிச் சென்று, ஆங்காங்குள்ள தத்தமுடல்களைக் காந்தமு மிரும்பும்போல ஒட்டிக்கொண்டன.

38. காந்தத்திற்கு இரும்பையிழுக்கும் ஆகருஷண சக்தியும், இரும்பிற்குக் காந்தத்திற்போயொட்டும் சந்தான சக்தியும் இயல்பாக உண்டானமையால்; அவையிரண்டு மொட்டுகிறது ஆச்சரியமல்ல இப்படிப்பட்ட சக்தியோ அவைகளுக்கில்லாதிருந்தும் தெய்வீகபலத்தால் ஒட்டிக்கொண்டமையால்; உடனே யவ்வாயிரத்தெண்மரும் அசரயாசமாய் உயிர்பெற்றெழுந்து இடியிடித்தாற்போல உரக்கக்கனைத்து, தோள்கொட்டித்தொடைதட்டி மீசைமுறுக்கி நகைத்து, ஜெயம்ஜெயம் என்று யாவருமிருந்த விருந்த விடங்களில் நின்று ஆர்ப்பரித்தார்கள். இவ்வுறையூருக் கருகுள்ளோர் யாரும் அதிவேகமாயோடி வந்து கூத்தரை வணங்கினர். இவ்வதிசயத்தையும் பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்ட கருணாகர பாண்டியன் முதலிய பல்தேயத்து மன்னர்களும் இது மகாமகிமையாயிருக்கின்றதென்று ஆச்சரியித்துக் குலோத்துங்கச்சோழனைப்பார்த்து, இத்தகைய தெய்வீகக்கவிபாடவல்ல வித்துவசிரோமணியை ஆசிரியராகவும் அமைச்சராகவும் படைத்தஉமது தவமே தவம், இவருக் குமதுதந்தை [illegible]ந்தது ஒரு பெருமையல்ல, இவரைத் தெய்வீகக் கவியென்றே [illegible]வேண்டும், இவரால் நீர் இருமைப்பயனும் எளிதிற்பெற்றீர், என்று கூறிக் கொண்டாடிச் சந்தோஷித்தார்கள். அப்பொழுது கவிவாணர் கூட்டத்துள் கலந்திருந்த ஔவையார் சரேலெனத் தடியூன்றி யெழுந்து சபைக்கெதிரே வந்துநின்று,

முவுலகையுங்கடந்துமூதண்டப்பித்திகையை
மேவியதற்கப்பாலுமின்னியதே—பூவிலென்று
மங்காதநால்வேண்டிமாலைகூத்தற்கிட்டசிரச
சிங்காதனத்தலைவர்சீர்.

எனவோர் கவிகூறி, சிரகம்பிதஞ் சாகம்பிதங்கொண்டு ஆன ந்த நிர்த்தனஞ்செய்தனர். உடனே புகழேந்திப்புலவரெழுந்து,

விண்முகத்தோர் பூமாரிவீசியதுமோர்வியப்போ
மண்[illegible]த்தே செங்குந்தர்மாய்சிரங்க—ளெண்முகத்துஞ்
சிந்தியதத்தம்முடலைச்சேர்த்தொட்டிக்கொண்டிடாவித்து
பந்தவிதமென்னவருங்கால்.

எனவோர் கவிகூறி, அதுகாறுந் தாம் கவிச்சக்ரவர்த்தியி னிடத்திற் கொண்டிருந்த வெறுப்பினைத்து நீங்கி அவரை நீலி கண்டமூர்த்தியே யெனநெஞ்சுளிருத்தி, இரு கண்களினு மான ந்த பாஷ்பஞ் சொரிந்தனர். அப்பொ தங்ஙனம் வந்திருந்தவித் வசனர்யாரும் ஒன்றாகத்திரண் டெழுந்து நின்று,

இந்தக்கைக்கோ[illegible]கண்கணைப்படைத்த
செந்தக்கைக்கோ[illegible]யாவரே—யந்திப்
பிறையணி[illegible]கொண்டுருப்பெற்றவன்பால்வைகு
நிறையணி[illegible]கோளர்நேர்.

எனவோர் கவிகூறி, இங்ஙாதனுவுருக்கொண்டு கவிக்குயி ன்ட செங்குந்த[illegible]லைவர்களை யெல்லா மாலிங்கனஞ்செய்துகொ ண்டு கைகளைக் [illegible]டிக் குதித்தார்கள். உடனே யங்குள்ள சனங்கள்யாரும் [illegible]ந்தமேலிட்டால் தங்கள் கைகளை[illegible] ட்டி ஆரவாரித்தார்கள். இவற்றை யெல்லாங் கண்டுங்கேட்டு மிருந்த ஆதிசைவ வேதியரும் சத்தபுவனாதியாரும் திருமாலா தியராலு மறியப்படாத சிவபெருமானைச் சதா தரிசிக்கும் பேற் றை வாய்ந்தோரும் சைவர்கட்கெல்லாம் சிவாசாரியர்களாய் அவ் வவர்கள் மாயாமலபந்தங்களைமாய்த்தலென்னி விபூதிப்பிரசாத

மளிந் தாட்கொள்பவருமாகிய தில்லைமூவாயிரர் யாருந் திரண் டெழுந்து, இத்தெய்வீகக்கவிக் கிளைஞராகிய செங்குந்தத் தலை வர்கள் முன்னர் கம்பன் சூத்திரருடைய குல வண்மையைக்கற் பித்து ஏரெழுபது சிலையெழுபது என்னு மிரண்டு பிரபந்தங்கள் பாடித் தந்ததைக்கேட்டு இவரால் தாமுமோர் பிரபந்தம் பெற வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தது சகசமே: அதற்காகக் கூத்த னர் தலைப்பரிசு கொடுக்கவேண்டுமென்றது தமக்குச் சிறப்புப் பெயரும், தமது குலத்தினர்க்கெல்லாம் சிறந்தபட்டமுங் கிடை க்கவேண்டுமென்னும் அபிப்பிராயமே: அவர்களதற்கஞ்சிப்பின் வாங்காமல் தங்களுயிர்க்குயிராகிய பிள்ளைகளின் தலைகளை க்கொடுத்தது சுத்தவீரத்தன்மையே: புலவர் பெருமான் பிரப ந்தம்பாடி முடித்தது மற்றோர்[illegible]யால் அவர்கள் தலைப்பிள்ளைகளை யெல்லாம் உயிர்ப்பித்ததைமந்திரம் கேவலம் தெரியாதவர்கள் ஏதோ ஜாலவித்தையாயிருக்கின்ற தென்பார்கள். சிலர் மந்திர பலத்தினால் இப்படி முடிந்ததென்பார்கள். புத்திமான்களுக்குள் சிலர் அறுபட்டவறாவாயும் ஒட்டின வெட்டுவாயும் எவ்வளவுந் தெரியாமல் தழும்புந்தோன்றா திருப்பதனால், விசல்லியகரணி- சந்தானகரணி-சமானகரணி- சஞ்சீவிகரணி-என்னும் பரமௌ ஷதங்கள் நான்கும் இவரிடத்திலிருக்கவேண்டும். அவைகளிற் சந்தானகரணியைக்கொண்டு அற்றகழுப்புகளையிணைக்கி, விசல் லியகரணியைக்கொண்டு காயத்தையாற்றி, சமானகரணியைக் கொண்டு தழும்புநீக்கி, சஞ்சீவிகரணியைக்கொண்டு உயிர்கொடு த்தாரென்பார்கள். இவையெல்லாம் சரியல்ல; வாணிகடாக்ஷத் தினாலும், கூத்தனாருடைய வாக்குவிசேஷத்தினாலும், செங்குந்த ருடைய வீரதருமத்தினாலும் சத்தியத்தினாலுமே இங்ஙனம் நிகழ் ந்[illegible] ஆதலா லிதுமுதல் இக்கவிச்சக்ரவர்த்திக்கு அற்றதலைபு [illegible]ட்டப் பாடியகாரணம் புலப்பட ஒட்டக்கூத்தரென் னும் சிறப்புப்பெயரும், இவருட்பட இவரினத்தார்க்கெல்லாம் சிரச்சிங்காசனாதிபதிகளென்னும் விசேடப்பட்டமும் இந்நிலவுல கெங்கும் வழங்கக்கடவன எனக்கூறினார்கள், அதற்குப் பாண் டியனாதிய மன்னர்களும் ஏனைய [illegible]

ஸ்து: சதாஸ்து: என்று பலகாற்கூறி அவ்வொட்டக்கூத்தர்மேல் புஷ்பங்களையும் அக்ஷதைகளையு மழைபோற்சொரிந்தார்கள். கம்பர்முதலிய கவிவாணர்களெல்லாம் தாங்கள் பாடிவைத்துள்ளபிரபந்தங்களில் அதிருப்தியடைந்தார்கள். அவ்வாறே பாடிக்கொண்டவர்களும் அப்பிரபந்தங்களை வெறுத்தார்கள். வைசிய சிரேஷ்டர்கள் பலமுறை வாழ்த்துக்கூறி, ஒட்டக்கூத்தரையும் அவரினத்தாரையும் வந்தித்தார்கள். சற்சூத்திராகிய வேளாளரேயன்றி அவர்களினகமடையரா யுள்ளோரும் அக்கணமே யழுக்காறடைந்து, இதுமுதல் விம்மரபைப் புறங்கூறிப் பழிப்பதே நமது கடமையென்று கையிற் கங்கணங் கட்டிக்கொண்டவர்களாய் முகங்கருகிச் சென்றார்கள்.

39. அக்கால் கவிச்சக்ரவர்த்தியார் தமதினத்தாராகிய கைக்கோளராது மூவகை யொழுக்க நிலைகளையும் தமக்கவர்கள் செய்த உபகாரத்தையும் உதாரகுணத்தையும் வெளியிட வேண்டுமெனக் கருதினவராய், (பூர்வம் சிவபிரான் தேவகண்டகராகிய சூரபன்மாதியரை வதஞ்செய்யவேண்டித் தம்பாலுதிப்பித்தருளிய ஸ்ரீ சண்முகதேவருக்குத் துணிட்டோற்பத்தி செய்து அவர்கள் மூவகையொழுக்க நிலைகளைக்கண்டுகைக்கோளரெனப் பெயர்தரப்பெற்றதற்கேற்ப அந்தண ரொழுக்கத்தினராய்த் தந்துவாயரென்னும் பெயர்பெற்று வேதாகமாதிகளை யோதுதன்முதலிய பஞ்சயாகங்களை விதிமுறைநடாத்தி இப்புவியினுக்கோர் ஊனமும் வாராத நிலைமையைத் தந்தவரும், அரச ரொழுக்கத்தினராய்ச் செங்குந்தரென்னும் பெயரேற்று இவ்வுலகில் துஷ்டஜனநிக்ரகமும் சிஷ்டஜன சம்ரக்ஷணமுஞ்செய்து யாவருக்கும் ஒருவரையொருவர் மதித்து நடந்துகொள்ளத்தக்க வபிமானத்தினை நிலைக்கத் தந்தவரும், வைசிய ரொழுக்கத்தினராய்க் காருகரென்னும் பெயரேற்று உழுதன்முதலிய பலத்திற் கேதுவான பலதொழில்களினும் நெய்தற்றொழிற்கு நிகரில்லையென அதனையே கைத்தொழிலாகப்பெற்று அதனாலுண்டாய கலைகளை யெடுத்து இவைகளை விற்றப் பிழைப்பின்களென்று வணிகருக்குச் சிலரையுபாய

ங்கற்பித்து அவர்கள்கையிற் தந்தவரும், எத்திசையினுமுள்ள புலவர்கள் பலரும் பாடின சாத்திரக் கருத்தோடுங்கூடிய தமிழ்ப்பாமாலைகளுக்குப் பரிசாக அளவிறந்த திரவியங் கொடுத்தவரும், இவைகளெல்லாம் அதிசய மல்லவென்று நான் பாடிய ஈட்டியெழுபதென்னும் பிரபந்தத்திற்குப் பெருவிலையாகத் தங்களுமைத்தலைமைப்புதல்வர்களுடைய தலையைத் தந்தவரும், முடிவிற் சாமானியனுமிபொற்றொல்லை யொருவன் தன்கையிலான மட்டும்பருப்படியாகச் செய்த பொன்னுபரணத்தைச் சமர்த்தனாகிய மற்றொருவன் தன் கைத்திறங் காட்டும்படி திருத்திச்செய்து மணிபதித்துக் குந்தனமிழைத்துத் தந்ததுபோல நெடுநாளாகச் சிறப்பின்றி வழங்கிவந்த கூத்தனென்னும் எனதியற்பெயரை அற்றதனை முடனுமொட்டப்பாடிய காரணம் புலப்பட ஒட்டக்கூத்தன் என்னும் விசேஷணத்தாற் சிறப்பித்துத் தந்தவரும் இம்மகானுபாவர்களே.) என்னும் இவ்வாறுவகைக் கருத்துக்களையுமமைத்து,

நிலைதந்தார்புவியினுக்குயாவருக்குமபிமானநிலைக்கத்தந்தார்
கலைதந்தார்வணிகருக்குச்சிவலுஞ்செய்திடவென்றெண்கயில்யா
[ண்டும்.
விலைதந்தார்தமிழினுக்குச்செங்குந்தரோன்கவிக்குவிலையாகத்தான்
றலைதந்தாரெனக்கொட்டக்கூத்தனெனும்பெயரினையுந்தாந்தந்
[தாரே.

40. என்றொரு பாடல்பாடி ஆவூர்ச் செங்குந்த மன்னரைப்புகழ்ந்து மகிழ்வித்தனர். இதனைக்கேட்ட கருணாகர பாண்டியன் முதலிய வரசர்கள் அற்புத சித்தராகி, ஆலோசிக்கு மிடத்தில் பிரமபரம்பரையாராகிய நால்வருணத்தரும் சிவபரம்பரையராகிய கைக்கோளருக்குநிகராகா ரென்பது சத்தியம்; சத்தியம்: சத்தியம்; எனமுக்காற் கூறிச் சந்தோஷித்தார்கள். குலோத்துங்கச் சோழன் தலைகொடுத்த நாட்டினர்க்கெல்லாம் தண்டிகைமுதலிய விருதுகளும் பல பரிசுகளும் வழங்கி; அவ்வவர்கட்கரசுரிமையும் இரதகஜதுரகபதாதிகளுங் கொடுத்துப் பஹுமதி

யாத்திரைகள் செய்தான். பாண்டியன் முதலிய பல தேயத்து மன்னரும் பலவெகுமதிகளைத்தந்து சந்தோஷிப்பித்தனர். சதுர்வேத பாரகராகிய அந்தணசிரேஷ்டர்கள் பல வாசிகள்கூறிப் பெயர்ந்தனர். வைசியச்செல்வர்கள் பிரபந்தங்கேட்கவந்த ஜனங்களுக்கெல்லாம் உண்டிமுதலியன வழங்கி யுபசரித்தார்கள். ஒட்டக்கூத்தரும் ஏனைய நாட்டினரும் அப் பாண்டியனுடிய பார்த்திபரோடு குலோத்துங்கச் சோழனிட்ட விருந்தையுண்டு விடைபெற்றுச் சென்றார்கள்.

இவ்வாறு கவிச்சக்ரவர்த்தியால் விளைந்த தெய்வீகத் தன்மையைக் கண்டிருந்த புகழேந்திப்புலவர் இவையனைத்தும் நனவோ கனவோ எனப்பிரமித்து ஒன்றுந்தோன்றாதவராய்ப் பின்னர் தமது மனதில் அவரிடத் தச்சமும் அன்பு முடையராகி, இத்தகைய நற்குண சீரியராகிய பெரியோரை முன்னர் நாம் அவமதித்திருந்தது நமது பேதைமையேயன்றி வேறன்றென்றும், இருவர் பெரியோர்களுள்ளத்திற் பிழைப்பட விருத்தல் பெரும்பாவத்திற் கிடமாமென்றும், நாம் செய்துள்ள பிழையை இன்னும வருள்ளத்தில் வைத்து நம்மை யவமதித்திருப்பதும் அன்றி யதை விடுத்து மதிப்புற்றிருப்பதும் எவ்வித வுபாயத்தால் அறிந்துகொள்ளக் கூடுமென்றுந் தமக்குள் ஆலோசித் திருந்தனர். இவ்வா றிருக்குநாளில் ஓர்நாள் கவிச்சக்ரவர்த்தியாருக்குச் சரீரத்தில் அதியுட்டினமுண்டாகி, அவ்வுட்டினத்தால் நாவரோசகமுற்றுப் போசனாதிகளில் இச்சையின்றி நோயுற்றவராய்ச் சின்னாள்வரையில் இராஜசபைக்கு வருதலற் றிருந்தனர். அதை யுணர்ந்த குலோத்துங்கச் சோழன் ஒருநா ளவரது தேகோட்டினந்தணியும் படியாகவு நாவுக்குருசியுண்டாகவும் சில பலகார வகைகளும் பாயசவகைகளும் நக்கவர்களைக்கொண்டு செய்வித்து, தனதருமை யமைச்சர்களுள் இருவரைக்கூவி, இவற்றை நம்து ஒட்டக்கூத்தரிடங் கொண்டுபோய் உண்பித்திடுமின்களெனப் பணித்தனன். அவ்வமைச்சர்களு முடனே யவற்றைக் கைக்கொ

ண்டு சென்றார்கள். அதுகண்ட புகழேந்திப்புலவர் இந்நோய் வாயிலாய் நாமுமிதமும் போய்க்கண்டுகொண்டு உபசரித்து வருவோமாகில் நம்மீதவருக்கு விசேடப்பட்சமுண்டாகி நாம்செய்துள்ள பிழையை முற்று மறந்துவிடுவரென் றெண்ணினவராய், உடனே யரசனை நோக்கி நானு மவர்களுடன்போய் ஒட்டக்கூத்தரைக்கண்டு வருகின்றேனென்று கூறி விடைபெற்றுப்போயினர்.

அக்கால் முற்பட்டுச்சென்ற வமைச்சர்கள் ஒட்டக்கூத்தரன்மனைக்கண் சென்று, அவரை யவர்பத்தினியும் சில பரிசனருங்கூடி உபசரித்திருத்தல் கண்டு, தாங்கள் கொணர்ந்த பண்டங்களை யங்ஙனம் வைத்துத் தங்களை யரசனனுப்பிய காரணத்தைத் தெரியப்படுத்தினர். இவர்கட்குப் பின்வந்த புகழேந்திப்புலவர் அதுகாறு மவர்மனைக்கண் வாராதவராகையால் அவர் சயனங்கொண்டிருக்கு மிடத்திற்கு வெளிப்புறத்திற்றானே சற்று நின்று, சமயநோக்கி யுள்ளேசெல்லுவோமென் றிருந்தனர். அத்தருணத்தில் உட்புறத்திருந்த வமைச்சர்கள் தாங்கள் கொணர்ந்த பண்டங்களின்பெயரையும் அவற்றின் சுவையையுந் தனித்தனி சிறப்பித்துக்கூறி அவற்றையுண்ணும்படிக் கூத்தரைவேண்ட, அவர் நீங்கள் கொணர்ந்த பண்டங்கள் என்னுயிரினுஞ்சிறந்த வரசனால் அனுப்பப்பட்டனவேயாயினும் அவற்றின் சுவை நமது சமயாசாரியராகிய நால்வரால் திருவாய்மலர்ந்தருளிய அருட்பாக்களின் சுவைக்கும், கல்லாடர் முதலிய கனத்தசங்கப்புலவர்களாற் செய்தன அருந்தமிழ்ப்பாக்களின் சுவைக்கும், பெருந்தேவனாரியற்றிய பாரதவெண்பாவுக் கிணையாக நமது புகழேந்திப்புலவரியற்றிய நளவெண்பாவின் சுவைக்கும் இணையாகுமோ? ஒருபோது மாகா? இனி யத்தகைய பாக்களில் சில கொணர்ந்து என்செவிக்கூட்டி, நீங்கள் கொணர்ந்த பண்டங்களை வாய்க்கூட்டினல்லது தனியேபுசிக்கேனென் றரமன்றெனக்கூறி மறுத்தனர். இவையனைத்து மறைவிலிருந்து கேட்டிருந்த புகழேந்திப்புலவர் ஆச்சரிய மடைந்தவராகி, அந்தோ! நாம்பாடிய நளவெண்பாவின்மேல் கீர்த்தாசக்தன்யமாய்ப் பல பெயருமறியப்

பகிரங்கமாகக் குற்றங்கூறிவந்த இவர், இப்பொழுது தந்தரங்கத்தில் வியந்து ஆசிரியர் சங்கத்தார் முதலிய சான்றோர்களுடைய வாக்கினோடு நமது வாக்கினையு மொன்றாகமதித்துச் சிறப்பிக்கின்றார். இதென்ன வதிசயம்? சகலசாஸ்திரங்களையும் சம்பிரதாயமாய் முழுவின்றிச் செவ்வனேகற்றுணர்ந்தோராகையால், புறத்தில் வியக்காவிடினும் அகத்தினுள்ளுற நமது கல்வியினருமைகளைத் தெரிந்து வியந்துகொண்டிருக்கின்றார். "மனத்துக் கண் மாசிலனாத லனைத்தற-னாகுல நீர பிற" என்றபடிக்கிவர்மனத்தில் கருமம் நிலைத்திருக்கிறது. என நிச்சயித்தவராய் இதோ "நளவெண்பா" என்றுட்புறத் தோடிவந்து ஒட்டக்கூத்தரை மார்பிறுகக் கட்டியணைத்துப் புளகாங்கிதராகி, தாம்பாடிய நளவெண்பாவில் சொற்சுவை பொருட்சுவையாதிகளியனவைகள் மிகுதியாக மலிந்துள்ள சில வெண்பாக்களைக்கூறி அரசனனுப்பியபண்டங்களைப் பல்லுபசாரங்களோ டொப்பித்து, இனித்தேவரீர்பால் அடியே னல்லினும் பகலினும் வந்திருந்து தங்களுக் கிச்சையான நூல்களை வாசித்து இதயங்களிக்கச் செய்வேனென் றோதி அமைச்சர்களோடு யாவரும் அவர்பானின் விடைபெற்று அரிதிற்பிரிந்து குலோத்துங்கச் சோழனிருப்புக்கு வந்து, தாங்கள்போய்வந்த செய்தியைத் தெரிவித்தனர். அதுகேட்ட வரசன் புகழேந்தியை நோக்கி, நீர்கொண்டிருந்த சந்தேகம் இன்றோடு நீங்கிற்றுவென்று கேட்டு மகிழ்கூர்ந் திருந்தனன். அதுமுதற் புகழேந்திப் புலவர் ஒட்டக்கூத்தரைத் தமது குலகுருவினும் மேலாகப்பாவித்து அவர்பால் வேற்றுமையற்றவராகி, அன்றுமுதல் இராப்போதினும் பகற்போதினும் அவரான்மனைக்கண்சென்று அவருக்குபசாரஞ்செய்துகொண்டு, அவரெவ்வெவ்வேளையி லெந்தநூலை விரும்புகின்றாரோ அந்தவேளையி லந்நூலை வாசித்து அவருள்ளமின் புறும்படி நடந்துகொண்டிருக்கின்றார்.

உறையூரின்கண் கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தரும் புகழேந்திப்புலவரும் இருக்குங்கால் இவ்வாறாக, திருவெண்ணெய்நல்லூரில் முன்னர் சடையப்பிள்ளை யென்னும் வேளாளப் பிரபு

[illegible]னால் வெறுக்கப்பட்டுச் சென்ற கம்பவாணர் தனது கால நிலைமையைப்பற்றி மிகக் கலக்கமுற்றவராய் சோதிடநூல் வல்லவொருவனை யழைத்து, எனது காலமெவ்வாறிருக்கின்றதோ அதனையாய்ந்துணர்த்திக் கிரகசாரதோட மேதேனுமிருக்கின் அத்தோடத்திற்குப் பரிகாரமும் ஆய்ந்துணர்த்தவேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொண்டனர். அதுகேட்ட சோதிடன் அவரது நிதிநிலை காலநிலை யோகநிலை கிரகநிலை முதலியவற்றை யாய்ந்து இவற்றினால் யாதொருதோடமு மில்லாமையறிந்து, ஆருடசாஸ்திர நிலைமைப்படி ஓராகாமிய தோட மிருப்பக்கண்டு அவ்வாகாமியம் தேவதையில் நாஸ்திகஞ்செய்வதற் குடம்பட்டதே யெனவுணர்ந்து இதற்குப்பரிகாரம் சின்னாள் தலயாத்திரைசெய்து ஆங்காங்கு திருக்கோயில்கொண் டெழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானையும் தேவமூர்த்தியையும் சேவித்து வருவதுவே சிறப்பாமெனக் கூறினன், உடனே கம்பநாடர் தனது புத்திர மித்திரகளத்திராதிகளோடு முறைக்கொண்டு பாண்டிய நாட்டிலுள்ள தலங்களையும் அதற்கு வடபக்கத்திலுள்ள தொண்டைநாட்டிலுள்ள தலங்களையும் அதற்கு மேற்பாரிசத்துள்ள கொங்குநாட்டிலுள்ள தலங்களையும் சேவித்துக்கொண்டு சோழநாடடைந்து, அங்கு காவிரியாற்றுக்குவடகரையிலுள்ள தலங்களையெல்லாஞ் சேவித்துக்கொண்டு தென்கரைக்கணுள்ள தலங்களைச் சேவித்துவருகின்றார். அந்தச்சமயம் கூத்தனார் சரீரசாட்டியத்தோடிருந்த சமயமாதலால் அதைத்தனக்கனுகூலமாயிருந்த தொருவனாற் கேள்வியுற்று, புதுக்கோயில் சமைக்கப்போய் புராதனக்கோயிலை யிடித்தவாறுபோலவும்- தன்மநெறியைச்சாரப்போய் அதன்மநெறியை யடைந்ததுபோலவும்- கங்காஸ்நானஞ் செய்யப்போய் கடுந்தவர்க்கூறு கருகியது போலவும்- இந்நோயாலேனு மிறக்கட்டுமென்று கோரி, தனது பிரசனப்பொருளாகிய [illegible]த்தைச் சிந்தித் தியானித்தவராய் உடனே தன் குமாரனாகிய அம்பிகாபதியால் ஏடுமெழுத்தாணியுங் கொணர்வித்து,

இன்றல்லோகூத்தனிறந்தநாளென்கவிதை
பின்றல்லோராசசபைக்கேற்குநா—வின்றல்லோ
பூமடந்தைவாழ்ப்புவிமடந்தைவீற்றிருக்க
நாமடந்தைநூல்வாங்குநாள்.

என்றொரு வெண்பா வெழுதி முடித்தார். எழுதிமுடித்தவக் கணமே தானும் உடன் துயிர்துறந்து அங்ஙனே சாய்ந்து விழுந்னர். அதுகண்டு குமாரனானவன் அவரெழுதிய வெண்பாவைப் படித்துப் பார்த்து ஓவென்றலறி யழுது, ஐயோ! கலயாத்திரை செய்து தாபமொழிக்கவந்து தந்தையைக்கொன்ற பாவத்தைத் தலைமேற் சுமந்துகொண்டதுபோ லாயதே; ஒருவனால் தனக்குக்கேடுவரநேரினும் அஃதொழின் செயலெனவெண்ணிப் பொறுத்தலன்றித் தானவனுக்குக் கேடுவர நினைத்தல் தகுதியோ? தன் வினை தன்னைச்சுடுமென்பது பொய்யோ? ஓ தெய்வமே! இவ்வுலகிற் கெடுவான் கேடுநினைப்பா னென்பதின்பயன் என்றந்தைக்கே வாய்த்ததே: என்று பிரலாபித்தவனும் ஆயினுங் கீர்த்தி குணமுடையனுக்குன்றநேறி நின்றோராதலால் அவரிடத்தேசென்று சரண்புகுவோமெனத் துணிந்து, உயிர்துறந்த பிரேதத்தைப் பதனப்படுத்தி வைக்கும்படிக்குத் தன்து தாயைத்தேற்றித் திட்டஞ்செய்து, அதிவேகமாயோடி ஒட்டக்கூத்தர் அரண்மனைக்கண் சென்று அடியற்ற மரம்போற் கீழேவீழ்ந்து கோவென்றிரைந்தழுதான். அதுகண்ட கூத்தர் தமக்குள்ள சீரமெலிவையுங் கருதாது புகழேந்திப்புலவரைப் பிடித்துக்கொண்டு சயனத்தினின்று மெல்ல வெழுந்துவந்து அவனையெடுத்துத் தேற்றியிருக்கவைத்து, உனக்கு நேர்ந்தவாபத்தென்னென்று வினவினர். அதற்கவன் மறுமொழிசொல்லக்கூடாதவனாய்த் தனது தந்தையா லெழுதியுள்ளவேட்டை அவரெதிரிலெறிந்தான். அதைப் புகழேந்தியா ரெடுத்துக்கொடுக்கக் கூத்தர்வாங்கி வாசித்துநகைத்து, அந்தோ! இவனுக்கு நாமென்ன தீங்குசெய்தோம்? இவனிதிகாசமாகிய இராமாயணத்திற் செய்துள்ள தகாதகாரியத்தைப்பற்றித் தண்டித்தோம். அஃதான்றோராயுள் ளோரெல்

லாம் அங்கீகரிக்கத் தக்கதேயன்றி வேறன்று. இவன் நல்ல கவியாயிருந்தும் இவன்பால் நிகழும் பேதைமைப்புத்திக் கென் சொல்வது? என்று பரிதாபங்கொண்டவராய் அதிபிகாபதியை யழவேண்டாமென் றுறுதல் சொல்லித் தேற்றி எழுத்தாணிகொணர்வித்து, தமதிஷ்ட தேவதையாகிய கலைவாணியைத் தியானித்து, அவ்வெனழுதிய வெண்பாவில் (இறந்த நாளென்பதையும் வாங்குநாளென்பதையும்) அறக்கிழித்தள்ளி (இருந்தநாளெனவும் பூட்டுநாளெனவும்) எழுதிவைத்து, எற்கு நாளென்பதைமாத்திரம் இனியேனுமிவன் சீர்பெற்றிருக்கட்டு மென்னுஞ் சிவகாருணியத்தால் இருந்தபடி விடுத்து,

இன்றல்லோகூத்தனிருந்தநாளென்கவிதை
பின்றல்லோராசசபைக்கேற்குநா—வின்றல்லோ
பூமடந்தைவாழ்ப்புவிமடந்தைவீற்றிருக்க
நாமடந்தைநூல்பூட்டுநாள்.

என்று விளங்கும்படி யமைத்தவராய் அவன்கையிற்றந்து, இனியுமதனுன் றந்தை யாவராலும் மகாகவியென் றசைக்கச் சிறந்து வாழ்கவென்று கூறிவிடைதந்து தமது சயனக்கிருகநோக்கிச் சென்றனர்.

41. இங்ஙனமவ்வேட்டைத்திருத்தி அவன்கையிற் றந்த போதே அங்கே இறந்துபோயுள்ள கம்பவாணர் உயிர்பெற்றெழுந்து, சில நாழிகைக்குப்பின் நற்காட்சியோடும் வந்த தனது புதல்வனால் நடந்தகாரியங்களனைத்தையுங் கேட்டு வியந்து அவனையாலிங்கனஞ்செய்து களித்து, ஓ என்னரும்பெறன் மகனே, "பெறுமவற்றுள் யாமறிவதில்லை யறிவறிந்த மக்கட்பே றல்ல பிற" என்னும் பொய்யாமொழியாகிய இலக்கணத்திற்கு நீ இலக்கியமாயினையே; இனியெனக் கென்னகுறை? மாசற்ற கல்விகேள்விகளைக் கலனாகப்பூண்ட கூத்தருக்கு நான்செய்த தீமையானையனுபவிக்கும்படி நேர்ந்ததல்லவா? அப்படி நேர்ந்தும் தமது சிவகாருணியத்தினால் "இன்னாசெய்தாரை யொறுத்த லவர்

நாள-நன்னயன்செய்து விடல்" என்னும் நிலைமையை என்னிடத்தில் நாட்டி ஆதரித்தனரே: இதற்கென்னால் செய்யத்தக்க கைம்மாறென்னவிருக்கின்றது? என்றவரைப் பலவாறு துதித்து, அதுமுதல் யாவராலு மகா கவியென்று சொல்லும்படிக்கு விளங்கிப் பாண்டிநாட்டை நோக்கிச்சென்றனர். இங்கே கூத்தனரோடு மிருந்த புகழேந்தியார் கம்பர்செய்த துற்கிருத்தியத்தையும் அதற்குக் கவிச்சக்ரவர்த்திசெய்த நற்கிருத்தியத்தையும் பலகாலெண்ணி வியந்தவராய்க் குலோத்துங்க சோழனுக்கும் ஏனைய வமைச்சர் முதலாயினோருக்கும் அதனை யறிவித்து, ஒட்டக்கூத்தர் சீரியவாரோக்கியம் பெற்று இராஜ சபைக்கு வந்தபின் கம்பர் தமது மரபினரைப்பற்றித் "திருக்கைவழக்கம்" என்னுமோர் நூல் செய்தது போலச் செங்குந்தமரபினர்க்கும் அத்தகைய நூலொன்று தாமே செய்து கூத்தரை மகிழ்விக்கக்கருதி நாற்றறுபத்துமூன்று கவிகொண்ட கலிவெண்பாவாற் பாடிக்கொண்டு, அவரனுமதி பெற்றவராய் சோழராசன் முதலிய பலவரசர்களும் பெரியோர்களும் தங்கள் சிந்தை களிக்கக் கேட்க அரங்கேற்றுதல் செய்து வருகின்றார். அக்காலங்கு வித்வக்கூட்டத்து இருந்து ஆதிமுதலந்தம்வரையிற் கேட்டுணர்ந்த ஔவைப்பிராட்டியார் மெல்லத் தடியூன்றி யெழுந்து அரசவைக்குமுன் சென்று நின்று,

என்றும்பெருங்காட்சியென் றும்பெருங்கல்வி
யென்றும்பெருமொழிமற்றென் றும்பெருவினையே
யென்றுவிக்கைக்கோள்கைக்கிணையோ நூலாறும்
நன்றிதா நன்றிதா நன்று.

என்றோர் கவிகூறிப் போயினர். அதுகேட்ட சோழராசன் முதலிய பலவரசர்களும் பெரியோர்களும் செங்குந்த குலதிலகரும் அனேகம்முறை புகழேந்தியாரை கொண்டாடிப் பல பரிசுகள் தர, அவைகளைப் பெற்றுகந்த புலவர் சிரோமணி ஒட்டக்கூத்தருள்ளத்திற் கிசைந்தவராய் எங்கும் புகழ்பெருக விரு

ந்தனர். இங்கிவர்கள்செய லிவ்வாறாக - முன்னர் தனதாகாமியத்தாலுண்டான தோஷத்தை யொழித்துக் கொள்ளுமாறு தேவாலய தரிசனார்த்தமாகச் சென்று மகதநாடு தொண்டைநாடு கொங்குநாடென்னு மிடங்களிலுள்ள தேவாலயங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு சோழநாடடைந்து பூர்வமோர் சிவபக்தனைக் கொல்வான்கருதிப் பின்னரவனாலேயே அரிபிரமாதியர்க்குங் காணற்கரிய அமலன் திருவடியைக் காணப்பெற்ற நமனைப்போல ஒட்டக்கூத்தரைக் கொல்வான்கருதிப் பின்னரவராலேயே மகாகவியென்னுமோர் சிறப்புப் பெயர்பெற்றுப் பாண்டிநாட்டை நோக்கிச்சென்ற கம்பரானவர் அங்குள்ள தலங்களை யெல்லாந் தரிசித்துக்கொண்டு வருகையில், அந்நாட்டிலுள்ள ஓர் சிற்றரசன் அம்பிகாபதி நேசித்து, அதனைத் தமது தந்தையாற் கூறி, இங்ஙனஞ் சிலகாலமிருந்து வருகிறேனென்று சொல்லினன். அதற்குச் சம்மதித்த கம்பர் மற்றையவரோடும் பிரயாணங்கொண்டு தனது வாசத்தலமாகிய திருவெண்ணைநல்லூரிற் சென்றிருந்தார். அம்பிகாபதி பல சிறப்புகளோடும் அக்குறுநில மன்னன் சமீபித்தவானாகி, அவனால் பொருள் வருவாயுண்டாக்கிக் கொண்டு மிகு கஷ்ட சீவனத்தோடிருக்குந் தனது தந்தைக்கும் அவ்வருவாயிற் பாதியனுப்பி அவ்வரசனுள்ளங்களிக்க நடந்து வருகிறான். இப்படிச் சில வருடஞ் சென்றபின் அம்பிகாபதி தன்னிடத்துப் பதைப்பருவந்தொடங்கி வாசித்துக் கல்வியிற் றேர்ச்சிபெற்ற அவ்வரசன் மகளிடத்தில் அந்தரங்கமாய்ப் பல சரசவார்த்தைகளுந் தொழில்களும் நடத்திவந்து, அவள் பெதும்பைப் பருவத்தினளாய் அந்தப்புரத்தினின்றகன்றுவரக் கூடாத காலத்திலும் அவற்றை யொழித்திலனாதலால் பின்னிருவருமொருவருக்குந்தெரியாதபடி கூடுவதும் பிரிவதுமா யிருந்தனர். இவ்வாறிவர்கள் களவுப் புணர்ச்சியிற் சேர்ந்தவர்களாய் நடந்துகொண்டு வருவதை அரசன் தனது மந்திரியாலும் அவள் பாங்கியராலுங் கேள்வியுற்று, இவ்விருவரையுங் கண்டு சிக்ஷிக்கக்கூடுமென்று கருதி ஒன்றும் அறியாதவன்போல் ஒரு விருந்து

முன்னிலையில் கண்டுணரக்கூடுமென் றெண்ணினவனாய் அந்நாட்டினும் புறநாட்டினுமுள்ள வித்துவான்களுக்கெல்லாம் தனித்தனி திருமுகமெழுதியனுப்பி வருவித்தான். அப்போது கம்பரும் வந்தனர். அரசன் வந்த வித்துவான்களோடு அம்பிகாபதியையு மழைத்துக்கொண்டு போசனச்சாலைக்குட் சென்று, அவர்களைத் தனித்தனி ஆதனங்களி லிருக்கச்செய் திலைபோடுவித்துத் தனது மகளையே பதார்த்த வட்டிலை யெடுத்துப் பரிமாறப் பணித்தனன். அவள் பதார்த்தவட்டிலை யேந்திப் பரிமாற வருதலைக் கண்ட அம்பிகாபதி தன்னுளடக்கக்கூடாத காம மிகுதியால் சற்று மீறி ஓர் கவிபாடத் தொடங்கி-

இட்டடிநோவவெடுத்தடிகொப்பளிக்க
வட்டில்சுமந்துமருங்கசைய-

என் றரைக்கவி பாடியவளவில், கம்பர் தன் பிள்ளையின் குணமறிந்தவராதலால் சந்தேகித்து, இவ்விருந்தின் காரணம் யாதாயினு மாகுகவெனத் துணிந்து அவன் கூற்றையும் நீபாடி முடிக்குமுன்-

கொட்டிக்
கிழங்கோகிழங்கென் றுகூறுவாணாவில்
வழங்கோசைவையம்பெறும்.

எனப் பாடிமுடித்து, அச்சேரியிலே சற்றுமுன் வீதியில் கொட்டிக்கிழங்கு விற்றுச்சென்ற ஓர் வனிதைமேலேற்றி அரசனை மயங்கவைத்தனர். அக்காலரசன் தன் பெண்ணை உட்புறத் தனுப்பிவிட்டு; இவனவன் புத்திரனாதலால் வெண்டயிர் கடைவாள் வெண்ணெய் திரண்டெழுஞ் சமயத்தில் தாழியுடைத்த தன்மாற்றங்கொண்டதுபோல நமதெண்ணங் கெடுமாறுஞ் செய்தான். ஆயினுமினி வேறொருபாயத்தா லறிந்து கொள்ளலாம். எனத் தனக்குள் தேறிப் பரிசாரகரால் அப்பதார்த்த முதலியவைகளைப் பரிமாறச்செய்து, அவர்கள் யாரும் புசித்தபின் தாம்பூல முதலியவைகளைத் தந் தனுப்பிவிட்டனன்.

அவர்களுள் கம்பர்மாத்திரம் நமதுகுமாரனுக்கு [illegible]வோராபத்து நேரவிருக்கின்றதென வெண்ணி அந்நாள் முதல் சின்னாள் அவ்வரசனுக்குத் தெரியாமலிருந்தனர். அதுமுதல் அவ்வரசனவன் சந்தேகவிருத்தியடைந்தனனாகி, ஓர் நாள் அம்பிகாபதியைநோக்கி, நீ பேரின்பவிடயமாய் நூறு கவியும் சிற்றின்ப விடயமாய் நூறு கவியும் ஒன்றிலொன்று சிறிதுங் கலவாது பாடவல்லையோவென்று வினவினன். அதற்கவ் வம்பிகாபதி பாடவல்லேனெனக் கூற, அது கேட்டவ்வரசன் நாளை யுன்னை மந்திராலோசனைச் சபைக்க ணிருப்பேனாதலால் நீ அங்குவந்திருந்து அதனை முடித்திடுக வென்றனன். அது கேட்டு விடையைப் பெற்ற அம்பிகாபதி காமுகர்க்குக் கண்ணில்லை யென்பதற்கொப்ப அரசன் கொண்டிருக்கும் சூழ்ச்சியை அறியாதவனாய் தனது களவொழுக்கத்தால் அவ்வரசன் மகளைக் கண்டு, நாளை மந்திராலோசனைச் சபைக்கண்ணே நடக்கப்போகிற காரியம் இதுவெனக்கூறி, நீ அந்தவேளையில் அரசன் [illegible] அறையில் வந்திருந்து பேரின்பப்பாடல் நூறும் பாடிமுடிந்தபின் உன் முகத்தை யான்காணும்படி சாளரத்தின்வழியாக நிற்பையேல் சிற்றின்பப் பாடலென்னு நெருப்புக்கு நின் முகதரிசனமானது நெய்யூற்றியது போலாகி மிக வலங்காரத்தோடு முடியும். அதனையரசன் என்மீதாவலுடையனானவனு நீயுங்கேட்டுக் களிக்கலாம். என்று கூறினவனாய் மறுநாள், அரசின் கட்டளைப்படி மந்திராலோசனைச்சபைக்கு வந்தனன். அரசனுந்தினம் தனதமைச்சர்களைக்கொண்டு வித்துவான்களையும் பெரியோர்களையும் வருவித்து, அவர்களோடு மந்திராலோசனைச் சபைக்கண் வந்திருந்து, தானன்று நடத்தவேண்டிய மந்திராலோசனை யாவு முடிந்தபின் அம்பிகாபதியை நோக்கினன். அவனக் குறிப்புணர்ந்து, தன்னருகிலோர் கற்றுச்சொல்லியிருந் தெழுதிக்கொண்டுவரத் தான் பேரின்பப்பாக்களில் தொண்ணூற்றொன்பதாவது பாடலைப் பாடுகிறான். அக்கால் [illegible]றையி லிருந்துகேட்டு டெண்ணிவந்த அரசன் மகள் [illegible] டெண்ணி நூறுபாடலு மாய்விட்டதெனக் [illegible] முன்வந்து நின்று, தன்

முகத்தைச் சாளரத்தின்வழியே காட்டினின்றாள். அவள் முகத்தைக் கண்டதும் அம்பிகாபதி கற்றுச்சொல்லியைக் கேட்டேனுமுணர்ந்துகொள்ளாது காமவயத்தனாகலா லவசரப்பட்டு, அத்தொண்ணூற்றொன்பதாவது பாடல்பாடி முடித்தவுடன் சிற்றின்பப் பாடலுக் காரம்பித்து,

சற்றேபருத்ததனமேகுலுங்கத்தரளவடங்
அற்றேயசையக்குழைமூசலாடத்துவர்கொள்செவ்வாய்
நற்றேனொழுகநடனசிங்காரநடையழகின்
பொற்றேரிருக்கத்தலையலங்காரம்புறப்பட்டதே.

என்னும் பாடலைப் பாடினன். உடனே யரசன் கற்றுச்சொல்லியாலு மற்றையராலும் பேரின்பப்பாடலில் ஒன்றுகுறைவென்றும் இதற்குள் சாளரத்தின் வழியே ஓர் கன்னிகையின் காட்சி காணப்பட்டதென்றுங் கூறக்கேட்டு, அங்கிமிடமே சிறைச்சாலைக் கிங்கரரை வருவித்து, இக்கவிஞனை யான் மறுவுத்தரவு செய்யுமளவும் சிறையிற் காவற்படுத்துகவெனக் கட்டளையிட்டவன் கையி லொப்புவித்து, அவனவனை யழைத்துக்கொண்டு சென்றவுடன் தனது சமுகத்துள்ள பெரியோர்களையும் புலவர்களையும் நோக்கி, அம்பிகாபதி தன்னிடத்தோதிய பெண்ணைத் தன்னையென நினையாது செய்த காரியத்தையும் அக்காரியத்தி னுண்மையைக் கண்டுபிடிக்குமாறு கவிகளாயுள்ளோர்க்கெல்லாம் ஓர் விருந்துகூறி வருவித்ததையும் - அவ்விருந்தி லவன் தந்தையால் கைக்கெட்டினகனி வாய்க்கெட்டுமுன் சிதைந்ததுபோல் தனது கருத்து நிறைவேறாமற் போனதையும் - அதுபற்றியேதான் இத்தகைய ஆட்சியால் சாகுமுன்னிலையி லறியவேண்டி உங்களை வருவித்ததென்பதையுங் கூறி; இவனெங்கள் க்ஷத்திரிய மரபினனேயெனு மிருக்கின் பொங்கியும் புறம்போகாது காக்குந்தன்மைபோல ஒருவாறிவனை பொறுத்துக்கொள்ளலாம்: இவன் தந்தையோ பார்ப்பானுக்கும் பா[illegible] விதவைக்கும் பிறந்த கோளகனும்: [illegible]க் கோளகப்பார்ப்பானுகவேனு மிராமல் ஓரோச்சக் குலத்தானால் வளர்க்கப்பட்டு அவ்வோச்சக் குலத்துப் பெண்ணையே [illegible]ந்து வெள்ளாளக் குலத்தாரும் வன்னியக்குலத்தாரும் சிற

ப்படையப்பட்டவனும்: [illegible]பிள்ளை யிவனும்: இவன் நமது பெண்ணுக்குக் கல்வி கற்பிக்கப்புகுந்து இத்தகைய வஞ்சத்துக் குடம்பட்டான்: ஆதலா லிம்மிண்டனுக் கெத்தகைத்தான தண்டனை விதிக்கலாமென் றாலோசித்தான். இவையனைத்துங் கேட்ட பெரியோர்களும் புலவரும் அரசனைநோக்கி, ஓ பூபதியே இத்தமிழ் வழங்கு நாடுகளிலுள்ள கவிகளையெல்லாம் ஆதரிக்கவு மாக்கினை செய்யவும் கவிச்சக்ரவர்த்தியென ஒருவ ரிருக்கின்றார். அவர் புவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய சோழமகாராஜனுக்குப் பிரதிநிதியானவர். இப்புவிச்சக்ரவர்த்தி நூதலவாசிகளிடம் புவியிறை வாங்குவதுபோல், அக்கவிச்சக்ரவர்த்தி இவன் தந்தை முதலிய எத்தகைய கவிவாணரிடத்துங் கவியிறை வாங்குவர். ஆதலா லவருத்தரவின்றி யெத்தகைய பேரரசரும் தங்கள் சுயேச்சையாற் றண்டிக்கற் கிடமில்லை. அவரையிவ் வற்பகாரியார்த்தம் இங்ஙனம் வருவிக்கது மரியாதையன்று. இந்நகரில் நிகழ்ந்த காரியங்களையும் அவற்றிற் கேதுவையும் ஓர் திருமுகத்தி லெழுதி யனுப்புவது முறைமையன்று. ஆதலின் தக்கவரைச் சென்றுவிடுத்து, நடந்துள்ள காரியங்களனைத்தையும் வாய்மொழியா லறிவிப்பித்து, அதற்கவர் விதிக்குங் கட்டளையைப் பெற்றுவரச் செய்த லுத்தமமென்று கூறி விடைபெற்றுச் சென்றார்கள். அங்கே சிறைக்குள்ளடைபட்டுள்ள அம்பிகாபதி அரசன் மகள் பேர் கொண்டு விரகதாப மொழிந்தவனாகி; இனித் தனக்கு நேரவிருக்குந் தண்டனை எத்தகையதோ வென்றுங் கருதாதவனாய் அவளையே தன் னுள்ளத்திருத்தி,

உருகியுடல்கருகியுள்ளீரல்பற்றி
எரிவதனையாரோடென்செய்வேன் — வரியரவ
நஞ்சிலேதோய்த்ததனைவிழிப்பெண்பெருமா
னெஞ்சிலேயிட்டநெருப்பு.

வீரமுண்டோமதன்கையம்பி[illegible]வெவர்க்காவியுகைக்கு
நேரமுண்டோநெஞ்சிநேர்பட்டகாலையினெஞ்சவிடப்

போமுன்டோசொலவொன்னுறை ... ாமப்பெருநெருப்புக்
கிரமுன்டோவையனையென்னப் ... பணிச்சொல்வதே.

மைவடிவக்குழலியர்தம்வதனத்தைதிங்களெவ்வாமதியேமானே
செய்வடிவைச்சிற்றிடையைத்திருநகையைவேய்த்தோளைத்தெய்வமாக
விவ்வடிவைப்படைத்தவடிவெவ்வடிவோயானறியேனுண்மையாகக்
கைபடியத்திருமகளைப்படைத்திலனைப்படைத்தனனற்கமலத்தோ
[னே.

என்னும் பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டிருந்தனின்றுன். அப்போது கம்பராவர் தன் குமாரன் சிறைக்களடைப்பட்டானெனக் கேள்வியுற்று, அந்நிமிடமே யச்சிறைச்சாலைக்கருகிற் சென்று, அச்சாலைக் காவற்காரர்களை வேண்டித் தான் வந்திருக்குஞ் சேதியை அவனுக்குணர்த்தும்படி செய்து, அவன் சாளரத்தின் வழியாய்த் தன் முகங்காட்டி நிற்பக்கண்டு,

இந்நாளிதுவிளையுமென்றெழுத்துத்தானிருக்க
வென்றலையாவதொன்றுமில்லையே — யின்றலை
வந்ததுதானம்பாமகனேதவிர்ப்பவர்யார்
முந்தையினீசெய்தவினையே,

எனவோர் கவிகூறியழுதனர். அதுகேட்ட அம்பிகாபதி ஞாமவிசாரமின்றி மட்டில்லனன்றுந் தோன்றாதவனாகி,

இந்நாளிதுவிளையுமென்றெழுத்தானிருக்க
வென்றலையாவதொன்றுமில்லையே — வென்றலை
வந்ததுகாணையாவரும்பிழையையார்தடுப்பா
ரெந்தைமதத்தேவர்செயலே,

எனவோர் கவிகூறித் துக்கித்தனன். அதுகேட்ட கம்பர் தனக்குளொன்றுந் தோன்றாதவராய்க் கிலேசித்து, இனி நாமிவ்வூரிலிருக்கின் முன்னர் விருந்திட்டபோ திவன் கூறவெடுத்த பாடலின் கருத்தை அரைப்பாடலிலறிந்து மறைத்து முற்றைப் பாடிமுடித்த குற்றம் நம்மிலிருப்பதால் ஓர்கால் நம்மையுஞ்

சிறைக்குளாக்க நேருமே: நாமிந்நிமிடம் திருவெண்ணெய் நல்லூருக்குப் போய் நமதாண்டகையிடத் திவ்வாபத்தைக் கூறின், அவர் சகல வேந்தர்களாலு மறியப்பட்டுள்ள பிரபுவாதலின் இவனை யெவ்வாற்றாலேனுஞ் சிறைக்களின்று மீட்பதற்கான வாலோசனையிற் றலைப்படுவரே: என்றெண்ணினவராய்த் தனது கருத்தைக் குமாரனிடங் கூறி விடை பெற்றுச்சென்று திருவெண்ணெநல்லூரையடைந்து, தன் மனைவியோடுஞ் சடையப்பிள்ளையினிடஞ் சென்று, தன் குமாரனால் நடந்துள்ள காரியத்தினையும் அக்கீர்த்தியுண்மையை யறியுமாறு அரசனடத்திய செய்கைகளையும் அச்செய்கைகளிலொன்றால் தனது குமாரனகப்பட்டுக்கொண்டு சிறைக்களடைப்பிக்கப்பட்டதையும் விபரமாதக் கூறி, இத்தருணமவனையெவ்வாற்றாலேனும் அச்சிறைக்களின்று மீட்பதற்கான வாலோசனை செய்து தங்கள் பௌத்திரனைப் பாதுகாக்க வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தனர். இவையனைத்தும் கேட்ட பிரபுவானவர் இக்காரியத்தில் யான் பிரவேசிப்பது அதருமமு மபகீர்த்தியுமென்று கூறி மறுத்தனர். அதுகேட்டு கம்பர் பின்னு மவரை மன்றாடக் கூடாதவராய் மனைவியோடு மீண்டு தனது மனைபுகுந்து, "வருத்தான்வருத்தவல்லையல்லாற் கோடி - தொகுத்தாற்குந் துய்த்தலரிது." என வான்றோர் வாக்கியத்தைக் கூறித் தேறித் தன் மனைவியையுந் தேற்றிக்கொண்டிருந்தனர் இங்கிவ்வாறாகச் சிறைக்களிருக்கும் அம்பிகாபதியைப்பற்றி அரசனவ னாலோசித்துத் தனதமைச்சனைக்கூவி, நீர் கவிச்சக்ரவர்த்தியைக்கண்டு நடந்த காரியங்களனைத்தையும் விபரமாகக்கூறி இத்திருமுகத்தை யவர்கையிற் றந்திடுகவென்று ஓர் கவி-

கதிரவனுமம்புலியுங்காணக்கம்பன்சே
யதிவிரகனையைக்களித்தா — னிதிகுறி
யாற்றுதகோபமடங்கக்கவிக்கரசாங்
கூத்தாவென்செய்தல்குணம்.

என்றெழுதிக்கொடுத்தனன். அதுபெற்றவமைச்சன் உ
றையூரடைந்து, கூத்தனர் தமதரண்மனையிலிருக்குங் காலமுவந்
து போய் அம்பிகாபதியா லந்தரங்கமாய் நடந்துவந்த அநாசா
ரத்தையும் அதைக் கேள்வியுற்ற வரசன் அதனுண்மையைக்
காணுமாறு செய்த செய்கைகளையும் அச்செய்கையிலொன்று
அவன் றந்தையாகிய கம்பராற் றப்பிப்போனதையும் வேறொரு
செய்கையா லவன்கப்பட்டுக் கொண்டதையும் விபரமாக்கூறி;
அரசன் கொடுத்த திருமுகத்தை அவர் கையிற் றந்தனன். அதுக
ண்ட கூத்தர் சற்றாலோசித்து, சோரமாதிய பல குற்றங்களினு
ஞ் சிரக்குற்றஞ் சாதுக்களாலுஞ் சகிக்கற்கரிது. அதை யிவ்
வுலகாளு மரசனது குடும்பத்திலேயே செய்தல் அதியக்கிரமம்.
இத்தகைய வக்கிரமத்தை இனி வேறோரரசனுக்குப் பயன்படற்
குரியளான கன்னிகையிடத்துச் செய்து கெடுப்பது மகா பெருங்
குற்றமாகும். இவன் கல்வியில் தன் றந்தையைவிடச் சிறந்தவ
னென்று போல்வே அவனது நடையினுந் தான் சிறந்தவனென்
றிருப்பனும்? இத்தகையனுக்குக் கொலைத்தண்டனையன்றி வேறில்லை
யென்று கருதினவராய் ஓர் திருமுகத்தில்-

பணிப்பகையுந்திங்களுமேபார்த்தசெயலாலு
னுனக்கினியானென்சொல்லுவதொன்றுண்டோ — கனத்த
விழுவதனினின்மகட்குவைத்தானைமன்னா
கழுவதனிலேற்றக்கடன்.

42 என்றோர் கவியெழுதி அவ்வமைச்சன் கையிற் றந்த
னர். அதுபெற்ற வமைச்சன் அவர்பால் விடைபெற்று மீண்டு
பாண்டிநாடடைந்து, தனதரசனிடத்தி லத்திருமுகத்தைக் கொ
டுத்தனன். அதனை வாங்கிப்பார்த்த மன்னன் உடனே சிறைச்
சாலையதிபதியை வருவித்து, அவனை லம்பிகாபதியைக் கழுவின்க
ணேற்றுவித்தனன்.

43. இங்ஙனமாகத் திருவெண்ணை நல்லூரில் கம்பர்
குமாரனுடைய நிலைமை எவ்வாறு யிருக்கின்றதோவென் றேங்கி

அவஸ்த்திருக்கின்ற கம்பனாரானவர் சிலரால் "உமது குமா
ரன் பாண்டிநாட்டுச் சிற்றரச னொருவனால் வெட்டப்பட்டிறந்தா
னும்." என்று சொல்லக்கேட்டு, இது நிச்சயமா யிருக்கலாமெ
ன்று கருதிக் கதறி யழுது புத்திர சோகத்தில் மூழ்கி,

மட்டுப்படாக்கொங்கைமாதர்கலவிமயக்கத்திலே
கட்டுப்பட்டாயென்னகாதல்பெற்றாய்மதன்கையம்பினுற்
பட்டுப்பட்டாயினுந்தேறுவையேயென்றுபார்த்திருந்தேன்
வெட்டுப்பட்டாய்மகனே கலைஞானிவிதிப்படியே
பாப்பேந்தனுலமொருகட்டியாளப்பணிமதியச்
சாரப்போனொருதம்பிபின்வரத்தானுந்துணையுடன்
சாரப்போனமைந்தனுக்கானதைப்பொருதுயிர்மாய்த்தனனே
சாப்போவெனக்கினியாருவமையுரைப்பதற்கே.

என்று பாடிப்புலம்பி, தானுதாரம் வேளாளர் முதலிய
ஆத்திரையன்றி வேறொரு வேதியரை வேத்தனா ளவசியரைச்
சிறிது மதியாதிருந்த இறுமாப்பினைத்தான் குன்றி, அதுமுத
ல்வேளாளர் முதலிய சூத்திரராலுந் தனது குமாரனுடைய துர்க்
கருத்திய மரணமுன்னிலையில் தனக்கு நேர்ந்த அவமானத்
தால் சன்மான வெகுமானங்களற்றுக் கஷ்ட ஜீவனத்தோடு கவி
ச்சக்ரவர்த்தியாருடைய காலத்திற்குப் பின்னருமிருந்து, அரி
ய கற்பிற் சிறந்தவளான தனது பத்தினியும் அப்புத்திரசோகத்
தாலும் புண்ணியமில்லாமையினாலு மிகவுந் வருந்தி இறக்கப்பெ
ற்று, அப்பால் தனக்கென வோரிடமின்றிப் பல நாடுகளிலும்
காடுகளிலுந் திரிந்துழன்று பாண்டிநாட்டின்கண் வந்து, அங்
கே தனது குமாரனைக் கழுமரத்திலேற்றிக் கொன்ற அவ்வரசன்
வேட்டஞ்செய்ய வெண்ணி வைகையாற்றங்கரைக்கண் வந்திருக்
கையில் அவனை நேரிற்கண்டு பலவாறுன தூர்ப்பாஷைகளால்
நிந்தித்து வைது, அவற்றினைக்கேட்ட அரசன் தன் தண்டச்சால்
தன்னை யின்னனென் றுணர்ந்து, சினந்து அவன் கரத்திருந்த
வில்லில் ஓரம்பினைத் தொடுத்துவிட, அது கம்பர்மார்பிற் றை
ப்பாய அம்மாத்திரத்தில் மரணத்தை யடைந்து

வில்லம்புசொல்லம்புமேதினியில்ரெண்டுண்டு
வில்லம்பிற்சொல்லம்பேமேலதிகம் — வில்லம்பு
பட்டதடாவென்மார்பிற்பார்வேந்தாநின்குலத்தைச்
சுட்டதடாவென்வாயிற்சொல்,

எனவோர் கவிபாடி உயிர் துறந்தனர்.

44. இவர் சரிதம் பின்னரிவ்வாறாக முன்னர் உறையூரி
லரசுசெலுத்தியிருந்த குலோத்துங்கசோழன் சில நாள்
இடமாறியிருக்க வெண்ணங்கொண்டு தனது பஞ்சசிங்காதனப்
பதிகளுளொன்றாகிய குடந்தையம்பதிக்கேக வுத்தேசித்து, தன
தமைச்சர் முதலிய பரிசனங்களையும் தனது மனைவிமக்களை முத
லிய சுற்றத்தினரையும் ஆனை சேனையாதி பரிவாரங்களோடன்
னையனுப்பி, உடனே தானும் கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்
தரையுங் கவிராசசேகரராகிய புகழேந்தியையும் தனதருகி லிரு
த்திக்கொண்டு இரதாரூடனாய்த் தனியே செல்கின்றான். அக்
கால் தனதருகிலுள்ள வவ்விருவரால் இலக்கிய இலக்கண இதி
காச புராணாதிகலைக்கியானாதிகளில் தனக்காவசியகமான விடயங்
களைப்பற்றிக் கேட்டுச் சந்தேகநிவர்த்தி செய்துகொண்டு வருப
வன், அவர்களாலேயே சற்றுநேரம் அகப்பொருள் புறப்பொரு
ட் டுறைகளினுஞ் சில கேட்கவிருக்குந் தனது விருப்பத்தை
அவர்கட்கறிவித்தனன். அதுகேட்ட கூத்தனார் அவனையே பத்
துறைகட்குத் தலைவனாக்கி,

செந்தமிழ்நாடுருப்பவன்புசெய்யவந்தசோழவள்ளல்
சந்தமுஞ்சோரநாடாழ்குழலே — வந்தனைசெ
யைங்கரனைவெல்லவனையன்றழுகண்வந்தவனைச்
சங்கரனைவாகையிலைத்தான்.

என்றோர்கவி பாங்கிதலைவிக்கும் பகைவெல்லுஞ்சிற முறை
த்தாகக் கூறினர். உடனே புகழேந்தியார்.

வாரிதரளஞ்சொரியமாமலையினூடுருவிச்
சேரனமர்நாடளவுஞ்சேர்ந்ததே — மூரிமத
வம்போடலைகின்றவாயிழைக்குநீகுதிரைக்
கொம்போகுலோத்துங்காகூறு.

என்றோர்கவி, பாங்கி தலைவற்குத் தலைவி நிலையோதியதாகக்
கூறினர். இவ்வாறிருவருமாறிமாறிக் குடந்தையம்பதிக்குப் போ
ய்ச் சேரும்வரையில் பாடிக்கொண்டுவர, குலோத்துங்கசோழன
வைகளை மிகு விருப்போடு கேட்டுக்கொண்டு சென்று தனதரண்
மனையிற்புக்கி யிருந்தனன். இரு பெருங் கவிகளும் அங்கு தமக்
கென நியமித்துள்ள இடங்களிற் போயிருந்தனர். இப்பா லர
சனவன் தனது பரிசனபரிவாராதிகள் தத்தந் தொழில்களை
நடத்திவர மனைமக்களாதியரோடுகூடி அரசியற்றி வருநாளில்,
அக்குடந்தையம் பதியிலே உத்தரசைவனொன்னும் வீரமாகேஸ்வ
ரர்வதியும் வீரசிங்காதன மடத்திலுள்ள சங்கமர்களிலொருவ
ரோர்நாட் காலையில் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகளருளிய தேவார
ப்பதிகங்களு ளொன்றாகிய திருவீழிமிழலைப்பதிகத்துள், "கல்
லானிழற்கீழாயிடர்காவாயெனவானோ - ரெல்லாமொருதேராயய
ன்மறைபூட்டிநின்றுய்ப்ப - வல்லாயெரிகாற்றீர்க்கரிகோல்வாசுகி
நாண்கல் - வில்லாவெயிலெய்தானிடம்வீழிம்மிழலையே." என்னு
ந் திருவிருத்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு ஒட்டக்கூத்த நாமனை
க்கண் பிட்சைக்குச் சென்றனர். அப்பொழுது கூத்தர் இராஜச
பைக்குப் போமாறு வெளிக்கொண்டு வருகையில் அச்சங்கமர்
தமதரண்மனைத் தலைவாய்தனினின்று பாடிக்கொண்டிருக்கும்
அச்செய்யுளில் வழுவிருக்கக் கேட்டு, நீ யிதன் பொருள் தெரி
ந்து பாடுகின்றனையா அல்லது தெரியாமலே பாடுகின்றனையா
வென்று வினவினர். அதுகேட்ட சங்கமர் அவர் கவிச்சக்கரவொன்
றறியாதவராதலால், உனக்கதன் பொருள் தெரியுமோவென்
று உதாசினமாகக் கூறினர். அப்போது [illegible] பெருமான் மிக
க்கோபங்கொண்டு, நான் பெரியோர்கள் [illegible] பொருளறி
யாது [illegible] கூறலாமோவென்று கேட்டால் அதன்பொருள்

உனக்குத் தெரியுமாவென என்னையா கேட்கின்றாயென்று அச்சங்கமரது கன்னத்தில் தமது கையால் உரத்தறைந்து சென்று அங்குப் பரிசனராற் கொணர்ந்து நிறுத்தி வைத்துள்ள தமது சிவிகையிலேறிக் கொலுச்சபைக்குட் போய் அங்ஙனந் தமக்கென வுள்ள ஓரறையுளே வீற்றிருந்தனர். இங்ஙனமவர் கையறைப் பட்ட சங்கமர் அவ்வறையைச் சகிக்கமாட்டாமல் கீழே விழ்ந்து உயிர்துறந் திறந்தனர்.

இவ்வாறச்சங்கம ரிறந்த செய்தியுங் காரணமும் வீரசிங்காதன மடத்திலுள்ள மற்றைச் சங்கமர்கள் கேட்டு வருந்தி, ஒல்லென்றொலித் தெழுந்து தங்கள் குருவாயுள்ள மல்லைய தேவருக் கறிவித்து, அவரிடத்தினின்றும் ஓர் வாளுமுத்தரவும் பெற்றுக்கொண்டு வேறு சிலரால் அச்சங்கமப் பிரேதத்தை மடத்திற் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும்படிக்குத் திட்டஞ்செய் தனுப்பி அரசனரண்மனைக்கண் வந்து சூழ்ந்துகொண்டார்கள். அப்பொழுதவ் வரண்மனையினின்றும் சபாமண்டபத்திற்குச் செல்ல வருகின்ற குலோத்துங்கச் சோழன் விபூதி ருத்திராக்க லிங்கதாரண மாதிய சிவசின்னங்கள் வாய்ந்த அச்சங்கமர் கூட்டத்தைக் கண்டவனுயச் சற்றுநின்று, அவர்கட்கெல்லாம் சரணார்த்திகூறி நமஸ்கரித்து, நீவிரிங்கு வந்தகாரியம் என்னவெனக் கேட்டான். அதுகேட்ட சங்கமர்கள் ஓவென்றிரைந்து, ஒட்டக்கூத்தரால் தம்மிலொருவர்க்குநேர்ந்த விபத்தைக்கூறி, அப்புலவனமது அரண்மனையின்கண் வந்திருக்கின்றானாதலால் அவனையெங்கள்வச மொப்பித்தருள்கவென்று கேட்டார்கள். அதைக் கேட்டமாத்திரத்தில் அரசன்வருந்தி நடுங்கி நெடுமூச்செறிந்து, அந்தோ! அந்தோ! என்றலறி, அரனடியார்க் கெளிவந்தருளுங் குருலிங்க சங்கமமென்னு மூர்த்திகள் மூன்றினும் ஒவ்வொன்றே வழிபடுவோர்க்கு மிகப் பயன்றருவனவல்லவா? அம்மூன்று மொருங்கே சேரப்பெற்றுள்ள இச்சங்கம மூர்த்திகளின் மேன்மையை யாவரால் அளவிட்டுரைக்க முடியும்? ஆயிரம் நாவுள்ள நாக்களைப்படைத்த ஆதிசேடனாலு முடியாதே; அத்தகைய சங்-

கமர்க்கும் இத்தகைய தீங்கு நேருவது அழகோ? ஆ சங்கரா! எனக் கண்கலுழ்ந்து கவிழ்ந்து அச்சங்கமர்களைப் பலமுறை நமஸ்கரித்து, ஓ குருலிங்க சங்கமமூர்த்திகளே! இந்தச் சங்கமக் கொலையினால் நேர்ந்த பழிக்குப் பரிகாரம் சிவாகமங்களிற் றேடி விரைவில் முடிக்கின்றேன். என்பொருட்டு சுவாமிகளனைவரும் அபராதமன்னிப்புத்தருமாறு கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேனென்று கூறினன். அதுகேட்ட சங்கமர் அரசனுடைய கருத்தை யுணர்ந்து, ஓ மனுகுலத்தவதரித்த மன்னரேறே! நீர் கூறியது சரதமே. கொலையென்பது மற்ற நான்கு பாதகங்களினுந் தலைப்பட்டது. இதற்கெந்தச் சிவாகமங்களினும் பரிகாரமேயில்லை. ஓர்கா லிருந்தபோதினும் இது சங்கமக் கொலையாதலால், அப்பரிகாரம் இதற்குப் பயன்படாதென்று கூறினார்கள்.

அப்பொழுதரசன் மீட்டுமச் சங்கமர்களை வணங்கிநின்று ஓ சிவசரணர்களே!

மனைவிசெய்திடும்பாவங்கண்மகிணருக்காகுந்
தனையர்செய்திடும்பாவங்கடந்தையர்க்காகுஞ்
சினயில்சீடர்செய்பாவங்கடேசிகர்க்காகு
மனைவருஞ்செயும்பாவங்களரசனுக்காமால்.

என வான்றோர் வகுத்திருப்பதால் - என்னாசின்கீழ் நடந்த இந்தச் சங்கமக் கொலைக்கு யானே பாத்திரவானாகின்றேன். என்னைக் கொன்று பழிதீர்த்துக் கொள்ளுமின்களென்று பணிந்தனன். அதுகேட்ட சங்கமர் அவனது ஜீவகாருண்யத்திற்கு வியந்து, பூர்வம் சோழசக்கரவர்த்தியின் கீழ் அகப்பட்டிறந்த ஓர்கன்றுக்காகத் தமது அரசிளங்கன்றினைக் கொடுத்த மரபி லுதித்த மன்னனாதலால் இப்பொழுது நேர்ந்த பழிக்குத் தன்னுயிரையே கொடுக்க இசைந்திருக்கின்றனனென்று ஆலோசித்தவர்களாகி, ஓ சாரதாசமேதனே! உலகினுன்னையொத்த புண்ணியசீலரையுங் கொலைசெய்வாருளரோ? அவனவன் செய்த நல்வினைத் தீவினைப் பயன்களை அவனவனே யநுபவிக்கவேண்டும் மற்றையரநுபவிப்பதுங் கூடுமென்னும் விதியுண்டோ? நாங்கள் முன்

கூறிய மெய்யுரையின் கருத்து அப்படியல்லவே: மனைவி தனயர் கேட்டார் குடிகள் ஆகிய இவர்கள் தீவினைச் செய்கையுடையார்களெனத் தெரிந்தும், அவர்கள் தஞ்சொற்கடவாமற் றீம்படிகின்றவர்களா யிருந்தும், அத்தகையரை நல்வழி போதித்துத் திருத்தாமலிருந்ததனால் அந்தக்கணவன் தந்தை குரு மன்னன் ஆகிய விவர்கள் அத்தீவினையைச் சம்மதித்தவர்களாக ஏற்படுதலின்; அவர்களுக்கு மப்பழிப்பயன் அடையக்கூடுமென்று குறித்ததேயன்றி வேறன்று. ஆதலால் - இன்னம் யாங்கள் வந்தகாரியம் கொலைபுரிந்தவனைக் கொல்லவேயன்றி வேறில்லையெனக் கூறினார்கள். அப்பொழுது குலோத்துங்கன் மீட்டு நெடுமூச்செறிந்து வருந்தி, ஓ பிரமாலேசர்களே! இத்தினம் நீங்களனைவரு மடாலயம் போயிருந்து நாளைவருவீரேல், உங்கள் கருத்தின்படியே அப்புலவனைத் தருகின்றேனெனக் கூறினான். அம்மொழியைக் கேட்டமாத்திரத்தில் சங்கமர்களனைவரும் கடலலைகள் போலச் சீறிக் கூக்குரலிட்டு, ஓ ராஜாதி ராசனே! இச்சமயம் புலவனைத் தந்தாலொழிய, நாங்களும் மரணமென வாய்தலிலிட்டு யாங்கள் மடத்திற் புகேமென்று கூறி ஆரவாரித் தார்கள்.

அதுகேட்டவரசன் அவர்களைக் கையமர்த்தித் தேற்றி; அருகிலிருக்கு மோர் அமைச்சனை யழைத்து, இப்போதேசென்று என் புதல்வனை இவ்விடத்திற் கழைத்துவரக் கடவாயென்று கட்டளை யிட்டனன். அங்ஙனமே யவ்வமைச்சன் அரசிளங்குமரனிருக்கும் அரண்மனைக்கண் சென்று, உமது தந்தை யும்மை வரவழைக்கின்றாரென்று கூற உடனேயவ்வரசிளங் குமரன் விரைந்து வந்து தந்தைதாளிற் பணிந்தனன். அரசனக் குமாரனைக் கண்ட மாத்திரத்தி லெடுத்துத் தன் மார்போடணைத்து உச்சிமுகர்ந்து, கண்களினின்று நீர்த்தாரைகளைச் சொரிந்து இதனைக் கூறுவதாயினான். ஓ பாலசூரியனை நிகர்த்த பாலகா! இன்னை நமது கூத்தனாரால் விளைந்த காரியத்தினை நீயுங் கேட்டிருப்பாயல்லவா? அக்காரியத்தினைப் பற்றி இச்சங்கமமூர்த்திகள் அவருயிரை வாங்க வந்திருக்கின்றார்கள். ஆனது லவராலுண்டான,

பழிக்குத் தீர்வும், எனக்கிவ் வுலகுள்ளளவும் கேடிலாப் புகழும் நின்றுறுதல்வேண்டும் என்னைத்தலையென்று கூறித் துக்கித்தனன். அதற்கிராஜகுமாரன் - ஓ என் தந்தையே! வேத சாத்திரங்களில் தாய்தந்தையர் சொல்லுஞ் சொல் எத்தகையதாயினும் தனயராயினோர் அதைத் தள்ளாதேதந்தி நடத்தல் வேண்டுமென்று கூறியிருக்கின்றன வன்றோ? அப்படியிருக்கச் சூரியவமிசத்திற் பிறந்த பிள்ளைகளே தாய்தந்தையர் சொல்லையும் ஆசாரியர் சொல்லையும் கடந்தால் அக்கொடியார்க்கு இந்நாளில் மிடந்தருமா? அவர்கட்கு நாளிலமென்பது நரகமேயன்றோ? ஒருவன் மனை மக்கள் தனம் தனம் இரதகஜ துரகபதாதிகள் சிவிகை ஆரம் வீரம் இவை முதலியவைகளைச் சம்பாதித்தல் அரிதன்று. சற்குணசீலனென்னும் பெயரைச் சம்பாதித்தலே யரிது. இந்தச் சரீரத்தினது நிலையாமையைப் பற்றி, "உறங்குவதுபோலுஞ் சாக்காடுறங்கி விழிப்பதுபோலும் பிறப்பு" என்றுன்றோர்கள் கூறியிருக்கின்றபடி, என்றைக்கேனு மழியவிருக்கின்ற இக்காயத்தைப் பொருட்டாகவெண்ணி, அடியேன் தேவரீருடைய வாக்கினை மறுப்பவனல்லேன். நமது கூத்தனாருடைய பாவத்திற்குப் பழிவராதாகுமென்று நம்மில் மேலான குலத்தினரான ஓர் [illegible] ஆகுமன்றோ நாம் அரிதிற்பெற்ற பிள்ளையைப் பேழையில் வைத்துக் கொலைசெய்துவிடும்படி கொடுத்துவிட்டனர். அன்றியு [illegible] ரவாரலோர் பிர[illegible]தம் தங்கள் மாமையைப்பற்றிப் பாடுதலைவேண்டுமென்று விரும்பி, அதற்குப் பரிசாகத் தங்களுடைய அறிவினு மாற்றலினுஞ் சிறந்த ஆயிரத்தெட்டுத் தலைப்பிள்ளைகளின் சிரங்களை அரை நிமிடத்திற் கொய்து தந்தது இவ்வவனி முழுவது மறியுமே. இத்தகைய பெரியோர் காரியத்திலும் யான் பிழைத்திருத்தல் தகுதியோ? இனியவ்வங்கஜசிவயோகராகிய சங்கமருடைய உயிருக்கு எனதுயிரை வாங்கும்விதம் யாதோ, அதனைச் சந்தோஷத்தோடு செய்யலாமெனக் கூறிப் பணிந்தனன்.

இவ்வண்ணம் தன் புத்திரன் கூறியவனைத்தையும் [illegible] கேட்டு, அமரர் விரும்பும் அமுதெனச் செவியாரவுண்டு [illegible]

து, உடனே பக்கலில் நிற்குமோர் சேனைத்தலைவனால் ஓர் மூடுபல்லக்கினையும் ஆட்களையுந் தருவித்து, அதில் தன் குமாரனையேற்றி மூடிக் கொணர்ந்து சங்கமர் கூட்டத்தின் மத்தியில் வந்து நிறுத்தி, சிவசரணர் நீவிர் வாங்கிய இவனைச் சற்றுந் திரை நீக்கி முகம்பாராமலே கொண்டுபோய் உயிர்வாங்கி விடுமின்களெனக் கூறித் தனது சபாமண்டபம் நோக்கிச் சென்றனன். அம்மாத்திரத்தில் சங்கமர் யாவரும் அம்மூடுபல்லக்கினை யெடுப்பித்துக்கொண்டு காற்றினுங் கடுகிச் சென்று கொலைக்களங் கண்ணி, சிலர் அரசனுத்தரவின்படி முகம் பாராமலே [illegible]ரை யழைத்துக் கொல்வித்திடுவோமென்றனர். சிலர் முகம் பாராமலே ஒருவனை யுயிர்வாங்குதல் முறைமையன்றென்று மறுத்தனர். சிலர் சிவனடியார்க் கொன்றபாவியை நமது கண்ணாற் பார்த்தல் கூடாதென்றன்றோ, அரசனிவன் முகத்தைப் பாராமலே கொலைசெய்மின்களென் றுத்தரவளித்தனனென்றனர். சிலர் அரசனிந்தக் கவியின்மேல் அன்புவைத்திருப்பவனாதலாலும், இவனை நாம் கண்ணாற் பார்க்கவொட்டாமலே மூடுபல்லக்கில் வைத்தனுப்பியதாலும், நமக்கும் இவனைப் பார்க்காமலே கொலைசெய்து விடும்படி உத்தரவு செய்திருப்பதாலும், அரசனிக் கவிமேல் வைத்த அபிமானத்தினால் தானே யப்படிச் சொன்னானென்று முதலிற் சொன்னதனையும் பலவிதத்தினுஞ் சந்தேகத்திற் கிடமின்றது. ஆதலால் நாமிவன் முகத்தைப் பாராமற் கொலைசெய்வோமேல், ஓர் பார்ப்பனனுக்குச் சகாயஞ்செய்த கீரியைக் கொன்ற கதையாய் முடிந்துவிடுமென்றனர். சிலர் இதுவே சரியெனக் கூறித் திமிரென்று திரையை விலக்கியெடுத்து அப்பா லெறிந்தனர்.

அப்பொழுது அரசிளங்குமாரன் மேகமறைவினின்றும் வெளிப்பட்ட பால சூரியன்போலக் காணப்படுதலும் சங்கமரனைவரும் [illegible] அதிசய மடைந்தவர்களாய் அக்குமாரனைத் தங்கள் மார்[illegible] இராஜகுமாரனே! உன்னைக் கொல்ல உனக்குத் துணிபவரு முண்டோ? என்று கூடப்போய் விரைந்து கண்-

ணீர் சொரிந்தழுதார்கள். அத்தருணத்தில் இராஜகுமாரன் அவர்களை நோக்கி, ஓ தவசிரேஷ்டர்களே! நீங்கள் [illegible] இவ்விவந்த காரியத்தை முடித்தற் கேனோ தடையென்று கேட்டனன். அதற்கவர்கள் வருந்தி மனத்தராகி, ஐயனே! கொடிய பாதகர்களுக்கெல்லாந் தலைமையானது சங்கமர்கொலை. அத்தகைய கொலைசெய்தோனை உன்பிதாவானவ ராதரித்து, இவ்வுலகமெல்லா மனுநெறி முறைவழா தாளவல்லவுன்னை அவனென்று மறைத்துக்கூறி யனுப்பினார். இது தகுமோ? எங்கட்கு நேர்ந்த பழியைத் தீர்க்கக் கொள்ளப்போய், வேறொரு பெரும்பழியை வாங்கிக்கொண்டு வந்ததுபோலாயிற்றே: அந்தோ! ஈதென்ன பாவம்? என்று கூறிக் கிலேசித்தார்கள். அப்பொழுது இராஜகுமாரன் அவர்களை நோக்கி, ஓ சிவாநுபூதிமான்களே! அடியேன் சொல்வதைத் தயைசெய்து கேளுங்கள். என் பிதாவும் யானும் மனமொத்துக் கூறியதைச் செய்வதில் என்னபாவம்? எங்கள் சூரியகுலத்துதித்த பின்னோர்களெல்லாம் தங்கள் தாய்தந்தையர் சொல்லால் இராஜரீகமுதலிய சிறப்புகளைத்தும் இழந்தேனும் அச்சொல்லைக் கடவாது பரிபாலனஞ் செய்து, பரமபதியினுடைய திருவருளைப் பெற்றுப் புகழடைந்தார்கள். அடியேன் அத்தகையசீலத்தைக் கடக்கக்கூடுமோ? ஒன்று மாலோசியாது என்றந்தை சொற்படி நடவுங்களென்று கூறினன்.

இவ்வாறவ் வரசிளங்குமாரன் கூறிய சொற்கள் சங்கமருடைய செவிகளில் சுறுக்கென்றேறலும் தங்கள் நெஞ்சம் கன்றியயர்ந்து நெடுமூச்செறிந்து, ஒன்றுந் தோன்றாதவராய்க் கண்கலுழ்ந்து, இவ்வுலகிலிவ் வரசிளங்குமரனை யொப்பவரு முண்டோ? "மகன்றந்தைக்காற்று முதவி யிவன்றந்தை - யென்னோற்றான் கொல்லெனுஞ் சொல்" என்னு மான்றோர்வாக்கியத்திற் கிலக்கானவன் இவன்பாற் கண்டனமாதலால், இவனுக்கிவனே யொப்பன்றி வேறில்லையென்று தமக்குள் மதித்து, அரசகுமாரனைத் தழுவியணைத்து, ஓ சூரியகுலத்தை விளக்கவந்த சுடர்மணித் தீபமே! என்னும் யாங்கள் சிவபெருமானுடைய திரு[illegible]

நம்பி யிருக்கின்றவர்க ளாதலால். ஏதோ தற்செயலாய் உன்றந்தையின் சொல்லையுங் கடந்து நிறைநிற்கின்றீர் பார்க்கும்படி யாயிற்று. என்று கூறி அம்மகுடமெல்லாங் கொண்டவனை யெடுப்பித்துக் கொண்டு மீண்டு, குலோத்துங்கச் சோழன் சபாமண்டப வாய்தலுக் கெதிரில் விடுத்து, ஓ இராஜாதிராஜனே! ஒருவராலு மன்னிக்கதற்கரிய கொலைசெய்தோனை யாதரித்து அவனுக்கிடாகச் சத்தியத்தி லொப்புயர்வற்ற உமது மதலையைக் கொலைக்களமனுப்பினீரே: இப்படி யாவர் செய்யத்துணிவார்? இனிமேனு முமக்கு யாங்கள்கேட்பது தருமமாயிருக்கின் அக்கவியைத் தந்திடுக: இல்லையேல் நீருமது வீரவாளினால் எங்களனைவரையு மாய்த்திடுக: என்று கூறி யனைவருமுற்றிருந்தார்கள்.

அதுகண்ட வரசன் அங்லித்தமனத்தனாகி, அந்தோ! நமது கவிராஜ சிங்கத்தினுக்குப் பதில் புவிராஜ சிங்கத்தினை யனுப்பியும் நமக்கு நேர்ந்த வழுக் கொழிவுகாணோமே: இனி என்செய்வது? என வருந்தி யிருக்குங்கால் முற்றோர்பாலிருந்த ஒட்டக்கூத்தர் சில சாரணரால் நடந்த காரியங்களனைத்தையுங் கேட்டறிந்து, சடுதியில் குலோத்துங்கச் சோழராஜனிடம் வந்து, ஓ அரசரேறே! என்னால் நேர்ந்த பழிக் கென்னையே அனுப்புகவென்று கூறினார். அதுகேட்ட வரசன் சிவசிவ வென்று தனதிருசெவிகளையும் பொத்திக் கண்களும்ந்து நிற்க, அதுகண்ட கூத்தர் அரசனைத் தேற்றி விடைகேட்க, அரசனொன்றுந் தோன்றாதவனா யயர்ந்து, தன திருகரங்களாலும் ஒட்டக்கூத்தரைத் தழுவி, ஓ என்னுயிர்க்குயிராகிய உத்தமப் பொருளே! இதுகாறும் தேவரீரை எனக் கிருமைநலத்தையு மளிக்கவந்த சிவபிரானே யென் றெண்ணியிருக்கின்றேன். இது சத்தியமேயாயின் தேவரீரை இச்சங்கமரனுப்பும்படி கேட்டுக்கொள்ளாதாலும், தாமும் போக உடன்பட்டிருப்பதாலும், சிவிகை முதலிய சின்னங்களுடன் போய் தேவரீர் விரைவில் வந்தருள்கவென் றழிந்து கூறினன். அதுகேட்ட கூத்தர் இச்சிவசரணர்கள் பாதசாரிகளாயவரு நாம் தனியே சிவிகையேறிச் செல்லுதல் மரபன்றெனக்

கருதினவராய்த் தாமும் அவர்களோடு பாதசாரியாகவே செல்வதாயினர். அப்போது குலோத்துங்கச்சோழன் கொலுமுகத்திருக்க மனமின்றி மிக வியாகுலத்தோடு முகம் வேறுபட்டு அரண்மனையை நோக்கிச் செல்கின்றான். அந்தச் சமயத்தில் ஔவைப்பிராட்டியார், தற்செயலாய்வந் தெதிர்ப்பட, அரசனவரிடத்தில் கூத்தருக்கு நேர்ந்த விபத்தைக் கூறித் துக்கித்தனன். அதுகேட்ட வம்மையார்-

காட்டிற்சிறந்தவரெல்லாமெங்கராதிபர்முன்
பூட்டுமெய்யாதனத்தாயிரத்தெண்மர்க்கும்போனவுயிர்
மீட்டகவிச்சக்ரவர்த்திக்கிங்கோர்சஞ்சலமுண்டோக்குக்
கூட்டிவதோவரிதையர்குமாரகுலோத்துங்கனே.

எனவோர் கவிதைகூறி யவனைத் தேற்றி யனுப்பினர். முன்னர் பாதசாரியாய்வந்த ஒட்டக்கூத்தரை அச்சங்கமரனைவருமழைத்துக்கொண்டு கொலைக்களம் நோக்கிப் போகும்பொழுது சூரியனானவன், இக்கவிச்சக்ரவர்த்தி நமது குலத்தினருக் கனுகூலனாதலால் இவனுக்கு நம்மாற்கூடிய வுபகாரஞ் செய்ய வேண்டுமெனக் கருதினவனாய் மேற்கடலை நோக்கிச் சென்றனன். அத்தருணத்தில் கூத்தர் சங்கமர்களை நோக்கி, ஓ சுவாமிகளே! இப்பொழுது யான் சிவபூசை செய்யுஞ் சமயமாதலால் அது முடித்து வருகிறேனென்று விடைகேட்டனர். அதற்கவர்கள் சிவபூசையைக் கடக்கலாகுமோ? எங்கட்கு மிதுவே சிவபூசை செய்யுங் காலமாதலால் யாங்களும் அதை முடிக்கச் செல்கின்றோம்; நீரு முடித்துக்கொண்டு வாருமென் றுத்தரவு செய்தார்கள். உடனே கூத்தர் அங்குள்ள அரிசொன்னநதிக்கரையிற் சென்று மூழ்கிப் பூசைக்குரிய பொருள்களைச் சேகரித்துக்கொண்டு, திருவெண்ணீறு முதலிய சிவசின்னங்களைத் தரித்து, உருத்திராக்க வடத்தைக் கரத்திலேந்திப் பஞ்சாக்கரத்தினைப் பலமுறை யுச்சரித்துத் தமதான்மார்த்தமாகிய சிவபிரானை ஆகம விதிப்படி பூசித்து, தூபதீப நிவேதனமாதிய வைகளுமானபின் மந்திரபுஷ்

பங் கிரியாலோபமின்றி நிறைவேற்றி, பொங்கெழுந்தருளியுள்ள முனைச்சாளம்மை யென்னும் பத்திரகாளி கோயிலுட் சென்று கதவைமூடித் தாள்பூட்டிக்கொண்டு அத்தேவியைத் தியானித்திருந்தனர். அப்போதச் சங்கமர் யாரும் தங்கள் சிவபூசா காரியங்களை முடித்துக்கொண்டுவந்து, ஒட்டக்கூத்தர் பத்திரகாளியாலயத்துட் சென்று கதவைமூடித் தாள்பூட்டிக்கொண் டிருப்பதைக் கண்டு, அச்சங்கமருட் சிலர் இவனை யிப்போதே கதவையுடைத்து வெளியிற் கொணர்ந்து கொலை செய்துவிட வேண்டுமென்றனர். மற்றுஞ் சிலர் இவன் கோயிலுட் சென்றிருப்பதன்றி அந்திப்பொழுது சமீபித்துவிட்டதால், இப்பொழுதிவனைக் கொல்லக் குறித்தல் யுக்தமன்றென்று மறுத்தனர். இன்னுஞ் சிலர் குற்றமற்ற கலைகளை யெல்லாங்கற்றறிந்துள்ள இவன் தேவாலயத்துட் சென்று தியானஞ் செய்யுந் தருணத்தில் அதனை நாம் குலைக்கவெண்ணுதல், முன்னோர் காலத்தில் மார்க்கண்ட முனிவனைச் சிவபூசையி னின்றுங் கலைத்த நமனி னியல்புக் கொப்பாமென வசனித்தனர்.

இவ்வாறவ்வவர்களும் வசனித்திருந்தபோது முன்ன மேற்றிசை நோக்கிச் சென்ற சூரியனெனவன், இருதலைக்கொள்ளியினெறும்பொத்து அவலித்திருக்கின்ற கவிச்சூரனது தனிப்படலத்தைப் பனிப்படலத்தை நானேவந் தொழிக்கின்றேனென்று சொல்லிப் போவான்போல் விரைவில் அம்மேற் கடலில் மூழ்கி மறைந்தனன். அக்கால் பூர்வமாயனெனவன் கிருஷ்ணவதாரத்தில் தனது சக்கரத்தாற் சூரியனை மறைத்தபோதிலுண்டாகிய தன்மையொத்துச் செக்கர்வானந் தோன்றியது. ஆகாயத்தில் புன்னையரும்புகள் புட்பித்தல்போன்று தாரகாகணங்க ளுண்டாயின. பாவலர் பெருமானுக்கு நேர்ந்த பழியைப்போல எங்குங் கங்குல்வந்து மூடியது. தாமரை முதலியவைகள் குவிந்தன. அல்லி முதலியவைகள் மலர்ந்தன. மயில் குயில் முதலிய பறவைக் கூட்டங்கள் யாவும் பல சோலைகளிற்சென் றொடுங்கியுறங்கின. சால்வதியினுடைய முகத்தினையொப்பச் சந்திரன்

கீழ்த்திசைக்கடலி லுதயமாயினன். குலோத்துங்கச் சோழராஜனுடைய புகழைப்போல எங்கும் வெண்ணிலாவீசியது. ஆதிசேடன் தனதாயிரம் பணாமுடிகளாற் சுமக்கும் இந்தப் பூமியை வீரலட்சுமி குடிகொண்டிருக்கின்ற தனதொருதோளாற் சுமக்குங் குலோத்துங்கச் சோழனுச்சிமேற் கவிந்து விளங்குவதான வெண்கொற்றக் குடையையொத்துச் சந்திரனெனவன் தனது சோடசகலைகளோடும் பிரகாசித்தனன்.

இவ்விதச் சின்னங்களுடன் இராக்கால நெருங்கலும், சிவயோக நிலையினராகிய சங்கமரனைவரும் பத்திரகாளி கோயிலைச் சூழ்ந்துகொண்டு காவல் செய்வார்போ லிருந்தார்கள். அக்கோயிலுள்ளே தியானஞ் செய்திருந்த புலவரேறுக்கு அக்கோயிற் றலைவியாகிய முனைச்சாளம்மை தனது சொரூபக் காட்சிகொடுத்தருளி, உமக்கென்னால் யாதாகவேண்டி இங்ஙனம் வந்திருக்கின்றீர் கூறுமென்று வினவினள். அதுகேட்ட கூத்தர் என்னம்மையே! இப்பதியின்கண் வீரசிங்காதன மடத்துச் சங்கமரிலொருவரை ஓர் காரணத்தாற் கோபித்துக் கன்னத்தி லறைந்தேன். அவரவ் வறையைத் தாளமாட்டாது உயிர்துறந்தனர். அப்பழி யென்னைவிட் டகலுமாறு அவரை யுயிர்ப்பித்தருள்க. இதுவே நீ ரெனக்குச் செய்யவேண்டிய உபகாரமென்றும், இதற்காகவேதா னடியேன் உம்மை வந்தித்ததென்றுங் கூறினர். அதுகேட்ட காளி அவரைப் பரிவுடன் நோக்கி, ஓ புலவரேறே! அந்த வீரசிங்காதன மடத்தில் வீரபத்திரக்கடவுள் கொலுவிற்றிருக்கின்றனர். அவரை நீர் பாடித் துதித்தால் உமது விருப்பம் உடனே நிறைவேறுமென்றனள். அதுகேட்ட கூத்தர் அவ்வீரபத்திரக் கடவுள் தக்ஷயாக மர்த்தனஞ் செய்த அதிவீர பராக்கிரமத்தை மனதி லுன்னினவராகி, தாம் திரிகரண சுத்தியாய்ச் சந்திர சடாதரமூர்த்திக்குச் செய்துவருந் தொண்டின் பயனைச் சோதிக்கவெண்ணியோ? அத்தொண்டை யுலகறிந்துய்யுமாறு வெளிப்படுத்தக் கருதியோ? மற்றியாதோ நினைந்தோ? அக்கால் தாம் பல்மான சிறையில் அடைபட் டிருப்பவன்போல்

திருந்தும் விதரியத்தை விடாமல் காளியைப்பார்த்து, அம்மணி! நீர் மொழிந்தபடி வீரபத்திரக் கடவுளைப் பாடித்துதிக்க ஓர் தீபமும் ஏடெழுத்தாணியுந் தருகவென்று கேட்டனர். அவளவ்வாறே மூன்றுங் கொணர்ந்து வைக்க, ஓ முனைச்சா ளம்மையே! அடியேனவ் வீரபத்திரக் கடவுள் செய்தருளிய தக்ஷயாக மர்த்தனத்தைக் கூறித் துதிக்கப் போகின்றேன், அத்துதியை நீர் எழுதிக்கொண்டுவரின் விரைவில் முடியுமென்று கேட்டுக்கொண்டனர். அதற்குக் காளி யிசைந்து, தனது கரங்கள் நான்கில் படையரசாகிய சூலாயுதத்தினை யேந்த ஒரு கரமும், தீபத்தகளியை யேந்தியிருக்க ஒருகரமும், ஏட்டினைப்பிடிக்க ஒரு கரமும், எழுத்தாணியைக்கொண் டெழுத ஒரு கரமுமாகி அவளெதிரிலிருந்தனள்.

அதுகண்ட கூத்தர் வெண்டாமரைத் தவிசில் வீற்றிருக்கும் உலகமாதாவாகிய சரச்சுவதி தேவியாரை வந்தித்து, அவ்வந்திப்பா லகத்திற் காட்சியாகிய அவரது திருவடிக் கமலத்தில் தமது கண்ணிணைகளை நிறுத்தி, அந்நிறுத்திய கருத்துடன் புலனைத்தையும் புறம்போகாமற் பூரணபுத்தியிற் பொருத்திப் பரணிப் பிரபந்தம் பாடி வருகிறார். இவ்வாறு பாடிவரும்போது காளி கரத்தி லேந்தியிருந்த தீபமானது யாது காரணத்தாலோ கம்பித் தசைந்தது. அதுகண்ட கூத்தர் சினந்து காளியை யுறுத்துப் பார்த்து, அடியேன் தத்துவசொரூபியாகிய கடவுளைத் தியானித்து வஸ்து நிச்சயத்தை வழுத்துங்காலத்தில் சற்று மஞ்சுகவின்றித் தீபங் கம்பிதம்பட்டவியக் கரத்தை யசைப்பதேன்? என்று கூறித் தமது கைவிரலைந்தையு நீட்டி அவள் கன்னத் தறைந்தனர். அவ்வறையைச் சகித்த காளி என் செய்வள்? நாம் தகளியையேந்திச் சகாயப்பட்டுத் தாடையில் அறைபெற்றோம்: ஈதென்ன பாவம்? இது முன்னொருவரை யறைந்து வந்ததற்குச் சாக்ஷிபோலும்; அடங்காரனைவர்க்கும் ஆலகாலம்போன்ற யாமே இப்புலவர் பெருமானது விற்றழும்பும் வாட்டழும்பு மேறிய கையினால் அறையுண்டு வருந்துவதானால், சாமான்ய வலியினை

தான் சகமர்ப்பட்ட விதத்தைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? இவர் கவியினும் வீரர் சனத்தினும் வீரரோனும்; எனத்தனக்குள் ஆலோசித்துக் கொண்டவளாய் இன்னொருவினை மற்றொருகாலையும் பழுத்துவிடப் போகுமென்று பயந்து, வெகு சாக்கிரதையோடும் அசையாத படிக்குக் கம்பம்போல் அப்பித் திருந்தனள். அக்கால் கூத்தர் இன்மாறினவராய்த்தாம் பாடத்தொடங்கிய பரணியென்னும் பிரபந்தத்தை எண்ணூறு செய்யுளிற் பாடி முடித்தனர்.

அப்பொழுது சந்திரனென்பவன் முன்னோர்கால் நமது வமிசத்தரசனைப் பழித்தவனிவனாதலால், இனியிவன் வெளிவரின் நம்மையும் பழிப்பனென் றஞ்சி யோடி மறைந்ததுபோல மேற்றிசைக்கடலின் மூழ்கி மறைந்தனன். உடனேயவ்விருடொழியும்படிக்குச் சூரியனென்பவன் கீழ்த்திசைக்கடலில் உதயமாகி, அத்தருணத்தில் கூத்தருக்கு ஊழின்வலியா லுண்டாகிய துயர்க்கடலைப் பெயர்த்தெடுப்பது போலத் தனது கற்றையங் கதிரெனுங் கயிற்றோடு மேலெழுந்து விளங்கப் பிரகாசித்தனன். அதுகண்ட க்குமென்னு மங்கையானவள் காசினியெங்கும் பரவிய வெளியிருளோடு, கவிச்சரருடைய தூய மனத்தை நெருங்கியிருந்த துன்பமென்னு மகவிருளையு மழைத்துக்கொண்டு எங்குந் தலைகாட்டாது மறைந்தனள்.

அக்கால் காளிகோயிலைச் சூழ்ந்துகொண்டிருந்த மகேச்சுரரெல்லா மெழுந்துசென்று புலவர்பெருமானை வெளியில் வரும்படிக் கூவ, அவர் வராமலே யானிங்கெழுதிய பிரபந்தத்தைப் பார்மின்கள் இதோ வருகின்றேனென் றிதமாய்க்கூறி அக்கோயிற் கதவின்கணுள்ள புழையின் வழியாக நீட்டினர். அதையவர்கள் நல்லதென்று வாங்கி வாசித்துப்பார்த்து, இது நமதிஷ்ட தேவதையாகிய வீரபத்திரக்கடவுளுடைய பிரபாவத்தைப் பற்றிக் கூறியிருக்கின்றதென மகிழ்ந்து, கவிச்சக்கரவர்த்தியின்மேற் றாங்கள் கொண்டிருந்த சீற்றத்தை யொழித்துச் சநிரைக்

கண்ட கமலம்போல அகமுமுகமு மலர்ந்தவர்களாகி, அவரைக் கொல்லக் கொணர்ந்துவந்துள்ள கத்தியை அக் கதவின் புழையுள் நீட்டி, நீரிதைக் கைக்கொண் டஞ்சாது வெளிவந்து உமது மகிமையறியா தாருதன் செய்யவந்த எங்களை மன்னித்தல் செய்ய வேண்டுமெனக்கூறி யழைத்தனர். அதுகேட்ட புலவர் பெருமான் ஆச்சரியமடைந்து, உள்ளேயிருந்தபடி அச்சங்கமர்களைக் கூவி, ஐயன்மீர்! அடியேனை வியற்றிய பெருங்கோறலுக்கு உள்ளனைத்தோராய்க் கொல்ல முயன் றழைத்துவந்த நீங்கள் இத்தகைய தயவான வார்த்தை சொல்லுவதற்குக் காரணமென்னவெனக் கேட்டனர். அதற்கவர்கள் ஒட்டக்கூத்தரைக் கூவி, ஓ கவிச்சுரரே! எங்கள்வீரபத்திரக் கடவுளெம்மன் குமாரனாகிய தக்கனுடைய யாகத்தை யழித்த பிரபாவத்தைப் பற்றி நீர் ஓர் பிரபந்தஞ்செய்து தந்ததாலும், இன்னு நீ ரிருந்தால் இத்தகைய பிரபந்தங்கள் எண்ணிலவற்றைப் பாடுவித்துக் கொள்ளலாமென்று மனாவினாலும், இங்ஙனம் யாங்களும்மைக் கொல்லக் கொணர்ந்த கத்தியை உம்மிடத்தே யொப்பித்தோமென்றார்கள், அதுகேட்ட கூத்தர் உடனே கபாடந் திறந்து வெளிவந்து அஞ்சலிசெய்து நின்றனர்.

அவரை யச்சங்கமர் யாரும் பரிந்து நோக்கி, ஐயா அருங்கவிப் புலவரே! பூர்வம் நக்கீரருரைத்தருளிய திருமுருகாற்றுப்படை யென்னும் பிரபந்தத்தை முருகக்கடவு ளேற்றுக்கொண்டு அவரைப் பூதச்சிறையினின்றும் விடுவித்தருளியது போன்று, அவர் சகோதரராகிய வீரபத்திரக்கடவுளும் நீர் பாடியருளிய பரணியென்னு மிப்பிரபந்தத்தை யேற்றுக்கொண்டு உமக்கு நேர்ந்திருந்த பழிச்சிறையை விடுவித்தருளினர். நீரிப்பொழு தியற்றித்தந்த இப்பிரபந்தத்திற்குத் தாந்தக்கபரிசு இப்பூவுலகமும் பொன்னுலகமுமேயாயினும் தகுதியன்று. ஆனாலுமது கீர்த்தியானது திரிலோகங்களுமுள்ள வரையில் நிலைநிற்குமென்று கூறினார்கள். இவையனைத்தையுங் கேட்ட புலவர் பெருமான் சங்கமக் கொலைக்குத் தளர்ந்து நொந்திருந்த சிந்தையோடும்

அவர்களை வணங்கி, ஓ வீரமாகேசர்களே! அடியேனு வியற்றப் பட்டுள்ள பொல்லாத தீங்கு என்னைவிட் டொழியும் வகை எவ்வாறென்று வினவினர். அதற்கவர்கள் - ஓ கவிச்சுரரே! நாமரூபக் கிரியைகளற்ற கடவுளானவர் நாமரூபக் கிரியைகளோடுங் கூடிய ஆன்மாக்களைக்காத்து, அவர்கள்பாற் பிணிக்கப்பட்டுள்ள மும்மலங்களும் பொடிபடும்படியாகக் குருலிங்க சங்கமமென்னு மூன்று வடிவங்களோடும் அவர்களுடைய தூல சூக்கும காரணமென்னு முத்தேகங்களிலும் பொருந்தி யிருப்பர். ஒருவனைத் தனது தேகத்தி னின்றும் ஒரு துளி யிரத்தம் கீழ்விழச்செய்வானாயின், பிரமஹத்தி சிசுஹத்தி பசுஹத்திகளை யன்றி இரண்டு கோடி கருப்ப ஸ்திரிகளை வதைத்த பாவங்களினும் கோடிபங் கதிகமென்பது சிவாக்கினையாதலால், நீர் செய்த வதைக் கொப்புமர் வுண்டோ? முன்கூறிய குரு லிங்க சங்கமமென்னு மூன்றனுஞ் சிறந்தது சங்கமம். அந்தச் சங்கமரைத் திரிகரண சுத்தியோடுந் தரிசித்தவர்க்கு சிவகதி கிடைக்குமென்பது வேதநிச்சயம். நீருமிப்போ தவ்வாறு தரிசித்தீராதலால், இனி யப்பாவ மும்மைவிட் டொழியு மென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை யென்றார்கள்.

அப்பாலச் சங்கமர் யாரும் அவ்வரும்பெரும் புலவரை அன்பொடாலிங்கனஞ்செய் தழைத்துக்கொண்டு சமுத்திர கோஷம் போல ஆரவாரித் தெழுந்து நேரே தங்கள் மடாலயத்திற்குச் சென்று, அந்த மடாலயத்தின் மஹாசந்நிதானமாகிய மல்லயதேவர் திருவடிகளிற் பணிந்து நின்று, தாங்கள் போய்வந்த செய்தி யனைத்துங் கூறி, வீரபத்திரக்கடவுள் சந்நிதானத்தின் கண் வந்து இதனை யாலோசிக்கத் தொடங்கினர். இறத்தலும் பிறத்தலு மில்லாது அநாதியாயுள்ள நமது வேதத்தில், இறத்தலும் பிறத்தலுமுள்ள உயிர்களுக்குள்ளே அங்கலிங்க சையோகராயிருக்கின்ற வீரமாகேசருக்கு, இறத்தலும் பிறத்தலும் அவ்விலிங்கத்தை யுறுதலின்றி வேறில்லையெனச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆயினுமிச் சங்கமருடைய உயிரகலுங் காலத்தில்

ஷ்டானுட்டிப்பல் முன்னிலையாயகன்றது. இஃதாலகுக் கிடர் விளைதற்குக் காரணமாகும். ஆதலா லினிப் புன்செயலாலகன்ற மயினை யீட்டியப் பொருளினுடனித் சேர்ப்பதே சரியென்று ஆலோசித்தவர்களாய், மனமுதலிய வற்வகைக் கரணங்களுள் இட்ட முதலிய வறுவகை இலிங்கங்களை யமைத்து வைகுவோராகிய தங்களுக் கருளை விளக்குங் குருபரனுடைய அடித்துணைப் புனலை யேற்றுச் சென்று, இறந்து கிடக்கும் அச்சங்கமருடைய வங்கத்திலாட்டி, உண்மாசை யகற்றும் வெண்ணீறை யுடன் முமுவதும் பூசி, நெற்றியிற் றங்கள் கரத்தை வைத்து எழுந்திரும் எழுந்திருமெனக் கூறினார்கள். அம்மாத்திரத்திலவர் சமுத்திரபினின்றும் சாக்கிரந் தடைந்தவர்போ லெழுந்து, கரதலங்களை நீட்டிக் கண்களை விழித்துத் தலையை நிமிர்த்தி நாற்றிசைகளையு நோக்கி, மெல்லமெல்லச் சென்று தமது குருநாதனுடைய திருவடித்தாமரைகளிற் பணிந்து சிவத்தியானஞ் செய்திருந்தனர். மற்றையருமானந்த பரவசராகி வீரபத்திரக் கடவுள் சந்நிதியின் முன்பு அக்கினி குண்டஞ் சமைத்து, சக்ரவர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தரை அவ்வாறே [illegible] பிராணியை அரங்கேற்றுவித்தார்கள்.

அவ்வரங்கேற்றல் முடிந்தபின் ஒட்டக்கூத்தர் அப்பிரபந்தத்தை அம்மடாதிபதியாகிய மல்லையதேவர் கரத்தில் நீட்ட, அதுபெற்ற குருசுவாமியார் அதூர் செய்துள்ள நூலைக் கதிசயித்தவராகி, உடனே செம்பொன் முதலிய திரவியங்களோடு பட்டுப் பீதாம்பர வஸ்திரங்களையும் பூவாபரணங்களையும் சிவிகை கவிகை முதலிய சின்னங்களையும் காளம் கொடி முதலிய விருதுகளையும் சந்தோடமாகக் கொடுத்தருளினர். அவைகளனைத்தையும் ஒட்டக் கூத்தர் அகமகிழ்வோடு மேற்று அனந்தமுறை தீர்க்கதண்டஞ் செய்து விடைபெற்று, மற்றச் சங்கம நகரவருக்கும் சரணார்த்தி கூறி வெளிவந்து, தாம் பரிசாகப் பெற்ற பொருள்களையெல்லாம் சிலரால் எடுப்பித்துக் கொண்டு சிவிகையேறி கொடி குடை முதலிய சின்னங்கள் விளங்க முரசு காளமுதலிய

வொன்று மகா மகிமையுள்ளனவாகும். அன்றியு மவர் செய்துள இலக்கண நூல்களும் இலக்கிய நூல்களும் உலா பரணி கோவை மடல் முதலிய பிரபந்தங்களும் எண்ணிலவாம். அவற்று ளொவ்வொன்றும் சொன்னயம் பொருணய முதலிய அமைந்துள்ளனவாகும்.

இவ்வண்ணம் குலோத்துங்கச் சோழன் முதலிய தமிழ்வேந்தர்கள் முதிருங் கொண்டாட விருந்த ஒட்டக்கூத்தர் வயோதிகதசை யடைந்தவராகி, இராசசபைக்கு வருதலும் போதலு மொழித்து, அச்சோழராச னுபசரித்தவாச் சின்னுள் சிவித்திருந்து, பின்னர் தமக்குப் பிராணவியோக மடையுங்கால நேரிடலும்; அக்கால சோழன் முதலிய பல அரசர்களும் பரிசனர்களும் அவரைப் புடைசூழ்விருந்து, அத்தருண மவர்க் கீதவேண்டிய பணிகளை [illegible]டாத்திவந்தார்கள். அப்பொழுது குலோத்துங்கச் சோழராசன் அவரைத் தனது தந்தையினு மேலாக மதித்துள்ளோ னாதலால் [illegible] காற்றுனைப் பெருந்தி அவரருகிற் சென்று, ஞானதந்தையனே! இதுகாறு மெனக்கும் என்னரசுக்கும் பெருந்துணையா யிருந்த தேவரீரைப் பிரிந்து யானுய்யும் வகை எவ்வகையோ வறிகிலேன். அறமாகிய புருஷார்த்தங்களை யெனக் கங்கையாமலகம் போலத் தெருட்டி யாட்கொண்டருளிய தேவரீருக்கு யான் செய்யத்தகுங் கைம்மாறு யாண்டு யாதுளது? தென்பாண்டி நாட்டில் பல சங்கப்புலவர்கள் அங்கைதோறும் ஒவ்வோரம்சமாக விருந்து விளையாடல் செய்யும் கலைமகளார், தேவரீர் காத்தில் அவ்வம்ச மடங்கலும் கொண்டிருந்து விளையாடப் பெற்ற பிரபாவத்தை இனி யாவரிடத்திற் காணப்போகின்றேன்? இவ்வுலகில் குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடமென்னு நாற்பாங் கெல்லைக்குள் அமிழ்தினு மினிபதாய் விளங்கு மருந்தமிழ்மாது இனிப் புன்கவிகளாற் பட்டு யாதாகுவளோ? இதுகாறு மப்புன்கவிகளென்னும் பூடுகளை எங்குந் தலைகாட்டி வாராதபடி யடக்கிப் பூரணகவிகளை யெல்லாம் போற்றி யாதரித்தருளும் தேவரீருடைய சிவகாருண்யத்திற்கு

யாரை யொப்பிடலாம். ஒப்பிடவேண்டில் தம்மையடுத்த தொண்டர்களுடைய அசுத்தமாயா காரியங்களை விளக்கி சுத்தமாயா காரியங்களை யூட்டி யாட்கொண்டருளும் சிவபிரானைத் தான் ஒப்பிடல் வேண்டும். மேலும்தேவரீர் அற்பகவி நிக்கிரகரும் அருங்கவிரக்ஷகருமா யிருத்தமையால், துஷ்டஜனநிக்கிரகரும் இஷ்டஜன ரக்ஷகருமாகிய விஷ்ணுவையு மொப்பிடலாமே யன்றி வேறெவருளர்.

அன்றியு மிளமையிலேயே வெண்டாமரைத் தவிசினரான கலைமகளாரைத் தியானித்துக் களித்து, அவரோர் பார்ப்பினியாகவந்து திருமுலைப்பாலை ஓர் வட்டிலிற்சுறந் தூண்பிக்க உண்டு, அவராற் சகலகலா நிலய மென்னும் பிருதகத்தினையுந் தரப்பெற்று, எங்குஞ் சாரதாபீட சம்பன்ன ரென் றியாவராலு மழைக்கவிருந்த பிரபாவத்தை; இன்று மினியென்றுந் தேவரீர் திருவவதாரஞ் செய்தருளிய திருமணஞூரிற் பிரத்தியக்ஷமாகக் காணும்படிக் கிருக்கின்றதே. [illegible] இவந்தலயாத்திரையாகச் சென்றபோது திருக்காஞ்சி நகரில் தேவ சேனாபதீசமென்னுங் குமரகோட்டத் தெழுந்தருளியுள்ள சண்முகக் கடவுளுக்குச் சஷ்டிவிழா நடத்துகையில், வானமுழுது மேகங்கள் பரவி மழை பெய்வதற் காரம்பித்திலையும் அதுகண்ட வத்தேவாலயத் தரும்பரிபாலனர் திருவிழாவை நடத்துவதற் கில்லையேயென்று கவலையுற்றிலையுங் காரியத்தையு நோக்கி, உடனே யோர் கவிபாடி அம்மழையைத் திருவிழா நிறைவேறும் வரையில் நிறுத்தியருளிய அற்புதச் செய்கையும்; திருவண்ணாமலைக்கண், பிறவிக் குருடராயிருந்த தாசிக ளொல்வர் தமது பிரபாவத்தைக் கேட்டுவந்து தாழ அவர்கட்குக் குருடுநீங்கிக் கண்டெரியுமாறு ஓர் கவிபாடி யாட்கொண்டருளிய கருணையும் இவ்வுலகுள்ளளவு மொருவரால் மறக்கற்பாலனவோ? பற்றொருகால் தேவரீர் மாபினராயுள்ள அநுர் செங்குந்த வீரர்கள் நால்வருணத் தட்டாழ்ந்த சூத்திரருக்குள் குலவன்மையைப் பற்றி ஓர் பாவலனாற் பல பாமாலை சூடப் பெற்றனரென்று தாமும் பெறக்கருதி விண்ணப்பஞ் செ

ய்ய. அப்பாவலனைச் சூத்திரர்கண்மீது வைத்த அபிமானப் பெருக்கினாலும் அருந்தமிழ் விழைவினாலும் அநேகமாகக் கற்பித்துப் பாடிய பிரபந்தங்கள் போலாது தலைப்பிள்ளைகள் ஆயிரத்தெண்மர்களது சிரங்களைக் கொய்து சிரச்சிங்காதன மிட்டு அதினின்றுமோர் பிரபந்தம் பாடிக் குலவன்மையை விளக்கி, மீட்டுச் சிரங்க ளவற்றி னுடலோடு சேர்த்து உயிர்பெற் றெழுமாறு ஓர் கவிபாடி யெழுப்பியருளிய தெய்வீகத் தன்மையை இம்மூவுலகங்களு மறியுமே;

வேறொருகால் முதல்வருணத்தினர்க்கு ஊழின் செயலால் முறைமாறிப் பிறந்தும் அவரோடேயே கலந்து நில்லாது கடைவருணத்தைக் கூடி அவர்களையே சனப்படுத்தக் கற்பித்துப் பாடி அவர்களால் சன்மானமும் வெகுமானமும் பெற்றிருக்கும் கம்பனெனவன், எல்லா வைதிகராலும் பூசா காலத்தில் பாராயணஞ் செய்யத்தக்க மகாவிதிகாசத்துள் அவர்களைக் கலந்து பாடிய காரணத்தால் தேவரீர் கோபித்து [illegible]தலைவனை யவமானப்படுத்த, அதையவன் நெஞ்சு[illegible]தித் தேவரீர் சரீர சாட்டியங் கொண்டிருந்தால் இங்கோர் மேலோ பிறக்கானோவென்று தனதுபாசனப் பொருளாகிய பிரமரக்ஷசைத் தியானித்து ஓர் கவிபாடித் தானே யிறக்க, அம்மூ துணர்ந்து புதல்வன் அக்கவியினைத் தேவரீர்க்குக்காட்டி எனது தந்தைக் குயிர்ப்பிச்சை தரவேண்டுமென்றிரக்க, உடனே யக்கவியினைத் திருத்தி அவனுயிர்த்தெழச் செய்து அவனுங் கருமுதல் வழங்குவதாக ஓர் சிறப்புநாமமுந் தாட்கொண்ட தேவகாருணியத்தின் சீர்த்தியை அடியே னென்னென்று துதிக்கவல்லேன்?

பின்னொருகால் கும்பகோண வீரசிங்காதன மடத்துச் சங்கமமூர்த்தியால் நேர்ந்த ஒரு பெரும்பழிக்காக அம்மடத்தி லெழுந்தருளியுள்ள கங்கை வீரபத்திரக்கடவுள்மீது பிரபந்தஞ்செய்யும் பொருட்டு, அக்கலாதிய வெத்தென்றிருக்கு மதியனுயுள்ள சிவபிரானொடு சற்று மஞ்சாமற் றருக்கி வாதுபவளான மகாபத்திரகாளியையுந் தேவரீர் குற்றேவல் செய்யவருக்கொப்ப வி

ருத்தி, அவனொழுகிவரப் பாடிமுடித்த அப்பிரபந்தத்தின் வரலாற்றை இவ்வுலகில் யாரறியாதார்? இவ்வண்ணத்தையு மறிந்தேயன்றோ கலைமகளாமம்சத்தினரான ஔவைப் பிராட்டியார் "தாய்க்கூழு - ஞானவமுதன்டைசெவாயகன்" எனத் தேவரீரைத் திருஞானசம்பந்த மூர்த்தியோடொப்பக்கூறியதன்றி, மற்றொரு சமயத்தில் "சாவலர்க்கோர் சான்மடங்குங் கற்றோர்க் கிருகாலு - தேவலர்க்கோ வல்லமெலாஞ் செட்டியால்" என்று யாவரும் புகழ்ந்தியாருந் தேவரீருடைய பெருந்தகைமையை மதியுமாறு விதந்து கூறினர். இத்தகைய பிரபாவங்க ளெண்ணிலவாகப் படைத்த தேவரீரைப் போல இனியான் காணப்பெறுவதும் உண்டுகொலோ? என்றின்னும் பல கூறிக் கிலேசித்தான்.

அப்பொழுது கூத்தர் அவ்வரசன் மனக் கிலேசத்திற் கிரங்கினவராய் [illegible] விதனைக் கூறுவதாயினர். சேனும் என்றன் பிற் சிறந்த [illegible]வு என்பதற்குச் சகலமும் அடந்த பொருள் என்பதருத்தம். [illegible]ருள் சருத்தின்மருள் நின்கினோர்க்கே யாம். ஆகவே பலவுருவான சிவவுருவங்களையுஞ் சத்தியுருவங்களையுஞ் சிந்தையி னிருத்தித் தியானிப்போர்க்கு எந்தக்காரியங் கைகூடாததாகும்? அத்தகையர்க் கெத்தகைய பயனும் உள்ளங்கையாமலகம்போல வுறுவதாகும். இதுபற்றி ரிஷி மதியத்பால தொன்றாயிஃதே யாதலால் இஃதிப்படி நிற்க, இவ்வுலகின்கணுள்ள மானிடவருக்கத்தினர்க்கு வருணபேதங்கள் பலவாம். [illegible] அவர்கட் கருஞானப் போன்மையெயன்றி வேறன்று. அவற்று ளுயர்ந்த வருணத்திற் பிறந்தோர் சிரேஷ்டரென்றும், தாழ்ந்தவருணத்திற்பிறந்தோர் கனிஷ்டரென்றும் சொல்லுவது அறிவின்மை. அஞ்ஞானமென்ற விஞ்ஞானம் எந்தவருணத்தில் யாவனிடத்தில் விளங்குகின்றதோ அந்தவருணமும் அவனுமே சிரேஷ்டமென்று வழியப்[illegible] கன்மத்தினால் வருணமல்லது ஜென்மத்தினால் வருணமில்லையென்பது நூற்று நிச்சயம். இந்த வருணவிஷயத்தில் உயர்வு தாழ்வு பேசுவதெல்லாம் அஞ்ஞானமையன்றி வேறன்று.

வென்று மகா மகிமையுள்ளனவாகும். அன்றியுமவர் செய்தன இலக்கண நூல்களும் இலக்கிய நூல்களும் உலா பரணி கோவை மடல் முதலிய பிரபந்தங்களும் எண்ணிலவாம். அவற்று ளொவ்வொன்றும் சொன்னயம் பொருணயம் முதலிய அமைந்துள்ளனவாகும்.

இவ்வண்ணம் குலோத்துங்கச் சோழன் முதலிய தமிழ்வேந்தர்கள் மூவருங் கொண்டாட விருந்த ஒட்டக்கூத்தர் வயோதிகதசை யடைந்தவராகி, இராசசபைக்கு வருதலும் போதலுமொழித்து, அச்சோழராசனுபசரித்தவாச் சின்னாள் சிவித்திருந்து; பின்னர் தமக்குப் பிராணவியோக மடையுங்கால நேரிடலும்; அக்கால் அச்சோழன் முதலிய பல அரசர்களும் பரிசனர்களும் அவரைப் புடைசூழ்விருந்து, அத்தருண [illegible]ரகவேண்டிய பணிகளை நடாத்திவந்தார்கள். அப்பொழுது குலோத்துங்கச் சோழராசன் அவரைத் தனது தந்தையினு மேலாக மதித்துள்ளோ ராதலால் அ[illegible]ருடைய விருந்தி அவரருகிற் சென்று, ஐயனைதையனே! இதுகாறு மெனக்கும் என்னரசுக்கும் பெருந்துணையாயிருந்த தேவரீரைப் பிரிந்து யானுய்யும் வகை எவ்வகையோ வறிகிலேன். அறமாதிய புருஷார்த்தங்களை எனக்குள்ளங்கையாமலகம் போலத் தெருட்டியாட்கொண்டருளிய தேவரீருக்கு யான் செய்யத்தகுங் கைம்மாறு யாண்டு யாதுளது? தென்பாண்டி நாட்டில் பல சங்கப்புலவர்கள் அங்கைதோறும் ஒவ்வோரம்சமாக விருந்து விளையாடல் செய்யுங் கலைமகளார், தேவரீர் கரத்தில் அவ்வம்ச மடங்க[illegible]டிருந்து விளையாடப் பெற்ற பிரபாவத்தை இனி யாவனிடத்திற் காணப்போகின்றேன்? இவ்வுலகில் குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடமென்னு நாற்பாற் கெல்லைக்குள் தமிழ்த்திரு மிளிர்வதாய் விளங்கு மருந்தமிழ்மாது இனிப் புலவீர்கணாற் பட்டு யாதாகுவளோ? இதுகாறு மப்புன்கவிகளென்னும் புதுகளை காணுந் தலைகாட்டவாராதபடி யடக்கிப் பூரணகவிகளையெல்லாம் போற்றியாதரித்தருளும் தேவரீருடைய ரிவகாருண்யத்திற்கு

யாரை யொப்பிடலாம். ஒப்பிடவேண்டில் தம்மையடுத்த தொ
ண்டர்களுடைய அசுத்தமாயா காரியங்களை விளக்கி சுத்த மாயா
காரியங்களை யூட்டி யாட்கொண்டருளும் சிவபிரானைத் தான் ஒப்
பிடல் வேண்டும். மேலுந்தேவரீர் அற்பகவி நிக்கிரகரும் அருட்
கவிரக்ஷகருமா யிருத்தமையால், துஷ்டசனநிக்கிரகரும் சிஷ்
டசன ரக்ஷகருமாகிய விண்டுவையு மொப்பிடலாமே யன்றி
வேறெவருளர்.

அன்றியும் பிள்ளைமையிலேயே வெண்டாமரைத் தவிசினரான
கலைமகளாரைத் தியானித்துக் களித்து, அவரோர் பார்ப்பினியா
கவந்து திருமுலைப்பாலை ஓர் வட்டிலிற் சுறந் தளிக்க உண்டு,
அதனாற் சகலகலா நிலய மென்னும் புத்தகத்தினையுந் தரப்பெற்
று, எங்குஞ் சாரதாபீட சம்பன்ன ரென் றியாவராலு மழைக்க
விருந்த பிரபாவத்தை; இன்னு மினியென்னும் தேவரீர் திருவவ
தாரஞ் செய்தருளிய திருமணலூரிற் பிரத்தியக்ஷமூர்த்தி கா
...க் கிருக்கின்றதே: ஒட்டக்கூத்தன் ... யாகச் சென்ற
போது திருக்காஞ்சி நகரில் தேவர் சேனாபதியென்னுங் குமர
கோட்டத் தெழுந்தருளியுள்ள சண்முகக் கடவுளுக்குச் சஷ்டிவி
ழா நடத்துகையில், வானமுழுது மேகங்கள் பரவி மழை பெய்
யத் தாரம்பித்ததையும் அதுகண்ட வத் தேவாலயத் தருமபரி
பாலனர் திருவிழாவை நடத்துவதற் கில்லையென்று கவலையுற்
றதையுங் காரியத்தையு நோக்கி, உடனே யோர் கவிபாடி அம்ம
ழையைத் திருவிழா நிறைவேறும் வரையில் நிறுத்தியருளிய அ
ற்புதச் செய்கையும்; திருவண்ணாமலைக்கண் பிறவிக் குருடராயி
ருந்தவர் தமது பிரபாவத்தைக் கேட்டுவந்து தாழ
அவர்கட்குக் குருடு நீங்கிக் கண்தெரியுமாறு ஓர் கவிபாடி யாட்
கொண்டருளிய கருணையும் இவ்வுலகுள்ளளவு மொருவரால் மற
க்கற்பாலனவோ? மற்றொருகால் தேவரீர் மரபினராயுள்ள ஆறு
...ச் செங்குந்த வீரர்கள் நால்வருணத் தட்டாழ்ந்த சூத்திரருந்
தங்கள் குலவன்மையைப் பற்றி ஓர் பாவலனாற் பல பாமாலை
சூடப் பெற்றனரென்று தாமும் பெறக்கருதி விண்ணப்பஞ் செ

ய, அப்பாவலனைச் சூத்திரர்கள்மீது வைத்த அபிமானப் பெ
ருக்கினாலும் அருந்தன விழைவினாலும் அநேகமாகக் கற்பித்துப்
பாடிய பிரபந்தங்கள் போலாது நலப்பிள்ளைகள் ஆயிரத்தெ
ழுமர்களது சிரங்களைக் கொய்து சிரசிங்காதன மிட்டு அதினி
ன்று மோர் பிரபந்தம் பாடிக் குலவன்மையை விளக்கி, மீட்டு
ஞ் சிரங்க ளவற்றி னுடலோடு சேர்த்து உயிர்பெற் றெழுமாறு
ஓர் கவிபாடி யெழுப்பியருளிய தெய்வீகத் தன்மையை இம்மூ
வுலகங்களு மறியுமே;

வேறொருகால் முதல்வருணத்தினர்க்கு ஊழின் செயலால்
முறைமாறிப் பிறந்தும் அவரோடேயே கலந்து நில்லாது கடை
வருணத்தரைக் கூடி அவர்களையே களிப்படுத்தக் கற்பித்துப்
பாடி அவர்களால் சன்மானமும் வெகுமானமும் பெற்றிருக்கும்
கம்பனெனவன், எல்லா வைதிகராலும் பூசா காலத்தில் பாராய
ணஞ் செய்யத்தக்க மகாவிதிகாசத்துள் அவர்களைக் கலந்து பா
டிய காரணத்தால் தேவரீர் கோபித்து அடியேனுலவனை யவமா
னப் படுத்த, அதைப்பவன் நெஞ்சுவிறுத்தித் தேவரீர் சரீர சாட்
டியங் கொண்டிருந்தபோது இக்கோயாலேனு மிறக்காதேனென்
று தனதுபாசனப் பொருளாகிய பிரமசுதையைத் தியானித்து
ஓர் கவிபாடித் தானே யிறக்க, அஃதுணர்ந்து புதல்வன் அக்கவி
யினைத் தேவரீர்க்குக்காட்டி எனது தந்தைக் குயிர்ப்பிச்சை தர
வேண்டுமென்றிரக்க, உடனே யக்கவியினைத் திருத்தி அவனுயி
ர்த்தெழச் செய்து அவனுக் கதுமுதல் வழங்குவதாக ஓர் சிறப்
பு ... வகாருண்ணியத்தின் சீர்த்தியை
அடியே னென்னென்று துதிக்கவல்லேன்?

பின்னொருகால் கும்பகோண வீரசிங்காதன மடத்துச் சங்
கமமூர்த்தியால் நேர்ந்த ஒரு பெரும்பழிக்காக அம்மடத்தி லெ
ழுந்தருளியுள்ள சங்கை வீரபத்திரக்கடவுள்மீது பிரபந்தஞ்செ
ய்யும் பொருட்டு, அக்கலாதிய வெத்தொழிற்கு மதிபனையுள்ள
சிவபிரானொடு சற்று மஞ்சாமற் றருக்கி வாதாடுபவரான மகா
பத்திரகாளியையுந் தேவரீர் குற்றேவல் செய்பவருக்கொப்ப வி

ருத்தி, அவ்வெழுதிவரப் பாடிமுடித்த அப்பிரபந்தத்தின் பெருமையை இவ்வுலகில் யாரறியாதார்? இவ்வண்ணத்தையு மறிந்தேயன்றோ கலைமகளா ரமிசத்தினரான ஔவைப் பிராட்டியார் "தாயுந் தமரு - ஞானவமுதுண்டசைவநாயகன்" என்று தேவரீரைத் திருஞானசம்பந்த மூர்த்தியோடொப்பக்கூறி யதன்றி, மற்றொரு சமயத்தில் "காவலர்க்கோர் சான்மடக்குங் கற்றோர்க் கிருகாலும் - கேவலர்க்கோ வம்மெலாஞ் சேட்டியால்" என்று யாவரும் புகழ்ந்தியாருந் தேவரீருடைய பெருந்தகைமையை யறியுமாறு விதந்து கூறினர். இத்தகைய பிரபாவத்த னென்னிலவாகப் படைத்த தேவரீரைப் போல இனியான் காணப்பெறுவதும் உண்டுகொலோ? என்றின்னும் பல கூறிக் கிலேசித்தான்.

அப்பொழுது கூத்தர் அவ்வரசன் படுங் கிலேசத்திற் கிரங்கினவராய் மெல்ல விதனைக் கூறுவதாயினர். கேளும் என தன்பிற் சிறந்த வந்தமே! கடவு ளென்பதற்குச் சகலமுங் கடந்த பொருள் என்பதருத்தம். அக்கடவுளின் னருள் சுருதிச்சுமிருதி விதிநெறிநிற்போர்க்கே யாம். ஆகவே யவ்வருளுருவான சிவனுருவத்தையுஞ் சத்தியுருவத்தையுஞ் சிந்தையி லிருத்தித் தியானிப்போர்க்கு எந்தக்காரியங் கைகூடாததாகும்? அத்தகையர்க் கெத்தகைய பயனும் அங்கையாமலகம்போ லணுகும். இதுபற்றி யினி யறியற்பால தொன்றுமில்லை யாதலால் இஃதிப்படி நிற்க, இவ்வுலகின்கண் உள்ள மானிட வருக்கத்தினர்க்கு வருணபேதங்கள் பலவாம். ஆயினும் அவையெல்லாம் அஞ்ஞானத்தா [...]றி வேறன்று. அவற்று ளுயர்ந்த வருணத்திற் பிறந்தோர் சிரேஷ்டரென்றும், தாழ்ந்த வருணத்திற் பிறந்தோர் கனிஷ்டரென்றும் சொல்லுவது அறிவின்மை. அஞ்ஞானமகன்ற மெய்ஞ்ஞானம் எந்தவருணத்தில் யாவனிடத்தில் விளங்குகின்றதோ அந்தவருணமும் அவனுமே சிரேஷ்டமென வறியவும். ஜென்மத்தினால் வருணமல்லது ஜென்மத்தினால் வருணமின்லையென்பது சுருதி நிச்சயம். இந்த வருணவிஷயத்தில் உயர்வு தாழ்வு கற்பிப்பவையெல்லாம் அஞ்ஞானமே யன்றி வேறன்று.

இதற்குப் பெரியோரால், "நல்லகுலமென்றுந் தீயகுலமென்றுஞ்சொல்லளவல்லாற் பொருளில்லை-தொல்சிறப்பி-னொண்பொருளொன்றோ தவங் கல்வியாள்வினை - பென்றிவற்றா னாகுங்குலம்" என்றும், "நலத்தின்கணாரின்மைதோன்றி னவனைக் குலத்தின்கணையப்படும்" என்றும் கூறியிருத்தலே சான்றாம். இத்தகைய வருணத்தினைகளிற் பட்டு வாய்மைதங்கொண்டு இயிவோர் பலராயினும், அவருள் யாரொருவனைப் என்வருணத்தைச் சிலாகிக்கவந்தவனல்லன், என்வருணமென்பது அவ்வருணங்களிற் கலவாததாயிருந்துகொண்டே அவ்வவ்வருண வொழுக்கங்களனைத்தையு மேற்றதாகிப் பிரமபரம்பரையி லுண்டான அவ்வவ்வருணங்களைப்போலாது சிவபரம்பரையில் ஒரேதன்மையதா யுண்டாயிருத்தலை விளக்கவேண்டி, அவ்விளக்கமுங் கற்பனைவாயிலாகவந்து கடைப்பட்டுப் போகாதபடி கடவுள்வாயலாகவந்து கனம்பெற்றிருத்தற்பொருட்டுச் சிரசிங்காதனமிட்டு ஓதியதெனவறிமின். அன்றியும்-ஒருயானையே பிறவிக்குருடருக்குப் பலவாதல் [...]வருணங்களெனவும், இவ்வருண[...]ன்றி எவர்க்கு மவ்வொன்றாகவே நின்று விளங்குவதெனவும் யாவருமறிதற்[...]ட்டே அவ்வாறோதியதென்றுணர்க. அல்லாமலும்-ஆசுமுதலிய நாற்கவிகளினும் வல்லாரெவரோ அவரே கவீச்சுரரென் றழைக்கப்படுவர், அக்கவீச்சுர ரெவ்வருணத்தோராயினும், அல்ல தெவ்வாச்சிரமத்தோராயினும், அவர்க்குக்காணருங் கடவுளுங் கையாற்காட்டிய வேலையைக் கருத்தாய் முடிக்குமென்றால் ஓர் காளிசெய்து முடித்தலோ வரிது.

அக்கவீச்சுரத்தன்மையும் ஈச்சுரபத்தி பாசவைராக்கியம் சிவகாருண்யம் பிரமஞானம் என்னு நான்கு சாதனங்களும் தமக்குள் கூடியிருந்தால்தான் பயன்படும். இவற்றி லெள்ளத்தனை தப்பின் மலையத்தனை நரகங்கள் முன்னிற்கும். தெரியாமற்றவறினோர்க்கும் அதற்குத்தக்க தண்டனை யுண்டாவதன்றி வண்டியின் சக்கரம்போற்சுழன்று ஜனனமரண மென்பவை யொழியா. இவையவர்க்கெக்கா லொழியுமெனின்-மேற்கூறிய சாதனை

க்களால் அகம்பாவ மிகுந்து, அனேகமல மனலங்கா ரொழியும். அப்போது சகலமாயா மலக்களுந் தாமேயாய் விளக்குவர். சமய த தேகாதிகளிலும் விபுவாய் விளங்குபவர்களாமவர், மிக பரிசுத்தம். அஃது மாயாமயக்கி லை பட்டு மருண்டிடப்படா யது. அம்மாயா சகிதமான உடலுக்கும் மாயாரகிதமான வாழ் மாவுக்கும் சற்றும் சம்பந்தமேயில்லை. இவ்விரண்டையு மொருவன் எக்கால் வேறாகக்காண்பனோ அக்கா லவனிருந்தவிடமே முத்தி. இவ்வாறிருந்துமொளிவு மில்லாவிடத் திருந் தபார்க்கிற் சகலமுமெளிதிற்றோன் றும். இத்தகைய ஞானசொரூபந் தானுயிருக்க அதைக்கைவிட்டு உலகத்தைத் தானென்றெடுத்துமேற்போட்டுக்கொண்டு எத்தனைநாள் திரிகின்றோமோ, அத்தனை நாள்வரையில் தன்னைத்தா னறிகின்றவறிவு அவனுக்குச்சற்றும் வாராது. இவைநிற்க முன்னமுமக்கு இளவரசு பட்டாபிஷேகஞ் செய்ய எத்தனித்த காலத்தில் யான் உமதுதந்தை முன்னிலையில் இகலோகவாழ்வினுக்குரிய புருஷார்த்தங்கள் நான்கினையு முணர்த்தவேண்டி, [illegible] யாற்றுதுகொடுத்தலாகிய அறத்தை [illegible] அவ்வறத்தின் வழியினாலே சேகரிக்கப்படும் [illegible] ளைப்பற்றியும், அப்பொருளினாலனுபவிக்கும் இன்பத்தைப்பற்றியும், அவ்வின்பத்தினாலடையப்பெறும் வீட்டினைப்பற்றியும், வேதாகமமாதியசுருதிகளிற் கன்மகாண்டத்துட்கூறிய விதிகளின் படிக்குப் போதித்திருக்கின்றே னன்றோ? இனிப்பரலோகவாழ் வடையப் போகின்ற யான், அப்பரலோக வாழ்வினுக்குரிய புருஷார்த்தங்களையும் அச்சுருதிகளில் ஞானகாண்டத்திற் கூறியவிதிகளின்படிக்குப் போதிக்கின்றேன் மனதைப் புறம்பிற் செல்லாதபடி நிறுத்திக்கேளும்.

இவ்வுலகத்தி லந்தகன்கையி லகப்படுமுயிரும், நாய் நரி கழுகாதிகளுக் கிரையாகும் உடலும், விவேகமற்ற பாமரர்நெஞ்சிற் பெருகுமிடம் பொருளும் ஆகிய விம்மூன்றையும் யாவனொ [illegible] கடவுளுக்குத் தத்தஞ்செய்து கொடுத்துவிடுதலாகிய சர்வசங்க பரித்தியாகமே அறம். இவ்வறத்துக்குப் பலனுகப்

ஞற்ற பிரத்தியேகாத்ம சைதன்யமான நித்தியவஸ்துவே பொருள். இப்பொருளின் வியாபகத்தாலுதித்த சர்வசாட்சியாகிய பூரணானந்தமே இன்பம். இவ்வின்பாதீதமான அகண்டைகரசத்தால் சாதவிர்ச்சனையாகிய ரந் கரைந்துவிடுவதே வீடு. இத் ன்லிரநான்கையும் பரலோக வாழ்வினுக்குரிய புருஷார்த்தங்களெனக்கொண்டு, இப்பரம புருஷார்த்தங்களால் சொரூபஞான நிஷ்டாபரனாயிருந்து, இப்பிரபஞ்ச வாழ்க்கையில் சனகராஜனைப்போலப் புளியம்பழமு மோடுமென்ன ஒத்திருந்தும் பற்றற்று, இராச்சிய பரிபாலனஞ்செய்யும் என்றுகூறி முடித்தனர்.

உடனே பருகிலிருந் திவையனைத்தையுங்கேட்ட புகழேந்திப்புலவர் கன்கனுழ்ச்சியோடும் அவருடைய காருண்யப் பிரபாவங்களனைத்தையும் எடுத்துக்கூறித் தோத்திரஞ்செய்து, ஓ சத்தசாட்குண்யமூர்த்தியே! தேவரீரை யோசிக்குமிடத்துச் சமயகுரவராகிய நால்வருமே ஒருருவாகி யவதரித்தாரெனக் கூறற்பாலதன்றி, ஔவை யெம்மன்னைபோல அனுடையபிள்ளையாரை மாத்திரங்கூறுதலும், அதனை நமதாசாரியருக்கிணைத்து விளங்கைத்தலும் அழகு மன்றிருக்கின்று. அன்றி யெவ்வாறெனில் தேவரீரிளமையிலேயே கலைமகளாருடைய கடாக்ஷத்தைப்பெற்று அவராற் சகலகலாநிலய மென்னுமோர் பட்டத்தைப்பெற்று, புன்கவிகளைக் களைந்து, பூரணக்கவிகளை யாதரித்து, அகத்தியம் தொல்காப்பிய முதலிய இலக்கணநூல்களிற் குறியாத அருமையான விதிகட்கெல்லாம் வேறோரிலக்கணநூலு மிலக்கியநூல்களுஞ்செய்து, உயிர்பிரிந் துடல்வேறு தலைவேறு யிருந்த ஆயிரத்தெண்மரையும் அறைகொடிப்போதி லுயிர்ப்பித்து, அவர்முதல [illegible] கெல்லாம் [illegible] சிறப்புப்பெயரை அவனியுள்ளளவும் விளங்குவதாக நிறுத்திய மகிமையால்; இளமையிலேயே திருவிலைநாயகியம்மையார் திருமுலைப்பாலுண்டு, அதுவாயிலாய் வேதாகமாதிகளை ஓதாதுணர்ந் பெற்று, புறச்சமயிகளைக் களைந்து, அகச்சமயிகளை யாதரித்து, அருந்தமிழு [illegible] விலக்கணங்கட் கிலக்கியமாக அர்வ

அஞ்சித்திரக்கவிமுதலியன வியற்றி, அருயிர்துறந் தழலினுல்வெ
ந்திருந்த வென்பினை அனைவொடிப்போதி லங்கம்பூம்பாவையா
க்கி; ஆச்சாபுரத்தின்கண் தமது திருப்பெருமணத்திற்குவந்தசக
லருக்கும் ஆனந்தவீட்டளித்தருளிய ஆளுடைய பிள்ளையாருந்
தொப்பவும்; தேவரீர் சரீரசாட்டியத்தோ டிருக்கையில் அதனுலி
றப்பிக்கும்படி தனதுபாசனைப் பொருளாகிய பிரமராக்ஷசன் இவ
மோரலகையை வேண்டிக் கவிபாடித் தானேயிறந்த கம்பனென்
னும் புலவனை அக்கவியினை மாற்றி யுயிர்ப்பித்துக்காத்து, வீர
சிம்மாதன மடத்துச் சங்கமரிடநேர்ந்த கொலைப்பழிக்குப் பழி
யாக மற்றைச் சங்கமர்யாரும் கொலைசெய்வான் பொருட்டுக்கை
க்கொண்டு போகையில் அவர்கள் யாரும் விம்மிதமடைந்தவர்க
ளாக ஓர் பிரபந்தம்பாடி மீண்டு, இறந்த சங்கமரை யுயிர்ப்பித்த
காரணத்தால் அச்சங்கமமூர்த்திக ளாசிரியரால் பலசன்மான
வெகுமான விருதுகளும்பெற்ற பிரபாவத்தால்; ஒழிதற்கரிய
[illegible] மீனக்கண்ட சமணர்கள் தங்களருகதேவனைப்
பிரார்த்தித்து விடவண்ணம் [illegible] முயன்ற முயல்வுக
ளினின்று தப்பி ஓர்கட்டோ [illegible] கருதாவிடு
த்து, ஓரானைக்காலி விடுதச்செய்தும் கற்றூணிற்பிணித்துக்கட
லிலெறிந்தும் இறப்பிக்கமுயன்ற காரியங்களை அருமையானபதி
கங்கள்பாடித் தமது சமயத்தாரானமீண்டு, பின்னரச் சமயத்த
ரால் சன்மானமு முபசாரமு மரியாதையும் பெற்றிருந்த ஆளு
டையவரசுகளை யொப்பவும்; தேவரீருமுடவரு மிருகுருட
ரான நால்வர் கவிகளெனப் பேர்பெற்றுய்யுமாறு அனேககாள்
கடைவாயிலிற் காத்துப் பின்னர் கட்டளைப்படி காலவரு [illegible]
கோடிக்குப் [illegible] சிற்பத்திப்பத்திரமளித் [illegible]
ளித்து, திருக்காஞ்சிநகரில் தேவசேனாபதியென்னும் குமா
ரகோட்டத்தில் கந்தமகோற்சவ நடந்ததற்கிடையூறாய்வந்த
மழையினை ஓர் கவியாற்றடுத்து அது நிறைவேறச்செய்து, பின்
னர்மழையைப்பூர்த்தியாய்ப் பெய்வித்த கீர்த்தியினால்; திரு
வாரூரில் பரவையார் வீட்டின் கடைவாய்தல்லல் பூமாலை மடைக்
காயுமேற்றுக் காத்திருந்த கூனனுக்கும் குருடனுக்கும் அவ்வுட

ந்துறையொழித்துக் காத்து, திருவையாறென்னுந் தலத்தினைத்
தரிசிக்கவேண்டிச் செல்லுகையில் அதற்கிடையூறாகவந்த காவிரி
யாற்று வெள்ளத்தை ஓர் பதிகத்தால்விலக்கி வழிக்கொண்டு செ
ன்று, பின்னரவ்வெள்ளத்தைப் பூர்த்தியாய்ச் செல்வித்த ஆளு
டைய நம்பிகளுந் தேய்ப்பவும், தேவரீர் திருவண்ணாமலையிற்
பிறவிக் குருடாயிருந்த தாசிகளிருவர்க்கு ஓர் பாவினால் கண்
கள்விளங்கச்செய்து, குடந்தையம்பதியில் சிவசந்நிதி யமைத்
தான காளிகாதேவி கையில் எழுமெழுத்தாணியும் [illegible]
ண்டெழுதிவர ஓர் பிரபந்தம்பாடி, அதுபாடுகையில் தீப்ப[illegible]
ளிலையால் ஓர் குற்றநேர வெகுண்டு அதனை முடித்தருளிய மகத்
துவத்தால், தில்லைவாழந்தணர் வேண்டுகோளின்படி உடம்பின்
தொட்டீக்கி ஊமையாயிருந்த ஓர் வனவர்கோன்மகளைத் திருச்சா
ழலென்னுஞ் செந்தமிழ்ப்பாக்களாற் பேசுவித்து, அம்பலவாண
ரே தமதங்கையில் எழுமெழுத்தாணியுங்கொண் டெழுதிவரத்
திருமுறைபாடி, அத்திருமுறையி னோர்சார் அவ்வம்பலவாண
ராற் பிழைநேரவருந்தி முடித்தருளிய ஆளுடையவடிகளைப் போ
லவும் ஆர்பேசத்துணியா[illegible]ருடைய பிரபா
வத்தைப்பற்றிக் கல்விப்பெரு[illegible]ல்வத்தினும்
சமயாசாரவொழுக்கினும், [illegible] விபூதத்தினும், தெய்வீக
த்தன்மையினும், இன்மையொன்மையாதிகளினும், சிவபத்தித்
திறத்தினும், சிவகாருண்யமிகையினும், பிரபுத்துவச்சிறப்பினும்,
பிரமஞான நிட்டையினு மாராயுமிடத்து, அந்நால்வரையன்றி
வேறெவரை யொப்பிடவல்லேம்? ஆதலாலினித் தேவரீரைப்
போல ஒரு புனிதமூர்த்தியைக் காணப்பெறுவிடினும், எங்கேனு
மிருப்பதாகவேனுங் கேட்கப்பெறுவேமோ? என்றிவ்வாறு பல
கூறி வியாகுல சிந்தையோ டிருந்தனர்.

இவையனைத்தையுங் கேட்டிருந்த கவிச்சக்ரவர்த்தியார் புன்
முறுவல் பூத்துப் புகழேந்தியாரைக் கண்விழித்துப்பார்த்து,
எனதன்புக்கனியானவரே! நீர் கூறியவனைத்தையும் யானுபசார
வார்த்தையாகக் கொள்ளத்தக்கதேயன்றி, அப்பாமாசாரியரு

டைய பாதநாளிக்கும் பற்றுதயான் வேறெவ்வாறு கொள்ளற்பாலன்? இவ்வுலகின்கணொருவனுடைய கல்வி கலைஞானம் சமயாசாரம் சற்சனநேயமுதலிய யாவும் அவனுடைய இயற்கையான குண நிலைமையினால் விளங்கும். அக்குணம் சாத்துவிக இராசத தாமதமென மூவகை. அவற்றுள் உத்தமமாயுள்ள சாத்துவிகமே மேலானது. இராசத தாமத குணமுடையோர், சாத்திர விரோதியரும் சமயசப் பகைஞருமாவர். அபேதமாகிய கடவுள் சத்துவகுணமுடையார்க்கே அநுக்கிரகம்பண்ணும். அக்குணத்தைவகித்தோர்க்கு எவற்றினும் பேதாபேதங்கள் தோற்றா. அத்தகையோர்க்கு மரணவேதனையென்பதில்லை. இராசத தாமதகுணத்தால் வினை யகம்பாவங்கொண்டு வாதாடிக்கேட்டபேர், உலகர் மெச்சும்புகழினுக் காசைகொண்டு பழிபாவங்களுக்காளாகுவர். அதிகமாய்ப் பொருளைப் படைத்தோர் அதனை யெப்படி பிறர்க்குத் தோற்றுதபடி காப்பார்களோ, அப்படிக்கே சத்துவகுணமுடையவர்கள் மௌனத்திருந்து ஆயவேண்டுவனவற்றை யாய்த்தேறி என்றுமாறாத மோக்ஷவீடடைகுவர். உலகம் வியக்கப் பே[illegible]யிலிருக்க யோக்கியனன்று. இவ்வுத்தமமாகிய சாத்துவிகர் [illegible]ன்மசாதுக்கள் தன்மசாதுக்கள் என இருவகையர். இவருள் ஜன்மசாதுக்களாவார் பிறவியிலுஞ் செய்கையிலு மானவ ரம்சத்தினராகவே யிருந்துகொண்டு கோபதாபாதிகளில்லாமல் சாத்திரவிசாரமுஞ் செய்யாமல் ஒருவர் சொல்வதையு முணராமல் வறிதே சும்மாவிருப்பவர்கள். தன்மசாதுக்களாவார் பிறவியில் மானவாம்சத்தினரா யிருந்தபோதினும், செய்கையில் தேவாம்சத்தினராக விளங்கிச் சாத்திர விசாரணையினால் சாதன நான்குளும் பழகிப் பொய்யனைத்தையு முதறி மெய்யனைத்தையுங் கைக்கொண்டு மேலான ஞானபதத்தை நாடியிருப்பர். ஆதலா லிந்த ஞானபதத்தையே நல்லறவெனக் கொண்டு, இப்பூபாலனிடத்தில் உயிருக்குயிராய் உணர்வுக்குணர்வாய் என்னைப்போலிருந்து மந்திராலோசனையினும் தந்திராலோசனையினும் தலைமைப் பதமைபெற்று இன்புற்றிருக்கக் கடவீர். நீர் பாடிய நளவெண்பாக்களிலுள்ள சொற்சு

வை பொருட்சுவை முதலியனவகட்கு ஆலகாலத்தோடுங் கூடிக்கெட்ட அமுதத்தை யொப்பிடுவ தறிவின்மையாதலால், இன்றுமுதல் உமக்கு "வெண்கவிப்புலி" என்னு நாமமும் எங்கும் விளங்கி வழங்கக்கடவது என்று கூறி முடித்தனர்.

அப்பொழுது குலோத்துங்கச் சோழராஜன் மனைவியானவள் நாமும் அப்பெரியோனைப் பார்த்துவருவோமென்னும் விழைவினால் அங்ஙனம் வந்து, தனது கமல மலர்போன்ற கரத்தினால் அவரது திருமுகத்தை மெல்லத் துடைத்து அருகில் நின்றனள். அஃதுணர்ந்த கவிராஜசிங்கம் அவ்விராஜ பத்தினியைப் பரிவொடும் பார்த்து, ஓ என தம்மனி! இக்காலேனும் உன்னை என் கண்குளிரக்கண்டு வசனித்தற்கேபோதும் இதுகாறும் என்னுயிர் நீங்காதிருப்பது. உனக்குன் பிதாவால் கொடுக்கப்பட்டுள்ள சீதனச் சொத்துக்களில் ஒன்றாகிய புலவர்கோனுக்கு யான் வேறானவனென் றெண்ணற்க. அதுவிஷயத்தைப்பற்றி நீயுன் கணவனு லறிந்தே யிருக்கலாம். ஆனதனாலேயே நீ இப்போது என்மீது கிருபைவைத் திங்[illegible] வந்தனையோ? அம்மா சாரதா! ஒருவன் பெறுதற்கரிய பொருள்களுள் கற்பென்னுங் கலங்கா நிலைமைபெற்ற மனையாளினும் உயர்வாகிய பொருள் யாதுளது? ஓர் மரக்கலத்தை யாதரவாகக்கொண்டு கடற்கரை யேறுகின்றவர்களைப் போல, ஓர் புருஷ னில்வாழ்க்கைத் துணையாகக் கற்புடைமனைவியைக் கொண்டு பிரமசாரி வானப்பிரத்தன் சன்னியாசி முதலாயினோரை யுபசரித்தலாகிய அறங்களைச் செய்து மோக்ஷக்கரையேறுவன். இவ்வுலகில் மாதமும்மாரி பெய்தலென்பது, வேத மோதுவோர்க் கொருமழையும் செங்கோல் செலுத்துவோர்க் கொரு மழையும் கற்பிற் சிறந்தோர்க் கொருமழையுமென் றன்றோ வகுத்திருக்கின்றது? ஆதலால் உன் கணவனுடைய அரசாட்சிக்கும் ஆன்மலாபத்திற்கும் ஆதாரவு நீயன்றி வேறில்லையென்று கூறி, முறையே மற்றை மனை மக்களாதிய சுற்றத்தினரும் வர அவ்வவர்கட்கெல்லாம் தக்க புத்திகள் யாவும் போதித்து, அருந்தவர்க்கு மாதவர்க்கும்

அன்னதான முதலியன வழங்கச்செய்து, புகழேந்திப்புலவரால் தமிழ்வேத பாராயணம் பண்ணுவித்து, குலோத்துங்கச் சோழ ராஜனை நோக்கி, ஓ என்னரும்பெருந் துணைவனாகிய இராஜேந் திர சோழராஜனுக்கினிய மதலாய்! இயான் குருலிங்க சங்கம மூர்த்திகளாகிய வீரமா கேசருக் கடிமைப்பட்டுள்ளே னாதலால், என் சரீரத்தைச் சமாதிக்கிரியையின் வாயிலாய் அடக்கஞ் செய் திடுக. என்று கூறிப் பதுமாதனங்கொண்டு, சின்முத்திரைப் பற்ற கரத்தராய் முக்தி பஞ்சாக்கரத் தியானத்தோடு ஆவணிமா தப் பூர்வபக்கம் உத்திராட நட்சத்திரங் கூடிய சுபதினத்தில், சிவசாயுச்சிய பதவி யடைந்தனர். இவ்வாறு கவிச்சக்ரவர்த்தி யாகிய ஒட்டக்கூத்தர் தேகவியோகமான செய்தியைப் புவிச்சக்ர வர்த்தியாகிய குலோத்துங்கன் உடனே சிலசாரணரால் பீலஞ்சி ங்கன் அவருக்குந் தனக்கும் இஷ்டரு மினத்தருமா யுள்ள எல்லோர்க்குந் தெரிவிக்க, அஃதுணர்ந்து வந்துகூடிய சனங்க ளில் அவரறிவு ஆற்றல் கல்வி செல்வம் பொறுமை வாய்மை உறுதி ஒழுக்கமுதலிய பிரபாவங்களைப்பற்றிப் பேசிப் புகழாதார் ஒருவருமில்லை. அதனாலங்கொரு சாமநேரமளவும் சத்தமேக ங்களூடு மொன்றுகூடிப் பெய்தல்போன்று பேரொலியாகி யிருந்து பின்னரவைபெய்தலை விட்டபோதுள்ள தன்மைபோன்று நிசத் தமுண்டாயது. அக்கால் கவிச்சுரர் குழாத்துள் வந்திருந்த கலைமகளா ரம்சத்தினரான,

ஔவையார்.

நூற்றெண் பதின்காத நூங்கு நது ர்தமிழி
னேற்றமினி யென்னு யிழியுமோ — போற்று
புவிராசர் யாரும் புகழுமொட்டக் கூத்தக்
கவிராசன் காட்சியிலாக் கால்.

புகழேந்தி.

என்கவிஞுத்தன்மையிருக்கென்பயன்றருமே
புன்கவிஞுப்பூட்டீனத்தும்பொங்குமே — யின்கவிஞ

ரெய்ப்பிண்டைவைப்பின்றிபினேப்பரோகூத்தனுயி
ருய்ப்பிலதாயோயவுநின்.

கம்பன்.

இ[illegible]லாராசசபைக்கென்கவிதையேற்குநா
ளி[illegible]றவொன்றைவைத்தாளியல்பெவிதோ — வன்றே
யிறவாயின்றேற்குயிரீவிக்கூத்தன்சீர்த்தி
மறவாயின்றுய்வனோமன்.

என விம்முவரும்பாடி அவர்மீது தாங்கள் வைத்துள்ள உட்கருத்தை வெளிப்படுத்தி அவரது தேகவியோகத்தை யாது ணராய் வருந்தி மிகப் பரிதபிக்க, புவிச்சுரர் குழாத்துட் கலந்து சம்பாஷித்துக்கொண்டிருந்த

குலோத்துங்கன்.

ஒன்றேயுரைப்பனுயர்பாவலர்கோனைகவி
வன்றேயொழிந்ததல்லாரியச்செம்மையருளுருவக்
குன்றேயனையவிக்கூத்தனென்றேடுகுலாவல்லிட்ட
வின்றேயொழிந்தவியற்றமிழ்ச்செம்மையிருவிலத்தே.

என்று பாடிக் கிலேசித்துப் பின்னரொருவாறு தேறினவ னாய் அவரது சமாதிக் கிரியைகளனைத்தையும் சாங்கோபாங்க மாக வேதாகம விதிப்படி நிறைவேற்றி, அந்தணர்க்கு மாதுலர் க்கு மளவற்ற தானதருமங்களை வழங்கி, அங்கக் காரியார்த்த மாக வந்திருந்த புவிராஜர் கவிராஜர் முதலிய பலருக்குந் தக்க மரியாதைகள் செய்தனுப்பினன்.

இப்படி தமிழ்நாடெங்கும் பிரபலித்திருந்த கவிச்சக்ரவர் த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தர் தேகாவசான மடைந்த பின்னும், அள வற்றபே ரவருடைய பிரபாவங்களைக் கருதித் தியானித்து தியா னித்துத் தங்க ளிஷ்ட காமியங்கள் நிறைவேறப் பெற்றவர்களா யினர். இதற்குச்சான்று யிற்றைக்கேறக்குறைய வைகுநாறு

அன்னதான முதலியன வழங்கச்செய்து, புகழேந்திப்புலவரால் தமிழ்வேத பாராயணம் பண்ணுவித்து, குலோத்துங்கச் சோழ ராஜனை நோக்கி, ஓ என்னரும்பெருந் துணைவனாகிய இராஜேந் திர சோழராஜனுக்கினிய மதலாய்! இயான் குருலிங்க சங்கம மூர்த்திகளாகிய வீரமா கேசுருக் கடிமைப்பட்டுள்ள படியால், என் சரீரத்தைச் சமாதிக்கிரியையின் வாயிலாய் அடக்கஞ் செய் திடுக. என்று கூறிப் பதுமாதனங்கொண்டு, சின்முத்திரைப் பொற் கரத்தராய் முத்தி பஞ்சாக்கரத் தியானத்தோடு ஆவணிமா தத்து பூர்வபக்கம் உத்திராட நட்சத்திரங் கூடிய சுபதினத்தில், சிவசாயுச்சிய பதவி யடைந்தனர். இவ்வாறு கவிச்சக்ரவர்த்தி யாகிய ஒட்டக்கூத்தர் தேகவியோகமான செய்தியைப் புவிச்சக்ர வர்த்தியாகிய குலோத்துங்கன் உடனே சிலசாரணரால் பலவூரிங்கள் அவருக்குந் தனக்கும் இஷ்டரு மினத்தருமா யுள்ள எல்லோர்க்குந் தெரிவிக்க, அஃதுணர்ந்து வந்துகூடிய சனங்க ளில் அவரறிவு ஆற்றல் கல்வி செல்வம் பொறுமை வாய்மை உறுதி ஒழுக்கமுதலிய பிரபாவங்களைப்பற்றிப் பேசிப் புகழாதார் ஒருவருமில்லை. அதனாலங்கொரு சாமநேரமளவும் சத்தமேக ங்களுமொன்றுகூடிப் பெய்தல்போன்று பேரொலியாகி யிருந்து பின்னரவைபெய்தலை விட்டபோதுள்ள தன்மைபோன்று நிசத் த முண்டாயது. அக்கால் கவிச்சுரர் குழாத்துள் வந்திருந்த கலைமகளா ரமிசத்தினரான,

ஔவையார்.

நூற்றெண் பதின்காத நூங்கு நது ர்த்தியழி
னேற்றமினி யென்னு யிழியுமோ — போற்று
புவிராசர் யாரும் புகழுமொட்டக் கூத்தக்
கவிராசன் காட்சியிலாக் கால்.

புகழேந்தி.

என்கவிக்குத்தன்மையிருக்கென்பயன்றருமே
புன்கவிஞப்பூட்டைத்தம்பொங்குமே — யின்கவிஞ

ரெய்ப்பிண்டைவைப்பின்றியினிப்பரோகூத்தனுயி
ருய்ப்பிலதாயோயவுயின்.

கம்பன்.

இ...லாராசசபைக்கென்கவிதையேற்குநா
...றவொன்றைவைத்தாளியல்பெலிதோ — வன்றோ
யிறவாகின்றேற்குயிரீவிக்கூத்தன்சீர்த்தி
மறவாதின்றுய்வனேமன்.

என விம்மூவரும்பாடி அவர்மீது தாங்கள் வைத்துள்ள உட்கருத்தை வெளிப்படுத்தி அவரது தேகவியோகத்தை யாற் றுராய் வருந்தி மிகப் பரிதபிக்க, புவிச்சுரர் குழாத்துட் கலந்து சம்பாஷித்துக்கொண் டிருந்த

குலோத்துங்கன்.

ஒன்றேயுரைப்பனுயர்பாவலிதேனைகவி
வன்றேயொழிந்தநல்லாரியச்செம்மைகுளுருவக்
குன்றேயனையதிக்கூத்தனென்றேகுலாவல்லீட்ட
வின்றேயொழிந்தவியற்றமிழ்ச்செம்மையிருநிலத்தே.

என்று பாடிக் கிலேசித்துப் பின்ன ரொருவாறு தேறினவ னாய் அவரது சமாதிக் கிரியைகளனைத்தையும் சாங்கோபாங்க மாக வேதாகம விதிப்படி நிறைவேற்றி, அந்தணர்க்கு மாதவர் க்கு மளவற்ற தானதருமங்களை வழங்கி, அங்குக் காரியார்த்த மாக வந்திருந்த புவிராஜர் கவிராஜர் முதலிய பலருக்கும் தக்க மரியாதைகள் செய்தனுப்பினன்.

இப்படி தமிழ்நாடெங்கும் பிரபலித்திருந்த கவிச்சக்ரவர் த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தர் தேகாவசான மடைந்த பின்னும், அள வற்றபே ரவருடைய பிரபாவங்களைக் கருதித் தோத்திரித்து தியா னித்துத் தங்க ளிஷ்ட காமியங்கள் நிறைவேறப் பெற்றவர்களா யினர். இதற்குச்சான்று யிற்றைக்கேறக்குறைய வைகுநாறு

வருடத்திற்குமுன் ஆன்றோராற் சான்றோருடைத்தென்று கூறப்பட்டுள்ள தொண்டநாட்டிற் கிராஜதானியென விளங்கும் காஞ்சிமாநகரின்கண், மநுநீதிமுறையிற் றவறுதவனாய் வருணாச்சிரம தருமங்களையுஞ் சமயாசார வொழுக்கங்களையும் வழுவினவனாய் விஜயமார்த்தாண்ட னென்னும் ஓர் குறுநிலமன்னன் இருந்தான். அவன் கொலுச்சபைக்கண் உத்தியோகஞ் செய்பவருள், ஒரே பெயர் வாய்ந்தோ ரிருவரிருந்தனர். அவரி லொருவன் செங்குந்தன், மற்றொருவன் வேளாளன். இவரிலொருவனை யாதேனுமோர் காரியார்த்தமாக அரசனழைக்குங்கால், மற்றொருவன் வந் தெதிராகுவன். இவ்வாறு பலகாலு நிகழ்வதை அரசன் யோசித்து, அவ்விருவரையு மொருபோதழைத்து, உங்களிடு குடிப் பெயரையேனும் சிறப்புப் பெயரையேனும் வேறுபட மாற்றிக்கொண்மின்களெனக் கூறினன். அதற்குச் செங்குந்தன் இடுகுடிப்பெயரை மாற்ற யார்க்குமியலா. சிறப்புப்பெயரோவென்றால் மற்றைய மரபினர்க்குப் பலவாயிருத்தல்போல எம்மரபினர்க்கின்றி, யாண்டு மெக்காலத்தும் ஒன்றாகவே யிருத்தலால் அதனையு மாற்றப்படாதெனக் கூறினன். இதுகேட்ட வரசன் வேளாளனை நோக்க, அவன் இவர் மொழிந்ததில் மற்றைய மரபினரைப்பற்றிக் கூறியது சரதமேயாயினும் எமது மரபினர்க்கும் அவ்வாறின்றி, யாண்டு மெக்காலத்தும் ஒன்றாகவே யிருத்தலால் அதனை மாற்றப்படாதெனக் கூறினன். அக்காலரசனிருவரிடத்தும் சமநோக்கஞ் செய்து, இந்தச் சந்தேகத்தினை யாவரால் உள்ளபடி யுணர்ந்து நிவர்த்திக்கக் கூடுமென்று வினவினன். அதற்குச் செங்குந்தன் கைலாய பரம்பரையில் வந்த சந்தானாசிரியர் நால்வருள், உபசுப்பிரமணியரான வீரவாகு தேவரிசைபெற்றுச் சனகமகாமுனிவ ரவதாரமாய் விளங்கும் சுவேதவனப் பெருமாளென்னு மெய்கண்டதேவ ராதீனத்தின்கண், பூர்வமோர் சிவானுபூதிமானைப் பிரசித்திபெற்றிருந்த சிற்றம்பலநாடிகளின் பிரதம மாணாக்கருளொருவராய் இவ்வூரின்கண்ணே இவர்க்கு மிவர் மரபினர்க்கு மாசிரியராகி, ஞானப்பிரகாச தேசிகரென்னும் அபிடேகத் திருநாமம் வாய்ந்த ஓர் புண்ணிய

சொரூபியுளர். அவரை யழைப்பித் தச்சாதியின் உள்ளபடி யுணரக்கூடு மென்று சொல்லினன். அப்போதரசன் வேளாளனை நோக்கி, உமக்கிது சம்மதமாவென்னக் கேட்டனன். அதற்கவன் றனக்குஞ் சம்மதமாமென்றுகூறி, பின்னரிச் செங்குந்தர் அத்தேசிகர் சொல்லிய உண்மையிற் பிறழ்ந்து வேறொருவரை யழைப்பித்தல் கூடாதென மொழிந்தனன். அதற்குச் செங்குந்தன் அஃதெப்போதும் பிறழாதென்று கூறினன்.

அதுகேட்ட வரசன் உடனே யவ்வாசிரியரைத் தனதவைக் கழைத்துக்கொண்டழைப்பித்துத் தக்க வாதனத்திலிருத்திச் சபைக்க ணிகழ்ந்த சரிதத்தினைக்கூறி, இச்சந்தேகத்தினை நிவர்த்தித்தருள்கவென வேண்டினன். அதற்குத்தேசிகர் அரசனைநோக்கி, ஓ காவலனே! ஒருவன் தனது தலைபோங் கால நேருமாயினும், தனது நெஞ்சாலறிந்ததிற் பிறழாது உண்மையே சொல்லுவனாயின், அவன் தானதருமாதிகள் செய்தவரினுந் தலையாவன். ஆதலாற் பொய்சொல்லாமைக் கொப்பாகிய புகழ்ச்சியில்லை. அந்தணர் முதலிய நால்வருணத்தருள் கடையாய வருணத்தாராகிய சூத்திரருள்ளே யான் சற்சூத்திர மரபென்னும் வேளாளர் குலத்தில் அவதரித்தோனேயாயினும், அம்மரபினர்க்கெல்லாம் சமய தீக்ஷைமுதலியன செய்வித்து அவர்களைச் சன்மார்க்க நெறிக்கண் செலுத்தும் ஆசிரியனாகி, அவர்களாற் செய்யப்படும் உபகாரத்தினாலேயே சீவிக்குந் தன்மையன். இத்தன்மையனைச் சத்தியலட்சுமி குடிகொண்டிருக்கின்ற இவ்விராஜசபைக்கண் வருவித்து, இருவகை மரபினர்க்குமுண்டாயுள்ள சிறப்பு நாமத்தைப்பற்றி உண்மையை விளக்கவேண்டுமென்று கேட்டால், சாதியபிமானமும் சமயாபிமானமும் சன்னியாசிக்கும் விடாவென்பதற்கொப்ப, அம்மரபினருள் ஒன்றன் பற்றினனாகிய யான் அச்சாதியபிமானத்தினாலும் அதனாற் பெறும் ஊதியத்தினாலு முறைபிறழ்ந்து பொய்சொல்வேனாயின், பின்னை, ரென்னெஞ்சமென்னைச் சுடுவதோடு எரிவாய் நிரயங்களுமென்வரவுக் கெதிர்பார்த்திருக்குமன்றோ? என்னை யொத்தோர், 'நெஞ்சையொளி

த்தொருவஞ் சகமில்லை என்னு முன்னோர்வாக்கியத்தை மறக்கின், உலகமும் அவ்வுலகத்தியாரு மரசரும் அவ்வரசினால் நிகழுந் தருமமும் அத்தருமத்தினாற் பெறுதியு மனைத்தும் என்னாகா நிற்கும்? பெரியோர்களுக்குப் பொய்சொல்லாமையே பேரின்ப வீடென்று வேதாகமபுராணேதிகாசங்கள் முக்காலு முறையிடுகின்றதால், உண்மையே பேசுவன் கேளுமென்று கூறலாயினர்.

இவ்வுலகின்கணுள்ள மானிடவருக்கத்தினர்க் கெல்லாம் நான்குவகையாக வருணபேதமுண்டான காலத்திலேயே, ஓதல் வேட்டலாதிய ஒழுக்க நிலையேற்ற அந்தணராதிய முதன் மூவருணர்க்கும் ஐயர்முதலிய சிறப்பு நாமங்க ளுண்டானபோது, அவ்வொழுக்க நிலையின்றி அம்மூவர்க்கு மடிமைப் பிள்ளைகளாக விருந்து ஏவல்செய்யு மொழுக்கத்தினரான நான்காம் வருணர்க்குப் பிள்ளையென்னுஞ் சிறப்புநாம முண்டாகி, அம்முதன் மூவர்க்குங் காலதேச வர்த்தமானங்களால் அச்சிறப்புநாமங்கள் பலவாறானமைபோல, நான்காம் வருணர்க்கும் அவை பலவாறாயினவென்பது மெங்கும் பிரசித்த நிச்சயம். அவ்வாறாயினும் அச்சிறப்பு நாமங்கள் யாவும் ஆதியிலுண்டான அவ்வப்பெயர்ப் பொருளையே தரும். இச்சபைக்கண் விவகாரமுகப்பில் நிற்கு முதலியரென்னுஞ் சிறப்பு நாமம் அவற்றை யொப்பதன்று. அஃத ரிபிரமேந்திராதி தேவர்கட்கெல்லாந் தலைவரான சிவபிரானுக்குரிய சிறப்பு நாமமாதலால், அச்சிவகுமாரர்களாகிய செங்குந்தமரபினர்க்கே எத்தேசகால வர்த்தமானங்களினும் சிறப்பு நாமமாய் விளங்கும். அதனை வேறொரு மரபினர் வகித்தல் விளக்கினொளியை மின்மினி விழுங்கிருக்க வொப்பாம். மேலும் அதன் பெருமையைத் தேவர்களில் அயனரியாதியென்னு முத்தேவர்கள் சொல்லவேண்டும். முனிவர்களில் முத்தமிழ் வேந்தராகிய அகத்தியமுனிவரே கூறற்பாலர். மானிடரில் கவிச்சக்கரவர்த்தியும் சிரச்சிங்காசனாதிபதியு மாகிய ஒட்டக்கூத்தரே விளக்கத்தகுவர். இவ்வாறாயின் என்னையொத்தவன் அதன் பெருமையைக்கூற வல்லேனென்றெழுத லறிவின்மையேயாம். ஆதலின்

அதனைச் செங்குந்தமரபினர்க்கு மாற்றப்படா வேளாண்மரபினர்க்கோ அடிமைப் பொருளைக்காட்டும் சிறப்புநாமங்கள் அனந்தமுள வாதலின் மாற்றிக்கொள்ளப்படுமென்று கூறி முடித்தனர். இவையனைத்தையுங் கேட்டிருந்த வேளாளன் முகங்கருகி வியர்த்து விழிசிவப்பச் சினந்து, ஞானப்பிரகாச தேசிகரை ஒரு மனைப்போ லுருத்துப்பார்த்து, ஓய் தேசிகரே! அன்னமிட்டார் வீட்டிற் கன்னமிட்டார் போல் நீர் தலையாயீர் போலும். செங்குந்தமரபோர் ஒருவர்க்கே முதலியரென்னுஞ் சிறப்புநாம முரியதென்று சத்தியமாகக் கூறுவீராவென்று உரப்பிக் கேட்டனன். அதற்கத் தேசிகர் எனது நாவினால் மழுவெடுத்துக் கூறுவேனென்றனர்.

அதுகேட்ட வரசன் [illegible]யந்தனைப் அத்தேசிகரது பிரபாவத்தை விளக்க வெண்ணியோ? அவரை யுதாசினமாகப் பேசிய வேளாள னகத்தை யடக்கக் கருதியோ? செங்குந்தன் சொல்லைத் தெளிய நினைத்தோ அத்தேசிகரைப் பார்த்து, ஐயா சைவசமயாசாரியரே! எவ்வாற்றாலேனும இவ்விருவருங் கூறியவற்றுள் உண்மையறியவேண்டுமென்பது என்கருத்து. நீரு நாவினால் மழுவெடுத்துக் கூறவல்லேனென்று மொழிந்ததால், அவ்வாறு செய்யற் கியல்வீரோ வென்று கேட்டனன். அதற்கத்தேசிகர் இப்போதே யிவ்விராஜசபையின்கண் எரிமூட்டி ஓர் மழுவையமைத்து வைத்திரும், ஒருசாமத்திற்குள் இச்சபைக்கு நேரேயிருக்கின்ற பூசாமண்டபப் பூங்காவிற்போய்ச் சிவபூஜை முடித்துக்கொண்டு வருகின்றேனென்று கூறிச் சென்றனர். உடனே வேந்தன் தனது நண்பராயுள்ள பிரபுக்களையும் பெரியோர்களையும் சில ராதரா லழைப்பித்து, அங்ஙன நிகழப்போகின்ற அற்புத மிதுவென்று அப்பட்டண முழுவதும் வள்ளுவனைக் கொண்டு முரசறைவித்தான். அம்முரசி னோசையைக்கேட்ட அந்தணர் முதலிய நால்வருணத்தினரும், சிவபிரானுடைய முகத்தினு மகத்தினுந் தோன்றினவர்களாகிய சிவாசாரியர்களுஞ் செங்குந்தவீரர்களும்; இன்னுமுண்டான புறவருணத்தினரும் புறச்சமய

த்தினரும் அவ்விராஜ சபைக்கண் வந்து, எள்ளிட இடமின்றி எங்கு நெருங்கி நிறைந்தார்கள். அக்காவிராஜனானவன் தனது சபைக்கு நேரேயுள்ள வெள்ளிடைவாசன் மத்தியில் ஓர் திக்குண்டஞ் சமைப்பித்து, அதிலோர் மழுவை யுண்டாக்கி யமைக்குமாறு மந்திரிகட் காக்கியாபித்தான். அவர்களு மவ்வாக்கினைப்படி முடிப்பதின் முயன்றிருந்தார்கள்.

இங்ஙன நிகழ்வ திவ்வாறாக அங்ஙனம் பூங்காவை நோக்கிச்சென்ற ஞானப்பிரகாச தேசிகர் அங்குள்ள சித்திரப் பொய்கையு ளிறங்கி நீராடி, மாவுரி முதலியன வுடுத்திப் பூசாமண்டபஞ் சென்றிருந்து, விபூதி யுருத்திராக்க முதலிய சின்னங்களைத் தரித்து, தமதான்மார்த்த பூசனையை விதிப்படி நிறைவேற்றி, ஸ்ரீ சண்முகக் கடவுளுடைய திருவுருவத்தை மனதிற்கருதி அவரது சடக்கர மந்திரத்தினைத் தியானித்துக்கொண்டு யோகுசெய் திருந்தனர். இவ்வாறப் பெரியோன் யோகுசெய்திருப்பதால் சூரியனுடைய கிரண வெப்பத்தை யடக்கவேண்டுமென மேகங்க[illegible] நெருங்கித் தழைத்துக்கொண்டமை போல, அப்பூங்காவிலுள்ள தருக்கள் யாவும் வெப்பந்தோன்றாதபடி நெருங்கி யொன்றோடொன்று தழைந்துகொண்டு விளங்கின. அவ்வாறவ்வொளியற்றும் யோகினுக் கசைவங்கூடாதென் றெண்ணிய வாயுவானவன், அத்தருக்களிலுள்ள தளிர்களுக்கும் அசைவுண்டாகாதபடி மெல்லமெல்ல வீசினன். மேலுமப் பூங்காவிற் சஞ்சரித்துள்ள பறவைகள் யாவும் பூர்வம் ஆலவாய்ச் சுந்தரர் முன்னிலையில் நம்மினத்தோருட் சிலர் யோகநிலையுற்றுச் சுகமடைந்த வாறுபோல நாமுமித் தபோதனர் முன்னிலையில் யோகநிலையுற்றுச் சுகமடைவோமெனக் கருதியோ? அன்றி நம்மினத்தோரை யோகிலிருத்த அக்காலவ் வாலவாய்ச் சுந்தரர் எழுந்தருளியது போல இக்காலித் தபோநிதி யெழுந்தருளி யிருப்பதால் நாமுமவ் வியோகினுக் கருகராவோமென்னும் பக்குவநிலை[illegible] காட்டவெண்ணியோ? அன்றி மேனாள் நம்மினத்தோருட் சிலர் இத்தவ சிரேஷ்டர் செய்யும்யோக நிலையாலன்றோ நற்கதிபெற்றார் இக்காலத்தகைய யோகநிலைக்கு ந

ஞ்செயல்களினால் ஊறுதர லாகாதென மதித்தோ? ஒலித்தல் பறத்தல் முதலிய செயல்களற் றிருந்தன.

இங்கே பூஜாமண்டபப் பூங்காவின் செயலிவ்வாறாக, அந்கிராஜசபைக்கண் மூட்டிய திக்குண்டமானது பூர்வம் தாருகாவனத்திருடிகள் மூட்டிய யாககுண்டம்போ லோங்கி யெரிந்து நாற்புறத்தும் பற்றி ஒருவரையு நெருங்கவொட்டாமற் றகித்தது. அந்த யாககுண்டத்துட் டோன்றிய மழுவாயுதத்தைப் போலத் திக்குண்டத்துளிட்ட இரும்பானது தகத் தகாயமாய்ப் பழுத்துப் பிரகாசித்தது. அம்மழுவைச் சிவபிரான்மீது விடுக்கவெழுந்த அவ்விருடிகளைப்போலக் கொல்லர்க ளவ்வெரியிரும்பை இருமுனையுள்ள குறடுகளாற் பிடித்தெடுத்து நின்றார்கள். அக்கால் ஞானப்பிரகாசதேசிகர் தமது நியம நிட்டைகளை முடித்துக்கொண்டு, கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தரை மனதிற்றியானித்து, அவரது பிரபாவத்தைத் துதித்து, ஐயனே! பூர்வம் குலோத்துங்கச் சோழமகாராசனுடைய கொலுமண்டப வாயலின்கண் தமது மரபினரா லமைத்த சிங்காதனத்திருந்து

இந்திரனயன்மாதேவர்யாவர்க்குமுதன்மையாக
வந்தபான்மையினாற்குலமழுப்படையத்தனர்க்கு
முந்தியநாமங்களாயுமுதலியராகையாற்செங்
குந்தர்சந்ததிக்குமப்பேர்முதலியரொன்றாகூறும்.

என்று தேவரீர் மொழிந்தது சத்தியமேயன்றோ? இத்தகைய சத்தியவசனத்தினை நம்பி இவ்விஜயமார்த்தாண்ட மகாராஜனுடைய கொலுமண்டப வாயலின்கண் யான் நடத்தப்போகின்ற பிரமாணிக்கத்திற்கு யாதோ ரிடையூறும் வராமல் தேவரீரே முன்னின்று காத்தருளல் வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்து, அம்மழுவை யேந்துமா றெதிர்வந்த சிவபிரானைப்போலப் பூசா மண்டபத்தினின்று மெழுந்தருளிப் பூங்காவின் வாயிலில் வருவாராயினர். இவ்வாறவர் வருங்கால் கொலுமண்டபத்தின்கண் அவரை வரவுக் கெதிர்நோக்கி யிருந்த அரசன் முதலியோருடைய விழிகட்கு

அவருடைய தோற்றமானது வேலாயுதபாணியாகிய பாலசுப்ரமணியக் கடவுளைப்போன்றும், அவரது திருமுகமானது களங்கமற்ற பூரணசந்திரனை நிகர்த்தும், அவரது திருமேனிச் சுற்றிலுந் தோன்றிய ஒளிப்பிரபையாவும் சோடச கலைகளை யொத்தும், அவர் திருமுடிமீது கவிந்துநின்ற தருக்கள் யாவு மேகபடலத்தை யுறழ்ந்தும், அத்தருக்களி லலர்ந்துள்ள புட்பங்கள் யாவும் அம்மேகபடல மத்தியிற்றோன்றுந் தாரகாகணங்களைப்பொருவியும், அம்மலர்களினின் றிறையு மகரந்தங்கள் யாவும்அந்தரவாசிகளாகிய தேவர்கள் கதம்பங்களைவாரி யிறைப்பதை யொப்பவும் விளங்கின. இப்படி விளங்கிய ஞானப்பிரகாச தேசிகருடைய வரவை அரசன் முதலியோர் கண்டமாத்திரத்தில் திடீரென்றெழுந்து நடுங்கி மெய்சிலிர்த்து, ஆஹாவென் றிருகரங்களையுஞ் சிரமேற்கூப்பி, விழிகளினானந்த நீர்பொழிந் தாரவாரித்து, பூமியிலடியற்ற பனைபோல வீழ்ந்து பணிந்தார்கள்.

அக்கால் தேசிகர் வரவரத் தமது சுயரூபத்தோடு குண்டத் தீச்சிகைக்கு நேரே கொல்லரா லேந்தப்பட்டுள்ள மழுவுக் கெதிரில்வந்து, ஹுங்காரஞ் செய்துநின்று நாவை நீட்டி யேந்தப் பாய்ந்தனர். அதுகண்ட வரசனும் பெரியோர்களும் ஆ! ஆ! வென்றோடித் தடுத்து, ஓ சுவாமி! தேவரீருடைய வாய்மையை நிலைநிறுத்தப் பிரமாணஞ் செய்யவும் வேண்டுமோ? தேவரீர் தரிசனமாத்திரத்தானே இச்சபைக்கண் வந்துள்ள யாரும் யாமும் சிவானந்த வாழ்வைப் பெற்றோம்: இத்தகைய யாங்கள் இனி [illegible]ராகாவண்ணம் தேவரீரை இந்நிலைக்கண் வரச்செய்த வபராதத்தினை மன்னித்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்கவர் சம்மதியாது முன் சொன்னபடி என்னுணிற் சிறிதளவேனுந் தீண்டாது விட்டேனென்றுகூறி யாக்கிரமித்து, மீட்டுமம் மழுவினெதிரே நாவை நீட்டிப் பாய்ந்தனர். அந்நாவின் பரிச மதன்மீது பட்ட மாத்திரத்தில் திருவருட்செயலால் பாராளும் பார்த்[illegible]ப் பழிசம்பவிக்கு மென்றோ? செங்குந்த மரபினர்க்குத் தீங்காகுலம் விளையு மென்றோ? அழல்வடி

வாய்ச் சிவந்தெரிந்திருந்த அம்மழுவானது விபூதித்துண்டம் போல் வெளுத்து நீறுகித் தாகளுருக்கொண்டு பறந்து, அரசன் முதலியோருடைய சரீரங்களிற் சென்று படிந்து, அவ்வவர்கள் பாலடைந்திருந்த வெளிமூகசோடு உண்மாசையுந் தொலைந்துப் பிரகாசித்தது. அங்கதுகண்ட சனங்கள் ஜயஜயவென்று கூறிக் கைகொட்டி ஆர்ப்பரித்தார்கள். அந்தணராதிய பெரியோர்கள் அக்ஷதையையு மலர்களையுந் தூற்றி ஆரவாரித்தார்கள்.

இப்பா லரசனவன் சகல வாத்தியகோஷ முதலிய சம்பிரமங்களுடன் ஞானப்பிரகாச தேசிகரைச் சிவிகையிலேற்றித் தானும் சதுரங்க சேனைகளாதிய பரிசனங்களுடன் அவரைக் கூடி நகரியை வலமாகவந்து, அவரை யவரது மடாலயத்தி லிறக்கிப் பணிந்து அநேக திரவியங்களைப் பரிதானமாகத் தந்து விடைபெற்றுத் தனதிருக்கையை யடைந்தனன். அன்றுமுதலின்று காறும் அத்தேசிகரை யாவரும் நாவினுண் மழுவெடுத்த ஞானப்பிரகாச வள்ளலாரென்னுஞ் சிறப்பு நாமத்தாற் றுதிசெய்வதாயினர். இக்காரியங்களனைத்தையுங் கண்டிருந்த வேளாண்மரபினர் யாரும் அவரைச் சன்மானித்தலும் அவர்பா லுபதேசம் பெறுதலுமற்று, அழுக்காறடைந்த மனத்தினராய் அகல நின்றார்கள். அதுகண்ட செங்குந்த மரபினர் அவரைச் சன்மானித்து, அவரது மடாலய விருத்திக்குக் குறை நேராதபடி காத்து வருவாராயினர். அதுபோலவே நாளதுகாறும் அம்மடாலய பரிபாலனத்தைச் செங்குந்த மரபினரே நிறைவேற்றி வருகின்[illegible] இத்தகைய பிரபாவத்தை யடைந்த ஞானப்பிரகாச வள்ளலார் தம்மைச் சன்மானித்துள்ள செங்குந்த மரபினரைச் சிறப்பித்து, ஆறுயிரஞ் செய்யுளில் ஓர் புராணமும் பல பிரபந்தங்களும் இவ்வுலகுள்ள வரையில் நிகழுவதாக அருளிச்செய்தனர். அவர்க்குப்பின் அவ்வாதீனக் கர்த்தராய் வந்த பெரியோர்களும் உலா பரணி பிள்ளைத்தமிழ் முதலிய பிரபந்தங்களைச் செய்து, அச்செங்குந்த மரபினரால் சன்மானிக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

இவ்வாறவ் வள்ளலாரைப் போலவே பலர் தங்களிஷ்ட சித்தி யாக வேண்டி, கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தரைப் பூசித்துத் தியானித்தும் அதனைப் பெற்றும் பிரபலித்திருந்த சரிதங்கள் பலவாம்.

ஓர் கர்ணபாரம்பரியக் கதை.

—:o:—

இராஜேந்திரசோழனுக்கு இராஜராஜசோழன் கங்கைகொண்டசோழன் [illegible] ஜேந்திரசோழன் என வேறு மூன்றுபேர்களுளவென்றும், இவனுக்கோர் புத்திரியையன்றித் தனதரசினைத் தாங்க ஓர் புத்திரனில்லாமையைப்பற்றிக் கூத்தரோடாலோசித்துக் கருணாகரபாண்டியனுக் க[illegible]ன மனைவியாயுள்ள தன் பெண்ணின் குமாரனாகிய விஜயதரனை அபிமானப் புத்திரனாகப் பெற்று அவனது நற்குணங்களை நிதானித்து அக்கூத்தர் தன்னிடம் வந்தபோது கூறிய "வாளொருகை" என்னும் வெண்பாவின் ஈற்றடியிற் குறித்த "குலோத்துங்கம்" என்பதையே உயர்திணை யாண்பால் விகுதிகூட்டிக் "குலோத்துங்கன்" என வேறு பெயரிட்டு இளவரசுப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து வைத்தனனென்றும், இவ்வபிஷேக காலத்தில் தானும்வாரா தரசிறையுஞ் செலுத்தா தகங்கரித்திருந்த கலிங்கராஜனை யடக்கி வெற்றிகொள்ளுமாறு இராஜராஜசோழன் வண்டைநகர்க்கரசனும் தனது சேனாபதியுமாகிய கருணாகரத்தொண்டமானுடன் [illegible] வடதிசைநோக்கிச் சென்று துங்கபத்திரிநதியுங் கிருஷ்ணாநதியுங் கூடுமிடத்துள்ள கூடல் சங்கமத்தில் அக்கலிங்க நாட்டரசனேவலால் வந்து தன்னைமடக்கிய குந்தளதேயத்தரசனையும் அவன்றலைவனாகிய வக்கலிங்கனையும் வென்று சிறைப்படுத்தி மீண்டுமவர்கள் வேண்டவிடுத்து வந்தனனென்றும், அதன்பின்னர் குலோத்துங்கன் நடுநாட்டினர் வேண்டுகோளால் திருவண்ணாமலை

திருவதிகை முதலிய பல விடங்களில் வேட்டஞ்செய்யக் கருதிப் போயிருந்தனனென்றும், அதைக் காஞ்சிநகர்க் கரசனாகிய சிவராமசுந்தரதேவனும் கருணாகரத் தொண்டமானு முணர்ந்து அந்நகர்க் கழைத்து வந்து சம்பிரமங் கொண்டாடிக்கொண்டிருக்கையில் வயோதிகனான இராஜராஜசோழனுக்குக் காலவியோகதருண நேரிட்டதென்றும், அஃதுணர்ந்த கூத்தர் குலோத்துங்கனைத் திருமுகம் விடுத் தழைப்பித்து மரணயாதனையி லிருக்கு மரசன்பால்விட அவனவனுக் குணர்த்தவேண்டுவ வுணர்த்திக் கூத்தரிடத்துங் கூறவேண்டுவ கூறி அவர் [illegible]யிலவனை யொப்புவித் துயிர்துறந்தனனென்றும், அப்பா லொருவருடமானபின் இறந்துபோன பெரியவரசன் கருத்தின்படி இளவரசனுக்குக் கருணாகரபாண்டியன் மகளாகிய தியாகவல்லியைப்பேசி அப்பெண்ணினது நா[illegible]பொருத்த மொன்று நலனற்றிருத்தலை யறிந்து சாரதாம்பாளென மறுநாமங்கூறி மணஞ்செய்து முடித்து மறுவருட மகுடாபிஷேகமுஞ் செய்து நிறைவேற்றினரென்றும், அக்கால் பலதேய வரசர்களும் வந்து தங்களரசிறையோடு பலவரிசைகளையுந் தரக் கலிங்கதேயத்தரசன் மாத்திரம் பழைய பகையைப் பாராட்டி வாராமலிருக்க அதைக் கூத்தராலுணர்ந்த குலோத்துங்கன் தன் கருத்தி லிருத்தித் தான் திக்குவிஜயஞ் செய்துவரச் சிந்தையி லெண்ணிக் கூத்தரைத் தனக்குப் பிரதிநிதியா யரசாளவைத்துச் சகல சைனியங்களோடுங் காஞ்சிநகரடைந்து கருணாகரத்தொண்டமானைக் கலிங்கதேசஞ் செல்லவிடுத்துத் தான் சிவராமசுந்தரதேவ ராஜனுடன் கீழ்த்திசை முதலிய முத்திசைகளினும் விஜயஞ்செய்து வடதிசைக்கண்வந்து அக்கருணாகரத் தொண்டமானால் கலிங்கதேயத் தரசனைச் சிறைப்படுத்தித் தனது ஜயஸ்தம்பத்தினை நாட்டி வந்தனனென்றும் ஓர் கர்ணபாரம்பரியக்கதை கேட்டுள்ளேம். இக்கதை மேற்கூறிய சரித்திரத்துள் ஐந்தாம்பக்கமுதல் இருபத்துமூன்றும் பக்கவரையிலுள்ள சரித்திரத்தினு ளடங்கிய விடயங்களில் ஆங்காங்

கைத்துக்கொள்ளத் தக்கதேயாம். சிலர் குலோத்துங்கச்சோழனுக்குப் பெண்கொடுத்தோன்பெயர் சுகுணேசுரபாண்டியனென்று வரகுணபாண்டியனென்பர். அஃதெப்படியோவறியேம்.

ஒட்டக்கூத்தர்சரித்திரம் முற்றுப்பெற்றது.

சோதனைப் பத்திரம்.

—:o:—

12 பக்கத்து "அன்னையால்" என்னும்பாட்டில் 2-வது வரியில் புலிபெதாகை என்பதை புலிபதாகை என்று வாசித்திடுக.

107-வது பக்கத்து 25-வது வரியில் "[illegible]" என்ற மொழிக்குமுன் "இருமுடவருமிருகுருடருமானோர்" என்பதனைக்கூட்டி வாசித்திடுக.

உ

கணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அலங்காரஞ்செய்யாதகவியென்னும்

கவனக்குறிப்பட்டவணை.

1. இவ்வாறு திருமுலைப்பாலூட்டிச் சகலகலாவல்லியென்னும் புத்தகத்தினைத்தந்த நாமகளாரது கிருபையைப் பாராட்டிப் பிற்காலத் திக்கூத்தர் (ஈட்டியெழுபது) என்னும் பிரபந்தம் பாடியபோது அதன் காப்பாக வியற்றிய (சரஸ்வதியந்தாதி) என்னு நூலில்

உரைப்பாருரைக்குங்கலைகளெல்லாமெண்ணிலுன்னையன்றித்
தரைப்பாலொருவர்தரவல்லரோதண்டரளமுலை
வரைப்பாலமுதுதந்திங்கெனைவாழ்விக்குமாயிலே
விரைப்பாசடைமலர்வெண்டாமரைப்பதிமெல்லியலே.

எனத் துதித்திருக்கின்றனர். இங்ஙனமிருப்ப வந்நூல் "மகாகவியாகிய கம்பரால்செய்யப்பட்டது" எனப்புரட்டி அச்சிட்டு வழங்கலாயது. இப்புரட்டைப்பற்றி மேல்வருஞ் சரிதையில் இடம்வாய்ப்புழி விளங்க வுரைப்பாம். அன்றியு மிக்கூத்தருக்குப் பிற்காலத் திருந்த ஓர் வித்வ சிரோமணியும் அதற்குச் சான்றாகத் தனியனாய்

காளியருளாற்பொய்யாமொழிநூல்கற்றான்
    கம்பனேபிரமராக்கதனாற்றேர்ந்தான்
சீர்வுமேயருணகிரிகுகனாலாய்ந்தான்
    ஒட்டக்கூத்தன்வாணிதனப்பாலுண்டோர்ந்தான்
கோவில்பரையார்காளமேகராசனென்
    குவலயத்திலிப்படிமுன்னுள்ளபல்லோர்

வாளுலவும்வரகவிகளிருந்தாரின்னுள்
வழுக்கவிகளிருக்குநிலைவருக்கொணுதே.

எனக் கூறியிருத்தலேயும், இருச்செய்ஞ்ஞூர் நாவிஞன் மழுவெடுத்த கு
ணப்பிரகாச தேசிகர் தாம்பாடிய வீரநாராயணர்விஜயமென்னு நூலில்

கவியர்[...]ர்தாக்கொடாறுங்கலையரசுசெய்ம்வாணிகலசக்கொங்கை
நவியா[...]க்திருவமுதாசரவருந்திக்சமுகமெனுநற்பைங்கூழ்மேற்
சவிபெ[...]ருத்துவுறமுமிலிற்றயங்குபெரியோன்ருக்கன்றனைக்கூய்மன்ன
பவிபொ[...]ருங்கையணிற்பகைவைப்பராந்தனேமுடிச்சூம்வணம்பட்ட
[வாளு

எனக் கூறியிருத்தலேயுங் காண்க.

மேலுமக் கம்பரென்னும் புலவரைப்பற்றியுள்ள பல கச்சக் காதை
னிலும் கற்பனைக் காதைகளிலும் அவருக்குக் கிலைமைகளார் தமது வனதை
ப்பாலனித்தனரென்னுங் காதையை இதுகாறுங் கண்டிலேம். கன்ன
பாரம்பரையினுங் கேட்டிலேம். ஆயினுமிப் புரட்டும் பொய்யும், இனியிவ்
வைத்தாரண்யத்தில் ஆங்காங்கு யாருக்கவனிக்கக் குவிக்கப்படும் இத்த
கைய புரட்டுகளும் பொய்களும், இக்கலியுக முதித்த காலாயிரத்துத் தொ
ளாயிர வருடத்திற்கு மேற்பட் டெழித்தனவேயாம். இப்போதக் கலிய
னது ஐயாயிரவருடப் பிரளயம் அப்புரட்டுகளையும் பொய்களையும் பொங்
குவிக்க அடுத்து நிற்பதால், இனி வெப்படியோ?

2. இவ்வாலய மின்று முளது. இதனக னைழுந்தருளியுள்ள தே
வியாரை அடுத்த பலவூரினர்க ளுள்ளோரும் வந்து வழிபட்டுத் தங்கள்
ஷ்ட காரியங்கள் பெற்று வருகின்றனது இன்றும்காணலாம்.

3. சோழமண்டல சதகம்

ஆரவாரவிலக்கணநூலேந்துமுழங்கவித்தெதிர்நூல்
பாரின்மீதுதமிழ்க்கூத்தன்பாடியணைமத்தான்பயனுேர்த்தே
வீரசோழனுடனிருந்துவியந்தேவீரசோழியநூல்
வாரமேறவரங்கேற்றிவைத்தார்சோழமண்டலமே.

அன்றியும், கம்பர் திருக்கைவழக்கம்

பெரியலேச்சாற்றுமொட்டக்கூத்தன்சரசகவிசொல்லப்பா
லாற்றுநீர்காற்கொணர்ந்தவாண்மைக்கை

என விருத்த வறிக.

4. தொண்டமண்டல சதகம்

நூலார்கலைவல்லசெம்பியன்கேட்கநொடித்துவித்த
கோலாகலவொட்டக்கூத்தனையன்றதற்கோலியொன்று
மேலார்கவிசொல்லிசெய்த்தானத்தேசென்றமேவிக்கொண்ட
மாலார்களந்தைப்புகழேந்தியுந்தொண்டமண்டலமே.

என விருத்தறிக. இது பழைய ஏட்டுப் பிரதியின்க ணுள்ளபடி. நூதன
அச்சுப்பிரதிகளில் "வித்த-என்பதனை-மிக்க" என மாற்றியது போதாமல்
"மேவிக்கொண்ட-என்பதனை-வென்றுகொண்ட" என மாற்றினர். கூத்
தர்பால் விகற்பித்து நின்ற புகழேந்தியார் "தற்கோலி" என்ற வக்கவி
யைக் கூறியது அவரை விகற்பமின்றி மேவிக்கொள்ளவே யன்றி வென்று
கொள்ள வன்றென்பது இதுபற்றிப் பிற்கூறியுள்ள சரித்திரத் தெள்ளி
தின் விளங்கும். அன்றியு மேற்கூறிய சோழமண்டல சதகமும் இத்தொ
ண்டமண்டல சதகமும் அவ்வம்மண்டலங்களிலுள்ள சற்குத்திரரென்னும்
வேளாளர்பொருட்டுப் பாடியதென்பதற்கு அவற்றின் முதலினு முடிவினு
மமைத்துள்ள காப்புச்செய்யுளும் வாழ்த்துச்செய்யுளுமே சான்றாம். இவ்
வணமாக வந்நூல்களைச் செங்குந்தகுல திலகருஞ் சிவானுபூதிமான்களு
மாகிய பொய்யாமொழிப்புலவரும் படிக்காசுப்புலவரும் பாடியதென வழங்
குவர். அவையிரண்டு மச்சற்குத்திரர்க் கனுகூலப்பிரபந்தங்களாயிருந்த
லன்றி அவற்றுள் பலவிடங்களில் அப்புலவர்கள் மரபுக்குப் பிரதிகூலமா
ன விடயங்களும் அச்சற்குத்திரருடைய சில கற்பனைக் காதைகட்குச் சார்
பாயுள்ள கவிகளும் புகன்றிருத்தலின் அவர்களவற்றைப் பாடியதென்ப
தங்கீகரிக்கத் தக்கதன்று. ஒர்கா லவர்கள் சாதிவைட்பியமுஞ் சமய
வைட்பியமுஞ் சற்றும் கியாத செங்குந்தமரபினருக்கு சிவானுக்கிரகரு
மாயிருத்தலின், அச்சற்குத்திரர் வேண்டுகோளுக் கிணங்கிப் பாடியிருத்
தல் கூடும். அவ்வாறவர்கள் பாடித்தந்ததைப் பிற்காலத்துண்டான அவ்
வைட்பிய வினைரால் தங்கள் கருத்துக்கும் கற்பனைக்காதைகட்கு மிசை
ங்க மேல் மாற்றியதுபோல மாற்றி யிருக்கலாமென்பது வெளி.

5. இச்சிறப்பு நாமமு மவர்க்கிருந்ததைப்பற்றி மனம்பொறுக்காதோர் ஒர் வைணவசமயாசாரியராகிய நாதமுனி யென்பவரால் கம்பனென்றுக் கிடப்பட்டதென (ஆதியிற் செல்வனென் றழைக்கப்பட்டோனுகிய வொருவன் பின்னர் செல்லப்பனுய் அதன்பின் செல்லப்பனவர்களாய் அப்பால் மஹாராஜராஜஸ்ரீ செல்லப்பனவர்களென் றழைக்கப்பட்டானென வழங்குங் கதையொப்ப) முதலில் கம்பனென் றழைக்கப்பட்டோராகிய வவர் பின்னர் கம்பநாட்டானுய் அதன்பின் கம்பநாட்டாழ்வானுய் அப்பால் தெய்வப்புலமை கம்பநாட்டாழ்வானெனப் பெரியோரா லழைக்கப்பட்டாரென்பதற்கும் மேற்றில தற்பனு விடயங்களுக்கும்

அம்பராவணிசடையரனயன்முத
லும்பரான்முனிவரால்யோகராகிய
இம்பராற்பிணிக்கருமிராமவேழஞ்சேர்
கம்பராம்புலவரைக்கருத்திருத்துவாம்.

எனவும்,

கம்பனுடைநுண்மைமெலிசாற்றுநூல்
கொம்பனுடன்கொழுனிராமப்பேர்ப்
பம்பநாடழைக்குங் கதைபாச்செய்த
கம்பநாடன்கழலினிற்சொல்வாம்

எனவும்,

நாநூலத்தி னுள்ள தமிழ்க்குற்ற மெல்லா
மாறு மாமாயிற் றன்றே — மீராவணன்மே
லம்புநாட் டாழ்வா னடிபணியு மாதித்தன்
கம்பநாட் டாழ்வான் கவி.

எனவும்,

வாழ்வார்திருவெண்ணெநல்லூர்ச்சடையப்பன்வாழ்த்துப்பெறத்
தாழ்வாருயர்புலவோர்கவிகுஞ்சனைசலப்
பேழ்வார்கதிரிணுதித்ததெய்வப்புலமைக்கம்பநாட்
டாழ்வார்பதத்தைச்சிந்திப்பவர்க்கியாதுமரியதன்றே.

எனவும் பூர்வீகர் சில கவிபுக்துநாற் பாடியதாகப் பாடிவைத்த பாடல்களோடு இதற்குமோர் பாடல்

அம்பிலேசிலையைநாட்டியமரர்க்கன்றமுதமீந்த
தம்பிரானென்னத்தானுந்தமிழ்லேசீலைநாட்டிக்
கம்பநாடுடையகோமான்கவிச்சக்ரவர்த்திபார்மேல்
நம்புபாமாலையாலேநரர்க்குமின்றமுதமீந்தான்.

எனப் பாடிவைத்தனர். இப்படி சைவப்பற்றினராகிய கம்பனா[illegible]வரெனச் சாதிக்கப்புகுந்த சமூகர்க் கிதுபெரிதோ? கவிச்சக்ரவர்த்தியென் னுஞ் சிறப்புப்பெயர் கூத்தனார்க்கே யுளதென்பதற்குத் தாமே ரவையத்திற் பாடியுள்ள "வீரபத்திரபரணி" என்னும் பிரபந்த முடிவில்

வாழிதமிழ்ச்சொற்றெருத்தநூற்றிரள்
வாழிதிசைக்கப்புறத்துநாற்கவி
வாழிபுறக்கொம்புற்றநூற்றநவர்
வாழிகவிச்சக்ரவர்த்தி[illegible]க்கனே,

எனவும்,

ஆத்தப்பெருக்கம்புயத்தின்வாழியே
யாற்றங்கரைச்சொற்கிழத்திவாழியே
கோக்கண்டுறைச்செய்குலத்தோர்வாழியே
கூத்தன்கவிச்சக்ரவர்த்திவாழியே.

எனவுந் தாமே பாடியிருக்கின்றனர். இச்சிறப்புநாமங் கூத்தனுக்கன்றி வேறொருவர்க்கிருப்பின் இங்ஙனம் பாடப்புகாரென்பது இனிவிளக்கவேண்டியதொன்றோ? [illegible] இஃதுடன் கம்பர் தம்மைப்பாடிய [illegible] வைகளினும் [illegible] தனிப்பாடல்களினும் இத்தகைய மன்னர் [illegible] கைய சிறப்புநாமத்தையுந் தமக் குளதென்பதற்குச் சான்றாக வியற்றிவைத்திலர். அன்றியும் ஒன்பான்முதலிய சில பிரபல வித்துவ சிரோமணிகளும் அக்கூத்தனுரைப்பற்றிக் கூறியுள்ள சிலபாக்களில் இக் கவிச்சக்ரவர்த்தி யென்னுஞ் சிறப்புநாமத்தை யாண்டுமெழுதவில்லை ஆங்காங்கு கண்டுதெளிக. மேலுமக்கூத்தனார்க் கிக்கவிச்சக்ரவர்த்தியென்னு நாமமேயன்றி முற்காலத்த னவும் பிற்காலத்தனவுமாய், அம்பலக்கூத்தர் - இயற்றமிழாசிரியர் - காசகவிப்புலவர் - சாதுரியுடையம்பனனார் - வாக்கவி - வீரகவி - தெய்வகவி - வித்துவசனகோலாகலர் - கவிராஜகண்டமலம் - சிரக்கிம்மாசனஸ்தியதி - ஒட்டக்கூத்தரெனப் பன்னிரண்டு திருநாமங்களுள. இவற்றை மேல்வருமவர் சரிதையினன்றி அவரியற்றியுள்ள பல பிரபந்தங்களினும், அவரைப்பற்

றிப் பிற்காலத்தவர் கூறியுள்ள தனியன்களினும் பல நூல்களினுங் காண லாம்.

6, இவையனைத்தையுங் குறித்து வீரசிங்காதனபுராணத்தில்

ஆசுதன்மதுரஞ்சித்ரம்வித்தாரமானநாற்கவிகள்வல்லவரு
மறைதருமியலுமிசையுநாடகமுமானமுத்தமிழ்கள்வல்லவரு
மயிலாவெழுத்தாச்சொற்பொருள்யாப்புமதிமுலங்காரம்வல்லவரு
மன்னியசிந்தாமணியருஞ்சூளாமணிவளையாபதிமற்றுங்
காசிற்குண்டலகேசியும்வளர்மணிமேகலையெனும்பஞ்சகாவியமுங்
கருதுமிராடிமுன்னுலைபடிச்சங்கக்கவிகள்கல்லாடம்வல்லவருந்
தேவவாவியவின்றநானவிசாரத்திமப்புராணந்தில்வல்லவருஞ்
செப்பியொப்பில்தாக்காஇவ்வவருஞ்சேசெய்வெனப்புகழ்த்தி
[லெவ்னை.

வெய்யவன்குலத்துதித்திசைவிளங்கியவேந்தன்
வையகம்புரந்தருளகளங்கன்வாழ்மன்றில்
பொய்யில்பாரதிபுருடன்மெய்மெய்த்தபோன்று
மையிலாக்கவியொட்டக்கூத்தன்வாழ்ந்தனனே.

எனக் கூறியிருத்தலைக் காண்க.

அன்றியுமிக் கூத்தர் எல்லாம் பிரபந்தங்களையு மெளிதிற் பாடவல்ல வித்தாரகவி யென்பதற்குப் பிற்காலத்தோர்கவி

வெண்பாவிற்புகழேந்திபரணிக்கோரசயங்கொண்டான்விருத்தமென்னு
மொண்பாவுக்குயர்கம்பன்கோவையுலாவந்தாதிக்கொட்டக்கூத்தன்
கண்பாயகலம்பகத்திற்கிரட்டையர்கள்வசைபாடக்காளமேகம்
பண்பாகப்பினைசந்தம்படிக்காசலாதொருவர்பகரொணாதே.

எனக் கூறியிருத்தலையுமறிக. இதில் ''கோவையுலாவந்தாதிக்கு'' என்றிருத்தலைக்காணத் தகியாதோர் ''கோவையுலாவந்தாதி'' என மாற்றி வழங்கலாயினர்.

7. இதை ''பகழிப்புலவர்புகழொட்டக்கூத்தன்'' என மாற்றிப்படிக்கு வர், ''பாடும்புலவர்பணிவொண்டக்கூத்தன்'' என்பதைப் பார்க்கத்தெரியாதி லொருப்புரட்டர். அன்றியும் ''பாடும்புலவர்புகழ்ந்தினந்தகூத்தன்'' எனவும் பாடம். இவ்விரண்டையு மொழித்துப் 'புகழொட்டக்கூத்தனென

மாற்றியதில் அவ்வக்கண் கெட்ட அவ்வியப்புல்லர் காலவழு விருத்தலைக் கருதிலர் போலும்.

8. இப்படி நிகழ்ந்துள்ளதை மாற்றிச் சிலர் ஔவையாரையே யதன் பொருளைத் தெரித்தல் வேண்டுமெனக் கேட்ப, அதற்கவ ரவ்வா றுரைத் ததாகக் கூறுவர். இது மரபுவழு: கவியுரைப்போரே யதன்கருத்தையு ரைப்பது அவர்க்குக் கனமுமன்று. சில ரதன்பொருளைக் கம்பர் விளக்கி யதாகவுங் கூறுவர். அரசனையின்றேன் தனது சமுகவித்துவானால் விளக்கக் கூடாதவழி அயலினுள்ளோரை நோக்க, அவ்வாறு விளக்குதல் கூடும். இல்லையேல் அது விதிவழு.

9. இவற்றைப்பற்றி பிற்காலத்திற் சிலகவிகள்

குட்டுதற்கோபிள்ளைப்பாண்டியனிங்கில்லை
குறும்பியளவாய்க்காதைக்குடைந்துதோண்டி
யெட்டனமட்டறுப்பதற்கோவில்லியில்லை
யிரண்டொன்றாய்முடிந்துதலையிரங்கப்போட்டு
வெட்டுதற்கோகவியொட்டக்கூத்தனில்லை
விளையாட்டாக்கவிதைதனைவிரைந்துபாடித்
தெட்டுதற்கோவறிவில்லாத்துரைகளுண்டு
தேசமெங்கும்புலவரெனத்திரியலாமே.

என்றும்,

தென்மதுரைவேப்பத்தூர்சங்கவாணர்
சிரசையப்பச்சிறைக்கோடச்செய்யும்வீரத்
தன்மையொன்பொய்யாமொழியான்பகழிக்கூத்தன்
[illegible]விருந்தலைசாய்த்துத்தக்கோர்தம்பால்
நன்மையிலுற்றிலறியாக்குங்கவிச்சக்ரேச
நாமன்முதலானோரின்றுநிலத்தி
லின்மையினாலின்றேபுன்கவிகற்றோ
செல்லாருமல்லராயிசைக்கின்றாரே.

என்றும்,

கல்லார்க்கசடறவின்னைகவிஞரெனத்திரியா
ரெல்லாமறிந்தவர்போலிருமாப்பரிவர்களிடம்

வல்லான்கவியொட்டக்கூத்தனைப்போற்றிறைவாங்கிடுவோ
ரில்லாமையாலல்லவோவெங்குயிப்படியெய்தினரே.

என்றுங் கூறியிருத்தலைக் காண்க.

10. இக்கதை நடந்திலதென்பது திண்ணமாக — முன்னை ஒளவைமொழியை [illegible] இராஜகுமாரனை வாழ்த்துதலாக் "வரப்புயர" எனக்கூறியதற்குக் கம்பர் பொருளுரைத்தாரெனக் கதைகட்டியவர்போல் சிலரெழுதிவைத்ததுபோல இதற்கு மவ்விதமே யவர் இராமாயணம்பாடி யரங்கேற்றியதெனக் கட்டிவைத்த ஒட்டக்கூத்தர் சார்த்தியெழுதிவைத்தனர். எதிர்சேர்த்து எழுதி னுமெழுதலாக அதிலுமோர்சோழராசனிக்கம்பரானவர் வழியேயோதிற விற குவிருப்பத்திற்காகப் பாடப்பட்டு அவன் குறிப்பு வழிநின்றதையும் பாடலா கவென்று அதற் கியல்பாக நாட்டிற்றுப் பொருள்சொல்லிச் சமர்த்தித் தலைப்படுத்தியவாறு அவனைப் பெருமைப்படுத்தவேண்டும்" என முன்ன ரெழுதியோர் பின்னர் "அரசனிட்டபொருள் என்று கவிபாடினந்த வீ த்துவான் வரவில்லையெனக் கவலைகொண்டு அவனுவக்கக் கேட்க வேண்டுமென்றதைப்பொருளில் அவனது பண்டோரம் வெளிப்பட்டு மது வெள்ளைத்திருக் குறைவு வருமென்று கம்பர் தனது கற்றுச்சொ ல்லியதை விட்டுச் செவியிலவனை மது சமர்த்துறும்படி செய்துவைத்தார்" என்றெழுதிவைத் திருக்கின்றனர். இப்படி முன்னோர்கும் பின்னுக்கு முர ணுமென்பதை யறியிலேபோதும் அரசனவனிதனையென்ன யறிந்தி ருந்தும் அவனை யநுகாரணப்பொருளிட்டு மறைப்பிக்கத் துணிவனோ? அவ னைக் கல்வியுறுத்தக் கவிஞனையானுங் கூடுமோ? இப்பொய்க்குப் பொரு த்தமில்லை யென்பது புலவர்களுக்கும் புலப்படுமே. கம்ப ராமாயணம் பாடி யரங்கேற்றியதெனவுள்ள ஒரு வேறுதை கட்டிக் கதையைப் பற்றிப் பின்பு இடம்பெற்றவழி விளக்குதும் ஆண்டு கண்டுதெளிக.

11. இதை "ஒட்டக்கூத்தன்பாட்டுக் கிரட்டைத்தாழ்ப்பாள்" என க் கூறியதாக இவருக்கு அப்பெயர் வராமுன்னமே, "பாடும்புலவர்பணிகொ ண்டகூத்தன்" என்றிருத்தலைப் "பாடும்புலவர்புகழொட்டக்கூத்தன்" எனத்திருத்திபதற்கொப்பக் கூறுதல் காலவழு, அன்றியு மது "எத்தட் பாட்டுக்கெதிர்பாட்டில்லை" எனவும், கல்லாடம் படித்தவனோடு மல்லாட வேண்டாம்" எனவும் வழங்கும் பலவகை வழங்கச்சொற்கள் போல அவ ரது பாட்டின் சிறத்தைக் காட்ட வழங்குமோர் வழக்கச்சொல்லேயன்றி வேறு காரணத்தைக் குறித்து வழங்குவதன்று.

12. சிலர் "வெண்பாவிற்புகழேந்தி பரணிக்கோ செயங்கொண்டா ன் விருத்தமென்னு மொண்பாவுக்குயர்கம்பன்" என விருக்குந் தனிப்பா டலின் கருத்தை யுணராது, இப்பரணியென்னும் பிரபந்தத்தினைச் செயங் கொண்டானென்னுமோர் புலவரால் செய்யப்பட்டதெனக் கூறுவர். தெ ன்னதொட்டியப்புலவரது பேரொன்றே வழங்கிற்பதன்றி, அக்காலவரி ருந்ததாகவேனும் இப்பிரபந்த மவரால் செய்யப்பட்டதாகவேனும் யாதொ ரு சாதனமுங் காண்கிலம். வெண்பா பாவெதிற் புகழேந்தியும், விருத் தம் பாவெதிற் கம்பரும், கலம்பகம்பாவெதி விரட்டையரும், வசைகவிபா வெதிற் காளமேகமும், சந்தக்கவி பாவெதிற் படிக்காசு புலவருஞ் சிறந்த வர்களானற்போலப் பரணிப்பிரபந்தம் பாடுவெதிற் செயங்கொண்டான், சிறந்தவரென்பது கருத்தேயன்றி; இவர்கள் மற்றப்பாக்களும் பிரபந்தங்க ளும் பாடத்தவரிவரென நினைத்தல் கூடுமோ? அன்றியும்

வாக்குக் கருணைகிரி வாதவூரன்றனிவு
நாக்குக்குத் திருஞான சம்பந்தன் — நோக்குக்கு
நக்கீர தேவனே பண்புக்குச் சுந்தரனுஞ்
சொற்பரிவுக் கப்பரெனச் சொல்.

என்பது மொன்று. ஆயினிவர்களொருவர்திற மற்றொருவர்க் கில்லை யென்பது யாங்ஙனம். இவ்விரு தனிப்பாக்களின் கருத்தை யுய்த்துண ருமிடத்து, ஒவ்வொருவர்க் கொவ்வொன்றி வியற்கைத்திறமும் மற்ற வற் றிற் செயற்கைத்திறமுமா மென்பது வெளி.

13. இக்கிரந்தமாக — ஒட்டக்கூத்தர் கவியங்கைக் கூத்தருக்கும் புக ழேந்திக்கு நிகழ்ந்ததாகப் பலவிதந்தி அப்பிதற்றல்களிற் கம்பர் பிற்றங்க ளெனக் கலந்து வரைந்து முடித்தபின், புகழேந்தி கூத்தரைத் தமக்குள் பலவாறுக நிந்தித்து அவரைக் கொலைசெய்யத்துணிந்து காலம்பார்த்திரு ந்து ஒருநாளிராத்திரி யக படுக்கைவீட்டில் ஒருவருக்குந்தெரியாமல் ஓர் பெரிய கருங்கல்லைச் சுமந்துகொண்டுபோய் ஒளித்திருந்தனரென்றும், பின்னரங்கே கூத்தருக்கு மவர் மனைவிக்கும் போஜனவிஷயத்தில் நேர் ந்த சம்பாஷணையால் தாமவரை விரோதமின்றிக் கலந்துகொண்டனரென் றுங் கற்பித்து வரைந்திருக்கின்றனர். இக்கற்பனை யப்புகழேந்தியாரது கனத்தைக் குறைக்குமென யறிந்திலர்போலும். அந்தோ! இவர் எப்புல வரிடத்தில் வைத்துள்ள அபிமானம் வெகுநேர்த்தி! வெகுநேர்த்தி! வித்து

வான்களாயினோர் ஒருவரையொருவர் வெல்லவேனும் அல்லது கொல்லவேனும் வேண்டில் தங்கள் வித்துவ சாமர்த்தியத்தாலேனும், தெய்வ பலத்தாலேனும், வேறெவ்வித மந்திரதந்திரங்களாலேனு மவற்றை முடிக்கின் அவர்க்குக் கனமுங் கீர்த்தியுமுண்டாம். இப்படி இருட்டுப்பட்டிகன் போலப் படுக்கையறையிற்போ யொளித்துக்கொண் டிருந்து நித்திரைவேளையிற் றலையிலோர் பெருங் கருங்கல்லைப்போட்டுக் கொல்வதினாலுண்டாகுங் கனமுங் கீர்த்தியும் எத்தகையவோ வறிகிலம். இத்தகைய கதையினை யெழுதியோர் "மகா பண்டிதனைச் சிறுபிள்ளை வென்றது" என்றுள்ள கதையினைப் பார்த்தேனும், அருணகிரிநாதர் பகழிக்கூத்தர் முதலாயினோர் வில்லிபுத்தூரார் வெப்பத்தூர் சங்கத்தினர் முதலானவர்களை வென்ற சரிதங்களைக் கேட்டேனு மெழுதலாகாதா? உலகாளு மரசனோடு சமானமான தானத்திலிருந்து சகல மந்திராலோசனைகளையுங் கலைக்கியானப் பிரசங்கங்களையும் விளக்கிச் சிவிகை முதலிய பல சின்னங்களோடு வருவதும் போவதுமாயுள்ள ஓர் சமஸ்தான வித்துவானுடைய சரமானது சுகந்த புஷ்பங்களையுஞ் சிறந்த சாஸ்திரங்களையும் நவரத்தினக் கற்கள் பதித்த கணையாழி பவுத்திர முதலிய மோதிரங்களையுஞ் சுமப்பதல்லது, ஒரு பெரும்பாரமானதும் ஒருவன் றலையையுடைத் துயிர்போக்குவதுமான கருங்கருங்கல்லையுஞ் சுமக்கத் தகுமோ? அன்றியும் புவிச்சக்கரவர்த்தியைப்போன்று கவிச்சக்கரவர்த்தியாயுள்ள கூத்தரது அரண்மனை வாயில் தோறும் எத்தனை காவலாளரிருப்பர்? அவர் படுக்கையறையுள்ள வந்தப்புறத்திலே ஸ்திரீசனமன்றிப் புருடர் நுழையக் கூடுமோ? அல்ல திவரொருவரே தனித்துக் காவம்பார்த்து ஒருவருக்குந் தெரியாதபடி இராப்போதிற் சென் றொளித்தனரெனினும் ஒரு பெரிய கருங்கல்லைச் சுமந்துகொண்டு பல காவல்களையுங் கடந்து செல்லத் திருட்டுப் புன்மாக்கட்கும் அசாத்தியமாயின், கல்வியினும் - செல்வத்தினும் - நாகரீகத்தினும் - பிரபுத்துவத்தினும் - பெருமையினும் - ஒழுக்கத்தினும் - கீர்த்தியினும் - தயாளத்தினும் - சிவகாருண்யத்தினும் - சச்சரபுத்தியினும் - பிரம்மக்கியானத்தினும் மற்றுமுண்டான வெல்லா மாட்சிமைகளினு மிக்காராயுள்ள இப்புலவரேறக்குச் சாத்தியமாமோ? இத்தகைய பெருந்தகையோர் அத்தகைய சிறுதனைமையான புன்றொழிலைச் செய்ய உள்ளத்திலும் நினைப்பரோ? ஓ அறிஞர்களே! அவ்வாறு நினைத்தனரேல் அவரென்ன கண்டகரோ? கயவரோ? மூடரோ? மூர்க்கரோ? சோரரோ? கொலைஞரோ? மற்றெத்தகையரென நினைத்து இத்தகைய கட்டுக்கதையினை அவர்பொருட்டு மிக வபிமானத்தோடு கட்டி அவரைக் கொலைசெய்யத் துணியு மாபாவி யாக்கினர். அக்கூத்தர்

புகழேந்தியின் பாடலிற் கொண்டுள்ள வியப்பைப் புறத்திற் காட்டாவிடினும் அகத்தின்கண் மதிப்புற் றிருந்தன ரென்பதும் இவரதை யுணர்ந்து வியந்தன ரென்பது முண்மையே; அவ்வுண்மை வேறு விதமாய்ப் பின் வருங் காதையிற் றெள்ளிதின் விளங்கும். ஆண்டதனைக் கண்டபின் இத்தகைய கதைப்புரட்டர் முகத்தில் இனியதனைக் கையாடும்படி ஒரு மண்டல மளவுங் காறியுமிக.

14. இவ்விருவகைக் கவிகளும் பாடியதற்குக் காதையின்காணமாக- இக்காதையை வேறுவிதமாய்ப் புரட்டிக் கூத்தர் மூன்றுமதிக்கு நான்குமதியாக வைத்துப் பாடியதி லிரண்டை யொழித்துப் "பிள்ளைமதிகண்டு பேதைபெரியமதியுமிழந்தாளே" என மாற்றி, அதற் கௌவையார் "ஒட்டா வொருமதிகெட்டாய்" என்றோதி யவரை யிகழ்ந்ததாகச் சாதித்துத் தங்க ளறிவின்மையையு மழுக்காறையும் வெளிப்படுத்தினர். ஒட்டா வொருமதி கெட்டா யென்பதிலுங் காலமுழு விருத்தலைக் கண்டிலர். எவ்விதத்தேனு மவரை யிகழ்வதே சாலுமென இத்தகைய பொய்யும் பொறாமையுமான வாக்கியங்களை நெடுநாள் விரதமிருந்து கற்றுக்கொண்டனர் போலும். என்செய்வர் பாவம்! தன்னையுடையோர் மற்றைய மூன்றடிகட்கு மாற்றிய வோரடிக்கு முள்ள சொற்சுவை பொருட்சுவைகளைக்கண்டு தெளிந்து, கூத்த ரொவ்வோரடிக்கு மொன்றொரு மதிவைத்து வேறு பொருள்படப் பாடலெனினும் ஒன்றேனுந் தவிராது பாடவல்லரீ ரென்பதை யறியக்கடவர். ஆயினு மித்தகைய கல்வியப் புலவர்க்குக் கூத்தர் மீதுள்ள வைட்டியம் பெரிதன்றோ? அன்றியு மக்கூத்தர் "பிள்ளைமதிச்செம்மதியுமென்றன் பேதையிழக்குமொருமதியே" என மூன்று மதியைவைத்துப் பாடியதாகவுங் கூறுவர். இம்மூன்று மைக்கச் சத்தியந் திரண்டேவைத்துப்பாடினரென்பது இனிய கல்வி கேள்விகளிற் பயிலாத சனர் கொள்கையென் றறிக.

நல்லறிவிற்சிறந்த நண்பர்களே! இப்புரட்டு மாற்றும்புராதனத்தன இக்காலநூதனத்தனவாய் அவ்விருவகைக் கவிகளும், பின்வரும் இருவகை வெண்பாக்களும் பாடியதற்குக் காதை இவ்விதமாகச் சில புலவறிவிற் சிறந்த புலவர்களாற் கற்பித்துச் சொற்பமின்றி வழங்கி வருகின்றன. அவை வருமாறு—(ஒருநாள் உறையூரிலே குலோத்துங்கசோழன் தன் சமஸ்தான வித்துவானுள் ஒட்டக்கூத்தரும், பட்டமகிஷியுடன் பாண்டியநாட்டிலிருந்து சீதனமாகவந்த புகழேந்திப் புலவரும் சோடாக்துவர, பாதசாரி

யாய் உலாவிவரும் வீதிகளிலொன்றில் ஒரு வீட்டுத் தெருத்திண்ணையில் இரண்டு கால்களையும் நீட்டிக்கொண் டுட்கார்ந்திருந்த ஔவையார் சோழனைக் கண்டவுடன் ஒரு காலை மடக்கிக்கொண்டனர்; அருகில் புகழேந்திப்புலவர் இருந்ததைப்பார்த்தவுடனே மற்றக்காலையும் மடக்கிக்கொண்டனர்; அவர்களை அடுத்தாற்போல வந்த ஒட்டக்கூத்தனைக் கண்டவுடனே இரண்டு காலையும் நீட்டினர். இதனைக்கண்ணுற்ற ஒட்டக்கூத்தன்; அவமானமும் சீற்றமும் மூண்டவனாய் ஔவையாரை நோக்கி, "ஓ கிழவீ! இவ்வாறு என்னை அவமதித்தது என்னை?" என, ஔவையார், "அரசன் கிரீடாதிபதியாதலால் அவருக்கு ஒருகாலையும், புகழேந்திப்புலவர் ஒரு மகாவித்துவானானதால் அவருக்காக இரண்டுகாலையும் மடக்கினேன் நீயோ கல்விநிறைவில்லா வீண்புலமை பாராட்டு மொரு மூடனாகையால் இரண்டு காலையும் நீட்டினேன்" என்று சொல்லி, "உண்மையாகவே நீயும் புகழேந்தியைப்போல் ஓர் சிறந்த வித்வானாயின் சோழனையும், அவனுடைய குடையுஞ் சிறப்பித்துச் சந்திரனுக்குப் பெயராகும் ஒரு பதத்தை யொருபாவி னீற்றடியில் மூன்றிடங்களில் பிரயோகப்படுத்திப் பாடும் பார்ப்போம்" என்று சொன்னார்.) என்பதொன்று: (ஔவையார் சோழனுடைய சபையினிடத்தில் தாம் இரண்டு கால்களையும் நீட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பர். அக்காலையில் கம்பநாடர் அங்கு வருவாராயின் அவர் வரவைக்கண்டமாத்திரத்தில் இரண்டு கால்களையும் மடக்குகிறதாம், புகழேந்திப் புலவர் வருவதைக்கண்டால் வலக்காலையும், சோழனைக்கண்டால் இடக்காலையும் மடக்குகிறதாம், ஒட்டக்கூத்தரைக் கண்டால் இரண்டுகாலையும் நீட்டியபடி யிருத்தலும் வழக்கம், இதைப் பலமுறை ஒட்டக்கூத்தர் கண்டு, இந்த ஔவையானவள், சிறந்தவராகிய கம்பநாடருக்கும், உனக்கும் செய்யும் மரியாதையைப் பற்றி யான் ஒன்றுஞ்சொல்லவில்லை. புகழேந்திக்கு வலக்கால் மடக்குகைக்கும், எனக்கு இருகாலையும் நீட்டியபடி யிருத்தலுக்கும் யாதுகாரணம்? இதை நீ ஔவையினிடத்தில் கேட்டறியென்று சோழராசனிடத்தில் ஒட்டக்கூத்தர் சொல்லிக்கொண்டனர். அவ்வாறு ஔவையார் செய்வதைச் சோழராசனுங் கண்டு எம்பெருமாட்டியே ஒட்டக்கூத்தரும், புகழேந்தியாரும் ஒத்தபுலவர்களாயிருக்க, ஒட்டக்கூத்தருக்கு இரண்டுகாலையும் நீட்டியபடி யிருத்தலும், புகழேந்தியாருக்கு வலக்காலை மடக்கலும் உமக்குத் தகுதியன்றே யென்றனன். நான் செய்வது தகுதிதானென்று சொல்லி, இருவரையும் அழைத்துத் தமது கையால் சில குறிகளைக்காட்டி, இவற்றிற்கிணங்க ஒரு வெண்பாச் செய்யாவென்று ஒட்டக்கூத்தரைக் கேட்டனர்.) என்பதொன்று: இவ்விரண்டு

கதையுள் ஔவை கால்நீட்டியதினும், கவிகேட்டதினும், பிறவற்றினும் ஒன்றுங் கொன்று முரணுற்றிருத்தலை யூகித்தறிக. ஆயினுமிவ் விரண்டுக் கதைகளும் விநோதரச மஞ்சரியினின் றெடுத்துத் தனியே அச்சிடப்பட்டனவாம்.

அவ்விநோதரசமஞ்சரி யென்னும் புத்தகமோ? ஏறக்குறைய நாற்பது வருடத்திற்கு முன்சென்னைத் துரைத்தன வித்தியாசாலையில் தமிழ்ப் பண்டிதரா யிருந்த அ. வீராசாமி செட்டியார் என்பவரால் அவரவ ராவசியமாக வறியவேண்டிய விடயங்களான தெய்வக் கொள்கை - கற்றாய்ந்தொழுகல் - கற்பு நிலைமை - செய்ந்நன்றி மறவாமை - காலமேதுவியல்பு முதலியவைகளோடு வாசிப்போர்க்கு வியப்பையு நயப்பையு முண்டாக்கத் தக்கவையான சில விநோதக் கதைகளையும் ஔவையார் - ஒட்டக்கூத்தர் - புகழேந்தி - கம்பர் - காளமேகமாகிய பூர்வ வித்துவசிரோமணிகளின் கதைகளையுஞ் சேர்த் தச்சிடுங்கால், சாதி வைடம்மியமுஞ் சமயவைடம்மியமுமாய் பொறாமை புறங்கூறல் முதலிய புன்னெறிகளைப் பூண்டமைந்த சிலர் பன்னாள் பாடுபட்டு அவ்வித்துவசிரோமணிகள் [illegible] மீதிற் கற்பித் தெழுதிவைத்த சில பொய்க்கதைகளையுந் தச்சிட்டு வெளியரங்கமாக்கும் படிக்குத்தர, அக்காலத்துள் தானுமொருவராய்த் தாதவினியத் தலையேறப் பெற்றுக் கற்கண்டினோடு கல்லுப்பையுங் கலந்து வைத்ததுபோல் நிரவி அச்சிடப்பட்ட தொன்றன்றி அதிற் சில வாய்ந்துணர்ந்த வறிவுடையோரால் அங்கீகரிக்கத் தக்கவையன்றென்பது வெட்டவெளி. இதுபற்றியே யச்சிலவற்றைப்பற்றிக் கண்டிப்பதினால் வரும் பயன் யாதுமில்லையெனக்கருதி விடுக்க விடுக்க; அவைகளைப்பின்னும் விருத்திசெய்வதற்கு அவ்விநோதரசமஞ்சரி [illegible] கற்பிதக்கதைகளை ஆதாரமாக்கிக்கொண்டு தெளிவிலா வறிவினராய் வித்தியா[illegible]னிற் கற்குஞ் சிறுவர்களும் பிறரும் வாசித்து நம்புமாறு இடைவிடாதச்சிட்டு வருகின்றனர். இவ்விதமாக இவ்வாறு செய்ய விடம்படினும் அவ்வித்தியாசாலைகட்குத் தலைவராயுள்ளார், அவற்றை யாய்ந்துள்ளபடி செய்வித்தற் கேலாரோவெனின், அவர்கள் திராவிடபாடையிற் றேறாத ஆங்கிலேயர் என்செய்வர் பாவம்! அவ்வித்தியாசாலைத் தலைவருமவர்களனுமதிபெற்று இவ்வாறுசப் பொய்க்கதைகளை வெளியரங்கஞ் செய்கிற வித்துவான்களும் "விளையாட்டாக்கவிதைகளுரைத்துப்பாடி - கெட்டுநற் கோவறிவில்லாத்துரைகளுண்டு - தேசமெங்கும் புலவரேனத்திரியலாமே," என்றபடி விளங்கியிருக்கின்றனர். என்செய்வது? இப்பொய்க்கதைகட் கெல்லாம் அக்கால் புராதனத் தாபகராயிருந்த அ. வீராசாமி செட்டியா

ரைநூடியமாத்திரம் திராவிடபாஷையிற்றேர்ந்து அவருக்குத் தலைமை யிருந்த கலம்பொருந்திய பெர்சிவேல் ஐயரவர்களே கேட்காது அவரிவ்வ டப்படிச் சரிதை எழுதியிருக்கவென்றால், இக்காலிருக்குங் கண்மூடி களானவர்களைகள் யாதறிவர்? இத்தகைய பொய்க் கதைகளைக்கட்டும் புல வர்க்குப்புராணகதைகளே: அவ்விநோதரசமஞ்சரி என்னும் புத்தகத்தில் அச்செட்டியார்தாம் பதித்திருப்பது (ஔவையார் கேலியாகச் சோழனு டைய சமஸ்தான வித்துவானாகிய ஒட்டக்கூத்தனைப் பார்க்கிலுஞ் சோழன் மனைவிக்கு அந்தரங்கமாக வந்த புகழேந்திப்புலவரே மிகச்சிறந்தவரென மதித்திருந்தாள். அப்படியிருக்கச் சோழன் ஒருநாள் தன் சபையில் ஔ வையைநோக்கி, "ஔவையே! ஒட்டக்கூத்தன் புகழேந்தி ஆகிய இவ்விரு வர்களில் யார்சிறந்தவர்" என்றுகேட்டான். அதற்கு ஔவை தாயினை புகழேந்தியை உயர்த்திச் சொன்னால் சோழனுக்கு விரோதமாகத் தோற் றமாகையால், அதைக்குறிப்பாய் எல்லோருக்கும் அறியச்செய்யவேண்டு மென்றெண்ணி, ஒட்டக்கூத்தனை நோக்கிச் சந்திரன் என்னும் அருத்தந் தொனிக்கும் ஒருபதத்தை ஓர்பாவினிற்றொடையில் மூன்றிடங்களில் பிரயோ கப்படுத்தும்படிச் சொன்னாள்.) என்பதே: இதில் - ஔவையார் தெருத் திண்ணையிலேனுங் கொலுச்சபையிலேனும் தமது கால்களை நீட்டிக் கொ ட்டதாகக் கிடையவில்லை. கைகளை நீட்டிச் சொன்னதாகவே கண்டிருக் இவ்வாறு கைகளைநீட்டிச் சொல்லியதில் ஔவை கூத்தரைப்பார்க்கிலும் புகழேந்தியே சிறந்தவரென மதித்துத் தாமே யவர்மீதிரங்கிச் சொல்லிய தாக விருக்கினும் ஒருவாறுபொருந்தும். குலோத்துங்கசோழன் தனக்குப் பிரதிநிதியாகவும் - போதகாசிரியருமே - மந்திராலோசனைத் தலைவருமாயுள்ள கூத்தரை, முன்னர்த்தனக் கிளவரச பட்டாபிஷேகஞ் செய்தகாலத்தில் அவர் தன்னை வாழ்த்துங்கால

"ஆடுங் கடைமணி நாவசையாம லகிலமெங்கு
நீடுங் குடையைத் தரித்தபிரான்"

என்று பாடியபோது ஆசிரியர் தன்னைத் துதிப்பது அழகல்லவென்று விரைந்து

"நித்தநித்தம்
பாடும் புலவர்ப் பனிக்கூத்தன் பதாம்புயத்தைச்
சூடுங் குலோத்துங்க சோழனென்றேயெனைச் சொல்லுவரே."

என்றவரைத் தானே துதித்துப்பாடி அதனை முடித்த பத்திமையுடைய மற

த்து, அந்நெறிநிலையே மரியாதையின்றி "ஒட்டக்கூத்தன் புகழேந்தியா கிய இவ்விருவர்களில் யார்சிறந்தவர்?" என்று கேட்டனனென்றால் இது கல்வியறிவில்லார் கூறுதற்குரியதா? அல்லதுச் சோழனுக்குத் தனது மனையாளின் [illegible] பொருளான புகழேந்தியைச் சிறைவைத்த கா ரணத்தால் கூத்தர்பால் முன்னிருந்த பக்தியும் குறைந்து மரியாதையற்றுக் கேட்டனனெனினும், அதையுணர்ந்த ஔவையார் "நாமே புகழேந்தியை யுயர்த்திச்சொன்னால் சோழனுக்கு விரோதமாகத்தோற்றும்" என்றெண்ண கருதல்வேண்டும்? இதெல்லாஞ் சிந்தனையின் மூடனுமன்றோ? [illegible] பொய்க் கதையைப்பற்றி அச்செட்டியாருக்கு அறியாமையில்லையாயி னும், இதைக்கற்பித்துக்கொடுத்த அவர் தாதுவினையும் அவர்க்கக்கால் தடு த்தக்கூடாததா யிருந்ததுபோலும். ஆதலின் கதியற்ற பிசுனமா யிருந்த வை கம்பருக்குரிய இவ்வகைக் கற்பனைக்கதைகளே யாமென்பதற்கு அவரவற்றிற் சிந்திக்கும் சில கதைகளே சான்றாம்.

"இப்பிராந்தனைப் பொய்க்கதையின் றன்மை. இம்மட்டுமல் லீறு, மே கூறிய நூதனப் பொய்க்கதை யிரண்டின் முதற்கதையில் ஔவையார் கூத்தரை நோக்கி, "புகழேந்திப்புலவர் ஒரு மகாவித்துவானாகையால் அவ ருக்காக இரண்டுகாலையு மடக்கினேன், நீயோ கல்விநிறைவில்லா ஸீல்பு லமை பாராட்டுமொரு மூடனாகையால் இரண்டு காலையு நீட்டினேன்." எனக்கூறியதாகப் புகழேந்தியை யுயர்த்திக் கூத்தரை தாழ்த்தியதில் அவ ரடைந்த பெருமையென்னே? இவரடைந்த சிறுமையென்னே? அப்புகழேந் தி கூத்தரால் ஆறுமாதமளவுஞ் சிறைச்சாலையிலடைபட்டு அதிலவ ருத்தி ரவால் சிறந்தரு மாழைக்கறியும் அதற்கேற்ற வுப்பும் பெற்றுச் சீவித்திருக் கச் சகியாது இதுவுங் கன்மானுசாரமென்றெண்ணி அவ்வழியிற் றன் னோக்குப் போகிற சிறிகள் கேட்க இவ்வாறு பாடல்கள் பாடி அதனை யவர்கள் கொண்டுதந்த உண்டியைப் புசித்துமன் றது மறந்துபோமா? இரண்டாங்கதையில் "ஔவையார் சோழனுடைய சபையில் இரண்டுகா ல்களையு நீட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பார். அக்கால் கம்பநாடர் அங் குவருவாராயின் அவர் வரவைக் கண்டமாத்திரத்தில் இரண்டுகால்களையு மடக்குறுதலும் ஒட்டக்கூத்தரைக் கண்டால் இரண்டுகால்களையு நீட்டிய படி யிருத்தலும் வழக்கம்" எனவும், இதைப்பலமுறை ஒட்டக்கூத்தர் கண்டு சோழனை நோக்கி இந்த ஔவையாரவள் சிறந்தவராகிய கம்பர் ருக்குச்செய்யு மரியாதையைப் பற்றி யான் ஒன்றுஞ் சொல்லவில்லை. எனக்கிருகாலையு நீட்டியபடி யிருத்தலுக்கு யாது காரணம்? இதை நீ கேட் டறி," எனவும் சொல்லியவைகளால்— அக்கம்பர் தான்பாடிய இராமாயண

முன்னிலையில் கூத்தரால் சினக்கப்பட்டதும், அதற்கிணங்கின சோழராஜனு லுதைக்கவரப்பட்டதும், அக்கால் வேளாளராலும் வன்னியராலும் தான் பெற்றிருந்த விருது முதலியன இழக்கப்பட்டதும், ஒட்டனொட்டிய கோவணத்தோடே அயலூருக் கருடனுஞ் சொல்லாமலோடப்பட்டதும், இரண்டொரு நாள் இடிக்கத் தண்ணீரும் இடைப்பதரிதாகி உதராக்கினியால் வேகப்பட்டதும், அக்கால் செட்டிவீட்டிலும் செக்கான்வீட்டிலும் அவலும் பிண்ணாக்கு மிரக்கப்பட்டதும், அவையுங்கிடைக்காது ஒருவன் தனக்கென வைத்திருந்த பழங்கஞ்சி தரக் குடிக்கப்பட்டதும், அவனது விடைக்குக் கூலிக்கு பிரண்டுமுழ முண்டுகளைப்பெற்று முடிக்கப்பட்டதும், அப்பாலோர் பெண்பாலுக்கு மட்கலங்கீழ் நெற்கூலி வாங்கப்பட்டதும், மற்றொரு தாசியிடம் பாடலின்பொருட்டுப் பொன்பெற்று அவளை வருணித்த முன்னிலையில் ஔவையாரால் அடா! ஆர்க்குமாகாத வலங்கைணனமே; அடா! எமனேறு மெருமைக்கிடாவே; அடா! கவிதாகனமாகிய கழுதையே; அடா! கூரையில்லாத குட்டிச்சுவரே; அடா! குலராமன்றனாகிய குரங்கே; என வைதப்பட்டதும், பின்னர் சேரநாடு சென்று அந்நாட்டரசனாற் கள்ளனெனப் பிடிக்கப்பட்டதும், அச்சேரநாட்டரசன் செய்யும் கீர்த்தத்தில் யாசகம் வாங்கும்போன சமயத்தும்— அன்றுமீண்டு சோழநாடடைந்து வேணின்பொருட்டுத் திருக்கைவழக்கம்பாடிப் பிரசங்கித்த காலத்தும்— அவ் ஔவையின் முன்னர் கூத்தராற் கழிக்கப்பட்ட இராமாயணத்தை அரங்கேற்றிய வேளையினும் இன்னும் இத்தகைய பலவமையத் தெல்லாம் அவ்வெளளையாற் பலவாய் நிந்திக்கப்பட்டும், அவ்வேளாளர் பொருட்டு மும்மணிக்கோவைபாடி ஓர் வித்துவ சிரோமணியாகிய தாசியால் அவமானங்கொள்ளப்பட்டும், இக்கூத்தர் சிறக்க ஓர் [illegible] மாண்டு பின்னர் தன் மகனது வேண்டுகோளால் இராத் பிழைக்கப்பட்டும், அப்பாலம்மகனாலேயே தானெழுதியனுல் அவமதித்திடி வைடயப்பட்டும், இப்படி மின்னும் பலவாய வெத்தனையோ துன்பங்களெல்லாம் மெய்தப்பட்டுழன்ற தாதையெல்லா மறைத்துப்போம: இத்தகைய பெரியோர்களைக் கட்டியோர், சத்குணசீலராகிய புகழேந்திப்புலவர் கூத்தரைக் கொல்லவேண்டி ஓர் பெருங் கருங்கல்லைச் சுமந்து கொண்டுபோய் அவர் படுக்கையறையி லொழிந்திருந்தனரென ஓர் பொய்க்கதை கட்டிய மூடினும் பெருமுட்டர் போலும். இவர்கட்கு நேர்ந்த கேடென்னையோ? அந்தோ! இரண்டொன்றாய் முடித்து தலையிறக்கப்போட்டு வெட்டின சோறற்றண்டனைக்கதிகாரியான கூத்தரே கல்விநிறைவில்லா வீண்புலமை பாராட்டும் ஒரு மூடனாகுல், இதனினுந் தாழ்ந்த கொய்தற்றண்டனைக்குக் குட்டற்றண்டனைக்கும் அதிகாரிகளான வில்லிபுத்தூராருக்கும் பின்னைப்பண்டிதர்க்கும் யா

தாகுவர்! இத்தகைய தொழில்களைத் தங்களுக்கிசைந்த கவிகள்பாற் செய்த்தற்க அதிகாரிகளென்பதனால் அவர்கள் கவியரசின் கீர்த்தி ஒன்றாக்கொன்று மேலாமெனல் கருத்தேயன்றோ? இடைவிடா திருவேதொழிலாகப் பொய்க்கதைகளெழுதப்புகும் புல்லர்கள், இத்தகைய சான்றோர்களைன்றி மேல் செய்யுட் சான்றோருமொரு மெய்க்கதையைக் கண்டேனும் இனி யிவ்வாறனவீனத் தொழில்களை இயற்றுவாயவரா? ஒருகாலு மியற்றுயார்: அவர்கள் முடிவிலுய்யப் பெறுதல் உலகா நிறையமே. ஔவையார் தமது காலீட்டிய கடத்திய கதை வேறாக இவ்வாபாசப் பொய்க்கதையையே தாபிக்குமாறு இனியொருகால் வேறொரு செய்யுட் சான்றாக ஓர் கள்ளக்கவி புதிக்கவு நேரும். ஆயினுமக் கள்ளக்கவி யித்தகைய சான்றாகட்கு முன் நாம் தலையெடுத்த வரிதெனக் கருதி நாளை உதித்தவிடத்திற்றானே உருக்குலைத்தொழிக.

ஓ கல்வியறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்த கனவான்களே! ஒரு பாவி கீற்றடியில் மதியென்னும் பெயரை வேறு பொருள்பட மூன்றுவைத்தாட்டம்டச் சத்தியற்றவரா அற்ப கவிகளைக் கண்டால் இரண்டொன்றாய் முடிக்து தலையிறக்கப்போட்டு வெட்டுவர்? அன்றியும் தாழ்கவிருக் தலைசாய்த்துக்குட்டோர் தம்பால் நன்மையினும் நிறைவாங்கும் கவிச்சக்ரேசனுகுவர்? அவ்வாறு மூன்று மதிவைத்துப் பாடுதல் அறிவில்லா மோழைக்கு முற்றாத காரியமன்றோ: அச்செய்யுளி ன் ற்றடியி[illegible] யூன்றிச் சிந்தித்தமாத்திரமே கல்வியுணர்வில்லாக் காந்தையரும் இதுவொரு மதி புரட்டப்பட்டதென உணர்வார்களே: இல்லையே [illegible] கலத்திற் கொட்டுவைத்துப் பற்றுவிப்பதுபோல ஒருபதிப்பில் "பின்னைமதிகண்டம்பேதை" என்றும், மற்றொருபதிப்பில் 'பின்னைமதிகண்டப்பேதை" என்றும், வேறொருபதிப்பில் "பின்னைமதிகண்டேபேதை" என்றும், பின்னொரு பதிப்பில் "பின்னை மதிகண்டெப்பேதை" என்று மொருவாறின்றிப் பலவாறாய்ப் பிதற்றிப் பதித் ததிலேதும்: இத்தனைப் பேதையு மைம்புலனுணர்ச்சியற்ற ஐம்பேதை யென்றில, அதுதாமே யாகலின். உள்ளதை மாற்றி இல்லதைப் புணர்த்திடும் புல்லர்க் கொருவாறோ? பலவாறே: ஒட்டா வொருமதியென்ற பிதற்றலை ஒட்டாயென்று ஔவை கைக்கச்சொன்ன மூன்றில் அவளொன்றை ஒட்டதற்கு நேர்கவைத்து, ஒட்டவொருமதிவிட்டாய் எனப் பிதற்றுவார்தா? கெட்டாயென்றால் மாத்திரந்தானோ இவர்களிடற்ற விழிகுலக்கீர்த்தி எங்கும் பொங்காநிற்கும்? ஆ [illegible] அவ்வம்மையார் "நீயோகல்விநிறைவில்லா வீண்புலமைபாராட்டுமொரு மூடன்" என

சமெல்லியுளாரேல், அம்மாத்திரையிலேயே அவர் தமக்குச் சனநாடப் பாலூர்டியடியாட்கொண்ட கலைவாணியினைமிகத்தராயினு மாகுக வென்று அவர்நீட்டிய கால்களிரண்டையு மீர்த்து மேலேற்றதாகிய அப்புகழேந்தியின் முடலையே கற்பனையாலி மெய்யோசைவாணி மோதுமவனோ வென்று மனருக்குடரு மெச்சுவிட்டுச் சென்றவள் மோதுவள்? இவர் முன்னுன் குரலவுக்கு குமாரறுகிய அம்பிரமனுக்குத் திணைப்படையாளைச் செகிர்ந்த ஓர் வீரமாகாளியைக் கூறிவிப்பிடித் தீர்த்துச் சுழற்றி ஆகாயத்தெறிந்து பின்பவளைடைக்கவிப்புக விதித்த மரபிற்பிறந்தனன்றி, அக்காளியோர்கால் தாட்பாடிவரும் பிரபந்தத்திற்குப் பணிப்பென்று விருந்தபோது அப்பணியிற் குறைநேரச் சினந்து அவன் தாடைபிளக்க வறைந்த தறுகண்வீரராதலின், அவருடைய தயாரத்திற்கோ? மற்றோர்கால் பல பெரியோர்களாலுந் தமக்குந் தமது மரபினர்க்கும் பொன்னுலகோர் பூமாரிபெய்யச் சிரசின்கணுறுப்பதிவென்னும் பெயர்தரப்பெற்ற சிறந்த காதையொன்றும் போதுமே: இக்காதையில் தமது மரபினர் பரிசாக வளித்த "ஈன்றிட்டல்ல" ஆயிரந் தெண்மனுடைய அற்றதலையு முடனுமொட்டப்பாடிய சரணமுற் புலப்படக் கூத்தனென்று மியற் பெயரை ஒட்டக்கூத்தனென்னும் விசேடணத்தாற் சிறப்பித்துப் பலபெரியோர்களால் இன்று மனைக்கப்பட்டு வருதலை யாராயுமிடத்து, கல்வியறிவில்லாச் சயவரும் அவனைத் தினைக்குத்தோறு முன்னமே முடனு மறிகுவார்களே: அவரைக் கல்விக்கிறைவில்லை விண்புலமை பாராட்டிக்கொண்டு முடனென்றும் ஒட்டாரெவாருமதி கெட்டார் மென்று மெழுத்திற்றிறந்த உண்ணுமவாரும் பெத்தைகைபோர்? அன்றியுங் குலோத்துங்க சோழன் "இப்புலவர் பணிகொண்டருத்தன் பராம்புயத்தைக் குலோத்துங்க சோழன்" என் றுரிய வணைக்குச் செய்திருக்கின்று னென்பதையும், அப்புகழேந்தி கூத்தனைக் குன்றாகிச் சிறைக்க வீருந்ததை நோக்கிக் "கண்டு" என்று பட்டமிகுதியின் சிதைப் பொருளானவருக்கு இவ்வன கேர்த்தேயென்று மிகுதுனும் சற்றுமில்லையக் கூத்த ரானையை மறுத்தழிக்கக் கூடாதவரு விருந்தா ரென்பதையும், மீட்டவைர் "மானிற்குமோ" என்று பாடிய பாட்டுக் கப்புகழேந்தி எதிர் பாட்டொன்றேட்டி விரோதித்துப் பாடியபோது அதனைக்கேட்ட அனவைபாடுமிக்க விலக்கி ஆழாக்கிவிப மதரிக்கற் வப்புலவிக்கக் கட்டவிட்டதற்கு முகவோரையும் அவருடை ஊர்களினை யைத் தடுக்கக் கூடாதவருக்குச் சென்று னென்பதையும், [illegible] பொருட்[illegible] பரிபாக்கத்தின் பொருட்டீடனும் கெடிக்கொண்டுங் கால் தனதாசனிமையும் கூத்தனையே பிரதிநிதியாகவைத்துச் செல்லும்

வழக்கத்தினையும், இவையெல்லாமன்றி மேல்வருங்காதையின்படி ஓர்கால் குடந்தையம்பதியி லவருக்குக் கொலைப்பழி நேர்ந்தபோது அப்பழிக்குத் தனதரசினது சிங்கமாகிய குமாரனை அனுப்பி யிருக்கின்றனை னென்பதையும் இப்புலவரு மறிந்தபடியா யிருக்க: அத்தகைய வரசனையீந்த கற்றறிஞருடைய கவியாட்டயர்வோருமாகிய கம்பரையன்றி வேறு கவிஞரைக் கனவினும் பழியாத ஔவைப்பிராட்டியார் கூத்தரை மூடனென்று சொல்லிப் பின்னரிம் முதலிகல் மறிவெற்றிருக்கக் கூடுமோ? ஆதலா லித்தகைய பெரியோனை இழித்துரைக்குமவரைக்காணில், அவர்க ளன்னவர்களது நெஞ்சினும் உரைக்கும் வாயினும் எரியிட்டெருக்கிய எஃகின் குழம்பை இடைவிடாதூற்றத் தவிக்க வப்பா லந்தக னிருக்கின்றான்.

15. இவ்விருவகை வெண்பாக்க ளுண்டானதற்கே இங்ஙனமாகச் சிலர் ஔவையார் மதுரைச்சங்கப்புலவரை வெல்லுங்கருதம் அத்தகைய வசைகளைக் காட்டிப் பொருள்கேட்டனரெனவும், அதற்கவர்கள் "இவ்வளவு கண்ணுடையாள்" என்னுஞ் சிற்றின்பவெண்பாவால் விடையளித்தனரெனவும், பின்னர்தாமே "ஐயமிட்டுமின்" என்னும் பேரின்பவெண்பாவாற் பொருள்கூறி அவர்களை யவமானப்படுத்தினரெனவும் வழங்கி வருகின்றனர். அவரோடு மச்சங்கத்தினரை யவமானஞ் செய்வான் பொருட்டுச்சென்ற இடைக்காடருந் திருவள்ளுவரு மிருக்கத்தாமே பொருள் விரித்தாரென்பது மரபுவழுவாயிருத்தலின் இது பொருந்தாது. சிலர் புகழேந்தியைமாத்திர மவ்வௌவையார் [illegible] அவ்வாறு கேட்டிவு மவர் பேரின்பவெண்பாவாற்பொருள் வழங்கினா ரென்பர். இவ்வாறவ்வையார் தனியே புகழேந்தியைக் கண்டு கேட்கவும் அவர்தற்குப் பொருள்கூறவு மேதொன்றுங் காரணமில்லாமையாலும், சிற்றின்பவெண்பா பிரயோசனமற்றுச் செட்சென்று நிற்றலாலும் இதுவும் பொருந்தாது. மேற்காதையிற் கூறியவண்ண மொருகால் தமம் வேறுபட்டிருந்த புலவர் சிரோமணிகளின் நிற்கதை அரசனுக் குணர்த்துமாறு சில வசைகளைமாத்திர மவ்வௌவையார்செய்து இவைகட்குப் பொருளிருவரு மிருவகையாய்ச் சொல்லப் பணித்தனரென்பதும், அவ்வாறே யவர்கள் தனித்தனிச் சொன்னாரென்பதும் எவ்வாற்றினும் பொருந்தி நிற்பதன்றிச் சில பெரியோர்களால் [illegible]ன்னபாரம்பரியமாகவுங் கேட்டிருக்கின்றேம்.

16. [illegible]ச்சிறுவர்தையுட் கைக்கோளரென்பது [illegible]த்தனர் மரபினர்க் காரியிற் [illegible]பிரானுற்றக்க இயற்கைப்பெயர் [illegible]க்குப் பொருள் "ஒழுக்கத்தின் கொள்கையோர்" என்ப. அவ்வொழுக்கம் [illegible]

ழுக்கம்வேளாள ஒழுக்கம் என விருவகைப்படும். இவ்விருவகையொழுக்கத்தினையு மம்மரபினை மேற்றுணோராதலால் பிற்காலத்தார் "தந்துவாயர்-காருகர்" என்று மிருபொருளொட்டிச் செயற்கைப்பெயர்களையுங் கற்பித்துரைத்தனர். இக்கற்பிதப்பெயர்கள் பூர்வத் தாண்டவராயப்புலவரென்போரும் அவ்வச்சாதியார் காலதீபிகைக்கொத்த நூதனப்பெயர்களைச்சேர்த்து தச்சிட்ட திவாகரத்திலொழிய, அதற்கு முன்னுள்ளவையொழுத்துத் திவாகரத்திலும் பிங்கலந்தை நிகண்டு முதலிய மற்றக் கருவிநூல்களிலும் சுருதி ஸ்மிருதி பிதிகாசபுராண மாதியவைகளிலும் இடையா. இத்தகைய நூல்களிற் கிடைப்பனவெல்லாம் பிரமபரம்பரையராகிய அந்தணர் அரசர் - வைசியர் - சூத்திரர் - என்று நால்வருணத்தர் பெயர்களுஞ் செயல்களும், அக்கால் வருணத்தர் தம்முள் மாறியதனு லுண்டான அனுலோமப்பிரதிலோமராகிய சங்கர வினத்தர் பெயர்களுஞ் செயல்களு மன்றிச் சிவபரம்பரையரைப்பற்றி யாண்டும் யாதுமில. இச்சிவபரம்பரைய ரென்போர் ஆதிசைவராக விளங்குஞ் சிவாசாரியர்களுஞ் செங்குந்தர்களுமே யென்றறிதுமலர். இவருட் சிவாச்சிரிய ரந்தணப்படிவத்தராயுஞ் செங்குந்தர் ராசப்படிவத்தராயும் விளங்குவர். இவர்கள் தேவப்பிராமணர் தேவக்ஷத்திரிய ரெனவு மழைக்கப்படுவர். கைக்கோளர்க்குச் செங்குந்தரென்னு நாமம் ஆதிபி ஷமாதேவிதந்தரளித்த குந்தப்படையால்வந்தது. இக்குந்தப் கைக்கோளருக்கெல்லாம் பொதுவாயினும் அவருளரசப்படிவ மேற்றோர்க்கே சிறப்பாம். பூர்வகைக்கோளர் இலக்கத்தொன்பது தேவக்ஷத்திரியர்களாயிருந்து பின்னர் தமது ஜேட்டபிராவாகிய சுப்பிரமணியக்கடவுளாஞ்ஞையால் மனுகுலத்தில் மானவ க்ஷத்திரியர்களாகி அக்குலத்தி லச்சடவுங் கட்டளையாலவதரித்த தேவமாதர்களைத் திருமணஞ்செய்துகொண்டு தங்கள் வழித்தாய் ஆயிரத்துத் தொளாயிரவரைத் தந்தன ரென்பதும், அவ்வாயிரத்துத் தொளாயிரவர் சந்ததியோரே அக் கைக்கோள ரல்லது செங்குந்தரென்பதும் புராண சித்தாந்தம். இவர்களுள் தனித்தனியந்தணரரசர் கைசியரென்னும் வேறுபாடின்றி அவர்களிருவகை யொழுக்கங்களையு மொற்றுமையோடு மேற்றுச் சாதிசமயாசார நிலைகளிற் றவிருஞ் சிற்போரைச் சகசவினத்தரென்றுந்தவிர்த்து நிற்போரைச் சங்கரவினத்தரென்று மழைக்கப் படுவதன்றி, அனுலோம பிரதிலோமாதிய பிருந்தக்கள் இல்லையா. ஆதலின் வேதமோதி வேள்விபுரியுந் தகைமையுடையாரைத் தந்துவாயக் கைக்கோளரெனவும், படையின்று புவிபுரக்குந் தகைமையுடையாரைச் செங்குந்தக் கைக்கோளரெனவும், மறங்கடந்து வணிகஞ்செய்யுந் தகைமையுடையாரைத் துகிற் கைக்கோளரெனவுங் கூறினும்: இவ்விருவகைக்

நிலவுக்கிவிஷ்ணல் "கை" என்பதற்கு ஒழுக்கமெனவும் "கைகோள்" என்பதற்கு ஒழுக்கத்தின் கொள்கையெனவுங் கூறிப் பின்னர் உயர்திணைப் பன்மை விகுதி சேர்த்துக் "கைக்கோளர்" என்னுங்கால் ஒழுக்கத்தின் கொள்கையோரெனப் பொருள் படுத்தாது, நெய்வாரிலோர் சாதியாரெனப் பொருள் படுத்தனர். கைக்கோள ரென்னு மிப்பெயர் முதனிலைதிரிந்த தொழிற்பெயரடியிற் பிறந்த கோளரென்னும் பெயர் பகுபதமு கையென்னும் பல்பொருளொருபெயர்ச் சொல்லோடு இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகைநிலையாய் "வைதிக நல்லொழுக்கத்தைக் கொண்டோரெனப் பொருள்பட்டுச் சந்தித்தவழி அந்தணர்க் கொப்பாகவும், ஈட்டிமுதலிய படைவகுப்பைக் கொண்டோரெனப் பொருள்பட்டுச் சந்தித்த வழி அரசர்க்கொப்பாகவும், ஏழாம்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத் தொடராய் கைவினைகளெழுந் தொழிற்பயனையே கொண்டோரெனப் பொருள்பட்டுச் சொல்லெச்சப்புணர்ச்சியாய்ச் சந்தித்தவழி வைசியர்க் கொப்பாகவு நிற்குமென்ப திலக்கணவிதி அன்றியுமிக் கைக்கோள ரென்பதற்கு உபசப்பிரமணியராகிய வீரவாகுதேவர் மரபினரென்னும் பொருள் தோன்ற, வீரவாகு என்பவற்றில் "வாகு" என்பது கையெனவும் "வீரம்" என்பது கோளெனவும் இவ்விரு கூற்றும் புணர்ந்திய தொடர்மொழியில் "அர்" என்னு முயர்திணைப் பன்மைப் பலர்பால் விகுதிசேரக் கைக்கோள ரென்னும் பெயர் மருவியதென்பது மற்றொருவிதி. இவ்விதிகளை யெதனையு நோக்காது உழுதற் றொழிலினைப்போலு நெய்தற் றொழிலுஞ் சிறுபான்மை வைசியர்க்கும் பெரும்பான்மை சூத்திரர்க்குமே யுரித்தாய் கைக்கோளருட் சிலர் சிவனுரத்தம் அறத்தாறற்ற தொழிலென வெண்ணியேற்றிருப்ப நெய்வாரிலோர் சாதியாரெனப் பிதற்றுவரேல், வணிகர்-வெள்ளாளர்-வன்னியர் சாலியர்-செம்படவர்-மறவர். குறவர் முதலாயினோருள் எந்தச்சாதியார்? இவர்கள் யாருந் தத்தஞ் சாதித்தொழில்களோடு இந்நெய்தற்றொழிலினையுங் கையாடிவருகின்றன ராதலின், நெய்வார்க்கு நிகண்டில் "பொருந்தரேவேதவீரர் போற்றுக்காருகர்நெய்வார்பேர்" என்றிருப்பதன்றிக் கைக்கோளரென்றிருப்ப யாண்டுங் காண்கிலம்.

முன்னோர்கள் ஞானதேயத்தரு கிழ்த்தேயபாஷைகளிற் றேர்ச்சிபெற்ற பொருக்க வீரமாமுனிவரென்பவர் திவாகரம் நிகண்டு பிங்கலந்தைமுதலிய கருவிநூல்களைக் கொண்டுசெய்த ஓர் சதுர்த் தமிழ்ச்சதுரகராதியானது பலவித்துவசிரோன்மணிகளாற் கொண்டாடிக் கையாடப்பெற்றிருக்கச் சின்னாட்கு முன் சாதித்துவேஷிகளுஞ் சமயத்துவேஷிகளுமாகிய சில போலி வித்துவான்களால் தங்கள் கொள்கைக்கிணங்கப் புரட்டிய பொருள்களையும் பொருள்களையுஞ் சேர்த்துச்சிட்டுவழங்குவதும் பேரறிவற்ற பேதையருங் கண்டேனாஞ்செய்யத்தகுவதுமான மற்றோரகரப் பேரகராதியில் கைக்

கோளரென்னும் பெயரைச்சேர்த்து அப்பெயர்க்கு நெய்வாரென்று சாதி யாரெனப் பொருள்படுத்திப் பதித்திருப்பதை நோக்கிய விவேகருளிய ருட் சிலர், சிறுவோரா லோதப்படு நூலாதாரமுதலிய சிறுபுத்தகங்களி னும் பெரியோரா லோதப்படும் பாகவதமுதலிய பெரும்புத்தகங்களினும் ஏனையபல அரியநூல்களினும் சிரேஷ்டவாய்க் கைக்கோளரென்னும் பெய ரைப்புணர்த்தி, நெய்வாரெனப் பொருள் விரித்து, அந்நெய்வார் தீண்டப் படாதோரென வரைந்து தங்கள் வெள்ளறிவின்றன்மையையும் தங்களினை சாதிச் செயல்களையும் வெளிப்படுத்துவர். இதற்குச்சான்று சிவக்கியான சுவாமிகளால் தமிழிற் செய்யுள்ரூபமாக மொழிபெயர்த்துள்ள காஞ்சிப்பு ராணத்தை வசனரூபமாகச் செய்வான் றொடங்கிய ஓர் புன்கவி தனைதவி ன்மையினாலோ அல்லதுப் புல்லியர்போதெறிக் குட்பட்டோ நகரவிசேடப் படலத்தில்,

"விப்பிரர்கண்முதனுல்வர்சங்கரர்நெய்தொழிலர்பயிர்வினைஞர்செக்கார்
செப்பிடையர்தச்சர்கொல்லர்பொன்வினைஞர்தேவகணிகையர்கள்கூத்தர்
விற்புரிவப்பாத்தைமுதலோர்தெருக்கள்கலப்பின்றிவெவ்வேறுகிப்
பொற்பமின்டகன்றொழுங்காய்மதிக்கணிசெய்திர்களெனப்பொலியுமாங் [கண்]

என்னுஞ் செய்யுளின் கணுள்ள "நெய்தொழிலர்" என்னும் பதத்திற்குக் கைக்கோளரெனப் பொருள்படுத்தியச்சிட, அதுகண்ட வயிரபினருட் சிலராலவர் பன்முறை பர்தகாப்புத் தாடனஞ் செய்யப்பெற்றுப் பின்னை ரது பதித்துள்ள வேடுகளிற் செலவானவைபோக மற்றையவேடுகளையெ ல்லாங் கிழித்தெறிந்து புதுக்கிச் சேர்த்தனரெனக் கேட்டுளேம். அன்றி யும் மற்றோர் பெருங்கவி யப்புராணத்திற்குப் பதவுரை யெழுதி யச்சிட்டு வெளியிடுங்கால் அந்நெய்தொழிலரென்னும் பதத்திற்குக் "காருகர்" எனப் பொருள்படுத்தி யிருப்பவுங் கண்டுளேம். இப் பெருங்கவிக்கு மப் புன்கவிக்கு முள்ள தாரதம்மியத்தை ஆய்ந்துணர்ந்த வறிவினையுடையோ ரே யறியத்தக்கது. இத்தகைய புன்றொழிலாளரைப் பலகால் நாணுதலின்றிச் செய்துவரும் புன்குல மாக்களையும் புன் கல்விச் செருக்கரையும்

> கூர்த்துநாய் கவ்விக் கொளக்கண்டுந் தம்வாயாற்
> பேர்த்துநாய் கவ்வினா ரீங்கில்லை — நீர்த்தன்றிக்
> கீழ்மக்கள் கீழாய சொல்லியக்காற் சொல்பவோ
> மேன்மக்கள் தம்வாயான் மீட்டு.

என்னும் பெரியோர் வாக்கியத்தினைப் பாராட்டி விடுக்க விடுக்க, என்னே யவர் பாவம்!

> குலவுந்தனை நின்றியும் பெற்றோனே போலக்
> கலங்கினான் டேலாதார் மாட்டுங் — கலவிநூற்
> கோத்தின்று கூறி புனையாக்காற் பேதைக்கு
> நாத்தின்று நல்ல சுவைத்து.

என்றபடி தங்கற்றியற்கையாயுள்ள அவ்விழி தொழிலினின்று மொழி யார்கள். இத்தகைய யவர்க்கு என்சொல்லி யென்றும்? இக்கைக்கோ ளமரபினருட் பெரும்பாலார் சூரியவமிசத்தரான சோழராஜ பரம்பரை யோடுகலந்து தங்களரச மாண்மையு மொய்ந்து குறும்பரசுங் கொடுங்கோ ன்மையு மொங்கி மறைகுன்றி வினைவிஞ்சி வறுமை மேலிட்டமையால் ஒழு க்கம் வீரியம் கல்வி செல்வ முதலியன குன்றி.

> உடைப்பெருஞ்செல்வருஞ்சான்றேருங்கெட்டுப்
> புடைப்பெண்பர்மக்களுங்கீழும்பெருகிக்
> கடைக்காறலைக்கண்ணதாகிக்குடைக்கால்போற்
> கீழ்மேலாய்நிற்குமுலகு.

என்றபடிக் கிருக்குமிக்காலத்து இக்கால வேற்றுமை யெவ்வெத் தெய் வமுத லெவ்வெவ் வுயிர்களுக்கு நேருவதும் பின்னர் நீங்குவதும், உடை மை-வறுமை-பெருமை-சிறுமை-மெய்ம்மை-பொய்ம்மை-நன்மை-புன்மை- முதலியன எச்சாதியருக்கும் நேருமென்று காலநிலைமைத் தொத்த படி யமைவதும் பின்ன ரழிவதும், கடவுள் பேதங் கலாபேதஞ் சமயபே தஞ் சாதிபேதமுதலியன பலவாயினும் அவற்று ளொவ்வொன் றொவ் வோர்கா லுயர்வதும் பின்னர் தாழ்வது மியற்கையென் றுணராது இவ்வா று சாதிவையம்மியமுஞ் சமய வைஷம்மியமுங்கொண் டிழிகின்றனர். இவர்கட்கு நேர்ந்ததென்னையோ? பூர்வமிக் கைக்கோளருட் சிலவே ளைகள் தமது வேளார்த்தத்தின் பொருட்டுஞ் சிவதரும பரிபாலனத்தின் பொருட்டுஞ் சுவிர்தமானதோர் கைத்தொழில் பெறக்கருதித் தங்கள் செ வ்வட பிரானிருவாகிய முருகக்கடவுளை வந்தித்தபோது, அக்கடவுள் மற்றைய தேவர் கணங்களையு முனிவர் கணங்களையு நெய்தற்கருவிகளாகவுஞ் சில கணங்களை நெய்வாராகவுங் கொண்டு அவர்கள் வசிக்குமிடவளாகத்தின்க ணெழுந்தருளி அத்தொழிலியக்கணங்களாற் செய்வித்துக்காட்டி, இத் தொழிலொன்றே யெல்லாத்தொழிலினும் பழமற்றதும் பலன்றருவது மான தொழிலென்று கூறி யாட்கொண்டனரென்று மதிகத்தை நானே னாகாநும் அம் முருகக்கடவு ளாலயங்களுட் சிலவற்றில் "பிட்டுவாநெற்ச வம்" எனப் பாருளோ ரறியச்செய்யும் விழவின் விபவத்தையேனு மேன் கண்டு தெளிந்திலர்? அன்றியு மிந்நெய்தற்றொழில் கைக்கோளர்க்குரிய சாதித்தொழிலாயின் உழுதற்றொழிலுங் காவற்றொழிலும் வேளாளர்க்

கும் வன்னியர்க்கு முரித்தாய சாதித்தொழிலெனக் க[illegible]ந்தொழில்களையு மவற்றிற்குரிய கருவிகளையுஞ் சிறப்பித்து "ஏ[illegible]பது-சிலையெழுபது" என்னு நூல்களைச் செய்ததுபோலக் கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய கூத்தர், அச்செய்தற் றொழிலையும் அதற்குரிய கருவிகளையுஞ் சிறப்பித்து "தறியெழுபது" என்றொரு நூல் செய்யாது கைக்கோளரென்போர் செங்குந்தரென்னுஞ் சிறப்பு நாமத்தினை யுடையோரென்றும், அச்செங்குந்தர் தேவமானவ க்ஷத்திரியர்களாய்ச் செவ்வேளுக்குஞ் செம்பியர்க்குஞ் சுற்றத்தினரான்றிச் சேனைத்தலைவரு மாவரென்றும், அவர்க்குத் தொழில் படைகளைத் தாங்கோம்ப லென்றும், அதற்குக் கருவியாயுள்ளது குந்தமாகிய வீட்டியென்றுங் குறிப்பித்து அவ்வேரெழுபதுஞ் சிலையெழுபதும் போல வறிதே கற்பனைவாயிலாயொழியாது வானுளோருந் தண்டதிசயித்து மலர்மாரி பெய்துவாழ்த்தச் சிரச்சிங்காதனமிட்டுச் சாரதாதேவி முன்னிலையிற் சத்தியவாக்காய் ஏன் "ஈட்டியெழுபது" என்னும் பெயரால் ஓர் நூல்செய்து; இந்நூலேயை தெளிவில் நூல்போலாது தெய்வீக நூலென விளக்கவும், இருகூறா யிறந்து கிடந்த சிரங்களு முடல்களு மினிது பொருந்தியெழவும், ஏன் மீட்டும் "எழுப்பெழுபது" என்னுமோர் நூலினையு மியற்றி யருளினர்? இவ்வைனைத்தையு முய்த்துணராதவர்களாய் அழுக்காறு கொண்டொழியு மப்புல்லார்க்கு இக்கொள்கை பூர்வங் கூத்தர்மீது மாத்திர மன்றி அவர் மரபின்மீதுங் கொண்டுள்ள வைடம்பிய மென்பதைப் பின்னு விடம் பெற்றுழி விளக்குதும்.

இம்மரபினர் சிவகுருபரர்களாய் அவ்வாற் கைக்கோளரெனப் பெயர் பெற்றன ரென்பதையும், பின்னருமாதேவியால் "அயில்" அல்லது "ஈட்டி" என்னுங் குந்தப்படை பெற்றுச் செங்குந்தரென ஒரேதப் பெயரு மடைந்தன ரென்பதையும், அக்கால் தேவக்ஷத்திரியராக விருந்த வீவர்கள் பின்னர் தங்கள் பிராதிருவி முஞ்ஞையால் மானவக்ஷத்திரியரிய மனுகுலத்தவரோடு கலந்து அம்மனுகுலத் தலைப்பித்திருந்த தேவமாதர்களை மணந்து பல புத்திரப்பேறடைந்து அம்மனுகுலச் சம்பந்தர்களா யிருந்தன ரென்பதையும், அப்புத்திர வர்க்கத்தினரே [illegible]த் தனிவே யோர் சிவபரம்பரையராய்ப் பிரம பரம்பரையான அந்தணர் ஆதிய முதல்வர் மூவருளத்தினரது வைதிக லௌகிகத் தொழிலேற்று ஆதிசைவ அந்தணரைப் போன்று ஆதிசைவ க்ஷத்திரியர்களா யிருக்கின்றன ரென்பதையும்,

உதிதருயித் திறல்வீர ரரியனைமே லம்மையுட னுறைந்த நாதன்
பதமலர்கள் பணிந்தெழுது மவர்க்கன்று பார்ப்பதியைப் பரிவா ரென்றே

துதியுமிகு திருவுமிழின் மானமுங்கை யெனப்பெறுதம் மைந்த ரின்றோர்
புதியரவர் தந்திதனிக் கணத்தவரென் றுன்கருதிப் பொருளாய் நின்றான்.

எனவும்,

தேவிபுது கேட்டமைந்தர்க்கயிலருளவவர்க்கெல்லாஞ்சிவன்வெவ்வேறு
தாவில்சமர்வாளுதவிவியர்ப்பில்வருவோரிலக்கத்தனயரோடு
நீவிர்களுமொன்றிநங்கட்கிறைவனுறுதியசேனையினீங்கலின்றி
யேவலவன்பணித்தனசெய்தொழுகுதிரென்றனவருமிசைந்துதாழ்ந்தார்.

எனவும்,

ஆனகாலையிலாறுமாமுகமுடையமலன்
கோனவன்றனக்கருளுவான்மஞ்சைமேல்கொண்டு
தானைவீரனுமென்மருமிலக்கருஞ்சார
வானுளோர்களுங்கணங்களுஞ்சூழ்வுறவந்தான்.

வந்துதோன்றலுமன்னவர்மன்னவன்மகிழ்ந்து
கந்தவேளடிபணிந்தனன்கைதொழுதப்பரய
வந்தமில்பகல்விரதங்களாற்றினையதனு
லெந்தவெவ்வரம்வேண்டினையதுபகரென்றான்.

என்றகாலையின்முகமுகமுடையவரெந்தாய்
நன்றுபாரெலாமெனதுசெங்கோலினடப்பான
வென்றிமொய்ம்பினதியாம்வீரரையெல்லா
மொன்றுகேண்மையிற்றுணைவராத்தருதியென்றுரைத்தான்.

மன்னனிவ்வகைவேண்டிக்கோள்வினவுறுவன்னா
வன்னவாறனக்குதவுவமென்றருள்புரிந்து
பின்னவாட்படைவீரமொய்ம்பின்முதல்வினப்பு
றன்னுதானையந்தலைவரைநோக்கியேசொல்வான்.

தோற்றல்கூடிய[illegible]ணும்மினுமெம்பா
லேற்றமேதருமன்பினொழுகடற்புவியும்
போற்றவைகுவானீவிர்களாங்கவன்புடையே
யாற்றல்சான்றிடுதுணைவராயிருத்திரென்றறைந்தான்.

முழுதருட்புரிதருங்கடவுள்சொல்லினவியேமுடிவதில்லாச்
செழுமதித்தண்குடைச்சூர்குலந்தனையமிந்திரலிவேங்கள்

பழிபடப்பானுவின்வழிவருஞ்சிறுமகன்பாலகரா
வழிதொழிற்புரிகிலேனெனமறுத்தனன்செய்தார்யாருமில்லார்;

ஞானநாயகனவர்மொழிதனைக்கேட்டுச்செம்முறைமறுத்தீ
ரானதோர்பான்மையானீவிர்மானுடவராயவனிமன்னன்
சூனாயகருநற்றுணைவருமாயிரர்பின்றவமேக
வானுளோர்புகழவேகோற்றுமிப்பக்கலில்வருதிரென்றான்.

ஐயன்வாய்மொழியிதுவிச்செம்புடையவருதியாரோர்
துய்யமாணிடவராயதொல்லைநாளுடையதேர்கநவைமேற்ற
மெய்யெலாம்வியர்வுறப்பதைபதைத்தேங்கியேவிழுமவிக்குப்
பொய்யரேம்பிழைபொறுத்தருடியாவென்றுபொன்னடிபணிந்தார்.

கமலமார்செய்யசேவடியின்மேற்றுழ்ந்தனைதொழுதுபோற்றிக்
குமரவேள்விடைதனைப்பெற்றுயானவரெலாங்கொற்றமன்னன்
றமர்களாயொழுகினார்நேயம்புடையுடைத்தருமமூர்த்தி
யமரர்சோனிலையானங்கவன்பின்செனுமமைதியேபோல்.

இன்னணமவரொழுகுறனுமெம்பிரானுயுலகினைநயைநோக்கா
நின்றுறும்பெயரின்மற்றிவருறும்வேற்பெயர்நீருவியாவன்றே
சொன்னயம்பெற்றுஞ்செங்குந்தரெனச்சொற்றினற்று
வென்னனின்றான்மறைந்தன்றிறும்பன்றெறுவியல்பினின்றான்.

ஆயதோர்காலையின்முசுகுந்தனிறையவனுடல்வேற்றகை
நாயகன்பொற்பதம்வந்தியாநிற்பால்லருள்புரிந்தே
பாயபொன்சுடர்மணித்தோகையம்புரவிமம்படைகளாகு
மாயிரும்பூதருந்தானும்மங்கலைநனின்மறைந்துற்றான்.

மறைந்தனன்குமரனேகமன்னவன்மகிழ்ச்சிகொண்டு
சிறந்திசெருவுதோன்றுந்திருநகரதின்மேவி
யறந்தருமாடவிதியனைப்பிலபுரிவித்தாங்கே
நிறைந்திடுவீரர்தம்மைநிலைபெறவிருத்தினானே.

ஆயவர்தங்கட்கெல்லாமரும்பெறலாக்கமுள்ள
தேயமுங்கரிதேர்வாசித்திரள்களுமவிசைமுற்றுந்
தூயபல்சனங்களாகுந்தொகுதியுமுதவித்தண்ட
நாயகமுதல்வராகநல்கினன்ஞாலமன்னன்.

துன்னரோர்பானந்தன்னிலரும்பையரவனியாளு
மன்னவர்தம்பாற்றோன்றிவளர்தலுமவாகைமொய்ம்பின்
முன்னவன்முதலோர்க்கெல்லாமுசுகுந்தவேந்தனந்தக்
கன்னியர்தம்மைக்கூவிக்கடிமணம்பியற்றுவித்தான்.

அந்தமில்வன்மைசான்றவாடலம்பயத்தோன்புட்ப
கந்திவென்னுமரைபெற்றன்னகன்னிகைதன்னைவேட்டுச்
சிந்தையின்மகிழ்வாற்சோர்ந்தசித்திரவல்லியென்னும்
பைந்தொடிதன்னைவன்பாற்பயத்தனன்பதுமமின்போல்;

அத்தகுபொழுதிற்பின்னையனகனேனைகனென்னும்
புத்திரர்தம்மைக்கல்விப்புவனியாண்முசுகுந்தற்குச்
சித்திரவல்லியென்னுஞ்சீர்செழுபுதல்விதன்னை
மெய்த்தகுவதனைவீரால்விதிமுறைவழாமலீந்தான்;

வினையவீரர்தாமுமியல்புளிவழாமல்வேட்ட
தேனிவர்குழலாரோடுஞ்சிறந்தவில்வாழ்க்கைபோற்றிப்
பானலங்குதலைச்செவ்வாய்ப்பாலரைநிலவேற்கண்
மானனையாரைநல்கிமனுகுலத்தோன்றியுற்றார்.

எனவும்,

[illegible]குமுசுகுந்தன்றொல்குயிலையடைந்தபின்னை
வீரங்கள்விறன்மொய்ம்பினானுமிலக்கருடனென்மூர்களுந்
தங்கள்சிறார்தமைவிளித்துத்தத்தமதுசிறப்புநல்கி
யங்கிவன்மன்பணிவிருத்தியியற்றுமாற்றினரே.

மாதவமெண்ணிலவியற்றிமாற்றுட்டத்தன்மையைந்த
யாதிசினிலடைவெய்தியருண்முறையாலவர்களு
மேதகுசீர்க்கத்திகிரிவரைத்தேவேற்கடவுள்
பாதமலர்பணிந்தேத்திப்பத்திமைசெய்துற்றனரால்;

நூறெழுபீராயிரத்துவகும்வர்ச்சிறார்மைந்தரோ
டேறெழுமுன்னவருனானதொழில்வேற்றறனாலிற்
கூறுநெறிபிறழாக்கைகோளரெனச்சிறந்தனரா
லீதிலிவன்முசுகுந்தவிருங்குரவரிட்டம்போல்.

எனவும் வருங் கந்தபுராணத்திருவிருத்தங்களாலுணர்க. இக்கந்தபுராண
மோரீ அதனையச்சிடுங்கால் சில சிப்புரட்டுக் சொற்புரட்டு டைத்திருப்ப

தோடு, பாப்புரட்டும் படலப்புரட்டும் பலவாதலின் அதிலுள்ளவுமன சில உதவாதவை பல. இவ்விரண்டற்கும் பூர்வமே கந்தநாத னருட்டிறத்தாற் செய்த அத்தெய்வீகநூலை வழிநூலாகக்கொண்டு கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய கூத்தனூர் கலைமகளா ரருட்டிறத்தால் இக்கைக்கோள் மரபினரார் சமைத்த சிரச்சிங்காதனத் திருந்து கடவுளர் கற்பக மலர்மாரிசொரியச் சார்புறு மாகச்செய்துள்ள மற்றொரு தெய்வீக நூலாகிய "ஈட்டியெழுபது" என்னுநூலெவருப் பிரசித்தமாயுள தாதலால், அதனை முறையே வாசித்துணர்க.

இவையன்றி மேற்குறித்தன மூவகைக் கைக்கோளருள் தந்துவாயர் கல்விநூல் பயிலும் வாயராகிய அந்தணவகுப்பின ரென்பதற்கும்; செங்குந்தர் படையயின் றுலகோம்புவோராகிய அரசவகுப்பின ரெனபதற்கும், சுருசர் பயமற்ற தொழிலாகிய நெய்தலையேற்ற வைசியவகுப்பின ரென்பதற்கும், இந்நெய்தற் றொழிலைக் கந்தநாத னருட்டிறத்தாற் கைப்பற்றிச் செய்தன ரென்பதற்கும், ஏனைய வுழவு முதலியன பயமுற்ற தொழிலென்பதற்கும், ஈட்டிக்குமேருக்குமுன்னோ தாரதம்மிய மிற்றிற்றென்பதற்கும், ஈட்டிப் படைவகித்த கைக்கோளர்குல மெல்லாக் குலங்களினு மேலானதென் பதற்கும், ஒவ்வோர் காலவேற்றுமையால் கடவுளாதியர் மாறி மேலதா கீழாய் கீழதுமேலா யமையுமென்பதற்கும் உதாரணம்

மறைநூலதாகியவை திகநூலினுமாகில்பல
முறைநூலதாகுமிலெனகெநூலினுமுத்திநெறி
யறைநூலதாகியவத்விதநூலினுமாயறத்தின்
நிறைநூலதாகியுவெந்நூலுந்தேர்ந்தவர்செங்குந்தரே.

தாயரும்பன்னனென்மானுக்கர்யாருந்தழைந்துவர
சேயரினெண்ணிமுகமேயக்மேநெடிதலர்க்தே
யாயருநூல்பலவாய்கொண்டுரைத்தலிறனென்றதந்து
வாயரென்றோர்பெயர்பூண்டனர்செங்குந்தர்மண்டலத்தே.

சமையவிசேடநிருவாணதிக்கைதரித்ததுட
னமையபிடேகமும்பெற்றங்கவர்குலத்தாரியரா
யிமையமுதற்கொடுசேதுவரைக்குமினிதுறைந்து
சிமையவிளக்கெனயாண்டும்விளங்குவர்செங்குந்தரே.

மேலும்,

பிறவியினுடேகுலச்சீர்பேணியிருமைப்
பிறவியினுடொல்காப்பெருங்கை - மறைமுதல
வோதுவித்தகத்தொழிலையுற்றமைடைந்தார்க்கவற்றை
யோதுவித்துமந்த்ரைச்சீரென்றுங்கை - பூதமுறுய்

வேட்டுவித்தகத்தொழிலைவேட்டுமடைந்தார்க்கவற்றை
வேட்டுவித்துநல்விசைகொண்டேகனக்கை - செட்டுமுறு

முத்ராச்சைவத்திக்கையோடுசமய[illegible]தியவா
முத்திறத்திக்கைப்பரவுமுத்திரைக்[illegible]கை - யொத்துவரு

மாதுலர்பாலிதலறப்புரிந்துமற்றவ[illegible]
லேனுகொடேற்றேந்தல்கொளுமேகக்கை - போத[illegible]

வாதவூரெங்கையணிவாசகமுன்னுயதமிழ்
வேதபாராயணஞ்செய்விற்பனக்கை - யோதுபுறச்

சட்சமயம்பாறவெனில்சார்சமயம்வீதலுற
வுட்சமயமாறிலையுமோம்புங்கை - தட்சணமென்

பின்னங்களையுமணிபெற்றுநிதிவச்
சின்னங்களைவிருத்திசெய்யுங்கை - மன்னுபாற்

போதிறசரிகைமுறைமும்பொய்ந்நிரொ[illegible]க்குமனைச்
சாற்றுமெழிநான்கினுஞ்சூழ்விற்கை - தேற்றமுறு

சோமங்காரற்றேனர்கேர்தேசிகர்முஞ்ஞ
நா[illegible]க்களையணிந்தான்மறைக்கை.

என[illegible]வும்,

துலையினுமிருஞசினையுடையாரொருசொல்லுடையார்
மலையினுமிருசி[illegible]ளர்பகைக்கினுமுற்றவராற்
புலையினமபோர்த்தபல்புக்கமெண்கோடிபுகினுந்தங்கள்
நிலையினிற்கைவைக்குமுன்னேயொழிப்பர்செங்குந்தரே.

நேரானகுந்தஞ்சமதாடுநேரிசரீசரீகை
சீரானகுரிசந்தாயுதஞ்செய்யம்புகோல்வடிவே
லோராருகேடிகமுமுனைவிகேதியிலையிலகி
சீர்ச்சங்குமபதிதொட்டயுதத்தருஞ்செங்குந்தரே.

அங்கமருணமலக்திசல்வீரமொடாக்ரமெழிற
றெங்கணம்வங்கங்கலிங்கங்குடகந்திகழ்துளுவங்
கொங்கணமச்சமலையாளமாளவங்கோதில்சிந்து
சிங்களமாதியபல்தேயம்வென்றவர்செங்குந்தரே.

8

வாமனீரு,

கோதிவேட்டாருலகையோம்பப்பகைகளைந்து
நீதியாசச்சிரீநத்துங்கை - பூதவர்பா

வேரொரான்பாண்புண்ணியங்களாயாதியற்றியமர்க்
[illegible]ராஜயுதங்களேந்துங்கை - சாருங்

குடைகொடிதேர்பிலீனைரகொள்தோரணமுன்
படையுடையுஞ்செம்மையிற்கொள்பங்கை - படையலர்தங்

கோரக்கலிக்களத்திற்கூறுபலித்தன்னுடையோடு
வீரக்கழற்கால்கொள்வெற்றிக்கை - நேரு

மறமாதிராற்பொருளுமாய்கலைப்பூண்டு
மறமாதியவொழிக்குமாக்கை - திறமாக்கோ

பரிவெட்டுங்கண்ணோடேப்பார்த்தருளிமன்பதைக்கோர்
நாவெட்டுமாந்தருமகாட்டுங்கை - சால

வேருளுக்கிரமமெனமெய்யோம்பியாண்டும்
வருளுச்சிரமமறிவாண்கை - தெருணடாத்

துட்டசனரெப்பாலுந்தன்னுரமுரித்தகற்றிச்
சிட்டசனரைக்காக்குஞ்சீர்சால்கை - யட்டதிக்குந்

தேறுமன்னரென்பெயருக்கேதரதலைவரென்பெரும்
கூறுமுறையாலணிசெங்குந்தக்கை.

எனவும்,

கனத்தாலுங்காருகச்செய்தொழிலாலுங்கனிக்கரிய
தனத்தாலுந்தங்களுக்கீடுமுண்டோவித்தரணியின்
மனத்தாலும்வாக்கொடுகாயத்திறனுமுன்மற்றொருவர்
சினத்தாலுந்தங்களினத்தாரைக்காப்பவர்செங்குந்தரே.

பட்டுக்குநூல்கொண்டிழைத்தோடித்தோய்ந்தபற்பாவைநெய்தே
மட்டிட்டுமாறும்வியாபாரத்தான்முன்மலரவனைக்
குட்டித்தளையிட்டுகோலாகலக்குகனென்குமரக்
செட்டிக்கிளையாற்செட்டிகளாவரிச்செங்குந்தரே.

மானம்வளரும்பசுக்கள்வளருமகம்வளருந்
தானம்வளருந்தருமம்வளருந்தமிழ்முதல
ஞானம்வளருஞ்சிவஞானபோதகலம்வளரு
மானம்வளர்க்கின்றசெங்குந்தரேங்கும்வளர்தலினே.

பெருந்கு;

வேதமொடுவேள்விவிழைந்துபொருளீட்டியா
னீதமொடுகாத்திதனேருங்கை - பாதகநேர்

வெய்யதொழிலாமுழுதல்வேண்டார்தரம்வளர்க்குந்
துய்யதொழிலாசெய்தரேயுங்கை - யுய்யவித

முக்காற்பெறுநியமமூட்டாவகையிறுத்தி
யெக்காலுமெய்ப்பிறெருழிலேற்குங்கை - சொக்கை

யுரியார்க்குமேனையுறுகணோர்க்குஞ்
சரியாநெறித்தொழிலுட்டாழுங்கை - கரியாய்வீ

யூனக்காக்குமுயிரையோம்புதொழி[illegible]
மானங்காக்குந்தொழிலேமன்னுங்கை - யீனமுறு

நீண்டார்தநேயச்செறிவின்றிமெய்யுறவு
பூண்டாரோடாடுதொழில்பூணுங்கை - சேண்டருதி

வெய்யின்ம[illegible]பனிகால்வீசான்[illegible]மலியாமே
துய்யநிழலொழிலேயுச்சத்தக்கை - மையயில்சேர்க்

கல்[illegible]வியருங்கேள்விகனத்தனைற்றனதன்மம்
வில்[illegible]ஞானஞ்செய்தொழின்மேவுங்கை - புல்சறுகா

[illegible]கொளலன்றியுயிர்க்கண்ணறிற்கோடெரிந்தான்
[illegible]கொளலாந்தொழிநீர்புக்கக்கை - துங்கயில்புன்

கூழ்மாந்துவோர்க்குங்குறைவிலாக்கொற்றவர்க்குஞ்
சூழ்மானக்காவலொழிற்குழுங்கை - தாழ்வின்மிகு

கூட்பணைத்திணுஞ்சரியாற்காண்டணையேமிக்குசெனப்
பெட்பிறெருகுமேற்றதொழில்பெற்றயுங்கை - நட்பிலுறு

தென்புலத்தாராதியர்க்குச்செய்மகமோரைந்தினைத்த
மின்புகொடுசெய்தேயிமைக்குங்கை - தன்பில்

தயாவிருத்தியெட்டாற்றருபோதுமெட்டும்
வியாதமின்றியோங்குவிமலக்கை - நியாதமுறு

நற்குணமோரைந்தினொடுநாடிமற்றோரைந்தாருந்
தற்குணத்தைநாடாதடுதானைமைக்கை - நிற்கு

முபகாரமீரேழுயிர்க்குட்டற்குமோரம்பீ
யபகாரமியாண்டுமெனுமக்கை - உபகார

மெய்செயற்சீர்மாறாதமெய்ம்புவிசொரீடோர்பத்தாரும்
வையசிச்சீர்மாறாதவண்மைக்கை - மெய்சிரவ

ரேத்துமுதலியரென்றேதலைமைநாமத்தாற்
றேற்றியெனுந்திக்கிலுஞ்சொல்லெட்டிமைக்கை-

எனவும்.

செங்கண்மாலுந்தியந்தாமரையினால்வாங்கிதிங்கள்வட்டத்திழைத்துத்
 தேவாலகாகவேசிமுனிவர்பரவோடேசேர்ந்தவிழைவிழுதுதோய்ந்து
பங்கயன்றன்முகம்பட்டமரமதாகவேபஞ்சைசமால்மூன்றண்டதாய்ப்
 பரிவாலைத்தியன்விழுதுகோலணிதாய்ப்பணிசேடன்வலிகயிறதாய்
வெங்கட்சடாமுனிவிசைக்கோலதாய்வேதவின்முனிமிதிப்பலகையாய்
 மேலானமகதிமுனிகாடாவிலோடமுன்விரித்தபாவதனைநெய்து
சங்கரன்மதவேயிப்பவமிலாத்தொழிலைச்சமைத்தாய்மினைவிண்ணுளோர்
 சயசயெனவாழ்த்தக்கையேற்றுமேசிகக்கோளர்சருவகாலமும்வாழியே,
பின்னேய்ந்த

கூர்வேற்கைப்பெம்மான்செங்குந்தர்க்கரம்விளங்க
யேர்வேட்கையோடுமெழுந்தருளிப் - பேர்வேட்கை

பாவோடின்றதெனப்பாவினையிற்செய்திமைப்
பாவோடுமூற்சவிழும்பார்த்திலரே.

எனவும்,

 பூதலத்திரெளவையும் வள்ளுவரும்மற்றைப்புலவோருமுமுதொழிலைப் புகழாராயில், இதயலசேர்தலினுற்றீண்டார்நேயஞ்செறிதலினால்வெயில் பனிகாண்மழைமுன்றுலோர், போதும்வயல்செல்வுறுநேரைப்பூட்டார் புன்செய்ப்பயிர்நன்செய்ப்பயிர்போற்றார்யாரு, மாதலினாலன்றோபூவுயர்த ம்பாலடிமைவேளாண்குடிமேலாக்கினரே.

வானத்தைநோக்கிப்பல்வினைத்தையோம்பிவளர்த்திடுனு
மூனத்தைநாடுமுடல்சிச்சிவேறேருழைப்பிற்கையா
லானத்தையுண்டுநெல்லாடையைச்சுற்றியகத்தமின்றி
மானத்தைக்காப்பதன்றோமக்களுக்குள்ளமாட்சிமையே.

மாற்றற்கரியவளமார்மயிலையில்வள்ளுவன்றே.
னேற்றற்குலவிடையைத்தனை[illegible]ழிலெண்ணப்பட்டு
மாற்றற்கணிகலைநெய்தல்கொண்டேரையலங்கரித்தான்
சோற்றுக்கலையுந்தமக்கைக்குக்கோபஞ்சரக்குமென்றே.

பாலைச்செங்காப்புலவன்செங்குந்தரைப்பார்த்தபின்னர்க்
கானலம்வாசிகலங்காணநெஞ்சங்கசிந்துருகி
நானலம்பாகலமோடேகலைகலநோக்கியதன்
மேனலமென்றபொருணலந்தேர்ந்தவிளங்கினனே.

செய்யுந்தொழிலைத்துஞ்சி[illegible]ங்கிப்பார்க்கில்கலை
நெய்யுந்தொழிற்குநிகரில்லை[illegible]யன — வையமிசைத்
தென்றுமறையாறற்பொருளைச்செந்தமிழினுள்[illegible]
வள்ளுவரேர்கொண்டதல்லவா.

ஏரையெடேனுன்றனைன்பானுடல்வாடிப்
பாரைக்கிப்போவாய்பதருதே — பாரிலிழைக்
கையிலெடேனுக்கக்கந்தையற்றன்மானமும்பேர
யையவுயிருந்தென்னும்.

உன்னுதுசெங்குமலாவித்திரிய[illegible]ரான்
கன்னுல்நமதிருப்பைக்காண்பாரார் — அன்னு
உடுக்காதன்றேரினிலுமொன்றியுவாவ
லகிருமோவார்புதிப்பவர்.

ஒன்டு,

[illegible]லேவிதன்னவுயர்குறன்சொல்வள்ளுவற்குச்
செய்தொழில்கற்பித்தமைத்தசேட்டக்கை.

எனவும்.

கட்டியிசைபாடினன்கூத்தன் - ஏரினிசைபாடினன்கம்பன்
கட்டுவளமெவுல்குசெதும் - ஏரின்வளமண்ணுலகுசெதும்(

ஈட்டிக்கெதிரேற்றினனிருப்பன் - எருக்கெதிர்கூற்றுவனிருப்பன்
ஈட்டியிறைகள்கரத்திலகும் - ஏரார்குடிகள்கரத்திலகும்
ஈட்டிதிறைகொண்டுலகோம்பும் - ஏரத்திறைதந்துடலோம்பும்
ஈட்டிதெய்வீகம்விளைக்கும் - ஏர்திங்கரதிதமைவிளைக்கும்
ஈட்டியருந்தொழற்குரித்தாம் - ஏர்மண்ணுழற்கேயுரித்தானல்
ஈட்டியிசைக்குநிகராமோ - ஏரினிசையிவ்வுலகிரே.

எனவும்.

உலத்திணிற்புட்பாக மொளியினிற்கதிராமைக்து
புலத்திலிற்கருங்கண்வாவிப் பூவினிற்கமலஞ்சொல்லுய்
குலத்திலிற்செய்யருந்தங் குன்றினின்மேருக்குன்றந்
தலத்தினின்மதுரைமேலாந் தமெனுந்தகைமைத்தம்மா.

O கோக்களைமின்னரைத் தவத்தரைக்குலத்தில்வேத
மாக்களைச்சிசுவைக்கொன்றான் செய்க்கன்மிமறந்தானுசா
ளுக்கமதழித்தான்பாவ மினைத்துஞ்செங்குந்தர்வீதி
தெக்கிடைப்பிச்சைவாங்கி யுண்டிடத்திருமன்றே.

எனவும்.

மேலாயமறைகளெல்லாங்காலமாறி மெலிந்துமறைந்தப்பான்மீளுதலுமுண்டு
மேலாயதெய்வமெலாங்காலமாறி மெலிந்துமறைந்தப்பான்மீளுதலுமுண்டு
மேலாயசமயமெல்லாங்காலமாறிமெலிந்துமறைந்தப்பான்மீளுதலுண்டாமே

எண்ணில்பலநூல்கள்நால்வேதத்துள்ளு மெழுமேனுமவ்வவற்றுளொன்றேமேலாம், *எண்ணில்பல்தெய்வநாற்றிசையினுள்ளு மெழுமேனுமவ்வவற்றுளொன்றேமேலாம், எண்ணில்பலமதங்காணுற்சாதியுள்ளு மெழுமேனுமவ்வவற்றுளொன்றேமேலாம், எண்ணில்பலமரபுகளுள்வருணத்துள்ளு மெழுமேனுமவ்வவற்றுண்மேலொன்றுமே.

எத்தனையோபார்ப்பாரிவ்வுலகிமெல்லா மிருந்தாலுங்குலப்பார்ப்பாரிலக்கத்தொன்றே, எத்தனையோவரசரிவ்வுலகமெல்லா மிருந்தாலுங்குலவரசரிலக்கத்தொன்றே, எத்தனையோவணிகரிவ்வுலகமெல்லாமிருந்தாலுங்குலவணிகரிலக்கத்தொன்றே, எத்தனையோவேளாரிவ்வுலகமெல்லா மிருந்தாலுங்குலவேளாரிலக்கத்தொன்றே.

எம்மரபினுள்ளுஞ் செங்கோல் வேந்தருண்டு எம்மரபினுள்ளுங் கொடுங்கோல்வேந்தருண்டு, எம்மரபினுள்ளுங் கற்றகவிசருண்டு எம்மரபினுள்ளுங்கல்லாக்கயவருண்டு, எம்மரபினுள்ளும்பெரியோர்சிறியருண்டு எம்மரபினுள்ளுஞ்

செல்வர் வறியருண்டு, எம்மரபினுள்ளும் புனிதர் புலையருண்டு-எம்மரபினுளும் கற்புள்ளவருமுண்டே.'' எனவும் செங்குந்தர்மாலை, செங்குந்தர்மரபு விளக்கம், செங்குந்தர் திருக்கைவழக்கம், தனியன்கள், மதுரைப்புராணம், தேவகீதை முதலியவற்றுள் கூறியிருத்தலைக் காண்க.

இதுகாறும் ''கைக்கோளர்'' என்பதற்குப் பொருள் இதுவென்று பலவுறுபவங்களையு மேற்கோள்களையுங்காட்டி விவகரித்து வந்ததால், வைதிகவினைகட்கும் லௌகிகவினைகட்கும் இன்றியமையாத ''ஒழுக்கக்கோட்பாட்டினர்'' எனப் பொருள்படுத்தாது ''நெய்வாரிலோர்சாதியார்'' எனப் பொருள்படுத்து மறிவிலிகள்வாயில் அயவாய்ப்பேறக் கடாவப்பட்டது.

17. இக்கம்பருடைய பிறப்பின் வரலாறும் இவர் கல்வியிற்றேர்ச்சியடைந்த விதமு மிவ்வாறாகச் சிலர் - ஓர் வடநாட்டரசனுக் காண்மகவுண்டாக அம்மகவிருக்கிற் பிறந்த குடிபு நாடும் பாழாமெனச் சோதிடர்கூற அது கேட்டவரச னக்குழவியைப் புறங்காட்டிற் கிடத்துவித்தா னெனவும், அதனை யவ்வோச்சன் கண்டெடுத்துத் தனதிட்டதெய்வப் பெயராகிய ஏகம்பனென்பதனைப் பெயராகவிட்டு வளர்த்துவரச் சற்றே பெரிய [illegible]காலத்து அவ்வோச்ச னிறந்ததும் அவன் ம[illegible] பிழைப்பின்போ[illegible]டிச் சடையப்பிள்ளை யென்பவர் சாரிற் [illegible] இருந்து காலத்தைக் கழி[illegible] அக்கால் சிறுவர்கள் விளையாட்டால் கம்பனென்பதைக் கம்பனென்று மாத்திரத்தானே யழைக்கப்பட்டிருந்தன ரெனவும், இதனாலேயே யிவர் பிறப்பில் க்ஷத்திரிய குலத்தராகவே கொள்ளவேண்டும் அல்லாக்கால் சாவினுக் கஞ்சாத் தறுகணாண்மையும் அரசரை யெதிர்க்கும் வீரமுடைமையும் ஏனைய சாதிக்குள் நிகழாதெனவுங் கூறுவர். அரசரொழிய வந்தணராதிய மூவருணத்தருள் ஒருவரே மவனியையாண்டு மடிபோப்புரிந்து மிருந்திலர்போலும். சில ரிக்கம்பரைச் சைவ வேளாளரெனவும், அல்லாக்கால் க்ஷத்திரியராயின் இவரோடு சமபந்தி போசனஞ் செய்ய விசையாரெனவுங் கூறுவர். ஆனல் வைதிக வொழுக்கமற்றுத் தம்மிலிழிஞரையுங் கல்வி செல்வ முதலிய விருக்கின் கனப்படுத்தித் தம்மினத்துட் சேர்த்துக்கொள்ளுந்தகைமையராகிய நான்காம் வருணத்தரோடு அஃதே [illegible]தகைமையராகிய இரண்டாம் வருணத்தார் சமபந்திபோசனஞ் செய்வார்போலும். ஆ! ஆ! இஃதற்புத மற்புதம்!! அந்தோ! காஞ்சனன்[illegible] நில்லறதருமங் கூறிய வத்தியாயத்தில்

கட்டிவிற்பீடத்தனிலிருந்தருந்தல்கப்பரைதனிலுணலாகா
வெட்டெனிமறையோரவித்திசோறுமிரும்பீத்தர்சோறுவந்தபாலடிசி

வெட்டியரளித்தவடிசினல்லடிசில்பின்னவரினிதிடுமூரல்
கொட்டியருகுதியாதலாற்பின்ஞேரிடத்துவைல்குறிப்பினுமாகா,

என்றிருத்தலையும்,

ஆறந்துளோர்மகளிர்புணர்முலைப்போகந்துய்த்திடினப்புறக்கால
மிறந்தழிமலத்திற்புழுவதாய்நரகிடைய்துவர்பின்னவரிடத்தி
னறம்பயில்விருந்தைகற்றளோரவர்பாலரும்பொருளீறறளோரவர்பாற்
பெறும்பொருளதனுல்வேள்வியாதிநோர்தன்பின்முப்பருகரகிடைச்சேர்வார்

என்றிருத்தலையும்,

பிற்காலத்தவராற் கூறியுள்ள தனியன்களி னிவைபற்றியும் அவ்வே ளாண்மாக்களுடைய சுபாவநிலைகளைப் பற்றியும்

துன்னமளிப்போர்வேளாளராடைதருவோர்வேளாளர்
முன்னையோர்தம்பணியினைத்துமுயன்றுமுடிப்போர்வேளாளர்
தின்னியசுன்புரிந்திட்டுமெழிவான்காப்போர்வேளாளர்
சென்னிலிவர்பாலுனலாகாதெந்தலாகாதெனவென்னே,

என்றும்,

பூதலத்திற்பரத்தையரேகாரேர்பகாச்சொரணப்புகல்வர்மேலோ
ராதெனத்தஞ்சாதிபுகுமவர்க்கெல்லாமுபசாரராஞுர்வேளா
ளீதலவீக்கிர்த்தியழுவைற்றினைத்தன்பாற்பெயினுமெய்திர்தைபோ
லாதல்செய்துஞ்செயலிவர்பாலுளததனுல்வேறியென்றமைமயலாமே!

என்றும்,

தாதையிவரென்றுணர்கிலாய்த்தந்தையிவரென்றறிகிலரா
யோதுமரபொசிந்றற்றிலராயுடனுற்பவித்தார்கட்கெருக்
திதில்கோயிற்றுசியருமாகச்சேர்த்தார்தாமுஞ்செ
யாதிபுணர்ப்பாலகமடையராய்ப்பின்வேளாண்மாக்களென்பார்.

என்றும்,

வீற்சமணைக்கழுவேற்றமேனனிரித்துகொண்டைகட்டி
கீறாபுனியாடையுடனிகழ்ந்தவலர்போன்றீறுங்
கூறசென்னையாதியினிற்குலவுங்வீவியச்சருதி
சேதிபவராய்ப்பிழைசைவத்திறத்தவேளாளரும்பலரால்.

என்றும்,

மண்ணிடைக்குமொட்டராய்மயிர்சழிக்குமவிணுராய்
மறலியென்னவழிமறிக்குமறவராய்வெங்குறவராய்ப்
பண்ணெணக்குகட்டவெப்பாதராய்மீன்வலைஞராய்ப்
பாணராய்வண்ணாராய்ப்பணித்தசெய்யுமானராய்ப்
புண்ணெக்குமவ்ஞவராய்ப்பொருந்துமின்னபேரெலாம்
பொருள்படைத்துவேடமாறிப்பூமியின்கணொருவருங்
கண்ணெணக்கவரியராய்க்காராள்ரோடோரளமாய்க்
கலந்துதம்மையொப்பவர்களிக்குளில்லையென்பரே.

என்றும்,

எண்ணரியவிலக்கியமுமிலக்கணமுங்கற்றோ
மெய்ப்பயனுமடைந்தறியோர்தப்புவழக்கதனிற்
கண்ணதனுற்கண்டாப்போற்பொய்சாக்ஷிகூறக்
கற்றறியோக்கணிகையர்பாற்றுதெனினும்போகே
மண்ணுழுதுபிழைக்கும்வேளாளர்குலத்திற்பலரை
மாட்டுவிக்குந்தரகரியாய்மருவி குடிபோடோம்
[illegible]ண்ணதனுலுறநடவிவாக்கியுத்தெரியோம்
[illegible]ழைக்குமவகையெப்படியானு[illegible]ம்.

என்று மின்னும் பலவா யிருத்தல்களை யென் கண்டு தெளிந்து இத் தகைய பிதற்றல்களைப் பேசவதில் நின்று மொழிந்திலர். இவையினைத் து மிவ்வாறாகப் பின்னு மிக்கம்பரை வேளாளரே யென மற்றொரு விதத்தாற் கூறிப்பர். அதாவது:—“ செங்குந்த மரபினராகிய கூத்தர் தமது மரபி னர் வேண்டுகோளுக்கிணங்கித் தமது மரபுக்குரிய கருவியாகிய சட்டி யைச்சுட்டி ஓர் பிரபந்தம் பாடியதுபோல், வேளாண் மரபினராகியதாமும் தமது மரபினர் வேண்டுகோளுக்கிணங்கித் தமது மரபுக்குரிய கருவியாகிய ஏரைச்சுட்டி ஓர் பிரபந்தம் பாடினர்” என்பதேயாம். ஆயின் கூத்தர் தந்து மரபின் கீர்த்தியைத் தாமே பாடுவதிற் குறைவுண்டாய் பயனற் றொழியுமெனக் கருதியன்றோ தம்மை வேண்டினோரைக்கொண்டு சிரச் சிம்மாசனமியற்றுவித்து அதன்மீ திருந்து பாடி அப்பாடல்கள் சத்தியமென் றிவ்வுலகின்கணிலைபெற அறுபட்டிருந்த பல சிரங்களுமுடல்களு மொட் டியெழ ஓரற்புதத்தை விளக்கி அக்காரணத்தால் தாமும் ஒட்டக்கூத்த ரென்னுஞ் சிறப்பு நாமத்தினைப் பெற்று ஒரு குறைவுமின்றிப் பயனடை ந்து தமது மரபினர்க்கும் அப்பயனடையச் செய்தனர். அவ்வாறிவர் விளக்கியடைந்த பயனுக் தனது மரபினர்க் கடையச் செய்த பயனு மென்னை? இவர் மரபிற் கத்தகையதோர் அற்புதம் விளக்கவேண்டு வ தாவசியக மின்றெனின், தன்னைத் தனது மரபினர் வேண்டுதலும் தான்

பாடலும் ஆவசியக மின்றாம். ஆகவே ஓர் காரணங்கருதிப் பிற மரபின ராலன்றோ பாடுவிக்கவும் பாடவும் வேண்டும்? அவ்வாறு பாடுவதினும் பாடுவோர் பாடப்பெற்றோராகிய இருவரன்றி ஏனைய மரபினர் யாரும் வியந்து இது சத்திய நூலென நம்புமாறு, ஓரற்புதம் விளக்காவிடின், அவ்விருவரு முந்நூலா லடையப்பெறும் பயனென்னை? ஆதலால் சாதிநூல் சமய நூலென்னு மிரண்டினையும் இவ்வுலகினர் சத்திய நூல்களென நம்புமாறு தாபிக்கப்புகுவோர் அவ்வவற்றிற்கோ ரற்புதம் விளக்காவிடின் பய னற்றொழியுமென்பதை எதுணிக் துணிந்திலர்?

இம்மாத்திரந்தானோ? சிலரிவர் கம்பநாட்டிற் பிறந்ததாற் கம்பநாட ரென்று வழங்கியதென வுரைப்பர். அக்கம்பநாடென் றொருநாடு எக்காலத்திலு மிருந்ததாய்த் தெரியவராமையின் அது பொருத்தமுடைத் தன்று. சிலர் கம்பநாடரென்று, கம்பநாடாரென் றிருத்தல்வேண்டு மென்பர். அந்நாடாரென்பதோர் சாதிக்குச் சிறப்புப்பெயராதலின், இவரைச் சாதியிற் (சாணான் சாண்டான்) என்று கூறல்வேண்டும். அச்சாணாராயி னொருதேவிகோட்டத்தின்கண்ணு மதிசலைக்கண்ணு மனுகற்குரிய நல்லாமையானும், இவ ரிவ்விரண்டிடத்தும் பன்முறை யிருந்துளாரென்ற தூஉ வழக்கலானும் [illegible] சிலரிவர் [illegible] சிறிதுமின்றித் தன் பேர் சொல்லவும் வகையறியா திருந்தமையாற் றென்னாட்டில் "கொம்பு" எனப்படுவதாய மரக்கிளையைக் "கம்பு" என வழங்குவதால் லப்பேரிட்டு வழங்கினரென்றும், சிலரக் கம்பினை யிவர் கையில் வைத்திருந்தமையால் அப்பெயரிவருக் காயதென்றுங் கூறுவர். இவ்விரு கூற்று மேற்போந்த "நாடர் - நாடார்" என்னு மிருகூற்றுக்கும் விரோதமாதலறிக. இவையனைத்து மிங்ஙன மிருப்பச் சிலரிவர் கம்பங் கொல்லையை இளமைப் பருவத்திற் காத்ததாற் கம்பரென்று வழங்கிய தெனக்கூறி, (பாண்டிப்பதையில் வெயிரபுரமென்னுங் கிராமத்தின்கணுள்ள தினைப்புனத்தை உணாத்தியாயரேவலாற் காத்துவந்து ஓர்நா ளப்புனத்தை மேய்ந்த காளிங்கராயனென்னு மதிகாரியின் குதிரையைத் தமக்கு 'வீந்தியா வரப்பிரசாத மீந்தருளிய காளிகாதேவி யனுக்கிரகத்தால்,

> வாய்த்த வயிரபுரமாகாளியம்மேகேள்
> காய்த்த தினைப்புனத்திற்காலைவைத்துச் — சாய்த்துக்
> கதிரைமாளத்தின்றகாளிங்கராயன்
> குதிரைமாளக்கொண்டுபோ.

வெனப்பாடி யதையிறப்பித்துப் பின்னரவ் வுபாத்தியாயர் வேண்டுகோளால் "குதிரைமீளக்கொண்டுவா" என வதையே மாற்றிப்பாடி யக்குதிரையை யுயிர்ப்பித்தவர் பொய்யாமொழிப் புலவராயிருக்க) அக்கதையை

யிவருக்காக்கித் தினையொன்றனையேயுள்ளிடை மலைபோற் குவித்துள்ள வெண்பாவிருக்க அத்தினையோடுங் கலந்த கம்பங் கொல்லையென வேறு பொருள்படுத்திச் சற்று நாணமில்லாது நாப்பறை கொட்டுகின்றனர். இவர்கட் கிவ்வாறு கதைகளையுங் கவிகளையு மாற்றலும் புரட்டலும் என்று மாறாத் தொழிலேபோலும். இவையனைத்தையு மொய்த்துணரு மிடத்துக் கம்பர் மகா கவியாயும் இதிகாசங்களு ளொன்றாகிய விராமாயணத்துள், தங்கள் மதத்தைப் பற்றிப் பலவிடங்களிற் சிறப்பித்ததன்றித் தனியேயும் ஏரெழுபது முதலிய நூல்களை யியற்றியோராயு மிருத்தலின், இவருக் கியற்கையாகச் சன்மத்தின் கண்ணுஞ் சம்பவித்தபின் பயின்ற சாதியின் கண்ணு மிருந்துள்ள விழிவை மறைப்பான் கருதிய வேளாளரும் வைணவருஞ் செயற்கையாற் கற்பித்துவைத்த கட்டுக் கதைகளெனவே கருதத் தக்கனவாம். அன்றியு மிக்கம்பரது பிறப்பினைப்பற்றிப் பிற்காலத்தோர் கவி யிறுத்தார்த்தமாக,

> [illegible]ண்டர்போற்றிடமாயனிவ்வுலகனைத்துமுண்டவருதலா
> [illegible]ந்தலங்கையுமரக்கர்சேனையு[illegible]ன்வயிற்றினிலல்லவோ
> [illegible]ண்டிரைக்கடற்குழவோங்[illegible]த்தென்னிலங்கையில்ராவணன்
> [illegible]தையைச்சிறைவைத்துளாரென[illegible]த்தேறி[illegible]செப்புவான்
> [illegible]ண்டிராவணன்ராமவாளியாற்பட்டுமாமுடியற்றிடப்
> [illegible]பார்த்தசார்சொலக்கேட்டதாரவேதப்பகரும்பாவலன்றன்[illegible]யான்
> [illegible]ண்டதாண்டமதாக்குவேன்கவிசொன்னவன்றலைகண்[illegible]லன்
> கம்பவாணனென்கும்பவாணனேதகளக்குலாயின்[illegible]யே.

எனவிருத்தலையுங் காண்க.

மேலுமிக் கம்பருக் கித்தகைய விழிவுகவு பிறப்பிருப்பி னேருமென்றறிக் துளரேல், கபிலதேவர் தமதகவலில் "பறையர் வீட்[illegible]ள்ளுவர்வளர்ந்த னீர்," எனக்கூறியிருந்ததைத் "துள்ளுவர் வீட்டில்வ[illegible]ளுவர்களர்ந்தனர்." வென விக்கால் மாற்றியதுற் கொப்ப வக்காலே அப்ப[illegible]றையருக்குந்தமக்குமே ன்ன கவைவப்படி வேற்றுமையின்றி அவரைத் தம்[illegible]னத்துட் சேர்த்துக் கொண்டதன்றித் தம[illegible] மரபிலோர் பெண்ணுங்கொடுத்துச் சன்மானித்தது போல இவரையுந் தம[illegible]னத்துட் சேர்த்துப் பெண்கொடுத்துச் சன்மானித்துக்கொள்ளுவர். இப்போதென் செய்வர்பாவம், ஒன்றுந்தோன்றாமல் தட்டுக்கெட்டுத் தடுமாறி மிரளமிரள விழிக்கின்றனர். எத்தனையோ வகையாய் எண்ணியெண்ணி வகைகின்றனர்.

(18) சைவப்பற்றினராகிய விக்கம்பரை வைணவரெனச் சாதிக்கப் புகுந்த சும்மதத்தர் "கம்பநாட்டாழ்வான்" என மாற்றியதற் கொப்ப

இவர் குமாரனுக்குரித்தாயின்றும் வழங்கிவரும் "அம்பிகாவதி" என்னும் பெயரை "அம்பிகாவலன்" எனமாற்றி வழங்கவு மாயினர்.

(19) இவ்வேரெழுபதென்னு நூலைச் சற்றேறக்குறைய ஐம்பதா வருஷடத்திற்கு முன் அச்சிடப்புகுந்த வேளாண்குல திலகரும் வித்துவ சிரோமணியுமாகிய - சாரம் - குமரப்பக் கவிராயரென்பவர் இன்னூட்டினுக் கிசைந்த தென்னாட்டினுமிருந்து அளவற்ற ஏட்டுப் பிரதிகளை வரவழைத்துச் சரி பார்த் தச்சிட முயன்றபோது, இரண்டு செய்யுள்க ளொக்கெந்த விடயத் திற்பற்றியுள்ளனவோ அவை யெந்தப்பிரதிகளினு மில்லாமலே யிருந்த மையாற் கிடைத்த அறுபத்தெட்டுச் செய்யுள்களையே பதித்து வெளியிட் டனர். அவர்க்குப் பின் - கல்லூர் - ஆறுமுகநாயலர் முதலியோர் பதித்த பதிப்புகளினும் அவ்வறுபத்தெட்டுச் செய்யுள்களுக்கு மேலில்லையாக, கிடைமுறை யிதுகாறுமியாண்டுங் கேட்டிராத (கச்சித்தலைச் செங்கோட் டுத் துறுவன் மகனார் திருநாகந்தையரால் செய்யப்பட்ட ஏரெழுபதுரையெ னவிளக்கி, (இவ்வுரையைப் பொருள்கொடுத் தெழுதுவித்தோரையும் அப்பொருள் வரவு லவ்வும் பகனுப் கத்தப்பட் டெழுதியோரையும் இவ்வாறெழுதுவித் தெழுதுங்கால் அருகிருந்து கண்டோரின்னுமதிருந்து டனிருப்ப) வேறொருவரையுமிறிரான்கு சில நூற்றாண்டின் முன் விருந்த ரொருவன் சரிதத்தோடும் வரைந்து, இவ்வுரையு மூலமுஞ் சில பிரதிக ளொன்றினும் பல பிரதிகள் தேடியாய்ந் தச்சிட்ட வித்துவசிரோமணிகளு க்குக் கிடைத்ததலின்றி இப்போது கிடைத்ததெனக் கோதிச் சூத்திரகுட் டிலைமையாராய் வேளாளரை வைசியரெனத் தாபிக்கப்புகுந்து வைசியரை மூன்றும் வருணத்தராக முறைமைப்படி பாடியுள்ள பாடல்களொக்கவே ஒன்றாக்கும் பல பாடபேதங்கற்பித்து அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய - தொழு தூர் - வேலாயுதப்புலவர் தனது பதிப்பில்; ஐம்பதாவது செய்யுளுக்குமேல் (அரிவாட்சிறப்பு - ஏற்றப்பறத்துச்சிறப்பு) என விரண்டு விடயங்களை நூத னமாகவெடுத்துப் பாடிச் சேர்த்து அக்குறைக் குறையை நிரப்பினர். இவ் வாறு நிரப்பவேண்டியது அக்குலத்தரும் கவிகளுமாயுள்ளோர்க் காவசிய கவாக, அவ்விரண்டு செய்யுளும் கம்பரே பாடியதென்றும் இத்தகையதத் தப்பிரதி யிவ்வுரையோடு தென்னாட்டிலொன்று மீநாட்டிலொன்று மிப் போது கிடைத்ததென்றும் அப்புலவர் தாமெழுதியதாகவுள்ள முகவுரை யில் வெளியிட்டனர். இனியப்பாடல்கள் கம்பரது வாக்கேயாயினுமாக அல்லது வேறுவாக்கே யாயினுமாக, எமக்கதனுற்போந்த வாதாவியுங்க ளொன்றுமில்லை யாதலால் இது நிற்க - அக்கச்சித்தலைச் செங்கோட்டுத் துறுவன் மகனார் திருநாகந்தையா ரென்னும் இரண்டுமுழப் பெருடைய போலியுரைக்காரர் ஐயனரிதனார் வெண்பாமாலையுள் வேளாண்வாகையென

மேன்மூவருமனம்புகலவாய்மையான்வழிமொழிந்தன்று
மூவருநெஞ்சமராமுற்றியவரவ
ரேவலெதிர்கொண்டுமீண்டுரையா - வேவல்
வழுவான்வழிநின்றுவண்டார்வயனு
ளுழுவானுலகிற்குயிர்

எனக்கூறிய வெண்பா பொருளாறு மரபானுந் தம்முன் மாறுபடுதலால், அது பொருந்தாதென மறுக்கவேனும்,

செறுதொழிலிற்சேணோங்கியானறுதொழிலுமெடுத்துரைத்தன்று
உழுதுபயன்கொண்டிறுகிளையோம்பிப்
பழுதிலாப்பண்டம்பகர்ந்து - முழுதுணர
வோதியழல்வழிப்பட்டோம்பாதவீகையா
னாதிவணிகர்க்கரசு.

என வாணிகவாகை யொழுக்கமே இன்று மங்வேளாண் மரபின் கண் வழங்கி நிற்றல் காண்டு மன்றி அவ்வேளாண்வாகை வெண்பாவிற் கூறியவழக் கியாண்டுங் கண்டிலமாதலின் சான்றோர் செய்யுட்கண்ணே பலவு பாடபேதம் வந்தாற்போலுமெனவும், பிற்காலத்துள்ளாரிற் சிலர்மூக் காற்றி னிங்ஙனம் வரைந்து வழக்கினரென்னினு மிழுக்காமெனவும், ஆகவே சதுர்த்தருரிமையை வேளாண்வாகையுட்கூறல் போலிச்சூற்றென் றொழிகவெனவும், தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரத்து நச்சினார்க் கினி யார் அகத்திணையியன் முதலிய பலவிடங்களினு மரபியற் சூத்திரத்தும் அகப்பாட்டு, ஐங்குறு, கலித்தொகை முதலிய பிறவற்றுள் வேளாண் மாந் தரைச் சதுர்த்தரெனவே வகுத்துரை யெழுதினராதலாலெனின் பிறி தொப்பா அன்றன் மதங்கொளலாய் வேதவழக்கு, திருதிவழக்கு புரா ணினு புராணுக தாம்பிடித்தது சாதிப்பதே நுணியாக் கூறுத லவரியற் கையாமெனவும், அவருரையாற் பொருளதிகார மரபு பலவரம்பழித்தன வாதலின் அவ்வுரை போலியுரையென் றொழிகவெனவுங் கூறித் தாமே வரம்பழியா துரைவரைய உள்ளபடி பல பாடபேதங் கற்பிக்க அழுக்கா றின்றி மரபியலைக்கூறு எவர்க்கு மியாண்டு மெக்காலத்து மசப்படாத நூல் களையு முரைகளையுஞ் சம்பாதிக்க மரபுநிலை திரியாத பல கதையினை வரைய என்னிற் பெரியாரிலையெனத் தருக்கியதன்றி; அந்தணராதிய நால் வருணத்தரும் பிரமனுருவிற் றோற்றியதனு லவன் மக்களாயிருப்ப அவருள் காராளரென்னும் வேளாளரைக் கங்கை மக்களென்ற தென்னெ னின், ஆண்டு மறைகூறியது முதற்படைப்பின் றோற்றத்தினை யெனவும், ஈண்டிந்நூல் கூறியது கங்கையின் வரமக்களென்னுங் கற்பபேதத்தினை யெனவும், மண்மகன் புதல்வ ரென்பது மதுவெனவும், இவரே கங்கை

மக்களான வைங்கரற்கு மறுமுகற்கு மொப்பாரெனவும், இவரே யெல்லா மரபினருளு மேலான வைதிக மரபினரெனவுங் கூறினர். இவதறாவு மெமக்குண்டாகு மிலாப மொன்றுமில்லையாதலி னிதுவுநிற்க, அப்பிரமன் பதத்துதித்த சூத்திருரு ளொரு வகுப்பினராகிய வேளாளரைக் (குல வைசி[illegible] விக்கால்) வைசியரு ளொரு வகுப்பினரென்றும் சூத்திரராவார் குலால ராதியரென்றுங் குளறி, அச்சூத்திர, ரென்போர் முதன் மூவர்க் கேவல் செய்வோரும் உழுதல் நெய்தல் பசுக்காத்தல் முயிலுவஞ் செய்தலென்னும் வினைகளினும் பொருளீட்டுவோரு மாவரெனத் திவா கரமுதலிய பல கருவிநூல்க ளெங்கெங்கும் பறைசாற்றி யியம்பு மியற்கையையும் பூர்வமோர் சோழராசன் தனக்கு வேளாளக் கன்னிகைகளிடத்தினின்று முதித்த மக்கள்மேல் வைத்த வபிமானத்தால் குயவர் நாவிதர் முதலாயினோரைப் பதினெண்குடிமக்களாக வகுத்து இவர்கட்கு வேளாளரைத் தலைவராக்கிச் சற்சூத்திரரென நிறுத்தி இச்சற்சூத்திரரற் சன்மானிக்கப்படாத தனது மக்களுக்கினத்தா [illegible]த்துப் பல குலங்களைக் கூட்டித் தொண்டமண்டலத்து விருத்தி யாட்கொண்ட [illegible]யற்கையையுந் துறந்து வேளாளரென்போர் யாரும் வைசியரேயன்றி [illegible] சூத்திருமன்றெனச் சாதித் துரைகளைத்தனர். இச்சாதனையைக்கண்டு இ[illegible]வணிகருங் கம்மாளரும் வன்னியருஞ் சாண்டாரு முறையே [illegible]ங்குந்தரும் வேதபாரகரும் புவிவேந்தருமெனச் சாதித்துக் (குலவேந்தர் குன்றிய[illegible]க்கால்) பல நூல்கற்பித் தச்சிடுவராயினர். அம்மம்ம!! ஈதென்ன கொள்ளையோ [illegible]வறிகிலம்.

அன்றியு [illegible]ங்கொள்ளையோடு கொள்ளையாய் ஓ நல்லறிவிற் சிறந்த நண்பர்களே! கைக்கோளரென்போர் திருக்கைலாய பரம்பரையரும் சிவ நந்திகோத்திரரும் கௌரி புத்திரரும் காங்கயன் சோதரரும் மனுகுல வேந்தர் வரப்பிரசா[illegible]ரு [illegible]வலட்டிற் கெடுத்துக் காட்டாகக் காந்த முதலிய நூல்கள் கையா[illegible]லகம்போன் றிருந்தும், இக்கால் யாதினுங் கேள்வியற்றுச் சாதுக்களா[illegible]ருப்போர் அக்கைக்கோளரென நினைந்தோ மற்றியாது கருதியோ பூர்[illegible]மோர் பெரியோனு லுபகாரார்த்தமாய்ப் பல சுருதிமிருதிகளை முதனூ[illegible]ாகக் கொண்டாய்ந்து உள்ளபடி சுருக்கிப்பாடியளித்த சாதிநூலொன்று பழைய வேட்டுப் பிரதியாக இ[illegible]றனு மெண்ணாற்றவிருக்க அதை யச்சிடத் தொடங்கிய வவ்வற்பசா[illegible]யர் அதிலவர்களைப் பற்றிச்

இசெட்டியர்கன்னிதன்னைத்திருமறையாளன்புல்க
விட்டமாய்வருங்கைக்கோளரிருங்கொடிக்கயிறுபின்னிச்
சிட்டராலயத்துக்கேற்றதிருக்கொடியாடைநெய்வார்
நட்டுவர்தாமுமாவார்நாடகத்தொழில்கள்பூண்டு.

[illegible]றும் கவியை நூதனமாகப் பாடிச்சேர்த்து, (சிறியோரால் வாசிக்கப்படு [illegible]லாதார முதலிய சிறு நூல்களினும் பெரியோரால் வாசிக்கப்படும் பாகவத முதலிய பெருநூல்களினும் அவர்களைத் தீண்டப்படாத பஞ்சமருளொருவகுப்பினரெனப் பிதற்றிப் புன்குலமாக்கட்குப் பிராதிருக்கனாய்) அச்சிட்டதன்றிச் சென்னைக் கலாசாலையிலுமொன் றதனைப்போற் கடிதப்புத்தகத் தெழுதிவைத் திருப்பதை இன்றுங் காணலாம். அன்றியும் சற்றேறக்குறைய நாற்பது வருடத்திற்கு முன் இயற்றமிழாசிரியராகிய திருத்தணிகை விசாகப்பெருமாளையர் முதலிய பிரபல வித்துவான்களால் பரிசோதித் தச்சிற் பதித்துள்ள "தனிப்பாடற்றிரட்டு" என்னுமோர் புத்தக மின்றுமிருப்ப அதிவிச்சாதி வைடம்பமுஞ் சமய வைடம்பமுங் கொண்டுள்ள புல்லர்கள் "கம்பரால் பாடல்பெற விரும்பிய ஒரு கைக்கோளன் மனைவி தன் புருஷனை யொளித்து வைத்துக் கம்பரைத் தன்னிடத்து வரும்படி செய்தனள். கம்பர் வீட்டில்வருதலும் அந்தக்கைக்கோளன் ஒரு குறுந்தடியைக்கைக்கொண்டு கம்பரை அடிக்கவரும்போது அவர்பாடியது" எனவோர் கதை கற்பித்து,

மக்கிளையானவிழிக்கனைநெஞ்சின்மேருட்டியிருட்டறையில்
பொய்க்களவாகப்புகுந்ததுமுண்டு [illegible]ணர்ந்ததுமில்லையடா
கய்க்கிசைவானகுறுந்தடிகொண்டெழுந்தைநெரிக்கவருங்
கய்க்களவாவென்றங்கையடாநின்றுரமடாவிடடா.

[illegible]வோர் செய்யுளைப் பாடிச்சேர்த்து மறு பதிப்புக்களில் பதித்து வருகின்றனர். கல்வியிற் பெரியன் கம்பனென்ப[illegible]ங்கினைங்கட்கு பலவிலக்கண வி[illegible]க்கியங்களிற் றேர்ந்து மகாக்வியென [illegible] விளங்கு மிவருடைய வாக்கில் இத்தகைய வாபாசம் பதப்பிரயோகங்கள் இருக்கத்தகு மென்பதை முனி[illegible]வும் எய்துவனவோ? இவரித்தகைய விழிதொழிலைக் கிசைந்து ஓர் அர்த்தமில்லாப்பக் களவியலிற் றிருட்டுப் பட்டிகள்போன்று சென்றனராயின் இவரைப்பற்றி வெகு பிரதாபத்தோடு "கம்பர் சரித்திரத்துளொரு பகுதி கம்பரிராமாயணப் பாடியரங்கேற்றியது." என்றுள்ள காதைகளின் கதி என்றுகா நிற்கும்? ஓர் வித்வானாற் பாடல்பெற விரும்பி வரவழைப்போர் வந்தபின் ஓர் குறுந்தடியைக்கொண் டடிப்பித்துத் தானோ தாமப்பாடல் பெறவேண்டுவது? இஃதெத்திசையி லெவ்வூரி லெக்குலத்தில் நடக்கின்ற சம்பிரதாயம்? ஆனால் செட்டிகள் கன்னிகைக்கும் திருமறையானுக்கும் பிறந்த குலத்தினராகிய அக்கைக்கோளமாது தாங்[illegible]தாசிகளில் வேறான வேசியும் தனது கணவன் நட்டுவனுமாய் கொடிக்கயிறு பின்னலும் கொடியாடை நெய்தலுமாகிய இழிதொழிலைச் செய்யு மினத்

தினாலாதலின், அவளுக்கு மவன் கணவனுக்கு முள்ள இயற்கை யறிவுந் தேற்றவண்ணஞ் செய்தனர். ஈதேயவர்க ளொத்திசையினு மெங்ஙுநிலு நடந்துகொள்ளுஞ் சம்பிரதாய வொழுக்கம், இத்தகைய வொழுக்கத்தை யுடையவர்க ளாகையாற்றான் "ஒழுக்கக்கொள்கையோர்" எனப் பொருள்படுவதான கைக்கோளரென் றவர்களுக்குச் சாதிப்பெய ருண்டாயின. இவற்றிற்குமாறாக, அவர்களை கைக்கோளர் எனக்கூறாது; தீண்டப்படாதோ ரெனவும் பேசப்படுகின்றனர். இதற் குடன்னன்றித் தீண்டப்படாதோ ரெனவும் பேசப்படுகின்றனர். இஃதென்னே! என்றவர்க ளித்தகைய விழிகுலத்தரு மிழி தொழி லோருமாய்த் தீண்டப்படாராயுள்ளவரென் றுணர்ந்தன்ன கம்பர் தன்னை சிரஞ்சுமாய்த் தீண்டப்படுவோராகிய பஞ்சமரோடு திரிபின்றிப் பழகுவ ருவித்தால், தீண்டப்படுவோராகிய பஞ்சமரோடு திரிபின்றிப் பழகுவர் தாயாதிகள் ரேயராகிய விவர் எவ்வாறு வரற்குத் துணிந்தனர்? இக்கம்ப ரெப்பொழுதாயினு மெவ்விடத்திற்கேனும் போகவரச் சம்பவித்தால் தனியே காலநடையாய்ப் போகாமல் சோழராஜன் விரும்பிக்கொடுத்த பட்டுப்பீதாம்பரங்களை யுடுத்தி, மாணிக்கத்தாலாகிய சங்குசக்கரக் கடுக்கனும் நவரத்ன கண்டியும் வச்சிரப்பதக்கமும் ஆணிமுத்து மாலையும் அபரஞ்சிக் கடகமும் கல்யாணக்கொலுசு மணிந்து பாண்டியராஜ னபிமானித்துக் கொடுத்த தந்தப்பல்லக்கிலேறி, குடகு தேசாதிபதி கொடுத்த யானைகளும் மலையாள தேசாதிபதி கொடுத்த ஒட்டகங்களும் சிந்து தேசாதிபதி கொடுத்த குதிரைகளும் ஆந்திர தேசாதிபதி கொடுத்த கண்டவாள ருதுகளும் பெருங்கூட்டமாக ஒரு ராஜாவின் தண்டு வருவதுபோல் தன்னைச் சூழ்ந்துவரும்படி, சிலர் சுவேதசத்திரம் கவிக்க சிலர் சாமரம்வீச சிலர் திருச்சின்னமூத சிலர் மற்றும் பலபல விருதுகள் பிடிக்கக் கட்டியக்காரர் "புவிச்சக்ரவர்த்திகள் போற்று தெய்வீகக் கவிச்சக்ரவர்த்தியாங் கம்பநாட்டாழ்வா ரவர்கள் வருகின்றார் பராக்" என் றெழுச்சி கூறி முன்னே நடக்கப் பிரயாணஞ் செய்வது வழக்கமாகுமே? இவையனைத்தையு மெங்கே கழற்றிவிட்டு என்னவேடத்தோடு வந்தனர்? ஆனால் "பொய்க்களவாகப்புகுக்கத்துமுண்டு" என்றபடி யோர்புல்லிய ஆர்த்தகோலங்கொண்டு குறுக்குத்தடியனடிக்காக் கூடாது வந்தனர் போலும். ஆ! ஆ! ஆ! இது வியப்பினும் வியப்பு விபரீத வியப்பு: ஓ நண்பர்களே! இதையுஞ் சற்றுசித் துணர்மின்கள். அந்தோ! இவர்கள் தம்மைத்தாம் குல சிரேஷ்டரெனக் கூறிக் கொள்வதோடு நில்லாது ஏனை யயற்குலத்தவரை யிப்படி யவதூறபேசி யுழிகின்றனர்?

இன்னுமவ் வேறெழுபதென்னு நூலுக் கப்போலியுரைக்காரர் "சதீபித் தெழுதிய விற்பன வுரைக்களுள்ள வற்புதங்களை விரிக்க விரிக்க இங்ஙனம் பெருகுமாதலி னிம்மட்டில் நிறுத்தி, இனி யந்நூலினதப் போலியுரையைப் பற்றியும், அந்நூற் றலைவரான வேளாளர் அயன்மக்க ளென் றுங்க ளருமைகெடக் கயமைமக்க ளென்றதைப் பற்றியும், அக்கயமை

மாக்கள் தேவரீஷர்கள் போலாத கணிகைமாக்க ளென்பதைப்பற்றியும், அக்கயமை மாக்களே கங்கா குலத்தரான வேளாளர் அல்லது காராளர் ஏனைய குலாளர் முதலாயினோர் சூத்திரரென்பதைப் பற்றியும், ஆதிகாலத் தொன்றுதொட்டிருந்த சூத்திரரே, பிற்காலத் தோரூரையனால் சற்சூத்திரருஞ் சங்கரசூத்திரரு மாவரென்பதைப் பற்றியும், தொண்டைமண்டலத் துயர்தருவேளாள ருண்டானதைப் பற்றியும், இவ்வேளாளர் செய்தவரு மாறுபாட்டால் இவரி லடிமைகளான செய்தவரு மிழிதொழிலோரைப் பற்றியும், அன்றியு மிம்மரபினர் கைக்கோளராகிய செங்குந்தமரபினரைத் தங்களொழுக்காற்றினுற் புறம்பழித்தது திரிவைரப்பற்றியு முற்காலத்தும் பிற்காலத்துமிருந்த சில கவிவாணர் கூறியுள்ள தனியன்கள் முறையே,

> உச்சிக்குடுமியுமாபதியுமாமன்யுவு மூன்றுரைத்தசென
> வைச்சத்திகழ்தொண்டர்க்கதைக்சம்வழிநூலனைத்துங்கழிநூலாய்க்
> கச்சித்தலத்துச்செங்கோட்டத்துறைகண்மகனேரெழுபதுக்கு
> மெச்சிச்செய்தவுரையாவேவெறும்பொய்யாகிமெலிந்தனவே,

எனவும்,

> கன்னகன்றநாலத்தேசங்ணைக்காராளர்
> தன்னுமகாராயின்மிகுசாகவீ - சென்னுமோ
> னூர்க்கோவநகைனுக்கோளாளிலாள்சத்தனுக்கோ
> வார்க்கோபிறந்தாரவர்.

எனவும்,

> நால்வகைவருணத்தோர்க்குநான்முகன்மைந்திறங்க்
> கால்வழிவந்தோமென்றேகைக்களைதாமென்பவோர்
> மேல்வருமவர்தம்மில்வேறுசிலைதிகத்தின்
> பால்வனுத்திடக்கீழ்யென்பதுங்கல்காலென்னலபோறும்.

எனவும்,

> கல்லாமக்கவெல்லாங்கணைவைதிகப்போலப்
> பொங்கெழுந்தின்றபுதமைமென்னே - வெங்கு
> மிழிகுலத்தோரெல்லாமிருங்குலத்தராய்த்தம்
> பழியுணராதோதுவதைப்பார்.

எனவும்,

ஐங்கரனைச்செவ்வேளையன்றரன்பாற்கௌரிதரக்
கங்கைமகாரென்றியம்புங்காதையென்னே — யிங்கொருவ
வைப்பாட்டியாட்டி தருமைந்தனைத்தன்சேயெனல்போ
லொப்பாரிக்காதையெனவுன்.

எனவும்,

கங்கைமகார்முன்னவரோகௌரிமகார்முன்னவரோ
வெங்கிதனைக்கேட்கில்விடையெய்தலாகு — சங்கரற்குக்
கௌரிமுன்னோகங்கைமுன்னோகந்தபுராணத்திகனைச்
சௌரியத்தோடாயத்தரும்.

எனவும்,

கௌரிகுலத்தோர்கைக்கோளர் — கங்கைகுலத்தோர்காராளர்
கௌரியரனைமணந்துள்ளாள் — கங்கையரனைக்கலந்துள்ளாள்
கௌரிக்கரனேபதியாவன் — கங்கைக்கனேகர்பதியாவர்
கௌரியரற்குக்காந்தையென்ப — கங்கையரற்குக்கணிகையென்ப
கௌரியரற்கேமகப்பெறுவள் — கங்கைபலர்க்குமகப்பெறுவள்
கௌரிபறத்தாரெழுகுபறை — கங்கைமறத்தாரெழுகுதிரை
கௌரியபின்னையரற்காவள் — கங்கைபின்னையரற்கதனுல்
கௌரிகுலத்துக்கிணையாமோ — கங்கைகுலமிவ்வுலகிரே,

எனவும்,

பஞ்சமர்செய்வேளாண்மைபாவமெனவோர்க்குமேன்
றஞ்சமெனக்கொண்டார்[...]தரே — புன்செய்முறுந்
தானியப்பேராவலினூற்றும்போலறங்கடத்தா
ரேனிதனைக்கேட்பதினி.

எனவும்,

ஆதிகாலத்தயன்பதத்திலண்மியுதித்தோர்குலாலர்முனைப்
நீதிசான்மூவருனருளுசேர்ந்துபணிசெய்குந்திரரே
லோதுகற்பமொன்றனுருத்திரனூர்கணிகைக்குதித்தவரவ்
வேதுகொசெற்குந்திரரென்றிமைப்பாரவரேசங்கராம்.

எனவும்,

ஆண்டாண்டென்னவெத்தனையோவாண்டாய்வேதநெறிநின்றே
னப்பாலென்னலாகாமேயண்டிப்பிழைக்கவுலகத்னி

ஸீண்டாரெவரேயெனப்பலவாய்நேடித்திரிந்தேன்குந்திரரே
நிலைத்தாரவருளொருவனையானேசித்தேற்பான்சென்றடைந்தே
னீண்டேன்வந்தாய்முன்னோனேயென்றான்பின்னோனென்னே
டுடையக்குலத்தோரிருவேறுமில்லாதொழிந்தாரென்குறையைத்
தோண்டாதேயென்னனும்வார்த்தைத்தொழிலோனெனைநீயேற்றிடுத
றூய்மையலவேயெனவிக்காறூய்மையிலவென்றேனுவ
னாண்டாயிடறிவீழ்ந்திட்டானென்னிலிதுவோர்கரடியென
விசைப்பான்போன்றாய்பனைநீயோவென்டோர்காப்பேன்பாலுறலாமோ
வேண்டாம்விதியன்றெனயானிவ்விதியின்றோட்கெம்விதியாக [பானீர்
விதித்தான்விதியென்றேன்வேளாளெனக்கோர்விதியோதுகவென
பூண்டேபூணூல்பள்ளியரும்புலைச்சான்றாருஞ்சத்திரியப்
பொருவில்குலத்தோரெனவாதுபுரிவாரதைநீகண்டிலையாற்
றூண்டாதேமற்றதில்வியர்தாமேயாமென்றுரைத்திடென்றேன்
றப்பாமேகாரானைநிற்றரித்தானெனையும்பரித்தானே.

எனவும்,

பார்த்தனிற்பறைகொழுத்தாற்பள்ளியென்பார்
பள்ளிமிகக்கொழுக்கில்படையாட்சியென்பார்
நேருமிவர்கொழுக்கிலகமடையராகி
நிமைப்பின்மெலமெலவேளாண்குடியாமென்பா
ரூருளிவர்பூவைசியரெனவேயெங்கு
முளறியெமிற்பெருங்குலத்தோருளரோவென்பார்
சேரநிவர்செயுமலைவோகோடாகோடி
சுருதியெலாம்புரட்டிவிடத்துணிவர்தாமே.

எனவும்,

[...]ங்கரிக்கால்வளவன்சோணாட்டிவேளாண்பாவையரை
[...]ண்டுமுறையாற்குந்திரர்மூவருண்மேலாய்மன்னவிடுத
தண்டுமக்கட்கினந்துனுவத்தாய்ந்துகூட்டவவர்பலருந்
தொண்டநாட்டிருயர்துளுவவேளாரென்னச்சொலவாழ்ந்தார்

எனவும்,

தொண்டமண்டலவரிசைமூவாறுகுடிமக்கடொல்லைநாண்முதலாகவே
தங்கமிகுநாவிதன்குயவன்வண்ணானேலைசொன்னபடிவரைகணக்கன்
கண்டகம்மாளர்வசையைவர்வாணியர்மூவர்கந்தமலர்மாலைகாரன்
கலைமிகுதுசரடோட்டிபாணன்றலைக்கடைக்காவல்புரிபள்ளிவலைஞன்

பண்டொருநூறாரணமறிக்குவிடைய்ன்விருதுபாடியாடெழியுமோச்சன்
பதினெண்மர்குடிமக்களினைவருங்காராளர்பணிசெய்துபலமுறையையுஞ்
சோண்டெரிவட்டமுங்கட்டியேவருவரிக்குவலயமதிக்கவேதான்
கூறியகச்சிவாழேகம்பராலயக்குமுதத்திலிட்டலிபியே.

எனவும்,

ருத்திரருக்குள்ளேசந்குந்திரரென்றேதியே
ரேத்துமவரெவ்வாறுசெய்தினர்காண் – மாற்றிலிழிப்
பொன்போன்றுசங்கரர்தாம்போந்திலரேலெந்தொழிலு
முன்போந்தவர்க்கேமொழி.

எனவும்,

சாத்துகுடிமக்களும்பின்சார்ந்தவருமுன்னவரோ
டேற்றமுறவெய்திவிழிவென்னே – தோற்றறுங்கா
லவ்வுருந்தாமாகியவ்வத்தொழிலேற்றிங்
கெவ்வமறச்செய்தாரெவர்.

எனவும்,

மனுமுறைதீபாதுலகோம்புமன்னரென்றுண்
மாய்ந்தாரோவன்றேறெயம்மரபுமாறி
யினமதிலாச்சங்கரரெண்டிக்கும்பொங்கி
யிருந்தனத்தாற்கீழினைத்துமேலாயோங்கிக்
கனமதுறவினைநூல்கழுறிச்சின்னைக்
கலாசாலைதனிலேற்றிக்களிப்பரின்றோர்
தனிசொலவன்னியர்சான்றோர்தேப்பர்வேளார்
வெளிவிலைவணிகரென்பாரெங்காலே.

எனவும்,

துரிசிலியிற்கண்ணுளராவரெல்லாங்
கலைபயிலந்தணர்தாமங்கத்தாலிறப்பர்
நீசுமுறுசான்டார்வன்னியர்தமிற்போர்
நீட்டிச்சத்திரியரெனநேர்சாதிப்ப
ரேசலெழவிலைவணிகர்முழுமோசத்தா
லெய்துந்தாஞ்செங்குந்தரெனநூற்செய்வர்

கூசலறவசியர்தாமெனவேளாளர்
குலைந்தெழுதிவிப்பர்கலிக்கூத்திதாமே.

எனவும்,

மறைபெருந்திறப்பசவாமோபூணுவோர்க்கி
லனிலவயவரிபிரமோமதயாவினக்கு
வரையெனதிறப்பிறவெருளைச்சரோமாக்கு
வாரேயெப்போவன்புலவிர்வேத
வுணர்தெரியந்தணர்க்கோவர்சேமோசான்டா
ரெனவின்னாவற்பன்வரியர்கோமாக்கட்டிடோ
தரையிலிவையணிசெருந்தர்க்கெதிரோவேளார்
தாளாளர்க்கிலையோர்சாற்றுவீரே.

எனவும்,

காராளராயுஞ்சேரிலைகக்கோளரைக்கண்டாய்
[illegible]பேற்றிலசேகிறிப்பதே – ரோவான்
கூத்திமகன்காலம்[illegible]கோள[illegible]பாலவந்தாரைச்
சூத்திரப்பினேசாரீரசொல்.

எனவும்,

கைக்கோளர்செங்குந்தரென்றுந்காராளரென
மெய்க்கொரிறுமழுக்கா[illegible] – பொய்ச்சேர்ந்த
[illegible]க்கெஞ்சுமாய்க்குதக்கள்[illegible]மற்றுவி
பதிலென்றுமெனல்பாக்கு.

எனவும் [illegible]வத்ருனைக.

[illegible] புராவஞ் சம்பாவியற்றப்பட்டுப் பலவகைக்கெட்டு முன் பல [illegible]யைகளாற் பல் பிரதிகளைக்கொண்டாலும் தக்கிடகின்ற எமெல [illegible] சரியென்றும், இப்போ சில [illegible]செட்டுமுன் பதில் [illegible] நான்காம் வருணத்தரென வன்னதற்கு காணிமேயருடைய [illegible] [illegible]பாடபெத முதலியன கற்பித்து செப்பியராவர் முன்றும் [illegible] [illegible]தரென்னுங் குலைவாதிபோசே நான்காம் வருணித்தரென்[illegible] [illegible]தெள்ளுள்ள புதை போலிபுதையென்றும், கர்வித்தவைச் [illegible] [illegible]ன்மகனுக் திருநாகத்தையாடுவ்று பொருமையாசிரியர் முக் [illegible]த்துதிவென்றும், இப்போலி புதையாசிரியருக்குச் சிறப்புப்பாயிர

மளித்த திருத்துருத்தி பொன்னிகுடிக்கிழாரு மற்றனவரேயென்றும் சற்றேறக்குறைய பதினெண்பேர்க்கு முன்புதான் இவ்வுரையெழுதி யச்சிடப்பட்டதென்றும் பல பிரமாணத்தோடுந் தாபித்து; இவ்வுலகி லந்தணாதிய வைதிகவொழுக்கமேற்ற உயர்வருணத்தரொழிய சூத்திரரென்னும் எனைய விழிவருணத்தர்யாருங் கல்வி செல்வ முதலியவற்றுற் பெருகப்பெருக வருணநிலைகளினும் பெருகுமாறு முயலுத லியல்பாதலால் அவ்வளவில் இல்லாது கற்புடைப் பெண்டிரிடத்தும் பல ளாங்கத்திலே கிருமிக்குங் கணிகையரைப்போல மேற்கூறிய வைதிகவொழுக்கத்தினரா யொழுகு நின்ற கைக்கோளரென்னு மரபினர் காலவேறுபாட்டால் தங்கள் கணங் குன்றிக் கலக்குற்றிருக்குமிக்கா லவர்களைப் புறம்பழிக்கு மற்பமாக்கட்கறிவுறுத்தியதென வறிக.

20. அக்கந்தபுராணமுங் கம்பராமாயணமுஞ் சாதிப்பற்றையுஞ் சமயப்பற்றையு மேற்கொண்டு பல பிதற்றித்திரியுஞ் சழக்கர்களால் தட்டுக்கெட்டுத் தடுமாறியுள்ளன. இவ்விரண்டின் சாதிப்பற்றையுடையோர் கந்தபுராணத்தின்கணுள்ள துணைவர்வருபடலத்தில்,

> உ திருமத்திசவ்வீராரிவினைமேன்மையுடனிருக்குநாதன்
> பதமலர்கள்பணிந்தெழுனமவர்க்கன்பொர்ப்பதியைப்பரிவாலேக்கி
> நீதியுங்கு...முமெழின்மானமுங்கைகொப்பெறுகம்மைந்தர்.

என்றதில் 'கை' என்னுமோர்பதத்தைக் களைவான்கருதி மதியுடையர்திறனுடையர் மானவருங்கலத்தினர் நம்மைந்தர்" எனவும், "தேவியது கேட்டுமைந்தர்க் கயிலருளவவர்க்கெல்லாஞ் சிவன்வெவ்வேறு, தாவில் சுடர்வாளுதவி" என்றதில் 'தாவில்' என்னும்மோர்பதத்தை யகற்றக்கருதி "தேவியதுகேட்டு மைந்தர்க்கருள்புரியவவர்க்கெல்லாஞ்சிவன் வெவ்வேறுதாவில்சுடர்வாளுதவி" எனவு மாற்றிய வண்ணம் பலசெய்யுள்களை மாற்றியதல்லாமல், கந்தவிரதப்படலத்தில் 33-வது செய்யுளுக்குப்பின் "இன்னணமவரொழுகுறனு மெய்ப்பிதை" என்றதையும் 126-வது செய்யுளுக்குப்பின் "நாலெழுமீராயிரராய் நலனுமுவர்க்கிரார்" என்றதையு மடியோடெடுத்தொழித்ததுபோலப் பலசெய்யுள்களை இருந்தவிடந் தெரியாதபடி கொத்தோடெடுத்தொழித்தும், இப்படலத்திற் கப்பாலிருந்த திக்குவிசயப்படலந் திசாபாலனப்படல முதலியவைகளை உருவில்லாமற் சிதைத்தும் 10346 செய்யுள்களாக்கி அச்சிட்டு வழங்குவாராயினர். இவ்வாறச்சிட்டு வழங்குங்கால் அதற்குமுன்னரே வெரோர் பிரபல வித்துவானும் சிவாநுபூதிமானுமாயிருந்த பெரியோருவர் பலபிரதிகளைக் கொண்டாய்ந் தச்சிட்டுவெளிப்படுத்திய தொண்டமண்டல சதகத்துள் "கந்தப்புராண மறுநான்கு கோட்டகத்தாரு மொன்றுமக், கந்தப்புராணம் பன்னீ

ராயிரஞ்சொன்னகச்சியப்பன், நந்தப்பல்லக்குஞ் சிவிகையுந்தாங்கியச் சன்னிதிசே, வந்தப்புராண மரங்கேற்றினர் தொண்டமண்டலமே." என்றிருந்த வோர்செய்யுள் இன்றுமிறவாதிருப்ப அதனிரண்டாமடியை "கந்தப்புராணம் பதினாயிரஞ் சொன்னகச்சியப்பன்" எனத் தங்களுக்காற்றினுக்கிணங்க மாற்றவுமாயினர். இதுபோலவே சமயப் பற்றையுடையோர் கம்பராமாயணத்துள் திருவவதாரப்படலத்தின் கண்ணே,

> சுடுதொழிலரக்கராற்றொலைந்தவானுளோர்
> கடுவுமிழ்களனடிகலந்துகூறலும்
> படிபொருளுணர்ந்தவப்பரமன்யாமினி
> யடைவதில்லெனமறுத்தவரையேகினன்.

என்றிருந்த செய்யுளினீற்றடியில் "மறுத்தவரோடேகினன்" எனவும், "அந்தணர்கடனிற்றிறையுந்தாமரைச், செழுந்தவிசுக்குந்தவத்தேவும்" என்றதை எழுந்தனர்கறையிடற்றிறையுந்தாமரைச், செழுந்தவிசுக்குந்தவத்தேவும்:" எனவு மிப்படி யனேகஞ் செய்யுள்களைத் திருத்தியுஞ் சில செய்யுள்களை முதலொடுமொழித்துங் கெடுத்ததுபோதாமல், ஆறுடையபிள்ளையார்

> சேவியையவ்வியதென்னிலங்கைத்தசமாமுகன்
> மூவியலும்முடிபொன்றவித்தபழிபோயற
> வேவியலுஞ்சிலையண்ணல்செய்தவிராமேச்சர
> மேவியசிந்தையினார்கடம்மேல்வினைவீடுமே.

என்றும், ஆளுடையவரசகள்

> முற்றினநாள்களென்றுமுடிப்பதேகாமராமெ
> யுற்றவன்போர்களாலேயுணர்விலாவரக்கர்தம்மைச்
> செற்ற ... செய்தகோயில்திருவிராமேச்சரத்தைச்
> ... சேபடர்சடையீசன்பாலே.

என்றும்,

திருவாய்மலர்ந்திருப்பதன்றி இன்னும் பல பெரியோர்களாற் கூறியுள்ளனவற்றையும், ஓர்தனியன்

> கரைசெறிகாண்டமாறுகதைகளாயிரத்தின்மேலாம்
> பரவுறுசமரம்பத்துப்படலநூற்றெருபாறேற
> வுரைசெயும்விருத்தம்பன்னீராயிரமிராமகாதை
> வரமிருகம்பன்சொன்னவண்ணமாமென்பமாதோ.

என்றிருப்பதையும், இவைகட்கிணங்க ஆர்வாசராமாயணம் போஜசம்பு இரகுவமிசம் மகாவீரசரித்திரமெனச் சில உபநூல்களிருப்பவைகளையு முணராமல்; பிரயகத்திப்படலம் திருவிராமேச்சரப்படல முதலியவற்றை எங்குமில்லா தொழித்து ஏறக்குறைய 10511 செய்யுள்களாக்கி அச்சிட்டு வழங்குவாராயினர். அந்தோ! அன்னியதேசவாசிகளாய் இங்கிராஜரீகஞ் செய்யவந்துள்ள ஆங்கிலேயர்களால் பாண்டியராஜ் சமஸ்தானத்தினிட முஞ் சோதித்தெடுத்த சில சாசனங்களை யாராய்ந்து சற்றேறக்குறைய ஐம்பது வருடத்திற்குமுன் (கர்னல் மக்கின்ஸி) என்பவரைக்கொண்டு தொகுத்தெழுதுவித்து (அக்ஸ்போர்ட்டு) என்கிற பட்டணத்தில் ச[..] கிருத பாஷைக் குபாத்தியாயராகிய (ஹோரேஸ்ஹேமென்-[..]ர்) என்பவர் முன்னிலையி லச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய (பாண்டியதேச[..] சரித்திரம்) என்னும் புத்தகத்தில், இராமரானவ ரிலங்காசயம் பண்[..] பிறகு மன்னாருக்கெதிரே யிருக்கிற ஒரு சின்னத்தீவிலே ஒரு லிங்கத்தை ஸ்தாபித்து அந்தத் தீவுக் கதுமுதல் (இராமேசுரம்) என வழங்குவதா[..] பேர்கொடுத்து அந்தலிங்கத்தையு மாலயத்தையும் ஆதி சேதுபதியினு டைய விசாரணைக்குள்ளே யிருக்கும்படியாகவும் மேற்படி தலத்திற் வரப்பட்ட பெரியோர்களை விசாரணை பண்ணிக் கொள்ளும்படியாகவு [..]பித்தார். ஆதி சேதுபதியென்கிறது சேதுவுக்கு முதல் ராஜாவென் றர்த்தம் என்று பதித்திருப்பதையேனும் பார்த்துத் தங்கள் மதத்தில் வைத்த செருக்கை யொழிக்க கிலையார்களோ? கொடியர் கொடியர்! மகா கொடியர்! ஸ்ரீ குமரகோட்டத்தடிகள் கிருபையால் கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிக ளருளிச்செய்த கந்தபுராணத்திற் கைவிட்டுக் கெடுத்த, கம்பாத கரினுங்கொடியர்.

இவ்வுலகின் கண் வித்துவ சிரோமணிகளா யுள்ளபேர் ஓர் நூலை நூதனமாகச் செய்யுமிடத்துஞ் செய்துள்ளநூற் குரைசெய்யுமிடத்து அல்லதவைகளையாய்ந் தச்சிடு மிடத்தும் அவைகட்குச் சம்ப[..] நூல்களினும் பாடாந்தரங்களினு முள்ள சங்கதிகளையுந் [..] சேர்த்துப் பின்னும் விருத்தி யாக்குவதை யொழித்து, [..] களைந்து வேறு சிலவற்றைப் புணர்த்தலும், களையச் சத்தியன்றிச் சதற்கிடுசெய்தமைக்கச் சத்தியற்று விடுத்தலும், அவைகட் காதாரமாயு ள்ள நூல்களை வேறுபடுத்தலும், வேறுபடுத்தக் கூடாதவை யாயின் அவ ற்றையாண்டும் வெளியாகாதபடி மறைத்தலும், ஏதேனுமோர் நூல்கரு க்கு முரைகளுக்கு மாக்கியோன்பெய ரில்லாவிடின் அந்நூல்களையுமுரை களையுஞ் செய்தது தாமேயென வச்சிட்டுச் சாதித்தலும், பூர்வமிருந்த வித்துவான்களில் பெருநூல்கள் பல செய்து பிரபலித்திருந்த சில்லோர் வேறு சாதியராயும் வேறு சமயத்தராயு மிருந்தும் அவர்களைத் தஞ்சாதிய

ரென்றுந் தஞ்சமயத்தரென்றுஞ் சொல்லிப் பிரசங்கித்தலும், எவரேனும் பொதுவாய்ச் சாதியைப்பற்றியுஞ் சமயத்தைப்பற்றியுஞ் செய்துள்ள நூல்களிற் றஞ்சாதியிழிவையுந் தஞ்சமயவிழிவையு முயர்த்திப் பிறசாதி யுயர்வையும் பிறசமய வுயர்வையுந் தாழ்த்திச் சேர்த்து வெளிப்படுத்தலும், பிறசாதி நூல்களையும் பிறசமய நூல்களையும் அவைக்குரியா ரவற்றைக் கவனியாதிருத்தல் கண்டு அவைகளிருக்குமிடந் தருவிச்சென்று கைக் கொண்டு அவற்றைநம்மிட்டும் வெளியிற் றலைகாட்டாதபடி யிறப்பித்தலும் இக்கலிகாலத்தன்மையே யன்றி வேறன்று. இங்ஙன மேற்கூறியவற்றிற் கெல்லாம் தனித்தனியே திருட்டாந்த மெடுத்துக் காட்டுவமெனின், அத் [..]யான செயலினருட் பலரிக்கால் இறந்துபோரு மின்னு மிருந்து [..]ருமா யிருத்தலின் அதனை மெய்க்குண்டாகு மூறிய மொன்றுமில்லை [..]தலால் இவ்வினைச் செயல்களைக்கண்டு மனநொந்த சில பெரியோர்கூ [..]ற் செய்துள்ள தனியன்கள்

தென்றமிழ்நாட்டுடைக்கருவிநூலோர்க்குத்
திவாகரம்பிங்கலந்தைநிகண்டாதியோடு
குன்றுபுராணங்கள்பிரபந்தங்கள்மேலோர்
சொலும்பெரியகதைகளிதிகதைகள்யாவு
மென்றச்சமயத்துநூற்சாதியுளும்பொல்லா
வினைப்புரட்டர்தோன்றிமிகவேயக்கிறுரோ
வன்றுமுதற்றொன்மைநிலைமாறிவிட்ட
தப்பப்பாயினியவற்றையாரோறுதே.

எனவும்,

சதென்னகொள்ளையோவறியேன்றூரொரு
ளொத்தனையோபுலவர்நால்வருந்த்துள்ளும்
பேரறிவிருந்துபலநூல்கள்செய்தார்
[..]நூலுக்குரையுமிகவரைந்துவிட்டா
[..]ராதவற்[..]பர்காணுநூலையெல்லா
மொக்கவேதாஞ்செய்ததென்னாத்[..]லோர்
காதலொடும்வெளியாக்கிப்பெற[..]
காரானெனக்கதையுங்கற்பிப்பாரே.

எனவும் வருவனவற்றா லுணர்க. இஃதிங்ஙனமிருக்க கம்ப ராமாயண த்தை வடநூலினின்றுந் தமிழின் மொழிபெயர்த்துத் தன்தாண்டவையா கிட மடையப்பின்னை பல முறை விளைப்புட்டிவரகித மேறக்குறைய ஐம் பது பாக்களாகப் பதினைந்து மாதத்திற் பன்னீராயிரம் பாக்களிற் பாடி

முடித்தனரெனப் பெரியோர்களாற் கன்னபாரம்பரையாய்க் கேட்டுளேம். இங்ஙனமாக வதிற் றங்கள் களைந் தொழித்துவிட்ட பாடல்கள்போக நீத்திருப்பன வாகிய 10511 பாடல்களை நீத மெழுநூறுகப் பதினெண்ணாயிரத்திற் பாடியதெனக் கற்பித்ததன்றி அதற்கொத்தபடி யக்காலத்தோ ரபியுத்தராற் செய்யப்பட்டதென, (கம்பநாடனென்பதற்குங் கம்பநாட்டாழ்வா னென்பதற்குக்கவிச்சக்ரவர்த்தி கம்பநாட்டாழ்வா னென்பதற்குத் தெய்வப்புலமை கவிச்சக்ரவர்த்தி கம்பநாட்டாழ்வா னென்பதற்குத் தனித்தனி கள்ளக்கவிகள் பாடிவைத்தற் கொப்ப) ஓர்பாடல்

கழுந்தராயுனகழல்பணியாதவர்கதிர்மணிமுடிமீதே
யழுந்தவாளிகொடுகிலையிராகவவபிநயகவிநாதன்
விழுந்தஞாயிறதெழுவதன்முன்மறைவேதியருடனாய்க்
கெழுந்தஞாயிறுவிழுவதன்முன்கவிபாடினனெழுநூறே.

எனப் பாடிவைத்தனர். எத்தேசகாலமுங் கற்பனைக் கதைகளோடு அவைக் கேற்ற கள்ளக் கவிகளும் பாடிக்கொண்டு காலத்தழிக்குங் கயவர்கீழு ளன்றுகாட்டிற்றும்.

21. இங்ஙனமாக சைவப் பற்றினராகிய கம்பர் மகா சைவராகிய இராமபிரானது சரிதத்தைத் தமிழிற் செய்யுட் காவியமாக வியற்றப்புகுந்து அவர தவதாரமுதலணிமுடி புனைதல் வரையிலுள்ள சரிதங்களை வரன்முறைப்படிப் பாடி முடித்திருக்கத் தேவெழுகுர் அழாயலங்கற் நீர்த்தனுக் கன்புடையார்போற் றிரியும் வஞ்சமான முடையாராகிய பஞ்சராத் திரியரிற் சிலர் அக்கம்பரையு மவர்பாடிய வக் காவியத்தலைவரையும் வைணவத்துட் சேர்த்து அச்சேர்க்கைக் கிணங்க வக்காவியத்துட் கிடந்த பல பாக்களையும் படலங்களையும் அச்சிற் முன்னே சிலவு மச்சிட வாரம்பித்தபின் பலவு மாக மாற்றியு நீக்கியும் வரம்பழித் தொழித்தது போதாமல், ''கம்ப ராமாயணம் பாடி யரங்கேற்றியது'' எனவோர் கட்டுக்கதை [illegible] கட்டி டனுண்டாக்கி அதிற்றங்கள் கொள்கைக் குறித்தாய் [illegible] வைணவனத்தையும் ''இராமாயணம்பாடக் கம்பரைச் சடையப்பவள்ளலே கேட்டுக் கொண்டதாக வாரம்பித்து அவரதைப் பாடி யரங்கேற்றி அதன் முன்னிலையி லவர் பலவரசர்களாலும் [illegible]வர்களாலுஞ் சதுரங்கசேனை முதலிய பலவெகுமானங்களும் விருதுக்களும் பெற்று அவரவ் வெகுமான விருதுக்களொடு வெளிக்கொண்டு செல்லுகையினு லுண்டாகு மவ்விருதுக் களைத் துரைத்தனத்தார் வருஷவாரியில் [illegible] செல்வர்களுக்குவரு மேல்வாசத்தில் (கம்பர் போனவழிகண்டு சுழித்த திவ்வளவு) என்று சுழித்துக் குடிகளுக் குக் கொடுப்பது வழக்கம் என்பதாக முடித்துள்ள வரையில்'' ஆங்காங்கு சந்தர்ப்பத்திற் கேற்றபடி நிரப்பியுள்ள கற்பனைக்காதைகளும் அக்காதைக

ளுக் கொத்த கள்ளக்கவிகளும் இக்கால் கல்வியறிவில்லாத பலர்க்குங் அஃதுள்ளார் சிலர்க்கும் உறுதிக்காதைகளு முண்மைக்கவிகளுமாய்த் தப்பும் படி விளங்குவனவன்றோ? அத்தகைய பல காதைகளில்

ஈசானமுகத்திலெவற்றையும்படைத்து
மெண்ணியதற்புருடமுகத்தாற்றிதித்துங்
கூசிதவகோரமதாற்சங்கரித்துங்
குளிர்வாமமெனுமுகத்தாற்றிரோபவித்து
நேசமுறுசத்யோசாதத்தினாலே
நிகிலமெலாமனுக்கிரகித்துநின்றபின்னர்
மாசிலதோரீசானமாதியான
மாமுகத்திலாதிசைவமரபைத்தந்தார்.

அறுதிசைவசுத்தபுவனத்தாரு
மத்தனார்தமைப்பூசைபுரியும்வண்ணந்
தருதுவயிசத்தர்களாமாதிசைவர்
தமக்காதியத்தியத்தைத்தாமளித்து
மறுதியெர்ருங்கருவைகைதிக்கையும்புரிந்து
வளர்தருமாசாரியபீடத்திருத்தி
யெறுதுதொழிலைந்தையும்பெற்றுலகமெல்லா
மிப்பற்பத்தாலளிப்பீரென்னவீந்தே.

கற்பமெனுவிப்பூதியதனையித்தக்
காசினியிலெவ்வகையாச்சிரமத்தோர்க்கு
மொப்பாகவீரளிக்கின்யாமளித்த
வுண்மையதாஞ்சத்தியஞ்சத்தியமுரைத்தோம்
பொற்பானவிதன்பெயர்கற்பானுகற்பம்
பொருந்துமுபகற்பமிவைபோகம்வீடு
தப்பாமலளிக்குமிதுவேதத்துண்மை
தவப்பிரகமத்திருக்குஞ்சாரந்தானே.

எனச் சிவலிங்கோற்பவ மான்மியத்திலுரைத்த ஆவாவிருவரறியாவடி தில்லையம்பலத்து மூவாயிரவர்வணங்கநின்றோன்'' எனத் திருக்கோவை யுரையிலுமிருளியபடிச் சிவசம்பந்தராய் பல சைவர்களுக்கும் ஆசாரியர்களாய் அவ்வவர்களுடைய மாயா மலபந்தங்களை மாய்த்தலெண்ணி விபூதிப் பிரசாதமளித்து ஆட்கொள்பவராயும், சுத்தபுவனாதிகாரிகளாயும், விண்டு வயனியராலு மறியப்படாத திருவடியைச் சதா தரிசித்திருக்கும் பேற்றினை யுடையவராயுமுள்ள தில்லைமூவாயிரவருடைய வரம்பில் [illegible]முடைமை

வரம்பிலாற்றலுடைமை முதலிய சுபாவகுணங்களைத் தமக்கியற்கையாகவுள்ள வரம்பிலின்பமுடைமை வரம்பிலொழுக்கமுடைமை முதலியவற்றினால் இழித்தல்செய்யக் கருதி, கம்பர் திருவரங்கத் தந்நனை குருத்தவின்படி தான்பாடிய வக்காவியத்திற்குக் கையொப்பம் வாங்குமாறு அம்மூவாயிரவரு மொருங்குசேரு மற்றுநேர்ச்சி யிருந்தனரெனவும், அதுவிரைவிற் பெருந்தா லவர்வருந்தித் துயிலுறுங்கால் அவரது சொப்பனத்தில் தில்லை கோவிந்தராஜரெழுந்தருளி அவர்க ளொருங்குசேரு மற்றுந் தெரிவித்தன ரெனவும், அஃதுணர்ந் நகர்செல்லுங்கால் மூவாயிரவரும் விடநாகந் தீண்டியிறந்த தம்மகவுக்காக ஒன்றுசேர்ந் திருந்தார்களெனவும், அதுகண்ட கம்பர் தனது வரவின் காரணத்தை யவர்கட்குத் தெரிவித்துப் பின்னர் தானவர்கள் வேண்டுகோளால் இறந்துள்ள மகவை யிம்மூன்று வெண்பாக்கள் பாடி யுயிர்ப்பித்தாரெனவும், அதுகண்ட தில்லைமூவாயிரவர் கம்பரை யுள்ளபடி தம்மினுஞ்சிறந்த மகாத்மாவென மதித்துப் பயந்து உடனே யவரை யுபசரித்துத் தலையில் நெருப்பு விழப்பட்டவர்களைப் போலப் பரபரப்பாக வந்து அவரிடத்திருந்த காவியத்தை வாங்கிப் பார்வையிட்டு இஃதுக் கொப்பான விந்வானும் இவ்விராமாயணத்திற் கொப்பான காவியமு முண்டோவென ஸ்ரீ சிவபெருமானையு மவர்செய்தருளிய சிவாகமங்களையுமே யன்றி ஏனைய தேவர்களையு மாகமங்களையுஞ் சொப்பனத்திலுஞ் சிறிது மதியாதவர்களான தாமனைவரு மிகவியந்து மதித்துத் தங்களுக்குள்ளே பிரமானந்த மடைந்தவர்க ளாயினும் (குணத்தைமாற்றக் குருவில்லை) என்பதற் கேற்பத் தங்கள் சுபாவகுணம் போகாமல் ஏதேதோ சில வவரைக்கேட்க அதற்கெல்லா மவர் தக்க விடையளித்த பின் அக்காவியத்தின் பாயிரக்கவிகளு ளொன்றாகிய

> நாடியபொருள்கைகூடுஞ் ஞானமும்புகழுமுண்டாம்
> வீடியல்வழியதாக்கும்வேரியங்கமலைநோக்கும்
> நீடியவரக்கர்சேனைநீறுபட்டழியவாகை
> சூடியசிலையிராமன்றோள்வலிகூறுவோர்க்கே.

என்னுங் கவியுளடங்கிய பொருள்களைப்பற்றிச் சில கேட்க அவைகட்குமவர் தக்கவிடையளிக்கவும் "[illegible]ர்க்கர்சேனைநீறுபட்டழிய" என்றதற்கு[illegible]வேறொதைக் சொன்னதுஞ் சொல்லிக்கொள்ளும் அத்தராக்கதச்சேனை [illegible]ழிவாடினது நீறுபட்டுத்தானழிந்ததென்று "அப்பெரியோரறிவில்லாப்பேதையர் கொள்கையராய்க்" காறுமியத்தோடுஞ் சொல்லிச் சரிசரியென் றொப்புக்கொண்டு கையொப்பஞ் செய்தன ரெனவும் பிதற்றி யுள்ள பல பிதற்றல்களில்; அவ்வெண்பாக்கள் மூன்று மரவந்தீண்ட [illegible] தில்லை மூவாயிரர் மகவை யுயிர்ப்பிக்கப் பாடிய வெண்

பாக்களெனச் சாதித்தது மெய்யா? அல்லதுக் கம்[illegible]னபாடிய வேளாளரது திருக்கைவழக்கக் கவியடிகளி லொன்றில் ஏரெழுப தாங்கேற்றுவதையி லவ்வரங்கத்திற்கு வர வெளிக்கொண்ட சடையப்பிள்ளை வழியிலரவால் தீண்டப்பெற்று வந்து மூர்ச்சையடைந்தபோது பாடிய வெண்பாக்க ளென்பதற் கடையாளமதுப் "பாவலர்நா – மேலெழுபதோதியரங்கேற்றுங்காரியிலே காரிவிடகாகங்கிடிக்குங்கை," எனப் பாடிவைத்தது மெய்யா? இ[illegible]னுக் கெடுக்காட்டி யாகத் தொண்டமண்டலசதகத்துள்

> அழுவதுங்கொண்டுபுலம்பாதுகஞ்சுகண்டதுமறைத்தே
> ஏழுபதுங்கொண்டுபுகழ்க்கம்பவாணனெழுப்பவிசை
> மூழுவதுங்கொண்டொருசொற்பேசகெய்யின்முழுமிக்கையின்
> மழுவதுங்கொண்டுபுகழ்கொண்டதாற்றொண்டமண்டலமே.

எனவுங் கூறியிருப்பதா லிவையனைத்தையுங் கல்வி யறிவிற் சிறந்த கனவான்க ளாய்ந்துணர்க்து இத்தகைய வாபாசப் பொய்யர் மூதந்தி வவ்வாபாசப் பொய்க்கதையைக் கிழித்தெறியக் கடவர்.

ஒட்டக்கூத்தர் சரித்திரச் சுருக்கமென முன்னரொருவர் தச்சிற்பதித்தோர் மேற்கூறிய மூன்று வெண்பாக்களைக் கம்ப ரிராமாயணம் பாடித் திருவெண்ணெய்நல்லூரி லரங்கேற்றத் தொடங்குகையில் அவ்வரங்கேற்றுங்களத்தை நாடிவந்த சடையப்பிள்ளைக் கிவ்வாபத்து நேரிட அப்போது பாடியதாகப் பதித்திருக்கின்றனர். அஃதவர் பாடியுள்ள திருக்கைவழக்கத்திற்கு முரணாயிருப்பதை யறிந்திலர்போலும்.

22. இச் சிலையெழுபதைக் கம்பர் (வேளாளரைப் பாடிய வாயால் வேறொருவரைப் பாடேன்) என்னுங் கோட்பாடுடையவ ராதலால் அவர் செய்திலரெனச் சிலர் கூறுவர், அதனைச் சிலர் தகித்து, (வேளாளரைப் பாடிய வாயால் வேந்தரைப் பாடேன்.) என்பதே யவர் கொள்கை யென்றும், அதற்கவர் பிற்காலத் தோர்கவி

> வேளாளரைப்பாடிவேந்தரைப்பாடேனென்றான்
> வாளார்கவிக்கம்பன்வாய்மையே – கேளா
> யவைதிகரைப்பாடியவாயாலவரைப்பாடி
> னவைதருமென்றோர்ந்தலம்.

எனக்கூறியிருத்தலே சான்றென்றும், வைதிகரெரழிய மற்றைய கன்னர் தன்னை யம்பட்டர் முதலியோரு ளெவரேயாயினுந் தனக்குப்பொருள்தர

வல்லராயின் சீ... யின்றிப் பாடிய தவறாது வழக்கமென் ... அதற்கவர் பிற்காலத் தோர்களி

முதி

காசக்குக்கம்பன்கருணைக்கருணைகிரி
யாசக்குக்காளமுகிலாவனே - தேசபெறு
மூழுக்குக்கூத்தனுவக்கப்புகழேந்தி
கூழுக்கிங்கௌவையெனக்கொள்.

எனக்கூறியிருத்தலே சான்றென்றும், அவ்வாறே யவர்பாடிய தனியன்களிற் சில முறையே

ஆழியானாழியயனெழுத்தாணியென்பார்
கோழியான்குன்றெறியவேலென்பா - ஊழியா
னங்கைமழுவென்பானருள்பெரியமாவண்சேர்
சிங்கனுலைக்களத்திற்சென்று.

எனவும்,

சிரம்பார்த்தானீசனயன்றேவிதனைப்பார்த்தான்
கரம்பார்த்தான்செங்கமலக்கண்ண - னுரக்கேச்
சிலைவெறுத்ததின்புயத்தவன்றான்சீராமன்
கலைவெறுத்தசேர்த்திதனைக்கண்டு

எனவும்,

ஆரார்தலைவணங்காரார்தம்மைமிடா
ராரார்தன்சத்திரத்திலாரபுகார் - சீராரும்
தென்புலியூர்மேவுஞ்சிவனருள்சேரம்பட்டத்
தம்பிபுகான்வாசலிலேவந்தான்.

எனவு மூன்னவைகளே சாக்ஷியென்றும் வற்புறுத்திக் கூறுவர். இச்சரித்திரத்தினை யெழுதியோரு மிவ்வனுபவங்களை யெல்லா நோக்கியே சில ... யவர் பாடியிருப்பதெனக் சேர்த்துக்கொண்டனர் போலும்.

இவ்வுலகறியப் பஞ்சமரென்னும் பண்ணையாட்களோடு வேளாளரு ளாடவரும்பெண்டிரும் வித்தியாசமின்றிக் கலந்துண்டு வாழ்வரென்பதற்கு அவ் வேளாண்குலத்தான் நடக்குஞ் சபா சபங்களில் நாடுடைத்தக் கூறுங்கால் "பறைச்சேரிகண்டநாட்டார்" எனக்கூறி யழைத்தலன்றிச் சபங்களில் விருந்து முதலிய மரியாதைகட்கும் அசுபங்களில் குதக

முதலிய சடங்குகட்கும் அப் பண்ணையாட்களு முரிமைபெற்றிருப்பதை இன்றுங் காணலாம். இதுபற்றிக் கம்பரவ் வேளாளர்மேற் பாடிய திருக்கை வழக்கத்தில்

பாரிய,

வீறுபெற... யன்வியாமலேர்க்ரத்திற்
சேறுபிசைந்துண்டகடர்மணிக்கை.

எனக் கூறியதன்றிப் பிற்காலத்தோரால் செய்யப்பட்டுள்ள தொண்டமண்டலசதகத்துந் தனியன்களினும்

தரையார்மனைமுற்றபனநும்போலத்தடையுமின்றி,
புரையாருசிலுசெண்டமையாறுமொருணமின்றித்
திரையார்புவியிற்புகழேபடைத்துத்தினந்தினமும்
வரையாதுவன்னமைகாட்டிவதாற்றொண்டமண்டலமே

எனவும்,

கத்தவுயிர்தனையளித்தான் சிடங்கில்வேந்தன்
வயலுழானறமடக்கா தெனவுரைத்தான்
செந்தமிழோர்தினை வளர்த்தான்வேளூர்மன்னன்
செம்பியன்முன்வயிறிடத்தான்பேறையூரா
னந்தமுனாளனித்தான்வீரோதி
மலடயாதவாசலானிலடயாவத்ரா
னந்தமூடனமுதுண்டான்பேராவூர்
னடைப்பரியாயிரங்கொடுத்தானுறையானே.

எனவும்,

அன்றனிற்குமுனைக்றன்சிரஞ்சயிந்தா
னகனங்கச்சோழனொருபிள்ளையிந்தா
னென்னருந்தமிழ்க்கூத்தன்கவிதைக்காக
வொராயிரஞ்செங்குந்தர்முதற்றலையையீந்தார்
பைன்றுகமணிகொடுத்தானொருவேளாளன்
பறையரோடொக்கவுண்டானன்னசோம
னின்றனிலடிபொறுத்தான்பிரமராய
னின்றகலியுகராயாயினியமாலே.

எனவும்,

வெறும்பறையரோடுசிலவேளாண்பறையர்
குறும்பொடுவெள்ளாடெனக்கூற்றூர் - நிறஞ்சொலக்கேள்
காக்கைகயுருவிரண்டுங்கண்டகண்களாலுற்று
நோக்கியழைத்துநவல்,

எனவும்,

மாங்காட்டுவேளாண்மகளை மணமகன்பாற்
போக்காட்டிற்பண்ணைபுணர்ந்தான்கா - ஞாங்காறு
மக்கண்மெய்நிண்டவுடற்றின்பமற்றவர்
சொற்கேட்டலின்பஞ்செவிக்கு.

எனவும்,

கள்ளாலடவோர்பறைவெறிமீறியுன்காதலியாடையுரீஇத்
தொள்ளாசிற்றலுமேயடவோடிதடுத்திர்த்தனனேடா
கொள்ளாறுதலடாவடலேசெங்குந்தனென்றோர்நியடா
வெள்ளாளாகடடாவடவவ்வெள்ளாட்டியைக்கேள்விடடா

எனவும்,

காய்த்தாடுதெங்கெனக்கொங்கையைபாட்டிவென்கண்ணெறிந்தீ
நீய்த்தானெற்குற்றலுநின்டதென்கோசடுக்கணக்கன்
போய்த்தாவென்றேறியவப்பணமாறுபோடியுனைச்
சாய்த்தானவோழ்ச்குசீலார்த்தானகூழ்க்குஞ்சசிப்பட்டதே.

எனவும்,

செங்குன்றூர்வேளாண்சிறுமியரேறேபறையோ
டங்காடிக்கண்வந்தலேசின்றூர் - தங்கொழுநர்
போதாமளவுகண்செய்புன்செய்க்குழைத்துறங்கு
மேதாவிடிப்பவரற்றோ.

எனவும், வருவனவற்றாலுணர்க.

24. இச்செய்யுளைக் கூறியதற்கே இங்ஙனமாக இதனை நிறுத்தியித் குறித்துள்ள பெய்ரைக்கேளந்து பொதுவாக்கி ஒருரும் பெருமில்லாத வித்வான் குலோத்துங்கச் சோழராஜன்மேல் பாட்டுப் பாடி வந்தானெனவும், (ஓர் சமுக வித்வானைப் படைத்துள்ள எத்தகைய இராஜ சபையின்கண்

னும் வேறொரு வித்வான் யாதேனுமோர் பாடலையேனும் பிரபந்தத்தை யேனும் பாடிக்கொண்டு வரின் அச்சமுக வித்வான் பார்வையு முத்தரவு மின்றி இராஜனது சன்மானமும் வெகுமானமு மவனுக்குக் கிடையாதாக) அப்பாடலுக் கவன் வியந்து பல வெகுமதியோடு குடை கான முதலிய விருதுகளுங் கொடுக்க வுத்தேசித்தா னெனவும், அப்போது கூத்தர்கண்டு மனம்பொறாராய் இச்செய்யுளைப் பாடித் தடுத்து அன்றுமுதல் கவிபாடி வருபவர்களை யெல்லாம் வேறொரு சேதுவின்றிப் பிடித்துச் சிறைச்சாலையி லடைப்பித்துச் சயலட்சுமி சம்பத்துலட்சுமி சகலகலாலட்சுமிகளி னம்ச த்தினளான தேவி கொலுவீற்றிருக்கின்ற நவராத்திரி காலத்தி லவர்களை வெளிப்படுத்தி இவ்விருவராகக் குடுமியோடு குடுமி முடிபோட்டு இறக்கி நிற்க நிறுத்திப் பிடாரிக்குச் சோடுகடா வெட்டுவதுபோல (அப்பிடாரியி னுங் கொடியாளாகிய வத்தேவிக்குமுன்) சற்று மிரக்கமென்ப தில்லாமல் அவர்கள் தலைகளைப் பதைக்கப் பதைக்க வெட்டி வழக்கமாய்ப் பலி செலு த்தி வருவ துண்டெனவும், அது பற்றிக் கூத்தரைக் குறித்துப் பிற்காலத் தோர் "இரண்டொன்றாய் முடிந்து தலையிறங்கப்போட்டு வெட்டுதற்கோ கவியொட்டக்கூத்தனில்லை" எனப் பாடியிருக்கின்றன ரெனவும், இவ் வழக்கப்படி புகழேந்திப் புலவர் சிறைச்சாலையின்க ணிருந்தகாலத்திலும் அனேக வித்துவான்களைப் பிடித் தடிலடைத்து வைக்க அதை யவரறிந்து ஐயோ! சண்டாளன் பாவமென்பதும் பழியென்பதும் பாராமல் தன்னைப் போன்ற புலவர்களை இவ்வாறு சிறைப்படுத்திவெட்ட மனந்துணிந்தானே: என வியசனங் கொண்டவராய் அச்சாலையிற் பலவகைக் குற்றவாளிகளா யடைபட்டிருப்பவர்களுக்குள் தாழ்ந்த குலத்தரான அம்பட்டன், குயவன் வண்ணான் கருமான், தச்சன், தட்டான், வேளாளன் இவர்களைத் தெரிந் தெடுத்து அச்சிறை யிருப்பிலேயே சம்பிரதாயத்துடன் இலக்கிய விலக்க ணங்கள் பயிற்றி அதிக சமர்த்தர்க ளாக்கிவைத்துச் செய்தா ரெனவும், பின்னர் நவராத்திரி சமீபித்தபோது பத்தாநாளாகிய விசயதசமியினன்று தேவி சன்னிதிக்கு முன்னே இரண்டு பக்கங்களிலும் போடப்பட்டுள்ள நா ற்காலிகளில் சோழராச னொன்றிலுங் கூத்த ரொன்றிலும் கத்தி யையுருவிக் கையிற் பிடித்தவண்ணம் எதி ரெதிராக வுட்கார்ந்திருந்தன ரெனவும், அக்கால் கூத்தர் மந்திரி சிறைச்சாலை யதிகாரியைநோக்கி உன் வசத்துள்ள படித்த கடாக்களைப் பிடித்துவாவென்று கட்டளை யிட்டன ரெனவும், அவ னதிக வியசனத்துடன் போய் சிறைச்சாலைக் கதவைத் திறந்து அங்கடைபட்டுள்ள வித்துவான்களை யெல்லாம் வெளியில் வரும் படி யழைக்க வவர்கள் ஐயோ தெய்வமே! இன்றைக் கெறக்குறைய நூறு பேர் வரையில் தலைசாய்ந்து இறக்கும்படிச் சம்பவித்ததே: என வயிறலைத்துக் கண்ணீர்விட் டழுதுகொண்டே வெளியில்வர அப்போது புகழேந்திப் புலவர் மனங்கலங்கி அந்தோ! இவர்களிற் பெரும்பாலார் சொற்பக் கல்வி

யைக் கற்றவர்களா யிருப்பதனால் அந்தக் காலாந்தகன் கேட்கும் கடின கேள்விக்கு உத்தரஞ்சொல்லத் தெரியாமல் விழிப்பார்களே: அதுகண்ட பாதக னனியாயமாய்ப் பதைக்கப் பதைக்க வெட்டி யெறிவானே: என்று நினைத் தவர்களை யெல்லாம் பின்னே நிறுத்தித் தம்மிடத்திற் சந்தேக விபரீதமறக் கல்வி பயின்ற அம்பட்டன் முதலிய வெழுவரை ஒருவன்பி னொருவனுக் கூத்தர் முன்னே போகும்படி திட்டஞ்செய் தனுப்பினரெ னவும், அவர்க ளவ்வாறே சென்று அவர்கேட்ட கேள்விக்கு அவமதிப் போடுங் கூடிய பல அடனைப் பாக்களால் விடை கொடுத்தார்களெனவும்; அதனாற் கூத்த ரவமானமடைந்து வெட்கி அக்கினிதேவனுக் கபிடேகஞ் பண்ணியவாறாய் முகங்கருகி அதுகாறு மவரைப் பிடித்திருந்த அகங்கார மாகிய துஷ்டப்பேய் விட்டுத் தொலைந்த தெனவும் (அக்கூத்தனார் கல்வி யிற் றேர்ச்சியில்லாது கவிகளென வெளிவருவோர்க் கச்ச முண்டாகு மாறு தமது வெற்றிக்கொடித் தம்பத்தின்கணெழுதிக் கட்டியுள்ள பட்டய த்தின் கருத்தையும் அக்கருத்தாக் கிணங்கப் பிற்காலத்தொருவர் அக்கூத் தனாது பராக்கிரமம் விளங்குமாறு பாடியுள்ள "குட்டுதற்கோ" என்னுங் கவியினையுமே யாதாரமாகக்கொண்டு) ஒரு பொய்க்கதை கட்டியதற்கேற்ற சில கள்ளப்பாக்களும் பாடிவைத்து மகிழ்ந்தார்கள். அக்காலத்திற்றானே யதையுணர்ந்து கண்டிப்பவரின்மையாலும், அச்சியந்திர சாலைக ளுண்டாகிய பிற்காலத்தில் பலவகைப் புத்தகங்களினுங் கற்றுவல்லோருங் கற்றுவல் லோரல்லாரும் உண்மையென்று நம்பத் தக்கதாக மனங் கூசாது பதித்து வருகின்றனர். கூத்தர் கவிச்சக்ரவர்த்தி யாதலால் கல்வியிற் கசடறக் கல்லாமுன்னே கவிகளென வெளிவருவோர்க் கெல்லாம் இத்தகைய சிரத்தண்டனை யுண்டாமென ஓர் பட்டயமெழுதிக் கட்டியதல்லாமல், அத்தகைய சிரத்தண்டனையை யாரிடத்திலேனுஞ் செலுத்தியதாக யாதே னுமோர் சாதனமுண்டோ? மேலும் கூத்த ரிளமையிலேயே பல பெரி யோர்களால் வித்வசன கோலாகலரென்றும் சாரதாபீட சம்பன்னரென் றும் வரகவியென்றும் வீரகவியென்று மழைக்கப்பட்டு, இன்னுந் தெய்வ கவி முதலிய பல சிறப்பு நாமங்களால் யாவருங் கொண்டாடத் துதிக்க வீறிக் கவிகளா யுள்ளோரெல்லாந் தமக்கடங்கித் திறைதந்து பணிசெய்ய அதிக வீரியத்தோடி யிருந்தவரன்றோ, இவ்வுலகனைத்துக்கு மேகச் சக்ராதிபதியா யரசியற்றுவோனாகிய குலோத்துங்கச் சோழமகாராஜனும் "பகைம்புலவர்ப்பணிகொண்டகூத்தன்" எனவும், அவரது "பதாம்புயத் தைச்சூடுங்குலோத்துங்கசோழனென் றேயெனைச்சொல்லுவரே" எனவுங் கூறித் துதித்திருக்கின்றான். இயற்கையிலேயே ஈசுரபத்தி சிவகாருண்ய முதலிய சாதனங்களைத் தமக்கங்கமாகப் பெற்றுள்ள கூத்தனாரை இவ்வா றிழித்துரைக்கு மிழிகுலப் பாவிகட்கு என்ன நிரயமோ?

இத்தகைய கொடுஞ்செய்கைக்குக் கூத்தனா ருடம்பட்டிருக்கின்றனந் குரிய வைசியத்தனது மனுகுலத்தவனாய் மன்னுயிரனைத்தையுந் தன்னுயிர் போற் பாதுகாத்துச் சிவாலயப்பிரதிட்டை முதலிய சிவபுண்ணியங்களை இடைவிடா தோம்பி நீதி முறைமையிற் கோடாது.

ஆடுஞ்சடைமணிநாவசையாமலிலமெங்கு
நீடுங்குடையைத்தரித்தபிரான்.

என்றதற்கிணங்க வரசு செலுத்துவோனாகிய சோழராசனு மொத்திருத் தனனென்றால், இதனை நம்பத்தக்கவர் யார்? அல்லது சோழராச பரம் பரையில் இந்தக் குலோத்துங்கச் சோழராசன் மாத்திரந்தான் கொடுங் கோல் செலுத்தினனென யாதேனுமோர் திருட்டாந்தமுண்டா? இந்தச் சோழராஜனை யோர்கால் சினக்கப்பட்டு நிந்தித்துச்சென்ற கம்பரும் அந் நிந்தனைக் கவியுள், "என்றுமடைந்தாரைக்கொல்லுமகளங்காதுங்கா" என் னாது "என்றுமடைந்தாரைக்காக்குமகளங்காதுங்கா" என வவனியல்பை யெடுத் துரைத்தாரே: அன்றியு மக்காலத்திருந்த பல பெரியோர்க ளவனை யருட்சொரூபியெனத் துதித்துப் புகழ்வதல்லாமல் வீரசிங்காசனமடைந் தாசாரியாபிடேகம்பெற்ற வோரருந்தவரேறுமன்றோ

ஆதவக்குலத்தினிலவதரித்துரு
வோதமில்சிவநெறியிறையுங்குன்றிலாய்
மலர்பத்தியுமனுவிஞ்ஞானமு
மோர்ந்துணிடத்துண்மைகண்டனம்.

மானிடப்பிறப்பினைமன்னிநேர்க்கெலா
மூனமதுற்றிடுமொன்றுமின்றி
யானதையுணர்ந்தகளங்கனென்னும்போர்
வேனவர்தாரிருநசிவனளித்தனன்.

எனக்கூறி கெரிற்புகழ்ந்து கூத்தனாரையும்

அருங்கவிப்புலவரீயனைறந்தசெய்யுளுக்
கிருங்கடலுலகமுமேமாகுமே
தருப்பரிசாயினுந்தக்கவாகுமோ
பெருங்குலப்புகழ்க்கெலாநிற்குமென்றுமே.

எனத்துதித் தவர் கவித்திறத்தினைக் கொண்டாடினரே: இதுபோலவே பிற்காலத்திருந்த பெரியோரும்

கும்பமுனிவரன்கொண்டகுண்டிகையிற்பிறந்தேகி
யிம்பர்விளங்கவிளக்குமெழில்கொளுங்காவிரியிருபா
லம்புவியையரசாளுமரசர்கோனடற்செல்விக்
கும்பர்புனைமணிமகுடமொத்திலங்குபுயமலையான்,

வேல்கொண்டவிழிவாணிவீற்றிருக்குவியனுவான்
மால்கொண்டமலர்மாதுவாழ்ந்திருக்குமணிமார்பன்
கால்கொண்டகழலரனுக்கன்பாகுங்கருத்தாவா
னூல்கொண்டநெறியினர்க்குநோன்மைதிகழ்தருவாவான்.

அருளினுழியடனுக்குராமனே,
மருளிலாமையில்வாழ்ந்துசனகனே
பொருள்குபேரனற்புத்தியிற்பொன்னனே
யுருள்கொடேரினனெண்டமிழ்க்கும்பனே.

தராதலங்குடைத்தண்ணிழற்காத்துவின்
பராவுவாசவப்பண்பினன்வையகத்
தராசராசனெனும்பெயராளங்
கராவசற்குணத்தாலளவினனே.

என்றவ் வரசனை வியந்து கூறியதன்றிக் கூத்தரையும்

வெய்யவன்குலத்துதித்திசைவிளக்கியவேந்தன்
வையகம்புரந்தருளகளங்கன்வாழ்மன்றில்
பொய்யில்பாரதிபுருடன்மெய்யடுத்ததுபோன்று
மையிலாக்கவியரசொட்டக்கூத்தன்வாழ்ந்தனனென்.

என்றிது முதலிய பல பாக்களால் வியந்து அவர் கீர்த்தியைச் சிறப்பித்தி ருக்கின்றனரே; மேலும் புவிச்சக்ரவர்த்திகளாயுள்ளோர் தமக்குக்கீழாய வரசரை யடக்கி யாண்டு அடங்காரை யக்கணமே சிறைப்படுத்தித் தண் டிக்கு முறைமையைத் தமது பட்டயத்தி லெழுதிவைத்தல்போலக் கவிச் சக்ரவர்த்தியாகிய கூத்தர் தமக்குக்கீழாய கவிகளை யடக்கி யாண்டு அடங் காரை யக்கணமே சிறைப்படுத்தித் தண்டிக்கு மியல்பினராதலின் அத்தண் டனை [illegible] பொதுவாக அவர் பட்டயத்தின்க ணெழுதிவைத்தபடி பிற் காலத்தார் "குட்டுதற்கோ" என்னும் பாடலிற் குறித்துவைத்தனர். அப் பாடலின் முறையே பின்னைப்பாண்டியரையும் வில்லிபுத்தூராரையுங் கூத்தரையுமமைத்து

குட்டுதற்கோபின்னைப்பாண்டியனிங்கில்லை
குறும்பியளவாய்க்காதைக்குடைந்துதோண்டி
யெட்டினமட்டறுப்பதற்கோவில்லியிங்கில்லை
யிரண்டொன்றாய்முடிந்துதலையிறங்கப்போட்டு
வெட்டுதற்[illegible]யொட்டக்கூத்தனிங்கில்லை.

எனப்பாடிய தென்கருதியோ வெனின், பிரமாதிபதி, தேசாதிபதி, புவ னாதிபதி என்னு மூவரு முறையே அடித்தற்றண்டனை, அறுத்தற்றண் டனை, அரியிர்த்தண்டனை என்னு மூவகைத் தண்டனைகள் செய்யற்குரிய ராயிருத்தல்போலக் கவிவீரராகிய பின்னைப்பாண்டியனார் குட்டுதற்றண் டனையையுங் கவிராசராகிய வில்லிபுத்தூரார் செய்தற்றண்டனையையுங் கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய கூத்தனார் சேதற்றண்டனையையுஞ் செய்தற்குரி யராயிருந்தனரென்பதை விளக்குவான்கருதிப் பாடியதேயன்றி இம் மூவரு ளொருவரு மத்தகைய தண்டனைகளைக் கையாடியதாக யாதொரு சரிதமு மிதுகாறு முளதெனக் கேட்டிலம். ஆகவிவர்கள் கல்வியின்கண் முறையே அற்புவீரமும் அதிவீரமும் அதிதீரவீரமும் படைத்தனரென ஆன்றோராலு மவ்வவர் செய்துள அரும்பாக்களாலு மறிந்துளோம். ஆனதி னாலன்றே யிவர்களிருந்தகாலத் தற்பகவிகளை யாங்குந்தேடினுங் கிடையா ராகி இக்காலளவிலராயுளரென்பதற்குச் சான்றாக

விளையாட்டாக்கவிதைகளைவிரைந்துபாடித்
தெட்டுதற்கோசங்கிலிலாத்துரைகளுண்டு.
தேசமெங்குமுடைவெரனத்திரியலாமே.

எனக்கூறி யப்பாடலை முடித்தனர். மேலு மரசர்களுக் கோதியிருக்கு நீதி நூல்களில் மாதா, பிதா, குரு, புரோகிதர், புராணிகர், வேதப்பிராமணர், தபசிகள், வித்வான்கள், விகடகவிகள் சத்தவீரர், நாலுதிபதிகள், தூதர், சுற்றத்தார், பிணையாளர், வறியர், பாலர், அடைக்கலம் புகுந்தோர், போக மாதர் என்று மிப்பதினைவரும் பகைவராகுவுங் குற்றஞ்செய்யினும் இவர்கள்பாற் கோறலென்னுங் கடுந்தண்டனையைச் செலுத்தலாகாதெ னச் சொல்லியிருக்கின்றதே: அங்ஙனம் நூல்களையுணர்ந்திரக்கிய மனுகுலத்த வனான சோழராசன் அவ்விரண்டிலொன்று மில்லாதவர்களாய்ச் சிற யிரும்பினினும் வந்த ளைஞிகவிகளைக்கொல்ல மனந்துணிந்தான் [illegible] தகைய கொடுஞ்செய்கையை யென்னவென்ன இப்பம்புறுங்கி நகைக்கு மாயின், இத்தனையுளதாகக் கற்பித் தெழுதிவைத்த பாவிகளிதயம் இரும்போ? கல்லோ? மரமோ? மற்றியாதோ வறிகிலம். இப்படியிலேயே கொடுங் கோல் செலுத்துங் குணமில்லா வரசனே யாயினுங் கொலைத்தி டுந்தொழில் செய்யக் கனவிலும் நினையானே;

அன்றியுங் குலோத்துங்கச் சோழனுக்குக் கூத்தர் பிரதி பிரதாவும் பிரதிநிதியும் போதகாசிரியரும் மந்திராலோசனைத்தலைவரும் சமூகவித்துவானுமாயிருக்க அவரையவ்வொட்டிரி லம்பட்டன்முதலிய விழிகுலத்தருஞ் சிறையிருப்பினின்று வந்தவருமான வெழுவர் அவர் கேட்டகேள்விக்கடங்கி யுத்தரஞ்சொல்லித் தப்பித்துக்கொள்ளாது சுத்தமூர்க்கரா யெதிர்பாடி அவர் மிக வாட்டமுறக் கலக்கமுங் கிலேசமுங் கொள்ளவைத்து அவமானப்படுத்தினார்களென்றால், அரசன் கொடுங்கோலனாய்க் கத்தியேந்திய கையுடனிருந்தலின் அவர்களையு மவர்கட்குக் கல்வி கற்பித்த வாசிரியனையும் உடனே கண்டதுண்டமாக்குஞ் சித்திரவதையல்லவோ செய்வன். அப்படிச்செய்யா தவர்கள்பாடிய கவிகட்குச் சந்தோஷித்துக் கூத்தரிடத்தவமதிப்பையா கொள்ளுவன்? மேலு மக்கூத்தரால் முன்னர் பாண்டியராசசமஸ்தான வித்துவானாயிருந்து பின்னர் சோழராசமகிஷியின் சீதனப்பொருளாய்வந்த புலவர் சிரோன்மணியாகிய புகழேந்தியே அச்சோழராசனதியுப் படாத பாடுபட்டுப் பின்பவன் மனைவி முன்னிலையி லொருவாறு தப்பிக்கொண்டனரென்றால், இவ்வற்பர்களவருக்கு மவர்சொல்லைக்கடவாத சோழராசனுக்கு மெம்மாத்திரம்? அந்தோ! உமாதேவி, இலக்குமிதேவி, சரஸ்வதிதேவியென்னு முத்தேவிகளினம்சத்தராய் வைதிகர்களான வந்தணராதியோர் வேதாகமகோஷத்துடன் சிந்திப்பவெழுந்தருளு முழுமுதற் றேவிக்குமுன், மானைப்போன்று துள்ளி நிலைபெறுதலையு மனதொன்றனையே பலி[illegible]தல்லாது சூரியவடிவாகிய வச்சாந்த தேவதைக்கு நரபலியுங் கொடுப்பதுண்டோ? இந்தவிதி யெந்த வாகமத்துளது? இத்தகைய பொய்க்கதைகளைக்கட்டிப் புறவருணத்தரைத்துவதிக்கும் புலையர்கட்குள்ள புத்தி யென்னபுத்தியோ? இவர்களோ டொருநிலைத்தனேனும் பெரும் புலையர்க்கும் இப்புல்லியபுத்தி பொருந்தாதே: இப்பொய்க்கதையி லம்பட்டன்முதலெழுவர் பாடியதாகக்கூறிய கவிகளில் சட்டானுக்கும் வேளாளனுக்குமமைந்த கவிகளிரண்டன்றுள் கூத்தருக்குப் புகழேந்திப்புலவர் சிறைக்கணின்று நீங்கியபின் அளவற்றநாள் கடந்து பாடிய "ஈட்டியெழுபது எழுப்பெழுபது" என்னு மற்புதப் பிரபந்தங்கள் முன்னிலையில் பல பெரியோர்களாலும் பேரரசர்களாலும் வாய்த்த ஒட்டக்கூத்தரென்னுஞ் சிறப்புப் பெயரை முன்னர் "பாடிப்புலவர்புகழொட்டக்கூத்தின்" என்பதிலும் "ஒட்டாவொருமதிகெட்டாய்" என்பதிலும் "ஒன்[illegible]பட்டிக்கிரட்டைத்தாழ்ப்பாள்" என்பதிலும் வைத்துக் கெட்டதுபோலச் சற்றுலோசியாது வைத்துக் கெட்டனர். என்செய்வர் பாவம்! உண்மைக் கவிஞராயினுள்ளபடி விளங்கும். கள்ளக்கவிகட்குக் காலமேது கணக்கேது. மேலு மம்பட்டனுங் குயவனும் பாடியதாகக் கூறுங் கவிகளிரண்டு மேற்கூறிய தெய்வீகநூலிரண்டு முண்டானபோது

சம்பராலயமான முன்னிலையினு மரும்பொருள் முன்னிலையினும் பாடியுண்டாயிருந்த "ஏரெழுபதும் சிலையெழுபதும்" இழிந்து சிதைந்தொழிந்த காலத்தில் இந்நூல்களுக் குரியோர் பெரும்பொருளாய் அக்கூத்தரைப் புறம்பழிக்கவேண்டிச் செய்துவைத்த பூர்வக் கவிகளென நம்பலாம், அவ்விரண்டிலுஞ் சிறிதும் விடையுமாக விருத்தலின் மூர்த்தையைக்கும் பிறாசலத்தில் வந்த சில பேதைகளாற் பாடிவைத்தனவெனத் தெள்ளிதின் விளங்குகின்றதன்றோ? இனிச் சிலகாலைக்குள் ஒச்சன், நீச்சன், வலைஞன், சிலைஞன், மறவன், குறவன், ஒட்டன், இராட்டன் முதலியோர் பாடியதாகச் சில கவிகள் வெளிப்படும் போலும், இத்தகைய கள்ளக் கவிகட்கும் கற்பனைக் கதைகட்குந் தனிப்பாடற்றிரட்டெனப் பெயர்கொடுத்து புத்தகச்சாலையும் வைப்புச் செப்புகளாயிருத்தலின் இவ்வுலகின்கண் ஒருவனுக்குக் கலைமகளாருடைய கருணையி லன்றவவேறு மில்லாது கல்வியிற் பயிறல் நேரா. அத்தகைய கல்வியைச் சிறிதளவேனுங் கற்றுக் கவிகளாயிருந்தோரைச் சிறைக்க ணிருத்திக், கொலைசெய்யுங் கூற்றன் கூத்தனாயின் அவரிடத்தி லகப்பட்டிறந்த வாயிரந்தலைகள் அக்கலைமகளாருடைய கிருபையால் மீள வொட்டிப் பிழைத்தெழலும், ஒர்கால் தம்மாலிறந்த சங்கமருயிர் வீரபத்திரக் கடவுளருளால் வியப்பவந்து கூடலும், அருட்சத்தியச்சத்தினராகிய மகாகாளி துர்க்கை முதலிய தேவதைகள் அவரிட்ட வேலைத் தட்டின்றி நிறைவேற்றலும், அவதானங் கண்டசித்தி முதலிய விநோத வித்தைகளை அனுவின மெ[illegible]டாத்தலுமாகிய தெய்வீகத் தன்மை எளிதில் விளங்குமோ? இவற்றைப்பெறுங் கல்வி யறிவில்லாதொழிய வேணிய ருய்த்து நோக்கில் இத்தகைய புன்மொழிகளைக் கைவிடாரோ? அன்றியும் புகழேந்திப் புலவர் சிறைக்கணிருந்த காலத்தை வரையறுக்கப் புகில் சற்றேறக்குறைய நாலைந்துமாத காலமே: இந்த நாலைந்துமாத காலத்துள் கல்வியுணர்ச்சி சிறிதுமற்ற அம்பட்டன் முதலிய வெழுவரை அச்சிறை[illegible]ப்பிற்றானே கல்வி கற்பித்துச் சாம்பிரதாயத்துடனே இலக்கிய விலக்கணங்களைப் பயிற்றுவித்து அத்தகைய கவிகளைப் பாடத்தக்க சமர்த்தர்களாம்படிச் செய்தனரென்றால், இது நம்பத்தக்கதா? புளுகவேண்டிற் பொருந்தப் புளுகவேணப் புல்லியருமப் புசதுவார்களோ: இன்னு மிப்பொய்க்கதையைப்பற்றி யெழுதப்புகின் மிகவிரியுமென்றஞ்சி இவளவில் நிறுத்தினோம். இனியேனும் நற்குலத்திற் பிறந்[illegible]லொழுக்கம் பூண்டோர் இவ்வினைத்தையு முகித்துணர்ந்து "எரியாற்சு[illegible]முய்வுண்டாமுய்யார், பெரியார்ப்பிழைத்தொழுகுவார்" என்னும் பொய்யாமொழியைக்கருதி இத்தகைய பொய்க்கதைகளைப் பொறியாப்பொழியத் தெறித்துவைத்தலினின்று மொழிவார்கள். [illegible]விழிகுலத்திற் பிறந்து இத்தகைய விழிதொழிலையே தமதொழுக்கமாகக்கொண்டுள்ள கடைகேட்டுக் கயவர்க்கு என்சொல்லி யென்னும்?

கப்பிகடவதாக்கலைத்தன்வாய்ப்பெயினுங்
குப்பையினைப்போற்றாக்கோழிபோன் — மிக
கனம்பொதிந்தநூல்விரித்துக்காட்டினுங்கீழ்தன்
மனம்புரிந்தவாறேமிகும்.

என்பதும்,

பொற்கலத்தூட்டிப்புறந்தரினுநாய்பிற
ரெச்சிற்கிமையாதுபார்த்திருக்கு — மச்சீர்
பெருமையுடைத்தாக்கொளினுங்கீழ்செய்யுங்,
கருமங்கள்வேறுபடும்

என்பதும் பெரியோர்வாக்கன்றோ? இவையிம் மட்டேநிற்க. கூத்தரைப்புகழ்ப்பான் கருதிய வக்கயவர், அவர் கம்பரைப்பற்றிப் பாடிய "பத்துக்கொண்டனதிர்க்கும்" என்னுஞ்செய்யுளி னீற்றடியில் அக்கம்பரது பெயரையு மவர்கற்றுள்ள கல்வியினியல்பையுங் குறித்துக் "கூழைக்கம்பன் றமிழ்க்கேன்" எனவிருக்க சீரைத் தாங்கள் கற்பித்த விக்கட்டுக்கதைக் கிணங்கக் "கூழைத்தண்டமிழுக்கேன்" எனமாற்றிக்களித்தனர். அம்மாற்றலிற் கூழைத்தமிழுக்குத் தன்னொன்றுமடை தகுதியற்றிருத்தல் என்குறித்தற்கோ வறிகிலம். ஆனாலிவ்வாறு மாற்றமுயன்ற வக்கயவர்க்கு அக்காலக்களியாடலில் மதி[illegible]ற்றதுபோலும், அந்தோ! "கலம்பற்றிச்சால் பிலசெய்யார்மாசற்று, குலம்பற்றிவாழ்துமென்பார்" என்னும் பெரியோர் வாக்கியத்தையேனு நற்குடியிற்பிறந்தோர் நன்கு கருதி, இனி யித்தகைய விழிதொழிலினின்று மிறங்கி இப்பொய்க்கதையினை மேல் தலையெடுக்காவகை நிமிலிட்டுத் தேய்ப்பார்களாக.

25. இவ்வெண்பாக்கள் மூன்றனுள் முதல்வெண்பாவின் மூன்றாமடியைக் "கொல்லிமலைத்தேன்சொரியுங் கொற்றவா நீமுனிந்தால்" எனவும், நான்காமடியை "இல்லையோவெங்கட்கிடம்" எனவுங்கொண்டகசிட்டு வழங்குவர். கொல்லிமலை சேரராசனுக்குரியதாகலானும், இக்கம்பரொருகால் [illegible]ராசனாற் சினக்கப்பட்டவராகலானும், அவ்விரண்டும் [illegible]ருந்தா. அரசராயினோர் பகைசினை கவர்தற்பொருட்டுச் சூழ்வது குல்லைமலராகலினாலும், இக்கம்பரொருவரே தனித்துச் சோழராசன்பாற் சென்றனராகலினாலும், "குல்லைமலர்த்தேன்சொரியுங் கொற்றவா நீமுனிந்தால்" எனவும், "இல்லையோவேறோரிடம்" எனவு மிருத்தல்வேண்டும். அன்றியு "குல்லைமலர்த்தார்புனையுங்கொற்றவா" எனக் கூறுவாருமுளர். [illegible] தமிழ்வழங்கு நாடுகள் மூன்றற்குஞ் சோழனே பேரரச

னாகலின், நேரிமலையோனுகிய வவனைப் பொதியமலையோனெனினுங் கொல்லிமலையோனெனினு மிழுக்காதே யென்பர். ஆயினு மித்தகைய் சந்தர்ப்பத்திற்கது சிறவாமையறிக. இரண்டாவது வெண்பாவின் முதலடியை "மன்னவனுநீயோவளநாடுமுன்னதோ" எனக்கொண்டசிட்டு வழங்குவர். சோழராசன் தமிழரசனுஞ் சோழனுஞ் சோழநாடு தமிழ்வழங்குநாட்டுள் முதன்மையுமாகலான், அவ்வாறு வழங்குதலிற் சிறப்பின்மையும் உரிமையாட்சிப்பிறழ்வு முண்டாகலின் எவ்வாற்றினும் பொருந்தா. 'மன்னவனீயேயோவளநாடொமுனைதோ' என்பதேசரியானபாடமென்ப. முன்னையதால் 'நீயுமோரரசனே இந்த நாடுமுன்னதோ' என்றருத்தமாதலறிக. அன்றியு மிவ்வெண்பாவில் "என்னை" என்னுந் தனிச்சீர் முதல்வெண்பாவி னந்தத்துள்ள "எங்கட்கு" என்பதற்கு மாறுதலையு மோர்க. இவையனைத்தையு மாலோசிக்கப்புகின் "எழுதினவனேட்டைக்கெடுத்தான் படித்தவன் பாட்டைக்கெடுத்தான்" என்பதற்கிணங்கப் பாடபேதம் வந்தாற்போலும். மூன்றாவது வெண்பாவின் முற்பாதியைமாத்திரம் "கம்பர் சரித்திரத்தொருபகுதி" எனவுள்ள வோர் கட்டுக்கதையிற்கலந்தசிட்டு வழங்குவர், அதன் பிற்பாதியால் அக்காதையின் கீர்த்தி கழியுமெனக்கொண்டுபோலும். ஆயினு மவ்விருபாதியுந் தனிப்பாடற்றிரட்டிற் றன்மைகெடா திருத்தலே சாலும். இஃதிவ்வாறாயினு முற்கூறிய வெண்பாக்களிரண்டையு முறைமைப்படி திருத்தி யச்சிடலாகாதா? எக்காலத்து மெந்தக்காதையைக் கட்டிவிடுவோம், எந்தக்கவியைக் கற்பித்தெழுதுவோம், எத்தச்சாதியைப் புறங் கூறித்திரிவோம், எந்தச்சமயத்தை நிந்தைசெய முயல்வோமென இதுவே பெருந்தொழிலாய்க் கைக்கொண்டுழலுஞ் சழக்கர்க்கு அதன்கண் கருத்து செல்லுமா? ஒருக்காலுஞ் செல்லாதென்பதுண்மை.

26. இம்மூன்று வெண்பாக்களையுங் கம்பர்பாடியதற்கே இங்ஙனமாக "கம்ப ராமாயணம் பாடி யரங்கேற்றியது" எனவோர் கற்பனைக்காதையை மிகவிற்பனத்தோடு மெழுதிவைத்ததுபோல், எத்தனையோ பகுதிகளும் விகுதிகளுமாய் விரிந்துள்ள சரித்திரச்சம்பன்ன சாம்பிராச்சியராகிய வக் "கம்பர் சரித்திரத்து ளோர்பகுதி" என வேறோர் கட்டுக்காதையை மிக திட்டத்தோடு மெழுதத்துணிந்து வரைந்துவைத்[illegible], ஓர்நாளந்திவேளையில் குலோத்துங்கச் சோழராஜனுங் கம்பரு[illegible]காவிற் போயுலாவுகையில் அச்சோழராசன் (பித்தம்பிடித்த[illegible]) தற்செயலாய்க் கலகலவென்றுடல்குலுங்க நகைத்தானாம். அதுகண்ட கம்பரவனைப்பார்த்து (சன்மத்தினுஞ் சாதியினு மதிசிரேஷ்டரான தனக்கு அவன் சகோதரி குமாரனுந் தானவனது சமுகவித்தான[illegible]லால்) ஓ மருமானே! ஏன் சிரித்தீரென்றாராம். சோழராசனதற்கு (பூ[illegible]வும் விறகு

தலையனுயிருந்து பின்பு [illegible]க்தனுளேனுதலால் தனக்குவாய்ந்துள்ள பேர் சபாக்கியத்தைத் தானே ம[illegible]த்து) அம்மானே! இந்தராச்சியமு மிதிலடங்கிய பிரசைகளும் நமக்கெக்கதுமல்லவோ வெனச் சிரித்தேனென்றனும். அதுகேட்ட கம்பர் (கடவுட்டன்மை யுடையோராதலால்) உமக் கவையெல்லா மைக்கமாயினும் எனக்கது நீசைக்சமல்லவோ வென்றாராம். அப்போது சோழராசன் திகைத்து (கம்பர் தன்னினு முயர்ந்த மண்டலாதிபதியாதலால் அவரைக்கடிவதற்குப்பயந்து படைமுகத்திற் புறங்காட்டியோடுவோனைப்போல) ஒன்றும்பேசாமல் இட்டிவாசலால் நுழைந்துபோய் மஞ்சத்திற்படுத்துத் தனது மனைவியாற் கொணர்ந்த சிற்றுண்டியைப்புசியாது வியசனத்தோடிருந்தானும். பின்னர் (தமது நலத்தை விலைகொடுப்பவர்க்கெல்லாம் விற்பதல்லது அதற்காவர் ராசாதாரென்னும் வித்தியாசம் பாராத தாசிகள் தேச ருதலால்) அவன் வைப்பாட்டியாகிய பொன்னியென்னுந் தாசி அவனைத் தேற்றியுண்பித்து (இயற்கையிலேயே தாசிகட்கெல்லாந் தனதுபின்னையுந் தானுமா யடிமைப்பட்டுள்ளோராகிய) அக்கம்பரைத் தனதில்லின் கணழைப்பித்து ஓர் குறுநணை வெளியிடத்தினின்று மடிமைப்பத்திரம்வாங்கி அரசன் கையிற்கொடுத்துச் சந்தோஷிப்பித்தாளாம். மறுநாள் சோழராசன் (அறிவில்லாச் சிறப்பின்னைத் தன்மையோனுதலால்) தனது சபாமண்டபஞ்சென்றிருந்து கம்பர் வந்தவுடனே பலர் முன்னிலையில் அப்பத்திரத்தைக்காட்டி (அற்பரிடத்திலு மரும்பொருள் வாங்க வெட்கமில்லாது வீண்கவிபாடித்திரியுமவரை) உமக்கு வெட்கமில்லையா வென்றானும். அதற்கவர் "தாசிப்பொன்னிக்குக்கம்பனடிமை" என்றதிலுள்ள தன் கையொப்பத்திற்கு வேறுபொருள் கூறினாராம். அச்சோழராசன்(கல்வியறிவில்லாதவனுகையால்) தான் கொண்டிருந்த விறுமாப்புந் தலைதெரியாத சந்தோஷமு மறவாடி அணிசேறவிட்ட நாய்போலவரை யேறவிறங்கப்பார்த்து (அவைதிகராகிய சூத்திரரிடத்தொழிய மற்றெந்த வைதிகரிடத்துஞ் சன்மானமும் வெகுமானமுங் கண்டறியாராயிருக்க) நானுமக் கிதுவரையிற் கொடுத்திருக்கின்ற ஆபரணங்களையும் விருதுகளையும் வைத்துவிட்டு எனது தேசத்திராமற் போய்விடுமென்றானும். அக்கா லிம்மூன்றுவெண்பாக்களில் இரண்டு பூர்த்தியாகவு மற்றொன்று ([illegible]ன்னை யுதைக்கப் பத்தடிதூர நடந்துவந்ததாக விருத்தலின்) பாதியாகவு[illegible]டி இத்தோபாகு முமமைவிட்டுப் போகும்பொழுது கட்டிலனேவனை[illegible]ட்டுப்போய் (படையிழந்துள்ள பகைவனைப் படைச்செருக்கோடும் வாள் செலுத்தச்செல்லு மரசனைப்போல் அவரை மீண்டும் வரச்சொன்னதார்?) இ[illegible]புங்கா லுமக்கு மேலானவனும் உம்மிடத்திற் கப்பம்வாங்கிவருகிற [illegible]க்கேசுவரன் எனக்கடைப்பைக்காரனுய்த் தாம்பூலமடித்துக்கொடு[illegible]க்குக நிலைமையுடனே வருகிறேனென்று மிர்திக்கினே

செய்து சென்று (தமிழ்வேந்தர்மூவருள் தலைமையானவனும், முக்குடர்வமிசத்தில் முதன்மையானவனும், மனுகுலத்தினு மேலானகுலத்தவனும், சுகுகர்முதலியவங்கங்களில் மிகச்சிறந்தவங்கங்களை யுடையவனும், ராசசீகம்- செல்வம்- கல்வி- போகம்- பிரதாபமுதலியவைகளை மென்மேலாகப்படைத்த பிரசைகளையுடையவனும், அரிச்சந்திரன்- நளன்- முசுகுந்தன் புருகுற்சன்-புரூரவன்-, கார்த்தவீரியன்- சிபி முதலானவர்களைப்போல ஐம்பத்தாறு தேயத்தையும்வென்று தனதாணைக் குட்படுத்தியுள்ள சக்கரேஸ்வரனும்,

நீரெலாஞ்சேற்றுநாற் றநிலமெலாங்கல்லுமுள்ளு
மூரெலாம்பட்டித்தொட்டியுண்பதோகம்பஞ்சோறு
பேரெலாம்பொம்மன் றிம்மன்பெண்களோகாயும்பேயுங்
காருலாங்கொங்குநாட்டைக்கனவிலுந்நினைக்கொணாதே.

என்றோர்கால் தானே பாடியபடிக்குள்ள மகாமேன்மையான கொங்குமுதலிய நாடுகளைத் தனக்கிராஜதானியாக வுடையவனுமாகிய) சேரமகாராஜனிடஞ்சேர்ந்து (அரசரைபோலக் கருமாதிகாரர் - கடைகாப்பாளர்- மருத்துவக்கலைஞர் - நிமித்திகப்புலவர் முதலிய குழுஉக்களையுடைய) கம்பருக்குத் தானடைப்பைக்காரனெனக்கூறி அத்தொழிலிலிருந்தாராம். அங்கச் சேரராசனிடத்துள்ள வித்வசனர்செய்யும் பிரசங்கத்திற்குமேல் தானதிகப் பிரசங்கஞ் செய்துவந்தமையால் அரச னதிசயித்துத் தனக்கவ குழுவிருந்தானுடனுமாக வெண்ணி அன்னியோன்னியமாய்ச் சிநேகித்து (தோளகப்பார்ப்பானுகவேனு மிராமல் சூத்திரருட்கலந்து வாழ்பவரான அச்சம்பரைப்போற் றானுமொருவனுதலால்) தன்னுடனேயிருந்து சமபந்திபோசனம் பண்ணும்படி மற்றவித்வான்களினு மவரைப் பதின்மடங்கதிகமேன்மையாய் வைத்திருந்தானும். அது கண்ட வித்வசனர் (சோழராச்சியத்தினின்றுந் துரத்தப்பட்டுச் சேரராச்சியத்திற்சேர்ந்து எத்தனையோநாள் கொங்குவேளாள ரிடத்தும் பள்ளியர் படையாட்சியர் கவுண்டர் கவுண்டர்முதலாயினோரிடத்தும் இரந்துண்டிடந்தவரை யவர்களறியார்களா?) அவரிடத்திற் பொறாமைகொண்டு ஓர் தந்திரயுக்தியால் தங்களரசனுக்குச்சவரஞ்செய்யும் அம்பட்டனுக்கவர் பங்காளியென மெய்ப்பித்தார்களாம். அதையுணர்ந்த வரசன் வெட்கிச் சிலவேவுகாரரை யனுப்பிச் சோதனை செய்ததிலும் அவ்விருவரும் பாரிச்சதேழுதிக்கொண்டு[illegible] காட்டித் தன்பார்செய்யு முழியத்திற் பாதிகேட்டதிலும் அம்பட்டனென்பதுண்மையெனநம்பி (க்ஷத்திரியர் குலத்திலு மவர்கள் தலைமை[illegible]த்தொட்டு மயிர்கழிக்குஞ் சிரஞ்சீவியர் குல மேலானதே யாயினும்[illegible]ந்தி போசனஞ்செய்ததிற் குற்றமில்லை என வொருவாறு தேறி) [illegible]ப்படி யா

கட்டுமென்றனும். பின்னர் கம்பர் தன்னிடத் தரசனேற்றுள்ள வவமதிப்பைக் களையக்கருதிக் கலைமகளாரை இடதுகாற்சிலம்பு தருமாறு தியானிக்கவும் (முன்னர் சோழராசனுலுண்டையுண்டு தன்சிசையெல்லா மிழந்த காலத்திலும், பின்னரவ்வரசனுனைக்கஞ்சி யவ்வூரைவிட்டோடி இரண்டொருநாள் பட்டினியிருந்த போழ்திலும், ஓர் பெண்பால் தரு கெற்கூலிக்காக இடுப்பொடியத்தக்க பெருங்கஷ்டத்தோடு மண்ணெடுத்துச் சுவர் கட்டிய வேளையிலும், கோமுட்டிவீட்டிலுஞ் செக்கானசத்திலும் பார்ப்பானகாரத்திலும் பசியாலுந் தாகத்தாலு மெலிந்து அவலும் பின்றைக்குந் தண்ணீருந்தரும்படி பிச்சையெடுத்த சமயத்திலும், அக்கலைமகளாரம்சபூதரான ஔவையார் தனது துர்நடத்தைக்குக் கோபித்து அடா விவேகமற்ற வலலக்ஷணமே! அடா எமனேறு மெருமைக்கடாவே! அடா மூதேவிவாகனமாகிய கழுதையே! அட கூரையற்ற குட்டிச்சுவரே! அடா குலராமனது தூதுவன் வர்க்கத்திற்பிறந்த குரங்கே! என்று பலவாராய் வைதிலையிலும், இன்னுமவராலும் வேறுசிலவராலும் பலமுறை பலர் கூடியுள்ள சபைக்களெல்லாம் அவமான மடைந்த சந்தர்ப்பங்களிலும், முடிவிலோர் சிற்றரசனுல் பிள்ளையுந் தானுமாய்த் துர்மரண மடைந்த பதத்திலுமுதவாத) அத்தேவியாரது கிருபையினுல் அஃதவரக்கிட்ட சந்நிவ்வர்ந் திருந்ததாம். அதையவர் சேரராசனுக்குக்காட்டி அது முன்னிலையிலவன் தன்னை யின்னுனென் றறிதல் செய்விக்க, அப்போதவ்வரச னிந்தச்சிலம் புமக்கெவ்வாறு கிடைத்ததென வினவ, இதனை யணிபவர் கலைமகளா ராதலால் அவரை நீர் தரிசிக்கவேண்டில் இதோ வருவிக்கிறேனென்று கூறித் தியானிக்க, அம்மாத்திரத்தி லவர்வந்து சேரராசனுமியர் காணும்படி நிர்த்தஞ்செய்து (தமது கணவனுகிய பிரமதேவனைக் கொண்டோ அல்லது தாம் விட்டுச் சேவைமாதேவா இவ்விரண்டுமின்றித் தாமே கஷ்டப்பட்டோ சம்பாதித்துக் கிடைத்திருந்த வப்பொருளை ஒருகாலவர் மீட்டுத் தராமல் வைத்துக்கொண்டா லென்செய்வோ மென்னுங் கருத்தால்) எங்கடாகம் பா சிலம்பென்று கேட்டுப் பெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டாராம். கம்பரிவ்வாறங்ஙனமிருப்ப ÷ முன்ன ரவரைக் கடிந்து துரத்திய சோழராசன் (அவராற்பட்ட வவமானத்தையும் அவராற்கேட்ட தூஷணவார்த்தைகளையும் இலச்சையற்றவனுதலால் மறந்து) பிரிவாற்றுனுய் வருந்தி ஒற்றரைச்செரன் இலகெலாந் தேடுவித்து (தனக்குமேலானவனுகிய) சேரராசனிடமிருப்பதறிந்து உடனே தயைசெய்தனுப்பும்படிப் பிரார்த்தித்துத் திருமுகமெழுதினனும். அதனுற் கம்பர் பலவைபவங்களோடு சோழதேசம் போய்ச்சேர்ந்து அங்ஙனுஞ் சேரராசனை வருவித்துத் தனது பிரதிக்கினையை நிறைவேற்றினரோ யவனை யனுப்பிவிட, அப்பிரதிக்கினையை நிறைவேற்றவந்த வச்சேரராசனை (பலகாலுடனிருந்து பழகியுள்ள) சோழராசன் (குருடனென...) கண்டுணராது (எதுருணர்தற்கரிய குழந்தைப்

பருவத்தனாய் கொலுச்சபையில் விளையாடல் செய்திருந்த) தன்மகனுனைத்தவுணர்ந்து கம்பரைக்கூவி எனுமக்குத் தாம்பூலங்கொடுத்திருந்த சேரமகாராசனை யனுப்பிவிட்டீ ரென்றனும். அதற்கவர் (தான்பாடிய வேரெழுபதென்னுஞ் சுதிநூலில் அச்சோழராசனைக் குறித்து

முடியுடையமன்னவரின் மூவுலகும்படைத்துடைய
கொடியுடையமன்னவரிற்குலவுழுதற்பெயருடையான்.

எனப்பாடியதையும் - அதனுற் பின்னர் சினக்கப்பட்டுத் தனதுடையபரணுதிகளோடு விருதுகளையு மிழந்து ஊரைவிட்டோடி ஓர் தாசிமீது பொருள் விழைவால் பாடல்பாடிய காலத்திலும் எல்லா நதிகளினுஞ் சிறந்தது காவிரிநதியே: எல்லாவரசரினு மேம்பட்டவன் சோழராஜனே: எல்லாமண்டலங்களினுந் தலையானது சோழமண்டலமே: என்னுங்கருத்தை யமைத்துத் "தண்ணீருங்காவிரியே தார்வேந்தன் சோழனே மண்ணாவதுஞ்சோழமண்டலமே" எனப்பாடியதையு மறந்து, உமக்கு மேலாயிருக்கு மிடத்திற் கப்பம்வாங்கிவருகிற மன்னர் மன்னன் உமதருகில் தனது பரிவாரங்களை விட்டுத் தனியே வந்திருக்கையில் அவனை நீர் (இராசநீதியறியாத கொடுங்கோன் மன்னனுதலால்) பிடித்துச் சிறைப்படுத்தி அவனுடைய (எல்லாவிதத்தினு மும்முடையதிற் சிறந்த) ராச்சியத்தை (எல்லாவிதத்திலுந் தாழ்ந்தராச்சியத்தையுடைய) நீர் கைப்பற்றிக் கொள்வது எளிதென்றல்லவோ வனுப்பிவிட்டே னென்றனராம். அக்கம்பருடைய நுட்சம புத்திக்குச் சோழராசன் மெச்சினனும். இவ்வாறுங் முன்னமக் கம்பர் பலகற்பனைகளைச் சிந்தாமணி முதலிய பலகாவியங்களினின்றும் பொறுக்கித் தான்பாடிய இராமகாதையிலமைத் தலங்கரித்ததுபோல், அவருக்கென் றொருகாதையை யவ்வாறிறந்தக் கட்டுக்கதைகளினின்றேனும் பொறுக்கிப் பலகற்பனைகளை யமைத் தலங்கரித்து வைத்தல் மரபெனக்கருதிக் கேட்பாரில்லாமையால் தங்கள் மனம்போனபடிக் கெல்லாம் வரைந்து வைத்தனர். இதனுள் கூர்த்த புத்தியை யுடையோர் குலோத்துங்கச்சோழன் தன்னிச்சையாய் நகைத்ததுமுதல் அவ்வரச னக்கம்பரை மெச்சியவரையிலுள்ள கற்பிதங்களை யுய்த்து நோக்கின், முதற்கோணல் முற்றுங்கோணலான காதையாய் முடிவுபெறுமென்பதற் கையமென்னை? இஃதெவ்வாறாயினு மிதனுள் கூத்தனுரைப்பற்றிய தடைங்க ளொன்று மில்லை யாதலால் இதனைப்பற்றி யின்னுமெடுத்து விரித்துரைக்க மனமில்லம். ஆயினு மடங்காக்களியனே டவனியாளுங் கவலை யொப்பாக்கிக் கதைகட்டப்புகின் எவ்வாறொத்துவரும்? குளிக்கப் போய்ச் சேற்றைப்பூசிக்கொண்ட கதையாமன்றே.

அன்றியு மிக் கட்டுக்கதையி னட்டகமே (சரஸ்வதியந்தாதி) என்னுமோர் நூலைப்பற்றிய குட்டிக்கதையானது கூறப்படுவதின்றி, இரண்டாட்டிலூட்டிய வோர் குட்டியாட்டைப்போல பிரளபிரள விழித்தபடி குந்திக்கொண்டிருக்கின்றது. அதனையெடுத் தாட்டுவிடுப்போமெனில் - சற்றேறக் குறைய வைம்பது வருடத்திற்குமுன் ஓஜ்தனைக்கவியதனை யச்சியந்திரத்திற் பிடத்தி வெளிப்படுத்த முயன்றபோது ஆக்கியோன்பெயரிற் சந்தேகங்கொண்டு பலரை விளவிய கம்பரினத்தரான குத்திருட் சிலர் கம்பர் தனது சிறுபருவத்தோர் பிரமராக்கதனுல் நாமகளார் திருமந்திரத்தினை யுபதேசிக்கப் பெற்றுத் தியானித்தபோது அவர் காட்சிதர வக்காற் பாடியதெனவும், சிலர் - கம்பர் சோழராசனோடு பிணங்கிச் சேரராசனோடு கலந்திருந்தகாலத்து அவ்வரசன் வேண்டுகோட் கவரைவருவித்தபோது பாடியதெனவும், இவைகட்குச் சான்று மெம்முன்னோராற் கஷ்டப்பட்டெழுதிவைத்த காதைகளே யெனவுங் காட்டி அவருள்ளத்தை மயங்கவைத்தனர். கூத்தரினத்தரான செங்குந்தர் - பூர்வங் குலோத்துங்கசோழராசன் முதலிய பல வரசர்கள் பெரியோர்கள் வித்வசனர்களாதியர் முன்னிலையில் எங்கள் மரபின் கீர்த்தியை யவர் விளக்கவேண்டிச் சிரச்சிம்மாதனமிட்டு எங்களாயுதமாகிய வீட்டியைச் சட்டி சட்டி யெழுப்பதென்னுமோர் பிரபந்தம்பாடத் தொடங்கியபோது முதலில் தமக்கினமையிற் றிருமுலைப்பாலூட்டிச் சகலகலாவல்லியென்னும் புத்தகத்தினைத்தந் தாட்கொண்ட கலைமகளாரைத் தியானித்துத் தாமுத்தேசித்த காரியத்தில் ஓரிடையூறு நேராதபடிக்கும் அப்பிரபந்தத்தைத் தமது நாவினின்று நிறைவேற்றுவிக்கும்படிக்கும் பாடியதாகக்கூறி, இதற்குத் திருட்டாந்த மப்பிரபந்தத்தின்கண் காப்புச்செய்யுளாக வுள்ள

ஆயகலைக ளறுபத்துநான்கினையு
மேயவுணர்விக்குமென்னம்மை - தூய
வுருப்பளிங்குபோல்வாளென்னுள்ளத்தினுள்ளே
யிருப்பளிங்குவாராதிடர்.

படிகநிறமும்பவளச்செவ்வாயுங்
கடிகமழ்பூந்தாமரைபோற்கையுந் - துடியிடையு
மல்லும்பகலுமனவரதந்துதித்தாற்
கல்லுஞ்சொல்லாதோகவி.

என்னு மிவ்வெண்பாக்களும் அந்நூலினிடையில் "உமைப்பாருரைக்கும்" என்பது முதலான சில கவித்துறைப்பாக்களுமென்றும், பின்னரச்சிரங்கள் சத்தமுட...ட்டி யெழுமாறு எழுப்பெழுப தென்னுமோர்

பிரபந்தம்பாடத் தொடங்கியபோது அதற்குக் காப்புச்செய்யுளாகக் "கலைவாணி" எனவெடுத்துச் "செங்குந்தருயிர்பெற்றிடவுந் தயைசெய்வாயே" என முடித்தவோர் செய்யுளுமென்றுந் தெரித்து விளக்கினார்கள். இவ்வாறு விளக்கியுங் கம்பரினத்தவர் கூறிய காதைகளில் கலைமகளாரவருக்குத் திருமுலைப்பாலந் தாதரித்தது முதலான வருட்டிறங்கள் யாண்டும் கேட்டிலராயிருந்தும் அவ்வேதியரென்செய்வர் பாவம்; ஓர் பூங்காவி லருமையாயு மதிவிசேஷமாயு முள்ள புட்பச் செடிகளினும் அநேகமாயு மற்பமாயுமுள்ள புற்பூடுகள் எங்கும் பெருகியிருப்பதுபோல, இப்பூமியின்க ணரியராயு மதிவைதிகராயு முள்ள முதன் மூவருணர்செயலேற்ற செங்குந்தர்களினும் அநேகராயு மவைதிகராயு முள்ள நான்காம் வருணர் எங்கும் பெருகி யிருப்பதால் அப்பெருங்கூட்டத்தினர் சொல்லுக்குமுன் இச்சிறு கூட்டத்தினர் சொல்லேலாது சிதைந்தது. இக்கலிகாலத்தன்மை சைதவர்க்கே யுரித்தாயிருக்கின்றமை கருதிக் கடைந்த கிரையிற் புல்லாய்வாரைப்போல் இனியக்குட்டியை யெடுத் தாட்டுவிப்பதிற் பிரயோசனமில்லையென யாமும் விடுத்தாம்.

27. இக்கம்பர் பாட்டொன்றுக் காயிரம்பொன்றரின் பாடுவோமென அதற்கவர் தன்னிடத்துள்ள வைந்நூறு பொன்கொடுத்து அரைப்பாட்டுப் பெற்றதாகப் பெருமைபாராட்டிக் கூறுவர். இவ்வாறுகூறுவதி லிவருக்குச் சிறுமையே யெய்துமென் றுன்னிலர்போலும். ஆயினிவர் திலவணிக ரிலைவணிகர் கலைவணிகராதியர் போன்ற கவிவணிகரோ? இவ்வுலகிற் கவிவாணர் சரித்திரமெனக் கணக்கிறந் துள்ளவற்றில் இத்தகைய [illegible]வியாபாரியைக் கண்டதேயில்லை, அல்லாதிதுகாறு மொருவரேனுங் கேட்டதுமில்லை. ஒருபொன்னென்பது செம்பொன்னேயாக அன்றி வெண்பொன்னேயாக, [illegible] வொருபொன்னென்னுங் கிடைப்பதரிதாகி வுண்டாட்டுக்குத் திண்டாட்டங்கொண்டு திரிந்தவிவர் ஒருபாட்டுக் காயிரம்பொன் கேட்டாரென்பதை யோசிக்கப்புகின் விசித்திரத்தை விளைப்பதன்றோ? இக்கம்ப ரேனைய கவிவாணர்களைப்போலாது "காசுக்குக்கம்பன்" என்னுந்தனியன் கருத்துக்கொப்ப யாவரிடத்துந் தாகுதியின்றிப் பொன்னுக்கே பாடுவோரெனப் பெயரெடுத்திருப்பினும், கிடைத்தமட்டிலன்றிக்காற் பொன்னுக்குக் காற்பாட்டும் அரைப்பொன்னுக் கரைப்பாட்டுமாகப்பாடுவது விவருக்கென்ன சிறப்பு? ஒருவனுற்றனக்குக் கிடைத்தது முந்திரிகைப் பொன்னாயின் முந்திரிகைப் பாட்டும் இம்மிப்பொன்னாயி னிம்மிப்பாட்டுமே பாடுவார்போலும். ஓர் பிரமராக்ஷசால் கட்டுப்பட்டுத்தோறு மிடிக்குபோவதான மட்கவரைக்கட்டித் திருப்புகையில் மீட்டுமுன்போ லக்கிடியத்தொடங்குவதைப் [illegible] அக்கிடியாது

நிலைத்திருக்குமாறு தான்பாடிய முழுப்பாட்டுக்கு வேலியென்பவனிடத்தி
லெத்தனைப் பொன்பெற்றார்? ஓர்போதுணவுக்கான நாழி நெல்லேயன்
றோ? தனது கலத்தை விலைகொடுப்பவரிக்கெல்லாம் விற்றுப்பொருள்
சம்பாதிப்பவனான ஓரேழைத்தாசி கவிகளாயுள்ளோர்க் கெல்லாங்கலை
மகளாரது கிருபை யிருக்குமென்றும், அத்தகைய ருள்ளத்தில் கருணைவி
ளக்குமென்றும், அவ்வுள்ளத்தோ டொருவரை வாழ்த்துதலாகப் பாடுவோரா
யின் வருமைநீங்கி மிகுதியான செல்வமுண்டாமென்றுங் கருதியல்லவோ
இவரைத் தன்பொருட்டோர் பாட்டுப்பாடும்படிக்குப் பிரார்த்தித்தாள்.
அதற்கிவர் தாசிகளிடத்தி லதிகபொருளிருக்குமாதலால் அதனைக் கவர
வேண்டுமெனக்கருதி நடத்தியகாரியத்தை யோசிக்கப்புகின், அக்கலைமக
ளாருடைய கிருபையுங் கருணைவிளக்கு முன்னமுமற்றுத் தனக்குவிதி
யாதானுஞ்செய்த பிரமராக்கதனினத்து ளொருவனென்றே மதிக்கல்
வேண்டுமன்றோ? அப்பிரமராக்கதனும் பொருள்மிகத்தரு மாணுக்கனை
மதித்து அவர்கட்குக் கல்வியைக் கசடறக்கற்பித்து, அப்பொருளிற் சிறித
ளவுந்தரச் சத்தியற்று நெடுநாள் தன்னையடுத்து வழிபாடுசெய்திருந்த ஏ
ழைவேதியனுனோ மாணுக்கனொருவனை யவமதித்துக் கல்வியைச் சிறிது
மோதுவியாது அவனது சாபம்பெற்றுழன்றானாலின். பொதுவிற் கவி
களாயுள்ளோர் செல்வரை வருணித்தும்பாடி அவர்களாற் பொருள்முத
லிய பரிசில்களைப்பெற்று வாழுதல் வழக்கு. ஓரேழைத்தாசி தனக்குச்
செல்வம்விளையுமாறு இவரையோர் பெரியோனென நம்பித் தனக்கு வரு
ணை முதலிய விச்சியாது வாழ்த்துதலாக வோர்பாட்டுப்பாடவேண்டு
மென்று பிரார்த்தித்துக் கேட்டுக்கொண்டால், அவள்பின்னர் குருதக்ஷணை
யாதேனுங் கொடுத்தாலல்லது தன்னிச்சையா விரக்கமின்றி இவ்வாறு
செட்டுந் தறுகண்பாவியுந் தனைவின்கணுண்டா முன்னரிவர் நெற்கடவிக்
குச் சுவர்கட்டி யச்சுவர் மீட் [illegible] தாடங்குவதைக்கண்டு "விற்கெ
ண்டபிறைநுதலாள் வேலிதருங்கூலி, நெற்கொண்டுபோமளவு நில்லா
நெடுஞ்சுவரே" என்று பாடியதை யாலோசிக்கின், அந்நெடுஞ்சுவர் கூலி
நெல் வாங்கிப்போமளவு நின்று பின்னரிடியினு மிடிகவென்றுந் துரோ
சிந்தையொண்டே பாடியதன்றோ, இத்தகையாரைத் தறுகண்பாவி யென்
தற்குச் சந்தேகமென்னை, இவரவ்வாறு துரோகசிந்தையைக்கொண்ட
படலைக் கூறினுரேனும் அச்சுவரை யென்றுமிடியாது நிலைத்திருக்கச்செ
ய்தும், இவர் வித்தியாதனம் பெற்றபோது தன்பால் குருதக்ஷணையின்றி
வருந்தியதை நோக்கி வடமொழிக்கனுள்ள சிராமன்கதையிலைத் தென
மொழியுட் கூறவே தெனக்குக் குருதக்ஷணையாமென்று கூறியு
ள்ள பிரமராக்கதன் இவரினுமேல்போலும், இரண்டன்மாட்டுந் துரோ
கசிந்தை யற்றிருந்தவின் அவ்வேழைத்தாசி யிவர்கேட்டபடி கொடுக்க

சத்தியின்றி, ஐந்நூறுபொன்றோ, அல்ல தைந்துபொன்றோ, தான்
பலநாட்கூடிப் பலர்க்கு மனங்கொடுத்து மிதழ்கொடுத்து மபிமானத்தினை
க்கொடுத்து [illegible]த் தனங்கொடுத்தும் வருந்திச் சம்பாதித்து வைத்
திருந்த ஆடையாபரண முதலியவைகளை விற்றுப் பொன்னுக்கி இவ்வ
ளவுதா னென்னுற் கொடுக்கக் கூடுமென்று கூறிக் கொடுத்ததற்கு அப்பொ
ன்னுக்குத்தக்கபடி யரைப்பாட்டே பாடினரென்றால், கலைமகளாருடை
ய கையாமலகம்போற பெற்றுள்ள தெய்வப்புலமைக் கம்பநாட்டாழ்வாரெ
ன்னுங் கவிச்சக்கிரவர்த்தியின் பிரபாவ மிகநன்று: மிகநன்று: அந்தோ!
அவ்வரைப்பாட்டிறுலேனு மவளடைந்த சுகமென்னை? பின்னரவள் புது
வெள்ளம் வந்து பழைய வெள்ளத்தையு மடித்துக்கொண்டு போனதுபோ
ன்றும், வயிற்றுப்பிள்ளையை நம்பிக் கைப்பிள்ளையை நழுகவிட்டாற்போல
வும், கையிலிருந்த பொருளெல்லாம்போய்ப் பணத்தைக்கொடுத்துவந்து
மையை வாங்கிக் கட்டக் கந்தைக்கும் உண்ணச்சோற்றிற்குமே வருந்தப்
பட்டுக் கொண்டிருந்தாளெனில், ஐயையோ! ஈதென்ன பரிதாபம்!!

28. - இச்செய்யுளுக்குக் காதை (கம்பர் சோராசனுடைய பத்தினி
வசிக்கும் அந்தப்புரத்திற்சென்று அங்கவ்வரசனுடைய சால்வையைப்போ
ர்த்துக்கொண்டு அவன் சயனிக்குங் கட்டிலின்மீது படுத்துக்கொண்டிரு
க்கையில், அதுகண்ட வச்சோராசபத்தினி அவரைத் தனது நாயகனென்
றெண்ணி அருகிற்சேர்ந்து சயனித்திருந்தனள். அக்காலங்கு தற்செயலா
ய்ச் சோராசன்வந்து நோக்குகையில் அவர்பாடியது.) எனவெழுதி யிச்
சிறப்பித்து வழங்குவர். ஓ நண்பர்களே! இஃதிவ் வவத்தாரணயத்து
வெளி[illegible]துக்காட்டும் பல வாபாசக்கதைகளுள் மிக நல்லகதைதான், ஆனுல்
நீட்சி மாத்திரந்தானில்லை. ஆயினு மிவ ரிவரது கவித்திறக்கும் கீர்த்தி
க்கு மேற்கச் சிறிது நீட்டுவோம் [illegible]ச் சற்றுகித்துணர்மின்கள். அர
ண்புரம் - அந்தப்புரம் - என்னுமிவ்விரண்டின், அரண்புரமென்பது அரச
ன் வசிக்கு மில்லமும் அந்தப்புரமென்பது அரசன்றேவி வசிக்கு மில்லமு
மாம். இவற்றுள் - அரண்புரத்தை - அரமனையெனவும் வழங்குவர். அந்த
ப்புர மெனற்பாலது, இரகசியத்தானமெனினும் ஏகாந்தத்தானமெனினும்
பொருந்தும். இத்தகையதான இராணிவாசத்தானத்தில் பாங்கிகள் பாடி
னிகள் முதலிய ஸ்திரீசனமன்றிப் புருடசனங்களில் வாலிபப்பருவங் கட
ந்த அவள் புதல்வருங்கூடப் புகுதற்குரிய ரல்லரென்றும், ஓர்கா லிராச
னுக்கு மிராணிக்கும் யாதுமுன்னிலையிலேனும் ஊடல் முதலிய கலக்கங்க
ள் நேருங்கால் அவைகளைத் தணித்தற் பொருட்டு அரசர்க்குறுதிச் சுற்றத்
தினராகிய அந்தணரை ருங்கவிப்புலவர் முதலாயினோர் அவளுடை வாயி
லா - யங்ஙனம் புகுதற்குரிய ராவரென்றும், அவ்வுறை யாங்காலத்தும்
அங்ஙனம் காவல்கொண்டுள்ள சேடியர்களால் இராணிசமுகத்திற் கறிவித்

து அவனுத்திரவுபெற்ற பின்னரே உட்புறஞ்செல்லக் கூடுமென்றும், அவ்வாறு கூடியபோதும் அங்ஙனமச் சேடியர்களால் விடப்ப[illegible] ஓர் திரைச்சீலைக்குப் புறம்பிலிருந்தே தங்கள் வரவி[illegible]நிலையை இராச மகிஷிக் குணர்த்தவேண்டுமென்றும், இவ்வுணர்த்தல் முன்னிலையிலே, று மற்றெவ்வகைக் காரணத்தாலேனும் அவ்வுறுதிச் சுற்றத்தினுளொரு வன் இராக்கினியை நேரிற்கண்டு பேசியதாக இராசனுக்குத் தெரியவரின் அவன் தண்டித்தற்குரிய னல்லாவிடத்து உடனே யவனால் மறுமாலை சூட்டப்படுவனென்றும், அவன் றண்டித்தற்குரிய னாயவிடத்து அவன் பட்டத்துத் தேவியே யானபோதிலும் "பத்தினி" என்னுமுரிமைபாட்டினைப் பரிச்சேதமிழத்தலாவனென்றும் பல மிருதிகளினும் பகரப்பட்டுள்ளன. இதற்குச் சாட்சி சதாகாலமும் ஆன்றவையொன்றனையே பாடுவோனாகிய ஓர் வண்ணக்கவிப் புலவன் ஓரரசன்மே லுலாவைப் பாடிமுடித்துப் பின்னரவனுலாவால் பெண்கலையும் பாடத்தொடங்கி அன்னுறுத்தல் செய்தாலோசிக்கையில் அவனது வண்ணப்பாவிசையைக் கேட்டுவந்து ஓர் சாளரத்தின் சார்பாய் நின்றுகொண்டிருந்த அவ்வரசன்றேவியை யவன் கண்ணுற்றனனெனவும், உடனே யவன் பாடியபெண்கலையில்முன்னே பாண்கலைபாடியபோது அரசன்தலையவ லக்ஷணங்கள் யாவு மமைத்தாற்போல அவள் தலையவலக்ஷணங்கள் யாவு மமைத்தனனெனவும், அது கேட்ட வரசன் நிகழ்ந்த காரியமுணர்ந்து அப்புலவனுலவனுக்கு மறுமாலை சூட்டுவித்தனனெனவும் ஓர் சரிதையுண்டாகி; அதற்குத்தாக்ஷியாக வித்தமிழ் நாடெங்கும் அப்புலவன் பாடிய வவ்வண்ணத்திற்கு (மறுமாலை சூட்டியவண்ணம்) எனப்பெயருண்டாய் வழங்குகின்றதன்றோ? இவ்வாறுள்ள மரசாது[illegible]ங்கிசவிதிபு மறுபவியேயும் அங்கையா பலகம்போ விருப்ப, இக்கம்பனா[illegible]தவராசனுக்கேனும் உறுதிக்சுற்றத்தினருளொருவரா? உறுதிக்குழுவினருளொருவரா? அல்லது உறுதித்துணைவருளேனு மொருவரா? எதினும் யாதொரு பற்றுமின்றி கவித்தெருப் புலவராய் நான்காம்வருணத்தரையே நாப்பிளக்க வருணித்துப்பாடிப் பிழைப்புற்றுழலுபவர் அரசன்றேவிவசிக்கு மந்தப்புரத்தில் ஒருவருக்கில்லாமற் சென்று, அவ்வரசனுடைய சால்வையை அவசியமாகவெடுத்துப் போர்த்து, அவனது மவன்றேவியுஞ் சயனிக்கு மஞ்சத்தின்மீது அஞ்சுதலின்றிப்படுத்து, இராணியானவள் தன்னை யாலிங்கனஞ்செய்து சேர்தற்குரிய ஞான அருக்காதலனென்றெண்ணித் தனதருகில்வந்து சயனித்தபோதும் அசுமுமாக்கையு நடுங்கா ததியகிழ்வோடிருந் தனரெனில் இஃதெத்தகைய பித்தைதபென் றெண்ணத்தக்கது. அந்தோ! இது பித்தையல்லவே: என் வீறையக்கதை[illegible]கின்றீர். (கம்பர் சரித்திரத்து ளொருபகுதி) எனப்[illegible] பாதை சற்றேறக்குறைய முப்பதுவருடகாலமாய் முரசுபோல்

முழங்கிவர நீர் கண்டுங்கேட்டு மிருப்பீரன்றோ? அதிலச் சோழராசனுக்கும் இக்கம்பருக்குமுள்ள நட்பென்ன தினையளவா? ஓர்பெரும் பனையளவாமே அக்கதையி லைவர்க்கும் அடைப்பைக்காரனாயிருந்து இவர் சோழராசனோடு பிணங்கிச் சொல்லியக்கசபத்தினை நிறைவேற்றி இவரைக் கவுரவப்படுத்தினனெனில், அவனுக்கு மிவருக்குமுள்ள சுதந்திர நட்பு எத்தகையதோ வதைநீரே யோசித்துப்பாரும். ஆராலுஞ் செல்லற்கரிய அந்தப்புரத்துள்ள கட்டிலொன்றுதானா? அரமனையிலு மெத்தனையோகட்டிலும் அங்கங்கு மிருக்குமே, அதிலொன்றி லியர்படுத்திருந்தாலாகாதா? அன்றியு மிதிகாசங்களுளொன்றாகிய மகாபாரதக்கதையில் துரியோதன மகாராசனுடைய தனது நண்பனாகிய கர்ணனோடு தன் பத்தினி சொக்கட்டானாடித் தோற்குஞ்சமயத்தில் வர, அதுகண்டவ ளஞ்சியெழ, அக்கால் கர்ணனவள் முன்றானையை யதிற்கோர்த்துள்ள முத்துக்களுதிரப் பற்றியீர்க்க, அரவக்கொடியோன் சிரித்து அவளையவ்வாட்டத்திலிருத்தி முற்றுவித்துக்கர்ணனைச் சந்தோஷிப்பித்த கதை இவ்வுலகனைத்துமறியுமே. நீர்மாத்திர மறியாததென்ன? இனிய நட்பாளராயுள்ளாரிருவரில் ஒருவன் நன்மையல்லாத காரியத்தை மற்றவனுக்குச் செய்யினும், அதனால் நாம் கொண்டுள்ள நட்பினை விடுவரோ? ஒருக்காலும் விடாரென்பதற்கு,

இறப்பவேதீயசெயினுந்தன்னட்டார்
பொறுத்தறகுவதொன்றன்றே — நிறக்கோங்
குருவவண்டார்க்குமுயர்வரைநாட
வொருவர்பொறையிருவர்நட்பு.

என்றுள்ள வான்றோர் வாக்கியஞ் சான்றன்றோ ஆ! ஆ! ஆ! உபாசக! நீர் சொல்லிய சரிதமு மதற்குச்சான்று மிகநன்றாயிருக்கின்றது. இனி விக்கம்பரைப்போ லொருவன் தனது நண்பன்பத்தினியோடு கட்டிலின்மீது படுத்திருந்த சரிதையும் இன்னுங் கேட்கிற் கலவி செய்துமுடித்த சரிதையுங் கூறுவீர்போலும். நீர் முன்புகூறிய சரிதைக்குச் சான்றுகூறிய வான்றோரே,

மடிதிரைதந்திட்டவான்கதிர்முத்தங்
கடுவிசைநாவாய்கரையலைக்குஞ்சேர்ப்ப
விடுதற்கரியாரியல்பிலரேனெஞ்சத்
கடுதற்குறுமட்டியதே.

எனக் கூறியிருக்கின்றனரே இதற் கென்சொல்லக்கடவீர்? இதைப்பற்றி யின்னும் வாதிக்கப்புகின் மிகப்பெருகுமாதலின் இம்மட்டில் நிறுத்தினும். இனியொருபதிப்பில் சோழராசனுடைய பத்தினியோடு கம்பர் கலவிசெய்திருந்ததாகவே படித்துக்கொள்ளும், இதனுலெமக்குண்டாகு நஷ்டமென்ன

ளொன்றுமில்லை. ஆனாலிவ்வளவு சுதந்திரத்தோடுஞ் சயனித்திருந்த கம்ப
வாணர் சோராசனைக்கண்டவுடன் இச்செய்யுளைக் கூறியது, அச்சங்கொ
ண்டா? அன்புபாராட்டியா? அன்புபாராட்டிச் சொல்லியதானால் "தேவை
யார்செவ்விளநீர்தோப்பழிசுமப்பர், நாரியோர்தாமறிவார் நாமவரைத்தா
மை" என்றே னச்சமுற்றுச் சொல்லல்வேண்டும்? அவ்வரசனுக்கு மிவ
ருக்குமுள்ள நட்புஎட்பினளவு மிலையாததானால், இவர்செய்கை யவனு
க்குப்பழியாயதெங்ஙனம் அன்றியுமிவர் செய்கையைக்கண்டு தகாததாயெ
ண்ணி யார் சோராசனிடஞ்சென்று சொன்னது அவ்வாறு சொல்லினுந்
தனதான்மார்த்த நண்பராகிய இவர்செய்கையை இனிதாயெண்ணியிரா து.
ஏன் மிகு சிநேகத்தோடு மதைக்காணவுந்தனன் இவ்வாறு சிலர்சொல்லவும்
கானதைக்கேட்டுச் சினந்து வரவு நோவிடில், "கோதைவாய்ப்பொன்
சொரியுங் கொல்லியமலைநாடா, ஆரைவாய்மூட வலைமூடிதானிலையே."
என்றேன் சொல்லி யழுதனர் இக்கம்பர் சயனித்தது அந்தப்புரக்கட்டிலி
லல்லவ அரமனைக் கட்டிலிலென்றால் அபத்தினிக ளாதியோர் குழுஉக்
கொண்டிருக்கு மத்தானத்தில் சுபத்தினிவரக்கூடுமதோ ஓ நண்பர்களே!
இச்செய்யுளின் கணமைந்த கருத்துக்கு மேற்சரிதையிற் கூறியவண்ணம்
சோநாட்டுப் பெண்டீரல்லாது சோராசன் பத்தினியே சம்பந்தப்பட்டவ
ளாயின், உடனேயவ னவனையு மிவரையு மொன்றாகக்குத்திவெட்டிச்
சித்திரவதையல்லவோ செய்வன், இப்படி நாகரீகமற்ற கடுஞ்சகனுங்கூட
நண்பினைப்பாராட்டி நானுழித்தாலிாவனே ஐயா! நீரேன் வீணாய் நெஞ்
சுலர்ந்துபோக நெக்கிநெக்கிப் [illegible] நீர் இத்தகைய காதைகட்கெல்லா
மாதாரம் எந் முதனூலின்கணுளது முதனூலகளை யாதாரமாகக் கொண்ட
வின்ன முன்னோர் காதைகளில் [illegible] த்தனையோ காதைகள்மாறி இயல்பற்
றுச் சிதைந்தன. ஒன்று மற்ற நீக்கதைக்கேன் உயிரையொட்டி வாதாடுகி
றீர் உள்ளதை யில்லதாகவும் இல்லதை யுள்ளதாகவுங் கற்பித்துச்சாதிக்கு
மிழிகுலமாக்களுடைய கொள்கை யாதெனில், ஊலகெல்லா மச்சியந்திர
சாலைகள் உலட்டெடுத்தோங்கின, அவற்றிற்பதிக்குங் கடிதவகைகளோ
அதியலைவோடு மகப்படுகின்றன, அப்பதிப்புக்கூலியோ மதிப்புக்குக் குறை
ந்துகூலி மல்லாடுகின்றது, நமக்கெது கடினம் அச்சிற்பதித் தவனியெங்
கும் பரவச்செய்யலாம், அப்பாலனுபவமு மாதியுமே பெரிதாம், இது
பொய்யா மெய்யாவெனக் கேட்பாரார் அதற்குச் சொல்வாரார் என்பதே
யினு மெல்லாவற்றுள்ளும் உண்மையறிந்துள வுத்தமர்க்கு உள்ளதுள்ள
தே இல்லதில்லதே இனைய கயவர்கொள்கையைப்பற்றிக் கருதிக்கருதிச்
சத்துவதினால் வரும் பயனின்னே இவ்வுலகினர்க்குள வில்லொழுக்கவி
திகள்பலவுள்.

பூப்பதுகண்டபுணைமனைக்கிழத்தியை
நீராடியபின்னீராறுநாளுங்
கருவயிற்றுறூஉங்காலமாதலிற்
பிரிவுறப்பெறு[illegible]பரத்தையிற்பிரிவோன்

எனவோர் விதியுளது. இவ்விதியுள் வரையறுத்துள்ள பன்னிரண்டு நாட்
களுள்ளும் தாமுற்பவித்தவாரம் - திதி - நட்சத்திரம்-விரதநாள்- அமாவா
சை அல்லது பூரணை - என்னு மைந்து நாள்கள்போக மற்றைய வேழுநா
ட்களே தமது மனைவியரைக் கூடவேண்டு நாட்களெனவும், இவ்விதி
யார்க்கும் பொதுவாயினும் வருணநான்கனுள் வைதிகராகிய முதன்மூவ
ருணர்க்கே சிறப்பாமெனவும், அம்மூவருணத்தருள்ளு மதனை முக்கியமா
கக்கொள்ளற்குரியார் நடுவருணத்தரெனவும், அந்நடுவருணத்தர் நானில
மாள்வோராய்ப் பலபோகபாக்கியங்களை யனுபவிப்போராகலின் அக்கால
கல்வியி லிச்சைநேரின் கணிகையரையன்றிக் காந்தையரைக் கருதிற்
கருத்து மாசாமெனவுங் கலைவலோர் கூறுவர். ஓர்கா லிவர்கள் வேறுசூ
காரியார்த்தமாய்த் தங்கள் காந்தையர்வசிக்கும் கந்தவாரத்துட் செல்லவே
ண்டின் தங்களுரிமைப் பாங்கர்களால் அவர்களுரிமைப் பாங்கிகட் கறிவி
த்து அவர்களைக் காந்தைய ருத்திரவுபெற்றறிவித்தபின்னரே அங்ஙனகு
செல்லவேண்டுமென்பதும், அவ்வாறு சென்றவிடத்தும் அயலவரைப்போக
ற்றிரைச்சீலைக்கு வெளிப்புறத்திருந்தே அவர்களோடு வசனித்தல் வேண்
டுமென்பதும் இராஜவமிச பரம்பரை விதி. இத்தகைய வந்தப்புரத்தில்
அவ்வரசர்கட்கு மவர்கள் காந்தையர்க்கு [illegible]ரான உடைகள் முதலியவற்
றை வேறெருவர் தொடத்தான் றகுமோ? அல்லது பார்க்கத்தான்
றகுமோ? அற்றன்று-இக்கம்பருக்கு மாத்திரம் இராசம[illegible]
ன்றி அந்தப்புரஞ்செல்லவும், அங்குள்ள பல பொருள்களையெடுத்தநு
பவிக்கவும், அவன்தன்றலைவியோடு சயனிக்குங் கட்டிலில் தானேநிச்சய
னிக்கவுஞ் சுதந்திரமுண்டெனினும், இராசமகிஷி யிவரைத்தனது தலைவ
னென்றெண்ணிக்கூடச் சயனித்தாளென்பதென்ன விபரீதவசங்கதம
கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய கூத்தரைக் கொல்லப் புகழேந்தியார் கருதவில்லை?
சுமந்துகொண்டு அவர் படுத்திருக்கு மந்தப்புரத்திற்போ யொளித்திருந்த
னரென்றும், அப்புகழேந்தியார் சிறைக்கணிருந்த நாலைந்துமாதகாலத்துள்
அம்பட்டன் முதலிய விழிகுலத்தவர்க்குக் கல்விபயிற்றிக் கூத்தனுரைமே
இர்த்துப் பாடச்செய்து அவரை யவமானப்படுத்தி வைத்தனரென்றும்
ஔவையா ரிக்கம்பவாணரிடத்திற் கொண்டுள்ள அருவருப்பு ம[illegible]
றும் அருந்தமிழ்நாட்டினர் யாருமறிந்தனவாயிருக்க அவ்[illegible]யவரைக் க[illegible]
மாத்திரத்தில் நீட்டியகாலிரண்டையு மடக்கி ம[illegible]செய்வது [illegible]

மென்றும், இக்கம்பராற் பாடல்பெற விரும்பிய ஓர்கைக்கோளன் தன்
பத்தினியைக்கொண் டழைப்பித்து ஓர் குறக்தடி யேந்திச்சென் றச்சுற
த்தி அப்பாடல் பெற்றனனென்றுங் கற்பித்துள்ள யத்தனையோ கற்பனை
க்கதைகளில் இக்கதையெம்மாத்திரம்? கல்வியறிவற்ற கலன்கழிமகளிருங்
காதிறுற்கேட்டவுடன் காறிக்காறிய மிழுந்தக்கதான இக்கட்டுக்கதையினை
ப்பற்றி இன்னும் வீணே விவகரிப்பதிற் பிரயோசனமின்மையறிக.

29. இராமாயணத்தைக் கூத்தர்பாடியதற் கேதுவும்விதமு மின்ன
மாகச் சிலர் குலோத்துங்கச் சோழராசன் கம்பர்செய்த வக்காவியம் அவை
திகச்சம்பந்தத்தால் அசுத்தமாயதென வெறுத்துக் கூத்தரையவைச்சம்பந்த
மின்றிச் சுத்தகாவியமாக வேறொன்று பாடும்படி கேட்டுக்கொள்ள, அவர்
பாலகாண்டமுதல் உத்தரகாண்டம்வரைக்கும் பதினெண்ணாயிரஞ்செய்யு
ளிற் பாடிமுடித்து அவ்வரசனது சபைக்க ணரங்கேற்றி வைத்தனரெனக்
கூறுவர். இவ்வாறவர் பாலகாண்டமுதலாக அக்கம்பரைப்போலநலமாக
ப்பாடியுள்ளாரேல் கடைக்காண்டமாகிய உத்தரகாண்டத்திற் பாயிரங்கூ
றுர். சிலரவரைப்போல் கூத்தரு மதலமாகவே வேறோரிராமாயணம் பாடி
யதனுன்றுன் அவர்பாடியதற்குக் கம்பராமாயணமென அவர்பிதானத்தா
லதுவழங்கப்பெற்றதென்றும், கம்பரக் கூத்தரிடத்தினின்று முத்தரகாண்
டத்தை வாங்கியபின் அவரோ மற்றெவரோ அவர் பாலகாண்ட முகப்பி
ற் பாடிவைத்துள்ள பாயிரத்தை ஆய்ந்தெடுத்துச்சேர்த்து மற்றதைப் பனி
க்கித்தனரென்றும் வற்புறுத்திக்கூறுவர். இதற்குக்காரண மென்னென
யூகிக்குமிடத்து, "கம்பிராமாயணம்பாடி யரங்கேற்றியது" எனவுள்ள
கற்பனைக்கதையின் இனிப்பின்றல் காறிக்கப்படும். வேறோர் காரியார்த்
[illegible] ஒருபொய்க்கதையை நம்பியே அவ்வாறு கூறு
தல்போலும். அன்றியு மவர் பாலகாண்ட முகப்பிற் பாடியபாயிரத்தை
யாவரோ ஆய்ந்தெடுத்துச் சேர்த்துக்கொண்டதாயின் அவர்பாடிய பதி
னெண்ணாயிரஞ் செய்யுள்களில் உத்தரகாண்டத்திற்குரிய வாயிரத்து நா
னூறு செய்யுட்கள்போக நீக்கிருப்பனவற்றிற் சில மற்றையரால் கண்டெ
டுக்கப்பட்டு நூற்றுக்கொரு செய்யுளாகவேனும் ஆயிரத்துக்கொரு செய்யு
ளாகவேனும் (நாரையூர் - நம்பியாண்டார் நம்பிகள் காலத்திற்குமுன் தே
வாரத்திருமுறைகள் எத்தநிலைமையி லுலகில் வழங்கிவந்தனவோ அவ்வாறு)
வழங்கி வரல் வேண்டுமன்றோ? கூத்தர் கம்பன் கவிக்கு முன் நமதுகவி
சிறவாதென்னுங் கருத்தால் அக்காவியத்தை யுருவி யெறியத் தலைப்பட்
[illegible]விட்டுச் சாம்பராக்காமையின். இக்கேள்விகள் பின்னு லெழத்
தப்படுமென்றுணர்ந்துளரேல் அக்கம்பராற் கைப்பற்றப்பட்ட உத்தர
காண்ட நீங்கலா[illegible]வ யெல்லாந் தீயிலிட்டே கொளுத்தி விட்டன

ரென அக்கற்பனைக் கதையிற் சமைத்திருப்பர். உத்தரகாண்டத்து
ள்ள பாயிரத்தையுங் கையாடாதொழிப்பர். இப்போ தென்செய்வர் பாவம்
இவ்வினைத்தானுங் கூத்தர் கம்பரைப்போல் அகலகாவியமொன்று செய்து
ளாரென்னுங் கூற்று ஓர் வாழைத்திரண்டுகுலையுள தென்பார் கூற்றேயாம்
ஓர்காவரையன் வேண்டுகோளுக் கிணங்கிக் கூத்தர் பாடவியைந்து முடி
த்துளரேல் பாரதத்தைப் பெருந்தேவனாரும் வில்லிபுத்தூராரும், நளசரித
த்தை அதிவீரராமபாண்டியரும் புகழேந்தியாரும் பாடியதைப்போலக்
கதையொன்றே யாயினுங் கவிகள் வேறுதவமைத்துப் பாடுதல் வேண்
டும். இஃது கச்சியப்ப சிவாசாரிய ரியற்றிய கந்தபுராண மகலமாயிரு
த்தலின் சிலர் வேண்டுகோளால் உபாசனார்த்தமாகச் சம்பந்த சரணலயர்
அதைச் சுருக்கிப்பாடியது போலப் பாடியதென்பதே யமது கொள்கை.
அச்சுருக்கத்தினுக் கவர் உபாசன ராமாயணமெனப் பெயரிட்டிருக்கச்
சில நூற்புரட்டரும் பேர்ப்புரட்டரும் "கம்பராமாயணக் கருப்பொருள்"
என வதன் பெயரை மாற்றியதல்லாமல் அதை யாக்கியோன் பெயரையு
மாற்றிக் கம்பரே சிலர் வேண்டுகோளாற் பாடியதெனத் தாபித்து வழங்
குவதாயினர். என் செய்வது? ஊர் - சீர் - உற்றார் - பெற்றார் - மாதா
மகார் - சாதி - சமயம் - தருமம் - கருமம் - பாடை - பாடன் முதலிய
பொருள்களெல்லாந் தம்மதென் றபிமானித்துக் காக்குந் தலைவரில்லாவழி
இயற்கை திரிந்து கெடுமென்பது யாவரு முணர்ந்தபடியன்றோ? இவ்வுபா
சன ராமாயணமுடிவில் இராமபிரான் முடிபுனைந்துலகாண்டதைக் கூறிய
செய்யுளை முழுமோசஞ் செய்தனர். அதிலரசருக்கு முடிசூட்டுவோர்
அவைதிகரான நான்காம் வருணத்தவரெனக் கம்பரைப்போலக் குறித்திரா
மையின். அஃது

சத்தியபெரியோர்தாயர்துணைவர்வேண்டிடவிசைந்தே
பத்திராசனத்திற்றேவியங்கனுப்பரிதிவேந்த
ரொத்தனிமுடிவசிட்டனுண்கையாற்சூட்டச்சூடி
யித்தரையாவுமேர்ம்பியினிதுவீற்றிருந்தான்ராமன்.

என விருப்பக் கையெழுத்துப் பிரதிகளிற் கண்டாம்.

30. இராமாயணத்தி னுத்தரகாண்டங் கம்பருக்குக்கிடைத்த தின்
னமாக திருவெண்ணெநல்லூர் சடையப்பிள்ளை யென்பவர் கம்பரை
நோக்கி வடமொழிக்க ணுள்ள விராமாயணத்தைத் தமிழில் மொழிபெ
யர்க்குமாறு கூறியும் அதிலவருக் குறைப்பு மக்கறையு மிறவாது அதி
நாளாய்க் காலதாமதம் பண்ணிக்கொண்டு வந்தாரென்றும், அப்
பின்னை குலோத்துங்கச் சோழராசனுக்கறிவிக்க [illegible]யாக்காரியத்தி லிரு

வரைவிக்கின் ஒருவர்க்கொருவர் துரிதத்தில் முடிக்க வேண்டுமென்னு மெண்ணத்தால் விரைவிலது நிறைவேறு மென்னுங் கருத்தைக் கொண்டு கூத்தரையுங் கம்பரையு மழைப்பித்து இருவரையு மிதனைத் தனித்தனி பாட வாக்கியாபித்தன னென்றும், இவருள் கூத்தர் இராமாயணத்துக் குரிய வேழுகாண்டங்களுள் ஐந்துகாண்டங்களைப் பாடி முடித்து ஆறுவது காண்டத்தினைத் தொடங்கிக் கடல்காண்படலம் பாடும்வரையில் கம்பர் காப்புச்செய்யுளும் பாடாதிருந்தனரென்றும், இப்படியவரிருப்பதுணர்ந்த சடையப்பவள்ளல் வேண்டுகோளால் அரசனவரை யழைப்பித்துக் கேட்டபோது கடல்காண்படலத்துக்கப்பால் சேதுபந்தனப்படலம் வரையிற் பாடியிருக்கின்றேனெனப் பொய்பேசி அப்படலத்தை மாத்திர மெழுபது செய்யுள்களாற்பாடி முடித்துக் கொண்டுவந்து பிரசங்கித்தனரென்றும், அவற்றுளோர் செய்யுளில் (தூமி) என்னும் பதத்தைப்பற்றிக் கூத்தராக்ஷேபிக்க அதற்குக் கம்பர் கலைமகளாரைத் தியானிக்க அவரவர் பொருட்டிடையர் சேரியி லிடைச்சியாகவந்து மோர்கடைய அங்கரசனையுங் கூத்தரையு மவரழைத்துப்போய் (தூமி) என்னும் பதத்தைப்பற்றி யுண்டான வாக்ஷேபனையை யொழித்தனரென்றும், அதன்பி னொறக்குறைய வாறுமாதத்தில் கூத்தர் மற்றிரண்டு காண்டங்களையும் பாடிமுடித்துக் கலைவாணி யருள்பெற்ற கம்பர் கவிக்குமுன் னமதுகவி மகிமைப்படவில்லையென்று வெறுப்புண்டாகித் தாம்பாடிய வக்காவியத்தைச் சஞ்சிகை சஞ்சிகையாக வுருவிக் கிழித்தெறிந்துகொண் டிருந்தனரென்றும், அக்காலவனைத் தற்செயலாகச் செல்லலுற்ற கம்பரதைக்கண்டு ஏன் வருந்திப்பாடியதைக் கிழித்தெறிகின்றீரெனக் கேட்டதற்கு வரகவியேகவி மற்றைக் கவி யெல்லாங்கவி யென்று கூறிக் குறையுங் கிழித்தற் கெத்தனிக்க அப்போதவர் கையிலிருந்த சீட்டை யவர் வாங்கிப்பார்த்து உத்தரகாண்டமாயிருக்கக்கண்டு (நாமாறுகாண்டமாத்திரம் பாடி யேழாவதற்கிதனை வைத்துக்கொள்ளின் யாதொரு வருத்தமு மின்றி நீத மாயிரமாயிரமாகப் பல விலக்ஷணத்தோனிக்கப் பாடும் நமது வாக்குக்கு மிவர்வாக்குக்குமுள்ள தாரதம்மியம் உலகத்தாருக்குந் தெரியவருமென்னுங் கருத்தால்) அதனை மாத்திரந் தருமாறு கேட்டனரென்றும், அவரப்படியே செய்யுமென்று தர வோர் நல்லநாட்கொண்டு இராமாயணம் பாடத்தொடங்கிப் பதினைந்துபகலில் நீத மெழுநூறாக பதினாயிரம் பாடலில் முடித்துவிட்டனரென்றும் ஓர் கட்டுக்கதை யெடுத்திக்கும் பட்டப்பகல்போற் பிரகாசிக்கின்றது. இக்கட்டுக்கதையிற் கம்பரானவர் தனக்குத் தந்தையை யொப்பவன்னதானிகனைத்தாதரித்துக் கல்விகற்பித்து மணவினையாதிகளை யமைத்து ஆபத்துக்கெல்லா மருந்துணையாக விருந்துகாத்த சடையப்பவள்ளலின் விழைவைச் சட்டைசெய்யாதவரா யிருந்ததன்றித் தனக்கு வித்தி

யாதானுஞ்செய்த செந்தியகுரு வாக்கையுங் கடந்து நின்றபோதே "எந்நன்றிகொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை, செய்ந்நன்றிகொன்றமகற்கு" என்னு மிலக்கணத்திற் கிலக்கியமாயினர். இஃதின்னமாக அச்சடையப்பவள்ளலை சோழராசன் முன்னிலையிற் சொல்லுவித்தும் அதனையுங் கடந்தவராய்ப் பின்னரிருவரு நேரிலழைத்துக் கேட்டபோது "தன்னெஞ்சறிவது பொய்யற்கபொய்த்தபின், தன்னெஞ்சேதன்னைச்சுடும்" என்பதைத் தாமுணர்ந்திருந்தும் பேசியபொய் "பொய்மையும்வாய்மையிடத்தபுரைதீர்ந்த, நன்மைபயக்குமெனின்" என்றபடி யார்க் கென்னநன்மை யொழித்து நன்மையைத் தந்தது? அப்பொய்யால் பிறருக்கொரு பயனில்லாதபோதே தனது சுயநலத்தைக் கருதிக் கூறிய பொய்யாகித் தன்னையே சுடுமென்பதற் கையமென்னை? இதனாலன்றோ தேவர் "உள்ளத்தாற்பொய்யாதொழுகினுலகத்தா, ருள்ளத்துளெல்லாமுளன்" என மீண்டும் வற்புறுத்திக்கூறினர். இத்தகைய செய்ந்நன்றி மறக்கும் பொய்யனுக்குக் கலைவாணியின் கடாக்ஷ மிருப்பதென்ப தியாங்ஙனம்? அன்றியு மரசனக்காவியத்தை விரைவிற் பாடிமுடிக்கக் கம்பரையுங் கூத்தரையு நியமித்தானுயின் அதனைப் பப்பாதியாகப் பகிர்ந்துதந்து, (கந்தபுராணச் சப்தகாண்டங்களையுங் கச்சியப்பசிவாசாரியருங் கோனேரியப்ப நாவலருங் காஞ்சிப்புராண வுபய காண்டங்களையுஞ் சிவஞானசுவாமிகளுங் கச்சியப்பமுனிவரும் பகிர்ந்துகொண்டு பாடியதுபோலப்) பாடச்செய்தல் விதி. அவ்வாறின்றித் தனித்தனி பாடச்செய்தானென்பதற்குக் காரணம்யாது. அப்படிக்குச் சோழராச னிருவரையுந் தனித்தனி பாடச்செய்திருப்பனேல், கூத்தர்பாடி முடித்ததைப்போலச் சுத்தகாவியமாகவன்றோ விருத்தல் வேண்டும். அதிலவைதிகச்சம்பந்தங் கலந்திருக்கல் கூடுமோ? கம்பர் தான் பெரிய பொய்க்கிணங்கப் பாடிவந்த சேதுபந்தனப்படலத்திலுள்ள பாட்டில் (தூனி) என்னும் பதத்திற் காருபெயராய்த் (தூமி) எனப்பிரயோகித்திருப்பதில் கூத்தரு மையங்கொண் டாக்ஷேபித்தன ரென்றால், இத்தகைய பிரயோகங்கள் பல விலக்கிய நூல்களில் எதுகையின்கண்ணு மோனையின்கண்ணு மின்னும் பல சீரின்கண்ணு மெத்தனையோ கண்டுந் தாமே கையாடியு மிருக்குமவருக்கு அதிற் சந்தேகம்வந்தது மிக வாச்சரியமே: அன்றியு மித்தகைய விகற்பங்கள் நாலடியுள்ள சிந்தாமணி முதலிய காவியங்களிலேயே செப்பரிதா யுள்ளன. இவைகட்கு விதியோவெல்லாவிலக்கண நூல்களினு மெண்ணிலவாயுள. அவற்றையெல்லா மீண்டு விரிப்பிற் பெருகுமன்றே: அற்பகவிகளாயுள்ளோரு மறிந்தனவாய் திவாகர நிகண்டு முதலிய கருவி நூல்களினுந் தெளிவுரையுளவாதல்... இத்தகையவோ ரற்பகாரியார்த்தமாய்க் கலைமகளா ரோரிடைச்சியுருவுடன் இடையர் சேரியின்கணெழுந்தருளி அச்சந்தேகத்தினைத் தீர்த்தது அரனி

து மிக வாச்சரியமே: இத்தமிழ்நாட்டின்கணுள்ள இலக்கியநூல்களில் இத்தகைய பிரயோகங்களுக்கெல்லாங் கலைமகளார் வந்துதான் கண்டிறக்கவேண்டும் போலும்.

அன்றியு மக்கம்பரென்னுங் கவிஞர் அருணகிரிநாதர் காளமேகப்புலவர் முதலானவர்களைப்போல் வரகவியுமா? அவதானங் கண்டசித்தி முதலியவைகளை நடத்த வல்ல சாகவியா? பொருளடி பாவணிமுதலியன கொடுத்து மற்றொருவன் பாடுகவென்றவுடனே பாட வல்ல ஆசுகவியா? பொருட்செல்வஞ் சொற்செல்வந் தொண்டை தொடைவிகற்பஞ்செறிய உருவக முதலிய வலங்காரத்தொ டின்னிசைத்தாய் அமுதமுறப்பாடுவோனாகிய மதுரகவியா? மாலைமாற்று - சுழிகுளம் - ஏகபாதம் - எழுகூற்றிருக்கை கூடசதுக்கம் - கோமூத்திரி - சித்திரப்பா - விசித்திரப்பா - சருப்பதோபுத்திரம் - திரிபங்கி - சத்தபங்கி - நவபங்கி - இரதபந்தம் - அஷ்டநாகபந்தம் - முரசபந்தமுதலிய மிறைக்கவி தெரிந்து பாடத்தக்க சித்திரக்கவியா? பிள்ளைக்கவி - பரணி - கலம்பகம் - அகப்பொருள் - புறப்பொருள் - உலா உலாமடல் - வளமடல் - இசை - கூத்து - செவியறிவுறூஉ - வாயுறைவாழ்த்து - புறநிலைவாழ்த்து - இயன்மொழிவாழ்த்து - ஆற்றுப்படைமுதலிய விரித்துப்பாடும் பெருமிதம் வாய்ந்த வித்தாரகவியா? அல்லது வேறெந்தக் கவிகளிற் சிறந்தவர்? "விருத்தமென்னுமொண்பாவுக்குயர்கம்பன்" என்றபடி விருத்தம் பாடுவதிற் சிறந்தவர். அதுவுஞ் சிந்தாமணிமுதலிய பஞ்சகாவியங்களினின்றும் பொறுக்கிப் புனைந்த போலி விருத்தப்பாவே: இத்தகைய போலி விருத்தப்பாக்களைப் பிரமராக்கதனென்னு மோரலகையின் றுணையாற் பாடுங் கம்பனரத் தேவருளாற் பாடும் வரகவியெனக் கருதி யஞ்சிக் கூத்தர் தாம் பாடிய விராமாயணத்தைக் கிழித்தெறிந்தனரென்றால், இப்புவியி லிதுகாறு மெத்தனையோ வரகவிகளிருந்து பாடிய பாக்களைக்கண்டு பயந்து எத்தனைபே ரெத்தனைப் பிரபந்தங்களைக் கிழித்தெறிந்தார்கள்? இடையில் வெறிபிடிக்கப்பட்ட வித்துவான்களுங்கூடத் தான்பாடிய பாக்களைக் கிழித்தெறியமனங்கொள்ளாரே: அப்படி யவருண்மையாக் கடல்காண்படலம்வரையிற் பாடியிருந்து கம்பரதற்குமேல் சேதுபந்தனப் படலம் வரையிற் பாடியுள்ளேனெனப் பொய்சொல்லிப் பின்னர் பாடிவந்த வப்படலத்தில் தாம் (தமி) என்பதற்குப் பொருள் தெரியாது மயங்கி அது முன்னிலையிற் கம்பர் கலைவாணியி னருள்பெற்ற வரகவியெனத் தெரிந்துகொண்டாரேல், அப்போதேயன்றோ தாம்பாடிய வரையிற் கிழித்தெறிதல்வேண்டும். அப்பா லாறுமாதம் வரையிற் கஷ்டப்பட்டு முன்பாடிய வைந்துகாண்டச் செய்யுள்களுக்கிரட்டியாஞ் செய்யுள்களைக் கொள்ளற்பாலனவாகிய மற்றை யிரண்டுகாண்டங்களை யெனயத்

தினை பாடல்வேண்டும். அந்தோ! இவைகளையெல்லா மறிவின்மிக்கார் யோசிக்குமிடத்து நம்பத்தக்கனவாமா? இத்தமிழ்நாட்டின்கண் கவிகளொன வெளிப்படுவோ ரெத்தகையராயினும் இலக்கிய விலக்கணங்களில் தாம் கேட்ட கேள்விக் குத்தரஞ்சொல்லச் சக்தியிலராயின் அவர்களை யிவ்விருவராகச் சேர்த்து வெட்டியெறியும் வீரகவியெனவும், வெட்டுப்பட்டிறந்தவர்களை மீட்டு முயிர்பெற்றெழப் பாடவல்ல தெய்வகவியெனவும், இன்னும் பல பிரபாவங்க ளெண்ணிலவாகப்படைத்த கூத்தரோ தனதாயுள்வரையில் இராமாயணமொன்றே யன்றி வேறோரரிய அல்லது பெரிய நூலுஞ் செய்தறியாத கம்பரது போலிக்கவிக்கஞ்சுவர். ஏறக்குறைய நூறாண்டுக்குமுன் உபபுராணங்களுளொன்றாகிய பார்க்கவமென்னும் விநாயகபுராணத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்த கச்சியப்பமுனிவர் அப்புராணத்தை யிச்சென்னையின்கணுள்ள பிரசன்ன விநாயக ராலயத்தின்கண், பல பெரியோர் கவிவாணர் பிரபுக்க ளாதியரால் கூடப்பட்டிருந்த ஓர் மகாசபையி லரங்கேற்றத்தொடங்கி நடாத்திவருங்காலத்தில், அப்புராணத்தோர் படலத்துள் விண்டு விநாயகரை யுபாசித்த தரத்தைப் பற்றிச் சில வைஷ்ணவக்கவிகள் ஆக்ஷேபஞ் செய்து அவ்வாக்ஷேபனைக்கு மேற்கோளாகக் கம்பராமாயணத்துட் சில செய்யுளை யெடுத்துக்காட்டவும், அம்முனிவ ரச்செய்யுள்க ளொவ்வொன்றுக்கும் எண்ணிலவான குற்றங்களைக்கூறி யெட்டின்கண்ணறு வெட்டுவித்துச் சாதித்தது இத்தமிழ்நாடனைத்து மறியுமே: இவ்வாறெழுதப்பட்டுள்ள வவ்வேட்டுக்குக் (கம்பராமாயணச் சங்கோத்தரதீபிகை) எனப்பெயரிட் டக்கா லச்சிடப்பட்டு முளதன்றோ? இதனை யக்கட்டுக்கதைப்புலவ ரறிந்திலர்போலும். அன்றியும் கம்பர் கூத்தரிராமாயணத்தின் கடைக்காண்டமாகிய உத்தரகாண்டத்தை தமதிராமாயணத்தோடு சேர்த்துவைக்கின் தமது வாக்குக்கு மிவர் வாக்குக்குமுள்ள தாரதம்மியம் வாசிப்போருக்கு நன்கு விளங்குமென் றெண்ணி அதனை மாத்திரம் பிரித்தெவொட்டாது வாங்கிச் சேர்த்துக்கொண்டாரெனில், இப்படி யவர் சேர்த்தனரேல் விளங்குவது கம்பராமாயணக் கவியடங்கலு மேற்குறித்தபடி சிந்தாமணி முதலிய பஞ்சகாவியங்களின் சொன்னடை - பொருணடை - கற்பனை - கருத்து - சுவை - ஓசைமுதலானவைகளைப் பொறுக்கிப் புனைந்த அமைதிகளுகண சம்பந்தமுங் கலந்துபாடிய அசத்தப்போலிக்கவிகளெனவும், கூத்தரிராமாயணக்கவியடங்கலும் இத்தகைய வாபாசங்களின்றித் தாமே சுய வல்லபத்தாற் புனைந்து பாடிய சுத்தச் சிலக்கவிகளெனவு நன்கு விளங்குகின்றதேயன்றி வேறென்ன விளங்குகின்றது? கம்பரது கவிக்கெதிரே கமனாய் கவி கவிசெய்ய மாட்டாதென்னக் கிழித்தெறியத் தலைப்பட்ட கூத்தர் "நானுமுகாண்டமே பாடி யேழாவதற்கிதனை வைத்துக்கொள்ளுகிறேன்" என வவ்வுத்தரகா

ண்டத்தை யவர் கேட்டபோது அப்படியே செய்யுமென்று கூறிச் சொரி த்தாரெனில், தமது கவி யவர்கவிக்குமுன் தாழ்ந்துபோமென் றுவ்வவர் எப்படி யதிலொரு கவியேனுங் கொடுப்பர்? உடனே யெறிந்தெறிந் னவற்றையும் பொறுக்கிச் சேர்த்து அவர்கண்முன்னர் தாமே நெருப் பிட்டுத் தீய்த்திடுவாரன்றோ? அந்தோ! இயற்கையிலேயே கம்பர் யாரிடத் தும் கடுஞ்சொல்லுங் களியாட்டமுங் கல்வி யிறுமாப்பு முள்ளோராய் இத்த மிழ்நாட்டின்கணுள்ள வேளாளர் முதலிய அனைவரிலுங் கூட்டத்தன்றி அர சனை ராசராஜிய வைதிக ரவைக்களத்தோர் காலத்தேனுஞ் சன்மான வெகு மானங்கள் பெற்றறியாத சமுகத்தாயிருக்கினும், தனது சுயரக்ஷணை கர்த்த னுகிய வேளாளப்பிரபுவின் சொல்லையுந் தனக்கு வித்தியாதானஞ்செய்த அலைவயுடையாகிய வேதிய குருவானவையுங் கடந்தவரல்லர். ஓர் காலு மறந்தேனுங் கடப்பாரெனில் அவரது வாழ்நாட்டெல்லாம் வைப்புநிதி போன்ற அவ்விருவருடைய சகாயமுங் குறையும். இது குறையுமே முன்னரவர்களால் தானடைந்துள்ள செல்வமுங் கல்வியும் விருத்தியா தல் யாங்ஙனம்? இவற்றையெல்லாம் கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்து காட்சி யனுமானம் முவ்வைம முதலிய வைந்தப் பிரமாணங்களாலும் அவ்வொரு விடயங்களையு மையந்திரிபறவாய்ந்துணரவல்ல கனவான்களுய்த்துணரு மிடத்துக் கம்பர் கலைவாணியின் கடாட்சம் பெற்றவரெனவும் கூத்தரது பெருதவரெனவும், கம்பர் கவிகள் சுவையிருந்த வரகவிகளெனவும் கூத் தர் கவிக ளஃதின்றிய மர கவிகளெனவும், கம்பர் பதினைந்து பகலில் பதி னயிரஞ் செய்யுளையு மிக வெளிதாய்ப் பாடினரெனவும் கூத்த ரவற்றைப் பலருடம் பகலுமிரவுமாய் மிக வருந்திப் பாடினரெனவும், இன்னுமித் தகைய வெல்லாங் கம்பருக் கியற்கையா யுள்ளனவெனவுங் கூத்தருக்கவை செயற்கையினுமுமில்லையாதெனவும், இவ்வுலகின்கணு ள்ள பேதையர்யாருமயங்கி மேல்கீழாய் கீழ்மேலாய் மதிக்கு ம் வண்ணம் 'ஆனதோர்பரப்பிரமமும்யானே யல்லதில்லையென் றறிவிலா ப்பேதை, மானுடப்பெரும் பாக்களையெல்லா மருட்டியேதிரிவஞ்சகன்' ஆகிய மாயனுக் கடிமைப்பட்டுள்ள சில வைணவ வேளாளராற் கற்பித்து வைத்த கட்டுக்கதையெனப் புலப்படுமென்பதற் கையமென்னை? இத்த கையதான கட்டுக்கதையினை இருங்குடியிற் பிறந்த பெருந்தகையாளர் இனியேனு மித்தமிழ் நாடெங்குந் தலையெடுத் தாடாவகை ஓர் மரக்கலத் திலேற்றிக்கொண்டுபோய்க் கடலினைத்தையுந் தாண்டிச் சக்கிரவாள கிரிக்கப்பால் ஆழ்ப்புதைத்து மீளக்கடவர்.

31. இச்செய்யுளின் றடி முதலில் (சற்றோராநுங் கனவான்களாலு நிறைந்தசபை) என்னும் பொருள்பட "கன்னியவரங்கம்" என நின்றத

னுள் மகரவொற்றை நீக்கி ரகரவொற்றைப் புணர்த்தி "கன்னியவரங்கர்" என வாக்கி, இரண்டாமடியினீற்றில் "கம்பவாணன்" என விருந்ததை (கம்பநாடென் றொருநாடக்காலத்து மில்லையாக "கம்பநாடன்" என வேறுபடுத்தி, இக்காவிய வரங்கேற்றலுக்குக் கற்பித்துவைத்த கற்பனைக் காதைக்கிணங்க இவைபோன்ற சில புரட்டுகளையும் பொய்களையுமமை த்து மகிழ்ந்தூர்ந்தனர்." இஃதுள்ளுந்தோறு மெள்ளத்தகுவதாகு மோர் புரட்டென்ப. இத்தகைய ஆர்ப்புரட்டு பேர்ப்புரட்டு கவிப்புரட்டு காதைப் புரட்டு எண்புரட்டு யெழுத்துப்புரட்டு சமயப்புரட்டு சாதிப்புரட்டு முதலி யன விடைவிடாது செய்துவருந் தீயரையெல்லாம், இனி யித்தகைய புர ட்டுகளெங்கும் பொங்கா வண்ணங்கொண்டுபோய் எல்லாத்தீய்க்கு மே ருயுள்ள வடவைத்தீயக் குணவாக்குவோர் யாண்டுமில்லையா? ஓ பரம்பொ ருளே! பரித்தற்கரிய பொய்யெல்லாம் பசுமரத்தாணி யாய்விட்டனவே ஐயையோ!! இதென்ன விபரீதம்? இத்தமிழ் நாடெங்கும் வழங்கப்பட்டு ள்ள "விநோதரசமஞ்சரி" என்னும் புத்தகத்தில் "கம்பர் தாம்பாடிய விராமாயணத்தை ஸ்ரீரங்கநாதர் சந்நிதியி லரங்கேற்றச் செல்லுங்கால் வைணவ சமயாசாரியர்களுக்குள்ளே பரமாசாரியராகிய ஸ்ரீமந்நாதமுனி கள் கம்பர்பாடின ராமாயணத்தைக் கடாட்சித்தருளி அது சொற்சுவை பொருட்சுவை செறிந்ததாயும் பக்திச்சுவையமானதாயும் அற்புதமாயு மிரு ப்பது நோக்கி இவருடைய புலமை கேவலம் மானுஷிகமா யிருக்கவில்லை யென்று அதிசயித்து இந்தக்காவியத்தை அவசியம் பிரசித்தம் பண்ணுவிப் பது நமது கடமையென்று திருவுளங்கொண்டு கம்பனை ரமண்டப கைங்கரியம் ஒன்று செய்யச்சொல்லி நியமித்து அதையவர் செ ய்து முடித்தவுடனே சபுதினம்பார்த்து அரங்கேற்ற வத்தனமாயிருக் கையில் நம்பெருமானாகிய ஸ்ரீரங்கநாதர் அர்ச்சகன்முகத்தால் ஆவேசித்து கம்பா! நீ நம் சடகோபனைப் பாடினையோ பாடினாயாகில் உனது ராமாயணத்தைத் திருவுளம் பற்றுவோம் இல்லாவிடில் அது நம க்கு அங்கீகாரமாகாது பின்னாயென்று ஸ்ரீரங்கநாதர் அருளிச்செய் தருளுகொண்டு கம்பர் ஆழ்வார்விஷயத்தில் நூறு கட்டளைக்கலித்துறை யில் ஆழ்வாரந்தாதி அல்லது சடகோபரந்தாதியென ஓரந்தாதிபாடினார்." எனப்படித்து, அம்மண்டபமு மந்தாதியு நாளதுவரையும் அவரவர்தாமே லேயே வழங்கிவருகின்றனவே: இதெ னூர்ப்புரட்டென்கிறீர்களும்: ஆம்: அரங்கநாதர்க் கவனியையாரு மரசர்களாலு மன்பர்களாலுஞ் சமைத்துள மண்டபங்களோ அனேகம். அதிலொன்று கம்பராமாயண வரங்கேற்ற மென்னுங் காதைகட்டிய காலந்தொடங்கி அவரவர்தானத்தால் வழங்கிவந் நதுமுன்னையே: அவர் பாடியதாகக்கூறுஞ் சடகோபரந்தாதியுஞ் சரஸ் வதியந்தாதியைப்போல் அந்நேயாம். இதிலென்ன சந்தேகம்? பகலொ

ன்றுக் காயிரம்பாட்டும், பாட்டொன்றுக் காயிரம்பொன்னும் பதைக்கப் பதைக்க வாங்குவோர்க்கு; அவ்விரண்டு காரியங்களையுஞ் செய்துமுடித்த வரிதா? இத்தகைய சற்பத்திசெலுத்தியவருக்கு அரங்கநாதரேன் பிரத்தியக்ஷமா யெழுந்தளிக் கட்டளையிட்டிலர். அவ்வதப்பிரத்தியக்ஷமாய் அசரீரியாகவேனு மின்று முழங்கலாகாதா? ஓரச்சகன் முகத்தா லாவிர்ப்பவித்து முழக்கியது அவைக்கூத்தாயல்லவோ முடிந்தது. இஃதெவ்வாறாயினுமாகுக; இராமாயணத்தைக் கம்பீர்பாடி யரங்கேற்றிய தென்றுள்ள கதையினைப்பற்றி யாமாங்காங்கெடுத்துக் காட்டியுள்ள பொய்களினைத்து மெய்யாங்கால் இவ்விரண்டினையு மெய்யெனக்கொள்ளுக. இல்லையேல் மேல் யாம்கூறியபடி அக்கட்டுக்கதையினையும் அதனைக் கழறித்திரியுங் கைதவரையுங் கடையனாக் கிரையாக்குக.

32. இச்செய்யுளில் ஔவை யெம்மன்னை உலகின்க ணசேவாசிகளாயுள்ள அந்தணர்முதலிய வைதிகர் மூவர்க்கு மியற்றலாகாத் தொழிலாய், கொழுநுதியி னுழுபாமுதலிய பதின்வகைச் சிவகோலைகள் நேர்வதாய், பஞ்சபேரணத் தீண்டப்படாராயுள்ள பண்ணையாட்களின் றுணையாலன்றியினிது முடியாததாய், வெயில்-மழை-பனி-காற்று முதலியவைகட்குச் சோம்பாது வருந்தி முயறல் வேண்டுவதாய், ஏருழல்- பரம்படித்தல்-நிலத்திருத்தல்- புழுதியாக்கல்-[illegible]டைசெய்தல்-விதைவிதைத்தல்-நாறுநடுதல்-நீர்பாய்ச்சல்-களைகட்டல்-பயிரோம்பல்-விளைவறுத்தல்- போர்வேய்தல்-பிணையடித்தல்-சேர்த்தல் பாத்தல் முதலிய வினைகளை யணிகலனாகப்பெற்றதாயுள்ள தொழிலினிக் கிடமாயிருப்பது நாடாதலால் அந்நாட்டினகணிருந் தத்தொழிலின்முயலும் அவைதிகரான வேளாண்மாக்களை "நாட்டார்" என்றும், இவ்வேளாண்மாக்களாதிகாலத் தயன்பதத்துதித்த வேற்றுத்தொடு [illegible]ல்லாது அவ்வேற்றத்தினைக் குலமாதிய பதினெண் [illegible] விடுத்து அவரைச்சங்கம ருத்திரரென வோதித்தாங்களோர் சிறப்புக்குருத்திரகணிகையாளு, கங்கையார் வரமக்களென்னுஞ் சரிதையை வகுத்து ஒரேவகைத்தூய பலவகைத்தான கொடி செடி புற்பூடுக ணிறைந்துள்ள க னகத்தை யொப்ப அந்நாட்டே மப்பதினெண்குடிமாக்களோடு தாங்கள் சற்குருத்திரரெனப் பரவித்றலால் "கங்காகுலக்காட்டார்" என்றும், இக்குலத்தினர் முதன்மூவீர்க் கேவல்செய்வோராய் உழுதும்- பசுக்காத்தும்-காருகவினைகளாக்கியும்- குயிலுவத்தொழில்செய்தும் பொருளீட்டி அப்பொருளைத் தம்மிடத்தவைதிகச்சம்பந்தத்தால் சேரும் பவங்கள் சோரத்தேவர் "தென்புலத்தார் தெய்வம்விருந்தொக்கலுமென்றுங், கைம்புலத்தாறோம்பறலே" என்றபடித் தாங்களிம்மையிற்செய்யு மைம்பெரும் வேள்விகளோடு இவ்வேள்விகளின் பயனாய் மறுமையின்க ணெய்தப்பெறும் பதவிக் குறுதுணையாகிய சிவத்தொ

ண்டையு மியற்றுவதான கைவளத்தை நாடி அதனையோரடி யீரடி மூவடி நாலடிகளைக்கொண்ட பாக்களாற்கூறு வமையாதெனத் தனது கொள்கை, செம்மட்டு முடிதற்கான ஓர் நெடும்பாவினுற் பாடத்தொடங்கின ரென்பது தோன்ற "தங்கைவளநாடி வெகுண்டான வெண்கலிப்பாட்டால்" என்றும், அச்சிவத்தொண்டை யித்தோனிறத்தினைக்குறித்துள்ள முகனூல்கள் மூன்றனும் அவர்கள் குலத்தினைக் குறியாதிருக்கத் தானிலமறை காய்போல் ஒருவரிருவரோ டொழியாது வெள்ளிடை மலைபோற் சுரவடமாய் என்மரைக்காட்டினுமென்றுங் கருத்தால் "இக்கம்பனைக்குக் கவர்போற்காட்டாதன பலகாட்டியவொன்னேயில்" என்றும், இவ்வாறு சரவடஞ்செய்து காட்டிய தொண்டரெண்மருள் எயர்கோன் கலிக்காமநாயனருடைய திருத்தொண்டைக்கூறி அவருக்குப் பெண்கொடுத்த மானக்கஞ்சாரநாயனருந் தனித்தொண்ட ரறுபத்துமூவரு ளொருவராக அவருடைய திருத்தொண்டைக் குறித்துக் கூறுமைபற்றி "மறந்தொன்று" என்றும், குறும்போதாமே யாவையுமுணரவல்ல தாம் அவ்வெண்மரில் (இப்போதச் சிட்டு வழங்கிவருந் திருத்தொண்டர் புராணத்துள்ளபடி) மூர்க்கநாயனருக்குப் பதில் வணிகராகிய மூர்த்திநாயனரென்று மொருவரைக் குலமாற்றிக் கூறினரென்பது தோன் "மாற்றிமற்றொன்று"-என்றும், இம்மறப்பு மாற்றுமுண்டாய் தாம் பட்டவெழுத்து நூலிற் பல குறைகுற்றங்கள் நேரக் கெடுத்ததற்கேது மயக்கமாதலின் அஃதந்நாட் காலையிற்கொண்ட பித்தமயக்கமென்னுங் கருத்தோ அல்லது மதுமயக்கமென்னுங் கருத்தோ அல்லது மதுமயக்கமென்னுங் கருத்தோ இருபொருளொட்டாய்வந்த வினைமுற்றில் "காலைவெறிக்கேட்டாற் கெடுத்தனனே" என்றுங்கூறினர். இவ்வா றௌவை யெம்மன்னை கம்பரது மறப்பையும் மாற்றலையும் பற்றிக்கூறிய விந்தனிச் செய்யுள் அந்நாள்தொட்டிந்நாள்காறு மியாண்டும் வழங்கவும் அவ்வவர் சொல்லவு நிற்றலின் [illegible] முப வென்னு நூலே இறந்தவிரண்டு செய்யுள்களொழிய வினைய குறைபத்தெனு செய்யுள்களோடு இத்திருக்கை வழக்கென்னு நூலையு மச்சிட முயன்றகாலத்தில் அம்மறந்ததை யமைக்கவும் மாற்றினதைத் திருத்தவுங் கூடாராய் உள்ளபடிக் கச்சிட்டு வழங்கினர். இந்நூலை யரங்கேறறத்தொடங்கிய கம்பர் இத்தகைய குறையையுங் குற்றத்தையுங் கேட்டுணர்ந்தன்றே அவற்றையே னமைத்துக்கொள்ளவுந் திருத்திக்கொள்ளவுங் கூடாதவராயினரெனில், அவருக்குக் காலைவெறிக் கேடொன்று கிரணமாய்நிற்றலி னவற்றை யாய்ந்துணராதவராய் அவ்வரங்கேற்றலைக் கேட்டிருந்த மற்றையர் ஔவை கூறியதிலையங்கொள்ளாவாறு அவ்வம்மைக்கு நமக்கு மெக்காலும் எழுபொருந்த மெனக்கூறி மகிழ்வித்தனர். இஃதினமாக-ஏரெழுபதுக் குரையெழுதியோர் இத்திருக்கை வழக்கத்திற்கு முரைவரைந் திருக்கின்றனரென இப்போதேயடியுர மமைத்துக்கொள்

டதன்றி, முன் பதிப்பினுளில்லாத இருபத்தேழு கவியடிகளை இக்கால் சில வேறுபாடுகளோ டச்சிட்டு வழங்கிவருந் திருத்தொண்டர் புராணத்திற் சிலையவுந் தாங்கள் வைசியரெனுங்கூறும் பெருங்கதை கட்டொக்கவும் ஏனைய சில நவீனக் கொள்கைத்திணைக்கவும் பாடிச் சேர்த்துக்கொண்டதும் போதாமல், (இன்னு மித்திருக்கைவழக்கத்திற்குச் சிலர் கவியடி தொண்ணூற்றொன்றுஞ் சிலர் நூற்றிரட்டென்றுஞ் சொல்வதால் அவையுங்கிடைக்கி லிரண்டாம்பதிப்பிற் சேர்த்தச்சிடுவோம்.) என்றுதாருஞ்செய்துகொண்டனர். இனி யோர்கால் சுவிச்சி நாயிரத்தெட்டோடும் ஓர் திருக்கைவழக்க மிருப்பதாக வெளிப்படும் போலும். அன்றியும்-(திருக்கைவழக்கமூலம் நல்ல பிரதியாய்க் கிடைத்தமையால் அதையுமிந்த வெளியுபதுரையுடனே கூட வச்சிட்டிருக்கின்றோம்) எனச் சாதித்தனர். இச்சாதனைப் பிரதி கிடைத்தது கீழது மேலதாய் மேலது கீழதாய் மாற்றப்பட்டிருந்தே கிடைத்ததுபோலும். இந்தோ; இவையனைத்தையுமவர் மரபினருள்ளேயே ஆய்ந்துணரு மறிவினையுடையா ருய்த்துநோக்கின் அவை னறேயுன்றோ? இத்தகைய வவமிசைக் கிருத்தியங்களுக் குடம்பட்டவரோ ரிவற்றோடு நில்லாது, மேற்கூறிய திருத்தொண்டர் புராணத்திருங் காஞ்சிமுதலிய தலபுராணங்கட்கும் உரைவரைந் தச்சிட்டுவழங்கவுத்தேசித்து நடாத்திவருஞ் சில வித்துவசிரோமணிகள்பால் பன்முறை பிரயாசை பாராட்டாமற் சென்று, அவற்றி லோரோவிடங்களில் தங்களை நான்காம் வருணத்தரெனக் காட்டியுள்ள பதங்களையெல்லாம் மூன்றாம் வருணத்தவரெனத் திருத்தி உரையெழுதும்படிக்கும் வெகுவாய் முயன்றாகள், ஆறு லம்முயல்வு யாரிடத்துங் கைகூடாமற்போயது. திருக்கைவழக்கத்திற் குத்தேசித்திருந்த முயல்வுமாத்திரம் இதுகாறு நிறைவேறியேயிருக்கலாம். இவ்விருமையால் யாதுகாரணத்தாலோ உத்தேசித்திருந்த [illegible] முடிக்கும் புருடர்மாத்திரந் தனது கன்பமாய் கச்சித்தலைச் செங்கோட்டுத் துறுவன்மநூர் திருநாகக்கையாரையும், அவருரைக்குச்சிறப்புப்பாயிரமளிக்க [illegible] திருத்தருத்தி- பொன்னிருடிக் கிழாரையுங் காணவேண்டி இப்புராவையினை விட் டொழிந்து போயினர். இவ்வொழிந்த புருடரோர்கால் இன்றுகாறு மொழியாதிருக்கும் அம்மூலபுருடரிடம் அதனை நிறைவேற்றிக் கொடுத்திருப்பின், இன்னுஞ் சின்னாளி லதுவுமச்சிட்டு வெளிவரும் போலும்.

இஃதிம்மட்டில்-நிற்க "இக்கால் சிலவேறுபாடுகளோடச்சிட்டுவழங்கிவருந்திருத்தொண்டர் புராணம்" என மேற்குறித்துள்ளதை விவரிக்குமிடத்து, அத்திருத்தொண்டர் புராணப் பாயிரத்துள் "அருளினிர் வுமக் திருத்தொண்டரிவருக், கெருளினிரு செப்புதற்காமெனின், வெருளின்மெய்ம் மொழிவானிழல்கூறிய, பொருளிறுருமெனப் புகல்வாமன்றே

என்றும், "மற்றிதற்குப்பதிகம் வன்றொண்டர்தாம், புற்றிடத்தெம் புராணரருளினாற் சொற்றமெய்த்திருத் தொண்டத்தொகையெனப், பெற்றநற்பதிகந்தொழப்பெற்றதால். அந்தமெய்ப்பதிகத்தடியார்களை, நந்தநாதனு நம்பியாண்டார் நம்பி, புந்தியாரப் புகன்றவகையினால், வந்தவாறுவழாமலியம்புவாம்." என்று முன்னபடி தில்லையம்பலவர் (உலகெலாம்) என்ற சீரியாய் முதலெடுத்துத்தரப் பூர்வந் திருநாரையூர்- நம்பியாண்டார் நம்பிகள் - திருநாவலூர் - ஆளுடைய நம்பிகள் செய்தருளிய திருத்தொண்டத்தொகைக்குப் பொல்லாப்பிள்ளையாரிடம் பொருள்கேட்டு அவ்வத்தொண்டர்கள் செய்கையை வகைபெறப்பாடிய திருத்தொண்டர் கவித்துறையந்தாதியைக் குன்றத்தூர் - சேக்கிழார் சுவாமிகள் மூதநூலாகக்கொண்டு தாம் விரிவிற்பாடி முடித்துளாராயின், நாரையூர் நம்பிகள் அத்திருத்தொண்டர்களுடைய ஊர் பேர் குலம் குடி முதலியவற்றை எவ்வாறெவ்வாவிற்குறித்து அவர்கள் செய்கையை வகையுற வோதிவைத்தனரோ அவ்வாறே தாமுங் குறித்து விரிவுறப்பாடி முடித்தல்வேண்டும். அல்லது தில்லையம்பலவருடைய வருட்டிறத்தினால் அவர் குறித்திராதவைகளெல்லாமுங் குறித்துப்பாடி முடித்திருத்தல் வேண்டும். இவ்விரண்டுமின்றித் தாம்பாடிய வப்புராணத்தில்

திருமறையோர்புராணமவைபதின்மூன்றுசிவவே
தியரானவழிபட்டபுராணமோரிரண்டு
குரைகழன்மாமாத்திரரொன்றறுவர்முடிமன்னர்
குறுநிலமன்னவரைவர்வணிகர்குலத்தவ
ரிருமைநெறிவேளாளர்பதின்மூவரிடைய
ரிருவர்சாலியர்குயவர்தயிலவினையாளர்
பரதவர்சான்றார்வண்ணார்சிலைமறவர்சீசர்
பாணரிவரோரொருவரம்பகருங்காலே.

என்றும்,

அறுபெத்திருமர்புகுறித்துரையாப்புரா
மவைகளொருபதின்மூன்றுதிருக்கூட்டத்தனின்
மறுவிலவர்புதிபறித்தகதையிரண்டுவந்த
மரபறித்தகதையிரண்டுபேரறியாக்கதையான்
றுமரபுதெரியாப்புராணமவையோரே
ழுரறியாக்கதையேழுபேரறியாக்கதையெட்
டிறுதியிலக்கக்கண்டதிருக்கூட்டமொன்றென்
னித்தனையென்றறியாததிருக்கூட்டமெட்டே.

என்றுமதற்குச்சார்புநூலாய்ப் பிற்காலத்தவராற்கூறிய திருத்தொண்டர்
புராணவரலாற்றிற் கண்டபடி யுள்ளனவே யெனில், அவ்வரலாற்றின்
கண் மூற்றொருபால்

ஒருலகோவொருதிசையோவொருபதியோதம்பி
லொருமரபோவொருகுடியோவொருகாலத்தாரோ
பேருலகிலொருமைநெறிதருங்கதையோபன்மைப்
பெருங்கதையோபேசொண்ணாவல்லவேயிதனை
யேருலகெலாமுணர்ந்தோதற்கரியவன்னென்
றிறைவன்முதலடியெடுத்துக்கொடுத்தருளக்கொண்டு
பாருலகினுமகணின்றெடுத்துக்கைசீட்டப்
பாடிமுடித்தனர்தொண்டர்சீர்பரவவல்லார்.

எனவும்,

கருங்கடலைக்கைநீத்துக்கொளவெளிதாமுந்நீர்
கடற்கரையிலுய்மணலையெண்ணியளவிடலாம்
பெருங்கடன்மேல்வருந்திரையையொன்றிரண்டென்றெண்ணிப்
பிரித்தெழுதிக்கடையிலக்கம்பிரித்துவிடலாகுந்
தருங்கடலின்மீனையளவிடலாகும்வருணத்
தாரகையையளவிடலாஞ்சங்கரன்றூடமதா
சிரங்கொடிருத்தொண்டர்புராணத்தையளவிடக்குஞ்
சேக்கிழார்க்கெளிதலதுதேவர்க்குமரிதே.

எனவுங் கூறியபடியோ மொன்றுக்கொன்று முரணாய்ப் பொய்ப்பட்டொழியு
மன்றோ? அச்சேக்கிழார் சுவாமிகளுக் கருண்மொழித்தேவரென்னுந் திரு
ப்பெயரிருத்தலின் யாதுபயன்? அன்றியும் - நாரையூர் நம்பிகள் நாவலூர்
நம்பிகளருளிய திருத்தொண்டத்தொகையினை வகைபெறவோதிய வந்தா
தியிற் கண்டுள்ள தனியடியார்களறுபத்துமூவரில் அந்தணர் முதலாகப்
பஞ்சமரீறாக வெழுகுறைய முப்பானடியார்க்கே மரபுகுறித்திருக்கின்றத
ன்றி அவருட் சூத்திரரு ளொருவகுப்பாய்ச் சற்சூத்திரரென்றுள்ள வே
ளாளரென்றாவது, காராளரென்றாவது, மண்மகாரென்றாவது, கங்கைமகா
ரென்றாவது, உழவரென்றாவது, மற்றக் கிழவரென்றாவதி யாண்டு மொரு
வரையேனுங் குறித்திலர். அவர் குறித்துள்ள மரபுகளையு மாயப்புகின்
அவ்வத்திருத்தொண்டர் செயலாதிகளாற் றெரித்தல் செய்யப்பட்டன
வேயன்றி வேறன்று. இங்ஙனமாக வேளாண் மரபினரெனப் பதின்மூவ
ரைக் குறித்திருப்ப தெங்ஙனமாம். இதனை யுய்த்துணரவுணர வியப்பி
னும் வியப்பேயன்றோ? அந்தோ! ஈதொரு வியப்பன்று: இவ்வுலகின்கண்

சாதியபிமானமுஞ் சமயாபிமானமுஞ் சந்நியாசிகட்குஞ் விடாவென்பது
யாவரு முணர்ந்தபடியாயின், சிவானுபூதிமான்களாயினுங் கிரகஸ்தாசிர
மங்கொண்டிருந்தோர்க்கு அவ்வபிமான மெவ்வாறில்லாமற்போம். அந்த
ணகுல சிரேஷ்டரான நம்பியாண்டார் நம்பிகள் தாம்பாடிய வந்தாதிக்
கண் மற்றைய மரபின் திருத்தொண்டரினு மேலாய்த் தமது மரபிற் பதின்
மூன்று திருத்தொண்டரைக் குறித்துளாராகலின், வேளாண் குல சிரேஷ்
டராகிய சேக்கிழார்சுவாமிகளுந் தமது மரபின் திருத்தொண்டரெனப் பதி
ன்மூவரைக் குறித்துள்ளார். எங்ஙனுஞ் சார்ப்பெறுதார் சமயம் வாய்த்
தபோதேனுஞ் சார விடந்தேடிக்கொள்ளுதல் முறைமையாமன்றோ? இதி
ற்றேடமென்னை? மேலும் - சேக்கிழார் சுவாமிகள்

என்றுமாமுனிவன்றொண்டர்செய்கையை
யன்றுசொன்னபடியாலடியவர்
துன்றுசீர்த்திருத்தொண்டத்தொகைவிரி
யின்றெனுத்தவாலிங்கியம்புகேன்.

என்றபடி தாம் பூர்வ முபமன்னியமுனிவர் கைலையின்கண் மகரிஷிகட்
கருளிய பக்தவிலாசத்தை முதனூலாகக் கொண்டுளாராதலால், அதிலத்
திருத்தொண்டருள் யார்யார்க்குக் குலங்குறித்துள்ளாரோ அவ்வாறே
தாமுங் குறித்தருளினர். இதற்கு யார் யாதுசொல்லக்கூடும். என்று
லவ்வுபமன்னிய பக்தவிலாசமென்னு நூல் அம்முனிவராற் செய்யப்பட்ட
தாலென இவ்வுலகினர் மயங்கிடப்புமாறும், அவ்வேளாண்டொண்டர் பதி
ன்மூவரும் அத்திருத்தொண்டர் புராணத்தில் வேறன்றி நிலைக்குமா
றும், பிற்காலத்தா ரதற்குச் சார்புநூல்களாகத் தென்மொழியில் திருத்தொ
ண்டர் புராணவரலாறெனவுந் திருத்தொண்டபுராண சாரமெனவும் பாடி
வைத்த வக்காலத்தில், அதனை வடமொழியிற் செய்துவைத்ததேயன்றிச்
சேக்கிழார் சுவாமிகளுக்கு அஃதொருவாற்றானு முதனூலாகாமை யறிக,
இச்சுவாமிகள் கூறிய வச்செயுளின் கருத்தோ, "அவ்வுபமன்னியமுனி
வர் கைலையின் கண் வீற்றிருந்து செய்திருக்க ஆலால சுந்தரமூர்த்தி சு
வாமிகள் வன்றொண்டராய்த் தென்றிசைக்கண் வந்து நடாத்தியருளியசெ
ய்கையை அரபத்தர் முதலிய மகரிஷிகளுக் குணர்த்தியதால் அவ்வன்றொ
ண்டர் சரிதையோடே வியற்றியருளிய திருத்தொண்டத்தொகையின் வி
ரியையும் யான் விருப்பத்தோடு கூறலுற்றேன்' என்றபடியேயன்றி வேற
ன்று. அகத்தியர் பக்தவிலாசமென்பது மிவ்வாறேயாம். ஆகவே யிச்செய்
யுட் கொண்டுக்கூறிய விரண்டு செய்யுட்களின் கருத்தின்படி, திருத்தொ
ண்டர் புராணத்திற்கு நம்பியாண்டார் நம்பிகளருளிய திருவந்தாதியே மு
தனூலென் றிவ்வுலகெலா மறிந்தபடியென் றுணர்க. உபமன்னிய பக்த

விலாசமேனும் அகத்தியர் பக்தவிலாசமேனுஞ் சேக்கிழார் சுவாமிகளருளிய திருத்தொண்டர் புராணத்திற்கு முதனூலாயின். அவைகட்குப்பின் நம்பியாண்டார் நம்பிகளருளிய திருவந்தாதிக்கும் முதனூலாக வேண்டுமன்றோ? இப்படி முதனூல்கள் யாவுநும் வேளாண் டிருத்தொண்டரெனப் பதின்மூவரைக் குறிக்காவேல், கம்பர் தான்பாடிய திருக்கைவழக்கத்தில் அவ்வேளாண்குலச் செத்தொண்டரெனக் கூறத்தொடங்கியோர் என்மரோ டொழித்ததற்குக் காரணமென்னை? ஆதலி னவர் தனதாண்டகையாகிய வேளாண்பிரபுவி னுட்கோளுணர்ந்து, அத்தொண்டரிற் சிலரையமைத்தனரென்ப தொன்று: அல்லது தானே அவ்வேளாண் பிரபுவுக்கு மவர்மரபினர்க்கு முவப்புண்டாக்குமாறு கருதியமைத்தனரென்ப தொன்று: இவ்விரண்டிலேதேனுமாக - ஒரு வாற்றானுஞ் சேக்கிழார் சுவாமிகள் தமது மரபினராகப் பதின்மூன்று திருத்தொண்டர்களையு மமைத்தாரெனல் பொருந்தாது. இனிக் கையெழுத்துப் பிரதியாய்ப் புராதனத்திருத்தொண்டர் புராணமொன்று வெளிவரின், ஈது பின்னுமுள சில பாய்பூரட்டுகளும் பாடபேதங்களும் யாதாமோ வறிகிலம்.

இவ்வாறக்கம்ப ரிரண்டிலொன்று யமைத்தவற்றுள்ளும், (இவ்வோரெழுத்தனுரு வொருவரும் சிவப்பிரகாசமுதலிய எண்வித சித்தாந்தநூல்களொடு கோயிற்புராணமுஞ்செய்து ஸ்ரீமத் நடராசமூர்த்தி மற்றைய வந்தணர்களுக்கு நாமுமாபதி புத்தகப் பெட்டகத்து ளிருக்கின்றோமெனக் கனவின்கணுரைக்கப்பெற்றவரும் அந்நடராசமூர்த்தியினுடைய திருமுகப்பாசுரத்தைப் பெற்றுப் பெத்தான் சாம்பானுக்கு முள்ளிச்செடிக்கு முத்திகொடுத்தவருமாகிய) கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரியார் செய்தருளியதெனவுள்ள திருத்தொண்டர் புராணவரலாறில் "திருமறையோர்" எனக் கூறப்பட்டுள்ள பாடலில் "வணிகர்குலத்தைவர்" என்றிருப்ப விவ்வணிகர்குலத் திருத்தொண்ட ரைவருளொருவராய மூர்த்திநாயனாரைக் கம்பர் காலெடுத்துக் கேட்டால் தான்பாடிய திருக்கைவழக்கத்தில் வேளாண்குலத் திருத்தொண்டரு ளொருவராய மூர்க்கநாயனாருக்குப் பதில் மாற்றிப்பாடிக் கெடுத்தனரென்பதையும், அதுபொருட் டௌவைப் பிராட்டியார் கூறியபாடலின் பொருளையும், இன்று மம்மாற்றலே யெங்கு மெடுத்துரைப்பதையும் பற்றி முன்னரே விளங்கவுரைத்துளேம். அக்காலவர் செயல் காலெடுத்தேட்டால் வண்ணமாக இக்கால் மற்றப் பன்னிரண்டு வேளாண்குலத் திருத்தொண்டர்களையும் வேலையில்லாப்பாட்டால் வைசியராக்கப்புகுந்த ஓர் புலவர் தானசெற் பதித்துவழங்கிய திருக்கைவழக்கத்தில் பூர்வ வணிககுலத் திருத்தொண்டரிலொருவரையும் நூதன வணிககுலத் திருத்தொண்டரி லிருவரையும் இன்னுந் தன்னைப்போற் பின்வருங் கவிச்சீர்ப்புரட்டர்க் கிருக்கட்டுமென்று மெண்ணத்தினலோ,

திளித் தொண்ணூற்றாறிலேனு நூற்றெட்டிலேனுங் கவிச்சீர்கொண்டு திருக்கைவழக்கம் வெளிவருங்கால் முறையேசேர்த்தக்கிடுவோ மென்னு முபாயத்தினலோ, அவ்விருவகைக்குலத் திருத்தொண்டர் பெருக்கொருவரோனு மிருவரோனு மிருக்கவைத்தல் தகுதியாமென்னுங் கருத்தினலோ, திருத்தொண்டர் புராணவரலாறென்னு நூலில்

காராளர் ணிலயலி முழுதாதங்கள் கையாரநட்ட முடிதிருத்தி விக்தப்,
பாராளுந் திறலரசர் கவித்தவெற்றிப் பசும்பொன்மணிமுடி திருந்தவப்
பைபூண்ட, வேராவெண் டிசைவளர்க்கும் புகழ்வேளாளரேரடிக்குஞ்சித
தோலாற்றரணியாளச், சீராருமுடியரச ரிருந்துசெங்கோல் செலுத்துவர்
வேளாளர்புகழ்செப்பலாமே.

என்றிவ்வகைத்தாய்ப் பலவிடத்துந் தங்குலத்தை யுயர்த்தி அக்குலத்திலும் இயல்பாயுள்ள அவைதிகத்தினை மறைத்துவைத்த கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரியாரதென்றுள்ள போலிவாக்குக் கொன்றுமில்லா தெடுத்துவிடவு மாயன்றென்னு மானத்தினலோ, மற்ற யாதுகாரணத்தாலோ மாறுபடுத்தாது நிறுத்தி: அக்காலப் போலித் திருத்தொண்டர் புராணவரலாறு சொல்லப்புகுந்தவர் "ஆறுதிபெற" என்னும் பாடலில் பேரிலாப்புராண மெட்டென்றும் ஊரிலாப்புராண மேழென்றும் பெருங்குலத்தின் சீரிலாப்புராண மாறென்றுங்கூறி அம்பலவாண ரருட்டிறத்தைப் பொய்யாக்கிவிட்டதுபோல் இக்கால் விப்போலித் திருக்கைவழக்கத்தை யச்சிடப்புகுந்தவர் "திருமறையோர்" எனனும் பாடலில் வணிகர்குலத் தைவரென்றும் வேளாளர்குலத்துப் பதின்மூவரென்றுங் குறித்த அப்போலிச் சந்தானாசிரியர் வாக்கையும் பொய்யாக்கிவிட்டனர். இஃதற்புதமற்புதம்!! ஈடியர்வற்ற சிவானுபூதிமான்கள் பார்ப்பார்முதல் பஞ்சமீறாயுள்ள எல்லாமரபுளு முன்னாரென்பது யாவரு முணர்ந்தபடியாயின், அத்தகைய திருத்தொண்டர் தரத்தைப்பற்றிச் செய்துள்ள குளறுபடிகளெல்லா மெய்த்துணருமிடத்து அளறு படிகளே: இவ்வளறுபடிக்கொப்பான குளறுபடிகளைப்பற்றிப் பிற்காலத்தவர்

ஏரிலாக்கதைகெடப்பொன்னம்பலவனெடுத்துக்கொடுத்த சீரிற்
பேரிலாக்கதையெட்டூரிலாக்கதையேழும் பெருங்குலத்தின்
சீரிலாக்கதையாறும்வந்தவிதமெப்படியோசெப்பீர்பொய்யென்
பாரிலாக்கதைபடித்தபாவலிரருட்டீதுபழுதேயன்றோ.

என்னவும்.

ஏரிலாதகதைசிவகதையெனச்சேசனருள் கொடுகிழா [வெய்துறப்
ஒழியில்தொடர்தொண்டர்தொகைவகை யந்தாதியின் சந்தானசிவிரி

பாரில்விட்டதலதாநிலில்லதைபகர்ந்திலன்பரவளித்திடப்
பற்றிவிட்டனனெனிற்சிலர்க்கிலதுபற்றிமற்றையர்தயக்குனே
பேரிலாதனவுமூரிலாதனவுமெட்டொடேழ்குலமிலாதன
பேசவாறெனலினைத்துமோர்ந்தவருட்பெற்றிக்கிதல்லிழைபன்றுகொ
னேரிலேழுவலொருவரேனுமிலராகவும்பதின்மூவரைத்திற்றி
ல்லைச்சுப்பல்வகையசார்புநூல்களினுஞ்சேனிலத்துதயமாகுமே.

எனவும்,

தொண்டர்க்குமுன்னூல்தொகையுமந்தாதியனா
லுண்டோவிரண்டாயுளவடநூல்—கொண்டவெலாக்
கோவிவரவாறுதிகூறிவானமகிழ்ந்த
போலியுமாபதிநூல்போல்.

எனவும்,

நாவலூரன்றொகைசேர்நாரையூரன்கருத்தை
மேவிக்கிழான்முன்விளம்பனேனேலாவலொடு
மென்றுறைக்கவேனானவென்பாவெருவனுண்டோ
வென்றுரைக்கண்டோதுவீர்காள்.

எனவும்,

கோனகனுக்கம்பன்குலநெறிசதுர்த்தர்க்கே
தானிலையேயிலைவர்க்குத்தானெங்கே—நீனிவரைச்
சேக்கிழானன்கினேனற்செப்பவருமுனறலைனம்பி
யாக்குனேனுவப்படார்.

எனவும்,

நாற்பாற்குலத்தேநுசிலிரண்டற்றுக்கடையேயம்
மேற்பாலரையினிதின்மேலிரேக்—தோற்பானே
னென்னிறன்னித்தொண்டருநமிடாய்ப்பதின்மூவ
ரொன்றினரிதென்னகொள்ளேயோ.

எனவும்,

(இச்சரிதக் கவனக்குறிப்பிலக்கம் பத்தொன்பதில் "உச்சிக்குடுமி மெலிந்தனவே" எனவுங் கூறியிருத்த லெற்றினுக்கென் றறிவீடையோ ராய்ந்தெளிக.)

அன்றியுங் கம்பரென்னுங் கவிஞர் வேளாண்மரபினர் பொருட்டு ஏரெழுபது பாடிய சின்னாட்குப்பின் திருக்கைவழக்கம் பாடியதுபோல, சுவிச்சக்கிரவர்த்தியாகிய கூத்தர் கைக்கோண்மரபினர் பொருட்டு ஈட்டியெழுபது பாடிய சின்னாட்குப்பின் புகழேந்திப்புலவர் பாடிய திருக்கைவழக்கத்தில் "உம்பர்தொழு"

நாவலூர்நம்பியெனுநாரையூர்நம்பியெனு
மேவுதிருநம்பியரான்மெச்சுங்கை—சேவினந்த
னுதிரைதோறெண்ணிலடியவர்க்குப்பொன்னூறு
திரியவேயளிக்குந்தேசிகக்கை—நீதியொடு
வெம்பகையைவென்றுவிளைபொருளைமெய்யடியார்
தம்பொருளாயாக்குந்தயாள்க்கை—யம்பொன்முடி
யன்றொண்டன்வேதண்டமன்னூழேனயோகாற்ற
மன்றொண்டையாட்குடைத்தமாண்புக்கை—யின்றொண்டு
செய்யுஞ்சிவபத்தர்சிந்தைகலங்கப்பழிக்கும்
வெய்யர்வெங்காவையரிவெற்றிக்கை—துய்யதமிழ்க்
கோவைபலதப்பெயரார்கூறிமூவேந்தரிடந்
தேவைபொருள்கொண்டுபணிதேவக்கை—யாவினைந்தா
டன்னூக்கென்றுமலரையாயாதுமோர்தான்மூக்
கென்னலன்போற்றண்டித்தவேற்றுக்கை—தண்ணளியோன்
றில்லாரிற்றொண்டர்க்கென்றிட்டநெற்போர்கவர்கேள்
பல்லாரைவிண்ணேற்றும்பாழிக்கை—புல்லான்
பொரவிளைத்துவஞ்சகவாட்புத்தகம்போதிபான்
வரவிளைக்காதாருயிர்வண்கை—யிரவிகுல
மன்னுபுலகோம்பியாக்கியச்சாலைதிறந்
தென்னுதன்றொண்டர்கொலைக்கிட்டகை—மின்னூர்பொ
னம்பலவன்றாட்டுணையையாயுமணிமுடியாய்
நம்பியணிந்தேபுலவாறையக்கை—யம்புவியில்
வெள்விடையோற்காமல்லைவீழ்த்தியதும்பிக்கையறக்
கொள்விடைகூறும்பரசாற்கொய்திக்கை—யென்னறுபுல்
லீட்டிவிளக்கெரிக்குமின்பணிமூட்டச்சிகைசா
நீட்டிவிளக்கெரிக்குநேர்மைக்கை—நாட்டக்
குறையயமணர்கொள்க்குண்டுமெய்த்து
சிறைபுனல்செய்திட்டகமலக்கை—மறைநெறியின்
மூவாயிரமறவைமுல்லையானுங்கைபுக்கு
காவாவிளிதுலைத்தகன்னயக்கை.

எனப் பதினன்கு திருத்தொண்டரை யமைத்திருப்பக் கையெழுத்துப் பிரதிகளிற் கண்டாம். இக்கால் சின்னாட்குமுன் வெளிவந்த அச்சுப்பிரதியில் கோட்புலியடிகள் - முனையடுவார்சுவாமிகள் - செருத்துணைத்தேவர் - சத்திநாயனார் - என்னு மிந்நால்வரை நீக்கிப் பதித்துளது. இவ்வா றிந்நால்வரை நீக்கிப் பதித்ததற்குக் காரண முய்த்துணருமிடத்துச்சில வாயிர வாண்டுகட்குமுன் வெளிவந்த திருத்தொண்டர் புராணத்தில் சில நூறாண்டுகட்குமுன் கற்பித்துவைத்த வேளாண்குலத் திருத்தொண்டர் பதின்மூவருள் இந்நால்வர் கலந்திருத்தலன்றி, அக்காலக்கற்பிதம் நிலைபெற உபமன்னிய முனிவரையு முமாபதி சிவாசாரியரையு நூலாசிரியராக்கிச் செய்துவைத்துள்ள முதனூல் சார்புநூல்களினும் விளங்கவமைத் திருத்தலினுற் போலும். ஆனால் சில வாயிரவாண்டுகட்குஞ்சில நூறாண்டுகட்கு மத்தியிலிருந்த கம்பவாணரென் அந்நால்வரைக் கையாடிலரெனில், கற்பிதங்களாவு மக்கம்பருக்குப் பிற்காலத்தவ ரெனைக் கல்வியறிவில்லார்க்குங் கண்கூடாக விளங்குவதன்றி, அவற்றைப்பற்றி மேற்கூறிய வுதாரணச்செய்யுள்களே போதுமான சான்றாம். ஆயின் புகழேந்திப்புலவரால் செங்குந்தமரபினரெனக் குறித்துள்ள திருத்தொண்டர் பதினல்வருக்கேது முதனூல் யாதெனில், இதுகாறும் விவகரித்துவந்த நியாயங்களோடு முதாரணங்களாலு நம்பியாண்டார் நம்பிகளொழிய உபமன்னியமுனிவரும் - அருண்மொழித்தேவரும் - தாமே நேரில் வேளாண்குலத் திருத்தொண்டர் பதின்மூவர்தனித்திருத்தொண்ட ராறுபத்துமூவருளிருக்கின்றனரெனக்கூறியுள்ளாரென்ப துண்மையாகி அத்திருத்தொண்டர்க் கவர்கள்செய்த நூல்முதனூலாம்போது, இப்பதினல்வர்க்குமவர்கள்நூலே முதனூலாமென்பதற்கையமென்னை? அன்றியு மிப்பதினன்கு திருத்தொண்டர்களுஞ் செங்குந்தமரபினரென்பதற்குத் தனித்தனியவரவைகூறி நிறுத்த இங்ஙனம் பெருகுமாதலினஞ்சி, இதற்கொவ்வாரேனும் வினவல் நேருழி விடைதருவாமென நிம்மட்டில் நிறுத்தினம். ஆனால் சின்னாட்குமுன் வேளாண் டிருத்தொண்டரெனவுள்ள பதின்மூவருளொருவராய கயிலைநாயனாருடைய நேர்பரம்பரையில் அறுபத்துமூன்றாவது சந்ததியார் யாமென வெளிவந்தாரைப்போல் வெளிவரவும், அந்நாயனார்க் கருண்மொழித்தேவர் கூறிய சரிதம் நீங்கலாக வேறொரு சரிதமொன்று புதுக்கியதுபோல் புதுக்கவும், அதிற் சில வற்புதப்பாக்க ளமைத்ததுபோல வமைக்கவு மெம்மாலியலா. அவ்வேளையில் - அச்சந்ததியாரும், அவர்கள் புதுக்கிய சரிதமும், அதிலமைத்துள வற்புதப்பாக்களும் வாயிலாரை யுடையனவாய் நிற்றலின் வழக்கின்றி முற்றுவ, ஏனைய நாயன்மா ரெல்லோரும் வாயுளாராகலின் வழக்குக் கெழுவரன்றோ? இனிமேற்கா லேனைய நாயன்மார் மரபினராகிய அந்தணர் முதல்பஞ்சம ரீறாயுள்ள பேர்களும் இன்ன நாயன்மாருடைய நேர்பரம்பரையில் இத்தனையாவது சந்ததியார்

யாம், அவர்கள் சரித மிது, அவர்கள் பாடிய வற்புதப்பாக்களும் பிரபந்தங்களும் இவையிவையென வொவ்வொன்றாய் வெளிவரும்போலும். இங்ஙனம் வரவே யவ்வற்புதப் பாக்களும் பிரபந்தங்களும் அளவற்றனவாகிப் பதினோராந்திருமுறையிற் பரவி, இதுகாறு மொரேமுறையாயிருக்கு மது பல முறைகளாகிப் பன்னிரண்டு திருமுறைகளென்னு மெண் பறந்தொழியும்போலும். ஆ! ஆ! இது கீர்த்தியினு கீர்த்தி வெகுகீர்த்தி: வெகுகீர்த்தி:

இதுகாறுஞ் சேக்கிழார் சுவாமிகளருளிய திருத்தொண்டர் புராணத்திற்கண்டுள்ள தனித்திருத்தொண்ட ராறுபத்துமூவருள், அப்புராணத்திற்கு முதனூலாய் நாவலூர் நம்பிகளருளிய வந்தாதியில் மரபுகுறித்திராத திருத்தொண்டர் தரத்தைப்பற்றிப் பேசினம். இனியத் திருத்தொண்டராது தொகையடங்கலையு மிவ்வுலகின ருணர்ந்தேத்தி யுய்யுமாறு வெளிப்படுத்திய நாவலூர் நம்பிகள் திருமணஞ் செய்தருளப்பெற்ற கமலினியாரனிந்திதையா ரென்னுங் கன்னியர் தரத்தைப்பற்றிச் சில பேசுவாம். இக்கன்னியரிருவரில் கமலினியாராகிய பரவை நாய்ச்சியாருடைய திருவவதாரத்தைப்பற்றித் திருத்தொண்டர் புராணத்தில் "கதிர்மணி பிறந்ததென்ன வுருத்திரகணிகை மாராம்பதியிலார் குலத்தில், கதித்தபூணைக் கொங்கைக் கமலினியவதரித்தாள்" எனவும், அனிந்திதையாராகிய சங்கிலி நாய்ச்சியாருடைய திருவவதாரத்தைப்பற்றி,

நாலாங்குலத்திற்பெருகுநலமுடையார்வாழுஞாயிற்றின்
மேலாங்கொள்கைவேளாண்மைமிக்கதிருஞாயிறுகிழவர்
பாலாதரவுதருமகளாராகிப்பார்மேலவதரித்தார்
ஆலாலஞ்சேர்கருமிடற்றாருளான்முன்னையனிந்திதையார்.

எனவுங் குறித்திருக்கின்றன. இவ்விருவரு முறையே வைதிககுலத்தாரு மவைதிககுலத்தாரு மவதரித்தமையின், முருகக்கடவுளுக்குத் தேவயானையம்மையும் வள்ளிநாயகியம்மையும்போலச் சுந்தரமூர்த்திக்கு ஞானசத்தியுங் கிரியா சத்தியும்போலும்: இதன் விரிவைப் பின்வருமாற்றாற் றெளிதினுணர்க. திருத்தொண்டர் புராணத்திற்கு முதனூலாகிய நம்பியாண்டார் நம்பிக ளந்தாதியில் பரவை நாய்ச்சியாரைப்பற்றி,

துணையுமளவுமில்லாதவன்றன்னருளே துணையாக்
கணையுங்கதிர்நெடுவேலுங்கருத்தகயலிணையும்
பிணையுஞ்சிலர்கட்பரவையின்பேரமைத்தோளியொண்டு
மனையுமவன்றிருவாரூரனின்றவற்புதமே.

எனவும், சங்கிலி நாய்ச்சியாரைப்பற்றி,

சருமணக்காதலன் வியவே நால்போன சங்கிலியாற்
பருமணக்காதலின்றலொற்றியூருறை புண்ணியன்றன்
றிருமலர்ப் பாதம்பணிந்தருளாலிவ்விபனுலக
நருமவழக்கேகன்மையாப் புணர்ந்தானுவனாரரசே.

எனவுமுள. இவையிரண்டுமவர்களவதரித்த குலமின்னதெனக் குறித்தில – அன்றியுமிப்பாக்களிரண்டனுள் முன்னையதிற் பாடபேதமும் பின்னையதிற் பாப்புரட்டும் பலவுங்கியுள்ளன. அவை பின்னுற் கூறித் தாபிக்கும் பலபேதத்தாலும் புரட்டாலும் பிரங்கமாதலின் ஆண்டு கண்டுகொள்க. குன்றை முனிவராகிய சேக்கிழார் சுவாமிகள் பரவைநாய்ச்சியாரைப் பதியிலார் குலத்திலவதரித்த உருத்திரகணிகையெனவுஞ் சங்கிலி நாய்ச்சியாரைச் சற்சூத்திரர் குலத்திலவதரித்த தவப்பெண்ணெனவு மேற்கூறியதால் அவர்கள் வரலாறென்னையெனின், உருத்திரகணிகையென்னப்படுவோர் அவ்வுருத்திர மாங்கிலியதாரணரா யவர் திருத்தொண்டுக் காட்படுவோர். தவப்பெண்ணெனப்படுவோர் அத்தாரணமின்றி யாட்படுவோர். இவருளிப்பொழுதுருத்திரகணிகையரைப்பற்றி முதலிற் சில விவரிப்பாம். ஆண்பாலருட் சிலர் தேவாலயங்களில் நித்திய பிரமசாரிய விரதராயிருந்து அவ்வாலயத்தொண்டுகளைச் செய்வதுபோலப் பெண்பாலருளுஞ் சிலர் நித்திய கன்னியா விரதரா யங்ஙனமிருந்து தொண்டு செய்தல் மரபெனக்கருதி உத்தமக்குலத்தார் தமது தலைப்பெண்டிரை யவ்வாறு விடுக்க, அதிலவர்களாயுளுள்ளளவுந் தேவதாசியர் தேவரடியார் தேவகணிகையரென்னுஞ் சிறப்புநாமங்களேற்று நித்திய கன்னியா விரதம் பூண்டு தமதொழுக்க நிலைகளிற் றவறாது நிற்பதே யவர்கள் வரலாறென்பதை,

மாவடிச்செல்வருக்காண்பாலர் தாமின்மன்னுவபோற்
றேவடித்தாதியர் பெண்பாலராகச் சிவார்ப்பணமாய்த்
தாவடியாக்கன்னியர் தமினற்குலத்தோகையரைச்
சேவடிக்காம்பணி செய்யவிட்டார்த்தல் சிறப்புடைத்தே.

என்னுந் தனிப்பனுவலறிக. இக்கன்னியருள் சிவாலயத்தொண்டுக் காட்பட்டோர் உருத்திரகணிகையென் றழைக்கப்படுவர். ஆனாலத் தனிச்செய்யுளில் பெண்பாலருக்கே நித்திய கன்னியா விரதஞ் சொன்னதன்றி ஆண்பாலருக் கின்மையால் இவ்வாண்பாலார் சிவபிரானுக்குத் தாதராகித் தொண்டுசெய்வதுபோல் இவர்கள் வாழ்க்கைத் துணைநலத்தராய் வந்த

பெண்பாலாரும் எனச் சிவபிரானுக்குத் தாதியராகித் தொண்டுசெய்பவராகாதெனில், என்றுஞ் சிவபிரானைத் தீண்டி யருச்சித்தற்குரியராகிய ஆதிசைவர்க் கருகிருந்து தொண்டுசெய்யும் பெண்பாலார் மணவினை முடித்தவராயின் அவ்வியச்சையினரல்லராகையால். பேதைப் பருவங் கடக்குமுன்னரே தங்கடாய் தந்தையரச் சிவத்தொண்டுக்கு விடுப்ப வந்து தங்களாயுளளவு நித்திய கன்னியா விரதராகவே யிருப்பவரன்றி மற்றையராகார். மேலுமிந் நித்தியகன்னியா விரதியர் சிவபிரானுடைய மாங்கிலியதாரணராகித் தமதாயுளளவுமவர் திருத்தொண்டுக்கே யாட்பட்டிருத்தல்போல, மணவினையால் வந்த கணவனால் மாங்கிலியதாரணராய்த் தங்களாயுளளவு மவன்றொண்டுக்கே யாட்பட்டிருக்கும் பெண்பாலார் "தெய்வந்தொழாஅள் கொழுநற்றொழுதெழுவாள், பெய்யெனப் பெய்யுமழை" என்னும் பொய்யாமொழியின்படி யவனையே தொழற்குரியராதலானும், சிவாலயத் தொண்டுகளைச் செய்தற்குரியரான பெண்பாலார் புருஷ சம்பர்க்கமில்லாராயிருத்தல்வேண்டுமாதலானும், அத்தொண்டுகளுக்கு நித்தியகன்னியா விரதமேற்றோரே யுரியராவரென்றுணர்க. ஆயினித்தகைய நித்திய கன்னியாவிரதமேற்ற உருத்திரகணிகையரைச் சிவாலயங்களி லமைக்குமாறு வேதாகமங்களில் விதித்திருக்கின்றதோவெனின், சகல வேதாகமங்களினும் விதித்திருப்பதன்றி அவற்றின் மொழிபெயர்ப்பாகிய உபதேசகாண்டமென்னு நூலில்,

எந்தையீசனுக் கிமையமீன்றளித்தபைங்கிளிக்குத்
தந்திமாமுகற்கிருதடம்புயத்தவற்குச்
சிந்தைகூர்தருசிவகணத்தவர்க்கெனச்சிறந்த
புந்திகூர்தருசிகரமுற்றாலயம்புரிவார்,

நீடுகோபுரமண்டபமுதலியவிருப்பி
யாடுவெண்டிரைத்திருக்குளஞ்சமைத்துயலக்க
னூடுகூவலெய்த்தியபூவெண்சாந்திலையுதவி
மாடுநின்றொற்றைப்புனைமுதலியவகுப்பார்.

சாற்றுவெண்டுகில்வெண்குடைவாகனத்தாளம்
பூத்தசெம்மணிப்பொலன்கலனெறிமையொருந்த
வார்த்தருந்தொழிற்றுதியரன்புடனளிப்பார்
போற்றுசெங்கலைக்கழனிமற்றவர்க்கெனச்சேர்ப்பார்.

சந்துரைந்திடுவியற்றி யுட்டமக்கெனவியன்ற
தோங்குசிந்தையின்றுன்றிழைத்தார்களுமொன்றி

தேங்குசெஞ்சடையானுறைதிருவெங்கயிலை
தாங்குமுச்சிவீற்றிருந்தொழியாவளந்தழைப்பார்,

எனவும், சேதுப்புராணத்தில்,

அருகுசேர்பாடலாடலயிலிடைவேலை தன்னின்
முருகுமுன்னியக்கன்காலமுன்றினுமுயங்கச்செய்வோர்
திருகுவெம்பவங்கணீக்கிச்சிறப்பினோடிமையவெற்பின்
மருகனுமிராமநாதன்வளர்சிவபுரத்தில் வாழ்வார்,

எனவும், காஞ்சிப்புராணத்தில்,

கலமிகும்பரிமாவாக்கஞுடைக்கணிகைகல்லார்
நிலகர்நாடிமற்றுவெடுமணநமாவின்மூலத்
தலைவனுக்கினிதுநல்குந்தவத்திறோர்கயிலைநண்ணி
யலகில்பல்லூழிவாழ்ந்தங்கரும் பெறல்வீடுசேர்வார்,

எனவும் விதித்திருக்கின்றன வற்று லறிக.

ஆறுலவர்க ளுருத்திர கணிகையரென்பதற் கடையாளமாகப் பெறுங் குறியும், அக்குறியினு லவர்களடையப்பெறு முத்திரைகளும், அம்முத்திரைகளைக்கொண் டவர்களியற்றுந் தொண்டுகளும், அத்தொண்டுகளாலவர் பெறுமுணவும், அவ்வுணவினையேற் றவர்கள் வசித்திருக்கு மிடமும், இவ்வினைத்தானுமவர்க ளிம்மையினு மறுமையினு மடையும் பேறுமென்னையெனின்; சிவாலயங்களிலே சிவபிரானுக் கருச்சகராகி ஆதிசைவரென்றிருக்குங் குருக்கண்மார்கள் வேதாகமங்களில் விதித்திருக்கின்றபடி சிவசந்நிதானத்திலே அக்கினிகாரியமுதலான கிரியை முறையுடன் நித்திய கன்னியாவிரதராய் வந்தவர்களுக்கு அச்சிவபிரான் குறியாகிய மாங்கலியங்களைத் தரித்து அவரையே யவர்கட்குப் பதியென நிருமித்தல் வழக்கமாம். அவர்கள் தம்பாலுந் தம்மைக்கண்ட வீடவர்பாலு மிச்சையுண்டாகாதபடி தரித்துக்கொள்ளுஞ் சிவமுத்திரைகள் திருவெண்ணீறு உருத்திராக்கமணி கல்லாடையென்னுங் காவிவஸ்திரமுதலியவைகளும், செபம் பஞ்சாக்ஷரமுதலிய சிவமந்திரங்களும், தியானஞ் சிவத்தியானமும், தோத்திரஞ் சிவநாமாவளியுமாம். அவர்கள் செய்யுந் திருத்தொண்டுகள் திருவலகு திருமெழுகு திருக்கோல முதலியன விடுதல், தீபவார்த்திகளை விளக்கல், நறும்பூவெடுத்துத் தொடுத்தல், திருமஞ்சனதிரவியந் திருத்துதல், நளபாடங்களைச் சுத்திசெய்தல், சிவனடியார்க்கு வந்தனைவழிபாடுகளியற்றல், திருவாராதனவேளையினுந் திருவிழாக்காலத்தினும் நிருத்

தஞ்செய்தல் முதலியனவாம். அவர்கட்காகாரம் சிவநிவேதனப் பொருள்களாம். அவர்கள் வசித்திருக்குமிடந் தவமாடமென்னுங் கன்னியாமாடமாம். இத்தகைய வொழுக்கங்களோ டவர்க ளிம்மையில் நிலை குலையாது மரணபரியந்த மேற்கூறிய சிவத்தொண்டுகளியற்றி மறுமையில் முத்தியின்பங்களை யடைவார்கள். ஆறுலித்தகைய நித்திய கன்னியர்களெந்தக்குலங்களில் நேரின் சிவாலயங்களி லமைத்துக்கொள்ளக்கூடுமெனில், சிவபரம்பரையு ளாதிசைவராயுள்ள சிவார்ச்சகருஞ் செங்குந்தரும் " இறப்பிக்கு, காண்பண்ணவன்றி யெமகம்பன்றிருத் தொண்டை. யாண்பெண்ணடங்கலுஞ் செயம்பெறலக " என்ற வான்றோர் வாக்கியப்படி ஆண்பாலாரும் பெண்பாலாரும் நித்திய பிரமசரிய விரதமும் நித்திய கன்னியாவிரதமுமில்லாமலே சிவாலயத் திருத்தொண்டு செய்யற்குரியராயிருத்தலின் இவர்கள் நீங்க, ஏனைய பிரமபரம்பரையுள் சங்கரவினத்தருந் தாழ்குலத்தருமொழிய மற்றச் சுத்த வருணத்தாரீன்ற நால்வகைப் பெண்டிரையு மமைத்துக்கொள்ளக்கூடும். இப்படியன்றி யாவரேனுஞ் சங்கரவினத்தரீன்ற பெண்டிரையும் வியபிசாரங்களினாற் பிறந்த தாழ்குலப் பெண்டிரையுஞ் சிவாலயத் தொண்டிற்கு விடின், அவ்வாலயக் குருக்கண்மார்கள் அப்பெண்டிரையீன்ற தாய்தந்தையருடைய இனங் குலங் குணமுதலியவைகளை யாய்ந்தறியாது சிவாகமவிதிப்படி தீக்ஷைமுறையையால் சிவமாங்கிலியந்தரித்துச் சேர்த்துக்கொள்கின்றனர். பின்னவரப் பெண்டிர் தாங்களிருக்கவேண்டு நிலைகளின்மாறிச் சீறு நரகத் துயர்செலாவலைக் கீழ்வினையைத் தீர்க்கின்ற திருவெண்ணீற்றுக்குப் பதிலாக [illegible]மையை வளர்க்கின்ற வாசனைத்திரவியங்களை யணிந்துகொள்ளுதற்கில்லையே, முத்தியென்னும் புண்ணியப்பயனை வசமாக்குவிக்கும் உருத்திராக்கத்திற்குப் பதிலாகப் பத்தியற்ற பாவிகளை வசப்படுத்தும் பல வாபரணங்களைத் தரித்துக்கொள்ளுதற்கில்லையே, சிவயோகத்தை வளர்க்குங் காவிவஸ்திரத்துக்குப்பதிலாகப் பவரோகத்தை வளர்க்கு நவநவமான வஸ்திரங்களை மாறிமாறி யணிந்துகொள்ளுதற்கில்லையே, எம்மையினும் பின்பற்றும் பஞ்சாக்ஷரமுதலான மந்திரங்களைச் செபஞ் செய்துகொண்டிருப்பதற்குப் பதிலாகச் செம்மையி லறஞ்செய்யாதார் திரவியங்களைக் கவருதற்கான மந்திரங்களைச் செபஞ் செய்தற்கில்லையே, மடமையையொழிக்குஞ் சிவத்தியானத்திற்குப்பதிலாக விடபுருடர்களைத் தியானித்தற்கில்லையே, பேரின்ப வாழ்வைப் பிரசாதிக்குஞ் சிவநாமாவளிகளைத் தோத்திரஞ் செய்தற்குப் பதிலாகச் சிற்றின்ப லீலாவினோத கீர்த்தனைகளைப் பாடுதற்கில்லையே, பாபத்தைக்கெடுத்துப் பரமார்த்தத்தையடைவிக்கு மருந்தாமென்ற சிவப்பிரசாதத்திற்குப்பதிலாக அப்பரமார்த்தத்திற்கு விலக்காகிய மதுமாம் சாதிகளைப் புசித்தற்கில்லையே, தற்பதவுணர்ச்சியைக் கொடுப்பதான தவமாடத்

திலிருப்பதற்குப் பதிலாகத் தற்பதவுணர்ச்சியைக் கெடுத்துத் தனதான்ய சம்பத்தை விளைப்பதான தனமாடத்திலிருத்தற் கில்லையே, என்றின்னு மிவைமுதலான துராசார நடத்தைகளை நினைத்துகொண்டு தங்கட்கு நிரு மித்துள்ள சிவத்தொண்டுகளைக் கவனியார்கள். மேற்சொல்லிய விழுப்ப நினைப்புகளோ டவர்கள் சிவமாங்கிலியந்தரித்துச் சிவாலயத்திருக்கின் அவ் வாலயத்திலுக்குள்ள விருத்தியிரவுங் கெடுமென்றே?

இதுகாறு நித்தியகன்னியரான தேவதாசிய ரிருக்கவேண்டு மொழு க்கநிலைகளைப்பற்றிக் கூறியவனைத்து முண்மையே. இத்தகைய நித்திய கன்னியரை உத்தமக்குலத்தார் நானதுகாறுஞ் சிவார்ப்பணஞ்செய்து வரு கின்றார்களா? சிவார்ப்பணஞ் செய்யப்பட்டுள்ள வக்கன்னியர் தமதொழுக் கநிலையிலிருந்துகொண்டு சிவாலயத்தொண்டுகளைச் செய்துவருகின்றார் களாவெனில், பூர்வமுத்தமக்குலத்தாருள்ளோர் தமது தலைப்பெண்டிரை ச்சிவார்ப்பணஞ் செய்தேவந்தனர். சிவார்ப்பணஞ் செய்யப்பெற்ற கன்னி யரும் ஒரோவிடங்களின் மாத்திரந் தமதொழுக்கநிலைகளிற் றவறாதிருக்கி ன்றனரெனக் கேட்டுள்ளேம். ஏனைய பலவிடங்களில் மத்திம வருண குல த்தாருள்ளோருந் தங்கள் தலைப்பெண்டிரைச் சிவார்ப்பணஞ்செய்யத்தலை ப்பட்டபின் மேற்கூறியவா றிவர்கள் தாங்களிருக்கவேண்டு நிலைமைகளின் மாறுப்பின்னர் எட்டியைச்சேர்ந்த விலவு மினிமையற்றதுபோல் முன்ன வருமின்னவராகி முடிந்தனர். ஆகவே சிலர் காலவேறுபாட்டாற் கல வியிச்சையைக்கடத்தற் கரியராகி விபூதி ருத்திராக்கதாரணராய்ப் பரவுரி ம்பாடைமுதலியன தரித்துச் சிவாலயத்தொண்டில் வழாது தத்தங் குலத்தானும் வேறொருத்தமக் குலத்தோனும் ஓர் கணவனை மணவினையி ன்றிக்கூடி ஆயுள்காறுங் கற்புநிலை கலையாதவராகியும், பலர் சிவாலயத் தொண்டின்மாத்திர மவ்வாறிருந்து பின்னர் பரசுகவிச்சையை விளைப்ப வைகளான சிவமுத்திரைகளையெல்லாந் துறவித்து இகசுகவிச்சையை வி ளைப்பவைகளான நிலத்தம் பரிமளப்பூச்சு சித்திரத்துகில் பொன்னணி முத லியவைகளை மிகத்தரித்து மணவினையற்ற பல கணவரை மாறியாறிக்கூடி ஆயுள்காறுங் கற்புநிலை கலைந்தவராகியும் தமக்கிச்சையான விடங்களில் வாழ்தற்காயினராதலால்; உத்தமக்குலத்தாருள்ளோர் முன்போற்றமது கன்னியரைச் சிவார்ப்பணஞ்செய்வ தொழித்தனர். பின்னரிவ் விருவகுப் பினருந் துப்புரவின்வற்ற ஆண் பெண் சந்ததிகள் பெருகப்பெற்றுத் தமக் குள்ளேயே யொருவர்க்கொருவர் கொள்ளல் கொடுத்தலாகிய சம்பந்தங் களைச்செய்துகொண்டு, தமது தலைப்பெண்டிரைச் சாம்பிரதாயமுறைப் படி சிவார்ப்பணஞ்செய்து புத்திரபௌத்திர பாரம்பரியமாய்ப் புறம்பான

வோர் சங்கரவினத்தராகித் தமக்காதிபாயுள்ள குலப்பெயர்கூறி விளங்கு வதாயினர். இவர்களைக்குறிப்பித்தன்றே பூர்வம் பட்டினத்தடிகள்,

பெண்ணாசைவைத்தொருமாயப்பிசாசம்பிடித்திட்டென்னைக்
கண்ணால்வெருட்டிமுலையான்மயக்கிக்கடிதடத்துப்
புண்ணாங்குழியிடைத்தள்ளியென்போதப்பொருள்பறிக்க
வெண்ணாதுனைமறந்தேனிறைவாகச்சியேகம்பனே.

எனக்கூறி முறையிட்டனர். இவர்களிலொருத்தியைக் கண்டன்றே திரு வண்ணாமலைக்கண் புண்ணியதரிசனார்த்தமாகச் சென்ற காசிராசனாகிய பிரதத் தன் "அன்னமோகினியோ வமிர்தமோ திருவோ வமிர்தத்தையமருக்களி த்த, வன்னமோகினியோ பிரதியோபிரமன்மனதினுல் வருந்தமேனகை யோ," என மோகங்கொண்டு புலம்பினன். இத்தகையர் சிவாலயங்களி லும் மற்றத் தேவாலயங்களிலு மிருக்கின்றனரென்பதன்றே முன்னே ருளொருவர்,

மாசில்வைதிகர்தமகளிரேகோயின்மாதராய்மருவினார்மேனா
டேகுவ காசிராசனுமவர்பாற்சிந்தைவைத்தலைந்தையறிவே
மீசனேயின்றவைதிகமகளிரெய்தலுநெறிகுலைத்தந்த
தாசிகளெல்லாம்வேசிகளானார்தழைக்குமோ வாலயத்தருமம்.

எனவும், மற்றொருவர்

உத்தமக்குலத்துநித்யகன்னியராயுருத்திரகணிகையரென்ன
வோங்கிமுன்னாளிற்கோயில்சேர்மாடத்துற்றவன்முத்திரைதாங்கி
நித்தலுநிருத்தகீதமும்பணியுநிகழ்த்திநட்சிவப்பிரசாத
நேயராய்நின்றுமாசிலாசி ரின்றயருள்பெற்றனரின்னுள்
மத்திமக்குலாதிகன்னியரவர்தமாண்பினைமாய்க்கவம்மாட
மருவிப்பின்வதுவைவினையிலாவரோர்வரையேயுறழ்வதும்பலரை
கத்தியேயுழன்றுதிரிவதுமாகிகன்னினரிவைக்குச்சான்றோதி
னவிலுறும்பரவை சங்கிலிகுலத்தர்நண்ணூர்தேவடியவர்தாமே.

எனவுங் கூறியுள்ளார். இவர்கள் குலத்தினையேயன்றோ 'சேக்கிழார் சுவா மிகள் (பலவகைப் புலாலோடுங்கூடி யசுத்தமாயுள்ள சிப்பிகள்குலத்தில் ஒளியினையுடைய முத்துப்பிறந்தாற்போலப் பல நாயகரோடுங்கூடி யசுத் தமாயுள்ள உருத்திரகணிகையரென்னும் பதியிலார்குலத்திலவதரித்து) எனப் பொருள்விளங்குமாறு "கதிர்மணிபிறந்ததென்னவுருத்திரகணிகை மாரம்பதியிலார் குலத்திற்றோன்றி" எனப்பரவையாருடைய திருவவதார

தை முன்னிட்டும், (அவைதிக சம்பந்தமாய் க்ஷத்திரகுலத்தினின்றும் பெருங் குலமுடையாராகிய பதினெண்குடிமாக்களால் நிறைந்துள்ள ஞாயிறென்னுந் திருப்பதியில் அக்குடிமாக்களினுமேலான கொள்கையராய் உருத்திரகணிகையென்னுங் கங்கையார் வரமக்களைவிருக்கும் வேளாண்குலத்தில் ஞாயிறுகிழாரென்பவருக்கு மகளா யவதரித்து) எனப்பெருள்விளங்குமாறு,

> நாலாங்குலத்திற்பெருநலமுடையார்வாழுஞ்ஞாயிற்றின்
> மேலாங்கொள்கைவேளாண்மைமிக்கதிருஞாயிறுகிழவர்
> பாலாதரவுதருமகளாராகிப்பார்மேலவதரித்தார்.

எனச் சங்கிலியாருடைய திருவவதாரத்தை முன்னிட்டுங் கூறியருளினர். இத்தகைய விதிவிலக்கு பல்லாயிரமாண்டுகட்கு முன்னேயே பரவியது போலும். ஆயின்குன்றை முனிவராகிய சேக்கிழார்சுவாமிகள் பரவையாரவதரித்த குலத்தை உருத்திரகணிகையர் குலமெனவும் சங்கிலியாரவதரித்தகுலத்தை வேளாளர் குலமெனவுங் கூறியிருக்க இவ்வேளாண்மாக்கள் குலத்தையும் உருத்திரகணிகையர் குலமென்றதெவ்வாறு பொருந்துமெனில், அவைதிகத் தன்மையேற்ற நான்காம் வருணத்துள் சற்சூத்திரரென்னப்படும் வேளாண்மாக்கள் யாருங் கங்கையார் வரமக்களென்பதும், அக்கங்கையார் உருத்திரமூர்த்தியை மணவினையின்றிக்கலந்த கணிகையென்பதும், இக்கணிகை யவ்வுருத்திரமூர்த்தியையன்றி ஏனையதேவரோடுடர் பல்லாரையுங்கூடிப் பரம்பரை பெருகச்செய்வதுபோல் அவ்வேளாண்மாக்களும் "மண்ணிடிக்குமொட்டராய்" என்னுந் தனியனுக்கொப்ப உத்தம மத்திம வதமகுலத்தர் பல்லோரோடுங்கூடிப் பரம்பரை பெருகச்செய்வோரென்பதும், யாண்டும் யாவரு மறிந்தபடியன்றோ? ஆதலின் சிவாலயத்தொண்டு காட்டப்பட்டிருப்பினும் உருத்திரகணிகையரென்னும் பெயரேற்றல் ஏனைய மரபுப்பெண்டிர்க்கெல்லாஞ் செயற்கையாயினும்வேளாண்மரபுப் பெண்டிர்க் கிஃதியற்கையாமென்க. இதற்குக் "கங்கைபெறுங்காராளர்" என்ற கம்பர்வாக்கே சான்றாதலறிக.

இஃதிங்ஙனமாகத் திருத்தொண்டர் புராணத்திற்குப் பொழிப்புரையெழுதப்புகுந்த ஒரு புலவர் ஆறுமுகநாவலருடைய திருவவதாரச் செய்யுளாகிய "கதிர்மணி பிறந்த தென்ன" என்பதின் பொழிப்புரையினடியில் "உருத்திரகணிகையரானதிருப்பதி குலம்" என்றதற்கு விரிவுரை யெழுதத்தொடங்கி எவ்வாறோ திருத்தொண்டர்ப்புராணத்திற் சொன்னபடிக்கெல்லாம் வரைந்து அவற்றினெல்லைக் கோயில்களிலே தந்துவாயர் மரபிற்றோன்றுங் கன்னிகையை யுருத்திரகணிகையைச்செய்ய விதித்தலால் அவர்சுத்தகுல

முடையராதல் பெறப்பட்டது. தந்துவாயர் – இழைநக்கி நூனெருடுமேற்ற முடையோர். இவர் கைக்கோளரெனச் சிறந்திருக்கின்றனர். இக்குலத்தவர் தங்கள் குலத்திலோர் பெண்ணைச் சிவார்ப்பிதஞ் செய்தலரும் பெரும்பாக்கிய மெய்தி யிருக்கின்றனர். இவருக்கன்றி யேனைய குலத்தர்க் கதுசிறவாது. வீரவாகு தேவர் முதலிய விலக்கத்தொன்பதின்மரைத் தந்த நவசத்திகள் அம்மையினது நூபுரத்துதிர்ந்த நவமணிகளினின்றும் பிறந்து அம்மையாருக்குச் சேடிகளாயிருந்தாராகலின் அவர் குலத்தவரே யுருத்திரகணிகையராக உண்மைநூல்கள் விதிக்கும்) என்றெழுதியிருக்கின்றனராதலால் இவற்றின்கருத் தென்னையெனின், அவைதிகரான சூத்திரருஞ் சங்கரரு மொழிய ஏனையவைதிகர்யாருந் தங்கள் தலைப்பெண்டிரைப் பூர்வம் வேதாகம விதிப்படி சிவாலயங்களில் உருத்திரகணிகையாக வற்பிதஞ்செய்து வருவதுண்டெனை முன்னமே கூறினும். இப்படி சிவார்ப்பிதஞ் செய்யுமவ் வைதிக மரபினருள் செங்குந்தரு மொருவராகையால், பரவையார் செங்குந்த குலத்தாசிமனையிற் பிறந்தனரென்பதி லவருக்கேனு மக்குலத்தினுக்கேனு முண்டாகுமிழுக்கென்னையுள. எக்கால் வைதிககுலத் தாசிகள் யாரும் அவைதிக குலத்தாசிகளோடு சம்பந்தப்பட்டுத் தங்கணிலைகளினின்றுந் தவறி மணவினையில்லாவாறு ஓர் வரனையேனும் பலவரரையேனுமடைந்து தாங்களோர் பதியிலார் குலத்தரென வழங்கிநிற்கத் தலைப்பட்டார்களோ, அன்றே தாங்கள் தமது பூர்வகுலச்சீரினின்று மொழிந்தார்கள். இங்ஙன மவர்கள் செயலைப்பற்றிவந்த "பதியிலார்குலம்" என்பதற்கு வேறுபொருளொன்னையுள. இத்தமிழ்நாட்டெல்லைக்கணுள்ள பெரும்புலவர்கள் அரிய பெரிய நூல்களுக் கைந்திலக்கணங்களும் விளங்கப் பதவுரை யெழுதி முடித்திருக்கின் அல்லதெழுதி முடித்துக்கொண்டிருக்கின் தானுமோ ருரையாசிரியனென்று பிறர் மதிக்கப் பெயரெடுக்கும் காரணமாய் வேறொரு நூலுக் குரையெழுதிமுடிக்கச் சத்தியின்றி அந்த நூல்களுக்குப் பொழிப்புரையெனக் குருடன் கோலைக்கொண்டு வழிநடத்தல்போல அப்பதவுரையைத் தழுவி யெழுதிக்கொண்டு வருவதினும் எத்தனையோ சொல்வழு பொருள்வழு சொற்றொடர்வழு பதச்சேதவழு சந்திவழு சம்பந்தவழு தாற்பரியவழு சாம்பிரதாயவழு முதலிய எண்ணற்றவழுக்களோடெழுதித் தன்னின்மிக்கா ரொருவருமில்லையெனத் தருக்கி நிற்கும் அப்புன்பனரிப் புலவர் திருத்தொண்டர் புராணத்திற்குச் சாம்பிரதாயப் பாடங்கேட்டுணர்ந்த தமிழ்நாவலர் சிகாமணியாகிய மழவை-மகாலிங்கையரவர்களியற்றிய பொழிப்புரையையுந் திருக்கைலாய பரம்பரைத் திருவண்ணாமலையாதீனம் –ஆறுமுகத்தம்பிரான் சுவாமிகளியற்றிய பதவுரையையும் வேறுசில சில்லரைப்புலவர்க ளெழுதித்தருங் கையுரையையுஞ் சேர்த்துக்

கொண்டு புதுக்கி ஓர் நவீனப்பொழிப்புரை யெழுதத்தொடங்கியோர் அவ்வுரையாசிரியர்கள் அக்கிர்மணியென்னுஞ் செய்யுட்களுள்ள "உருத்திரகணிகையர்" என்னும் பதத்திற்கு "சிவசியர்க்கு வேறாய் மனைவியையின்றி உயர்ந்தசாதிகளி லொருவனைக் கன்னிகைக்கொண்டு பூசாகாலத்தில்சுத்த நிருத்தஞ்செய்யு மகளிர்கள்" என்றெழுதிவைத்தபடி தாமுமெழுதித்தொலையாமல் முற்றுணர்ந்தவரையாரைப்போல் ஏதேதோ தன்மனம்போனபடிக்கெல்லாம் பிதற்றி யெழுதிவைத்தாரேல், உமாதேவியார் ஞாபரமணிகளினின்றும் அவருருவெளியாகத் தோன்றிய சவசத்தியளிடத்தில் சிவானுக்கிரகத்தால் சக்திகணத்தவ ரம்சத்தினராயுதித்த வீரவாகுதேவராதியர் வமிசத்தினராகிய செங்குந்தவீர மரபினரது கன்னிகையையே உருத்திரார்ப்பணஞ்செய்ய விதித்திருக்கின்ற சிவாகமங்களையும், அச்செங்குந்தவீரருக்குச் சிவபிரானுலாதியில் "மதிபுயிக்குதிறனுமெழில்மானமுங்கையெனப்பெருநம்மைத்தர்" என முதன்றுவருணத்தாரது வைதிக நல்லொழுக்கத்தினரென்னும் பொருள்பட விடப்பட்டுள்ள கைக்கோளரென்னும் பெயரொழியத் தந்துவாயரென்னும் பெயரைக்காட்டு நிகண்டாதிகளையும், இக்கைக்கோளமரபினர்க்குப் பிற்காலத்தரால் "தாயரும்பன்றா" என்னுமுதாரணச்செய்யுளின்படிக் கிடப்பட்டுள்ள தந்துவாயரென்னும் பெயர்க்கு இழைநக்கி நூலெருடு மேற்றமுடையோரெனப் பொருள்தருவதான இலக்கிய விலக்கணங்களையு மெங்ஙனந்தேடிக் கற்றூர்? சிலநாட்குமுன் செய்யுள் ரூபமாயுள்ள காஞ்சிப்புராணத்தை வசனரூபமாக்கத் தொடங்கித்தலவிசேடப்படலத்தில் "விட்பிரர்கண்முதனுல்வர்" என்னுஞ் செய்யுட்களுள்ள "நெய்தொழில்ர்" என்னுமோர் பதத்திற்குக் கைக்கோளரெனப் பொருள்படுத்திய ஓர் பள்ளிப்புலவர்க்கிவர் பங்காளிப்புலவர்போலும். அன்றியும்-பழைய திவாகரத்திலின்றிப் புதிதாயச்சிட்ட திவாகரத்திற் சேர்த்துள்ள கைக்கோளரென்னும் பெயருக்கு உபபெயராகத் "தந்துவாயர் காருகர்கைக்கோளர்" என்றிருவகை நவீனப்பெயர் காட்டியதின் கருத்தென்னை? தந்துவாயரென்பதற்கு நெய்வாரென்பதுபொருளாயின், காருகரென்பதற்குப் பொருளென்னை? காருகரென்பதற்கு நெய்வாரென்பது பொருளாயின், தந்துவாயரென்பதற்குப் பொருளென்னை? இரண்டற்கு நெய்வாரென்பதே பொருளாயின், ஆன்றோர்கள் மிகைப்படக்கூறற் கேதுவென்னை? இப்பெயருள் நெய்வாருக்கென நிகண்டில் "பொருந்தரேவேகாரர்பெற்ற காருகாநெய்வார்போ" என்றுள்ளதில், தந்துவாயரென்னும் பெயரேன் சேர்த்திலது? இவ்வுலகில் பஞ்சநூல் கல்விநூலென்றிருபொருளேட்டுப்பெயராய் வந்த தந்துவை, ஆடைநெய்வோர் பயில்வதெப்படி அருங்கலையோர்துவேசர்பயில்வதெப்படி? கல்விநூலொன்றினையே மனிதர்வாயாற் பயிலுதலன்றி, கண்ணுற்கேட்டான்காதாற்கண்டா னென்ப

தற்கேய்ப்ப பஞ்சநூலை வாயாற்பயிலுதலுமுண்டோ? கைக்கோளரென்பதற்குத் தந்துவாயரென்பதற்கும் நெய்வோரெனப் பொருள்விரிக்கும் இப்புன்பள்ளிப் புலவர்கள் "மைக்கோளிற்பொலிகுழலை மன்னோமாதையை மறந்தோ, ரைக்கோளரிற் பொலிதற்கேதேயோவிதேயோ, கைக்கோளே கலனுகக்கருதுமிவற் குறுவாகின், மெய்க்கோள்கொணடையாவும் விளக்கவருண்மேவுதியால்" எனவும், "மக்துவாய்தரும் கலைக்கைப்பாவையொடு பார்த்திலன்று, தந்துவாயரையன்னைத்தகை யுரைசெய்தவமனைத்துஞ், இக்தும் வாயிலராகிச் செய்தறங்கள் பலயற்றி, மித்துவாய்முகப்பெண்சேயின்றுரையின்றவொரத்தார்." எனவும் வருமிலக்கியச் செய்யுள்களுக்கு எவ்வாறுரை யெழுதுவார்கள்? இவையனைத்தையுஞ் சற்று முய்த்துணராதவப்பள்ளிப்புலவர் தந்துவாயரென்பதற்கு இழைநக்கி நூலெருடு மேற்றமுடையோரெனப் பஞ்சவிலக்கணமும் பார்க்கக் கற்றோரானமையால் சிறி திறுவு சிறப்போடும் வேறொன்றைக் காட்டாது திருவள்ளுவதேவர் வாக்கையே காட்டி மெய்ப்பித்ததை யோசிக்குமிடத்தில், இவர் மரபினுள்ளோர் மச்சமாமிசங்களை விற்பதினும் - மலக்குப்பைகளை வாருவதினும் - குருவிகொக்கு சுடுவதினும் - கூடைகட்டி விற்பதினும் - நண்டு நத்தைபிடிப்பதினும் - மிக நாட்டமு மேற்றமு முடையவர்களாயிருத்தல்போல, இவர் நக்கல் முதலிய தொழில்களில் மிக நாட்டமு மேற்றமு முடையவர்போலும்.

மேலும் திருவள்ளுவ தேவ ரவதாரத்தைப்பற்றிக் கபிலதேவர் "தொண்டமண்டலத்தில் வண்டமிழ்மயிலை - பறையர்வீட்டில் வள்ளுவர்வளர்த்தனர்" எனக் கூறியிருக்க வதைப் பிற்காலத்தவர், பல பிரதிகளைக்கொண்டாய்ந் தச்சிற்பதித்து மிருக்கப் "பண்டெரிக்கால்வளவன்" என்னுந் தனிப்பாடலினது கருத்துக்கிசைய அத்திருவள்ளுவதேவர்க் கெத்தனையோ காலத்திற்குப் பின் தொண்டமண்டலத்திற் குடியேறிய துளுவவேளாளர் வீட்டில் வளர்த்தனரெனக் கற்பித்து மற்றொருபதிப்பில் "தொண்டமண்டலத்தில் வண்டமிழ்மயிலைத் - துளுவர்வீட்டில் வள்ளுவர்வளர்த்தனர்" எனவும், வேறொருபதிப்பில் பின்னுமோரடியேற்றித் "தொண்டமண்டலத்தில் வண்டமிழ்மயிலையில் - சீளாண்மைக்கொளும்வேளாண்மரபுயர் - துள்ளுவரிடத்தில் வள்ளுவர்வளர்த்தனர்" எனவுமாற்றி யச்சிட்டு வழங்குவதாயினர், அவருக்குப் பெண்கொடுக்கும் பெரும்பாக்கியச்சிறப்பெற்ற சற்குத்திரகுலத்தினர். இனி நானேறவேறப் பின்னும் பலவடிகளேற்றும்போலும். ஆகூ லெம்மையு மடிமையாகவுடைய திருவள்ளுவதேவர் தரத்தைப்பற்றி எத்தனை யடிகளேறினு மிழுக்கின்று. இச்சற்குத்திரரென்னும் வேளாண்குலத்தினர் தம்முன் முக்குலத்தோர்க்கும் எவ்விதம் பணிப்பின்

லாகனாயினரோ, அவ்விதமே தங்கட்குப்பணிப்பின்ளைகளா யிருப்பதன்றித் தம்மோடொக்கவுண்ணுந் தன்மையராகிய பறையர்வீட்டிலவர் வளர்ந்தனரென அவருடனொக்கப்பிறந்த கபிலதேவர் கூறியதில் என்ன குறைகண்டு மாற்றினர். அந்தோ! வள்ளுவர்வீட்டிலுஞ் சாணர்வீட்டிலும் வளர்ந்த உப்பைக்கு முறுவைக்கும் பாணர்வீட்டிலுங் குறவர்வீட்டிலும் வளர்ந்த ஒளவைக்கும் வள்ளிக்கும் வளர்ந்தவிடத்தை மாற்ற ஒருவரேனும் பொறுப்புள்ளோரில்லையா? திருவள்ளுவதேவரோடு பேதமற்றிருந்த சகோதரராகிய கபிலதேவர்க்கில்லாத வபிமானம், இடையில் பெண்கொடுத்து நேசித்த சம்பந்திகட்குண்டாயது மிகவற்புதம்! மிகவற்புதம்! இப்படி மாற்றியபடிக்கேயேனும் கபிலதேவர் கூறியபடிக்கேயேனும் அவரவ்வேளாளர் வீட்டின்கண்ணேயேனும் அவ்வேளாண் பறையர் வீட்டின்கண்ணேயேனும் வளர்ந்து வேளாண்குலப் பெண்ணையே விவாகஞ்செய்திருக்க, வேளாண்டொழிலாகிய உழுதலைவிரும்பாது நெய்தலைவிரும்பியதற்குக் காரணமென்னை? நொய்யனவாயினு நோய்செய்யுமற்றெல்லா, நெய்தொழில்செய்புகலம்" என்றபடி யுழுதற்றொழில் பலமுகத்தும் பாவங்களை விளைப்பதெனவும் நெய்தற்றொழிற் கவையில்லையெனவுங் கருதிக் கைக்கொண்டனரேல் தம்பால் திருமால்முதலிய மும்முதற்றேவர்கள் வந்து தம்மையோர் சந்தேகங்கேட்ப அதற்கவரவர்களை நோக்கி,

பூவிலயனும்புரந்தரனும்பூவுலகைத்
தாவியளந்தோனுந்தாமிருக்க-நாவில்
விழைநக்கிநாளெருடுமேழையறிவேனோ
குழைநக்கும்பிஞ்ஞகன்றன்கூத்து.

என்றோர் கவிகூறித் தாம்கைபற்றிவருகின்ற நெய்தற்றொழிலின் சிறப்பினைத் தகையதென்றும் அத்தொழில் செய்வோருடைய மகத்துவம் இவ்வியல்புடையதென்றும் தன்குறிப்பைக்காட்டினரெனில்; அத்திருமால்முதலிய தேவர்கண்மூவரும் உடனே தமதுசந்தேகந்தீரப்பெற்றவர்களாய் அந்நாயனாரிடத்தினின்றும் விடைபெற்றுமீண்டுவருங்காலை வழியிற் பலபிரயாசையோடு பயிர்வேலைசெய்திருப்பவனும் நாயனாருக்குத் தனது புத்திரியைத் திருமணமுன்னிலையிற் கொடுத்து அவராற் பிரமோபதேசம் பெற்றவனுமாகிய ஓர் வேளாளனைக்கண்டு நீயாரென்றுவினவ, அதற்கவன் பொய்யாமொழியைப் பூமியின்கண் சிறக்கவந்து நெய்யார்தொழிலை நேசித்தவராகிய ஒன்றையாவுடைய வில்வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பதார்த்தங்களை யெய்யாமல் விளைத்துத் தருவோனாகிய பணிப்பின்ளை யென்ன, அதுகேட்ட தேவர்கள் வியந்தவர்களாய் இவன்றிறத்தையுஞ் சற்றறிவோமென வெண்ணித் தமதுசந்

தேகத்தை யந்நாயனாரைக் கேட்டவண்ணமே அவனையுங் கேட்டார்கள். அதற்கவன் "மாலுமயனுமகவானுமேயிருப்ப, வாலுணி தோடேற்ற கூத்தாயுமதோ-சால, விதந்திற்பறையோடுண்டோர் பூட்டியேற்றின், குசத்திற் கைவிட்டுழுவேற்கு" என்று கூறலு மவர்களாச்சரியமெய்தி ஆசானுஞ்சிடனுமிப்படிக்கல்லவோ விருக்கவேண்டுமென்று சொல்லித் தமதிருக்கை நோக்கிச் சென்றார்களெனச் சிலபெரியோர் சொல்லக் கேள்வி. இப்படி யிவ்வேளாளன் கூறியதினும் அப்படி யந்நாயனார் கூறியதினும் அவ்வத்தொழிலின்கணுள்ள சுத்தமுமசுத்தமும், அவற்றைச் செய்வாரையும் பெருமையுஞ் சிறுமையும், அவற்றாற் சீவிப்போர்க்குநேரும் புண்ணியமும் பாவமும், அவற்றை முடிக்குமளவுமுள்ள சுகமுந் துக்கமும் இவ்விதத்தன்மையவென் றறியவேண்டில் பதினாறுவது கவனக்குறிப்பை முற்றினுங் கண்டுதெளிக. முன்னர் திருவள்ளுவதேவர் சொன்னதாகக் கூறிய கவியையும் பின்னர் வேளாளன் சொன்னதாகக்கூறிய கவியையு மாலோசிக்குமிடத்து எந்தப்பாட்டுக் கெதிர்ப்பாட்டு பாடியதுபோன் றிருக்கின்றதேயெனில், திருவள்ளுவதேவர் பாட்டுத்தான் நிசமென்பதெப்படி? முதற்றேவர் மூவருஞ் சந்தேகங் கேட்கவந்தது முழுநிசம். அதற்கவர் கூறிய ட்டில் அரைநிசம். மற்றையவையெல்லா வெறும்புளுகே. இவர் கூறியபாட்டு,

பூவிலயனும்புரந்தரனும்பூவுலகைத்
தாவியளந்தோனுந்தாமிருக்கப்-பாவில்
விழைநெய்யோட்டியாடைநெய்யுமேழையறிவேனோ
குழைமொட்டும்பிஞ்ஞகன்றன்கூத்து.

எனவிருந்ததாகப் பெரியோர் சொல்லக் கேட்டுள்ளோம். நெய்வோர் நூலை நெருடற்குத் தகழியிற்றண்ணீரிருக்க அதைநாவினால் நக்குவதேன்? உழுவோ ரெருதையோட்டற்குக் கையிற்றாற்றுக்கோலிருக்க அதன் குதத்திற் கையிடுவதேன்? இவ்விரண்டு மகத்ததொழிலாயினுஞ் சமயமாய்த்தபோது வ்வியறிவற்ற சிலமூடர்களின் செய்கையென யாவரு மறிந்தபடியன்றோ? இதனு லத்தொழில்களுக்கு மத்தொழில்களைச் செய்வோருக்கும் ஏகசமனு மகத்துவங்கூறுவது முறையாமா? உழுதற்றொழிலு நெய்தற்றொழிலுஞ் சிறுபான்மை வணிகர்க்கும் பெரும்பான்மை சூத்திரர்க்கேயுரிய தொழிலாயிருக்க உழுதற்றொழிலை மாத்திர முயர்த்தி நெய்தற்றொழிலையிகழ்வதேனெனில், பூவங்கைக் கோணிற் சில வெளியோர் சிவனார்த்தத்தின் பொருட்டும் தலைமையல்லா யுள்ள சிவகாருணியத்தின்பொருட்டும்,

" மாவடியிலேவிளங்கும்வல்லிகாமாட்சித்தாய்
" சேவடியிலேயுதித்தார்செங்குந்தரம்மானே.

சேவடியிலேயுதித்தார்செங்குந்தராமயிற்
பாவடியினின்றுபசப்புலவேதேனம்மானை
பசித்தவருக்கன்னமிடப்பசப்பாரோவம்மானை.

என்ற விரட்டைப்புலவர் திருவம்மானைக்கொப்பக் கைத்தொழிலொன்று பெறவேண்டி உழுதற்றொழிலை யசுத்தமெனவும் பாவமெனவுந்தள்ளி நெய்தற்றொழிலைச் சுத்தமெனவுஞ் சுகிர்தமெனவுங்கொண்டு செய்துவருவதால், அந்நிலைச் சூத்திரரு ளொருபகுதியாராகிய வெள்ளாளர் அசுத்தமுமிழிவுங் கற்பிக்கவேண்டி நாயனார் பாட்டையு நலமறப் புரட்டிக் கெடுத்தனர். அந்நாயனாருமுதலினுஞ் சிறந்தது நெய்தலே யெனக்கொண்டு கையாடி வருபவராதலால், தம்பால்வந்த தேவர்கட்குத் தமதெளிமையைக் காட்டினரேயன்றித் தொழிலி லசுத்தங்காட்ட அவர்க்கவசியமில்லை. அன்றியுந் தோற்றத்தினுந் தொழிலினுஞ் சிறந்தோராகிய வத்தேவர்கட்குத் தோற்றத்தினுந் தொழிலினுந் தாழ்ந்தோராயிருக்குந் தமதியல்பைக் காட்டினர். ஆனால் கைக்கோளர் சிவகாருண்யராய் அன்னதானமுதலிய செய்யவேண்டினோர் வேறெந்தத் தொழிலையேனுங் கைக்கொண்டு செய்யலாகாதோ வெனின், மற்றத் தொழில்களைக் கொண்டுசெய்யுந் தானங்கள் பசுவைக் கொன்று பாலுகைதானஞ் செய்வதற்கொப்பாமென வெண்ணியே யன்றோ? ஆயின் மேற்கூறிய திருவம்மானைச்செய்யுள் அச்சிட்டப்பட்டுள்ளபிரதிகளிலிருக்கின்றதோவெனின், அச்செங்குந்தர் மரபைப்பற்றி வசைப்பாடல்கள் பலகற்பித்துச்சேர்த்ததேயன்றி இசைப்பாடல்களாகவிருப்பனவற்றையெல்லாம் எங்குந்தலைக்காட்டாதபடி யழித்தலே தமது தொழிலாகவுடைய இழிகுலமாக்க ளிருக்குமளவு மேனிருக்கும்? அம்மரபினரு மவற்றை யபிமானித்தாய்ந்து தேடி யச்சிற் பதிக்க ஆவசியகமில்லாமே "மேலிருந்துமே லல்லார் மேலல்லர் கீழிருந்துங் - கீழல்லார் கீழல்லவர்." என்றபடித் தேவாது பொய்யா மொழிக்கிணங்க நம்மையு நாம் செய்யுந் தொழிலினையும் ஆரா செவ்வியிதமாகப் பழித்தினும் ஒருக்காலு மேல்கீழாக கீழ்மேலாக வெனாதென்று வறிதிருக்கின்றனர். இவ்வாறில் பேர்மக்கள் வறிதேயிருக்க இவர்கள் பாவலர்கள் வசைகற்பித் திசைகெடச்செய்தற்குக் காரணமென்னையெனின், இம்முதலைகூறிய முக்கியமாக மூன்றுகாரணமுள: அவற்று தமது குலத்தினராய் ஒரரசவைக்கண் பிரசித்தி பெற்றிருந்த புகழேந்தியாரை இச்செங்குந்த குலத்தாராகிய கூத்தனார் சிறைக்கண்வைப்பித்துத் தழுங்கச்செய்த தொன்று. எக்காலுந் தம்மையுந் தம்பாற் குடிமக்களாயினாரையு மன்றித் தரணியின் கண் தொழுகுலத்தாராகிய மூவரையுஞ் சற்றேனு மதித்துப்பாடாத கம்பவாணரை அக்கூத்தனார் சோழராசனவைக்கண் அவமானப்படுத்தி ஊரைவிட்டோட்டி யலையச்செய்ததொன்று. அக்கம்பவாணர் தமது மரபைப்பற்றிப் பாடி மிகு சிறப்படைந்திருந்த ஏரெழுப

தென்றுநா லிலோத்துச்சித்த அக்கூத்தனாரினிப் பின்னர் கிழுஞ்சரிதையிற் கூறுமாறு ஈட்டியெழுபதென்னுமோர் தெய்வீகப் பிரபந்தம் பாடிய தொன்று. இம்மூன்றுமே யக்கூத்தனாரையும், அவரதுகுலத்தையும், அக்குலத்தினர்செய்த நூல்களையும், அக்குலத்தினர் பொருட்டான்றோர்களாற்செய்யப்பட்டுள்ள பலவிசைக்கவிகளையும் பழிக்கவும் புறங்கூறவும் புரட்டவும் பொன்றவிக்கவு மேதுவாயினவென்தறிக. ஆனாலவ் வேளாண்குலத்தாருள்ளும் சற்பீசராயினவற்றிருந் தாரதம்மியமுணர்வல்ல சிலர்மாத்திரம் "வேசையர்பகைக்கும் விற்பன்னர் பகைக்குமேவரில்லை" என்னும் பழமொழியைக் கருதித்தங்கள் வேலைபார்த்திருப்பர். ஏனைய வேலையில்லாவிணராகிய பல துர்ப்பீசரே மேற்கூறிய வீணத்தொழில்களில் இடைவிடாது முயலுவர்.

இத்தகைய நங்கெய்தற்றொழிலைப்பற்றியும், அதைக்கையாடிவரும் கைக்கோளரைப்பற்றியும், அக்கைக்கோளர்க்குத் தொன்றுதொட்டுள்ள பலவளங்களைப்பற்றியும், அவ்வளங்களைச் சிறப்பித்துள்ள பலபிரபந்தங்களைப்பற்றியும், அப்பிரபந்தங்களைப்பாடிய பல வித்துவான்களைப்பற்றியும் "காராளர்யுள்ளார்" எனவும், "கைக்கோளர் செங்குந்தர்" எனவுமுள்ள தனியன்களின் கருத்துக்கிணங்க நாளதுகாறுஞ் செய்துவருகின்ற புரட்டுந்திருட்டு மளவில. இப்படியவ் வேளாண்மரபோரென்னும் சற்சூத்திரர் தம்முன் மூவகை மரபினரையுந் தம்பின் பலமரபினரையும் விடுத்துஇவைகளெவற்றினுங் கலவாது சிவபரம்பரையாயுள்ள இக்கைக்கோளமரபினரையே தங்கட்கியற்கையினுஞ் செயற்கையினு நெடுங்காலமாக விருத்தி யடைந்துள்ள வழுக்காற்றினால் புறம்பழித்துத் திரிவதைக் கண்ட பள்ளியருட் சிலர் பூர்வ மெலவையும் பழித்தவின்றி யிச்சாதுக்களா யிருந்ததை விடுத்து, கையிலேட்டைப்பிடித்து வாசிக்கத் தலைப்பட்ட சிலகாலந்தொடங்கி "நன்றுகொழுத்தால்வலையிவிரா - பள்ளிகொழுத்தாற்பாயிலிரான்" என்பதற் கிலக்கியமாகச் சற்றே தலையெடுத்துக் காட்டிக்கொண்டு வருகின்றனர். இல்லாவிட்டால் திருத்தொண்டர் புராணத்திற்கு நவீனப் பொழிப்புரை யெழுதப்புகுந்த இப்புன் பள்ளிப் புலவர் கைக்கோளரேன்போர் இழிகுலனென்றுகூற மேற்றமுடையோ ரென்றும். இவர் தான் தந்துவாயரென்றும், இத்தந்துவாயர் தான் தாசிகளாகிய பதியிலார்குலத்தரென்றும் பிதற்றுவரா? அத்திருத்தொண்டர் புராணத்திற்குச் சமஸ்கிருதபண்டிதர்களுந் தமிழ்த்தலைமைப்புலவர்களுமாயிருந்த ஒருவரால் செய்யப்பட்டுள்ள பதவுரையும் பொழிப்புரையும் பிரசுரமாயிருக்க, இயற்கையிலேயே சாதிமைந்திய சிரேஷ்டரான யாழ்ப்பாணநல்லூர் ஆறுமுகநாவலர்

செய்த கத்திபரூபமொன்றயாண்டுங் கதித்துக் கத்திக்கொண்டிருக்க, அவர் கட்கப்படாத சிவாகமங்கள் முதலியன இவர்க் கெந்தக்குப்பத்திற் கிடைத்து எந்த வம்பட்டவுபாத்தியாயரிடத்திற் பாடங்கேட்டுணர்ந்தார். பொருள்வருவாய் காரணமாகவுந் தாமுமோ ருரையாசிரியரெனப் பிறர் மதிக்கப் பெயரெடுக்குமாறும் ஓர் நூற் குரையெழுதப்புகின், முன்னோருரை, சட்குருந் சாம்பிரதாயங்கட்கு முரண்படாம லெழுதல்வேண்டும். இவ்வாறின்றி மேல்வரைந்துள்ள கவனக் குறிப்பில் சுடுதென்ன கொள்ளையோவென்றும் – தென்றமிழ் நாட்டிடை யென்றும் – மறுமுறையா லுலகோம்பு மன்னரென்றும்) உள்ளதனியன்களுக்கிணங்கச் சாதி வைவைநம்பியமுஞ் சமய வைவேநம்பியமுங்கொண்டு பல பிதற்றி, முன்னோர்செய்த நூல்களையும் பாக்களையுந் தங்கள் கொள்கைக் கிணங்க மாற்றிப் புரட்டி, பெரும்புலவருஞ் சிவானுபூதிமான்களும் வேறு சாதியரும் வேறு சமயத்தருமாயிருக்க அவர்களைத் தஞ்சாதியருந் தஞ்சமயத்தருமெனக்கதை கற்பித்து, இக்கதை உண்மையன்றென்று மறுப்பின் இவை கலைமகளாரருட்டிறத்தாற் சொன்னவையாதலால் மறுப்பவரைச்சபித்து மாட்டுவேனெனத் தண்டபாணியாகி, கல்வியறிவற்ற வாடவருஞ் சற்புநிலைதிரிந்த பெண்டிருந் தெருவீதியாடிப் பொருள்கொட்ட

அன்றெளிற்பரமனிருகருணையாலே
யருந்தியொடுக்கொட்டிவிட்ட குறையினாலே
யென்றுநெமழியாச்சீர்பெற்றிடும்பூ
தெத்தனையோகாட்டியினிருந்தார்மேலோ
ரின்றெளிற்கல்விசிலகற்றலோடு
மெல்லாரும்வல்லார்போலிமைத்துப்பாடி
முன்றெளின்மேலோரேயாவுமென்றேறி
முடர்வியக்கக்காண்டருடிப்பர்தாமே.

என்னுந் தனியன் கருத்தின்படி முன்னுளிலிருந்த நந்திரதேவர் பொய்யாமொழிப்புலவர் அருணகிரிநாதர்முதலிய மேலோரே யாமெனமொழிந்து ஆக்கியோர் பெயரறியக்கூடாத நூல்களையு முறைகளையுந் தாங்களே யாக்கியோரெனவெழுதி யச்சிட்டும்; ஆக்கியோர் பெயருள்ள நூல்களையு முறைகளைம் அவ்வாக்கியோ ரெமது குலமேயெனச் சாதித்து, இச்சாதனைமுதலியவற்றைபெறுமாறு அந்நூல்களைத்தங்கள் கருத்துக் கிணங்கவெழுதிப்புனைமையாக்கிச் சென்னைக் கலாசாலையி லமைத்துத்திரியும் அவைநிகப்புல்லர் மெச்சச்செய்வதில் இப்புன்பள்ளிப் புலவர்பெற்ற புனிதமென்னை? அந்தோ; பதியிலார் குலமென்பது பரத்தையர் குலமெனப் படிப்புணர்ந்த பாமரருக்கும் வெளியாமேல், உருத்திர கணிகைமாராம் பதியிலார் குலமெ

ன்றதனால் சிவாகமவிதிப்படி நித்தியகன்னியா விரதமேற்ற உருத்திரகணிகையர் அவ்விரதத்தினின்றும் பிறழ்ந்து மணவினையின்றி யொருவனைக் கணவனாகக்கொண்டு சிவாலயங்களிற் றொண்டுசெய்யு மகளிர்குலமென்பது முன்னையோர் கருத்துக்கு மனுபவத்திற்கு மிசைந்தபடியன்றோ? இதனைவிடுத் தம்முன்னையோர் கருத்துக்கு மனுபவத்திற்கு மிசைந்தபடியன்றோ? இதனைவிடுத் தம்முன்னையோரினு முற்றுமுணர்ந்தவர்போல் தான் வடமொழியினுந் தென்மொழியினும் வல்லவரென யாவருமதித்துத் தனது புன்றலையிலவர்கள் புரீடமுத்திர புரோக்ஷணம் பொற்புறச்செய்து புகழுமாறு, இக்காலென்செயினுங் கேள்வியற்றகுலத்தர் கைக்கோளர்தானென்று கருதிக்கலன்கழிந்த மகளிருங் கைகொட்டி நகைக்கும்படி தனது கையில் வந்தபடிக்கெல்லாங் கனமோடெழுதிவிட்டனர். அதற்கு மறுப்பு "பள்ளிக்குப்பட்டாற்றெரியும் நண்டுக்குச்சுட்டாற்றெரியும்" என்பதை யோசித்துச் சில வரைந்தனம். இப்புன்பள்ளிப் புலவர்கதை யிம்மட்டில் நிறுத்தி,இனி முன்விடுத்த கதையையெடுத்து விதிப்படிமுடிப்பாம்

அருண்மொழித்தேவர் "உருத்திர கணிகைமாராம்பதியிலார்குலம்" என்றதற்குப் (பதியிலார்–[illegible]ஒரு நாயகனையு மில்லாராகிய, உருத்திர கணிகைமாராம் குலம்–நித்திய கன்னியராகும் குலம்.) எனப் பதம்பிரித்துப் பொருள்கூறி, இந்நித்தியகன்னியர் வைதிககுலத்தரா யிருக்கவேண்டுதலின் அவ்வைதிககுலம் பலவுளொருகுலமெனக்கொள்ளலாகாதேலெனின், எமது கொள்கையு மிதுவே: ஆனால் "சேற்றிற்பிறந்த செங்கழுநீர்" என்பதுபோல் முதலில் "கதிர்மணிபிறந்ததென்ன" என வடைகொடுத்தமையானும், வைதிககுலம் பலவாதலி னவற்றி லின்னகுலமெனக் குறியாமையானும், எம்முன்னையோ ரொருயர்குலத்தவனை மணவினையின்றிய கணவனாகக்கொண்டு சிவபூசாகாலத்தில் சுத்த நிருத்தஞ்செய்யு மகளிரெனப் பொருள்படுத்தலானும், தனியே பதியிலாரென்போர் பரத்தையரென வெளியாதலானும், உருத்திர கணிகையர்க் கிப்பரத்தையர் தன்மை நாவலூர் நம்பிகள்காலத்திற்கு முன்னரே யுண்டாயிருந்தமை "கதிர்மணிபிறந்ததென்ன" என்பதினால் விளங்குதலானும் எமது கொள்கைக்கிடமின்று, என்செய்வோம்? இவ்வா றுருத்திரகணிகையர் பதியிலாராகிய பரத்தையரைப்போல் எப்போது தமதொழுக்க நிலையினின்று மாறினார்களோ–அப்போதவர்களை

முன்னமேயொருநாள்வடதிசைக்கிறையவன்முழுமணிக்கங்கைநீர்த்துறைவ
னின்னிலத்திழிந்தவிந்திரனனையானுண்மையின்முருகவேளிகர்வான்
மன்னவர்நிறைந்தமகுடகோடிகளின்வயிரநாயகங்களூற்றேய்ந்த
பொன்னவிர்கழலான்றருமமுங்கழரான்புகழ்பெயர்பிரதத்தனென்பான்,

அரும்பவிழ்மலர்கொண்டருச்சனைபுரியவருணைநாயகர்திருக்கோயில்
விரும்பியுட்புகுந்துபணியுமவ்விடத்திவ்விடத்திறுங்கொடியகூர்விழியா
ளிரும்பையுமுருக்குமிசையினுளொருத்தியிலங்கிழையாருடனொருபால்
கரும்பெனுமொழியாற்பாடுதல்கேட்டான் கண்டனன்வளைத்தவேள்கரும்
[பை.

என்றபடி யளவற்ற புகழோடுங்கூடிய ராசிராசன் கண்டு மோகித்தானன்றோ? ஆனால் அவளைக்கண்டு மோகித்ததில் என்னபிழை யுண்டாகியதெனில், அவ்வுருத்திரகணிகையராவார் எத்தகைய வசுத்தராய்ப் பிறழினும் அவர்கள் சிவபிரானுடைய மங்கிலியதாரணம் பெற்றுச் சிவசொத்துக்களிலொன்றாயிருப்பவர்களாதலால் "எங்ஙனமோகமதாய்த்தனதுநாட்டினிற்கொண்டேகுவானினைந்தனனதற்கு, முன்னமேகுரங்குமுகமதாயிருந்தான்முறுவலாயினதேவர்முகமும்" என்றபடி யவளைக்கண்டு காமவயத்தால் மோகித்ததோ டொழியாது தனது நாட்டினிற் கொண்டுபோகவு நினைத்தலுந் தனது பரிசனர் கண்டு நகைக்கும்படியாகக் குரங்குமுகம் பெற்றனன். பின்னர்

மந்திரக்கிழவரரசனைவினவிமன்னவகின்னித்தவாறதனுல்
வந்தவித்துயரந்தவிர்ந்திடமலைமேன்மருந்தினைப்பணியெனவனுஞ்
சிந்துரக்குவடுங்கனகவாய்பரியுஞ்செழுமணிச்சிவிகையுந்தேருஞ்
சந்தனமணிந்ததனத்தினார்பலருந்தமனியக்கோயின்முன்விடுத்தான்.

பன்னருமிந்தப்பூசனைபுரிந்தான்பரமனுமவற்கருள்புரிந்தான் [ன்
கின்னரமொழியாள்விருப்பினுலடைந்தகிலேசவானரமுகமொழிந்தா
னன்னிறமுகம்பெற்றிறையுநாடடைந்தானுதலாலரன்பொருட்கவர
வுன்னியபாவம்பதின்மடங்கொருபொழுதவினுற்றவிரும்

என்றபடி தனது மந்திராலோசனையால் பல யானைகள் குதிரைகள் சிவிகைகள் தேர்கள் முதலியவற்றோடு தான் கொண்டுபோக நினைந்த ஒருருத்திர கணிகைக்கு நேராய்த் தனது மரபிற் பெருகிய பல கன்னியரையும் உருத்திரார்ப்பணஞ்செய்து தனது சுயமுகம்பெற்று நாடுபோய்ச்சேர்ந்தான். ஆதலால் சிவ பொருளைத் தம்பொருளாக்க நினைந்ததினுலுண்டான பாவத்தை அப்பொருளுக்குப் பதின்மடங்கதிகமான பொருள்களைக்கொடுத்துத் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமெனில், அதனைக் கைக்கொண்டோர் பாவத்தைப்பற்றிக் கருதவும்படுமோ? பரிகாரங்களுமுளவோ? இல்லை: இல்லை: ஆதலால் உருத்திரகணிகையர் தமதொழுக்கமாறி யசுத்தராயினும் சிவபிரானுடைய யாவராலும் விச்சிக்கப்படாத நின்மாலியப் பொருள்களு

ளொன்றானவராதலால், அவர்கள்பால் அசுத்தங்கருதலும் அவர்களைக் கைக்கொள்ள நினைத்தலுங் கூடாது. உயர்குலத்தானுகிய வொருவன் கால வேறுபாட்டால் இழிகுலத்தான் றொழிலைச் செய்யினும், அத்தொழிலினு லவன் குலங் கெடுவதுண்டோ?

தருக்குறும்வனப்பிற்பிறர்க்குரியவரைத்தவ்வையிற்றங்கையிற்காண்க
வுருத்திரகணிகைமகளிரைத்தாயினுமினுகவையணவமடவா
ரருப்பிளங்கொங்கைத்தாதிகண்மாட்டுமன்னதேயாகலிற்புணர்ச்சி
விருப்பினையவர்பான்மறப்பினுமெண்ணலோம்புகவென்னெறிவிழைவார்.

என்னுங் காஞ்சிப்புராணத் திருவிருத்தத்தையுங் காண்க.

ஆனால் சிவாலயங்களில் இக்கால் வைதிககுலத் தாசிகளெனவும் அவைதிககுலத் தாசிகளெனவு முள்ளவர்களில் வைதிககுலத்தாசிகள் எங்கும் பெருங்கூட்டத்தினராயும் ஏனையகுலத்தாசிகள் சிறுகூட்டத்தினராயு மிருப்பதற்குக் காரணமென்னையெனில், பூர்வமோர் சோழராசன் முதலிய தமிழ்வேந்தர் மூவருந் தம்முன்னோர்களாலுந் தம்மாலும் பல விடங்களிற் பிரதிட்டை செய்துஞ் சீரோத்தாரணஞ் செய்துமுளசிவாலயங்கட்கும் ஏனையதேவாலயங்கட்கும்பரிபாலனை கர்த்தரையேற்படுத்தவேண்டித் தொண்டைநாட்டின்கணுள்ள நாடுகளிலுள்ள தமிழ்த்தேய மெங்குமுள பலவருணத்துள்ளுங் கல்வியறிவாற்றல்களிற் சிறந்த கனவான்கள் யாருமங்ஙனம் வருவதாக ஆங்காங்குமுரசறைவித்தனர். அதையுணர்ந்தபலகுலக்கனவான்களெல்லாந் தொண்டைநாட்டின்கண்வந்துசேர்ந்தனர். அப்போது மூவேந்தரு மந்திராலோசனைச் சபைக்குட்சென்று ஒருவரோடொருவராலோசிக்கையில் மூவருட்டலைவனான சோழராசன் மற்றிருவரைநோக்கி, தொன்றுதொட்டு சூரியவம்சத்தரு மனுகுலத்தவருமான எங்கள் முன்னோர்களோடு சம்பந்தப்பட்டு இராசகாரியங்களினு மந்திராலோசனைகளினுஞ் சகாயராகி அவ்வக்காலங்களிற் செய்துள்ள தேவாலயப்பிரதிட்டை தேவாலய சீரோத்தாரணமுதலியசகாரியங்களைக் கூடவேயிருந்து நடாத்தி முடித்து எங்கட்கெல்லா மிம்மையிற் பெருங்கீர்த்தியு மறுமையிற் பேரின்ப வாழ்வு முண்டாதற்கேதுவான புண்ணியசீலர்கள் செங்குந்தவீர சிகாமணிகளேயாம். இவர்களே பூர்வந்தொடங்கி நாளதுசாறும் யாங்கள் செய்யத்தொடங்குங் காரியங்கட்கெல்லாம் வழிகாட்டிகள். ஆதலா லெங்கண் முன்னோர்களாலு மென்னாலும் பிரதிட்டை செய்தும் புதுக்கியுமுள்ள தேவாலயங்களையெல்லாம் பரிபாலனஞ்செய்து வருங்காரியத்தை அவர்களுக்கே கொடுப்பேன். உங்கள் முன்னோர்களாலு முங்களாலும் பிரதிட்டைசெய்தும் புதுக்கியுமுள்ள தேவாலய பரிபாலனத்தை உங்கட்கிஷ்டமான வருணத்தவர்க்குக் கொடுத்துவிடலாமென்றனன். அதற்கவ்விரு

வருஞ் சம்மதித்துச் சோழராசனோடு கொலுச்சபைச்சுவர, பின் மூவே ந்தருந் தங்கள் மந்திராலோசனைப்பிரகாரமவ்வவர்களையழைத்து அவ்வத் தேவஸ்தானவதிகாரங்களைக் கொடுக்கவேண்டிய முறைமைப்படி கொடுத் தார்கள். அவ்வதிகாரங்களைப் பெற்றுமீண்ட பல வருணத்தரும் ஒரு வரையொருவர் கலவாது தத்தமியங்களிற்சென்று, தேவாலயகாரிய நடத் தற்கு வேண்டும் பரிசனர்களைத் தத்தங்குலத்திலேயே வகுத்துப் பரிபால னஞ் செய்து வருவதானார்கள். இப்படி நடாத்திவருபவருள் செங்குந்த மரபினர்க்குப் பாண்டியராசன் சேரராசன் தலங்களி னெண்ணிலும் பதி ன்மடங் கெண்ணுக்கு மேலான தலங்கள் சோழராசனாற் கொடுக்கப்பட் டுள்ளனவாதலால் அத்தலங்களுக்கெல்லாம் ஆங்காங்கவர்கள் தங்கள் குல த்திலேயே பரிசனரை நிருமித்துப் பரிபாலனஞ்செய்யப் புக்கியபோது அவர்கள் குலத்தினுக்குரிய தேவகணிகையரும் அத்தேவகணிகையர் வழி யாய்வந்த குடும்பத்தினரும் ஏனைய ரெண்ணினும் பதின்மடங்கதிகமா யிருக்குமன்றோ? அல்லாமலுஞ் செங்குந்தராயினோர் தங்கள் தேவதாசிகள் வருப்பினுதித்த பிள்ளைகளை [illegible] சங்கரவினத்தா க்கி, அவர்களெவ்வளவு தனதான்ய சம்பத்துக்களையுடைய பிள்ளைகளாயும் எவ்வளவு நற்குண நற்செய்கைகளையுடையவர்களாயுமிருப்பினுந் தம்முளவர்களை யொப்பச்சேர்த்து கலந்துகொள்ளாது தனியே விடு த்திருத்தலால், அப்பெருங்கூட்டங் கரைவதெப்படி? ஏனைய மரபினரோவென்றால், தங்கள் தாசிகட்குண்டான பிள்ளைகளையும் பெண்மக்களையும் அவ்வவர்க ளறிவாற்றலாதிய குணங்களை நாடி த்தம்மோடொப்பச் சேர்த்துக் கலந்துகொள்கின்றனர். இதனாற்றான் கைக்கோளர் தாசிகள் ஏனையர் தாசிகளையொப்பச் சிறுகூட்டமாயிலர். இவ்விகற்பத்தை யவ்வவற்றின் நுழைந்து நோக்கின் தெள்ளின்விளங்கும் இத்தகையகலப்பு கைக்கோளரில், சாதிசம்யாசாரங்கடந்து தம்முள் சமா னதிக்கமற்று (வைதிகரான முதன் மூவருணத்தரோடு அவைதிகரான சூத்திரரையொப்ப) நெல்லும் புல்லும் போன்றிருந்து மெல்லமெல்லத லைமுறையேற்றத்தாற் கலக்க வெதிர்நோக்கியிருப்பதுருள்ளு மிருத்த லரிது. ஓர்கால் ஊழின்வசத்தாலுண்டாயின் மற்றையமரபினருள் ஆயிரத் துக் கிம்மரபினருள் ஒன்றரிது. மேலுங்கைக்கோளரென்போர் எத்த கைய தொழிலுட் பிரவேசிக்கினும் ஏனைய மரபினரைப்போல் அந்தரங்க மாய்த் தனித்தனியேசென்று செய்துமுடித்துக்கொள்ளு மியல்பின்றித் தம்மினத்தவர் பலருடன் பகிரங்கமாய்ச்சென்று செய்துமுடித்துக்கொ ள்ளு மியல்பினராகலின் அவருவித்தகைய கலப்பும், கொலை - குடி - பொய் போர் - களவு - கலகமுதலானவை நேரின் உடனே வெளியரங்கமாகி அவர் கள் வசிக்கு நாடெங்கும் பரவலின்றி மறைந்துவிடலும் ஒருக்காலுமில்லை

பெண்டதின்றுங்காணலாம். இதுபற்றியே கைக்கோளருடைய தாசிகள் தம்முட்டாமே மேம்பாடடையுமாறு

முத்தமிழ்வேந்தருமுன்னவன்கோயின்முறைகளைத்தந்
தைத்தலந்தந்தவருஞான்றுபலோர்க்கொருகாரியமும்
வைத்தறகாதெனவாண்பெண்டுங்களும்வாங்கிச்செய்தே
தெத்திறவாச்சிறப்பெய்தினின்றார்களிச்செங்குந்தரே.

என்னுஞ் செய்யுளின் கருத்துக்கிணங்கத் தாமும் சில தேவாலயங்களைக் கைப்பற்றிப் பரிபாலனஞ்செய்து வருவதானார்கள். இவ்வாறெங்கும் பலுகி ப்பெருமைபெறுந் தகையினர், எவ்வாறு மற்றையரைப்போலச் சிறுகூட் டத்தினராய்க் குன்றிச் சிதைவர்?

அன்றியுந் தேவகணிகையர் யாருந் தங்கட்குரிய ஒழுக்க நிலைகளிற் றவறாதிருக்கின், அவர்களை யந்நிலைமைபெற விடுத்த மரபினர்க்கெல்லாம் இம்மையிற் பெரும்புகழ் [illegible] யப்பேறுங் கிடைக்குமன் றோ? அத்தேவதாசியரு மூலலிங்கனுள்ளவரையில் யாவராலு மதித்துத் துதிக்கப்பட்டு, மறுமையிற் சாலோக சாமீப பதங்களை யடைவார்களே: அல்லது மணவினையின்றி யோருயர்குலக் கணவனையடைந்து கற்புநிலை குலையாது கடவுட் டொண்டினைச் செய்திருக்கினும், ஒருவகையாலே நற் கதியினைப்பெறலாமே; இவ்விரண்டு நிலைமைகளையும் விடுத்து வரைவின் மகளிரைப்போலாகிக் குலத்தைக் கெடுக்கவந்த கோடரிக்காம்பைப்போல் எங்களும் யாங்களின்னகுலத் தாசிகளின்னகுலத் தாசிகளெனச் சொல்லி க்கொண்டு எனைவக் குலத்தின் பெருமையைக் கெடுக்கின்றார்கள்? அந் தோ! இன்னகுலத் தாசிகள் யாங்களெனப் பலவாறு சொல்லித் திரியி னும் பழியில்லையே: அன்னியரொன்றுபாவனை வன்னியவரெனமாற்றி வழங் கும் பள்ளியராதிய சங்கரவினத்தரெல்லார், தாங்கள் மேன்மையடைய வைதிகராகிய வேதியராதியோரிடத்தும் ஒவ்வொர் குற்றத்தைச்சொல்லித் திரிவது போன்றும், கள்ளர் கபடர் பொய்யர் புரட்டர் முதலிய கயவர்க ளெல்லாந் தங்களியல்பை மறைக்கச் சற்குணசீலரா யிருப்போரிடத்தும் ஒவ்வோர் தீமையிருப்பதாகக்கூறிப்பழிப்பதுபோன்றும், கடிமணஞ்செ ய்த கணவனை வஞ்சித்துக் கள்ளப்புருடரோடுங்கூடிக் கலவிசெய்யும் விய பிசாரிகளெல்லாந் தங்கள் நடக்கை நலமாகக் கற்புடைப்பெண்மக்களிடம் களங்க பிழைகளைக்கூறித் திருத்தியடைதல்போன்றும், காற்கல்வி யறை க்கல்வி கற்றலோடு முழுக்கல்வியாளரென வெளிப்பட்டு அட்டாவதானி முத்தமிழ்க்கவி சகலகலாபீடம் செந்தமிழ்ரத்நாகர முதலாகிய சிறப்புப் பெயர்களை ஒருவர்தாமலே வகிக்கும் பதிதர்களெல்லாந் தாங்கள் சிறப்ப

டையக் கசடறக்கற்ற வித்துவான்களிடத்தும் ஒவ்வோர் குறைசொல்லிக் கொண்டு மகிழ்வதுபோன்றும், வேசிகளிடத்தும் விபசாரிகளிடத்தும் முண்டாகித் தொண்டமண்டல வேளாளர் கார்காத்த வேளாளர் சோழிய வேளாளர் முதலிய உயர்குலப் பெயர்களை வகித்துத்திரியுங் கீழ்மக்களெல்லாந்தாங்கள் மேன்மக்களாக அவ்வுயர்குலத்தவரிடத்திலேயே ஒவ்வோர் துர்நடத்தைகளைக்காட்டி நொடிப்பதுபோன்றும், எவ்வகைப்பிரமாணத்தானும் பதித்துவமென்பதின்றிப் பசுத்துவமேயாயுள்ள விண்வாதிய தேவர்களை வழிபடும் வைணவாதிய புறச்சமயிகளெல்லாந் தங்கள்சமயவிழுக்கு மறையச் சைவமாதிய சற்சமயங்களிடத்தும் ஒவ்வோர்தாழ்வு கூறித்தூஷிப்பதுபோன்றும், அத்தேவதாசிகள்யாரும் வீணே தேவமாங்கலியதாரணராய் தமதுநலத்தை விலைகொடுப்பார் யார்க்கும் விற்பதல்லது அதற்காவாராகாதாரென்னும் வரைவிலாத மகளிரைப்போலப் பரவேசிகளாகித்தம்மையிச்சித்துக் கலவிசெய்யவரும் புருடர்களிடத்தில்தம்மைமதித்துமயங்கிப்பற்பலபொருளை யிடைவிடாதளித் தாதரிக்குமாறு அவர்கள் மாதாபிதா மனைமக்கள் முதலிய சுற்றத்தினரிடத்தெல்லாம் ஒவ்வோர்வாரந்தரங்கக் குற்றங்களிருப்பனவாகக்கூறி அவர்களினும் பகிரங்கமாகிய யாங்களே எல்லாவிதத்தினும் மேலானவர்களென நிச்சயிக்கச்செய்து பல பெருங்குடும்பங்களையெல்லா மழிக்கின்றார்களே. இத்தகைய பாவிகளைத் தேவாலயங்களில் பற்றறவொழித்துப் பூர்வமுத்தமக்குலத்தர் தமது பெண்களுக்குக் கல்வி முதலியன பயிற்றிக் கன்னிகையாங்கால் கடிமணம் நேரும்வரையில் இருடியர் தொண்டுசெய்து நற்குண நற்செய்கை யுடையமாதுகன்னிமா[illegible]கட்டி விடுத்திருந்ததுபோல் இப்பவுமவ் வுத்தமகுலப் பெண்டிர்க்கு அக்கல்வி முதலியவற்றோடு ஆடல்பாடல் முதலியன கற்பித்துப் பூப்பு நேரும்வரையில் தேவாலயத்தொண்டுக்கு விடப்படின், அதனுலப்பெண்கள் நற்குண நற்செய்கைகளை வாய்ந்து நல்ல கணவனைக்கூடி மணஞ்செய்யப்பெற்றுக் கற்புநிலையிற் கலங்காது விற்பனர்களாய் சிறப்பரென்பதற்கும் அப்பெண்களுதித்த மரபினர்க்குப் பெருங்கீர்த்தி கிடைக்குமென்பதற்குஞ் சந்தேகமென்னை? இத்தகைய வேற்பாடெக்கால் நடக்குமோ அக்காலெல்லாத்தேவாலயங்களு மெழில்பெற்றுச் சிறக்குமே.

o

இம்மட்டில் திருத்தொண்டர் புராணத்திற்கு முதனூலாகிய நம்பியாண்டார் நம்பிகள் திருவந்தாதியில் "துணையுமளவுமில்லாதவன்" என்னுஞ் செய்யுளிற்கண்ட கமலினியாரவதாரமாகிய பரவைநாய்ச்சியாருடைய மரபினரென்னும் உருத்திரகணிகையர் தரத்தைப்பற்றி விவகரித்ததை நிறுத்தி, இனி யிவ்வுருத்திரகணிகையரில் நின்றும் வேறாய்த் தவப்பெண்ணென நின்ற அனிந்திதையா ரவதாரமாகிய சங்கிலிநாய்ச்சியார் தரத்தைப்பற்றி

அத்திருவந்தாதியில் "தஞ்சமணக்காதலன்" எனவுள்ள செய்யுளின் கருத்தைப்பற்றிச் சில விவகரிப்பாம். அஃது-தங்குலத்திற்குத்தக்க மணமகனிறக்க அதனால் மங்கல நாணிழந்து வைதவ்வியமடைந்த சங்கிலிநாய்ச்சியாரைத்தம்மிடத்துதித்தமணவிருப்பால் நாவலூர்நம்பிகள் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளைவணங்கி இவ்வுலகினர் கருதற்குரிய புல்லொழுக்கத்தையே நல்லொழுக்கமாகக்கொண்டு திருமணஞ்செய்தனரென்னுங் கருத்தைக் குறித்திருக்கின்றது. இக்கருத்தையூகிக்குமிடத்துச் சிவச்செயலால்மங்கலநாணிழந்து வைதவ்வியமடைந்த சங்கிலிநாய்ச்சியாருக் கூழ்தூண்டலும் யானினிச் சிவபிரானுக் கடியளாய்த் தவப்பெண்டிர் அல்லது நித்தியகன்னியரென அவன் நினைவுஞ் சேர்ந்திருத்தலே துணிபெனக்கொண்டு சென்றிருப்ப, அங்ஙனம் மவ்வூழ்தூண்டவந்த நாவலூர்நம்பி யவளைக் கண்டு மணந்துகொண்டனரென்பதேயாம். இம்மணத்தை நாரையூர் நம்பிகள் "இவ்வியனுலகருக்கும்வழக்கு" என்றதென்னையெனின், தாய்தந்தையர் தம்மிளங்கைம்பெண் பேதையர்க்குச் சுருதிஸ்மிருதிகளின் வழக்கால் வேறோர் மணமகனைக்கூட்டித்து மறுமணஞ்செய்விக்க விழைவரேல் மங்கலநாணெடாரென்பதூஉம், அம்மங்கலநாணகற்றி வேறோர் மங்கலநாண்புதுக்கிப் புனைதல் விதியன்றென்பதூஉங் கொண்டெனக. ஆயினிவ் விதியின்படிக்கேனு மிவ்விதியைக் கடந்தேனு மறுமணஞ்செய்யப்பெற்ற கன்னிகை யென்னென் றழைக்கப்படுகிறாளெனில், "புனர்பூ" என்றழைக்கப்படுகிறாள். ஆயினிதற்குச் சுருதிஸ்மிருதிகளிலுள்ள பிரமாணங்கள் யாவெனில், "தஸ்மாதேகஸ்யபஹ்வீ-ஜாயாபவந்தியந்தரம், நைகஸ்யைபஹவ ஸஹ-பதயயிதிஹிஸ்ருதி. 1." இதன்பொருள்-ஒரு புருடனுக்கனேக மனைவியருண்டாயிருக்கின்றனர். ஒரு பெண்ணுக்குச் சமகாலத்தில் அநேகபுருட ருண்டாயிருப்பதில்லை. என்பது சுருதிவாக்கியப்பிரமாணம். "இரஹணம்ஸஹஸப்தஸ்ய-பர்யாயாத்பஹவோத்தவா, ஸ்யுரிதிபிரதிபத்யர்த்தம்-ப்ராஜாபத்யவசஸ்ததாம். 2." இதன்பொருள்-ஒருவனுக்குப்பின் மற்றொருவனும் அனேகபதிகளுண்டாவரென்னுங் கருத்துதயமாதற்கே (ஸஹ) சப்தம் பிரயோகிக்கப்பட்டது. என்பதச்சுருதியிற் பிரஜாபத்யவாக்கியப்பிரமாணம்.

ஸாசேதக்ஷதயோனிஸ்யா-த்கதப்ரத்யாகதாபிவா
பௌனர்ப்பவேனபர்த்ராஸா-புனஸ்ஸம்ஸ்காரமர்ஹதி-3.

இதன்பொருள் வைதவ்வியமடைந்த பெண் பூப்பாகாதவளாயிருக்கின் மற்றொருபதியை மணஞ்செய்து கொள்ளலாம். என்பது ஸ்மிருதிவாக்கியப்பிரமாணம்

நஷ்டே மிருதே ப்ரவ்ரஜிதே-க்லீபேச பதிதே பதௌ
பஞ்சஸ்வாபத்ஸுநாரீணாம்-பதிரந்யோ விதீயதே-4.

இதன்பொருள் கணவன் தேசாந்திரியாய் மறையினும், மரணமடையினும் சந்நியாசியாகிவிடினும், நபுஞ்சகனாயிருப்பினும், சாதிப்பிரஷ்டனாய்க்கெடினும், இவ்வைந்தாபத்துக்களினும் பெண்களுக்குப் புனர்விவாகஞ்செய்யலாம். என்பது பராசரிய மிருதி வாக்கியப்பிரமாணம்.-

பாணிக்ரஹேமிருதே கன்யா - கேவலம் மந்த்ரஸம்ஸ்க்ருதா
ஸாசேதக்ஷதயோனிஸ்யா - த்புனஸ்ஸம்ஸ்காரமர்ஹதி-5.

இதன்பொருள் மந்திரத்தோடு விவாகமாத்திரஞ் செய்துகொண்ட பெண்ணுக்கு வைதவ்வியமுண்டானபோது அவள் பிரவிடையாகாதவளாயிருந்தால் அவளுக்குப் புனர்விவாகஞ்செய்யலாம். என்பது வாசிட்ட மிருதி வாக்கியப்பிரமாணம்.

தேயாந்யத்ரவிவாஹிதாபிசபலா
த்யாவித்தயோநிர்ணசேத்-6.

இதன்பொருள் விவாகமானவளானாலும் புருஷசங்கமறியாதவளாகில் அவளைப் பலவந்தமாக மற்றொருவனுக்கு மறுமணஞ்செய்விக்கலாம்." என்பது மார்க்கண்டே மிருதிவாக்கியப்பிரமாணம்

உத்வாஹிதாபியாகன்யா நஸ்யாத்ஸம்பிராப்தமைதுநா
புனஸ்ஸம்ஸ்காரமர்ஹேத் - யதாகன்யாததைவஸா-7.

இதன்பொருள் விவாகஞ் செய்துகொண்டவளானாலும் புருஷசம்போகமறியாதவளாகில் கன்னிகைக்கு விவாகஞ்செய்வதுபோலவே அவளுக்குங் கன்னிகாதானச்சடங்கோடு விவாகஞ் செய்யலாம். என்பது நாரதமிருதி வாக்கியப்பிரமாணம். இவைகளைப்போல் இன்னு மனேகப்பிரமாணங்களுள. ஆறுல் முன்னோர் (தாய்தந்தையர் தம்மிளங்கைமைப் பேதையர்க்கு சுருதி மிருதிகளின் விதிக்கால் வேறோர் மணமகனைக்குறித்து மறுமணஞ் செய்விக்க விழைவரேல் மங்கலநாணெடார்) எனவு மெடுக்கி னிதனையே நாரையூர் நம்பிகள் "இவ்விருநிலகநகும்வழக்கு" என்றதெனவுங் கூறியதற்குப் பிரமாண முண்டோவெனில், மேற்கூறிய சுருதிமிருதிகளுக்கடுத்த

உத்திஷ்டநாரிஅபிஜீவலோகம் - கதாஸுமேதமுபசேஷஏஹி
ஹஸ்தக்ராபஸ்ய திதிஷோ: - பத்யுர்ஜநித்வமபிஸம்பபூத-8.

என்னு மிம்மந்திரத்தையே பிரமாணமாகவெடுத்து அம்மங்கலநாணைக் கட்டியது நிறுத்தப்படும். இம்மந்திரத்தின் கருத்தென்னையெனின், (இறந்தவனருகே யேன் விழுந்துகிடக்கிறாய்? விவாகஞ் செய்துகொள்ள வெழுந்

திரு, மறுமணஞ் செய்துகொள்பவனுக்குப் பாரியாவாய்) என்பதேயாம். ஆனவிம் மந்திரத்தில் "மறுமணஞ் செய்துகொள்பவனுக்குப் பாரியாவாய்" என்றதனால் கணவனிழந்த பெண்ணைக் களத்திரமிழந்த புருடனுக்கே மறுமணஞ் செய்விக்க வேண்டுமோவெனில், இஃதது கூடா விஷயத்தில் கூடாவிவாக மீமாம்சக்கருத்தேயன்றி வேறன்று. - ஆயினித்தகைய விவாகமிப்பரதகண்டத்துள் எங்கு யார் நடத்தினார்கள்? நடத்தியிருந்தால் வழக்கத்திலிராதோவெனில், பெண்களுக்கு வாலை-தருணி-பிரவிடை-விருத்தை என வகுத்திருக்கின்ற பருவநான்கனுள் ஐந்துமுதல் பதினொரு வயதளவும் வாலைப்பருவமாம். இவ்வாலைப்பருவத்தில் ஐந்துமுதலேழளவும் பேதையரெனவும் எட்டுமுதல் நான்களவும் பெதும்பையரெனவுங் கூறுப. இப்பெதும்பைப்பருவத்தின் முடிவான பதினொருவயதளவிற் கடிமணநிறைவேறப்பெற்ற கன்னிகைகளாயிருப்பினும் அவர்கள் தமது கணவருடன் கூடி இன்பநலம்பெறத்தக்கோ ரல்லாமையானும், தங்கணவர்பால் நடந்துகொள்ள வேண்டிய கடப்பாடுகள் இவையிவையென்றறியாதவராகையானும், மகளிர்க்குணங்களாய நாணம் - மடம் - அச்சம் - பயிர்ப்பு என்னும் நான்கனுள் நாணமென்னு முதற்குணத்தினையே சற்றும் வசியாச் செயலினரா யிருத்தலினானும், உண்டி யுடை முதலியனவு முற்றுராலாய்ந்திடக் கொள்ளாலே யன்றித் தங்கள் இச்சையா லவற்றைக் கொள்ளற்குரியா ராகாமையானும், "பெண்களுக் கெட்டுவயதுக்குமேல் பதினொருவயதுக்குள்ளாக விவாகஞ் செய்துமுடித்த லுத்தமம் அதற்குமேல் முடித்தல் யாவு மத்திமாதிகளிற் சேர்ந்தன" என்னும் விதிகளிலவர்கட்கவ் வுத்தமவிதியைக்கொண்டு நடத்திய விவாகத்தில் ஊழின்செயலால் தருணியராகித் தங்கணவரைக்கூடிக் கலக்குமுன் கைமை நேரின் மேற்கூறிய சுருதிமிருதிகளின் கருத்தின் படிக்கும்,"

முருக்கைப்பழியிதழ்க்கைம்பேதையாகற்பின்மூரியுரு
திருக்கமைறயும்ஞவமொப்பறவிருடியாரு
முருக்கொடுரைத்தவிதியோம்பியிர்மணமுற்றமைத்த
திருக்கில்குலத்தருச்சின்றிமுற்றுதசெய்தென்பவே.

எனவும், "அறிவுடையோர்கண்ணுக்குமையறுவிருக்கா, முதுமாலைமாதர்தகைவு" எனவும், "வெல்லியிடைத்தவனாகிலம்போலுமே, தாலியின்மாதவர்தமும்" எனவும், "கட்கடங்கனற்கஞ்சிக்கவின்மாதர், தாமுடன்றீப்புகுந்தீர்" எனவும், "கற்றறிந்தாண்மக்கள்கற்பித்தகற்புநிலை, தற்கின்றிப்பேதக்கோதான்" எனவும், "கணையிழந்தமங்கைபன்மக்கட்டோய்தல், விதியோமறுமணமோமேல்" எனவும், "சந்ததியில்லாப்போழ்திற்றையன் மறுமாலை கொள, முந்துமனுவோர்துரைத்தார்முன்", எனவும், "சங்கரக்

சாதிதமைவிருத்திசெய்வதற்கு, மூன்றுகைமைகாரணமாமென்." எனவும், "விதவையர்க்கீர்மணம் வேண்டிடிற்செய்தன், மறைவிற்புணர்தலின் மாண்பு" எனவுங் கூறிய வான்றோர் கருத்தின்படிக்கும் பூர்வ மிப்பரதகண்டத்தில் அந்தணர் முதலிய வெல்லா வருணத்தரு மறுமணஞ் செய்துமுடித்தே வந்தனர். அதனு லாடவரு ஙீரம்பதுவயதுக்குமேல் அவ்வுத்தம விவாகத்தினைச் செய்துகொண்டு உடனே யிறந்த பலராலும், பதினறுவயதுக்குமே லவ்வுத்தம விவாகத்தினைச் செய்துகொண்டுபின்னுளிலிறந்த சிலராலுநேர்ந்தகைமைகள்மறுமணஞ்செய்யப்பெற்று, தங்கட்குத்தருணவயதுண்டானதுமுதல் விருத்தவயதாமளவுங்கற்புநிலைகலையாது காலங்கழித்தே வந்தனர்.

இதனை யாதாரமாகக்கொண்ட சிலவாடவர் தருணவயதினராய்த் தங்கள் கணவரைக்கூடிக் கலந்திருந்து பின்னர் கைமையடைந்த பெண்டீரையும் பிரவிடை வயதினராய்ப் பல மக்கட்பேறடைந்து வைதவ்வியமடைந்த பெண்டீரையுந் தம்மிச்சையால் மறுமணஞ்செய்துகொண்டு அல்லது மறுமணஞ் செய்வித்துத் தத்தமினத்தரோடு நாணமின்றிக் கலத்தல்செய்யத்தலைப்பட்டதன்றி, அப்பெண்டீர்கள்பா லுண்டாய மக்களையும் அவ்வினத்தாருள் கொள்ளல் கொடுத்தலாதிய சம்பந்தங்களைச் செய்யத்தலைப்பட்டனர். இவ்விதிவழு வினுந் தம்முள் பலவகையாலும் விரோதமும் விளையுமும் வீண்போரு முண்டாதலைநோக்கிய சில மரபினர், எவ்வாற்றுனுங் கைமை மண மினிக் கூடாதெனக் கைவிட்டனர். அந்தணரொழிய வேனையருட் பெரும்பாலார் பெண்களுக்கு வாலைப்பருவ முற்றுமுன் செய்யும் விவாகத்தினை நடத்துவ தொழித்தனர். அனுலவ் வந்தணரு மேனையரு மைம்பது வயதுக்குமேல் அத்தகைய விவாகத்தினைச் செய்துகொள்ளும் வழக்கத்தை நாளது காறு மொழித்திலர். இதனு லந்தண வருணப்பெண்டீருள் பெரும்பாலாரும், மற்றைய வருணப் பெண்டீருள் சிறுபாலாரும் கைமையாகி, காமப்பற்றினைக் கடத்தற்குங் கருதிய கருமத்தை முடித்தற்குங் கூடாதவராகி வியபசாரஞ் செய்யத் தலைப்பட்டனர். என் செய்வர் பாவம்? ஆனால் முதுக்கைமை யினத்தரைச் சங்கரவினத்தரோடு கூட்டி இளங்கைமையினத்தரைச் சச்சவினத்தரோடுஞ் சேர்த்துக் கொள்ளுதற் கென்னதடையெனில் தடையின்று: இக்கால் வருண சிரேஷ்டரெனப்படுவோர் முன்னேயே பெரும்பாலோர் தமதினங் கைமைகட்கு உருவம் - குலம் - எவ்வனம் - கல்வி - செல்வம் - [illegible] முதலியவற்றிலும் பரிதானமென்னும் பொருள் வருவாயினுலும் பிரதமத்திற் குறைவிறி வாய்க்கப்பெற்ற மணமக்களைப்போல இரண்டாவதில் வாய்க்கப்பெறுதலரிதாகையால், பெண்களுக்கு மறுமணஞ்செய்வ மானத்தைக்காத்து வானத்தைப்பார்த்திருப்பதினும், மாங்கிலிய வறுகவிவாங்கி மாட்சிமைப்பட்

டாட்சிபெற்றிருப்பது மிகு நலமெனக்கருதி அச்செய்கையைக் கையறவிட்டார்கள். இதனுற் சுயத்தியுஞ் சுசத்துரோகமு மெய்துமாயின. எவ்வாற்றானும் பொருள்வருவாயே போதுமெனக்கருதி அப்பொருளினுஞ்சிறந்த யாவருவாயைச் சிறிதுமறியாத மதிகேடர்க்கு என்சொல்லியென்னும்? இன்றுங் கலிங்கம் கன்னடம் கொங்குமுதலிய தேயங்களில் பல மரபினர் கணவனையிழந்த கன்னிகைகட்கு மறுமணஞ் செய்வித்து வருவதன்றி, வடதேயத்தில் (இலிங்கபல்ஜுலு-இலிங்காயதரு) என்கிற வமிசத்தில் (சிரயுங்கி) என்கிற மறுமண நடந்தேறியே வருகின்றது. தென்றேயத்திராம நாதபுரத்தைச்சேர்ந்த சிலவிடங்களில் அகமடையரெனவும் வேளாளரெனவுமுள்ள சில மரபினர் சுருதிமிருதிகளிற்கூறிய விதிகளுக்கு விரோதமாகத் தருணியாகவும் பிரவிடையாகவுமிருந்து புருஷசம்பர்க்கமும் பல புத்திரப்பேறுமடைந்து கணவனையிழந்த கைம்மைகட்கெல்லா மறுமணஞ் செய்துவைக்கும் வழக்கத்தில் மாறுதிருந்தனர், இதற்குடம்பாடாகாத சிலவர் சின்னுளைக்குமுன் தங்களரச நியாயசபையி லொன்றுகூடி, இனி வாலைப்பருவப் பெண்களுக்கே சுருதிமிருதிகளின் விதிப்படி மறுமணஞ் செய்விக்கவேண்டுமென்றுந் தருணிமுதலிய முதுக்கைமைகள் தங்கள் சுயேச்சைகொண்டாவது பரேச்சைகொண்டாவது வேறு கணவனை மணத்தல் கூடாதென்றும், ஓர்கால் யாரேனு மிக்கட்டளையைக் கடந்து மீறி நடப்பரேல் அவர்கள் தங்கள் மரபுடன் கொள்ளல்கொடுத்தலாதிய சம்பந்தங்களற்றுக் குலப்பிரஷ்ட ராதற்குரிய ரென்றும் ஒருடம்படிக்கை செய்யப்பட்டு அதுமுதல் நாளதுகாறுங் கிரமமாய் நடந்தேறி வருகின்றது. ஆயின் கைம்மைகள் மறுகணவனை மணக்கவேண்டுவது சுசாதியிலா பிறசாதியிலாவெனில், சுசாதியில் மணத்தலுத்தமம். பிறசாதியில் மணத்தல் மத்திமம், சுசாதியிலேனும் பிறசாதியிலேனும் விதிப்படி செய்யு மணவினையாவின்றிக் கூடுத லதமம். அவ்விம்முவகையி லுத்தமம் நிற்க, மற்ற மத்திம வதமச்செய்கையால் அக்கைமைகளிடத்தில் மகார்களுண்டாயின் சிறப்படைவரோவெனில்,: அவர்கள் சங்கரவினத்துளொருவரா யழைக்கப்பட்டாலும் பூர்வம் சந்திரவமிசக்ஷத்திரிய குலசிரேஷ்டரான திரிதராஷ்டிர மகாராஜனும் பாண்டுபூபதியும்போல் அவ்வவர்கள் தாரதம்மியத்துக்கேற்றபடி சிறப்படைவதற்குத் தடையென்னை? ஆயின் நாவலூர் நம்பிகள் [illegible]குல சிரேஷ்டராய்த் திருவவதாரஞ் செய்து வைதிககுல சிரேஷ்டரான பரவையாரையேயன்றி அவைதிககுல சிரேஷ்டரான சங்கிலியாரையுந் திருமணஞ் செய்துகொண்டதிற் பழியுண்டோவெனில், அத்[illegible]யிரண்டுந் திருவருட்பிரசோதனையால் நடந்துளதாயினும்,

தொந்தலர்கொய்யும் [illegible] பாதுகூர்விழிமையலாலே
பைந்தொடிமடவார்தம்மைப்பார்த்தலாற்பயிலெய்தற்பிற்

சந்தரன்பஞ்சகாலை திதிசேதுணர்மென்போத
லந்தணர்கீழ்களாவர்கீழ்களந்தணர்களாவர்.

என்ற வான்றோர்வாக்கியஞ் சான்றாயிருத்தலையுணர்க் தடங்குக.

இம்மட்டில் லௌவை யெம்முன்னே "நாட்டார்கஞ்சாகுலக்காட்டார்" என்றோதிய தனியனைப்பற்றி நடாத்திவந்த சம்பாஷணையி னிரண்டாவது பிரிவினீற்றில் (ஒருவாற்றானுஞ் சேக்கிழார்சுவாமிகள் தமது மரபினராகப்பதின்மூன்று திருத்தொண்டர்களை யமைத்தாரெனல் பொருந்தாது.) என்றும், (இனிக் கையெழுத்துப் பிரதியாய்ப் புராதனத் திருத்தொண்டர் புராணமொன்று வெளிவரின் அது மின்னுமுள சில பாப்புரட்டுகளும் பாடபேதங்களும் யாதாமோ வறிகிலம்.) என்றுங்கூறியதால் அத்தகைய திருத்தொண்டர் புராணத்திற்கும் இக்கா லச்சிட்டுவழங்கிவரும் திருத்தொண்டர் புராணத்திற்கும் வித்தியாசங்கொண்டுள்ள பாவினங்களினும் பாப்புரட்டுகளினும் பாடபேதங்களினும் சிலவற்றையெடுத் தியம்பமெய்ப்பிக்க உம்மாற் கூடுமோவெனின், அந்நான்காம்வருணத் திருத்தொண்டர் புராணத்தன்றி யேனைய முதன்மூவருணத் திருத்தொண்டர் புராணத்தினும் இவைகட்கு முதனூலாகிய நம்பியாண்டார் நம்பிக ளந்தாதியினுஞ் சில வெடுத்து மெய்ப்பிக்கிறோர் கையெழுத்துத் திருத்தொண்டர்புராணம் (சாலிவாகன சகனூ கஎ௫கஎ-ல் நிகழும் விகாரிஞு தைமீ அஉ சோமவாரம் சீர்காழி-அமிர்தலிங்கதேசிகரால் எழுதி நிறைவேறிற்று) என வதனீற்றிற் கண்டுள்ளபடி. இதற்குநூற்றுப்பதினேழாவது வருடத்திலெழுதிய பிரதியாய்க் கிடைத்தமையால், அதில் இதல்களா லாங்காங்கு சிதைந்துஞ் சிந்தியுமுள பாடல்களும் அவற்றினடிகளுந் தவிர்களும்போக ஏனையவற்றுள் மேற்கூறிய தனியனில் "இக்கம்பசெகிஞ் சுவர்போற்காட்டாதபலகாட்டிய" கொள்ளையிற்காலை வெறிக்கேட்டான் மறந்தொன்றை மாற்றிமற்றொன்றைநக்கெடுத்தனனே." என்றுள்ளபடி யவ்வெண்மரோடைவராகிய பதின்மூன்று வேளாண்குலத்தரென வுள்ள திருத்தொண்டர் தரத்தினைப்பற்றி மாத்திரம் நம்பியாண்டார் நம்பிக ளந்தாதியாகிய முதனூலையுங்காட்டி மெய்ப்பிக்கப்புகுமிடத்து, இளையான்குடி மாறநாயனார் புராணம் கவி-க அடி-கூ-மூராதனும் (நம்பும் வாய்மையின் மிகுமுது நற்குடர் தவத்தினால்) எனவும், நூதனம் (நம்புமவாய்மையின்மேருத்திர நற்குலஞ்செய்தவத்தினால்) எனவும், விறன்மிண்ட நாயனார் புராணம் கவி - ௪ - அடி-௪-பு-ம் (அப்பொற்பதியினிடைச் சைவவாய்மையோங்கவவதரித்தார்) எனவும், நூ-ம் (அப்பொற்பதியினிடை வேளாண்குலத்தை விளக்கவவதரித்தார்) எனவும், மானக்கஞ்சாற நாயனார் புராணம் கவி-எ-அடி-௪-௩-முறையே பு-ம் (அப்பதியிற் புவியாளுமரசர் சேனாபதியாம்) எனவும்,

நூ - ம் "அப்பதியிற்குலப்பதியாயரசர்சேனாபதியாம்" எனவும், பு - ம் "மெய்ப்பொருளையறிந்துணர்ந்தார் விழுமியவாக்தவத்தோர்க்கு" எனவும், நூ - ம் "மெய்ப்பொருளையறிந்துணர்ந்தார்விழுமியவேளாண்குடிமை" எனவும், அரிவாட்டாயநாயனார் புராணம் கவி - ௨ - அடி - ௨ - பு - ம் "மிக்கசெல்வத்தர்மேதகுசீர்த்தியார்" எனவும், நூ - ம் மிக்கசெல்வத்துவேளாண்டலைமையார்" எனவும், திருநாவுக்கரசுநாயனார் புராணம் கவி- கஉ - அடி - ௩ - ௪ - உ - முறையே பு - ம் "விலக்கின்மறையொழுக்கத்தின்மேதக்கநிலையானர்" எனவும், நூ - ம் "விலக்கின்மனையொழுக்கத்தின்மேதக்கநிலைவேளாண்" எனவும், பு - ம் குலத்தின்கணரும்பெருமைக்குறுக்கையர்தங்குடிவிளங்கும்" எனவும், "நூ - ம் "குலத்தின்கண்வரும்பெருமைக்குறுக்கையர்தங்குடிவிளங்கும்" எனவும், பு - ம் "முன்றுகவொத்தகுலமுதல்வர்மூதறிவுடையார்" எனவும், நூ - ம் "முன்றுகவொத்தகுலமுதல்வேளாண்குடித்தலைவர்" எனவும், ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயனார் புராணம் கவி - ௫ - அடி - ௨ - பு - ம் "பொன்னிநாடர்க்குப்புகலிடமாயபொற்பினதால்" எனவும், நூ - ம் "பொன்னிநாட்டுவேளாண்மையிலுயர்ந்தபொற்பினதால்" எனவும், மூர்க்கநாயனார் புராணம் கவி - ௨ - அடி - ௨ - பு - ம் "தம்பற்றுடையநிலையாளர்தம்மிற்றலைமைசார்ந்துள்ளார்" எனவும், நூ - ம் "தம்பற்றுடையநிலைவேளாண்குலத்திற்றலைமைசார்ந்துள்ளார்" எனவும், சாக்கியநாயனார் புராணம் கவி - உ - அடி - க - உ - பு-ம் "மாளாதவளச்சங்கமங்கையின்மெய்தகவெனுநற் - கோளார்செய்தவத்துதித்துக்கோளில்பொருடெரிந்துணர்ந்து" எனவும், நூ - ம் "தாளாளர்திருச்சங்கமங்கையினிற்றகவுடைய - வேளாளர்குலத்துதித்தார்மிக்கபொருடெரிந்துணர்ந்து" எனவும், சத்திநாயனார் புராணம் கவி - ௨ - அடி - க - பு-ம் "வரிஞ்சியூரினில்வாய்மையுக்தூய்மையும்" எனவும், நூ - ம் "வரிஞ்சியூரினில்வாய்மைவேளாண்குலம்" எனவும், வாயிலார்நாயனார் புராணம் கவி - ௩ - அடி - உ - பு - ம் "தொன்மைநீடியதூயவர்சாதியும்" எனவும், நூ - ம் "தொன்மைநீடியசூத்திரத்தொல்குலம்" எனவும், முனையடுவார்நாயனார் புராணம் கவி - ௨ - அடி - க - பு - ம் "விளங்கும்வண்மைமிகுமப்பயன்வென்றித்தானைக்கொருமுதல்வர்" எனவும், நூ - ம் "விளங்கும்வண்மைமிக்குள்ளவேளாண்டலைமைக்குடிமுதல்வர்" எனவும், செருத்துணைநாயனார் புராணம் கவி - உ - அடி - க - பு - ம் "சீரின்விளங்குமப்பதியிற்றிருந்தாமொழுக்கின்றலைநின்று" எனவும், நூ - ம் "சீரின்விளங்குமப்பதியிற்றிருந்துவேளாண்குடிமுதல்வர்" எனவும், கோட்புலிநாயனார் புராணம் கவி - க அடி - க - பு - ம் "நலம்பெருகுஞ்சோணாட்டுநாட்டியத்தான்குடிநீடு" எனவும், நூ - ம் "நலம்பெருகுஞ்சோணாட்டுநாட்டியத்தான்குடிவேளா

ண்" எனவும் வருவனவற்றாலுணர்க. இவைகட்கு முறையே நம்பியாண்டார் நம்பி திருவந்தாதி

இயலாவிடைச்சென்றமாதவர்க்கின்னமுதாவிதைத்த
வயலார்முளைவித்துவாரிமனையலக்காலறுத்துச்
செயலார்பயிர்விழுத்திங்கறியாக்குமவன்சேழுநீர்க்
கயலார்இளையான்குடியுடைமாறனென்கற்பகமே.

எனவும்,

பேசும்பெருமையவ்வாரூரனையும்பிரானவனை
யீசன்றனையும்புறகுதட்டென்றவனீசனுக்கே
நேசனெனக்குப்பிரான்மனைக்கேபுகநீநெறிதென்றல்
வீசும்பொழிற்றிருச்செங்குன்றமேயவிறன்மிண்டனே.

எனவும்,

கல்சமுலைக்கன்னிகாதற்புதல்விகமழ்குழலை
நலஞ்செய்தவத்தவன்பஞ்சவடிக்கிவையநல்கெனலு
மலஞ்சமெனக்கருதாதவர்கூந்தலரித்தளித்தான்
மேலைசெய்மதிற்கஞ்சைமானக்கஞ்சாறனெனும்வள்ளலே.

எனவும்,

வள்ளற்பிராற்கமுதேத்திவருவோனுகலுமிங்கே
வெள்ளச்சடையாயமுதுசெய்யாவிடிலென்றலையைத்
தள்ளத்தருமென்றுவாட்பூட்டியதடங்கையினன்கா
ணள்ளற்பழனக்கணமங்கலத்தரிவாட்டாயனே.

எனவும்,

கற்றவனல்லூர்ச்சிவன்றிருப்பாதந்தன்சென்னிவைக்கப்
பெற்றவன்மற்றீப்பிறப்பறவீரட்டர்பெய்கழற்கு
முற்றவனுற்றவிடமடையாரிடவொள்ளமுதாத்
துற்றவனூர்திருவக்கரைசெல்லுந்தூமணியே.

மணியினைமாமறைக்காட்டுமருந்தினைவண்மொழியாற்
றிணியனநீள்கதவந்திறப்பித்தனதென்கடலிற்
பிணியனவன்கன்மிதப்பித்தசைவப்பெருந்திக்கே
யணியனநாவுக்கரையர்பிரான்றனதுருத்தமிழே.

எனவும்.

கொற்றத்திறலெந்தைதந்தைதன்றந்தையெங்கூட்டமெல்லாந்
தெற்றச்சடையாய்நினதடியேந்திகழ்வன்றொண்டனே

மற்றிப்பிணிதவிர்ப்பாவென்றுடைவாளுருவியக்கோய்
செற்றுத்தவிர்கலிக்காமன்குடியேயர்சிர்க்குடியே.

எனவும்,

தண்டலைசூழ்திருவேற்காட்டூர்மன்னன்றருசுவற்றுத்
தொண்டவல்லாயம்வன்குதரைவென்றுமுன்கொண்டபொருள்
முண்டநன்னீற்றனடியவர்க்கீபவன்மூர்க்கனென்பர்
நண்டலைநீரொண்குடந்தையின்மேவுநற்குதனையே.

எனவும்,

ஆடனவாடையன்சாக்கியன்மாக்கற்றடவரையின்
மகடனந்தாக்கக்குழைந்ததின்றோள்வெண்கம்பர்செம்பொன்
றிகழ்தருமேனியிற்செங்கலெறிந்துசிவபுரத்துப்
புகழ்தரப்புக்கவனூர்சங்கமங்கைபுவனியிலே.

எனவும்,

கிரிவில்லவர்தம்மடியரைத்தன்முன்புகழ்மைசொன்ன
திருவில்லவரையங்காவிரிவோன்றிருந்தாரைவெல்லும்
வரிவில்லவன்வயற்செங்கழுநீரின்மருவுதன்ற
தெருவில்விரைகமழுந்தென்வரிஞ்சைத்திகழ்சத்தியே.

எனவும்,

மாறுவருனரன்றன்னைமனவாலயத்திருத்தி
யாறுவறிவமொளிவிளக்கேற்றியகமலராம்
வீறுமலரளித்தன்பெனுமெய்யமிர்தங்கொடுத்தான்
வீறார்மயிலையுள்வாயிலானென்றுவிளம்புவரே.

எனவும்,

என்றுவிளம்புவர்நீதியன்முனையடுவோ
னென்றுமமருணழித்தவர்க்காக்கூலியேற்றெறிந்து
வென்றபெருஞ்செல்வமெல்லாங்கனகன்மேருவென்னுங்
குன்றம்வளைத்தசிலையான்றமர்க்குக்கொடுத்தனனே.

எனவும்,

கழிநீள்கடனுஞ்சியின்றூர்க்கிருந்தகடிமலரை
மொழிநீள்புகழ்க்கழற்சிங்கன்றன்றேவிமுன்மோந்தலுமே
யெழிலீன்குழிழ்மலர்மூக்கரிந்தானென்றியம்புவராற்
செழுநீர்மருகனன்றூட்டமர்தந்தைச்செருத்துணையே.

எனவும்,

பெற்றமுயர்த்தோன் விரையார்க்கலிபிழைத்தோர்தமது
சுற்றமறக்குக்கொழித்திருக்காட்டியத்தான்குடிக்கோன்
குற்றமறக்குகங்கோட்புலிகாவற்குரிசிலருள்
பெற்றவருட்கடலென்றுலகேத்தும்பெருந்தகையே.

எனவும் வருவனவற்றாலறிக. இதுகாறு மிவ்வந்தாதிக்கு மப்புராணங்கட்குமுள்ள பாக்களினது வித்தியாசங்களைப்பற்றிக் கூறினும். இனி யிவ்விரண்டிற்குமுள்ள பாப்புரட்டுகளைப்பற்றியும் பாடபேதங்களைப் பற்றியும் சிலகூறுவாம். அந்தாதி கவி - 40-அடி-3-புராதனம் "பிணையுங்கொட்ட ரவை யின்பேரமைத்தோளிரண்டும்" எனவும், நூதனம் பிணையுங்கொத்த கட் சங்கிலிபேரமைத்தோளிரண்டும்." எனவும், கவி - 69 - அடி-1-பு-ம் "தருமணக்காதலன் வியவே நால்போனசங்கிலிபால்." எனவும். நூ - ம் "தருமகட்பேசிசென்வியவே நால் போனசங்கிலிபால்." எனவும், ஏய ர்கோன் க[illegible]காமநாயனார் புராணம் கவி - 215 - அடி - 4 - பு-ம் சிந்தை விரும்புமகட்பேசி விடுத்தார்சிலருஞ் சென்றிசைத்தார்" எனவும், கவி - 216 - அடி - 2 - 3 - 4 - பு - ம்.

ஏதமெய்தாவகைமகளிர்க்கிசைத்துமன்றலியற்றநா
ம தங்கிழைத்தான்போன்றிறப்பச்செப்பிமுடித்தாருடனிறந்தார்
மாதரரரைப்பெற்றார்மற்றதனைக்கண்டுமனமருண்டார்;

எனவும், நூ - ம்.

ஏதமெய்தாவகைமொழிந்துபோக்கவவராங்கெய்தாமுன்
நீதங்கிழைத்தேயிறந்தான்போற்செல்லவிடுத்தாருடன்சென்றார்
மாதரரரைப்பெற்றார்மற்றதனைக்கேட்டுமனமருண்டார்.

எனவும், கவி-உகஎ-அடி-கஉ-பு-ம்.

தையலார்சங்கிலியார்தந்திறத்தேசடத்தத்தகாவினையை
யுய்யவேண்டுநீர்வுடையாருற்றதுதெரன்றங்குலகறிய.

எனவும், நூ-ம்.

தையலார்சங்கிலியார்தந்திறத்துப்பேசத்தகாவார்த்தை
யுய்யவேண்டுநீர்வுடையார்கூறாயாரென்றங்குலகறிய.

எனவும் வருவனவன்றி, ஏனைய புராணங்கட்கேறும் பாடபேதங்கள் பலவாயுள்ளவாதலின் இவ்வளவும் விரியுமென்றஞ்சி இம்மட்டில் நிறுத்தினும், அவற்றை யிவ்விவ்விரு மப்புராதனங்களிற் காண்க.

இதுகாறுங் கம்பரென்னுங் கவிஞர் வேளாளர் தரத்தைக் குறித்துப் பாடிய திருக்கைவழக்கென்னு நூல் அரங்கேற்றன் முன்னிலையில் விளைந்த

சம்பாஷணைகளின் விரியை இனி தொகுத்துக் கூறுமிடத்துக் குன்றை முனிவராகிய சேக்கிழார்சுவாமிகள் நாவலூர் நம்பிகளருளிய திருத்தொண்டத்தொகைப் பதிகத்தை முதனூலாகக்கொண்டு நாரையூர் நம்பிகள் வகை பெறவோதிய திருவந்தாதிக்கிணங்கவிரித்துத் திருத்தொண்டர்புராணம் பாடினரென்பதூஉம், அத்திருத்தொண்டர் புராணத்தில் தனித்திருத்தொண்டராகத்து மூவருள் மரபுகுறித்திராத பல திருத்தொண்டர் வரலாற்றினை யாய்ந்து கம்பரவ் வேளாளர் திருக்கைவழக்கத்தில் எண்மரையும் புகழேந்தியார் செங்குந்தர் திருக்கைவழக்கத்தில் பதின்மரையுமமைத்தனரென்பதூஉம், இவர்கட்குப் பிற்காலத்தினர் அவ்வேளாண் டிருத்தொண்டரெண்மரோ டைவரைக்கலந்து ஆகப்பதின்மூவரையுந் திருத்தொண்டர் புராணத்திலேற்றி அதற்காதாரமாக உபமன்னியர் பக்தவிலாசம் அகத்தியர் பக்தவிலாசம் திருத்தொண்டர் புராணசாரம் திருத்தொண்டர் புராணவரலாறு முதலியனசெய்து முறையே உபமன்னியமுனிவர் அகத்தியமுனிவர் உமாபதி சிவாசாரியா ரியற்றியதெனக் கற்பித்துவைத்தன ரென்பதூஉம், கமலினியா ரனிந்திதையா ரவதாரமாகிய பரவையார் சங்கிலியாரென்னு மெமதம்மைய ரிருவரும் உமாதேவியாருடைய மதிக்கருணை பெற்றவராகலின் இவருள் பரவையார் யாதொரு நாயகனையு மணவாது நித்திய கன்னியரான உருத்திரகணிகை மாருதிக்கும் வைதிககுலத்தி லவதரித்திருப்பச் சங்கிலியா ரிவ்வுருத்திர கணிகைமார்க் கதிதேவதையாகிய கங்கையார் வரபக்களாய் வேளாளரெனச் சொல்லுகின்ற அவைதிககுலத்தி லவதரித்திருப்ப எமதப்பராகிய நாவலூர் நம்பிகளும் சிவபிரானுடைய மறக்கருணை பெற்றவராகலின் தாம் ஆதிசைவ வேதியர்குலத்தி லவதரித்துந் தமதுகுலவிதிமாறி அவ்விருவரையுந் திருமணஞ்செய்தன ரென்பதூஉம், அவ்விருவரில் தாய்தந்தையராற்கொடுக்க நிச்சயித்துச்செய்த மணமகனிறக்க வைதவ்வியமடைந்து மங்கலநாணு மிழந்தவரான சங்கிலியாரை அந்நாவலூர் நம்பிகள் மணந்தது இவ்வியனுலக நகும் வழக்கேயன்றி வைதவ்வியமடையினு மங்கலநாணிழவாது நிற்குங் கன்னிகையை விதிப்படி மணஞ்செய்துகொள்ளுதல் இவ்வியனுலக நகும்வழக்கன்றென்பதூஉம் சித்தமாயின.

33. இங்கே கம்பருக்கும் அஞ்சனாட்சிக்குமுள்ள நட்பு இவ்வாராகத்தான்பாடிய விராமாயணத்தை அரங்கர் கோயிலின்முன் அரங்கேற்றச்சென்றபோது அங்கிருந்த வைணவரவரைநோக்கி உமது குமாரன் அம்பிகாபதியும் சிறந்த வித்துவானாகையால் அவன் கையொப்பமும் வேண்டுமென்ன அதற்கவர் "முன்னே பிறந்தகாதைப்பார்க்கிலும் பின்னேமுளைத்தகொம்புவலியுடையதல்லவா" என்றெண்ணித் தன்னிடத்துள்ள கற்றுச்சொல்லிகளில் இருவரையனுப்பி அவனை வருவித்துக் கையொப்பங்கே

ட்க அவனிக்காவியத்தில் எனக்கென்ன வாஸ்பதமிருக்கின்றதென வினவ அப்படி வினவியோன் மழலைச்சொன்மாறாத வோர்மகவாகி ஆறுடையபின் ளையாளைப்போல் ஆண்டொருமூன்றேயுள்ளானாய் அவ்வாண்டிலேயே வப்பிள்ளையாரைப்போல் அருந்தமிழ்பாடும் பெருந்தகையாளனுமாயிருந்தமையால் அவ்விராமாயணத்துள் சளசள-களகள-கொளகொள-கிளுகிளு-என வீறுடுக்கொலியாய்வரும் பாடல்களைக்கூற அதற்கவன் சந்தோஷித்து நாம் கையொப்பமும் அல்லது சாற்றுக்கவி கொடுப்பது விசேஷமல்லவென்று தோத்திரமாக "கம்பனுடையுமை" என்னுஞ்செய்யுளைக் கூறினனென்றாற் போல, இவ்வஞ்சனுட்சியும் கம்பனையு மவர்காவியத்தையும் வெகுவாய்க் கொண்டாடி அக்காவியத்தில் தனக்குமோராஸ்பதமிருக்கக்கேட்டு ஸ்தோத்திரமாக "அம்பராவணிசடை" என்னுஞ் செய்யுளைக்கூறினனாம் ஆனால் இல்லைவாழுந்தணரும் திருநறுங்கொண்டைச் சைனரும் மாவண்டூர்ச்சருமானும் கையொப்பத்தோ டொழிந்தார்களாம். ஆ! ஆ! இதுவியப்பினும் வியப்பு: இப்படி யொவ்வொருவரும் தங்கட்கோ ராஸ்பதமுளதோவென்று கேட்க அவருண்டென் றுகூறியவற்றுள் அவர்களடைந்த கீர்த்தியென்னையோ? அமணதேவர்களை யாராதிப்பவரென்றும், இரும்படிக்கு மிழிதொழிலரென்றும், நிலையற்ற நெஞ்சினரென்றும், எதுமறியா விளம்பிள்ளையென்றும் அவ்வவர்கள் சமயாசாரத்தையுஞ் சாதித்தொழிலையும் மூதறிவின்மையையும் இழிவுச்சிறப்பாயெடுத் தேசியதேயன்றோ? இஃது அழுவனை யூரடிமைப்பயலே! ஆயனையாமேக்கிப்பயலே! ஒச்சனை யுடுக்குத்திப்பயலே! மங்கலியை மயிர்பிடுங்கிப்பயலே! என் றென்னுதல் போலன்றோ? இவ்வாறு தங்கட்கக் காவியத்தில் ஆஸ்பதமிருக்கக்கண்டு கையொப்பமுந் துதிகவியுஞ் செய்தனோர் (அக்காவியம் சைவேதிகாசமாயிருப்ப அதனை வைணவேதிகாசமாக்கவும் அவரையு மம்மதத்தவரெனச் சாதிக்கவும் எத்தனையோ துதிகவிகளும் பாயிரக்கவிகளும் அதற்கேற்றபடி பாடிவைத்ததன்றிக் கம்பர் அரங்கநாதர் வேண்டுகோளால் சடகோபரந்தாதியும் பாடியதாகவொன்று பாடிவைத்தபடி) ஒவ்வோர்சாற்றுக்கவியும் பாடியதாக அமைக்காது விட்டதற்குக் காரணம் யாதோவறிகிலம். இவ்வுலகி லிக்கால் ஓரவதானமுஞ் செய்யவறியாதான் அட்டாவதானியென்றும், ஓர்வண்ணமுமோதவறியாதான் வண்ணக் களஞ்சியமென்றும், ஓர் தமிழையு முணர்ந்தறியாதான் முத்தமிழ்க் கவியென்றும், ஓரிலக்கணமுங் கேட்டறியாதான் பஞ்சவிலக்கணியென்றுந் தமக்குத்தாமே பெயர்வகுத்துக் அவ்வித்தலுக்கேற்ப அவரையொத்தசிலரால் அளவற்ற சாற்றுக்கவிகளைப்பெற்றும் அளவற்ற சாற்றுக்கவிகளை அவ்வவர்க்குத் தாம்கொடுத்தும் அசாசனப்பிரக்யாதி யடைகின்றார்களே; இப்பக்கையிலேயே யெல்லாருமும் வல்ல இக்கம்பனாருக்கு நாலொரு சாற்றுக்கவியேனும் பாடி நாட்

டிவைக்கலாகாதா? அன்றியும் விநோதரசமஞ்சரி யென்னும் புத்தகத்திற் கண்டுள்ளபடி பொற்களந்தை புகழேந்திப்புலவர் இக்கம்பருக்கு நண்பராய்த் தாம்பாடிய நளவெண்பாவிற் பல துராக்ஷேபனைகள்செய்த கூத்தருக்குப் பகைவராயிருக்க, எனவணைத் திருவரங்கத்து வைணவர் அவரிடங் கையொப்பம் வாங்கிவரும்படிக்குக் குறித்திலர்? மறந்தனர்போலும்: அல்லது சங்கமிருந்த பாண்டிநாட்டுச் சமஸ்தான வித்துவானுமிருந்து, பின்னரந் நாடுமுதலிய வெல்லாநாடுகளுக்குந் தலையாய சோழமாநாட்டுச் சமஸ்தானவித்துவானுமாகி, கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய கூத்தருக்குக் கவின்றுணைவராயிருந்தனராகலின்: இவர் பள்ளிக்குப்பத்துக் கம்பட்ட வுபாத்தியாயரென்பதுபோல உழவர்நத்தத்திற் கோச்ச வுபாத்தியாயரா யிருத்தலைப்பற்றிக் கையொப்பங்கிடைத்தலரிதென்று கைவிட்டனர் போலும். இவையெல்லா மிம்மட்டில் நிற்க - இக்கம்பர் தான்பாடிய மும்மணிக்கோவையை வேளாளப்பிரபு அலக்ஷியஞ்செய்து கிழித்துத் தன்முகத்தெறிந்த போது, இன்றோடு நமக்கு மிவர்க்குமுள்ளசம்பந்தம் அற்றுப்போய்விட்டதே இனியெங்குச்சென் றெவ்வாறு பிழைப்போம் எனத்துக்கித்த தெற்றினுக்கு? முன்னர் பாண்டியதேசாதிபதி சந்தோஷித்து இத்தகைய வித்வசிரோன்மணி கால்நடையாய்ப் போகவரவிருத்தல் புகழல்லவென் றபிமானித்து யானைத்தந்தத்தால் விசாலமான தொட்டிசமைத்துக் கணைக்குப் பொற்றகடு சித்திரித்து வேய்ந்து அடியிலே நீலரத்தினத்தாற் கால்கவிடக்து பொருத்தி மரகதரத்தினத்தாற் குமிழ் நிரைத்து மேலுக்கு விசித்திரமாகிய சரிகை முகமற் பன்றுக்கு விரித்துநெருங்க முத்துக்குச்சுகட்டுக் கணையினிருபுறமும் தங்கத்தாற் சிங்கவுருவமைத்து அதற் கதிபதிமாகக் கொத்துவேலைசெய்து கண்ணுக்கு நீலமும் பல்லுக்கு வச்சிரமும் வாய்க்குப் பத்மராகமுமழுத்திக் கொடுத்த விலையுயர்ந்த பல்லக்கும், குடகதேசாதிபதிகொடுத்த சப்தலக்ஷணங்களமைந்த ஒருகடகம் யானைகளும், சிந்துதேசாதிபதிகொடுத்த நூறுத்தமசாதிக் குதிரைகளும், மாளவாடிதேசத்தரசன்கொடுத்த இருபதொட்டகங்களும், காஷ்மீரதேசாதிபதி கொடுத்த ஒவ்வொன் றுயிர மிரண்டாயிரம் விலையேறப்பெற்ற உயர்ந்த பத்துச் சால்வைகளும், ஆந்திரதேசாதிபதிகொடுத்த பல கண்டவாள எருதுக்களும், கூர்ச்சர தேசாதிபதிகொடுத்த வைரத்திருபாணங்களும் முடிவில் சோழதேசாதிபதியாகிய குலோத்துங்கனால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற விலையுயர்ந்த பட்டாங்கனும், சங்குசக்கரக்கடுக்கனும், நவரத்தினக்கண்டியும், வச்சிரப்பதக்கமும், ஆணிமுத்துமாலையும், தங்கக்காப்புகொலுசும், எங்கேபோய்விட்டன? ஒவ்வொன்றைத் தனித்தனி விற்றுச் சீவித்தாலும் சாங்காலமளவுங் குறைவில்லையே; அன்றியும் பலவகை நத்தக் கிராமாதிபதியாகிய அவ்வேளாளப்பிரபு வருடந்தோறுங் கொடுத்துவரும் பத்து ரசை

சன்னைச்சம்பாதெல் பிராணன் போமளவு மிருக்கின்றதே; அவர் மஹாரா சாக்கன் பவர்முன்னிலையில் இவர்க்குத் தந்தத்தோகைக் கொடுத்தவதனை என்னகோப மிருந்தபோதிலு மீட்டுக்கொள்ளுவரா? ஓ நல்லறிவிற்சிறந்த நண்பர்களே; இப்படிக்கெல்லா மிக்கம்பருக் குண்டாகியுள்ளனவாய்ப் பலரால் பிதற்றியவருஞ் சரிதைகளை யுய்த்துநோக்குமிடத்தில், ஆங்கிலேய 1891-வது வருடம் திராவிட பாஷையிலு மாங்கிலேய பாஷையிலுந் தேர்ச்சிபெற்று B.A. முதலிய பட்டங்களடைந்துள்ளவொருவரால் "அமரம்பேடு வீராசாமிசெட்டியார் கம்பர் சரித்திரத்தை விநோதரசமஞ்சரி யென்னும் புத்தகத்தி லெழுதியிருக்கிறார், அது வழிதே போது போக்குவார்க் குபயோகமாக விநோதமா யெழுதப்பட்ட தொன்றன்றி உண்மை யென்று கொள்ளற்க." என்றோர் பரீக்ஷைப்புத்தகத்திற் பதிப்பித்தபடி, நல்லாம் பொய்யேயன்றி மெய்யென்பதற்கு ஒருவாற்றானுஞ் சான்றின்மை யறிக.

34. இச்செய்யுளொன்றனைக் கூத்தர்முதலின் மறத்தாற்றானும் பின்ன றறத்தாற்றானு மாற்றிக் கூறியதற்கே இங்ஙனமாக-இதற்குக்காதை கம்பரென்பவர் முன்னோர் கைக்கோளன் மனைவியால் களவுப்புணர்ச்சிசெய்யக்கருதிச்சென்று அவள் கணவனோர் குறுக்கடிகோண் டடிக்க நேர்ந்தபோது பாடியதெனப் பிதற்றிய பாடலுக்கொப்ப, அவரே மற்றொருகால் வலைஞன்வீட்டிலு மதுகருதிச்சென் றகப்பட்டுக் கொண்டபோது பாடியதெனப் பிதற்றி,

இருளையிருள்விழுங்கிவெவ்விட முங்கீதான்று
திருவிழியுங்கோல்வழியேயேக - வருமிரவில்
வந்தூண்டுசேர்ந்ததில்லைமாலேயல்லிமலே
யந்தமனையுந்தன்மனையே.

எனப் பின்னிரண்டடியையும் வேறுபட மாற்றிவழங்குவர். இதன் முன்னிரண்டடிக்கும் பின்னிரண்டடிக்கு முள்ளசொற்களை பொருட்களைவகனைத் தாக்கிப்பார்க்க, அக்காதையின் சம்பந்தம் துலைதூரமாதலை ஆன்றவறிவுடையோ ராய்ந்துதெளிக. ஆயினுமக் கம்பரானவர் களவுப்புணர்ச்சியைக் கருதிக் கைக்கோளன் வீட்டினும் வலைஞன்வீட்டினு நுழைந்து. அவ்வவ்வீட்டின் றலையரா வறையப்பட்டாரென்பதும் ஒரு புகழோ? ஆனால்,

செங்கெல்லாவாயசெழுமுளை மற்றுமச்
செந்நெல்லேயாகிவிளை தலா- லந்நெல்
வயணிறையக்காய்க்கும்வளவயலூர
மகனறிவுதந்தையறிவு.

என்ற வான்றோர்வாக்கின்படி, அவர்தந்தை விதவைகளேயராயிருந்த சாம்பிரதாயத்தைக் கைவிடாமல் வியபசாரிகளேயரா யிருந்தன ரென்பதை விளக்கிப் புகழ்ந்ததுபோலும். அந்தோ! அவர்க்கெங்கு மிலாச்சிங்காரத்தோடு கற்பித்துவைத்த இரண்டு கட்டுக்கதைகளின் கனமுங் காம்பீரியமும் கமரிற்கவிழ்த்த காராவின்பா லாய்விட்டனவே; இத்தகைய விழிதொழில்களைக் கொண்டதானே ஒருவனை மிகப்பெரியவனெனப் பலகாலும் பலராற் புகழ்ந்துசொல்லுவது! இதுவெகுநேர்த்தி வெகுநேர்த்தி.

35. இச்சரிதையின் விரிவைப் பூர்வம் சைலயபரம்பரை மெய்கண்ட சந்தானம் சிற்றம்பலநாடிக ளாதீனம், நாவினுன் மழுவேந்து ஞானப்பிரகாசவள்ளலா ரருளிச்செய்த "வீரநாராயணர்விஜயம்" என்னு நூலினுட் கண்டுதெளிக.

36. இந்நாட்டினர் தலைகொடுத்தற் கஞ்சினராதலால் நாளதுகாறும் "தலைகொடாமரபினர்" என வழங்குகின்றது, மற்றைய நாட்டினரோவெனில் மணவினையாதிகளிற் சம்பந்தங்களைப் பெறாது திருமலைநாயக்கன் பட்டினத்திற் கருகே தங் குலவொழுக்கங்களிற் குன்றாது தனியே யிருப்பவரென்றறிக.

37. இதற்குமு னச்சிற் பதித்துள்ள பிரதியினும் கன்னபாரம்பரையினும் சிக்காதன வருவாயிருந்த சிரங்கள் யாவும் அவ்வவற்றி னுடல்களையொட்டிக்கொள்ளுதற்கெழுமாறு "எழுப்பெழுபது" என வேறோர் பிரபந்தம் திருவாய்மலர்ந்தருளியதாகப் பதித்தும் வழங்கியுமிற்றலால், யாமுமதனை முன்னரோரோவிடங்க[illegible]ல் வழிபடலாயினேம். ஆலோசிக்குமிடத்துக் கூத்தராது வேண்டுகோளுக்கும் அச்சிரங்களின் றொகைக்கும் இச்செய்யு ளொன்றே யநுகரணமாகின்றதால், இதனாலேயே யச்சிரங்கள்யாவுமெழும்பிப் போய்த் தத்தமுடல்களோ டொட்டிக்கொண்டன வென்பது திண்ணம். அன்றியுமக் கூத்தர் கட்டளைக் கிணங்கிப் பன்னூட்டினர் சிரங்கொய்த நாளில் அவர்க்கன்னியனிய ஓர் வன்னியனும் பெரும்புகழ்பெறுமாறு தனது சிரங்கொய்து தர அதுவுமத் தொகையுட்கலந்து பின்னரெழாமையின் அதற்கென வேறோரெழுப்பெழுபது பாடி அதனையுயிர்ப்பித்தனரெனவும், இவ்வா றுயிர்த்தெழுந்தோர்யாரும் அவ்வரசின்கண் பல வெகுமதிகளும் விருது[illegible]ப்பெற் றனந்தச் செருக்குற் றுடியபோது அக்கூத்தர் "களிப்பெ[illegible]பது" என்றோர் பிரபந்தமும் பாடினரெனவும் வழங்குவர். இவையன்றித்தும் "உலகாய்க்கொரேவழி ஊர்காய்க்கோலவழி" என்னும் [illegible]றையிற்பேச்சு சாட்சியுமிக்க" எனவும் வழங்கும் பழமொழியும் உறுதிப்படுத்தாவ.

38. இக்கங்கணமொன்றே சயபூஜிதகங்கணம் பராதூஷணகங்கணம் என விருவகைத்தாகி, அவ்வேளாளருள் சற்சூசராயுள்ளோர் சயபூஜித கங்கணத்தையும் துற்சூசராயுள்ளோர் பராதூஷண கங்கணத்தையுமேற்று நடத்தியுள்ள காரியங்களைக் கூற, ஆதிசேடனைப்போலாயிரநாக்களைப் படைத்திலமையா. எழுதவென்றாலோ வெண்ணிலவான வேடுகளிலு மடங்கா. இருந்து மற்றவைகளை எண்ணிடவென்றாலும், உள்ள முடம் பேலாங்கொள்ளினும் போதா. அவற்றுள் மறப்பெனும் பகைவன் வாய் மடுத்தமை போக எமது நெஞ்சுள் நின்றனவற்றை இவ்வத்தாரண்யத்தில் இதற்கு முன்னும் பின்னு மெடுத்துக்காட்டிய சிற்சில காரணகாரிய முகத்தானே தெள்ளிதின் விளங்கியுள்ளே மாயினும், சற்சூசருடைய சய பூஜித கங்கணம் இவையிவை யெனவும் துற்சூசருடைய பராதூஷண கங்கணம் இவை யிவை யெனவும் தெள்ளியோ ரறிந்துகொள்ளுமாறு இங்ஙன மெம்மாற் கூடியவளவிற் பகுத்துக்காட்டுதும். முதலாவது சற்சூசருடைய சயபூஜித கங்கணம் - இதிகாசாதியிறைமைகொணூல்களில் - தங்குலச்சிறைத்தகைபெறு திறவியும், நிகண்டாதிகளாய் நிகழ்கருவி நூல்களில் - வைதிகப்பாலராய் வரைந்துவிளங்கியும், நாற்குலக்கடையாய் நணுனு றகாணி - முக்குலக்கடையாய் மொழிந்து நூலியற்றியும், தொண்டருண் மறையோர் தொகைக்கிணையாகி - மிண்டவந்நூற்பா வினிதிசில் திருந்தியும், மற்றிவைமெய்யா குறவிருவடநூல் - பற்றிலர்செய்த பான்மையாய் விதித்தும், சார்புநூலாகச் சாரம்வரலாறென் - றோர்தில்லைமறையோனு ரைத்ததென்றுநற்றியும், ஒதிவைமுதலா வுள்ளபற்புதுமையின் சாதனமாயிரு சதகநிருமித்தும், இப்படிப் பல பத்தியரூபங்களிற் புனைதல் புரட்டல் புதுக்கல் முதலியனவற்றைச் செய்ததும் போதாமல்; கத்திய ரூபங்களாய் ஔவையார் சரித்திரமெனவும், அதிலௌவையார் ஓர் பாவின் முன்னிலையில் சோழனுக்குமுன் ஒட்டக்கூத்தரை யவமதித்துப் புகழேந்தியை மதித்தனரெனவும், கம்பர் சரித்திரத்து ளொருபகுதி யெனவும், அதில் கலைமகளாரைக் கம்பர் வருவித்து ஓர் மகிமைகாட்டி சரஸ்வதி யந்தாதி பாடினரெனவும், கம்பரி ராமாணம்பாடி யரங்கேற்றியதெனவும், அதில் கம்பர் கவிக்குமுன் நமது கவி பரிமளிக்காதெனா ஒட்டக்கூத்தர் தாம்பாடிய காவியத்தைக் கிழித்தெறிந்தனரெனவும், ஒட்டக்கூத்தர் சோழனுக்குப் பெண்பேசிய சரித்திரமெனவும், அதில் புகழேந்திப் புலவர் சிறைக்கணிருந்த இழிகுலத்தருக்குக் கல்விப்பயிற்றி அரசன்முன் கூத்தரை அவமானப்படுத்தினரெனவும், புகழேந்திப்புலவர் நளவெண்பா பாடியதெனவும், அதிலாட்சேபஞ்செய்த கூத்தனை கம்பரெதிர்த்துப்பேசி வாய்மூடச்செய்தனரெனவும் இப்படி பலகதைகளைக் கற்பித்து வரைந்து வைத்ததேயாம்.

இரண்டாவது துற்சூசருடைய பராதூஷண கங்கணமோவெனில் - அச் சற்சூசரால் புனைந்தியும் புரட்டியும் புதுக்கியுமுள்ள பத்தியரூபங்களையும் ஒவ்வோர் காதைமுன்னிலையிற் கற்பித்துவைத்த கத்தியரூபங்களையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு, தமக்கினிவருவினைத்தருமான கம்பரையும் புகழேந்தியையும் சிலகாரணத்தால் மறந்தாற்றினாண்ட அறத்தாறுகடவர் வருட்கடவாகிய கூத்தரையும் அவரினத்தரையும் - புறம்பழித்தெங்கும் புலம்பித்திரிதலொடு - புராதன நூல்களிற்பொதித்துவைத்திடுதலும், இசைக்கதை யிசைக்கவி யெடுத்தெறிந்திடுக்கேடு வசைக்கதை கவிகளைவரைந்து வெளிவிடுத்தலும், கைத்தொழிலாம் பேசுகவின்புண்ணியத்ததா - நெய்த்தொழிலதனை நீசமென்றேசலும், ஆன்றோர் பெயரையு மருவ்பெருநூலையும் - சான்றோர்மாற்றித்தம தென்றிசைத்தலும், குலகலங்கடந்தோர் கொள்கையைக் கூறி - நலனுறுமவரையுநாடோறும் பழித்தலும், கூத்தரே முன்னோர்செய்கோதில் பன்னூல்களைப் - பார்த்திடிலக்கணம் பஞ்சினிற் சிதைத்தலும், பொய்க்கோடமைக்குப் பொன்றிமென்றோ - கைக்கோளரென்று கழறவாயுளர்தலும், ஆகிய வித்தகைய புன்றொழில்களை இடைவிடாது நடத்திக்கொண்டிருப்பதோடு; அக்கைக்கோளரைக் காணும்போதும், அவர்களைப்பற்றிப் பேசும்போதும், அவர்களுடைய வரலாறும் பிரபாவமுஞ்சற்றுமறியாத பலரிடத்தில் தாங்களம்மரபினுந்தொழிலினுந்நெறியினுந்நேயத்தினும், கடைபட்டவராயும், பவத்தொழிலினராயும் - புன்னெறியினராயும் - புலையர்நேயராயுமிருந்தும் - முற்பட்டவராயும் - புண்ணியத்தொழிலினராயும் - நன்னெறியினராயும் - நற்சனர்நேயராயுமிருக்குமவர்களைக் கீழ்மக்களென்றும், அவர்களோடு கேண்மைசெய்தல் கூடாதென்றும், இவ்வாறு பலகூறித் தம்மைத்தாமே மேலாக்கிக்கொண்டு; "கற்றனவும் கண்ணகன்றசாயலுமிற் பிறப்பும் - பக்கத்தார்பாராட்டப்பாடெய்துந் - தானுரைப்பின் - மைத்துனர் பல்கிமருந்திற்றணியாத - பித்தனென்றெள்ளப்படும்." என்றவான்றோர் வாக்கியத்திற்கிலக்காகுவர். இவருளும் யாதேனுமோர் முன்னிலையிற் பெருஞ்செல்வமெய்திடப் பெறறோராயின்,

பெருநடைதாம்பெறினும்பெற்றிபிழையார்
ஒருநடையராகுவர்சான்றோர்-பெருநடை
பெற்றக்கடைத்தும்பிறங்கருவிநாட
வற்றொருநடைகீழ்.

என்னுமுதுமொழிக்கிலக்காய் வேறு வேறு நடையினராகித் தம்மைப்பிறர் மதிக்குமாறு பல நூல்களையுங்கற்பித்து வழங்குவர்.

கோடேந்துகலல்குற்பெண்டிர்தம்பெண்ணீர்மை
சேடியர்போலச்செய்தேற்றார் - கூடிப்
புதுப்பெருக்கம்போலத்தம்பெண்ணீர்மைகாட்டி
மதித்திறப்பார்மற்றையவர்.

என்றும்,

மைதீர்பசும்பொன்மேன்மாடமணியழுத்திச்
செய்ததெனினுஞ்செருப்புத்தன்காற்கேயா
மெய்திய செல்வத்தராயினுங்கீழ்களைச்
செய்தொழிலாற்காணப்படும்,

என்றுங்கூறிய பெரியோர் கருத்தை இவர்களறியார்போலும். இப்படி யிவர்கள் தம்மைத்தாமே சிறப்பித்துக்கொள்வதோடு நில்லாது அக்கைக் கோண் மரபினரைக் கண்டபோதுங் கேட்டபோதும் பழைய பகைமை பாராட்டி அவதூறுபேசித் திரியினும், அவர்கள்

கடித்துக்கரும்பினைக்கண்டகர்நூறி
யிடித்துநீர்கொள்ளினுமின்சுவைத்தேயாகும்
வடுப்படவைதிறந்தக்கண்ணுங்குடிப்பிறந்தார்
கூறார்தம்வாயிற்சிதைந்து,

என்னும் பெரியோர் வாக்கியத்தைப் பேணி வழிதேயிருக்கவிருக்க, இவர் களிடைவிடாது செய்துவருஞ் சிறுமை... னளவிலவாம்.

பூர்வம் தில்லைவாழந்தணருளொருவரும் சந்தானகுரவருளொருவராகிய உமாபதி சிவாசாரியார்காலத்தில், அத்தில்லையி லரசாண்டிருந்த திரியம்பகச் சோழராசன் அவரது பத்திமையையும் அதனால் விளங்குந் தெய்வீகத் தன்மைகளையு நன்குணர்ந்து, அவரிடத்தில் தனக்குற்ற மெய்யன்பின் மேம்பாட்டால் சிவிகை-கவிகை-திருச்சின்னம்-சாமரம்-பகற்றீவட்டி-என் னுமிவைகளை விருதாகக்கொடுத்து உபசரித்து வந்தான். அங்ஙனிருக்கு நாள் உமாபதி சிவம் தாமக்காலேற்றுள்ள கட்டளையாகிய ஸ்ரீ நடராசப் பெருமானது உச்சிக்காலபூசையை முடிக்குமாறு அச்சினங்களோடு சென்று முடித்துவிட்டுச் சிவிகை மீதாரோகணித்து, வெண்கொற்றக் குடை நிழற்றவும் திருச்சின்னமூதவும் வெண்சாமரை யிரட்டவும் பகற்றீவட்டி பிடித்துவரவும் தமது மாளிகைநோக்கிச் செல்லுகையில், எதிர்ப்பட் டெழுந்தருளிவரும் சந்தானகுரவரு ளொருவரும் அவதாரச்சிரமியுமாகிய மறைஞான சம்பந்த சிவாசாரியார் அவர்வருகின்ற வாடம்பரத்தைக் கண்

ணுற்று, எனையா பகற்குருடரே! என்றுரைத்துக் கூவினர். அதுகேட்ட உமாபதி சிவம் திடுக்கிட்டுத் திடுமென்று சிவிகையினின்று மிழிந்து தண்டாகாரமாகப் பணிந்தெழுந்து அவரைப் பின்றொடர்ந்து செல்ல, அவரோடும் வார்த்தையாடிக்கொண்டு சென்ற மறைஞான சம்பந்தர்க்குத் தீபனமுண்டாக, அக்கால் தாம் சென்றுகொண்டிருந்த விடம் செங்குந்தர் வீதியா யிருப்பக்கண்டு உமாபதிசிவத்தை நோக்கி, சிவகுமாரானுசர்களாகிய செங்குந்தர்கள் வீதியிதுவாகையால் இவர்களிடத்து நம் பசியைத்தீர்த்துக்கொள்ளுவோமாயின் சிவப்பிரசாதமாகுமென்று கூறி, அங்கு நூற்பாவை விரித்துக்கொண்டிருந்த செங்குந்தர்களிடஞ்சென்று ஆகாரந்தருமின் னென்னக் கேட்டனர். அதுகேட்ட செங்குந்தர்கள் துணுக்குற்று, சுவாமிகளே! தேவரீரடியேங்கள் குடிலுக் கெழுந்தருளின் அருசுவையோடுங்கூடிய வமுதுபடைக்க ஆவலுடையோ மாயினேமென்று கூறினார்கள். அது வினவிய மறைஞானசம்பந்தர் அங்குச் செங்குந்தர்கள் நூல் தோய்ப்பதற்காகக் கொணர்ந்து வைத்திருந்த புல்லரிசிக் கூழினை நோக்கி இதை வார்க்கத் தடையாதென்று வினவ, அதற்கவர்கள் - அந்தோ! இது யாங்கள் நூல் தோய்ப்பதற்குக் கொணர்ந்த உப்பற்ற புல்லரிசிக்கூழன்றோ, அதற்கவர் நீங்கள் கரத்தாற் பரிசித்தயாவும் தேவாமுதத்தினுஞ் சிறந்த சிவப்பிரசாதமாகு மாகையால் இன்னுந் தடைகூறாது முகந்து பெய்யுமென்று கட்டளையிட, அவர்களக் கட்டளையை மறுக்கக் கூடாதவர்களாகி அவ்வாறேமுகந் தவர்கரத்திற் பெய்தார்கள். அதையவ ருண்ணுகையில் அவர் முழங்கையிரண்டினும் வழிந்தகூழை அருகிலிருந்த உமாபதி சிவாசாரியார் தமது கைகளை யேந்திப் பிடித்து மாறிமாறியுண்டனர். அத்தருணத்தி லவ்வழியே யெழுந்தருளிய ஏனைய தீக்ஷிதர்களிற்சிலர் அதனைக் கண்ணுற் றருவருத்துச்செல்ல, அப்பால் ஞானதாசிரியரையரிதிற்பிரிந் தில்லடைந்த உமாபதி சிவம் தமதுவழக்கப்படி மறுதினம் உச்சிக்கால பூசைக்குச் சபைநோக்கிப் போக, முன்னை மறைஞான சம்பந்தரின் முழங்கையால் வடிந்த கூழைக்குடிக்கையிற் கண்ட தீக்ஷிதர்கள் அவரைச்சபைக்குட் செல்லவொட்டாது தடுக்க, உடனேயவர் சிதம்பரத்திற்கடுத்த கொற்றவன்குடி யென்னும் ஊரிற்சென்று வசித்துத் தமதான்மார்த்தமாயுள்ள சபாநாயகரைத் தினமும் மானதத்தாற் பூசித்துக்கொண்டிருந்தார். அப்பால் சிலநாட்சென்றபின் ஆனித்திருமஞ்சன மகோற்சவம் நேரிட, அதின்துவசாரோகணோற்சவம் அவ்வூராளும் சோழராசனுடைய தாகையால் அஃது சற்றுமேறா திருக்கக்கண்ட அவ்வரசன் வருந்தி, அடியேன் யாதோர் தவறுமின்றி அரசுசெலுத்தி வருகையில் இவ்விதமாகத் துவசாரோகணம் தடைபடவேண்டிய காரணமென்னையோ! எம்பெருமானே!

அனைவருமறிவிக்க வேண்டுமென்று துதித்துக் கண்கலுழ்ந்து நின்றான். அக்கால் நடராசப்பெருமான் திருவுளமிரங்கி, ஓ வளவ, நமது தீக்ஷிதர்கள் உமாபதி யிடத்தில் அசுத்தமென்னித் துரத்திவிட்டதை நீ கவனிக்காமையால் இவ்வித விடையூறு நேர்ந்தது, இப்போதே கொற்றவன்குடிக்குச் சென்று அவனையு மனுஞ்சிரியனுக்குக் கூழ்வார்த்த செங்குந்தர்களையு மழைத்துவந்து ஏற்றுவித்தா லேறுமென்று அசரீரிவாக்கருளினர். அதுகேட்ட திரியம்பகச்சோழன் ஆனந்த பரவசனாய்த் தில்லைவாழந்தணர்களுடன் சென்று உமாபதி சிவாசாரியரையும் செங்குந்தத் தலைவர்களையும் நடேசப்பெருமான் திருவருளைப் பாட்டினைக் கூறி யழைத்துவந்து துவசாரோகணஞ் செய்வித்தருள வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க, அதற்குச் செங்குந்தர்கள் சம்மதித்தார்களாயினும் அதுவரையி லவ்வரசனுல் அவ்வுற்சவத்திற்கெனச் செலவு செய்தன்ன பொருட்டொகை யெவ்வளவோ அவ்வளவையு மவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு அவனது பட்டுக்கொடியை விலக்கித் தங்கள் காவிக்கொடியை நிறுத்தி உமாபதி சிவத்தால் "கொடிக்கவி" எனவோர் பிரபந்தம் பாடுவித்து அம்மஹோற்சவத்தை மிகவற்புதத்தோடு நிறைவேற்றினார்கள். அன்றுமுத லின்றுகாறும் அத்துவசாரோகண மஹோற்சவம் அச்செங்குந்தகுல திலகர்களாலேயே நிறைவேறி வருகின்றதென்பது பிரத்தியக்ஷமா யிருத்தலையேனுங் கண்டுணராத மூர்க்கர்களுக்கென்சொல்லி யென்னும்? இவ்வுலகின்க ணெல்லாத்தலங்களினு முள்ள சிவாலயங்கள் யாவும் அர்த்தசாமத்திலவர் தொடங்குதற்குரிய முத்தித்தலமாகிய அத்தலைமைத்தலத்தில், "உலகோர்மெச்ச - பொருந்துதிருச் சிற்றம்பலத்தன்னைச்செம்பொன்னுஞ்சேயுங்கை - யுற்றவர்த்தசாமத்திலுள்ளாயில் - தெற்றி - புனைமுத்திரையதனைப்போடுங்கை" என்ற வான்றோர் வாக்கின்படி நாளதுகாறு மவர்கள் செய்துவரும் அர்த்தசாமபூசை காலசந்திபூசை துவசாரோகண மஹோற்சவம் சூரசம்மாரமஹோற்சவ முதலிய கயிங்கரியங்களையும், ஏனைய பதிகளிலும் அவர்கள் பூர்வகாலத்திலும் நாளதுகாறு நடாத்திக்கொண்டுமுள்ள கயிங்கரியங்களையும், அவர்களுடைய பிரதாபங்களைப்பற்றியும் அவர்கள் செய்துவருஞ் சிவபுண்ணியங்களைப் பற்றியும் ஆங்காங்கு செப்பேடுகளிலும் சிலைகளிலும் பொறித்துத் தாபித்துள்ள சாதனங்களையும் இவர்க ளெழுக்காறுகொண்டிருண்ட கண்களாற் காணப்பெறாவிடினும் அயலவர் கண்டு கொண்டாடலை யாரறியாதார்? இவற்றையெல்லா நேராகவே கண்டுகேட்டும் அவர்களைப் பழித்துரைத்தலை தங்கள் பாரம்பரியப் பெற்றியாகவுடைய இழிகுலமாக்களது கண்களைக் கட்டுகள் யாவும் அற்பமாக்களது புரட்டு முத்திரங்கள் யாவும் ஆங்கணக்கட்டே.

இவ்வுலகின்கணுள்ள அவ்விழிகுலமாக்களுளும் உத்தமர் மத்திமர் அதமரென மூவகையோருளராகலின் அவருளதமர்தா மிவ்வங்கண கங்கணக்கட்டுக் குரியோராயினும் ஏனைய முதலிருவர் கொள்கை யெத்தகையதெனின், ஏறக் குறைய வெண்பது வருடத்திற்குமுன் தொண்டமண்டலத்தில், திருமயிலாப்பூரில் இவ்வேளாண்குலதிலகராய் தமிழ்த் தலைமைப்புலமையோடு தாசி-அருணாசலமுதலியாரென ஒருவரிருந்தனர். அவர் வருடந்தோறுஞ் சமயாசாரியர்களுடைய திருநக்ஷத்திர தினத்தில் சங்கமாராதனஞ் செய்து வருவர். அக்கால் தம்மினத்தினரையும் செங்குந்தரையும் வருவித்துத் தனித்தனி வெவ்வேறு தானங்களி லிருத்திச் சங்கமர்பூசை முடிந்தபின் செங்குந்தரையும் பூசித்து, இருவரிடத்தும் பிரசாதமேற்றுத் தமது பெண்டிர்பிள்ளைகட்கெல்லாம் அதனைப் பகிர்ந்தளித்து மிகுந்துள்ளதைத் தாமேற்றுப் பின்னர் தம்மினத்தரோடிருந்து புசிப்பர். இவற்றைப் பலகால் கண்டுள்ள அவ்வினத்தர் நாமே செங்குந்தரை இத்தகைய காரியங்கட்கு வருவித்தலும் அவர்களோடு சமபோஜனஞ் செய்தலுமே கூடாதையாயிருக்க, அவர் கரத்தாற்றீண்டிய சோற்றினை யாமேற்குதல் தகுதியோவென்று வினவினர். அதற்கவரவர்களை நோக்கி, ஓ நண்பர்களே! இவ்வுலகின்க ணயனாற் படைக்கப்பட்டுப் பூர்வ மநுக்களாற் பிரித்து வகுத்துள்ள குலங்களுள் நீங்களும் நாம் இழிகுலத்தேம். நாமோ முதன் மூவர்க்கேவல்செய்வோ ராவேம். அச்செங்குந்தர்களோ சிவசம்பந்தர்களாய் அம்முதன் மூவர்க ளொழுக்கங்களை யேற்று அதனுற் கைக்கோளரெனப் பெயர்பெற்ற ஓர் குலத்தினராகலின், அவர்கள் பூர்வமிருந்த நிலைமைப்படிக் கிருக்கின் நம்மிடத்தில் நீர்வாங்கி யருந்தவு நினைப்பரோ? உயிர்போக நேரினும் தம்போற் சிவசம்பந்திகளான ஆதிசைவ வேதியரிடத்தல்லாமல் ஏனைய வேதியரிடத்து [illegible]ற்கார்களோ: அவர்கள் கரத்தாற் பரிசித்தவன்னம் சிவப்பிரசாத மாகுமென்பதற்கு எத்தனையோ சான்றுள. ஆதலி னவர்களைப் பழித்தோர்கள் அன்றேற்கரிய நரகினுக் காளாகுவர். இந்நாவலந்தீவில் முத்தமிழ்வேந்தரது காலம் என்று முடிந்ததோ அன்றே

சத்துவப்புத்திவித்தைச் சதுர்வித்தார்த்தங்களான்
வித்தனை விழுமுஞ்செல்வமில்லையேலில்லையாகும்.
சத்துவம்புத்திவித்தைசதுர்வித்தார்த்தங்களான
வித்தனை விழுமுஞ்செல்வமெய்திடிலெய்துமன்றே.

எனவும்,

கதிரவனிலையேற்கண்ணிற் காண்பனமறையுமாபோல்
கிதியமொன் றிலையேலியார்க்கு நீதிமெய்ஞ்ஞானபோதம்

துதிபெறுங் கீர்த்தியாண்மைசூழ்ச்சிமர் திரவிசாரம்
சூதிரபிமானமெல்லாந்தன்னிலேமறைந்துபோமால்.

எனவுமுள்ள பெரியோர் வாக்கின்படி, தங்கள் சீரனைத்துங்குன்றி இடிந்துபோனார்கள். இப்படி காலபலம் போதாது கன்றியுள்ளவர்களை இவ்வா றிழித்துரைத்தல் அறிவின்மை யாகுமென்றுகூறி, அவர்கள் கொள்கையைக் கண்டித்தனர். இவ்வாறெத்தனையோ உத்தமர்கள் அவருக்கு முன்னும் பின்னு மிருந்துளோர். மத்திமரேரெவன்றால்-அச்செங்குந்த மரபினருடையபிரபாவமிக்கதையெனத்தெரிந்து,அவர்களைப்பற்றித்தூஷித்தலுந்துதித்தலுமற்றுச் சும்மாவிருப்பார்கள். அதமர்களோகுன்றினை நோக்கிக்குக்கன்குரைப்பதுபோற்குரைக்கக் கங்கணங்கட்டிக்கொள்ளுவர். இந்தக் கங்கணத்தால் வரும்பயன் என்னையெனில் - மனுமிருதிகளாதிய முதனூல்களிலும், இதிகாசபுராணாதி களாகிய வழிநூல்களினும், இவைற்றினின்றுந் திரட்டி மொழிபெயர்த்துள்ள சார்புநூல்களினும் இப்பரதகண்டத்து மானவர்க்கெல்லாம் வகுத்திருக்கும் "வருணங்கள் நால்வகை யென்றும், இந்நால் வருணத்தினருக்குந் தனித்தனி வகுத்திருக்குந் தொழில்கள் அறுவகை யென்றும், " இவ்வறுவகைத் தொழில்களுள் முதன்மூவரே வைதிகத் தொழில்களுக் குரியரென்றும், பின்னவரன்னோர்க்குரிய லௌகிகத் தொழில்களுக் கேவலராயிருந்து முடித்தற்குரியரென்றும், இவ்வுலகுண்டான நாடோடங்கி பாரம்பரிய நியாயமாய் எங்கும் பரவி வழங்கிக்கொண்டிருக்க? இக்கால் சிலருடத்திற்குமுன் அச்சார்பு நூல்களுளொன்றாய்த் திவாகரம் பிங்கலந்தை முதலியவைகளுக்கும் வழிநூலாயுள்ள சூடாமணி நிகண்டில், அந்தப்பின்னவராகிய சூத்திரருக்குரிய அறுதொழிலைப்பற்றி

வசியர்மூவகையுளார்க்குவருத்தமுந்தொழில்களான
பசுவோம்பல்பொருளைமீட்டல்பாரிலேருமுதலோடு
இசையமுன்மூவர்க்கேவல்குயிலுவத்தொழிலியற்றல்
அசைவில்காருகவினைகளாக்கல்சூத்திரருக்காமே.

எனவும்,

பட்டுநூல்பருத்திநூலைப்பதனமைத்தாடையாக்கல்
ஒட்டியேசமத்தலோடேயுழுத்தல்காருகத்தின்செய்கை
கொட்டவேயூதலெல்லாங்குயிலுவத்தொழிலின்செய்கை
இட்டசாதிகளுக்கன்றேயிவைமுறைவகுத்தவாறே.

எனவும் கூறியிருந்ததை,

வசியர்தந்தொழில்களாறுள்வகுத்தமுந்தொழில்களான
பசுவோம்பல்பொருளைமீட்டல்பயிரிடல்புராணமாதி
நசையுறவோதலீதனண்ணுமந்தணர்முன்னோர்க்கு
வசைறவிராறுகூலம்மாம்வகைத்தொழில்சூத்திரர்க்காம்.

எனமாற்றி அடுத் தவரது காருகவினைகளைப் பற்றியும் குயிலுவத் தொழில்களைப்பற்றியு மிருந்த கவியை அடியோடு பெயர்த்தொழித் தச்சிட்டுக்கொண்டதும், இப்படி யிதற்கு முன்னும் திருத்தொண்டர் புராணமுதலியவற்றில் சிலமாற்றியு மொழித்து மச்சிட்டுக்கொண்டதும், இவ்வாறு மாற்றியொழித்தவற்றிற் கெல்லாம் சார்புநூல்கள் பல செய்துகொண்டதும், வெளியாகி, இவற்றையெல்லாங் கண்டுணர்ந்த ஏனையவருணத்தாரும் இவையாவும் அபத்தம்: அபத்தம்: அபத்தம்: என முக்காற்கூறி அவற்றின் முகத்திலுமிழவுங்கொண்டு பயனென்றேயன்றி வேறில்லை. இவர்றால் மேற்கூறிய மனுமிருதிமுதலிய முதனூல்களும், அவற்றின் வழிநூல்களில் "பின்னவரினிதிமூரல்- கொட்டியகுருதியாதலாற் பின்னோரிடத்துணல்குறிப்பினுமாகா." என்றும் "பின்னவரிடத்தில்- அறம்பயில்கின்றுகற்றுளோரவர் பாலரும் பொருளேற்றுளோரவர்பால் - பெறும்பொருளதனால் வேள்வியாற்றுனர்கள் பிழைப்பறு நரகிடைச்சேர்வார்" என்று முள்ள சான்றுகளு முறைகெட்டொழியுமோ? இப்படிக்கெல்லா மாற்றியு மொழித்துந் தம்வருணத்துள்ள குறையனைத்துந் தவிர்த்து நிறைவுபெறச்செய்துகொண்டிடார்; "தாமடங்கத்தங்குலம் விளங்கும்" என்பதற்கேற்ப வழிதேயிராது, யாதினும் குறைவின்றிக் குன்றுபோலுள்ள குலத்தரைக்குறைத்தலினாலன்றோ இவ்வவத்தாரணியதகன மடலுற்றெழுந்தது அக்காலந் நிகண்டுமுதலிய கருவிநூல்களிற் குறித்திருக்கின்ற சூத்திரர்க்கும் இக்கால் விளங்கும் சூத்திரர்க்கும், கல்வி செல்வம் நாகரிகம் நடைமுதலியயாவும் வேறுபட்டிருத்தலின் அவற்றையவ்வாறு மாற்றவேண்டியது மறைக்கவேண்டியதுந் தருமமாவதன்றி, அச்சூத்திரர் பால் அந்தணர்முதலிய வைதிகர் ஓதவும்-உண்ணவும்-ஏற்கவும்-இழையவும் - நடுவிருவருணத்தார், நாஸ்தியாய் விட்டால் என்ன தடையுளதெனில்? இக்காலக் கல்வி முதலியவற்றில் மேம்பாடடைந்துள்ள பஞ்சம வருணத்தரையும் ஓர் பரவருணத்தரென மாற்றவேண்டுவதே தருமமாவதன்றி, அவர்கள்பாலு மந்தணர் முதலிய வைதிகர் ஓதவு முண்ணவு மேற்கவு மிழையவுந் தடையின்று. தடையின்று முக்காலுந்தடையின்று, இஃதிக்கால் நிறைவேறிவருதல் அம்பிரசித்தநிச்சயம். இதனாலன்றோ உலக மெங்கும் வைதிகர்களைக் குன்

தீ மனுமுறைகள் மாறித் தவநெறிகள் தவறித் தெய்வீகமொழிந்து சத்தியத்திறங்கள் தலைமயக்குற்று வருணாச்சிரம தருமங்கள் வகைகெட்டுச் சிதைந்தன? இனி யிக்கலியி லாயாயிரவருடப் பிரளயத்தான் ஏதேது யாதாதாகுமோ ? ஓ பரம்பொருளே! அறிகிலம்; அறிகிலம்:

39. இதிலிரண்டாமடி "கலைதந்தார்வணிகருக்குச் சேவகஞ்செய்திடவென்றேகைவிற்றனர்." எனவும் பாடம். இப்பாடங் கொள்ளுமிடத்து, "கலைதந்தார்" என்பதனை "தந்தார்கலை" எனமாற்றி, பஞ்சநூலார்க்கு கலையெனப் பொருள்படுத்துக.

40. இவ்வெண்பாவின் வரலாறிவ்வாறாக - ஒட்டக்கூத்தர் தமது கவி கம்பரது கவிக்குமுன் சற்று மிராஜசபைக் கேறாது குன்றிப் பலகாலு மதிப்பற்றுப் போவதால் அக்கம்ப ரிறக்குமாறு தாம்பாடியதெனவும், பின்னரதனால் தாமே யிறக்க இவர் மனைமக்களாதிய சுற்றத்தினர் அவர்பாற்சென்று வேண்ட

இன்றல்லோ கம்பனிறந்தானென் கவிதை
யின்றல்லோ ராசசபைக்கேறாதா - வின்றல்லோ
பூமடந்தை வாழப்புலிமடந்தை வீற்றிருக்க
நாமடந்தை நூல்பூட்டினாள்.

எனமாற்றி யுயிர்ப்பித்தன ரெனவுங் காதை கற்பித்து மாற்றி வழங்குவர். எக்காலு மவையிராசிய வேளாளர் ரத்தத்திலும் - வன்னியர்குலத்திலும் - கொல்ல குலைக்குலத்திலும் - வண்ணார் துறையிலும் - நாவிதர்கூட்டத்திலும் - பஞ்சமர் சேரியிலுமேயன்றி, வைதிகராகிய வேதியர்காரத்திலும் - வேந்தர்சபையிலும் - வைசியராவணத்திலும் - கனவிலுமெட்டிப்பார்த்தறியாதவர் கம்பரொருவரேயென அவரது காதையிலுலுங் கவியிலுமே அங்கையாமலகம்போல் விளங்கியிருக்க; அவரா லெந்த விராஜசபையில் இக்கூத்தரது கவிதை ஏறாமற் சிதைந்தது? இத்தகைய காதையைக் கற்பித்து இவ்வெண்பாவிற் "கூத்தன்" என்றிருந்ததை "கம்பன்" எனமாற்றியோர், அத்தகைய கதையொன்றுங் கற்பித் தழலாகாதா? எத்தகைய தேவசபையின்கண்ணும் சிரபூஷணமாய் விளங்கத்தக்க கூத்தனார் கவிதைகள் இராஜசபைக்கேறாதலோ வரிது? இவ்வெண்பாவினால் கம்பருக்கு நேர்ந்த பழியை ஒட்டக்கூத்தரே யொழித்துக் காத்தன ரென்பதற்கு,

-தஞ்சமென

(ஒட்)டக்கூத்தார் தங்கவியைமாற்றுங்கைமாற்றலர்க்கு
மூக்கையடையாளக்கோண்மூட்டினை - செந்துவர்வாய்த்

தம்பலத்தையங்கவர்வாய்த்தன்னிலனிக்குங்கை
கம்பனுக்குவந்தகமேய்பழிகைய - வெம்பலின்றி

மங்கும்படிக்கவன்பாமாற்றியுயிர்ப்பிக்கை
செங்குந்தமேந்திச்சிவக்குங்கை.

எனவிருப்பதோடு,

பூமியந்தரசொர்க்கமெங்கும்வெங்கதிர்வீசுபுண்டரிகவெய்யோனையே
பொங்குசினநகட்டியிருராதிருரனைப்பொருதுவென்றேகொண்டிடா
நேமியிற்ப்ரலோகசூரியரெனும்பெயரையேயுடனேபடைத்தோர்
நித்தனருள்பெற்றபேராளர்சலியாமலேநிலையாண்மையுள்ளபெரியோர்
தேமருவுகாளிகைத்தாளம்பறித்தவர்கள்தென்னனுடனேசேர்ந்த
நிறைகொண்டகெம்பீரர்கம்பனென்கவிமுனைதிமைகவிபாடிவிழவும்
யாவரும்மறமொழித்தாருயிரளித்தேகந்தல்பண்டிதர்சொலப்பெற்றுளோர்
பாரிமீதுநலவிலங்காதபுகழார்மிக்கபண்புளோர்கைக்கோளரே.

எனத் திருச்செய்யூர் ஞானப்பிரகாசவள்ளலாரியற்றிய செங்குந்தர் திருக்கைவழக்கத்திலும், அவர் மாணாக்கர் திருநாகை - முத்துக்குமாரதேசிகரியற்றிய செங்குந்தர் புகழ்மாலையிலும், இன்னும் பலநூல்களிலும் சான்றிருந்தலைச் சற்று முணர்திலர்போலும். ஆயின் புகழேந்தியா ரியற்றிய திருக்கைவழக்கத் தில்லையே யெனில், இக்காதை யீண்டு வியற்றியதற்குப் பின்னடைந்துள்ள தாகலின், இதற்குமுன்னடைந்துள்ள அக்கம்பரிராமாயணத்தைப்பற்றி "உச்சிதமாங் காவியந்திறற்சிங்குப்பிரம்பன்குடைகாண - மாவியற்றுப் போகச்செ யாண்மைக்கை," என்றிவ்வொருகாதையே யொழிந்தன ரென்றறிக.

41. இவ்வெண்பாவுக்கு மிதற்குமுன் இராசனெழுதியனுப்பிய வெண்பாவுக்குங் காதை இவ்வாறாக - இக்கம்பர் சோழராஜனுக்கு அவனிலுமேலான சேரராஜனை அடைப்பைக்காரனா யிருக்கத்தக்க தோழமை கொண்டபின் மிகப்பிரியராயினரென்றும்; அதுமுதலவன் தன்னிடத்துள்ள கூத்தர் முதலிய வித்துவான்களினும் இவரை மேலாக வைத்துக்கொண்டு இவர்பாடிய இராமாயணத்தை அரங்கேற்றுவித்துச் சிவிகை முதலிய பல பல வெகுமானங்கள் தந்து சன்மானித்தனனென்றுங் கற்பித்துவைத்த காதை எனப்படுமாறு; இவர் குமாரனாகிய அம்பிகாபதி அச்சோழராஜன் மகளையே அந்தரங்கமாய்க் கலந்திருந்தனனெனக் கற்பித்து அக்கற்பிதத்திற்கிணங்க இரண்டு வெண்பாக்களையும் சொல்லினிமை முதலிய மாற்றிக்கெடுத்தனர். எவ்வகையாய் மாற்றினும் கூத்தரே கவிதை

னாயுள்ளோரை யெல்லாம் ஆதரிக்கவு மாக்கினை செய்யவுமான முறைமையைக் கைக்கொண்ட கவிச்சக்ரவர்த்தி யென்பது தெள்ளிதின் விளங்குவதன்றோ?

42. இவ்வாறு கழுவின்க ணேற்றப்பெற்ற அம்பிகாபதிக்கு (முன்னரிவன் களவுப்புணர்ச்சியறிய அரசன் விருந்திட்டபோது பதார்த்தவட்டிலை யேந்திவந்த அவன் மகளைக்கண்டு பாடிய வெண்பாவிற் பாதி கேட்ட கம்பர் அவ்விருந்திற் றன்மகனுக் கபாயம்வருமென றஞ்சிக் கலைமகளாரைத் தியானஞ்செய்ய உடனே யவரோர் கிழவியுருவங்கொண்டு தெருவில் கொட்டிக்கிழங்கு விற்றுக்கொண்டுவர அதைப் பொறுத்தி மற்றைப் பாதியைத் தான் பாடி முடித்து அரசன் முயல்வுகெடச் செய்யவும், (அப்பாலரசனவனை யானையின்காலி விடச்செய்தபோது அவனந்த யானையை நோக்கி

வெங்கண்சிவந்துவெடிவான்முறுக்கிவெகுண்டெழுந்தே
னுந்தம்பிளக்கவருங்களிறேயன்றிரணியனைப்
பங்கம்படவுரங்கீண்டேயுதிரம்பருகுநர
சிங்கமிருக்குதுகாண்கெடுவாயென்றன்சிந்தையிலே.

என்றோர் கவிகூறித் தப்பித்துக்கொள்ளவுங் கிருபைகூர்ந்த அச்சரச்சுவதி தேவியாரும் இந்நரசிங்கப் பெருமானும் அத்தருணமெங்கே போய்விட்டார்கள்? உடனே யக்கழுவை நீறாக்கி அது நாற்புறத்துஞ் சிதைந்து பறந்துபோவவன்றோ செய்தல்வேண்டும். இவ்வாறு வெண்பாவிடைவரைப்புளுகும் கவித்துறையில் முழுப்புளுகுங் கற்பித்த கவிகளுக்கு, எங்கு யார் யாதேமாறுவார்களென மேல்கொத்துலாவும் வாலகமற்ற கவிகளைத் தாறெப்பிடல் வேண்டும். அவ்வம்பிகாபதியை யீன்ற கம்பராவது தான்பாடிய இராமாயணத்துள்ள நாகாஸ்திரப் படலத்தை வாசித்து அரவாலிறந்த இல்லைக்கணருடைய பிள்ளையை எழுப்பியது போன்று, பிரமாஸ்திரப் படலத்தை வாசித்து இறக்காமற் செய்துகொள்ள லாகாதா? அவன் கழுவிலேறப்பெற்றதைத் தான் சற்றேனுந் தெரிந்திலர் என்செய்வர் பாவம்!

43. இத்தமிழ்வழங்கு மண்டிலங்களிலுள்ள கவிகளுக்குங் கல்வியிற் பெரியனென்றும் மகா கவியென்றும் பேர்படைத்த கம்பவாணர் தனது பிராணவியோக மானவித மெவ்வாறுக - இவர் தனது மகனையு மனைவியையு மிழந்தபின் இல்லறவாழ்க்கையை வெப்புக்கு நிகராக வெறுத்திருக்குங்கால் சோழராஜ குமாரன் தனது வித்தியாசாலையினின்று வீடுநோக்கிச் செல்லுகையில் அவனை யோர் காட்டானை தாக்கவந்ததென்றும்,

அதற்குப் பயந்த வச்சிறுவன் இவர் வீட்டின்கணுழைந் தொளித்தனனென்றும், அதுகண்ட தான் தனது குமாரனைக் கழுவின்கணேற்றிய சோழராஜன்மீ திருந்த வஞ்சினத்தால் காட்டானைவிடினுங் கவியானை விடுமோவெனக்கூறி அவ்விளங்குமரனைப் பிடித்துத் தனதெழுத்தாணியாற் குத்திக்கொன்றனரென்றும், அதைச் சிலராற் கேட்டுணர்ந்த சோழராஜன் இவரைக்கொல்லச் சமயம்பார்த் திருந்தனனென்றும், ஓர்காலைச்சோழராஜன் காவிரியாற்றங் கரையோரமாய்க் கால்நடைகொண்டு போகையில் இவரைக்கண்டானென்றும், அப்போதவ னிவரையழைத்துச் சிலதூரம்படகேறிப்போவோம் வருகின்றீரா வெனக் கேட்டானென்றும், அதற்கிவரிசைந்தேறினரென்றும், இடைவழியிற் சோழராஜன் தனதிடது கரத்தில் வில்லையும் வலதுகரத்தி லம்பையும் வைத்துக்கொண்டு இப்போது நான் யாரைப்போலிருக்கின்றேனெனக் கேட்டானென்றும், அதற்கிவர் நீர் கோதண்டராம மூர்த்தியைப்போ லிருக்கின்றீரெனக் கூறினரென்றும், ஆயின் நீ ராவணனாகவேண்டுமெனக்கூறி அவ்வில்லி லவ்வம்பினைத்தொடுத்து இவர் மார்புக்குக் குறிபார்த் தெய்தனனென்றும், அப்போதிவ ரிவ்வெண்பாவைக் கூறிச்சபித்து எவ்வாறோ பிராணன்றப்பிப் பாண்டி நாடடைந்து வறுமை மேலிட்டவராய் இராமநாதபுரத்தை யடைந்து அறுபதாவது வயதிலே காலவியோக மாயினரென்றும், அப்போதிவர் சரீரத்தை வைணவமதாசாரப்படி சமாதியில் வைக்கப்பட்டதென்றும், அச்சமாதித் தானத்தை வைணவர்கள் பூசிக்கின்றார்களென்றும், அன்றியு மாரேனுந் தங்கள் பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கு வைக்கும்போது அவ்விடத்திற் கூட்டிப் போய்ச் சிறிது மண் கிள்ளிக் கரைத்துக் கல்வி வருமாறு அவர்களைப் பருகச்செய்வது வழக்கமென்றும். இதுகாறுங் கம்பவாணர் சிரஞ்சீவிப் பதவியினராய விபீஷணாழ்வாரோடு இலங்கைத்தீபத்தி லிருக்கின்றனரென்றும், இவரது பிற்காலச்சரிதை பிரகாசமாய் விளங்கிவருகின்றது. இவையனைத்து மிவர துண்மையான முற்காலச்சரிதைக்கு முரணாயிருத்தலின் அம்முரண்களை யிங்ஙனம் வீற்றுவீற்றா யெடுத்துக்காட்ட விரியுமென் றஞ்சியும், இதுகாறும் பல வவத்தாரண்யங்களைப்பற்றி ஆலோசித்தாலோசித் தெமதகமும் அவற்றிற் பல மறப்பெனும் பகைவனால் மாய்ந்தவைபோகச் சிலவற்றை வரைந்துவரைந் தெமதுகரமும் இளைத்துச் சலித்தெழாமைக் கெஞ்சியும் ஒருவாறெடுத்துக் காட்டுதும்.

அம்பிகாபதி சோழராஜன் மகளையேதான் நேசித்துக் களவுப்புணர்ச்சிசெய் திருந்தனனென்பதைப்பற்றி முன்னரே மறுத்துளோம். இங்ஙனமச்சோழராஜனையாயினு மாகுக, அல்லது பாண்டிநாட்டின்கணோர் சிற்றரசனையாயினு மாகுக. ஓராஜனுயினேன் தன் குமாரனுக்குக் கல்விபயிற்றுவிக்கவேண்டில், அவ்வரசன் சமுகத்திலேயே எத்தனைபேர் வாசல்

வித்வான்களா யிருப்பார்களென்பது யாவருமறிந்தபடி. [..]ங்கையரை யே யவனுக்குப் போதகாசிரிய ராக்கிவைப்பது பூர்வசம்பிரதாயம். ஒர் வித்தியாசாலை யென்பது, ஏனைய குடிகளின்மக்க ளொன்றுகூடிக் கல்வி பயிலுமிடமாம். ஆகவே யரசர் மக்களே கல்விபயிலு மிடத்துக்கு வேறுபே ரின்றி யதுவே யாயினும், அஃதவ ரரண்மனைக்கண்ணே வேறோர்பால் தாபிக்கப்பட்டிருக்கும். ஏனைய வித்தியாசாலைகள் பொதுவாய் ஊர்க்கண்ணே வயங்கும். இத்தகைய வித்தியாசாலைகளிலொன்றில் ஓரிராஜகுமாரனாயினேன் கல்வி பயிலவருங் கடமையுடையவனல்லன். ஓர்கா லுடையவனேயாயினும், அவ்விராஜனுக்குத் துணைவராயுள்ள அமைச்சர் புரோகிதர் சேனாபதியர் முதலாயினோருடைய குமாரர்களுடன் அத்தகைய வித்தியாசாலைக்குப் பலகாவலோடும் வாகனாதிகளோடும் வருவதொழிந்து தனியே குடிசனப்பிள்ளைகள் வருவதுபோன்று வரத்தக்கவனல்லன். அக்குடிசனப் பிள்ளைகளுள்ளும் கூடியமாத்திரந் தனவான்களா[..]ய பிள்ளைகளாயின், அவர்கள் நட்டார் நயந்தாரின் பிள்[ளைகளோ]டொக்கூடித் தங்கட்டிய ன்ற வடுகளுடனாய்ச் செல்வதை நாமிக்காலுங் காணப்பெற்றோம். இத்தகையவரைக் காட்டானை தூரத்திவருதலும், அதற்கவர்களஞ்சித் தங்கள் வாகனத்தை விட்டிழிந்து இக்காவொருவராயோடிப் பதுங்கலும், அச்சமயங் கம்பர் அரசன் பிள்ளையைக் குத்திவதைத்தலும், அஃதுணர்ந்த வரசன் கம்பரைத்தன்னினும் வலியனாகவெண்ணி வறிதேயிருத்தலும், வேறோர் சமயத் தவ்வரச னூற்றங்கரை வழியாய்ச் செல்லுழிக் கம்பரின் காணை நேர்தலும், இவரை யவ்வரசன் தன்னோடு படகேறிவரக் கோரலும் அதற்கிவர் வேறொன்றுஞ் சிந்தியாது உடனே சம்மதித் தேறலும், அக்கால் மிருவஞ்சினத்தோடு மார்புருகவெய்த அவ்வரச னம்புக்கு மிரு வறுமையான் மெலிந்திருந்த விவர் தப்புதலும், இவ்வாறு தப்பிய தனியாவரான விவரைக் குழுவாளனை கோமான் இவரினு மெலியனாகிவிடுத்துச் செல்லலும் வியப்பினும் வியப்பு விப்பிரயோக வியப்பு. இனி யிவ்வியப் பெவ்வாறாயினுமாகுக, அவ்வாறே யிவர்தப்பியோடி ஆயுள்முடிந்திறந்தோ அல்லதவ் வம்பினாலேயே மாண்டோ வைணவமதாசாரப்படி இவர் சரீரம் சமாதிசெய்யப்பெற்றதும், அச்சமாதித் தானம் நாளது காறும் வைணவர்களாற் பூசிக்கப்படுவதும், இக்கா லெப்பயனுமற்ற எண்ணற்றசமாதிகளை யழும் இமாக்கள் இரவும்பகலும்பூசித்து இருபேறுமிறவாவினைக்குக ளேற்றி வருதலை யெண்ணுமிடத்து ஓரதிசயமன்று, இஃதபிமானம். இவ்வுலகில்சர்வசங்கபரித்தியாகராய் சைதன்னியிலை வாய்க்கப்பெற்ற சாட்சுண்ணியமூர்த்திகளுடைய சமாதியே சமாதியன்றி, இத்தகைய வபிமானச் சமாதிகளும், தத்தம்வருணாச்சிரமங்களுக்கேற்ற முறைதப்பாதுவைக்கப்படும். பல்சமாதிகளும், எரிக்க முட்டையுங்கட்டையுஞ்சேகரித்தற்கியலாதவைத்த எளிய

[..]ற்றும், இப்பூமிக் கெருவாகவும் நாய்நரியாதிகட் கிரையாக[..]யும் வைத்தசமாதிகளேயாம். இம்மூன்றி லொன்றாயுள்ள கம்பவாணர் சமாதித்தானத்தின்கண் சிறிதுமன்பின்றிக் கரைத்துச் சிறுவர் கட்குக் கல்வி விர்த்தியாமாறு அவர்கள் தாய்தந்தையர் குண்டிக்குந்தொழில் [..] தானங்களிலும் பிறதானங்களினு நாளது காறும், சிரோரோய [..]விபொத்தலும் - திருமூணக் கூடச் செடிமுடியிடுதலும் - மக்களைப்பாக்க மண்ணடுப்பமைத்தலும் - வளம்பெறக்கமரில் வழியப்பால் விடுதலு மாகிய பல பேதைமாக்களின் பெருமையற்ற அற்பத்தொழில் களி லொன்றேயாம்.

[இ]ன்றியும் கம்பவாணர் என்றுஞ் சிரஞ்சீவியாய் இலங்கைத் தீபத்தில் [..]ன்ற விபீஷணனுடனாரோடு இன்று மிருக்கின்றாரென்ப தொன்று. சில [..]ரட்டுமன்னு விவேகிகளுட் சிலர் "விநோதரசமஞ்சரி யென்னும் புத்தகத்தில் [..]பற்றிக் [..]கதைகள் யாவும் போதுபோக்கற்கு விநோதமாக வெழுதப்பட்டனவேயன்றி உண்மையென்று கொள்ளற்க" எனப் பரீக்ஷைப் புத்தகங்களிற் பதித்துப் பிரசாரஞ்செய்தது போன்று, அத்தகையருட் சிலர் இதைப்பற்றியும் "அது நம்பத்தக்கதென்று நாம் நினைக்கவில்லை." என மறுத்து வேறோர் தனிப்புத்தகத்தில் பதித்திருக்கின்றனர். ஆயினு மித்தகைய பதவி

கொடுக்கின்றோர்கள்பாற்குறைவையாதியானெனுங்குதர்க்கம்
விடுக்கின்றோர்களைப்பிரிகிலாதுள்ளன்புவிடாதே
படிக்கின்றோர்களுக்கிரங்கிடுந்தண்டமிழலங்கல்
தொடுக்கின்றோர்களைச்சோதியாததுபாருஞ்சோதி.

என்றான்றோர் கருத்தின்படி இவர்க்கு யாதொரு சோதனையுமின்றி கிடைத்தற்குத் தடையின்று. ஆறலந்தனராதிய வைதிகர் யாரும் அநுதினமும் பூசித்துப் பாராயணஞ் செய்யத்தக்க மகாவிதிகாசத்துள் பஞ்சாமிர்தத்தில் நஞ்சாரு மதுவையெடுத்து அஞ்சாதுவிடுத்தது போன்று அவைதிகச் சம்பந்தங்கலந்து, அதுமுத லெல்லா விதத்தினும் எஞ்சாநின்றலைந்துலைக் தவத்தைப்பட்டிறந்த விவருக்கு எவ்வாறுகிடைக்கும். இதுகாறும் கம்பவாணருற்பவந் தொடங்கிக் காலவியோகமானவரையில் யாம் கூறத்தரி சரித்திரத்திற் கூறிய கர்சக்காதையும், இவரையபிமானித்த வைணவரும் வேளாளரும்கலதைக்கிரையொப்ப ஒருவரின்றிப் பலவாறாய் ஒன்றுக்கொன்று முரணுங் கூறியுள்ள கற்பனைக்காதையும், இவ்விரண்டையு மறிவின்மிக்காராய்ந்து இவற்றினுண்மையை ஆங்கையாமலகமெனக் கண்டெனக் காட்டிய அவத்தாரணியமுமிவ்வாறாக! உதயதாரகைப் பத்

திராதிபரும் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரித் தமிழாசிரியருமாகிய [illegible] பிள்ளை யவர்களாலியற்றிய "பாவலர்சரித்திரதீபகம்" என்னும் புத்தகத்தில் இக்கம்பர் சரிதத்தின் முடிவில் "இராமாயணந்தையும் சடகோபரந்தாதியையுந் தவிரச் சரஸ்வதிமாலை காஞ்சிபுராணம் - காஞ்சிப்பின்னைத் தமிழ் - சோழக்குறவஞ்சி - ஏரெழுபது - சிலையெழுபது - திருக்கைவழக்கம் - என்னும் பிரபாடல்களையும் கம்பர்பாடினர்." எனக் கூறினர். அன்றியுமிதற்கெத்து "கம்பர் தென்மதுரையிலே முன்னூறு தமிழ்ப்புலவர்களோடு சங்கைப்பலகையேறி யிருந்தாரென்றும், விஷ்ணுசமயப் புலவரொருவர் "கண்ணன்கழலிணை" என்னும் பாசுரத்தை ஒரு முறியிலே யெழுதி அதைச் சங்கப்பலகையி லேற்றக்கொடுக்க அது கம்பரையு மற்றப்புலவரையுந் தள்ளிவீழ்த்தித் தனியே பீடத்து வீற்றிருந்த தென்றும், அதன்பின் கம்பர் "சடகோபரந்தாதி" என்னும் விருத்தத்தாற் [illegible] புகழ்ந்தாரென்றும், மற்றைப்புலவரு மெழுந்துபாடித் [illegible] ஒரு கதையுளது." எனவுங் கூறினர். [illegible] அப்பாவலர் சரித்திர தீபகமென்னு நூன்முகப்பிற் கூறிய பாயிரத்தில், "கண்டவற்றையுங் கேட்டவற்றையுமன்றி நவமாயுந் துணிவாயும் யாதுங்கற்பித்திலேம். ஒட்டக்கூத்தர் கம்பராதிய சிலபாவலர் சரித்திரங்களுக்கு விநோதரசமஞ்சரி ஆக்கியோராதியாம் சில வித்துவாமிசர்க்குக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேம்." என வவையடக்கங் கூறியுள்ளாராகலின், இவ்விரண்டிற்கு மவருத்திரவாதி யல்லரென்பது வெளி.

ஆகுலிவ் விரண்டினுள் முதலாவதில் இராமாயணக் கருப்பொருளைக் கம்பர் பாடினாரென்பதைக் கண்டேனுங் கேட்டேனு மிலர்போலும். இராமாயணம் - ஏரெழுபது - சிலையெழுபது - திருக்கைவழக்கம் - இவைகளைக் கம்பர் பாடினாரென்பது யாண்டும் பிரசித்த நிச்சயம். சடகோபரந்தாதியைப் பற்றியும் சரஸ்வதியந்தாதியைப் பற்றியும் யாமுன்னரே வரைந்துளேம். சோழக்குறவஞ்சியென்றொரு நூலுண்டாயிருப்பதும் அந்நூற்றலைவர் வேறெவருமின்றிச் சோழராசர்களிலே [illegible] முண்மையாயின், அதனை யாக்கியோர் கம்பரல்லரென்பதற்கு "[illegible]ரைப்பாடியவாயால் வேந்தரைப்பாடேன்" என்றவிச் சொற்களுக்கே சான்றாம். காஞ்சிப்புராணமும் காஞ்சிப்பின்னைத்தமிழும் கம்பர் பாடினாரென்பதைப்பற்றி, சிவக்கியான சுவாமிகளையும் கச்சியப்பமுனிவரையு மறைத்துக்கொண்டு திருவாவடுதுறை யாதீனப் பண்டார சந்நிதிகள் தாம் வந்து தீர்மானஞ்செய்துகொள்ளல் வேண்டும். இது பட்டப்பகற் றிருட்டாதலின் இதைப்பற்றிப் போராட எம்மாலாவதன்று. இரண்டாவதில் (இருமகாராசன் விவாகத்தில் இராமராணவர் வந்த வேந்தர்களை யெல்லாம் விசாரித்து மரியாதைசெய் திருந்தனர்.) என்பதற்கேற்பக் கம்பர்

தென்மதுரையின் கண் ஐந்நூற்று நாற்பத்தொன்பது பேருள்ள முதற்சங்க மிருந்த காலத்தில் முந்நூறு புலவர்களோடு தானுமச் சங்கப்பலகையிலேறி யிருந்தனரென்பதைப் பற்றியும், விநோதரசமஞ்சரி யென்னும் புத்தகத்திலும் "கம்ப ரிராமாயணம்பாடி யரங்கேற்றியது" எனவருமோர் கற்பனைக் கதையி னிடையில் விளக்கியுள்ள ஓர் விற்பனக்காதையில் சிலவைணவர் குருகூரடிகளின் பாசுர மெழுதியவோர் முறியை அப்பலகையின்மீது வைக்க அஃதம் முறியைமாத்திரமேந்தி அதிலிருந்த கம்பராதியாம் புலவர்களைக் கீழேவீழ்த்த உடனே யவர்களெழுந்ததிசயித்து அக்குருகூரடிகளையு மவர் திருவாய்மொழியையு மவமதித்திருந்த கருவங்கெட அவ்வவருந் தனித்தனி துதிக்க அத்துதிகளிபலவும்

செம்பருகைக்யோசெய்யதிருப்பாற்கடலோ
[illegible]பராக்குசமோகாரணமோ - தாமம்
[illegible]வகுத்தாரெண்டோகான்கு
முனி[illegible]பெருமானுனை.

என்றெழுத்து சொல் சீர் தளை முதலியவற்றோடு கருத்தும் ஒன்றாக்கொன்று சிறிதும் பேதமில்லா திருந்தனவென்பதைப் பற்றியும், இம்முதற்சங்கத்திற்குப்பின் நாற்பத்தொன்பான் புலவர்களோடு கடைச்சங்க மிகழ்ந்தகாலத்திலிருந்த திருவள்ளுவதேவர் பாடிய திருக்குறளுக்கு அச்சங்கத்தினர் எழுத்து முதலியவுங் கருத்துவ் வேறுவேறுகப்பாடி யமைத்த ஓர் மாலையேபோன்று இம்முன்னூறு புலவர்களும் வேறுவேறாய் ஓர் தண்டகமென்னுமோர் பாடியமைத்தில ரென்பதைப் பற்றியும், அப்படி வேறுவேறின்றி [illegible] முதலிய வொன்றாயிருப்பினும் கருத்து வேறுபடவும் கருத்தொன்றாயினு மெழுத்துமுதலிய வேறாயிருப்பினுமொன்றுக்கொன்று வியப்பினை [illegible]ருமன்றிப் பள்ளியிற் சிறியர் பாடமோதுதல்போல் ஒருபுலவர் பாடியதையே மற்றைப்புலவரு முறையே பாடினரென்பது தனித்தனிபாடப் [illegible] வெண்பதைப்பற்றியும், திருவள்ளுவதேவர் [illegible] யைத் திராவிட வேதமெனவும் ஔவையாரதனை மறுத்துக் [illegible] மெனவும் இடைக்காடரவ்விரண்டையு மறுத்து வேதமெனவும் தனித்தனி பிரயாசையின்றி மூன்றுகவி சொன்னதற்குக் காரணம் யாதென்பதைப் பற்றியும், இவை யாவு மெவ்வாறாயினும் கம்பனாரானவர் ஐந்நூற்று நாற்பத்தொன்பதுபே ரிருந்த முதற் சங்கத்தையும் ஐம்பத்தொன்பதுபே ரிருந்த இடைச் சங்கத்தையும் நாற்பத்தொன்பதுபே ரிருந்த கடைச் சங்கத்தையுங் கடந்து நாச்சாக்கூற்றுறெக்குங் கவிச்சக்ரவர்த்தியின் சங்கமேயாயிருந்த காலமவரையிலிருந்து அப்பா லறுபதாவது வயதிற் காலவியோகமாயினரெனில்

இம்மூன்று சங்கமு மிருந்தது மொழிந்ததும் இவ்வநுமானவருடத்திற்குள்ளாகந்தானோ வென்பதைப்பற்றிய முண்டாயுள்ள சந்தேகங்களையெல்லாம்; இக்காலிச்சென்னையம்பதிக்கண் அருகையின்மிக்க வாங்கிலேய துரைத்தனத்தாராலேற்படுத்தியுள்ள சகலகலாநிலைய வித்தியாசாலைகளில் தமிழ்மைப்புலமை நடாத்திவரும் தண்டமிழ்க்கல்விச்சங்கத்தினரே தக்கபடியாய்ந்து தீர்த்திடுதல்வேண்டும். இவற்றின் கம்பரைப்பற்றியுள்ளவிடயங்கள்யாவுங் கண்கட்டுவித்தையின் விடயங்களா யிருப்பினும்திருக்குருகூரடிகளின் திருவாய்மொழியி னோர்பாதத்தை அச்சங்கமேயன்றி மற்றெச்சங்கமேனுங் கடக்கவல்லதோவெனின், முதற்சங்கத்தில் முந்நூறு புலவர்களோடிருந்த கம்பர் அவர்களுடன் தானும் வீழ்ந்தபோது பாடியதெனவுள்ள "சயாவெதோ" என்னுமோர் தனியன்கருத்துக்கொக்கவும் அரங்கநாதருடையவருளுப்பட்டால் அக்கம்பர் பாடியதெனவுள்ள சடகோபரந்தாதியில் 'வேதத்தின் முன்செல்க' என்னு முதற்பாடலின் கருத்துக்கிணங்கவும் இம்மூவுலகையு மோரடியாயளந்த திருவிக்கிரமமூர்த்தியினுடைய திருவடியே கடக்காதெனில் எச்சங்கமுமதற் கெம்மாத்திரம்? முதற் கித்தகைய துறையுங்கற்பிக்க வேண்டுமோ?

அநுபந்தங்கள்.

——)o(——

12. வது அட்டவணையினிற்றில் — "அன்றியுமச் செயங்கொண்டாரென்பவர் குலோத்துங்க சோழராஜனுடைய சமஸ்தான மந்திரிகளிலொருவரென்றும், ஆசுமுதலிய நாற்கவிகளையும் பாடவல்லவரென்றும், ஔவை-கூத்தர்-புகழேந்தி-கம்பராதியாம் புலவர்களோடு தானுமொரு[illegible]க்தனரென்றும், சூரியவம்ச க்ஷத்திரியரென்றும். அதனால் செயங்கொண்சோழனென்னும் பெயர் அவர்க்கு வழங்குமென்றும், [illegible] தங்கள்கைகற்பித்து வழங்குவர். எத்தனையோ காதைகளை இசைபெறக் கற்பிக்கவல்லோர் ஔவையாதியாம் வித்துவசிரோமணிகளோடு தானுங்கலந்து சம்பாஷித்ததாக ஓர் காதையேனுங் கவிதையேனுங் கற்பித்துவிடவொண்ணா? ஆதாரமுமின்றிக் கூறுவதில் உறுதிகொள்ளுவ தெப்படி? இவரோர் சிறந்த கவியேயாயினும் க்ஷத்திரிய வம்சத்தரா யிருந்தவின் ஆதிவீரராமபாண்டியனைப்போல் அருநூல்கள் பாடுவதற்கும் அங்கர்கோனைப்போல் அரும்பொருளீவதற்கும் உரியராவரன்றி, ஏனையவந்தணராதிய கவிகளைப்போல் ஒருவரிடத்துத்தாழ் எதற்குந்தொழிற்குரிய ரகாரென்பது யாவரு

முணர்ந்தபடியாயின் அவரோர் ரரையன்மேற் பிரபந்தம்பாடிப் பரிசுபெறுதல் யாங்ஙனம்." என்பதைச் சேர்த்துக்கொள்ளுக.

29. இதில் "அறந்தாங்குநீபவரசு" என்பதை மாற்றக் கருதியோர் "தொண்டை" என்பதற்குப் பதில் "தாங்கும்" என கூறித் தமிகையடவமைத்துக் கெடுத்தனர். அந்நூபத்தாருக்குரிய செங்குந்தர் பூர்வம் தொண்டநாட்டின்கணுள்ளதாண்டமை அதனிராசதானியாகிய காஞ்சியிலும் கமலாலயம் சிதம்பரமுதலிய தலங்களிலுமுள்ள சிலாசாசனங்கள் செப்பேடுகளாதியவற்றில் சந்தேகமறக் காணலாம்.

30. "கோமான்களப்பாளன் கொல்யானைபோமாறு" எனவும் பாடம்; இதற்குக்காதை — இராமாயணவரங்கேற்றதலைப்பற்றிக் குலோத்துங்கசோழன் சபைக்கண் சென்றவக்கால் அவன் றனக்குப் பாததாடனஞ் செய்யப் பத்தடிதூர நடந்து வந்ததாகத் தானே "நடந்தாயே நாலாரடி" எனவருந்திக் கூறியதற் கெதிர்மறையாக, எழடிதூர மெதிர்கொண்டுவந்து தனக்கவன் மரியாதை செய்தபோது பாடியதெனக்கற்பித்து உரைவரைந்தனர். (ஓர் காலடிக்கவெழுந்ததை மற்றொருகாலிணைக்கவுமெழும்) என்பதா[illegible] வாக்கியமே யாயினும், அவ்வெண்பாவின்கணுள்ள பதினைந்து சீரில் ஒருசீரிலாவது தனக் கத்தகைய மரியாதைசெய்த சிறப்பு அந்தரங்கவுரையாயினு மாலோசிக்க அணுவளவு மில்லையென்பதை அறிவுடையோர் கண்டுதெளிக.

இத்தீபிகையின் 166-வது பக்கத்தில் (சாரங்கபாணியர்) என்றுள்ளவர் திருவொருட் டிலேடை வெண்பா வக்காளமேகப்புலவர்பாடியவென்றுங் கழறுவர். இவர்பாடியுள்ள வெத்தனையோ சித்திரவிசித்திரப்பாக்களின் அருமை பெருமைகளைப் பார்க்க ஈதோர் பெரிதாய் [illegible]க்கதன்றும். ஆறுலக்ஷகைய பாக்களும் (வசைபாடக் காளமேகம்) என்றபடி யாதேனுமோர் வசையினத் தனவாகிய சொல்லையும் பொருளையுங் கருத்தையும் வகித்திருப்பனவா யிருக்குமே யன்றி, இத்தகைய வாழ்த்தலும் வணக்கலும் போற்றலும் புகழ்தலுமான இசையினத்தனவாகிய பாக்கள் பாடத் தானே முயலினும் இவர்பெற்றுள்ள வர[illegible]த்தால் அத்தகையன வவர்வாக்கில் தோர்வதில்லையென்பது வெளி.

குலவொழுக்கம்.

அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த சின்மய சிதாகாச கன சிவசொரூபமாய் விளங்கும் ஸ்ரீ கைலாயபதி திருக்கோப்பமைந்த அபரசிவமாகிய சந்திகனைத்தவரும், உலகமாதாவாகிய காமாக்ஷியம்மையார் திருவடி நூபுர நவரத்தினேற்பவ சத்திமார் புத்திரரான நவவீரர்களது மரபினரும், தேவகண்டகராகிய சூரபதுமனுதி அவுணரை வதஞ்செய்யுமாறு சரவணத்துதித்த ஸ்ரீ சண்முகதேவர் சகோதரரும், குக்கேற்கையினரும், விண்குடியேற்றினவரும், மனுமாந்தாதா வழித்தோன்றலின் விரத வரப்பிரசாதரும், திசாவிஜயப் பிரதாபரும், இயமனைவென்றவரும், ஈழங் கோளமாதிய தேயங்களை வென்று சந்தான மாந்தருவாதிய பறித்துக் கொணர்ந்த பராக்கிரமரும், வலாசுரனது வலங்கெடுத்துத் தேவேந்திரனை வலாரியென்றழைத்தவரும், சத்தவிடங்க விமானங்களைத் தியாகமேற்றுத் திருவாரூராதிய சத்த தலங்களில் தாபித்த ஸ்தாபகரும், திருவாலங்காட்டடிகளோடு சமநிருத்தஞ் செய்ய வெழுந்த காளியின் கைத்தாளம் பறித்துப் பங்கம் புரிந்தவரும், தில்லை மாகாளியின் தேரோடச் செய்தவரும், உபகன்னி சனுகிய வல்லாளை வென்று அவன் மனைவிக்கு மாங்கிலியப் பிச்சை கொடுத்துப் புகழ்பெற்ற வீரநாராயணராதி நவதசவீரர் மரபினரும், ஒட்டக்கூத்தரென்னுங் கவிச்சக்கரவர்த்திக்கு ஆயிரத்தெண்டலைபறித்து வைத்துச் சிரச்சிங்காதனமிட்டு இன்றும் புவியரசராலுங் கவியரசராலும் புகழ்ப்பெற்ற ஈட்டியெழுபதென்னும் திருவருட் பிரபந்தங் கேட்டவரும், நீர விலங்காத நன்னடையரும், சிவதன்ம பரிபாலகரும், வேதோப சிட்டாக்கம சாத்திர புராணேதிகாச சுயாதிகாரரும், ஓராயிரத்துத் தொளாயிரவராய் ஊழிமுதல் பெயர்பெற்று நின்ற பெருமையரும், இன்னுமித்தகைய பல பெரும் பிரபாவங்களைப் படைத்து மாவடியில் தேவசிங்காசனதிபர்களாக விளங்கும் காஞ்சிகோட்டாதிய எழுபத்திரண்டு நாடாதிக்யமாம் பெருஞ் சிறப்புற்றோங்கிய செங்குந்த வரசசிகாமணிக ளனைவருக்கும் பன்முறை வணங்கிச் செய்துகொள்ளும் விஞ்ஞாபனம்.

சைவாகமம் இருபத்தெட்டனுள் இருபத்து நான்காவது சந்தான
சருவோத்தமத்தின் உபபேதம் பதினொன்றனுள்
எட்டாவது சிவதருமோத்திரத்தில்,

தமித்த தன்னியன் பாற்கொள்க சாத்திரங்
கொடுக்குந் தேசிகன் றங்குலத் தில்லையே
லடுத்த வன்னியனேயரு கன்றொழிற்
கொடுக்கொ ணுபர மார்த்தங் கொடுப்பதே.

(இதன் பதப்பொருள்)

சாத்திரங்கொடுக்குந் தேசிகன் றங்குலத் தில்லையேல் = சருவமஹாவாக்கியமாகிய ஞானோபதேசஞ் செய்யுங் குருதங்கள் தங்கள் குலத்தில் இல்லையாகில்; தமித்ததன்னியன்பாற்கொள்க = தனக்குக் கீழாக நீக்கிய வருணத்தாசாரியனிடம் பெற்றுக்கொள்ளலாம்; பரமார்த்தங்கொடுப்பது அடுத்தவன்னியனேயருகன் = ஞானோபதேசஞ் செய்யப் பிராமணனுக்கு அரசனும் அரசனுக்கு வைசியனும் வைசியனுக்குச் சூத்திரனும் தக்கவன்; அன்னியன்றொழில்கொடுக்கொணு = தங்கள்தங்கள் குலத்திலுள்ள சமயாசாரியர் அல்லாமல் அன்னியகுலத்துக் குருவானவன் சருமோபதேசஞ் செய்யக்கூடாது; என்று அறுமுகப்பெருமான் அகத்தியமஹாமுனிவருக்குப் போதித்திருக்கின்றார்.

தன் குலத்திலில்லையேல் என்றதனால், ஞானோபதேசமுந் தங்கள் தங்கள் குலத்திலேயே பெறுதல் சிறப்புடைத்தென்பது கருத்து.

அன்றியும் அச்சிவதருமோத்திரத்தில் மேற் கூறிய ஞானோபதேச சருமோபதேசங்கட்கு முதன்மையான ஸ்ரீ பஞ்சாக்கர வுச்சரிப்பைப்பற்றி (அந்தக்கராங்கள் ஒருமிக்க ஓம் என்னும் பதத்தில் நின்ற பொருளாகிய சிவத்தை அறிந்தவர்களே வேதமுதலாகிய நூல்களிற் சொல்லும் பொருள்களையும் உணர்ந்தவர்கள். ஆதலாற் பார்ப்பார்முதலிய நால்வருணத்தருள் மாதரும் முதன் மூவருந்தரவு கடவாத சூத்திரரும் அந்த வேதமாதாவாகிய பிரணவத்தை நீக்கி நின்ற ஐந்தெழுத்தையுமே யுச்சரிக்க) என்னும் பொருள் தோன்ற,

கலி

ஓமென்னும்பதப்பொருளை யுணர்ந்தார்தாமே
யுணர்ந்தாரும்வேதாதி யொருமைகூற
வோமென்னும்பதமொழித் தஞ்செழுத்துணர்தற்
கொழுங்குடைய சூத்திரர்க்குமுரைக்கலாமே.

எனக்கூறியிருத்தலால் சிவபரம்பரையராய் வைதிக நல்லொழுக்கமேற்று அவ் வைந்தெழுத்தையும் பிரணவ சகிதத்துடன் உச்சரித்தற் குரியராகிய நாம் பிரமபரம்பரையராய் அவைதிகப் புல்லொழுக்க மேற்று அவற்றை உச்சரிக்கப் பெறாத நான்காம் வருணத்தாராகிய சூத்திரரிடத்தில் எவ்வாறுபதேசம் பெறக்கூடும்.

இத்தகைய சான்றுகள் இன்னும் மநுநூல் முதலிய பலநூல்களிலிருந்தும் அவற்றை யுணர்ந் தொழியாது சிலநாளைக்குமுன் சிதம்பரத்திற் குரசம்மார உற்சவ நடத்தும் நம்மவர்களுக்கும் வேளாளருக்கும் நடந்த கலகத்தைப்பற்றி மஹாராணியவர்களது அரசநியாய சபையில், தோற்பன தொடர்ந்த எதிரிகள் நாங்கள் இவர்களுக்குக் குருவாக விருத்தலால் எங்களுக்கு அடங்கினவர்கள் இவர்களென்று அச்சமில்லாமல் சொன்னார்கள். அதுகேட்ட நம்மவர்கள் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோலப் பூர்வகாலந் தொடங்கி இதுகாறும் எங்கள் குலத்தவருக்குள்ளே ஸ்ரீ கந்தநாத ரம்சமாகிய திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரது வன்னலா ராதீன சைவசமய தீக்ஷாகுருபீடம் அளவில்லாச் சிறப்புற்றோங்கி எம்மவர்களுக்குப் பெரியநாடாகிய காஞ்சிபுரத்தி லிருக்கின்றது, அப்பரம்பரையில்தான் எப்பொழுதும் எல்லா நாட்டிலுமுள்ள நாங்கள் சீடர்களாக உள்ளபடியே ஒருபடித்தாய் தீக்ஷைபெற்றுக்கொண்டு வருகின்றோம், அந்தக்குருபீடமன்றி இந்தச்சூத்திரராகிய வேளாளர் எங்களுக்குக் குருவன்றெனை மறுத்து அதற்குச்சான்றுமில்லை தீக்ஷாதாரையும் அவ்வேளாளப்பண்டாரங்களையுமே சொல்லுவித்தார்கள்: இவ்வுண்மையானது நியாயத்தலத்தில் நம்மவர்கள் பக்ஷத்திலேயே விளங்கிவெற்றியுண்டாக்கியதன்றோ!

இவர்கள் இப்படிச் சொல்வதற்கு காரணம் என்னெனயூகிப்போம்! நம்மவர் வசிக்குஞ் சில சிறியநகரங்களில் சாதிப்பெயர் சொல்லாமல் சைவர் சைவர் என்னும் பண்டாரங்கள்போய் நாங்கள் செங்குந்தர் குலத்திற் பிறந்த குருபீடமே, எங்களுக்குச் சிதம்பரத்திலுள்ள அம்பலவாணமுதலியார் சம்பந்திதான், காஞ்சிபுரத்திலுள்ள நல்ல கம்பமுதலியார் எங்கள் சாதிதான், என்று அவர்களறியாத வுரைக்கூறி எற்றி ஏமாந்தவர்களுக்குத் தீக்ஷைசெய்து வருகின்றார்போலும்.

சிதம்பர நகரச்செங்குந்தர்கள் நியாயத்தலத்தில் வழக்குமுடிந்தபின் இப்படி ஏமாற்றுவோரை எங்குந்துருவியோட்டி, அப்பண்டாரங்கள் துர்ப்போதனைக்குள்ளாகி அறியாமையால் மயக்குற்றவர்களாக நடை நழுவிய இரண்டொருவருக்கும் நமது குலகுருவாகிய கச்சி ஆளவந்த வன்னலாராதீனம் ஸ்ரீ கச்சபேஸ்வர தேசிகரை வரவழைத்துத் தீக்ஷை செய்வித்துத் திருத்தித் சொல்லற்கரிய சுகத்திலிருக்கின்றார்கள்.

இவ்வண்ணமே இன்னமும் நம்மவர்களிற் சிலர் அவ்வேளாளப் பண்டாரங்களின் வசப்பட்டு மதிமயங்கித் தியங்கி வசைக்கொண்டிருத்தலை மாற்றிவிட அந்தந்த நாட்டிலுமுள்ள விவேகிகளாகிய முதன்மையாளர்

அதிக விரைவில் யூகிப்பது ஆவசியகமாம். அஃதேனெனில் அடியில் வரும் பிரதான வினாவிடைகளை ஊகித்துணர்மின்கள்.

வினா — குருவாகக்கொள்ளப்பிறசாதியாராகுமா?

விடை — தன்தந்தை உத்தமகுரு, தன் குலத்தான் மத்திமகுரு, அன்னியகுலத்தன் அதமகுரு என்று தாமிகாகப்பிரமாணம் உண்டு. இவற்றுள் உத்தமம், மத்திமம், கொள்ளத்தக்கது, அதமம் தள்ளத்தக்கது ஆதலால் அன்னியசாதி குருத்துவங் கூடாது.

வினா — நமக்குப் பிறசாதி குரு விருத்தலால் வரும் பிழை என்னை?

விடை — தேவேந்திரனுக்கு யாகஞ்செய்யக் குலகுருவாகிய பிரகஸ்பதி பகவானிருக்க அவரை நீக்கி அன்னியனான துவட்டா புத்திரனென்னும் மூச்சென்னி விச்சுவாவைக் குருவாக வைத்துக்கொண்டதினால் வந்த பெருந்துக்கமே சாட்சி. மேலும் அவர்கள் மனம் வேறு வாக்கு வேறாக விருந்து தமக்கென்னில் ஓர்விதமும் உட்பகையால் பிறருக்கென்னில் ஓர்விதமும் செய்வதன்றி, குருவென்கிற தானம் உயர்வெனவுஞ் சீடனென்கிற தானந் தாழ்வெனவும் நினைத்து மந்திர தந்திர உபசார முதலியனவும் மதிப்பின்றிச் செய்வதாலும், இதைப்பார்ப்பவர்களுக்கு அசங்கிதமாகத் தோன்றுவதாலும் இம்மையில் பழிப்பும், அதிற் சிக்குண்டவர் தத்தமக்குரிய ஒழுக்கமாறி வேற்றொழுக்கம் பூண்டிருப்பதால் மறுமையிற் பாவமும் வரும் ஆதலால் அன்னியசாதி குருத்துவங் கூடாது.

வினா — அவர்கள் ஆதிதொடங்கி இருந்தவர்களா? இடையில் வந்தவர்களா? அவர்களுத்தன்மை யுடையவர்களா நர் மெத்தன்மை யுடையவர்கள்?

விடை — வேதமூஉ சிவாகமமும் அஷ்டாதசப்புராணமுஞ் சிவபெருமானிடங் கேட்டுச் சனற்குமாரர் முதலிய இருடிகளுக்குப் போதித்துப் பூமியிற் பரவச்செய்த நந்தியெம் பெருமானே வீரவாகுதேவராக அவதரித்து மனுகுலவிரத வரப்பிரசாதமாகப் பூவுலகில் வந்திருந்ததால், அவரது புத்திரமணிகளாகிய அனகஸ்ரீயரைக் குருபீடமாக அநாதியே பாவடித் தேவசிங்காதனத்தி லிருத்தினர்; அவ்வழித்தாய் நடந்தேறி வந்ததேயன்றி வேறில்லை. அப்பண்டாரங்கள் ஆதி தொடங்கி இருந்தவர்கள் அன்று. சுமார் எழுநூற்றுச் சில்லரை யாண்டில் காஞ்சிபுரத்தை யரசாண்ட சக கலியாணிச்சோழன் அரசனாகவுஞ் செங்குந்தர் மந்திரிகளாகவும் இருந்த காலத்தில், பிரமபரம்பரையுளே நான்காம் வருணத்தரான சூத்திரருள்

வலங்கை இடங்கை யென்னுங் கலகம் சேர்ந்ததற்கு முன்னும் பி… சிவபரம்பரையரான நம்மவரோடிருந் சந்திக்க இடம்பெறாமல் இப்… சில காலைக்குமுன் யாசகமூலமாய் வந்து குருவென்கிறார்கள் போ… ஆதலால் அவர்கள் இடையில் வந்தவர்களே; அவர்கள் சைவரென்… சைவரென்னும் ஒரு சாதியுண்டா? இல்லை, பின்னென்னென்றால் வே… ளரென்கிறார்கள், அவ்வேளாளர் நான்காம் வருணத்தராயும் நம்மவ… இரண்டாம் வருணத்தராயும் இருக்குந்தாரதம்மியத்தால் அவர்கள் கு… துவம் நம்மவர்க்குக் கூடாது.

வினா — சாதிபேதங் கூடாதென்பது துறவறத்தாருக்கா; இல்… தாருக்கா?

விடை — துறவிகள் சாதி குலம் ஆசாரங்கடந்தவர்கள் ஆதலால், … மசிவனே எம் மரபினருக வந்து ஞானோபதேசஞ் செய்வனே என்… பிரமாணத்தால் அவர்களுக்குச் சாதிபேதங் கூடாது. இல்லறத்த… மனைவியாதிய பந்தங்களோடுங் கூடியிருப்பவன், இவன் சாதி குலம் … ப்பிறப்பு ஆசாரம் முதலியவற்றில் ஒன்றிலேனும் வழுவாதிருத்தல்வே… டும் என்பதால் அன்னியசாதி குருத்துவங் கூடாது.

வினா — இது நம்முன்னோர்கள் கருத்துக்கிசைந்ததா அன்று?

விடை — திருக்கைலாயத்தில் தேவதனுவுடனிருந்து பின்னர் பூ… யில் அயோனிசராய் மானவ தனுவுடன் வந்து தம்மக்களுக்குத் தாமே கு… மூர்த்தமாக விருந்து மற்றுமுள்ள சிறப்புகளுஞ் செய்துவைத்ததால், அ… னியரைக் குருவாகக்கோடல் நம்முன்னோர்கள் கருத்துக்கிசைந்ததன்று.

வினா — ஆசாரியரின்றி யருளடையலாகுமா?

விடை — ஆசாரியரின்றி யருளடைதல் வாகாதாயினும் தொழிலி… சிறந்தது பாவமில்லா நெய்தற் றொழில் என்றபடி, குருவிற் சிறந்த… தம்மரபினரது நிலைமாருக் குலகுரு வாதலால் நமது மரபில் அநாதியா… வே வந்துள்ள குருபீடங்களில் தற்காலம் காஞ்சிபுரம் பிள்ளையார்ப்பாளை… யம் கச்சி ஆளவந்த வள்ளலாராதினத் திருமடத்தில் சைவ சமயாசாரிய… ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சதாசிவதேசிகரும், கணபதி தேசிகரும் சிவசங்கர தேசிகரும்… திருவாலங்காட்டுக் கார்க்கோடக மடாலய வாசாரியர் திருமழிசை ஸ்ரீ-… ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச தேசிகரும்; படப்பை காட்டு மடத்தில் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ கு… சுவாமி தேசிகரும், சோம்பாக்கம் கைலாயபுரி மடத்தில் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ கா… த்தி தேசிகரும், பெருநகர் கணபதி மடத்தில் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ பரஞ்சோதி…

தேசிகருமாக ஆங்காங்கு குலகுருவிருக்கத் தங்கள் கைக்கு எட்டினமட்டில் பொருள் பறிப்பதில் தீர்க்கமாயும் மந்திரதந்திரங்களைச் சொல்வதில் வழுவழுப்பாயுந் திரிகின்றவர்களால் சிவானுக்கிரகம் பெறக்கூடுமா! ஆதலால் அன்னிய சாதி குருத்துவங் கூடாது.

வினா — இப்போதிருக்கும் குருவைநீக்கினால் குருத்துரோகமாகாதா?

விடை — முற்காலத்தில் சில குக்கிராமங்களி லுள்ளவர்கள் தங்கள் ஆசாரியர் காஞ்சிபுரம் திருவாலங்காடு படப்பை இப்படிப்பட்ட இடத்திலிருக்கிறார்கள் என்று கேள்விபட்டாலும் வருந்தி நடந்து செல்ல வேண்டுவதால், அதெங்கிருக்கின்றதோ நாம் அதைக்காண்பது அரிது என நினைப்பார்கள். அவ்வாசாரியரேனுஞ் சதா சிஷ்யயாத்திரையில் இல்லாமல் ஓர் அசந்தர்ப்பத்தால் இருந்தவிடத்திலேயே சிலகாலம் இருந்துவிட்டால், மீட்டும் ஒவ்வோருரையுங் கடந்து ஒவ்வோர் சிஷ்யரைக் காணப் பத்திருபது வருடஞ் செல்லும். இவ்வித காரணத்தால் கல்வி இழந்த சில சீடர்கள் தங்கள் ஊருக்கு ஒரு குரு வந்தால் தீக்ஷையில்வைத்த விருப்ப விசேடத்தால் எங்கள் குரு நெடுநாளாகக் காணோம், அவர் யாவரோ எங்களுக்குத் தெரியாது, எங்கள் தகப்பனுருக்குத் தீக்ஷைசெய்துவிட்டுப் போயினராம், என்று சொல்லிவந்தவர் யாவரென்றும் விசாரியாமல் இவருங்குருதானே இவரிடத்தில் தீக்ஷை செய்து கொள்ளுவோமென்று மாறிப் போய் விடுவார்கள். இப்படி தவறுவது அறியாமையால் வந்த தோஷம் ஆதலால் அவர்கள் அந்தக் குருவை விட்டுவிட்டுத் தங்கள் குருவை யடைந்து பிராயசித்தப் பூர்வகமாகத் தீக்ஷை செய்துகொண்டால் முன் செய்த குருத்துரோகமாகிய அத்தோஷம் நீங்கி நல்லறிவுதித்துச் சுகமடைவார்களேயன்றித் துரோகிகளாகார்கள்.

வினா — ஆயினும் மூதாதையர் வழக்கமாற்றுவது முறையாகுமா?

விடை — அன்னியகுருவை யுடைவது யாவர்தான் ஒப்புவார்கள்! அந்தணர்குரு, அரசர்குரு, வணிகர்குரு, ஏனைய வருணர்குரு, இவர்களிடம் அவ்வவர் சாதியாரன்றி மற்றையர் மாறி நிலைபிறழ்வரோ! நமது மரபில் மாறிவிட்ட தென்பதற்கு வேறு சான்றும் வேண்டுமோ! இதைவிட நம் போற் சிவபரம்பரையராகிய ஆதிசைவப் பிராமணகுருவை யடைந்தால் தீங்கில்லை. ஆதலால் தகப்பன் பாட்டன் தவறினதை நீக்கித் தீன் குல குருவை யடைவது முறையாம்.

வினா — ஆயின் இவ்வன்னிய குருத்துவம் எக்காலத்தேற்பட்டது?

விடை — இடையில் சில கொடுங்கோன் மன்னரால் பலமுறையும் நேரிட்ட கலகத்தில் அச்சுகெட்டுத் தர்மமாறி உலகம் புரண்டு நிற்கையில், நம்மரபினரில் சிலர் தவறிச் சூத்திரரிடம் தீக்ஷை செய்துகொண்டார்கள் போலும்.

இவ்விதந் தவறிநடப்பது தகுதியல்லவென்று தெளிந்தவர் சொல்லக் கேட்டும் மீட்டுந் தகாதவிடம் புகுதல் தருமமோ! இதுபற்றி சூத்திரரைக் குருவாக வைத்துக்கொண்டு அவரிடத்தில் புருஷார்த்தந் தரத்தக்க சாத்திரங் கேட்டவர், சாத்திரவழி தீக்ஷைபெற்றவர், அரிய பொருள் யாசித்தவர், அப்பொருள் வாங்கி யாகஞ்செய்தவர், விழுந்து பிழைத்துக் கரையேறுவதற்கு அரிதாகிய நரகத்தை யடைவார்கள் என்னும் பொருள் தோன்ற

கவி

பின்னவருடத்தில் அறம்பயில்விஞ்ஞைகற்றனோரவர்பா
லரும்பொருளேற்றனோரவர்பால்
பெறும்பொருளதனால்வேள்வியாற்றுனர்கள்
பிழைப்பருநரகிடைச்சேர்வார்.

என விதித்த காசிகாண்டம் இல்லொழுக்கங் கூறிய அத்தியாயம் 23 கவியையும்;

அவர்களிடங் குருப்பிரசாதமென்று சோற்றைவாங்கித் தின்பவரைப்பற்றி (சாத்திரவாராய்ச்சியால் உள்ளந்தெளிந்த வேதியர் இட்ட சோறு தேவாமிர்தமாகும், க்ஷத்திரியரிட்ட சோறு மகிழ்ச்சியைத் தரத்தக்க பாற்சோறாகும், வைசியர் இட்ட சோறு நல்லபலனைக் கொடுக்கத்தக்க சோறாகும், சூத்திரர் இனிதளித்திட்டதேனும் அது இரத்தங்கலந்த சோறாகும், ஆதலால் சூத்திரர் சோற்றை மனதிலும் நினைத்தல் கூடாது) என்று பொருள் தோன்ற

கவி

உட்டெளிமறையோரளித்தசோறமிர்தம்வேந்தர்சோறுவந்தபாலடிசில்
மட்டியரளித்தவடிசினல்லடிசில்பின்னவரினிதிடுசோறல்
கொட்டியகுருதியாதலால்பின்னோரிடத்தனைக்குறிப்பினுமாகா.

என விதித்த ஷை அத்தியாயம் 35 வது கவியையும் பாருங்கள்.

மேலும், நமது முன்னோர்கள் பூர்வம் இராஜவர்த்தியெங்கும் சிவாலயங்களைத் தாபித்து அவற்றிற்கு எல்லாம் தாங்களே தருமகர்த்தர்

களாயிருந்து பரிபாலித்து வந்தார்களென்பதற்கு, சூட்டி யெழுபதென்னுந் திருவருட் பிரபந்தத்தில்

கவி

விடங்கமேழாதிவீதிவிடங்கமாரூர்வெண்காடு
நடங்கொளுந்தில்லைமூதூர்பஞ்சனன்னதிசாய்க்காடு
மிடங்கொண்மாகாளமேழுமிடைமருதூர்செங்காடுந்
தொடங்கியதருமவாட்சிச்செங்குந்தத்தொகுதிவாழி.

என்பது சான்றாக விருந்தும், அத்தருமவாட்சியை யாதுகாரணத்தாலோ அன்னியர் கைக்கொள்ள விடுத்து ஆலோசியாதிருப்பது! இஃதற்புதம்! அற்புதம்! அற்புதம்!

அன்றியும் நம்மவர்கள் ஒவ்வோரூரினும் அத்தேவாலய பரிபாலன நிமித்தம் மடம் தடம் நந்தவனங்கள் முதலிய உண்டாக்கி அந்த ஒவ்வொன்றுக்கும் நம்மவர்களென்றே சொல்லி யேமாற்றித் திரிந்து கொண்டிருந்த ஒவ்வொரு வேளாளப்பண்டாரங்களையேனும் வீரசைவப் பண்டாரங்களை யேனும் வைத்து, மடத்திற்கு அலகிட்டு மெழுகிட்டுத் தீபம் வைக்கவும் பூஞ்சோலைக்குக் கொத்தித்தண்ணீர்பாய்ச்சிப் பூவெடுத்துத்தொடுத்துக் கொடுக்கவும் உத்தரவு செய்வார்கள்; அ[illegible] சிலநாள் செல்லச்செல்ல மடத்தாண்டியாய், மடத்தையராய், மடத்துச்சாமியாராய் உத்தரவு கடந்து நடப்பார்கள். அவர்களைத் தண்டிக்கப் போனால் நாங்கள் நெடுங்காலம் இந்தமடத்தில் தானே இருக்கிறோம், மடம் எங்களுடையதே என்பதல்லாமல் நாங்களுங் குருவுதானென்று சொல்லுவார்கள். பூவாண்டிகளும் அவ்வண்ணமே. பின்னர் பலநாள் செல்ல அவைகளில் சில எவராலும் பரிபாலித்தலற்று உருமாறிச் சீரணிக்கின்றன. இது எவ்வளவு பெருங்கேடு பாருங்கள்.

இப்படிப்பட்ட சங்கடங்கள் நேரிடாதபடி நமது மரபில் ஒருவனை யேற்படுத்தி அவனுக்கு அவ்வாண்டிகளுக்கு கொடுக்குஞ் சம்பளமும் அன்னமுந் தரலாமே: அப்புண்ணியத் தொழில் இழிந்ததென்றோ நம்மவர்கள் அத்தொழிலுக்கமைய உட்படாதிருப்பது! அல்லது இவனுக்கு [illegible] பொருள் கொடுக்க வேண்டுமென்னும் பொருமையினாலோ நம்மினத்தவரை நமது காரியங்களில் வைக்காதிருப்பது! அன்றியும் நமது மரபைப் பற்றிப் பிறசாதிப் பெரியோராற் கூறியுள்ள திருக்கைவழக்கத்தில்

–இறப்புழிக்கு:

நான்பன்னலன்றியொருகம்பன்றிருத்தொண்டை
யான்பெண்ணைடங்கலுஞ்செயப்பொற்கை.

எனவும், மாலையில்,

முத்தமிழ்வேந்தரெம்முன்னவன்கோயின்முறைகளைத்தங்
கைத்தலந்தந்தவருனாவன்றுபலார்க்கொருகாரியமும்
வைத்தறசாதெனவாண்பெண்ணைடங்கலும்வாங்கிச்செய்தே
செத்திறவாச்சிறப்பெய்தினின்றார்களிச்செங்குந்தரே.

எனவுமிருப்பனவற்றையேனும் உணரலாகாதா? திருவிரிஞ்சை, திருப்புத்தூர், காஞ்சிபுரம், திருக்கழுக்குன்றம், முதலிய பலவிடங்களிலுள்ள அபிஷேக முதலியவைகளுக்கு இவ்வித வழக்கு நேரிட்டது யாவருக்குந் தெரிந்த விஷயமே.

நம்மவர்கள் திருக்கழுக்குன்றத்தில் பக்ஷிக்கு அன்னமூட்டும் பணியை அநேககாலம் நடத்தினார்கள். அப்படி நடத்தினவர்கள் இடையில், ஒரு தென்னாட்டுப் பண்டாரத்தை ஆளாக்கிவைத்து, பலநாள் விட்டு [illegible] மப்படிவைருடத்திற்குமுன் கேட்க நாங்கள்தான் பக்ஷிக்கு அன்னம் கொடுப்பவர்கள் என்றான். அதற்கு நியாயத்தலத்தில் வழக்கிட அப்பண்டாரம் என்னவென்றே சத்தியஞ் செய்தான். அதனாலதை விட்டுவிட்டார்கள். இது பிரத்தியக்ஷமான காரியம்.

அம்பாழிசூழ்தியொருசூற்பமெலாங்கிடக்கினுமென்னாழிவினின்னும்
வெம்பாமெவெளிக்காலுண்டேட்காலிவெளியில்விடாதிருந்தாலென்னே
வம்பாருமிதழிபணிவேணியனார்வேதமலைவயங்கினிடு
சம்பாதிக்கழுதளிக்குஞ்சயக்குத்தீம்போல்விளைவந்தாரவன்றே.

என்று சாட்டியெழுபதாகிய திருவருட் பாசுரத்தும் "கழுக்குன்றிற் சம்பாதிக்கழுதூட்டும் கைக்கோளர்" என்று வீரநாராயணர் விசயத்தும் சொல்லவழங்கிவருகின்றது. இதுவே இங்ஙனமாகில அன்னியரைக் குருவாகக் கோடலால் அனந்தங் கெடுதி வந்ததும் வருகிறதும் வருவதுமாகவே முடியுமன்றோ.

நமது மஹா [illegible]ணியவர்கள் செங்கோலில் சேர்திருந்தாதவர்கள் ஒருவருமில்லை, நாம் குலத்தருமங்கெட நடப்பதால் வருங்கெடுதி இவ்வளவு என்றறிவிக்கக்கூடாது "குலங்கெடவேவருகின்ற குலத்தருமங்கெடு

தரும் – நலங்கெடவேகுலம்பாவகன்னும்" என்னுங் கீதையின் கருத்தை யுணர்ந்து, செங்குந்தர் திருக்கைவழக்கத்தில்

–மேவு
பிறவியினூடே குலசீர்பேணியிருமைப்
பிறவியினூடொல்காப்பெருங்கை – மறைமுதல

வோதுவித்தகத்தொழிலையுற்றுமடைந்தார்க்கவற்றை
யோதுவித்துமந்தணச்சீரொன்றுங்கை – பூதமுறை

வேட்டுவித்தகத்தொழிலைவேட்டுமடைந்தார்க்கவற்றை
வேட்டுவித்துநல்விசைகொள்வேதனக்கை – நேட்டமுற

முத்தரசைவத்தீக்கையோடுசமயாதியவா
முத்திறத்தீக்கைப்பரவுமுத்திரக்கை.

எனவும் செங்குந்தர் மாலையில்

மூவகைத்தீக்கையுட்டக்கதைசமயமுயன்றளிப்பத்
தாவில்விசேடநிருவாணந்தங்குலத்தக்கணர்கை
பாவபிடேகத்தர்பன்முறையாய்ந்துபரிந்தளிப்பத்
[illegible]வருமெச்சப்பெற்றோங்கிநிற்பார்கள்[illegible]செங்குந்தரே,

எனவும்,

செங்குந்தர்மரபுவிளக்கத்தில்

சமயவிசேடநிருவாணதீக்கைதரித்தலுட
னமையபிடேகமும்பெற்றங்கவர்குலத்தாரியரா
யிமையமுதற்கொடுசேதுவரைச்சுமினிதுறைந்து
சிமையவிளக்கெனயாண்டும்விளங்குவர்செங்குந்தரே.

எனவுங் கூறியுள்ளனவற்றைப் பரியாலோசனை செய்யுங்கள்,

செங்குந்த வாசாரியர்களாயினோர் ஆன்மார்த்தப் பூசனையால் சிவபெருமானை உருக்கத்தோடு வணங்க வறியாத சீடர்கள் மலபந்தங்களையும் தங்களால் உபதேசிக்கப்பெற்ற வண்ணம் பஞ்சாக்ஷரத[illegible]ளத்தில் நினைத்து வெள்ளிய திருநீற்றை ஈசானமாதிய மந்திரங்களால் சிரசாதி இடங்களில் விருப்பத்துடன் தரிக்கவறியாத சீடர்கள் மலபந்தங்களையும், தாம்தந்தசமயம் விசேஷம் நிருவாணமென்கிற தீக்ஷாவல்லமையினால் நீட்

கள மனமாகி "சென்றுசென்றணுவாய்த்தேய்ந்துதேய்ந்தொன்றாய்" என்ற படி சிவானந்தத்தி லழுந்தி அவ்வானந்தத்தால் கண்ணீர் ததும்ப முதல் வனிடத்து நடனங்கொள்ள வறியாத சீடர்கள் மலபந்தங்களையும், பரார்த்தப் பூசனையால் சிவாலயங்களை வலஞ்செய்ய வறியாத சீடர்கள் மலபந்தங்களையும் சிகைகூசெய்து சிவதீக்ஷை செய்வரென்றும் பொருள்தோன்றத் திருவருட்பிரபந்தமாகிய ஈட்டி எழுபதில்

உருக்கொள்பெணியாதாரையுளத்திலஞ்செழுத்தையுன்னிப்
பெருக்கொடுதவனீற்றைப்பெணியேயணியாதாரைத்
தருக்கொடுநின்றுகண்ணீர்ததும்பமுன்னோடாதாரைத்
திருக்கோயில்வலம்வாராரைச்சினத்தொடும்பொருஞ்செங்குந்தம்.

என்றும், கன்மபந்தங்களைச் சிகைசெய்து சிவதீக்ஷை முடித்து அக்கன்ம பந்தங்களிங்கவே மனோவாக்குக் காயமென்னுந் திரிகரணங்களுநொத்துச் சத்திநிபாதமெய்தச் சிவலோக மடைவித்து இரக்ஷிப்பரென்றும், பொருள் தோன்ற மீண்டுமப் பிரபந்தத்தில்,

கூவிளையிதழிதும்பைகொண்டருச்சித்தபேர்க்கும்
மூவர்தம்பாடலோதிமுன்னின்றுபணித்தபேர்க்கும்
ஆவலோடஞ்செழுத்தையகத்துளெண்ணிந்தபேர்க்கும்
தேவகாடாளவைக்குந்திருக்கைவேற்றுணைச்செங்குந்தம்

என்றுங் கூறியுள்ள பாசுரங்களின் விருத்தியுரையைத் தெளிவுபெறக்காட்ட இது ஒழுக்கமாதலால் சுருக்கிக் காட்டினோம்; இக்குல ஒழுக்கத்தின் உட்கருத்தை ஆங்காங்கு ஒவ்வொருவரும் யோசித்து பாருங்கள். இதைக் கண்ட வுடனே நம்மவர்களாயுள்ள அனைவரும் சிவாலய குகாலயங்கள் தோறும் நடந்திவந்து கைசேர்ரவிட்ட தருமபரிபாலனங்களையும், அவ்வாலயங்களின் பொருட்டமைத்துள்ள மடம் நடம் நந்தவன முதலியவைகளில் தக்கவர்களை வைத்து ஜீரணோத்தாரணஞ் செய்யவேண்டிய முறைமைகளையும் கவனித்து; நம்மவர்களின் சிற்குருக்களா பிரசாதிப்பண்டாரங்கள் எங்கிருந்தாலும் அதிக விரைவில் நீக்கிப் பிறகுருவென்னுங் குற்றம் போக்கிக் குலகுருவென்னுங் குணத்தை யுண்டாக்குவீர்களென்று திருவருளைச் சிந்திக்கின்றனம்.

கல்யாணச்சடங்கு.

விவாக நிச்சயமான பின்பு முதலில் பிள்ளையின் வீல், வாள், சட்டி இவைகளுற மணமகளைத் தொடுவித்து அரசனின் க்ஷத்திரியச் சின்னத்

தோடு மணமகனை சிங்காரித்து குதிரைமேலிருத்தி ஊர்கோலம் வந்து பெண்வீட்டுக்குப்போய் சாஸ்திர விதிப்படி கல்யாணஞ்செய்தல், சிறுபான்மையாய் பிள்ளைவீட்டிலுஞ் செய்வதுண்டு.

கவனிப்பு:— நான்கு வருணத்தாருக்குரிய சடங்காச்சாரங்கள் சிற்சில விடங்களில் அந்தந்த தேசாச்சாரம் போல் சில மாறியும் அன்னிய ஜாதி ஆச்சாரம் கலந்தும் தற்காலம் மாறுபட்டிருக்கின்றன வாகையால், சாஸ்திர விதிப்படி கல்யாணஞ் செய்வது நம் குலகுருவைக் கொண்டாவது அல்லது ஆதிசைவப் பிராமணக் குருவைக் கொண்டாவது செய்வித்தால் அவர்கள் சாஸ்திர ஒழுங்காகவும் சீர்முதலான வரிசைக்கிரமங்களையும் செய்து நடத்திவைப்பார்கள். அப்பொழுது கண்டு தெளியலாம். இவற்றை விவரித்து எழுதப்புகின் விரியுமாதலால் சுருக்கி எழுதலாயிற்று.

ஜனனகாலத்தில் செய்யும்சடங்கு.

கர்ப்பாதனம், பும்சவனம், சீமந்தம், ஜாதகர்மம், நாமகரணம், சந்திரிதித்தல், அன்னப்பிராசனம், சூடாகர்ணம், வித்தியாரம்பம், உபநயனம், என்பவைகளாம்.

(1) கர்ப்பாதனம் = பெண் ருதுவானபின்பு மணமகனும் மணமகளும் ஒன்றுபடச் செய்யுஞ் சடங்கு.

(2) பும்சவனம் = (பூச்சூடல்) கர்ப்பம் தரித்த 3-வது அல்லது 5-வது மாதத்தில் எந்தப்பகலில் புருஷ நக்ஷத்திரத்துடன் சந்திரன் கூடியிருக்கிறதோ அந்தப் பகலில் பும்சவனசடங்கு செய்தல்.

(3) சீமந்தம் = கர்ப்பம் அசைவுறும் காலம் தொடங்கி பிரசவமாகுமுன் செய்யுஞ் சடங்கு.

(4) ஜாதகர்மம் = குழந்தை பிறந்தவுடன் ஜோதிஷ சாஸ்திர விதிப்படி பிறந்த நாள் நட்சத்திரங்கள் முதலியவற்றை எழுதுவித்து பிராமணர்கட்கு தானம் கொடுத்தல் முதலிய சடங்கு.

குறிப்பு.— மகவைப்பெற்ற தாய்க்கு 10 நாள் வரையில் தீட்டிருக்கின்றமையால் 10 வது நாளில் வீடுவாசல் சுத்திசெய்து பாண்டமுதலியவற்றை சுத்திசெய்து 12 நாள் தாயையும் மகவையும் ஸ்நானம் செய்வித்து

நீட்டுக்கழித்து தன் குலகுருவைக்கொண்டாவது அல்லது ஆதிசைவ பிராமணக்குருவைக் கொண்டாவது புண்ணியாகவசனம் செய்வித்தல் இக்காலங்களில் பந்துமித்திரர்களையும் வரவழைத்து அவர்களையும் ஸ்நானம் செய்துவித்து விருந்திட்டு சந்தோஷம் கொண்டாடுதல்,

(5) நாமகரணம்= 10, 12, நாட்களில் சுபமுகூர்த்தத்தில் மகவுக்குப் பெயரிடுதலுக்குரிய சடங்கு க்ஷத்திரியர்க்குரியப் பலத்தைக் குறிக்கும் பெயர்களையாவது அல்லது பக்தி சம்பந்தமாய் தங்கள் இஷ்ட தேவதையின் பெயர்களை பெண்கட்கும் இடுதல்,

குறிப்பு.— பிராமணனுக்கு மங்களகரமான பெயர் — ஸர்மன்.
க்ஷத்திரியனுக்கு பராக்கிரமானபெயர் — வர்மன்.
வைசியனுக்கு தனத்துவமானபெயர் — குப்தன்.
சூத்திரனுக்கு அடிமையானபெயர் — தாசன்.

பெண்களுக்கு நாமகரணமிடும்போது அந்த மங்களகரமாயும் தீர்க்கக்ஷரத்தை யுடையதாயும், அர்த்தமில்லாத் கடினமாக கூப்பிடவதாயும் ஆசீர்வாதத்தைத் தருவதாயு மிருத்தல் வேண்டும்,

இவ்வகையானப் பெயரிடல் வேண்டுமென்று ஸ்மிருதிப்பிரமாணம்.

(6) சந்திரிதித்தல்= குழந்தை பிறந்த இரவிலின்றும் வெற்றிடத்திற்கு எடுத்துக்கொண்டு போகுதல். சந்தி மிதித்தல் என்னப்படும்.

குறிப்பு.— இந்த குழந்தை பிறந்த 3-வது மாதத்தில் சூரியனையும் 4-வது மாதத்தில் சந்திரனையும் பார்க்கவேண்டி கோவிலுக்குப் போய் வருதல்.

(7) அன்னப்பிராசனம்= குழந்தைக்கு பல்முளைத்தவுடனேயாவது அல்லது ஒருவருஷத்திலேயாவது விதிப்படி தாய்மடிமீது உட்காரவைத்து அன்னம் உண்பித்தலாகிய சடங்கு.

(8) சூடாகர்ணம்= குழந்தைக்கு ஒருவருடம் அல்லது 3-வருடமானபின்பு பிறந்த காலத்திலுள்ள தலைமயிரை வாங்கி காதுகுத்தல் முதலிய சடங்கு செய்தல்.

(9) வித்தியாரம்பம்= பிள்ளைக்கு 5 வயதில் நல்லநாளில் விதிப்படி வித்தியாப்பியாசமும் தனுர்வித்தியாப்பியாசமும் செய்வித்தல். தனுர்வித்தை இருப்பதிலாக தற்காலம் சாமசாத வித்தையை கற்பிக்கின்றார்கள்.

(10) உபநயனம்= (இதன்பொருள்) ஆச்சாரிக்குச் சமீபமாய்ச் சேர்ப்பித்தல். பூநூல் தரித்தல் முதல் மூவருணத்தாருக்கும் உரியது. பிராமணர் 7 வயது முதல் 11 வயது வரைக்கும், க்ஷத்திரியர் 11 வயது முதல் 22 வயது வரைக்கும், வைசியர் 12 வயது முதல் 24 வயது வரைக்கும் உபநயனம் செய்து கொள்ளலாம். இங்ஙனம் செய்யத்தவறினவர்கள் விராத்தியர்களென்னப்படுவார்கள். இவர்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் செய்து தரிப்பதுமுண்டு.

பூநூல் தரிக்கவேண்டிய விதி.

நூற்கப்பட்ட முப்புரியை யுடைய இழைகள் கூடி இடதுதோளின் மேலிருந்து வலது தொளின்கீழ் தொங்கத்தக்க பூநூலை பிராமணன் பருத்தி நூலினாலும் க்ஷத்திரியன் பட்டுநூலினாலும் வைசியன் ஆட்டுமயிரினாலும் தரிக்கக்கடவன்; மேற்கூறியவை கிடையாவழி மூன்றினை நூலினாலாயினும் தரித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பது வேதவிதி.

மணம்புரியாதவர்கள் ஓர் சூத்திரத்தையும் மணம்புரிந்தவர்கள் இரண்டு சூத்திரத்தையும் தரித்தல் விதி. ஆடைபங்கப் பிராயச்சித்தார்த்தமாக மற்றொன்று சேர்த்து மூன்று முடி தரித்தலும் வழக்குகின்றது.

சவசங்கள் செய்கிறகாலங்களில் மாலையாகத் தொங்குகின்ற பூநூலைமுதுகின்புறமாக இடல்வேண்டும். அல்லது வலதுசெவியிற் சுத்தவேண்டும்.

ஆடையாபரணங்கள்

ஆண்மக்களுக்கு

அரை கல்லடம்கட்டி அதின்பேரில் வஸ்திரமுடித்தி அங்கி தரித்து கிரீடம்தரித்தல் அல்லது தலைக்குப்பாகை தரித்தல், வாகுவலயம் வீரகெண்டை கடுக்கன் ஆழிமுதலியன,

பெண்களுக்கு.

சிற்றாடை, பாவாடை, புடவை, கம்மல், மூக்குத்தி, காதோலை, அட்டிகை, காரை, தண்டை, சலங்கை, காப்பு, கொலுசு, கர்ணபூ முதலியன.

குறிப்பு:—ஆடையாபரணங்கள் காலத்திற்குத் தக்கபடி மாறுபடுகின்றன.

ஜாதிக்குரிய பட்டப் பெயர்களாவன

பிராமணனுக்கு சர்மரென்றும், க்ஷத்திரியருக்கு, வர்மரென்றும், வைசியருக்கு, குப்தரென்றும், சூத்திரருக்கு, தாசரென்றும் பட்டப்பெயர்கள். அந்தந்த ஜாதிக்குரிய தொழிலைக்குறிக்கும்படி இடுதல்வேண்டுமென்று மனுகூறுவதுபோல் க்ஷத்திரியருக்கு அதிகாரத்தையும் எஜமானத்துவத்தையும் வீரத்துவத்தையும் குறிக்கும் பட்டப்பெயர்கள் இடப்பட்டிருக்கின்றன.

அவையாவன.— வர்மர், நாயகர், பூபதி, கோமான், தேவர், வள்ளவர், செம்பியர், கச்சிராயர், நாயனார், முனிவர், சேனைத்தலைவர், முதலியார், வீரர், தேசிகர்.

குறிப்பு.— மாவடி சிங்காசனத்தில் அரசு வீற்றிருந்தபோது மகுடப்பெயர் — ஆண்டவர்.

மரணகாலச்சடங்கு.

பிராணன்போனபின்பு தீக்ஷை பெற்றவர்களாயிருந்தால் விதிப்படி தீக்ஷை இறக்கி பணிச்சவர்களைக் கொண்டு பல்லக்கு அல்லது பாடைகட்டுவித்து அதன்பேரில் சவத்தை வைத்து புலிக்கொடி, கோழிக்கொடி, ஏற்கொடி, வில்மணி, பஞ்சவன்ன விருதுமுதலிய க்ஷத்திரிய சின்னங்களோடு மயானத்திற்குச் சென்று சமாதியாயினும் தகனமாயினும் செய்வது வழக்கம்.

தகனம் செய்தவர்கள் மறுநாளும் சமாதிசெய்தவர்கள் மூன்றாவதுநாளிலும் பால்தெளித்தல், எட்டாம் நாளில் சமீபத்திலுள்ள பந்துக்கள் யாவரும் வந்து இறந்தவர்க்குப் பண்டிபலகாரங்கள் படைத்து துக்கம் கொண்டாடுவது வழக்கம்.

கருமாந்த காலத்தை பந்து மித்திரர்களுக்குத் தெரிவித்தல், பத்தாம் நாள் பிராமணரும், பனிரண்டாம்நாள் க்ஷத்திரியரும், பதினைந்தாம்நாள் வைசியரும், முப்பதாம்நாள் சூத்திரரும் கருமாதிச்சடங்குச் செய்யவேண்

டுமென்பது விதி இருந்தும் சிலர் பொருள்கிடையாமையினாலும் சுதகஸ்தாத்திஸ்தர்கள் நெடுந்தூரமிருந்து வரக்காலத்தாமிதப் படுவதினாலும் கைகாலம்தவறி செய்தலுமுண்டு. தேவக்ஷத்திரியர்களாகிய செங்குந்தர்கள் பெரும்பான்மையாய் பனிரண்டாம் தினத்தில் கருமாந்திரம் செய்தலுமுண்டு. சமாதி செய்தவர்கள் பத்தாம்நாள் மோக்ஷதீபம் செய்தல் வழக்கம். கருமாந்த நாளுக்கு முந்திய இரவில் பந்துக்களால் துக்கம் கொண்டாடி பண்டிபலகாரங்கள் படைத்து செய்யும் சடங்கு கடப்பெனப்படும். கருமாந்தமெனின் சடங்கின் முடிவெனப்பெயர்கள்.

குளக்கரை ஆற்றங்கரை முதலிய தீர்த்துறைகளில் பச்சைப்பந்தலிட்டு பந்துக்கள் முன்னிலையில் கருமாந்திரத்திற்குரிய சடங்காச்சாரங்களை புரோகிதர்களால் நடத்தி கருமத்திற்குரியவர்கள் சம்பந்தியர்களால் செய்யவேண்டிய மரியாதையாகிய புது ஆடையை உடுத்திக்கொண்டு இராச சின்னங்களோடும், எக்காளம், டோல், முரசு, முதலிய தோற்கருவி, துளைக்கருவிகளோடும் ஊர்கோலம்வந்து இறந்த இல்லம்புகுதல் வழக்கம்.

மறுநாள் புண்ணியாவசனம் செய்து எல்லாப்பந்துக்களுக்கும் கருமத்திற்குரியவரும் எண்ணெயிட்டு ஸ்நானம் செய்து கருமதோஷத்தை யொழித்தல்.

செங்குந்தப்படையோன் திருவடிவாழ்க

வேலுமயிலுந்துணை.

செங்குந்தமன்னர்குலதீபிகை முற்றிற்று.

117355

பின்னுரை.

—)o(—

இக்கிரந்தத்தின் கண்ணே

மரப்பெனும் பகைவன் வாரிக்கொண்டதொழிய நின்றவென்னும் துணைவனால் மீந்தவிஷயங்களை இவற்றில் என்னறிவுற்ற வரையிலும் பிழையின்றி தொகுத்துக் கூறியிருக்கின்றேன். குற்றம் பலவிருக்கினும் மன்னித்து குணத்தைமட்டும் கொளுதிதாக் கொள்வதுமன்றி நஞ்செங்குந்த மரபினைப்பற்றி பல அரியகிரந்தங்கள் அவ்வக்காலத்து வெளிப்பட்டிருந்தும் தேடுவாரின்மையால் சென்றவிடமரியாதொழிந்தன. எனினும், நமக்கு நம்மரபின்மீதுற்ற ஆர்வத்தாலெழுந்த பேரவாபிடர் பிடித்துந்த பலவிடங்களிலிலிருந்து தேடி சேகரம்செய்த இவற்றைமட்டும் இச்செங்குந்த மன்னர் குலதீபிகையின் மூலமாக வெளிப்படுத்தலாயினேன். நமக்குக்கிடைக்காத வேறிய பலசங்குலதிவ்ய கிரந்தங்களாங்காங்கு சிலவிடங்களிலிருப்பதாகக் கேள்விப்படுகின்றேன். அவற்றை வைத்திருப்போர் கீழ்க்குறித்த விலாசத்திற் கனுப்பு வாராயின், அவைகளை தக்கவர்களைக்கொண்டு பிழையறத்திருத்தி அச்சிட்டு வெளிப்படுத்துவதோடு அவ்விதகிரந்தங்களை உதவி புரிந்த கன்ம மிகுந்த புண்ணியவான்களுக்கு என் வந்தனம் புரிய முற்றிலும் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

இங்ஙனம்,
தங்களன்பிற்குரிய,
வை. பெ. இ. மலையப்பபண்டிதர்,
உடுமலைப்பேட்டை,
கோயமுத்தூர் ஜில்லா.